

Giới thiệu Hậu Cung Hi Phi Truyện

Truyện Hậu cung Hi phi truyện - Đang tiến hành - Giải Ngữ

Vị Hi Phi của Ung Chính vương triều đại nhà Thanh được sủng ái bậc nhất, mẹ của hoàng đế Càn Long danh tiếng chính là nàng, Lăng Nhục.

Cuộc đời nàng, thăng trầm từ lúc gia đình sa sút, từ bỏ cuộc tình thanh mai để trở thành cung phi, rồi lại trở thành cách cách của vương gia Dận Chân, đã được tái hiện một lần nữa, lôi cuốn và hấp dẫn.

Đôi dòng về truyện ngôn tình cổ đại mới này:

Vào triều đại nhà Thanh, dưới thời vua Khang Hi, có nhà Nữ Hồ Lộc vốn là xuất thân danh giá, nhưng lại sa sút xuống đến mức thảm hại chỉ vì trường gia đình Lăng Trụ đắc tội với Thạch thái úy trong triều. Việc đó ảnh hưởng lớn đến nỗi, con trai trưởng là Nữ Hồ Lộc Lăng Vinh Lộc đã thi cử đến hàm tiến sĩ, vẫn bị chặn đứng con đường tương lai, bị đẩy ra nơi Giang Tây cần cỗi xa xôi không thể thăng quan phát đạt.

Gia đình được hôm vui mừng rồi cũng sớm rơi vào bi kịch. Trong khi đó, Nữ Hồ Lộc Lăng Nhục - con gái thứ - không ngờ nhìn ảnh nhà mình bị người ta khinh rẻ, bị chà đạp như vậy, liền quyết định ứng tuyển tú vào cung. Ban đầu, nàng chỉ muốn tham gia tuyển tú cho có lệ để sớm về kết bái cùng người bạn thanh mai trúc mã Dung Viễn. Nhưng kể từ khi quyết tâm, nàng lạnh lùng từ bỏ Dung Viễn để vào cung.

Trên đường tuyết đến nhà Dung Viễn, nàng suýt bị ngựa đạp chết, may được một nam nhân lạnh lùng khó chịu cứu sống rồi còn mắng nàng.

Sau này khi vào cung, tình cờ thấy một cuộc đối thoại dưới vườn mai đỏ, nàng gặp lại hán ta với áo bào nổi bật, mới nhận ra đây là Tứ A Ca Dận Chân nổi danh.

Cứ ngỡ chẳng thể nào có duyên phúc gì, nàng vào cung chỉ để tranh đoạt danh phận cung phi để cứu lấy gia đình, nào ngờ vây quanh cuộc tuyển tú cũng không ít nguy ngập. Thế nhưng có lẽ trời ban duyên số, nàng và Dận Chân không chỉ dừng lại ở đó.

Bên cạnh những tác giả có tiếng như Ân Tâm, Diệp Phi Dạ... Giải Ngữ mong muốn đem đến lối viết mới phục vụ bạn đọc

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trưởng Nữ Lăng Gia

Mùa đông năm Khang Hi thứ bốn mươi ba, tuyết rơi sớm ở kinh thành, liên miên dày đặc, thoáng cái đã vài ngày, dân chúng vì tránh gió tuyết nên đều ở trong nhà không ra ngoài, hiếm thấy bóng người đi đường, các hàng quán bày bán cũng ít hơn ngày thường.

Trong một sân viện nhỏ ở ngoại ô phía Nam, một người khoảng bốn mươi tuổi mặc y phục của phụ nhân Mãn Thanh màu tím nhạt, mặt đầy lo lắng đi qua đi lại trong sảnh, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn vào cửa viện đang đóng chặt.

“Phu nhân, nàng đừng đi nữa có được không, ta bị nàng làm cho chóng mặt luôn rồi!” Nam nhân ngồi một bên vỗ trán, có chút bất lực nhìn bóng dáng màu tím kia.

Nữ nhân kia nghe vậy thì chậm chân lại một chút, nhưng vẫn lo lắng bất an, khăn nhỏ trong tay đã bị nàng xé rách, “Lão gia, người nói xem sao lâu như vậy mà Vinh Lộc còn chưa về, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Hay là người thượng triều nghe ngóng thử xem, còn không thì tìm đồng僚 hỏi một chút cũng được, tốt xấu gì thì người cũng là một từ tứ phẩm điển nghi, hỏi thăm một ít kết quả thì đình cũng không vấn đề gì?”

Lăng Trụ vỗ nhẹ lên chiếc trường bào hơi cũ đang mặc trên người, đứng dậy cười khổ: “Nàng cũng biết ta chỉ là một từ tứ phẩm điển nghi, chức suông mà thôi, thực chất chẳng có diện.dan.lequydon quyền hạn gì; chưa kể lần trước không cẩn thận còn đắc tội với Thạch thị lang, hiện giờ người ở Lễ Bộ đều né tránh, cả năm nay thận trọng đến đâu cũng đều bị đối xử hà khắc...”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Phú Sát thị liền biết mình đã nói sai rồi, những năm gần đây, tình cảnh của Lăng Trụ ở trong triều ra sao nàng là người hiểu rõ nhất, có thể nói là rất gian nan. Vị Thạch thị lang kia không chỉ hà khắc với quan viên không được lòng hán, mà còn thay đổi cả phương pháp, chỉ cần để hán bất được một chút sai lầm liền bị phạt bổng lộc, đến mức đường đường là quan viên triều đình mà mùa đông không có đủ ngân thán để sưởi, phải dọn ra ngoại thành mà ở, nhưng lời nói ra rồi không thu lại được, đành phải áy náy nói: “Lão gia, thiếp thân không phải có ý này, thiếp thân...”

“Được rồi, ta và nàng là phu thê nhiều năm, ta còn không hiểu nàng sao? Ta cũng là nhất thời nói ra thôi, không nhắc nữa!” Thật ra Lăng Trụ vẫn còn đề trong lòng, nhưng rất nhanh liền điều chỉnh lại cảm xúc, vỗ vỗ tay của Phú Sát thị an ủi: “Phu nhân kiên nhẫn một chút, tin tức sẽ mau tới thôi, và lại

Nhược nhi cũng đã đi nghe ngóng, chỉ cần có một chút thông tin thì sẽ về báo với chúng ta ngay.”

Lời còn chưa dứt liền nghe một tiếng “Ầm”, cửa viện bị đẩy mạnh, một bóng dáng thanh mảnh đáng yêu chạy như bay vào, lưu lại vô số dấu chân trên nền tuyết phủ đầy sân viện.

“A mã, ngách nương, đến đây, đến đây, có người tới báo tin vui cho chúng ta đây!” Người đang đến kéo mũ trùm đầu của chiếc áo choàng màu ngọc bích xuống, lộ ra khuôn mặt thanh lệ đẹp như tranh vẽ, đôi mắt khỏe mắt lộ rõ sự vui mừng, đúng là trưởng nữ Nữ Hồ Lộ Lãng Nhược của họ rồi.

“Thật sao?” Mới vừa rồi còn luôn ngóng trông người báo tin vui tới, giờ tới rồi thì Phú Sát thị lại có chút khó tin.

“Thật mà, chúng ta nhanh đến đi.” Lãng Nhược gật đầu thật mạnh, nét mặt cong lên như trăng lưỡi liềm ở chân trời.

“Thật tốt quá! Tốt quá!” Nghe nữ nhi khẳng định một lần nữa, Phú Sát thị không còn nghi ngờ gì, nước mắt lập tức hiện lên ở đáy mắt, cả nhà bọn họ chờ việc tốt lành này quá thật đã rất lâu rồi.

“Lão gia, người xem ta trang điểm như vậy có được không? Có đơn giản quá hay không, còn nữa, tóc có bị rối dien~dan~le~quy~don không? Hay là đi rửa mặt chải đầu trang điểm lại một chút?” Nghe tiếng chiêng trống ngày càng gần, Phú Sát thị căng thẳng hỏi, lo sợ dáng vẻ của mình không chu đáo làm mất mặt quan gia.

Lãng Nhược và phụ thân nhìn nhau cười, bước tới kéo tay Phú Sát thị mỉm cười: “Ngách nương, người đừng căng thẳng như vậy, con khẳng định người từ đầu đến chân đều rất trang nhã, cái danh xưng phu nhân gì đó đều không so được với người, chỉ có nương nương trong cung thì còn họa may...”

Phú Sát thị bị lời nói phô trương của nữ nhi chọc cho vui vẻ, trong lòng giảm hẳn căng thẳng, cười gồ nhẹ lên trán nàng một: “Lời lẽ của nha đầu con rất ngọt.”

Đang trò chuyện thì quan sai báo tin đã đến ngoài viện, phu thê Lãng Trụ khẩn trương sửa sang y phục cho chỉnh tề để nghênh đón, chỉ thấy hai quan sai mặc trang phục đỏ sẫm, mặt tươi cười chào tay nói: “Chúc mừng điển nghi đại nhân, lệnh công tử Vinh Lộc điện tiền cao trung, được Hoàng thượng xếp nhị giáp đệ thất*, ban tiến sĩ xuất thân!”

*Trong kỳ thi đình, luận theo điểm mà xếp thứ tự như sau:

- Nhất giáp gồm ba thí sinh điểm cao nhất.
- Nhị giáp, tam giáp... gồm các thí sinh có điểm số cao kế tiếp.

Tìm hiểu thêm từ nguồn wikipedia ^^

Nhị giáp đệ thất!

Thành tích này khiến Lãng Trụ vui mừng khôn xiết, khoa cử mỗi ba năm một lần, trước tiên phải lấy được tư cách tú tài, sau đó trải qua thi hương, thi hội, từ đó tuyển chọn ra hơn ba người tham gia thi đình, đích thân Hoàng thượng ra đề mục khảo sát, sau cùng là chọn ra cấp bậc.

Tuy không phải là Trạng nguyên hay Bảng nhãn, nhưng thành tích thế này cũng đủ để tự hào với mọi người, phải biết rằng, cho dù là ai, nếu có thể vào thi đình thi đều là người có tài, đều là người nổi bật trong thiên hạ, để chiếm được vài vị trí dẫn đầu trong đó, đâu phải là chuyện dễ dàng.

Ví như, với thành tích của DieexnddafnLeQuyDonVinh Lộc thì nhận chức thứ cát sĩ ở Hàn Lâm Viện cũng không thành vấn đề, có điều muốn đạt hơn chức thứ cát sĩ thì cần phải có thâm niên phục vụ triều đình, quan trọng nhất là hiện giờ Vinh Lộc còn trẻ, chỉ mới hai mươi hai tuổi, thật sự là tiền đồ vô hạn.

Trong lòng Lãng Trụ vô cùng vui mừng, vội lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị từ trước đưa qua, nặng khoảng năm lượng, ngần ấy tuy không nhiều lắm nhưng cũng không phải là quá ít.

Ai ngờ vị quan sai cao gầy sau khi ước lượng số bạc trong tay thì liền lộ ra vẻ mặt khinh thường, thu lại nụ cười kỳ quái mà liếc mắt: “Đi đường xa như vậy mệt gần chết mới kiếm được mấy lượng bạc vụn, đi ba cái tù lâu uống rượu còn không đủ, thật là xui xẻo.”

“Đúng vậy, biết vậy huynh đệ ta không đi chỗ này, trong thành có nhiều người đậu tiến sĩ, bất cứ ai thưởng bạc cũng là nhiều hơn số này.” Quan sai còn lại lên tiếng phụ họa, chanh chua mà chế nhạo bọn người Lãng Trụ.

“Thôi bỏ đi, huynh đệ, coi như chúng ta xui xẻo.” Vị quan sai cao gầy giả mù sa mưa trấn an một câu, sau đó liếc nhìn Lãng Trụ đang im lặng, cười lạnh nói: “Hèn chi có người cả đời cũng chỉ có thể làm điển nghi không quyền không thế! Từ tứ phẩm? Ta khinh! Ở kinh thành này làm thứ bỏ đi cũng không đáng!”

“Các người nói lời bậy bạ gì vậy? Có tin ta đến Thuận Thiên phủ tố cáo các người làm nhục mệnh quan triều đình hay không?” Nghe thấy những lời của bọn họ ngày càng quá đáng, công khai làm nhục a mã, Lãng Nhược không thể kiềm chế, lên tiếng khiển trách.

“Mệnh quan triều đình?” Hai tên quan sai nghe vậy không những không sợ mà còn ngang nhiên cười ha hả, không có chút kiêng nể chỉ vào sân nhỏ châm chọc: “Nếu là mệnh quan triều đình thì đã không ở cái nơi hoang giao dã ngoại này, lại còn khó coi như thế, ngay cả một kiểu cũng không có, thật như một trò cười.”

“Các người đã nói xong chưa?” Phú Sát thị nhìn hai người họ bằng vẻ mặt vô cảm, chỉ tay về phía cửa viện: “Nếu là xong rồi thì mời các người đi cho, nếu không đừng trách ta không khách khí, Nữ Hồ Lộc gia tuy là nghèo túng, nhưng không phải là nơi để hạ hạng nhãi nhép như các người có thể tùy ý bôi nhọ.”

“Đi thì đi, ai thèm ở lại cái nơi rách nát này.” Hai tên phi nhỏ chẳng chút kiêng dè rồi nghênh ngang rời đi.

Vốn là chuyện rất vui, lại bị hai tên khoác cái mác quan sai lưu manh này làm cho nổi giận, người nhà còn chưa kịp vui mừng vị tiến sĩ cao trung.

“A mã, vừa nãy sao người lại không nói gì, để mặc hai tên tiểu nhân kia làm nhục người?” Trong ấn tượng của Lăng Nhượng, phụ thân tuy là người hiền lành, nhưng tuyệt đối không phải không biết phát cáu, tục ngữ nói “nhân thượng hữu tam phần hòa khí”*, huống chi là người sống sờ sờ ra đó, và lại ai cũng thấy được hai tên kia là có ý gây sự, đặc biệt là cái tên cao gầy kia là ai không?”

*Bức tượng đất sét cũng có ba phần nổi giận

Lăng Trụ chậm rãi thu hồi ánh mắt, đáy mắt hiện lên một tia sáng, từng chữ nói: “Các người có biết cái tên cao gầy kia là ai không?”

Hắn ta? Phú Sát thị và Lăng Nhượng ngừng vực liếc nhìn nhau một, nghe ý tứ này, dường như là có ẩn tình?

“Người này ta đã từng gặp qua.” Lăng Trụ chậm rãi ngồi xuống ghế, ngón tay gõ nhẹ mép bàn: “Khi hắn vừa bước vào ta đã thấy có chút quen quen nhưng vẫn chưa nhớ gặp qua ở đâu, cho đến lúc này...” Ông ngừng một lát rồi nói tiếp: “Bốn năm trước khi ta đến Lễ Bộ bá kiến Thạch thị lang đã từng gặp hắn, lúc đó hắn còn là một người mới từ nông thôn đến nương nhờ người họ hàng xa là Thạch thị lang để kiếm chén cơm.”

“Ý a mã là...” Lăng Nhượng đã mơ hồ hiểu ra điều gì.

“Nếu ta đoán không nhầm, hắn chính là do Thạch thị lang có ý sắp xếp đến làm nhục ta, nếu ta đối chọi gay gắt với hắn, thì đã trúng kế của Thạch thị lang, lỡ đâu kích động thốt ra lời không nên nói, như vậy hắn lập tức có lý do buộc ta một tội, khó giữ được mũi quan không nói, chỉ sợ là cả quãng đời còn lại không được yên ổn.” Lăng Trụ chậm rãi nói ra điều này làm mọi người thật sự kinh ngạc.

“Cái tên họ Thạch này đúng là độc ác, ngày trước lão gia cùng lắm là bất đồng ý kiến tranh luận với hắn vài câu, sự việc sau đó cũng chứng minh là hắn sai rồi, vậy mà hắn lại mang thù cho đến bây giờ, bức chúng ta tới tình cảnh này không nói, còn nghĩ ra kế ác độc cho người tới làm nhục lão gia như vậy, thật là khinh người quá đáng.” Phú Sát thị càng nói càng tức.

Lăng Trụ cười khổ: “Thì vì như vậy nên mới không chịu bỏ qua, Thạch thị lang vốn cũng chẳng phải là người rộng lượng gì, nên cũng không có gì lạ. Còn nữa, phu nhân nàng đừng quên, quý nữ của hắn là Thái tử phi đương triều, trước giờ chỉ có người ta nịnh bợ hắn, chưa từng bị ai chống đối, đã vậy còn là một người có chức quan nhỏ hơn hắn rất nhiều.”

Lăng Trụ thở dài, ánh mắt buồn bã nhìn Phú Sát thị và Lăng Nhượng: “Ta chưa từng hối hận vì đã chống đối với hắn, vì chuyện đó là hắn sai, có điều liên lụy tới phu nhân cùng các con, ta thật sự ái ngại.”

“Lão gia, chúng ta là người một nhà, tại sao lại nói là liên lụy, chỉ cần một nhà chúng ta bình bình an an, vui vui vẻ vẻ ở bên nhau, kén ăn kén ở một chút cũng có sao đâu? Và lại, thiếp thân tin rằng ngày sau sẽ tốt hơn, người xem, Vinh Lộc trúng tiến sĩ, Nhượng Nhi cũng có người để ý, chỉ đợi sau đợt tuyển tú là có thể chuẩn bị hôn sự, Y Lan và Vinh Tường càng lớn càng hiểu chuyện, tất cả đều đang tốt, có lẽ không bao lâu nữa sẽ khổ tận cam lai.”

“Thật may là còn có nàng!” Lăng Trụ cảm động cầm tay Phú Sát thị, kiếp này của hắn có được hiền thê như vậy không biết là nhờ phúc khí mấy đời, bởi vì như thế, nên hơn hai mươi năm qua hắn chung từng nghĩ tới chuyện nạp thiếp.

Lăng Nhượng thấy song thân ân ái như là phu thê tân hôn, cả người ngẩn ra, cho đến khi bàn tay to rộng của Lăng Trụ vuốt lên mái tóc đen mượt như suối của nàng thì mới định thần lại.

“Con suy nghĩ chuyện gì?” Lăng Trụ quan tâm hỏi.

Lăng Nhượng nở nụ cười, như hoa mai nở rộ trong tuyết trắng: “Không có gì, chỉ nghĩ xem tương lai nữ nhi có được phúc khí như ngạch nương hay không, có thể cùng một nam tử giống như a mã làm bạn đến bạc đầu.”

“Ngạch nương tin rằng Dung Viễn nhất định sẽ đối xử rất tốt với con.” Về việc này, Phú Sát thị chưa từng nghi ngờ.

Nghe ngạch nương nhắc tới tên của người trong lòng, Lăng Nhượng không giấu được liên đỏ mặt, nũng nịu dậm chân nói: “Ngạch nương nhắc tới hắn làm gì, bát tự còn chưa thấy một chữ mà.”

“Nha đầu ngọc, chuyện này có gì mà mắc cỡ?” Lăng Trụ mỉm cười: “Nam cưới nữ gả là chuyện hết sức bình thường, chúng ta đều nhìn thấy Dung Viễn lớn lên, phẩm chất hắn như thế nào chúng ta là người rõ ràng hơn cả, tuy là người gia cảnh bình thường, nhưng a mã biết chí hướng của con là ‘mong được chung tình, đầu bạc không xa rời’. Vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực con cũng không cần, cho nên Dung Viễn chính là nơi chốn tốt nhất của con”. Lăng lẽ lau đi giọt nước mắt trong suốt của Lăng Nhượng không biết chảy ra từ lúc nào: “Đội ứng phó với đội tuyển tú xong, a mã và ngạch nương nhất định sẽ thay con tổ chức hi sự, tuy là không quá xa hoa, nhưng ít nhất cũng để cho con về vang xuất giá.”

Phú Sát thị rung rung gật đầu nói: “Đúng vậy, nhà chúng ta đã nhiều năm không có hi sự, nhân dịp này phải làm thật náo nhiệt.”

“Dạ!” Lăng Nhược cố sức gạt đầu, mím chặt môi, nàng sợ nếu buông lỏng sẽ rơi nước mắt...

Trời cao thật công bằng, tuy chưa từng cho nàng mệnh đại phú đại quý, nhưng lại cho nàng một gia đình toàn tâm toàn ý yêu thương nhau, đây là thứ tiền tài không mua được.

Phụ mẫu những nhà khác đều vì bản thân hoặc vì vinh hoa phú quý của gia tộc mà dùng mọi cách để đưa nữ nhi của mình vào cung, còn phụ mẫu của nàng lại ủng hộ nàng tự đi tìm hạnh phúc của mình. Cuộc sống như vậy, còn muốn cầu gì hơn.

Bước vào cửa cung sâu tựa biển, từ đó về sau sinh tử khó lường.

Người đời chỉ nhìn thấy phong quang bề ngoài, mấy ai biết được cảnh tượng chua xót bên trong, hậu cung ba ngàn giai lệ, nhưng được Hoàng thượng sủng hạnh phong phi phong tần thì có mấy người? Và lại có ai mà không dấn đạp lên hài cốt của người khác mà đi lên, tranh đấu hậu cung quả thật rất tàn khốc.

Có nhiều nữ tử đến lúc chết cũng chưa được gặp mặt Hoàng thượng một lần chứ đừng nói chi tới triệu hạnh, các nàng chỉ có thể khô gầy ngồi trước gương đồng giương mắt nhìn dung nhan tươi đẹp của mình dần dần già đi, từ nở rộ thành điêu tàn, cuối cùng là chết già ở thâm cung, hóa thành một đống xương trắng, không ai thăm hỏi, không ai nhớ đến...

Cuộc sống như vậy, nàng tuyệt đối không muốn bước vào!

Nàng chỉ muốn cùng Dung Viễn cả đời sống bên nhau, giống như a mã và ngựa nương, đơn giản mà hạnh phúc, một đời một kiếp một đôi người.

Nụ cười vô cùng xinh đẹp nở rộ trên môi, xuyên qua bầu trời mù mịt hóa thành vẻ đẹp rạng rỡ nổi bật giữa mùa đông đầy tuyết...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kinh Biên

Bóng đêm đen như vầng mực loang từ chân trời tràn tới, tuyết vẫn rơi như cũ, chỉ là rơi trong bóng nên dường như cũng mang một màu đen.

Theo thông lệ, sau khi sĩ tử trúng tiến sĩ, Hoàng thượng sẽ đích thân mở tiệc chiêu đãi họ. Bọn người Lăng Trữ không chờ được Vinh Lộc quay về cùng ăn cơm, nên đã ăn trước, người một nhà ngồi quây quần bên lò sưởi mà ngày thường hiếm khi được đốt cháy, vừa nói chuyện phiếm vừa đợi Vinh Lộc trở về.

Đột nhiên, cánh cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một hình dáng thon dài rần rỏi từ trong gió tuyết xuất hiện trước mắt mọi người.

Gió rít mang theo sương tuyết ập vào, thổi tắt ánh sáng trong căn phòng, chỉ còn ngọn lửa từ lò sưởi chập chờn lúc sáng lúc tối, thỉnh thoảng nổ ra vài tiếng lách tách của than củi.

Một chút ánh sáng này có thể nhìn thấy người đến là một nam tử anh tuấn, đôi mắt của hắn sáng như mặc ngọc thượng đỉnh, cho dù ở trong bóng đêm vẫn lấp lánh tinh quang, như sao trên trời, hẳn chính là trưởng tử của Nữ Hồ Lộc gia – Nữ Hồ Lộc Vinh Lộc.

“A mã, ngựa nương!” Cùng với giọng nói nghẹn ngào, Vinh Lộc quỳ gối xuống trước mặt phu thê Lăng Trữ, dập đầu thật mạnh: “Nhi tử đã phụ kỳ vọng của a mã ngựa nương, chỉ đạt nhị giáp đệ thất, xin phụ mẫu trách phạt.”

Cho đến hôm nay, Vinh Lộc luôn tự tin vào tài năng học vấn của mình và tin rằng bằng tài học đó, với thành tích xếp thứ nhì ở kỳ thi hội, cho dù không đậu trạng nguyên thì cũng nằm trong nhất giáp. Ai ngờ khi có kết quả thi đình cuối cùng, hắn chỉ xếp nhị giáp đệ thất, tuy rằng thứ tự này cũng rất cao, nhưng hắn không thấy hài lòng.

Vinh Lộc hiểu rõ tình cảnh của gia tộc mình, càng hiểu rõ chính mình là hy vọng duy nhất giúp gia tộc thoát khỏi quẩn cảnh, cho nên hắn chuyên tâm đọc sách, mong một ngày có thể chấn hưng gia tộc, song rốt cuộc hiện tại vẫn là kém cỏi...

Lăng Trữ chậm rãi đi đến trước mặt Vinh Lộc đang quỳ, bàn tay to rộng đặt lên vai Vinh Lộc, trầm giọng nói: “Đứng lên, nam nhi Nữ Hồ Lộc gia chúng ta không có thói quen động chút là quỳ xuống, đứng lên đi!”

“A mã người không trách con sao?” Vinh Lộc ngạc nhiên hỏi.

“Trách con? Ha ha ha...” Lăng Trữ cười to dịu Vinh Lộc đứng dậy: “Trách con chuyện gì? Biết bao nhiêu người cả đời thi tú tài còn không đậu, chứ nói gì đến bậc tiến sĩ, con đạt thành tích này a mã vui mừng còn không kịp, sao lại trách con!”

“Đúng vậy, vừa rồi a mã con nghe nói con đậu cao trung nhị giáp, vui mừng đến mức miệng không khép lại được.” Phú Sát thị lau khóe mắt nói.

“Nhất giáp cũng vậy, Trạng nguyên cũng thế, chỉ là cái danh tạm thời, con đường phía trước mới là quan trọng nhất, tiền đồ cùng vinh quang thì chính con phải ra sức thực hiện, a mã tin tưởng ở con!” Lời động viên của Lãng Trụ giúp Vinh Lộc đẩy lên tinh thần, gằn từng chữ: “Được! Nhi tử sẽ nỗ lực ra sức thực hiện tiền đồ, tuyệt đối không làm a mã thất vọng.”

“Tốt! Tốt! Tốt!” Lãng Trụ vỗ lên vai của nhi tử cao hơn cả hẳn, nói liền ba lần “Tốt”, dĩ nhiên trong lòng hân hoan đến cực điểm.

“Chúc mừng đại ca!” Các người Lãng Nhục đều tiến đến chúc mừng, không ai hiểu rõ hơn bọn họ, để có được ngày hôm nay đại ca đã nỗ lực rất nhiều, thành quả này là điều mà hẳn nên có.

Một đêm này đối với Lãng phủ mà nói, là vui sướng hân hoan, bao nhiêu năm nay chưa từng có náo nhiệt như vậy, tất cả tất cả đều cho họ tràn ngập hi vọng vào tương lai.

Trải qua gần mười ngày, mười ngày sau, một tờ công văn đã phá vỡ sự vui mừng của họ.

Ngày mùng chín tháng mười một, Lại Bộ đưa tới một công văn: Nhị giáp tiến sĩ Vinh Lộc được phong làm chính thất phẩm Án sát ti kinh lịch, điều về Giang Tây, coi quản toàn bộ việc kiện tụng hành pháp ở đây.

Tin tức này đến với cả nhà Lãng Trụ giống như sét đánh giữa trời quang, thông thường nhất giáp gồm ba người, mười người đầu tiên trong nhị giáp có tài hoa xuất chúng đều sẽ được chọn làm thứ cát sĩ, nhập vào Hàn Lâm Viện nhận chức biên tu, tu soạn, tại sao Vinh Lộc không những không được chọn làm thứ cát sĩ, mà còn bị điều ra ngoài làm quan.

Tuy nói Án sát ti kinh lịch cùng biên tu, tu soạn đều là quan thất phẩm, nhưng trên thực tế khác nhau một trời một vực: không phải tiến sĩ thì không vào được Hàn lâm, không ở Hàn lâm thì không vào được nội các. Thứ cát sĩ được xem là chuẩn tướng, ai trở thành thứ cát sĩ đều có cơ hội một bước lên mây.

Nhưng nay Vinh Lộc lại bị điều ra ngoài, chẳng khác việc bị giáng chức là mấy, muốn hẳn cả đời này không có cơ hội trở mình, chưa kể Giang Tây là vùng đất có nhiều người dân chưa được khai hóa, rất thô lỗ, không chịu sự quản chế, một khi chọc giận họ, rất nhiều khả năng bị mất mạng.

Lí do gì mà sự việc lại bất ngờ biến thành như vậy? Lãng Trụ mặt dày đi đến văn tuyển tư của Lại Bộ để dò la, nơi này quản lý kết quả thi khảo hạch của quan viên, lên chức giáng chức... dĩ nhiên cũng biết một chút nội tình. Cuối cùng, một vị quan ngày thường có chút giao tình với Lãng Trụ lên nói với hẳn, vốn Vinh Lộc đã có tên trong danh sách thứ cát sĩ, nhưng vì có người khác can thiệp vào, nên rốt cuộc bị điều ra ngoài, người này chính là Lễ Bộ Thượng Thư vừa mới bổ nhiệm – Thạch Trọng Đức.

Thạch Trọng Đức này là muốn hủy hoại tương lai của Vinh Lộc, không cho bất cứ ai trong Lãng gia có cơ hội trở mình.

Lãng Trụ hận đến cùng cực, nhưng chẳng thể làm gì, hẳn vốn không có khả năng chống lại Thạch gia, con tức này dù không nhịn được thì cũng phải nhịn, nếu không chỉ có thể rước đến trăm ngàn tai họa.

Vinh Lộc vốn tưởng từ nay có thể đem tài mạo của mình phụng sự triều đình, ai ngờ hiện thực giáng cho hẳn một cái bạt tai. Kinh luân đầy bụng thì đã sao? Tiến sĩ xuất thân thì thế nào? Chỉ một câu của người khác liền khiến người mãi mãi không thể trở mình. Nản lòng thoái chí, hẳn chỉ còn biết mượn rượu giải sầu, từ một hải tử lạnh lợi biến thành một con sâu rượu, người không ra người mà không ra ma, thật đáng buồn đáng tiếc...

Phú Sát thị vừa muốn khuyên giải Lãng Trụ, vừa không yên lòng về nhi tử, tinh thần và thể xác mệt mỏi, cuối cùng ngã bệnh.

Lãng gia – kết cục suy tàn gần như đã định!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Từ Nay Tiêu Lang Là Người Xa Lạ

“Này, sao hôm nay đệ không đến học đường?” Một giọng nói trong trẻo như tiếng chuông bạc làm Vinh Tường đang ngồi ngẩn ra trên thềm đá bất giác giật mình, ngẩng đầu lên thấy trước mắt là người giống mình đến bảy tám phần, hẳn bức mình khua cánh cây khô đang cầm trên tay: “Không cần tỷ quan tâm.”

“Haizz!” Y Lan thở nhẹ một cái, nàng thấy trên mặt Vinh Tường bị bầm tím một mảng lớn, con mắt sưng lên, vội vã hỏi: “Đệ bị sao vậy? Sao trên mặt lại bị thương nặng như vậy?”

“Đã nói là không cần tỷ quan tâm!” Vinh Tường giấu mặt vào đầu gối không muốn trả lời nàng.

“Đệ không nói đúng không? Được! Tỷ đi nói cho a mã biết, để a mã tự đến hỏi đệ.” Y Lan nói xong những lời này thì quay người rời đi.

Chưa bước được bước nào thì nàng đã bị Vinh Tường giữ chặt lại thuyết phục nàng đừng đi nói với a mã, Y Lan than nhẹ một tiếng, dịu dàng nói: “Vậy đệ phải nói cho tỷ biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.”

Vinh Tường cho dù rất không vui, nhưng vẫn phải kìm, sáng nay trên đường đến học đường thì DiexnddafnLeQuyDon gặp phải A Bó Khố gia Địch Trát Thái, hai người vốn là học chung một lớp ở học đường, thường hay phát sinh mâu thuẫn. Lúc này Trát Thái đã biết chuyện của Vinh Lộc, trên đường đi không ngừng giễu cợt Vinh Tường, còn nói rằng ca ca hắn bị vậy là đáng đời. Vinh Tường tức giận lên liền lao tới đánh nhau với Trát Thái, nếu là một chọi một thì Trát Thái vốn không đánh lại hắn, nhưng Trát Thái không phải chỉ một mình mà còn có đám tùy tùng, đối với Vinh Tường dĩ nhiên là bất lợi, bị đánh đến bầm dập mặt mũi, nên không đến học đường được nữa mà lén lén trở về nhà.

“Mọi thứ đều do cái tên họ Thạch kia mà ra, nếu không phải do hắn giờ trò thì sao đại ca lâm vào tình cảnh này, sao đệ lại bị tên tiểu tử thái Trát Thái kia giễu cợt được chứ!” Vinh Tường nói trong oán hận, cành cây khô bị hắn bẻ thành hai khúc.

Y Lan chỉ ngồi im lặng bên cạnh hắn, đôi tay nhỏ chống cằm xa xăm nhìn mấy đám mây biến hóa nơi chân trời, rất lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Ai kêu bọn họ có một nữ nhi là đương kim thái tử phi, một người đắc đạo gả chó lên trời là như vậy.” Câu cảm khái đó là xuất phát từ miệng của một hài tử chỉ mới tám tuổi.

Vinh Tường ném mạnh cành cây khô vào trong đồng tuyết, “Đệ không tin bọn họ được như ý cả đời, không chừng dien~dan~le~quy~don ngày mai Thái tử liền bị Hoàng đế lão gia phế đi, đến lúc đó.. ha ha... ha...”

“Suyt!” Y Lan sợ tới mức nhanh như bay bịt miệng hắn lại, nhỏ giọng trách mắng: “Đệ điên rồi hả, lời đại nghịch bất đạo như vậy là cũng dám nói ra, nếu bị người khác nghe được thì không chỉ mình đệ mất mạng, mà cả nhà chúng ta cũng sẽ bị chôn cùng.”

Vinh Tường cũng hiểu được lời này không thể nói bừa bãi, vừa rồi chỉ là trong lúc nổi nóng buột miệng thốt ra thôi, hắn cúi đầu đá đá chân vào băng tuyết mà lẩm bẩm: “Nếu nhà chúng ta cũng có người ở trong cung làm phi thì tốt rồi.”

Y Lan nghe vậy nghĩ nghĩ một chút rồi đột nhiên vỗ tay nói: “Đúng rồi, chẳng phải còn mấy ngày nữa tỷ sẽ vào cung tham gia tuyển tú sao? Nếu đến lúc đó tỷ tỷ được Hoàng thượng nhìn trúng, vậy chẳng phải nhà chúng ta có một vị hoàng phi sao?”

“Không được!” Vinh Tường lập tức phản đối: “Tuong lai tỷ tỷ muốn cùng Dung Viễn ca ca ở bên nhau, nếu tỷ ấy vào cung, chẳng phải là phải xa cách với Dung Viễn ca ca sao?”

Y Lan không nói đúng sai chỉ gật gật đầu: “Đệ nói không sai, nhưng tỷ thấy vào cung cũng tốt mà, lãng la to lụa son trên hải vị mặc sức mà hưởng, còn có cả đồng người hầu hạ, cao cao tại thượng, muốn làm gì cũng được, đến lúc đó còn ai dám coi khinh nhà chúng ta nữa.”

“Tỷ thích như vậy thì tự tỷ đi đi, đừng nhắc đến tỷ ấy nữa, tỷ ấy sẽ không vào cung đâu.” Vinh Tường liếc nàng một cái rồi phui phui y phục đứng lên rồi đi.

“Đệ cứ chờ xem!” Y Lan làm mặt xấu một cái rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Bọn họ không hề biết, từ đầu đến cuối đều có một người đứng ở sau lưng bọn họ, nghe rõ từng câu từng chữ...

Lăng Nhược không biết mình quay về phòng như thế nào, lúc định thần lại thì đã đứng trước gương đồng, bàn tay vuốt ve gương mặt quá quen thuộc ở trong gương, da thịt vô cùng mịn màng, đôi mắt linh hoạt, mũi xinh xắn, môi đỏ tươi, tất cả tạo nên một dung nhan thanh lệ vô song.

Đây là khuôn mặt của nàng, đã mười lăm năm, nhưng sao hôm nay thoát nhìn lại xa lạ như vậy, dường như... Nàng chưa bao giờ tự nhận thức chính mình...

Không sai, muốn chán hưng Lăng gia, muốn thoát khỏi chèn ép của Thạch Trọng Đức, cũng chỉ còn một cách – nhập cung làm phi!

Bản thân nàng chưa bao giờ muốn đi con đường này, một khi bước chân vào, sẽ là mãi mãi tranh đấu, không đứng trên đầu thiên hạ thì sẽ trở thành hòn đá kê chân cho người khác dẫm đạp.

Nàng có thể không? Nàng có thể làm được không?

Đôi tay nàng nắm chặt thành nắm đấm, móng tay đâm vào da thịt cũng chẳng thấy đau. Là ích kỷ mặc kệ mọi thứ để đi tìm hạnh phúc, hay là dùng gương mặt này thân thể này vì gia tộc mà mưu cầu lợi ích?

Rất lâu rất lâu sau, cuối cùng nàng cũng mở to mắt ra, khóe mắt tràn ngập nước khiến nàng cũng không thấy rõ chính mình ở trong gương, không thấy rõ gương mặt xinh đẹp tuyệt vời kia... Nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa, từ nay về sau khuôn mặt này đã không còn thuộc về một mình nàng.

Đứng vậy, nàng quyết định, nàng muốn vào cung! Nàng muốn trở thành nữ nhân của Hoàng đế! Cho dù từ này rơi vào âm ty địa phủ nàng cũng quyết không hối hận!

Lăng gia không còn lối thoát nào khác, chỉ có thể dựa vào nàng, và lại như lời Y Lan nói, vào cung cũng không có gì là không tốt, ăn ngon mặc đẹp còn có người hầu hạ, cái không tốt duy nhất chính là đời này số mạng đã không còn do nn nắm giữ nữa rồi...

Môi đỏ nhẹ cong lên tạo ra một nụ cười khuyh thành, dù cho đau đớn đến không thờ được dien.dan.lequydon cũng không để cho người khác phát hiện

ra, đã chọn con đường này thì nàng nhất định sẽ nỗ lực mà đi.

Dung Viên...

Nước mắt tự nhiên lăn xuống, như những cánh hồ điệp rụng rơi, vĩnh viễn không bay lên được!

Cái tên này đã định trước sẽ trở thành cơn ác mộng của cả cuộc đời nàng.

Trút bỏ toàn bộ y phục đơn giản trên người, mái tóc đen như mực buông xuống, thân hình bạch ngọc thuần khiết trần trụi hiện trong gương, không một chút tí vết, đúng là thanh xuân tươi đẹp. Liếc nhìn một hồi lâu, nàng lấy từ đáy rương ra một bộ y phục màu vàng nhạt thêu hình hoa hải đường, chạm rai khoắc lên người, sau đó từng chút từng chút chải mái tóc mềm mượt như tơ, vấn thành búi tóc như ý, cây trâm phi thủy được cài xéo qua búi tóc, rũ xuống vài sợi tua nhỏ nhỏ, kết hợp cùng là đôi khuyên tai cũng bằng phi thủy sang chói, ở giữa chân mày tí mĩ dán lên một kim điển hoa màu vàng nhạt.

Nhìn chính mình trong gương vừa thanh lệ lại thêm vài phần kiều diễm, Lăng Nhượng hít sâu, mở cánh cửa phòng đã đóng rất lâu, gió mạnh mang theo bông tuyết trong suốt ủa vào, thổi tay áo to rộng cùng tà váy của nàng bay lên, mềm mại như múa, phảng phất như tiên nữ thuận theo gió trở về.

Tuyết lại rơi sao? Rõ ràng vừa rồi trời vẫn còn nắng...

Nàng khe khẽ thở dài, lấy dù ở cạnh cửa bung ra, từ từ bước ra ngoài, vì đã quyết tâm, nên có vài việc nhất định nàng phải đích thân kết thúc.

Đạp tuyết bước đi, thẳng hướng Tây trực môn mà đi vào trong thành, lúc này dù tuyết vẫn đang rơi, nhưng người ra vào thành cũng không ít, còn có xe chở nước qua lại, Hoàng đế ở trong Tử Cấm Thành không uống nước trong thành mà chỉ uống nước suối ở núi Sơn Tuyên, vì vậy mỗi ngày đều phải người đi núi Sơn Tuyên chở nước về đây, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Khánh An đường – khi ba chữ này đập vào mắt Lăng Nhượng, trái tim nàng đập mạnh, đau đốn đến mức dường như không thở nổi, thật sự phải làm như vậy sao? Nàng ôm ngực đứng bất động trên đường, tiến thoái lưỡng nan.

“Tránh ra! Nữ tử phía trước mau tránh ra!”

Vẫn đang ngơ ngẩn, nàng chưa kịp nghe là ai gọi nàng, cũng chưa kịp nhìn thấy một đoàn người ngựa, thì ngựa rất nhanh đã phi đến sát bên nàng, đến lúc nàng nhận ra thì đã không còn kịp nữa. Người trên ngựa hoàn toàn không thể ngăn được khoái mã đang phóng như bay, mắt thấy phi mã trước mặt sắp dẫm thương người dưới vó của nó, nam tử cười ngửa phía sau thúc ngựa chạy lên, trước tình thế nguy hiểm vô cùng, lập tức chồm người xuống ôm lấy nàng bế lên.

“Người muốn chết sao?” Người đó lúc buông nàng ra còn thông thêm một câu, trong lời nói dường như có tức giận.

Bình tĩnh định thần lại, Lăng Nhượng ngẩng đầu lên nhìn, giữa nền trời diễm diễm đầy bông tuyết nhìn thấy hình dáng của người đã cứu nàng, là một nam tử tướng mạo cực kỳ xuất sắc, toàn thân toát ra một loại quý khí bức người, chỉ có điều thần sắc quá lạnh lùng, khiến người khác khó có thiện cảm.

“Cảm ơn!” Nàng nói lời cảm tạ, hắn cũng không tiếp nhận, ghim cương ngựa lại lạnh nhạt nói: “Muốn chết thì tránh ra xa một chút, đừng có ở đây liên lụy người khác.”

Người lúc này xem chút dẫm lên Lăng Nhượng quay đầu nông nông: “Lão Tứ nói với nàng ta làm gì, còn không mau đi đi, chúng ta trễ rồi.”

Hắn liếc Lăng Nhượng một cái thật sắc, thờ ơ phun ra một câu: “Mạng là của người, cần hay không cần thì tự người biết.” Nói xong cũng không thèm quay đầu lại mà thúc ngựa chạy đi, vó ngựa tung bay, lưu lại những mảng lớn trên nền tuyết trắng.

Người này nói chuyện thật vô lễ, uống với một tướng mạo hoàn hảo như vậy. Lăng Nhượng nhặt chiếc dù trên đất lên, chậm rãi đi về Khánh An Đường gần trong gang tấc.

Khánh An Đường là một hiệu thuốc lâu năm, chủ nhân nơi này họ Từ, trải qua nhiều đời, hậu nhân đều là người có tâm, thường xuyên chữa bệnh miễn phí và làm nhiều việc thiện nên dân chúng xung quanh hết lời khen ngợi.

Lúc này không có ai đến bốc thuốc, chương quỹ híp mắt ngủ gật trên quầy, chưa phát hiện có người tiến vào, Lăng Nhượng cũng không gọi hắn dậy, đi thẳng tới hậu viện, nàng biết, giờ phút này hẳn nhất định đang ở đó. Quả nhiên, mới vừa bước vào liền thấy một nam tử trẻ tuổi đang gãi thuốc dưới mái hiên.

Khi ánh mắt nàng dừng lại, nam tử lập tức cảm nhận được, ngược đầu lên nhìn qua chỗ của nàng, khi thấy rõ là Lăng Nhượng thì lộ ra một nụ cười tươi sáng vô cùng, rực rỡ như nắng xuân, ấm áp mà không chói mắt.

Lăng Nhượng tham lam nhìn nam tử đang đi về phía mình kỹ thêm một chút, đem nụ cười của hắn từng chút từng chút khắc sâu vào xương cốt, từ nay về sau, chỉ còn có thể gặp nhau trong mộng...

“Trời đang tuyết mà sao muội lại đến đây, không lạnh sao?” Hắn hỏi, đưa tay phủi những hạt tuyết trên vai nàng.

“Không lạnh.” Lăng Nhượng quay đầu đi không dám nhìn hắn, sợ nhìn lâu thì sẽ không tìm được nước mắt.

“Nhược nhi, muội có gì muốn nói với ta phải không?” Dung Viễn nhạy cảm thấy được hôm nay Lăng Nhược có điều khác thường.

Lăng Nhược gật gật đầu, nhìn tuyết lớn rơi là tả, bỗng cười thành tiếng, uyển chuyển nhẹ nhàng xoay người lại hỏi: “Dung Viễn ca ca, huynh xem ta trang điểm như vậy có đẹp không?”

Dung Viễn sững người, không ngờ nàng sẽ hỏi như vậy, lập tức đáp: “Đĩ nhiên là đẹp, ta chưa bao giờ thấy muội trang điểm đẹp đến như vậy.”

“Huynh nói xem nếu ta vào cung tuyển tú, có phải có nhiều cơ hội được DiexnndafinLeQuyDon Hoàng thượng nhìn trúng tuyển làm cung phi hay không?” Mỗi chữ nói ra đều khiến tim nàng rướm máu, nhưng bên ngoài lại làm như không có việc gì.

“Muội nói vậy là có ý gì?” Dung Viễn nhíu mày hỏi, cảm giác bất an trong lòng dần dần hiện ra, dường như biết được lời Lăng Nhược sắp nói tiếp là điều hãn không hề muốn nghe.

Lăng Nhược cố tình không hiểu, nói: “Ý gì? Huynh nghe không hiểu sao? Ta nói là ta muốn vào cung làm phi!”

“Nhược nhi muội nói vậy bạ gì vậy? Sao ta càng nghe lại càng không hiểu, rõ ràng muội từng nói chỉ tham gia tuyển tú cho xong, cũng không tranh cái cung phi chi vị gì đó, hơn nữa chúng ta cũng tính...”

“Tính ở bên nhau thật tốt phải không?” Lăng Nhược không hề khách khí mà cắt ngang lời hãn, che miệng cười duyên: “Câu đó chỉ là ta nói đùa với huynh cho vui thôi, một đời một kiếp một đôi người, ôi, những lời cũ rích như vậy mà huynh cũng tin sao, thật là quá ngu xuẩn!”

“Nhược nhi, rốt cuộc muội có biết là mình đang nói cái gì hay không?” Nếu không phải đã quá quen thuộc, Dung Viễn cũng sẽ hoài nghi người trước mặt không phải là Lăng Nhược, nếu không vì sao nhìn kiểu nào cũng hoàn toàn không giống.

“Đĩ nhiên là ta biết, chỉ có huynh là không biết thôi!” Búng tuyết trong móng tay, nàng thờ ơ nói: “Bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng, đây là điều biết bao nhiêu người mơ mà không được, nay ta có cơ hội này, huynh phải vui mừng cho ta mới đúng, dù sao chúng ta cũng từng gọi là quen biết, không lẽ huynh thật sự muốn ta đi theo huynh cả đời cơ cực.”

“Không phải! Muội không phải là người như vậy, ta không tin!” Tiếng phủ nhận vang dội không muốn tin tất cả những lời nàng vừa nói.

“Ta là như vậy! Cho dù huynh tin hay không, thì ta cũng là người như vậy.” Nàng hững hờ nhìn hãn, hai mắt không có một tia ấm áp, lạnh lẽo đến mức khiến lòng người phát run, “Ta nói cho huynh biết, những tháng ngày cơ cực ta đã quá đủ quá sợ rồi, ta muốn cuộc sống cảm y ngọc thực tiền hô hậu ủng. Hơn nữa từ đầu đến cuối ta đều không quá thích huynh, chỉ là buồn quá nên đùa vui với huynh, không ngờ huynh còn tưởng là thật. Điều ta muốn nói chỉ bấy nhiêu, về sau ta cũng không nghĩ sẽ gặp lại huynh.”

Nàng phất tay áo di chuyển thân mình trong gió tuyết, chưa kịp bước đi đã bị người phía sau dùng sức ôm lấy, Dung Viễn nói lớn bên tai nàng: “Ta không tin! Nhược nhi, mặc kệ muội nói gì ta đều không tin muội là người như vậy, nói cho ta biết, có phải muội có khổ tâm gì hay không? Nói cho ta biết đi!”

“Không có khổ tâm gì cả, Từ Dung Viễn, người đã tự đánh giá mình quá cao.” Hạ mắt nhìn xuống đôi tay đang ôm mình, là đôi tay nàng chờ đợi suốt mười năm, mà giờ chính nàng đích thân đẩy ra, từ nay không còn ai thay nàng che mưa chắn gió, chỉ còn một mình nàng lẻ loi bước tiếp.

Hối hận ư? Có lẽ là vậy, nhưng nàng đã không còn đường lui...

Từng chút một, nàng giãy giụa thoát ra khỏi vòng tay kia, không hề quan tâm tới lời nói của hãn, vô định bước đi trầm mình vào trong gió tuyết.

Hận đi, nếu hận ta có thể làm cuộc sống sau này của huynh thoải mái một chút, thì huynh hãy hận đi... Hận xong, mong huynh hãy quên ta, từ đây trời đất bao la mặc sức mà vùng vẫy...

Dung Viễn ca ca, tuy rằng không thể cùng chàng bạc đầu giai lão, nhưng thiếp sẽ vĩnh viễn nhớ chàng, nhớ chàng đã từng rất yêu thiếp, thế sẽ không quên.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Quách Lạc La Thị

Ngày mười tám tháng mười một năm Khang Hi thứ bốn mươi ba.

Thuận Trinh môn của Từ Cẩm Thành từ từ mở ra giữa bầu trời đầy nắng, tuyên bố rằng đợt tuyển chọn tú nữ ba năm một lần chính thức bắt đầu.

Nữ tử Mãn, Mông, Hán Bát Kỳ, phạm là tuổi cập kê thì đều phải tham gia tuyển chọn, nếu có sự cố mà không tham gia được đợt tuyển tú này thì nhất định phải tham gia đợt tuyển tú kế tiếp, nếu không chưa tới hai mươi tám tuổi thì chưa diện.dan.lequydon được xuất giá, người vi phạm bất luận là vì lý do

gì thì cũng sẽ bị Đô Thống trị tội.

Vào canh bốn, các tú nữ đều chờ ở bên ngoài Thuận Trinh môn, mỗi chiếc xe ngựa đều có treo song đăng, đánh dấu chủ nhân trong xe thuộc bộ tộc nào nhất kỳ nào, tú nữ xếp hàng theo thứ tự theo độ tuổi từ lớn tới nhỏ được dẫn vào Thuận Trinh môn đi đến Chung Túy Cung ổn định trước. Để được đứng trong hàng tú nữ này thì phải trải qua tầng tầng chộ lọc lúc sơ tuyển, tra xét thân thể, nếu không sạch sẽ hoặc có khuyết điểm thì sẽ bị loại ngay lập tức.

Nữ Hồ Lộc thị thuộc Tương Hoàng Kỳ, Lăng Nhược đứng cùng với Kỳ tú nữ mặc cho thái giám an bài, không hề nói câu nào. Đây là hoàng cung, là nơi tôn quý nhất trong thiên hạ, cũng là nơi nhiều thị phi nhất. Nếu không thận trọng từ lời nói cho tới hành động, chỉ sợ mối họa trước mắt là gì cũng không đoán được.

Cô cô quản sự Chung Túy Cung từ sớm đã đưa mười mấy cung nữ DiexnndafnLeQuyDon đứng trong viện chờ đợi, lúc nhìn thấy các tú nữ thì bước đến cúi nhẹ người, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói: “Các vị tiểu chủ cát tường, nô tỳ là cô cô quản sự Chung Túy Cung Hồng Lăng, từ giờ cho đến lúc các tiểu chủ chính thức được thụ phong, toàn bộ ăn, mặc, ở, đi lại của các tiểu chủ đều do nô tỳ phụ trách. Mặt khác, bắt đầu từ ngày mai, ma ma giáo dẫn sẽ đến đây hướng dẫn lễ nghi trong cung cho các vị tiểu chủ, để tránh việc các tiểu chủ thất nghi khi đối đáp ở ngự tiền. Cô cô quét mắt liếc mọi người một cái rồi nói tiếp: “Nếu các tiểu chủ không có ý kiến gì, nô tỳ kia sẽ đi sắp xếp chỗ ở cho các tiểu chủ.”

“Chúng ta ở đây khoảng hơn trăm người, Chung Túy Cung có đủ phòng sao?” Có tú nữ nghi ngờ hỏi.

Hồng Lăng hơi cười, nói: “Mỗi người một phòng tất nhiên là không đủ, nhưng hai người một phòng thì vẫn đủ, nô tỳ biết các vị tiểu chủ đều là thân thể thiên kim, không thích ở chung phòng với người khác, nhưng trước mắt mong các vị lượng thứ, nô tỳ ở đây tạ lỗi với các vị trước.”

Lăng Nhược trầm nghĩ trong bụng, người này quả là có năng lực, không để người khác có cơ hội làm khó dễ đã nói trước chặn lại, trong cung đúng là không có người hiền lành.

Trong nhóm tú nữ không ít người cau mày, nhưng cũng không ai đưa ra lời dị nghị, dù sao cũng chẳng ai muốn vừa đến đây đã đắc tội với người khác, thậm chí có người còn đang âm thầm tính kế cách lôi kéo vị cô cô già khéo léo hơn người này để bà ta giúp đỡ mình nhiều hơn.

Chuyện tiếp theo thì đơn giản hơn rất nhiều, cứ hai người một phòng được cung dien~dan~le~quy~don nữ dắt đi, Lăng Nhược được sắp xếp ở với nữ nhi của Tá lĩnh Tam Quan Bảo - Quách Lạc La Mộ Nguyệt.

Hai vị cung nữ đưa các nàng đến một căn phòng ở phía Tây, sau khi hành lễ, một cung nữ hơi luống tuổi mạch lạc nói: “Nhị vị tiểu chủ tốt lành, nô tỳ tên là Như Ý, còn nàng ta tên là Cát Tường, sẽ phụ trách chăm sóc tiểu viện này, nhị vị tiểu chủ sau này có việc gì thì cứ sai bảo chúng nô tỳ. Ngoài ra, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, đợi lát nữa sẽ đưa đến phòng của tiểu chủ, nếu như nhị vị tiểu chủ không còn phân phó gì khác, chúng nô tỳ xin phép cáo lui trước.”

“Làm phiền rồi!” Mộ Nguyệt ôn hòa gật đầu, lấy hai viên vàng nhỏ từ trong hầu bao màu xanh nhạt ra, thưởng cho mỗi người một viên. Hiện giờ, một lượng vàng đổi lấy được mười hai lượng bạc trắng, viên vàng tuy nhỏ, nhưng cũng ngang bằng với một tháng bổng lộc của một cung nữ bình thường, hai người Như Ý vui mừng tạ ơn rồi lui ra.

Khi bọn họ đang nói chuyện, Lăng Nhược cũng đã quan sát tổng dien.dan.lequydon thể bài trí trong phòng, thầm khen quả không hổ danh là hoàng cung, ngay cả đồ vật trong phòng tú nữ không có phẩm cấp cũng rất tinh xảo lịch sự, tuy là có tới hai cái giường nhưng cũng không thấy chật chội.

“Không biết vị tỷ tỷ này xưng hô thế nào?” Sau lưng có giọng nói mềm mại ấm áp vang lên, là Quách Lạc La thị, nàng ta đang mỉm cười xoay người nhìn Lăng Nhược.

Lăng Nhược nhếch môi, cười nhạt như phù quang nơi chân trời, khách sáo nói: “Không dám, gọi ta là Lăng Nhược được rồi.” Trong cung, cái không đáng giá nhất chính là xưng hô tỷ tỷ muội muội này, tất thấy đều không có sự chân thành, huống chi vị Quách Lạc La Mộ Nguyệt này tuyệt đối không phải là người đơn giản. Chỉ cần nhìn là biết, nàng ta vừa mới vào cung thì đã bắt đầu mua chuộc lòng người, nếu không đủ là ban thưởng cũng không cần thiết phải thưởng vàng quý giá như vậy.

Mộ Nguyệt làm như không cảm thấy được sự lạnh nhạt trong lời nói của Lăng Nhược, thân mật kéo tay Lăng Nhược nói: “Vừa nãy lúc sắp xếp xe ngựa ở ngoài Thuận Trinh môn, ta nhớ rõ xe ngựa của tỷ tỷ ở phía trước ta, chắc là lớn hơn ta, nếu vậy nhất định ta phải gọi tỷ là tỷ tỷ rồi, từ nay hai chúng ta ở chung một phòng, phải quan tâm nhau mới được.”

“Phải quan tâm nhau mới được.” Lăng Nhược thấy nàng tỏ vẻ chân thành, nhất thời cũng không nhận ra lời này là thâm tình hay giả ý.

Mộ Nguyệt nghiêng đầu liếc mắt cẩn thận đánh giá Lăng Nhược, thờ dãi: “Hôm nay gặp tỷ tỷ mới biết là cổ nhân nói không sai, cái gọi là ‘thu thủy vi thần ngọc vi cốt’* chính là chỉ người thiên tư quốc sắc như tỷ tỷ đây, so với tỷ tỷ thì muội quá đối tâm thường, có lẽ lần tuyển tú này tỷ tỷ nhất định được chọn, phong phi phong tần chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

* Thần khí như nước mùa thu, cốt cách như ngọc khiết.

Chân mày Lăng Nhược nhíu lại, nói như không: “Chuyện này không thể nói lung tung, tú nữ đợt này rất nhiều người xuất sắc hơn ta nhiều, huống hồ muội muội cũng không phải tầm thường như lời muội nói, chưa kể đương kim Hoàng thượng anh minh thần võ, đâu chỉ quan tâm đến dung mạo bên ngoài, ngược lại mà nói thì đức hạnh mới là quan trọng nhất.”

“Tỷ tỷ thật thận trọng.” Mộ Nguyệt nhàn nhạt trả lời, chậm rãi bước đến bàn rót một tách trà, hương trà dễ chịu cùng với hơi nước lượn lờ, khiến dung

nhan nàng nhìn có chút mờ ảo, chân mày thấp xuống, làm người khác không thể đoán được nàng đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Nguyệt đưa tách trà cho Lăng Nhục, nhìn thấy cánh tay đưa ra nhận trà lộ ra phần cổ tay trắng mịn như ngọc thì thoáng lảng người đi, nhân tiện liếc mắt nhìn kỹ Lăng Nhục, kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ sao lại trang điểm mộc mạc như vậy?”

Lúc này, trên người Lăng Nhục ngoại trừ đôi khuyên tai phi thủy ra thì không có bất cứ trang sức nào khác, trên đầu cũng chỉ cài vài cái châu hoa bằng bạc kèm với một cây trâm phi thủy, chỉ có bộ y phục màu vàng đậm thêu hoa hải đường là nổi bật một chút. Thân trang như vậy so với ngọc trai ngọc lục, y phục rực rỡ xinh đẹp của những tú nữ khác quả thật là quá mờ nhạt.

“Ta vốn không thích rườm rà, như vậy là khá tốt rồi.” Lăng Nhục nhàn nhạt trả lời, cũng không tính nói gì thêm.

“Thật vậy sao?” Mộ Nguyệt thân nhiên cười, toát ra vẻ yêu kiều động lòng người: “Nếu tỷ tỷ không muốn nói thì để muội nói dùm cho, Nữ Hồ Lộc Lăng Nhục – nữ nhi của tứ phẩm điển nghi Lăng Trụ, muội muội của nhị giáp tiến sĩ Vinh Lộc năm nay, ta nói có sai không?”

“Năm đó khi tiên Hoàng còn tại vị, gia tộc Nữ Hồ Lộc có thể nói là vinh quang vô hạn, đáng tiếc từ sau khi tiên hoàng và Ôn quý phi tạ thế, Nữ Hồ Lộc gia dần suy bại, tới giờ thì chỉ còn là một gia tộc hạ tam đẳng, mà a mã của tỷ tỷ lại còn đắc tội với Lễ Bộ Thượng Thư Thạch đại nhân, nghe đâu đến nỗi mùa đông cũng không có nổi ngân thần để sưởi, thật đáng thương; còn ca ca của tỷ, vốn là có thể thuận lợi nhận chức thứ cát sĩ Hàn Lâm Viện, cuối cùng lại được phong làm Án Sát ti kinh lịch gì đó, điều tới tận Giang Tây.” Mộ Nguyệt chặc chặc lắc đầu, làm như thật sự tiếc hận cho Vinh Lộc.

Sắc mặt Lăng Nhục dần lạnh, nàng đã sớm biết Quách Lạp Lan Mộ Nguyệt này không có ý tốt, những cử chỉ thân thiết trước đó cũng chỉ là giả vờ.

Mộ Nguyệt không phải là không nhìn thấy Lăng Nhục biến sắc, nhưng nàng chẳng để tâm, ngược lại còn cười thỏa mãn, cố ý phất tay một cái, vì lần tuyên tú này nàng đã đến Giang Nam đặt may một bộ cẩm y dệt từ cây hoa hồng tím và thêu bách điệp bằng chỉ vàng, ánh mắt đông đưa mềm mại nói: “Vậy nên lần tuyên tú này tỷ tỷ rất muốn được chọn đúng không? Dù sao đây cũng là cơ hội duy nhất để cứu vớt gia tộc Nữ Hồ Lộc, nhưng mà...”

Ngón tay mềm mại như không xương vuốt nhẹ lên gương mặt mỹ lệ của Lăng Nhục, nàng chạm đến diện đan.lequydon Lăng Nhục liền cảm thấy ghê tởm, lập tức lùi lại vài bước tránh né: “Nhưng mà cái gì?”

Mộ Nguyệt phì cười tay cười hi hi, nói: “Nhưng mà tỷ tỷ thật sẽ có cơ hội sao? Cả nhà tỷ tỷ là đã đắc tội với a mã vua Thái tử phi đó!”

Lăng Nhục cười nhạt: “Ta có trúng tuyển hay không cũng không phải chuyện của người, huống chi hậu cung cũng không phải một mình Thái tử phi thao túng.”

“Xem ra tỷ tỷ đúng là chẳng biết gì, để muội muội đây làm người tốt tới cùng nói cho tỷ tỷ biết một chuyện.” Nàng tiến đến bên tai Lăng Nhục, đôi môi đỏ rực mấp máy, nhấn mạnh từng chữ: “Phụ trách tuyên tú lần này là Vinh quý phi, mà Vinh quý phi chính là di mẫu của Thái tử phi, cái gọi là kéo một sợi tóc động đến cả người, với trí tuệ của tỷ tỷ thì không lẽ nào lại không hiểu.”

Nàng cười, nụ cười ngây thơ, Lăng Nhục mắt lạnh nhìn nàng, không biết nàng ta chủ động nói với mình việc này là có mục đích gì, nhưng chắc chắn là không xuất phát từ lòng tốt, nữ nhân này tuy chỉ kém nàng vài tuổi, nhưng tâm cơ sâu không lường được, tuyệt đối không phải chỉ vì nhất thời lỗ miệng.

“Cây trâm trên đầu tỷ tỷ hình như bị lệch rồi, để ta giúp tỷ chỉnh lại cho đẹp.” Lăng Nhục chưa kịp từ chối thì cây trâm đã bị Mộ Nguyệt cầm trong tay, lúc chuẩn bị cầm lên, tay bỗng nhiên thả lỏng, cây trâm phi thủy vì vậy mà rơi xuống vang lên một tiếng “đình” nhỏ, nhìn lại thì đã gãy thành hai đoạn.

“Ôi, đều là do tay chân ta vụng về, lại làm gãy cây trâm duy nhất của tỷ tỷ, vậy sao được chứ? Nhưng nghĩ lại tỷ tỷ là người đại nhân đại lượng, chắc sẽ không vì vậy mà trách ta có phải không?” Lời là xin lỗi, nhưng thực tế hoàn toàn không có ý, thậm chí Lăng Nhục còn thấy ý cười từ sâu trong đáy mắt nàng ta.

Nàng ta đang khiêu khích! Nghĩ tới điều này, trái lại Lăng Nhục trở nên bình tĩnh, thân nhiên nói: “Chỉ là một cây trâm chẳng bao nhiêu tiền có gì đâu mà trách, muội muội khách khí quá rồi, nếu không còn gì nói, ta muốn ra ngoài một chút.”

Nhìn chằm chằm vào bóng dáng Lăng Nhục xoay người rồi đi, về mặt Mộ Nguyệt dần đánh lại, nàng cố tình thử xem rốt cuộc nàng ta có thể nhẫn nhịn tới mức độ nào, không ngờ Lăng Nhục thân nhiên tỏ ra như không có chuyện gì, thật đúng là không đơn giản.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nữ Hồ Lộc Lăng Nhục kia, nàng đã biết đây là một đối thủ mạnh, hậu cung nhiều nhất là mỹ mạo; và cũng không có gì khác, muốn tranh giành thượng vị ở hậu cung, yêu cầu đầu tiên cũng là mỹ mạo, mà Nữ Hồ Lộc Lăng Nhục xét riêng về dung mạo thôi thì cũng đã đủ để uy hiếp nàng.

Thậm chí, cái uy hiếp này còn lớn cả những quý nữ mà trước khi vào cung a mã đã dặn nàng phải chú ý, nhưng cũng còn may... May mắn là Nữ Hồ Lộc Lăng Nhục có một thiếu sót chết người.

Mầm tai họa đã gieo xuống, rất nhanh, rất nhanh sẽ bộc phát, đến lúc đó... Ha ha, nghĩ đến đây, tâm tình Mộ Nguyệt lập tức trở nên thoải mái hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tương Phùng

Tuyết lớn ngừng rơi, thái giám cung nữ trông coi Chung Túy cung đang dọn dẹp bằng tuyết, nhìn thấy Lăng Nhược từ xa đi tới liền cúi đầu chào, lúc này Lăng Nhược chỉ mới là một tú nữ, chưa có sắc phong chính thức thì chưa được coi là chủ tử, cái gọi là tiểu chủ kia chẳng qua chỉ là cách xưng hô khách khí, luận địa vị thực tế cũng không cao hơn những thái giám cung nữ này bao nhiêu. Nịnh giàu đạp nghèo, trong cung chỉ toàn người như vậy...

Đã sớm biết con đường hậu cung không hề dễ đi, nhưng chưa từng nghĩ sẽ khổn khổ đến nước này...

Lăng Nhược bước *diendan.lequydon* đi vô định dọc theo bức tường cung điện màu đỏ thẫm, không biết là đã đi bao xa, đến khi phục hồi lại tinh thần thì Lăng Nhược phát hiện mình đã đi ra khỏi Chung Túy cung từ lúc nào, thân mình đang ở trong một vườn mai rất rộng lớn, hồng mai trên những nhánh cây xanh biêng biếc đang nở rộ, phản chiếu lên nền tuyết rực rỡ, hết như Hồng Bảo Thạch thượng đẳng.

Lộ tận ân hương xứ, phiên nhiên tuyết hải gian.*

*Đây là hai câu thơ trong bài Hương Tuyết Hải, dịch thơ như sau: “Đường tận hương thâm ân, mệnh mang biển tuyết im” (Đông A dịch). Nghĩa cả bài là: tuyết trắng mệnh mang, hương thơm u uẩn, biết tìm hoa mai nơi chốn nào?

“Nhược nhi, sau này chúng ta sẽ tìm một nơi yên tĩnh, trồng một cây mai thật lớn, để muội không cần ra khỏi cửa cũng có thể ngắm được cảnh hoa mai trong tuyết bất cứ lúc nào.”

Lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai... Dung Viễn ca ca, vườn mai ta đã thấy, nhưng nó không thuộc về huynh cũng không thuộc về ta, mà là của Đại Thanh Hoàng đế.

Nhắm mắt thu hồi những xót xa sắp tuôn *DieexnddafiLeQuyDon* ra, tất thảy mọi thứ đều đã kết thúc kể từ khi nàng quyết định chọn con đường này.

Dung Viễn cùng nàng giống như nước và vảy cá, số mạng đã định sẵn chỉ vội vàng như khách qua đường, cho dù là ai trong hai người còn lưu luyến nhớ mong thì đều sẽ trở thành tai họa.

Tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ.* Như thế là tốt nhất.

*Dịch nghĩa: “Ồ đó phun nhót dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau?”. Hai câu này lấy từ điển cố Nam Hoa Kinh – Trang Tử, như sau: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động. Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau. Tóm lại, có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

Hít một hơi thật sâu, vừa định rời đi thì hình như Lăng Nhược nghe được tiếng động. Ồ, nơi này còn có người khác sao?

Có chút nghi ngờ, Lăng Nhược đi về phía phát ra tiếng động. Bên cạnh hồ nước nằm khuất sâu trong vườn mai, nàng nhìn thấy hai người, là một nam một nữ, nam tử quay lưng về phía nàng nên nàng không nhìn rõ được dung mạo, chỉ nhìn thấy diện mạo của nữ tử, nàng ta khoác một cái áo choàng bằng lông vũ màu đỏ rực, không quá mười lăm tuổi, môi son mũi ngọc, vô cùng mỹ lệ. Vì cách quá xa nên Lăng Nhược không nghe được họ nói gì, hình như là có tranh chấp.

Nói được một lúc, hình như nữ tử tức giận, không muốn *diendan.lequydon* tiếp tục nói chuyện với nam tử kia nữa nên xoay người bỏ đi, vì đi gấp quá nên không cẩn thận, vấp vào khúc cây chưa được cung nhân dọn dẹp, trượt ngã trên đất. Nam tử đưa tay ra đỡ nàng lại bị nàng hất ra, tự mình chồm vật đứng dậy sau đó khắp kiễng rồi đi, không hề liếc mắt nhìn lại nam tử kia một lần.

Nam tử yên lặng nhìn nàng ta rời đi, nhìn hần không có bất kỳ biểu cảm gì, nhưng từ bóng lưng cô độc kia, Lăng Nhược cảm nhận được sự trống trải cùng bi thương tột cùng của hần...

Lúc Lăng Nhược đang suy đoán thân phận của bọn họ thì nam tử quay người lại, vừa đúng lúc ánh mắt đụng phải nhau, cả hai đều giật mình.

Hần kinh ngạc không biết có người khác ở đây từ lúc nào; còn Lăng Nhược thì giật mình vì nàng đã từng gặp qua người này, đây không phải là người mà ngày đó nàng đã gặp ở chợ trước cửa Khánh An Đường hay sao? Tuy là trang phục không giống, nhưng thần thái lạnh lùng kia không lẫn vào đâu được, Lăng Nhược chắc chắn là mình không nhận nhầm người.

Hần là ai, sao lại xuất hiện ở trong *diendan.lequydon* cung? Lăng Nhược không ngốc nghếch đến mức nghĩ hần là tiểu thái giám, loại quý khí bẩm sinh này không phải một thái giám có thể có được, huống hồ chiếc áo choàng da chồn tía kia cho dù là người giàu có thì cũng không mặc nổi.

Hoàng thượng? Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì liền bị nàng bác bỏ, đương kim Hoàng thượng đã qua tuổi thiên mệnh* tuyệt đối không thể có tướng mạo của một thiếu niên; ngoài ra thì chỉ có hoàng tử thân là dòng dõi hoàng thất thì mới có thể tự do ra vào hậu cung.

*Thiên mệnh ở đây là lấy từ câu “Thập ngũ nhi tri thiên mệnh” của Khổng Tử, có nghĩa là con người tới năm mười lăm tuổi thì mới có thể thông suốt được chân lý của tạo hóa, tức là hiểu được mệnh của Trời. Câu này ý nói Hoàng thượng đã ngoài năm mươi tuổi.

Hức, nàng nhớ rõ hôm đó ở chợ có một người từng gọi hấn là “tứ đệ”, xem ra, thân phận của đối phương đã được nàng hình dung rất chính xác.

Đang lúc suy nghĩ thì bóng người đã đến sát bên nàng, Lăng Nhược nhanh chóng áp chế kinh ngạc ở trong lòng, gom tay áo lại khom người nói: “Lăng Nhược gặp qua Tứ a ca.”

Mí mắt Dận Chân hơi giật giật, vị cung nữ dien~dan~le~quy~don này thật lạ mặt, đã vậy còn không hiểu quy củ, sao lại không tự xưng nô tỳ, chẳng lẽ nàng ta không hiểu đây là điều tối kỵ ở trong cung sao? Chỉ cần điều này đã có thể định cho nàng ta tội chết.

“Người là cung nữ của cung nào, sao lại ở đây nghe lén chủ tử nói chuyện?” Rõ ràng chưa từng gặp qua trong cung, nhưng sao gương mặt xinh đẹp hơn người kia lại cho hấn một ảo giác giống như là đã từng quen biết.

Lăng Nhược ban đầu hơi ngẩn ra, sau chợt hiểu vấn đề, thì ra do mình giả dạng hiền lành qua giống, cho nên Tứ a ca mới nhìn mình thành cung nữ, hấn đã quên khuấy đi là đã từng gặp mặt một lần.

“Ta không phải...” Nàng chưa kịp trình bày thì đã bị Dận Chân cắt ngang.

“Không phải cái gì?” Dận Chân cười lạnh: “Hay cho một tên nô tài không biết sống chết, ở trước mặt chủ tử mà dám can đảm xưng ‘ta’, tự tìm đường chết sao?”

Thấy hấn không hỏi xanh đỏ đen trắng đã vội trách nặng, Lăng Nhược vừa tức vừa buồn cười, hai lần tương ngộ hấn đều hỏi nàng có phải muốn chết hay không, cái này có được xem là một loại duyên phận?

“Sao Tứ a ca lại nghĩ ta là cung nữ?” Nàng phui nhẹ cổ tay áo mềm mại bóng loáng, cười như không cười, nhẹ như gió mà hỏi lại.

“Lẽ nào người không phải?” Dận Chân hơi ngạc nhiên, bây giờ mới bắt đầu nghiêm túc quan sát Lăng Nhược, nhìn từ đầu đến chân người này quả nhiên là có chút khác biệt, tuy trang phục thanh nhã đơn giản, và lại hình như cũng không nhìn mang bất kỳ trang sức nào, nhưng là không giống với một cung nữ bình thường, còn trong sổ cung nữ cận thân của chủ tử các cung mà hấn đã từng gặp qua, hấn nhớ là cũng không có người này, đúng là không phải rồi.

Ý cười lộ trên môi, Lăng Nhược hạ thấp người chọn một cái lễ nghi phù hợp, giọng nói uyển chuyển như chim hoàng oanh: “Tú nữ Nữ Hồ Lộ Lăng Nhược gặp qua Tứ a ca, Tứ a ca cát tường.”

Hấn căng cặp mày ngài không hỏi gì thêm, lời nói trở nên lạnh lùng: “Đã là tú nữ sao không ở Chung Túy cung mà đợi, đến đây làm gì, chuyện lúc này người đã nghe được bao nhiêu?”

“Nếu ta nói ta không nghe được gì, Tứ a ca tin sao?” Nàng tự giễu hỏi, chiếc khuyên tai ngọc bích áp vào mặt, lạnh buốt như tuyết sớm mai. Có lẽ vì lần đầu gặp mặt đã có ấn tượng không tốt, nên khi tương phùng nàng khó mà bình tĩnh.

Dận Chân hừ lạnh, ánh mắt sắc như dao liếc nhanh qua mặt Lăng Nhược, bén nhọn tới mức làm người khác rùng mình: “Mặc kệ người nghe được hay không, việc hôm nay tốt nhất là nên để trong bụng, chuyên tâm làm tốt tú nữ của người, nếu ta nghe được một chút hơi hám gì thì sẽ tìm người mà tính sổ.”

“Vậy là Tứ a ca đang uy hiếp ta sao?” Tiếng đồn rằng trong dien.dan.lequydon hơn mười vị a ca của đương kim Hoàng thượng thì Tứ a ca Dận Chân là người không nói lý lẽ, mặt lạnh tâm lạnh, khắc nghiệt vô tình, giờ xem ra sự thật đúng là như vậy.

“Người nghĩ sao tùy người, nhớ kỹ quản cho tốt cái miệng của mình, coi chừng họa từ miệng mà ra.” Ném lại những lời này xong, Dận Chân xoay người đi, mặc kệ Lăng Nhược có đáp lại hay không, bởi vì hấn tin rằng chỉ cần vị tú nữ này biết suy nghĩ thì sẽ không đối nghịch với hấn.

Lăng Nhược trầm lắng đầu, có lẽ nàng và vị Tứ a ca cao cao tại thượng này trời sinh bất hòa, chứ không sao cứ mỗi lần gặp mặt đều không tránh khỏi kết cục rời đi trong ầm ức?

Còn nữa, Lăng Nhược thực sự có chút tò mò về thân phận của nữ tử vừa rồi, là ai mà có thể làm cho Tứ a ca lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm kia lộ ra nét bị thương cô độc đến vậy, giờ nhớ lại nàng cũng còn xúc động.

Ra khỏi vườn mai, Lăng Nhược phải hỏi rất nhiều cung nhân mới tìm được đường về Chung Túy cung, chưa kịp bước vào cửa cung đã thấy một bóng dáng xinh xắn đứng ở tiền viện, Chính Doanh Doanh nhìn nàng cười.

“Tỳ Tỳ!” Nhìn thấy người này, Lăng Nhược lập tức mừng rỡ, bước nhanh vào trong, cầm tay nàng ta gấp gáp hỏi: “Tỳ đến lúc nào?”

“Tỳ vừa mới đến, vì đường xá xa xôi nên trì hoãn đến mấy ngày, may mà còn kịp vào cung, vừa vào cung thì lập tức đến tìm muội, người hầu nói muội đi ra ngoài, đang còn hỏi tỳ có muốn ở đây đợi muội hay không thì muội đã về rồi.” Thu Từ nói một mạch, đôi mắt hiện rõ ý cười: “Muội đi đâu vậy, sao tay lại lạnh thế này?”

Được Thu Từ quan tâm, Lăng Nhược cảm thấy vô cùng ấm áp. Thu Từ là nữ nhi của Tri huyện Giang Châu Thạch Ngụy Sơn, lớn hơn Lăng Nhược một tuổi. Trước đây Thạch Ngụy Sơn từng là thuộc hạ của Lăng Trụ, hai nhà quan hệ rất khăng khít, sau này Thạch Ngụy Sơn phụng mệnh chuyển đi nơi khác nhậm chức, cả nhà cùng đi, vì vậy mà cũng ít gặp nhau, nhưng thư từ thì vẫn đều.

“Nhân nhả không có gì làm nên muội ra ngoài dạo một lát.” Lăng Nhược thuận miệng trả lời, hai người vừa nói chuyện vừa đi vào trong đình bát giác

cách đó không xa. Đợi cả hai đều yên vị, Lăng Nhược mới tỉ mỉ quan sát Thu Từ. Thu Từ mặc một bộ trang phục Mãn Thanh bằng gấm Hồ Lam, cổ áo, cổ tay được viền lông vũ thượng hạng trắng muốt không có chút tạp sắc, trên đầu cài một cây trâm phượng hoàng bằng vàng, miệng phượng hoàng ngậm một viên Hồng Bảo Thạch bằng ngón tay út, giúp cho dung mạo của nàng vốn đã tú lệ đoan trang lại càng thêm xuất sắc.

“Mấy năm không gặp, tỷ ngày càng DieexnddafnLeQuyDon xinh đẹp.” Lăng Nhược nói ra lời từ đáy lòng, còn chưa nói xong thì bên eo đã bị chọt một cái, “Được rồi, tiêu nha đầu muội lớn lên lại dám giễu cợt tỷ nha, để xem tỷ trừng phạt muội thế nào đây!”

Lăng Nhược sợ nhất là nhột, Thu Từ dùng cách này thì nàng lập tức thua ngay, cười nghiêng ngả một lúc mới ngừng được, thở hắt ra nói: “Muội... Muội không có... giễu cợt tỷ, đúng là... xinh đẹp mà!”

Thu Từ đợi cho Lăng Nhược cười thoải mái xong thì than: “Nói về mỹ mạo, muội mới thật là xinh đẹp như hoa, không cần bất cứ trang sức nào mà vẫn khuyếch thành, cái gọi là ‘thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức’ còn không phải là nói về muội muội sao?”

*Dịch nghĩa: nước trong thì sẽ lộ ra phù dung (hoa sen), người đẹp tự nhiên thì không cần trang sức. Hai câu này của Lý Bạch.

Không ngờ Lăng Nhược nghe Thu Từ khen không những không vui mừng mà ngược lại có vẻ buồn bực trong lòng, hỏi nguyên nhân thì Lăng Nhược chần chờ hồi lâu mới đem chuyện của mình và Mộ Nguyệt kể ra, cuối cùng nói: “Quách Lạc La Mộ Nguyệt này rất kiêu ngạo, kiêu này không chỉ riêng gì muội mà e là tất cả các tú nữ khác nàng ta cũng không thèm để trong mắt, tuy gia thế nàng ta không tồi nhưng cũng đâu phải là cao nhất, sao lại có thể không kiêng nể ai như vậy chứ?”

Thu Từ lặng lẽ đứng dậy, mắt nhìn xa xăm vô định, một lúc lâu sau mới nói: “Tỷ chỉ nói chuyện này thì muội sẽ biết cái kiêu ngạo của Quách Lạc La Mộ Nguyệt này ở đâu mà có – Vĩnh Hòa cung Nghi phi cũng họ Quách Lạc La thị.”

Lăng Nhược giật mình kinh ngạc, thốt lên: “Chẳng lẽ các nàng ta có liên quan?”

“Không sai.” Giọng nói của Thu Từ mờ ảo như phảng phất từ trên trời rơi xuống, “Quách Lạc La Mộ Nguyệt là ấu muội của Nghi phi, hai người họ cách nhau hơn hai mươi tuổi.”

Nghi phi Quách Lạc La thị vào cung năm Khang Hi thứ mười ba, ban đầu có phong hào quý nhân, được Hoàng thượng cực kỳ yêu thích nên năm Khang Hi thứ mười sáu thì được sắc phong Nghi tần, năm Khang Hi thứ mười tám thì sinh ngũ hoàng tử, hai năm sau đó được tấn phong Nghi phi. Năm Khang Hi thứ hai mươi hai nàng ta tiếp tục hạ sinh cửu hoàng tử, năm Khang Hi thứ hai mươi bốn lại sinh thập nhất hoàng tử. Trong hơn mười mấy năm, sủng quan hậu cung, không ai có thể đụng tới, cho đến hiện tại cũng chưa từng thất sủng, cho dù là Vinh quý phi cũng phải nhường nàng ba phần.

Thu Từ thấy Lăng Nhược thất thần thì than thở: “Muội muội có dung nhan xuất sắc, chẳng trách nàng ta nhắm vào muội, muội chịu khó nhường nhịn một chút là được, dù sao thì tuyền tú cũng lắm chỉ mất vài ngày, không nên có xung đột với nàng ta, nếu không sau này muội vào cung thì ngày tháng trải qua sợ là không mấy tốt đẹp.”

“Muội hiểu.” Lăng Nhược nhẹ giọng nói, đầu mi mảnh dài nhợt nhạt như bóng ma: “So với Nghi phi này, muội lại lo lắng Thái tử phi kia hơn... Nếu thật sự nàng ta nhúng tay, muội sợ là muội sẽ bị lạc tuyền.”

Về việc này Thu Từ cũng không thể cho ý kiến gì, chỉ còn cách trấn an Lăng Nhược: “Chắc là chuyện cũng không xấu đến mức như chúng ta tưởng tượng, tỷ nghe nói Vinh quý phi là người rất công bằng, nếu không thì Hoàng thượng cũng không giao cho nàng ta xử lý việc hậu cung, muội cũng đừng quá lo lắng, cho dù thật sự có chuyện đó thì tỷ cũng sẽ ra sức giúp muội.”

Lăng Nhược biết là Thu Từ đang trấn an mình nên trầm giọng: “Muội hiểu rồi, thật may mắn vì tỷ và muội được ở cạnh nhau.”

Rốt cuộc Lăng Nhược cũng chỉ là một nữ tử mười lăm tuổi, cho dù suy nghĩ có chín chắn nhưng cũng còn quá trẻ, chưa từng thật sự trải qua nguy nan. Vậy mà giờ đột nhiên vướng vào lục đục tranh giành quyền lợi trong hậu cung, khó tránh khỏi bối rối. Thu Từ bản khoản không biết làm sao mới có thể khiến Lăng Nhược an tâm.

“Chúng ta là tỷ muội, ở trong hậu cung nhất định phải nâng đỡ nhau.” Thu Từ trả lời Lăng Nhược, cười dịu dàng. Lăng Nhược nhớ nụ cười này rất lâu rất lâu sau đó, cho đến khi...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Nguy Cơ

Thời tiết đang bước vào những ngày lạnh nhất trong năm, nước cũng đóng thành băng, nhưng chính điện Đông Cung lại ấm áp như mùa xuân vì đốt địa long và rất nhiều chậu than, giữa mịt mờ hương khói tỏa ra, Thái tử phi Thạch thị nằm trên trường kỷ khép hờ mắt, hai tiểu cung nữ mỗi người một bên dùng ngọc luân xoa bóp chân cho nàng, yên ắng không một tiếng động.

Một lát sau, bức rèm được vén lên, một cung nữ khoảng bốn mươi tuổi bước vào, bà liếc mắt với Thạch thị, phát tay ý bảo hai tiểu cung nữ kia lui ra, tự

mình cầm lấy ngọc luân lăn nhẹ nhàng trên chân Thạch thị.

"Sao rồi? Đã biết mấy ngày qua Thái tử đi đâu chưa?" Thạch thị vẫn nhắm mắt, hỏi.

"Hồi bẩm nương nương, nô tỳ đã nghe ngóng được, mấy ngày gần đây Thái tử coi trọng Ngưng Nguyệt Hiền ở một thanh quán, ngày nào cũng tới thăm nàng ta, hình như Thái tử đang muốn chuộc thân cho nàng." Nghênh Hương trả lời rất tường tận.

"Hắn dám!" Thạch thị bất ngờ tròn mắt, tay đập mạnh xuống trường kỷ, rõ ràng trong lòng rất tức giận.

"Nương nương coi chừng đau tay." Nghênh Hương vội khuyên nhủ: "Thật ra Thái tử thỉnh thoảng mới chơi vui một chút thôi, chứ không phải là thật lòng yêu thích, trong lòng Thái tử nương nương ngài là quan trọng nhất, nếu không sao mấy năm nay cũng chưa từng nạp phi thiếp nào."

"Hừ, người không cần nói tốt cho hắn, hắn là người thế nào trong lòng bổn cung hiểu rõ." Tuy nói vậy nhưng sắc mặt Thạch thị rốt cuộc cũng giãn ra vài phần, vịn tay Nghênh Hương ngồi dậy đi đến trước lư hương Bác Sơn đang lượn lờ khói nhẹ, múc một muỗng mật hương rồi dùng móng tay trong suốt lấy ra một ít, từ từ đưa qua chóp mũi, mùi hương lập tức nồng đậm hơn.

"Nếu không vì lo lắng hắn sa vào nữ sắc mà lo là quốc sự, bổn cung cũng mặc kệ. Mấy năm gần đây Hoàng a mã đối với hắn có chút không vừa lòng, vậy mà hắn còn không biết cân trọng." Nhắc đến Dận Nhưng, Thạch thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Đi, làm cách nào để nữ tử thanh quán kia rời khỏi kinh thành, tránh cho tâm tư hắn dính chặt bên ngoài không biết đường quay về."

Thấy Nghênh Hương đồng ý, Thạch thị lại hỏi: "Chuyện hôm qua kêu người đi nghe ngóng kết quả thế nào?"

"Nô tỳ đã nói chuyện với cô cô quản sự Chung Túy cung, Lăng Trữ đúng là có một nữ nhi vào cung tham gia tuyển tú, tên là Lăng Nhưộc, năm này mười lăm tuổi, nô tỳ cũng đã lên nhìn qua, bộ dáng rất mỹ mạo, quan trọng nhất chính là nàng ta rất giống một người."

"Giống ai?" Thạch thị chỉ hỏi cho có, nhưng khi nghe Nghênh Hương trả lời, sắc mặt lập tức thay đổi, thốt lên: "Cái gì? Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu?"

"Đạ đúng vậy, nô tỳ thấy được bóng dáng của Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu trên người nàng ta. Tuy rằng lúc Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu tạ thế nô tỳ chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, đã hơn hai mươi năm, nhưng nô tỳ tuyệt đối nhớ rõ." Nguyên Hương vốn là cung nữ hầu hạ Vinh Quý phi, tính tình cẩn trọng. Sau khi Thạch thị vào cung, Vinh Quý phi lo lắng cung nhân hầu hạ không chu đáo nên cử bà qua đây, lời nói của bà Thạch thị đương nhiên không hề nghi ngờ.

*(*Ôt muốn nhắc: Vinh Quý phi là di ruột của Thạch thị nhé mọi người, sợ mọi người đọc không hiểu nên nhắc lại một chút ^^)*

Nét cười của Thạch thị trầm xuống, lâu sau mới nói: "Hoàng a mã đối với Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu vẫn luôn thương nhớ không nguôi, nếu để người nhìn thấy Nữ Hồ Lộc Lăng Nhưộc thì..."

"Thì lưu thê bài là chuyện đương nhiên." Nghênh Hương tiếp lời: "Hơn nữa dựa vào tường niệm của Hoàng thượng giành cho Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu, nhất định Hoàng thượng sẽ đối xử nàng ta rất tốt, có thể chẳng mấy chốc sẽ được phong phi phong tẩm, sủng quan lục cung."

Thạch thị nghiêng đầu vuốt mái tóc đen dài, điềm nhiên nói: "Hôm qua lúc a mã tới nói chuyện với bổn cung, bổn cung còn cảm thấy a mã cẩn thận quá mức, nhưng nay xem ra cũng không thừa, người này không thể giữ lại trong cung." Nàng vuốt ve chiếc vòng ngọc bích trên tay, chậm rãi nói: "Đi xuống bảo tiêu trừ phòng làm vài món điểm tâm sở trường, lát nữa bổn cung đích thân đưa qua cho Vinh Quý phi."

"Nương nương muốn nói chuyện này với Quý phi nương nương?" Nghênh Hương nhẹ giọng hỏi.

Khóe môi Thạch thị nhếch nhẹ, khi cười xuất hiện một ít nếp nhăn: "Bổn cung chưa vội nói, cũng mấy ngày rồi bổn cung chưa đến thỉnh an đi nương nên hôm nay muốn đi thỉnh an nhân tiện trò chuyện việc nhà một chút mà thôi."

Nghênh Hương nghe vậy thì mỉm cười, không nhiều lời. Bà hầu hạ Vinh Quý phi đã nhiều năm, đối với tính cách của Vinh Quý phi tất nhiên hiểu rõ, nàng có lẽ rất công chính rất hiểu lý lẽ, nhưng chỉ là trong tình huống không có gì uy hiếp đến địa vị của nàng, một khi dính đến quyền lợi của bản thân, hai chữ công chính kia liền biến thành trò cười.

Bà tin rằng Vinh Quý phi chắc chắn không muốn hình bóng của Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu trở về, dù đó chỉ là một thể thân.

Ở Chung Túy cung cách xa nơi đó, Lăng Nhưộc không hề biết rằng nguy cơ đang từng bước tiến lại gần mình, mấy ngày qua nàng đều nhớ kỹ lời của Thu Từ, cho dù Mộ Nguyệt khiêu khích thế nào nàng cũng không tranh chấp, chỉ chăm chỉ theo ma ma giáo dẫn học tập quy củ. Đã biết quy củ vốn rườm rà, nhưng không ngờ rằng rườm rà đến mức này, khi bước đi, lúc phát khăn đều phải theo quy định, từng lời nói từng cử động, mặt nhăn, mày cười... tất cả đều phải học lại từ đầu.

Vào một ngày tuyết rơi không ngừng, nhóm tú nữ nghĩ rằng mình có thể được nghỉ luyện tập, hoặc ít nhất là được luyện tập ở trong phòng. Nhưng các vị ma ma kia không những không thông cảm, mà còn bắt luyện tập liên tục trong sân viện như mọi ngày. Việc này khiến cho một số tú nữ bất mãn, nhưng cũng không dám có ý kiến gì, cả nhóm rụt cổ đứng trong sân, chóp mũi đông lạnh đến đó bưng.

"Thỉnh các tiểu chủ đi theo ta một lần nữa, bắt đầu!" Quế ma ma vẻ mặt vô cảm làm mẫu ở phía trước, tuyết rơi càng ngày càng nhiều, giống như những sợi tơ lông ngỗng, dày đặc cả bầu trời, trước mắt ai cũng mờ nhạt, chỉ có thể nhìn thấy một màu trắng vô tận.

"Không luyện không luyện!" Cuối cùng có tú nữ nhịn không được, ném khăn xuống đất, hét lên: "Trời lạnh như vậy tay chân đều đông cứng lại rồi sao mà

luyện tập được chứ!"

Lăng Nhục biết tên của vị tú nữ đó, Từ Giai Lâm Ngọc – nữ nhi của nhất đẳng công đương triều, cũng là tú nữ có thân phận tôn quý nhất trong tất cả các tú nữ, chính xác là thiên chi kiều nữ. +

Quế ma ma đảo mắt qua, bước đến trước mặt Lâm Ngọc, nhàn nhạt nói: "Thỉnh tiểu chủ nhặt khăn lên và tiếp tục luyện tập."

Lâm Ngọc trừng mắt liếc bà rồi lớn giọng quát: "Tai người bị điếc hay sao vậy, ta đã nói là không luyện, dạy tới dạy lui cũng có nhiều đó quy củ, người không thấy phiền nhưng ta thì có đó."

"Thỉnh Lâm Ngọc tiểu chủ nhặt khăn lên và tiếp tục luyện." Quế ma ma vẫn đáp lời nàng bằng câu đó, chỉ khác là sắc mặt khó chịu hơn một chút.

Thấy lời nói của mình không được người khác đếm xỉa tới, Lâm Ngọc chưa từng bị coi thường như vậy bao giờ, lập tức nổi giận, không những không nhặt khăn mà còn dùng chân dẫm mạnh lên nó, hất cằm thách thức: "Ta không nhặt thì người sẽ làm gì, đừng quên người chỉ là một tên nô tài, khi nào mới đến phiên người ra lệnh cho ta."

Thu Từ ở phía sau thì thầm với Lăng Nhục: "Từ Lâm Giai Ngọc này tâm cao khí ngạo quá rồi, tính cách như vậy e là không tốt."

Lăng Nhục chỉ gật đầu mà không nói gì, lúc này Hồng Lăng đã biết được tin nên đến đây. Trước tiên bà trấn an Quế ma ma, sau đó đi thẳng đến trước Từ Lâm Giai Ngọc, nhìn nàng ta thật lâu rồi cúi người tự nhặt chiếc khăn lụa đã ướt đầm lên khỏi mặt đất, vươn tay đưa tới trước mặt nàng. Lâm Ngọc hừ lạnh rồi quay ngoắt đầu đi chỗ khác, hoàn toàn không muốn tiếp nhận khăn từ tay Hồng Lăng cô cô.

Hồng Lăng thu tay lại, xoay người nhìn gần một trăm vị tú nữ trong viện, giọng nói rành mạch rót vào tai từng người: "Nô tỳ biết trong lòng các vị tiểu chủ ít nhiều đều có bất mãn, cho rằng dù nô tỳ hay các vị ma ma kia cũng vậy, đều là nô tài, dựa vào gì mà dạy dỗ các vị. Không sai, chúng ta là nô tài, nhưng các vị cũng chưa phải là chủ tử chính thức, phải đợi ba ngày nữa sau đại điển tuyển tú, hơn nữa phải được Hoàng thượng lưu thẻ bài sắc phong Đáp ứng, Tuyển thị thậm chí là Quý nhân thì mới có tư cách được chúng nô tài gọi một tiếng chủ tử, bằng không thì ngay cả tư cách lưu lại trong cung cũng không có."

"Sở dĩ Quế ma ma nghiêm khắc như vậy, cũng là vì muốn tốt cho các vị. Thân là cung tần, mỗi câu chữ mỗi cử động đều thành mẫu mực của thiên hạ, bất luận là khi nào chỗ nào đều không được phép thất nghi. Nếu các vị tiểu chủ muốn yên yên ổn ổn tham gia đại điển tuyển tú, thì mong ba ngày ở đây các vị phải nghe theo lời của ma ma giáo dẫn, đừng làm nô tỳ khó xử. Việc này không phải là vì nô tỳ mà là vì chính các vị tiểu chủ."

"Cô cô khách sao rồi." Sau một hồi im phăng phắc, không biết là ai đã nói đầu tiên, những người khác cũng đồng thanh nói theo. Rõ ràng, những lời của Hồng Lăng cô cô đã tántan được sự bất mãn của các tú nữ.

Hồng Lăng một lần nữa đưa khăn cho Từ Lâm Giai Ngọc: "Tiểu chủ muốn tiếp tục luyện tập hay là muốn nô tỳ đưa sự việc này trở về bẩm báo với Quý phi nương nương, nói tiểu chủ không tuân theo giáo hóa, ngông cuồng chống lại cung quy?"

Lâm Ngọc không nghĩ là bà ta dám uy hiếp mình, nhưng lại không thể nổi giận được. Nếu bà ta thật sự bẩm báo với Vinh Quý phi thì tất nhiên mình sẽ bị răn dạy, lúc đó sẽ mất đi tư cách tuyển tú. Suy nghĩ mãi cuối cùng Lâm Ngọc cố nén lại cơn tức, oán hận nhận lại chiếc khăn vừa ướt vừa dơ, nghĩ thầm trong bụng đợi sau này vào cung trở thành chủ tử rồi, sẽ tìm bà tính sổ món nợ này.

Hồng Lăng sao lại không biết Lâm Ngọc nghĩ gì, nhưng chỉ cười cười rồi rời đi.

"Vị quân sự cô cô này quả là lợi hại." Lăng Nhục nhỏ giọng nói, Thu Từ nhìn chăm chăm Hồng Lăng đang rời đi, thân ảnh xẹt qua một chút kỳ lạ, "Nếu không có bản lĩnh thì làm sao ngồi vào được vị trí này, nhưng người này đúng thật là có vào phần năng lực."

Sau đó không còn ai dám dị nghị, tất cả quy quy củ củ đi theo Quế ma ma luyện tập, dù cho gió thổi như tên bắn, tuyết rơi như sợi bông, cũng không hề dao động.

Không phải là các nàng quá kiên định, mà các nàng hiểu rõ, muốn bay lên cành cây trở thành người cao quý thì trước tiên phải vượt qua được ải này.

Cứ vậy mà xong hết một ngày, mệt là điều tất nhiên, tay chân đều lạnh đến tê cứng, may mà có trà gừng ấm dạ xoa hàn, nếu không cũng rất dễ sinh bệnh.

Lăng Nhục dùng com xong thấy còn sớm, lại không muốn đối diện với Mộ Nguyệt nên quyết định lấy dù và đèn ra ngoài một chút, hậu cung này tuy lớn, nhưng chỗ nàng biết lại không nhiều lắm, ngoài Chung Túy cung ra thì cũng chỉ là vườn mai lần trước đã đến mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tỉnh Thủy Lưu Thâm, Thương Sanh Đạp Ca

Lăng Nhục nắm chặt áo choàng bước đi thật chậm trong vườn mai, đêm tuyết rơi cũng là lúc hoa mai nở rộ, hương thơm quện vào trong gió lạnh thấm vào ruột gan, tuyết vô thanh vô thức rơi trên cánh hoa, làm cho màu hoa càng trở nên đỏ thắm, long lanh trong suốt như bảo thạch được thợ thủ công tỉ mỉ điêu khắc mà thành.

Trên đường đến đây, bốn bề yên tĩnh không tiếng động, tiếng bước chân đạp lên tuyết vốn rất nhỏ cũng bị khuếch đại lên giữa không gian yên ắng này...

Còn hai ngày nữa là tới đại điển tuyển tú, ngày hôm đó nàng sẽ cố hết sức để giành được sự chú ý và yêu thích của Hoàng thượng, chỉ cầu giữ được một vị trí nhỏ nhỏ ở trong cung. Đến tận bây giờ a mã và ngạch nương cũng không biết nàng đã thay đổi chủ ý, vẫn đang ở nhà đợi nàng trở về.

Ta nguyện làm một nữ tử tươi đẹp, không khuynh quốc khuynh thành, chỉ cần được nắm trong tay cuộc sống của chính mình...

Đây là ước nguyện của nàng vào đêm giao thừa năm ngoái, vốn tưởng rằng chỉ cần đưa tay là chạm được, nhưng nay mới biết đó là điều quá xa vời, vĩnh viễn không bao giờ với tới.

Suy nghĩ đến mức xuất thần, phía sau có người tới nàng cũng không phát hiện ra, cho đến khi có giọng nam nhân vang lên bên tai: "Ngươi là ai?"

Lăng Nhục sợ hãi cả kinh, suýt chút nữa là làm rớt phong đăng trong tay, định thần xoay người lại, nàng mượn chút ánh sáng mỏng manh của phong đăng mà quan sát người này. Một thân hình mảnh khảnh, diện mạo lão nhân gầy gò, áo khoác màu xám bạc, bên trong là áo gấm tơ tằm màu tím đậm, hoa văn tròn tròn phúc như ý trên áo được thêu bằng sợi tơ đen. Nhưng Lăng Nhục ấn tượng nhất chính là đôi mắt kia, trong trẻo cơ trí, dường như có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, hoàn toàn không vì tuổi tác mà vẫn đục lu mờ.

Khi Lăng Nhục dần dần hiện rõ ra trong mắt hắn, hắn như bị sét đánh, toàn thân chết lặng ngăn người nhìn người trước mặt như đã quá quen, sao có thể? Sao có thể giống nhau như vậy? Ngũ quan kia, thần thái đó, cực kỳ giống nàng vào năm đại hôn? Không lẽ là nàng đã hiển linh?

"Phương nhi..." Hắn lẩm bẩm gọi, bàn tay mở ra muốn chạm vào gương mặt mà hắn chưa có một phút giây nào thôi tưởng nhớ kia, nhưng thấy bộ dạng sợ hãi của nàng, hắn bừng tỉnh, cách nhau một tấc mà tựa như ngăn cách cả đời.

Cuối cùng cũng không phải là nàng..

Nàng giống Phương Nhi, nhưng rốt cuộc vẫn không phải là nàng ấy...

Mượn phiền trong lòng từ từ tan ra, hắn thu tay lại, trong lúc thất thần đã vô tình nắm rất nhiều bông tuyết trong lòng bàn tay, thật khó mà miêu tả được sự thất vọng đang ngưng tụ trong đáy mắt.

Dù rằng giọng nói của hắn rất nhỏ, nhưng Lăng Nhục vẫn nghe được, Phương Nhi – cái tên này là ai, còn hắn, hắn là ai?

Có thể ra vào cung đình cấm địa, hơn nữa lại là tuổi này, lại còn có râu, chẳng lẽ là... Trong lòng Lăng Nhục co rút một chút, vội cắn chặt môi lại, sợ không nhận được mà kinh hô ra tiếng.

Sau khi gắng gượng ổn định lại tinh thần, nàng quý thật thấp mà nói: "Tú nữ Lăng Nhục tham kiến Hoàng thượng, nguyện Hoàng thượng vạn phúc kim an."

"Ngươi là tú nữ đợt này?" Giọng nói nhàn nhạt khó mà phỏng đoán được cảm xúc.

Chưa được cho phép đứng lên nên Lăng Nhục cũng không dám, chỉ nhỏ giọng nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, đúng vậy."

"Đứng lên đi." Dù biết là không phải, nhưng nhìn gương mặt nàng, hắn vẫn thấy khó thở, trong thiên hạ này, chỉ có nàng mới có thể ảnh hưởng tới hắn như vậy, cho dù đã mất đi mấy chục năm rồi vẫn chưa từng thay đổi. Khang Hi hít thật sâu đè nén những rung động trong lòng, ánh mắt lấp lánh nhìn Lăng Nhục, cười như không cười, nói: "Ngươi cũng rất có nhãn lực, không nhìn nhầm trăm thành lão thái giám."

Lăng Nhục cố gắng muốn tạo ra một nụ cười, tiếc rằng trong lòng quá căng thẳng, gắng gượng cười hay khóc thì đều khó coi: "Thiên nhan của Hoàng thượng, người bình thường sao có thể so sánh được, cho dù mắt của dân nữ vụng về thì cũng sẽ tuyệt đối không nhận nhầm là thái giám."

Khang Hi cười cười, lướt qua nàng đi vào trong vườn mai, Lăng Nhục không dám hỏi nhiều cũng không dám rời đi, đành phải nhắm mắt đi theo phía sau Khang Hi. Đi được một lúc, cuối cùng nàng lấy hết can đảm hỏi: "Hoàng thượng thường xuyên đi đến đây sao?"

Khang Hi dừng bước, chậm rãi nhìn xung quanh, nói: "Mỗi lần ngủ không được thì sẽ tới đây đi dạo một lát, ngươi biết vườn mai này tên gọi là gì không?"

"Không biết." Lăng Nhục thành thật trả lời.

"Gọi là Kết Vồng Lâm, ở bên kia còn có một tòa trì, gọi là Lâm Uyên Trì." Hắn quay đầu, ánh mắt không dừng trên người Lăng Nhục mà nhìn về nơi rất xa, trong mắt chứa đầy hoài niệm.

"Lâm uyên thiện ngư, bất như thối nhi kết vồng"*.

Lăng Nhục dường như theo bản năng nghĩ gì nói đó.

*(*Nhìn sông mà thèm cá thì không bằng về nhà đàn lưới.)*

Ánh mắt sâu xa giống như vượt qua ngàn năm mà đến, từ từ dừng lại trên người Lăng Nhục, hần lặng lẽ lặp lại câu nói của Lăng Nhục: "Lâm uyên thiện ngư, bất như thối nhi kết võng", lát sau lại cười vắng lặng: "Có lẽ đây chính là tâm tình của nàng lúc đó."

Nàng? Trong lòng Lăng Nhục rất tò mò, là người nào mà lại khiến cho một người thân là Hoàng đế cửu ngũ chí tôn nhớ mong đến như vậy, nhưng nàng biết rõ bây giờ nàng không nên hỏi chuyện này.

"Trước kia lúc Hoàng hậu còn sống, trăm thường cùng nàng tới đây đi dạo." Tuyệt mìn rơi nhẹ như không, đọng lại trên khuôn mặt lạnh như băng của Hoàng đế.

"Là Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu sao?" Lăng Nhục ngẩng đầu lên hỏi nhỏ. Những ký ức về người này dần dần hiện lên từ đáy lòng của Hoàng đế. Trước sau hần lập được ba vị Hoàng hậu, nhưng tình cảm sâu nặng nhất chỉ giành cho Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu, phu thê từ thuở thiếu niên, thanh mai trúc mã. Ba mươi năm trước, khi Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu đi về cõi tiên, Hoàng đế bị thống, nghi thượng triều năm ngày, cả nước cùng thương tiếc. Khi Hoàng tử Dận Nhung vừa mới hơn một tuổi đã được phá lệ sắc phong làm Thái tử.

Khang Hi gạt đầu, đột nhiên hỏi: "Ngươi biết thổi tiêu không?"

"Chỉ biết một chút chứ không có tinh thông." Lăng Nhục còn chưa dứt lời thì Khang Hi đã vỗ tay, một vị thái giám cao tuổi từ chỗ tối đi ra, cầm một cây ngọc tiêu có đính tua bằng lụa ở sau đuôi, kính cẩn đưa cho Lăng Nhục. Ông là người đã hầu hạ Khang Hi mấy chục năm – tổng quản thái giám Lý Đức Toàn.

"Hãy thổi một khúc nào đó cho trẫm nghe." Giọng nói xuyên qua bóng tuyết vang lên, mang theo chút cô đơn.

Lăng Nhục im lặng tiếp nhận ngọc tiêu, trong lòng suy tính một chút rồi đưa tiêu lên môi, tiếng tiêu từ từ vang lên giữ vườn mai tĩnh mịch.

Làn điệu du dương trầm bổng, ẩn hiện như cánh nhạn lưng trời, hòa lẫn vào mây, lúc xa lúc gần. Cánh nhạn bay lưng chừng, chao liệng đầy tâm trạng, cuối cùng cũng sa xuống. Tiếng tiêu cao vút, ôm trọn cả không gian, lúc rơi xuống thấp, khi vút lên cao, tụ lại một nơi, tản ra rộng khắp, như tâm tình của một nữ tử vọng nhớ cổ hương, nỗi nhớ thiết tha, cồn cào da diết...

Một khúc "Bình Sa Lạc Nhạn"* dường như dẫn dắt con người tới gần với cánh nhạn trên không trung, cùng đàn nhạn lượn bay trên bầu trời, uyển uyển chao nghiêng, sâu xa trong trẻo. Cho dù không hiểu gì về âm luật nhưng Lý Đức Toàn cũng nghe như si như say.

(Bình Sa Lạc Nhạn là một khúc ca nổi tiếng nói về sự thương nhớ quê hương của nàng Vương Chiêu Quân sau khi làm dâu xứ người. Tiếng đàn của nàng khiến chim nhạn trên trời phải đau thương mà sa xuống. Đây cũng là điển tích trong câu "Chim sa cá lặn".)*

Sau khi ngân dài âm tiết cuối cùng, Lăng Nhục chấp tiêu lại dâng cho Khang Hi đang nhắm mắt thưởng thức ở trước mặt, nói: "Kính Hoàng thượng chê cười rồi."

Khang Hi từ từ mở mắt ra, giọng nói có ý cười: "Kỹ thuật thổi tiêu của người thật tốt, so với nhạc sư trong cung còn hay hơn, không phải do sự thành thạo mà là do ở trong cảnh sắc này."

Vốn chỉ nói đại một câu nhưng không ngờ lại nghe được khúc nhạc khiến trong lòng hần động lại rất nhiều cảm xúc, một cảm xúc bình thản tự nhiên, cái mà đã nhiều năm rồi hần không có được. Hần nhìn Lăng Nhục đang dâng ngọc tiêu trước mặt, cười nhẹ: "Ngọc tiêu này ban cho ngươi, nhớ bảo quản cho tốt, sau này lại thổi cho trẫm nghe. Đã khuya rồi ngươi nên quay về, trời tối đường trơn, trẫm bảo Lý Đức Toàn đưa người đi."

Lăng Nhục tính tạ ơn, đột nhiên một bàn tay đặt lên trên mặt nàng, sự ảm áp xa lạ khiến nàng muốn né tránh, nhưng nàng không thể, không thể làm cho người nắm cả thiên hạ này phật ý.

"Ngươi muốn vào cung sao?" Hần hỏi, giọng chưa bao giờ ôn hòa đến vậy, thậm chí còn chứa vài tia hi vọng.

Bàn tay của hần do nhiều năm cười ngửa bắn cung nên có nhiều vết chai, thô ráp như vậy, nóng rực như vậy, khác xa với bàn tay của Dung Viễn.

Một lúc lâu sau, nàng cười, nụ cười tươi đẹp vô cùng, tựa như một vầng sáng xẹt qua trong đêm đen, cọ mặt vào lòng bàn tay chai sần của hần, gần từng chữ: "Lăng Nhục muốn được ở bên cạnh Hoàng thượng trọn đời trọn kiếp, mãi mãi không chia lìa."

Tình thủy lưu thâm, thương sanh đáp ca*; cuộc đời này của nàng, đã không còn quay đầu lại được...

*(*Mặt nước càng tình lặng thì hồ nước càng sâu, đáp lên cái rết thấy xương để mà cạp.)*

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nghi Phi

Lý Đức Toàn đích thân đưa Lăng Nhã về Chung Túy cung, gần đến nơi thì Lăng Nhã nhìn thấy ở ngoài cửa cung có một người đang đứng nhìn xung quanh. Lăng Nhã cảm thấy lạ, tuyết vẫn đang rơi, lại khuya như vậy, sao còn có người ở bên ngoài? Đến khi nàng tới gần hơn thì mới phát hiện người đó là Thu Từ.

Thu Từ cũng đã nhìn thấy Lăng Nhã, trái tim treo lơ lửng này giờ cuối cùng cũng có thể buông xuống, chạy nhanh tới đón nàng: “Muội muội đi đâu, sao trễ như vậy mới trở về?”

Thấy Thu Từ quan tâm mình, lòng Lăng Nhã đầy cảm động, đưa đôi tay lạnh như sắt nắm trọn bàn tay của Thu Từ, nói: “Vi nhân rồi không có gì làm nên đi ra ngoài một chút thôi, không ngờ lại khiến cho tỷ tỷ lo lắng, thật là không nên.”

“Không có gì thì tốt rồi.” Thu Từ thở ra một cái, lúc này mới để ý tới vị thái giám già đứng sau lưng Lăng Nhã, ngạc nhiên hỏi: “Đây là...”

Lý Đức Toàn nhanh nhẹn tiến tới một bước, rất mực lễ phép: “Nô tài Lý Đức Toàn thỉnh an tiểu chủ.”

Lý Đức Toàn? Cái tên này khiến Thu Từ sững sốt, đây chẳng phải là vị thái giám bên cạnh Hoàng thượng sao? Cũng chính là tổng quản thái giám trong cung, sau khi nàng vào cung cũng đã nghe qua, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây, còn đi cùng Lăng Nhã nữa?

“Bên ngoài tuyết lớn, nhị vị tiểu chủ mau vào trong đi.” Lý Đức Toàn đưa dù trong tay cho Lăng Nhã, khom người nói: “Nếu tiểu chủ không còn gì phân phó, nô tài xin phép được trở về hầu hạ Hoàng thượng.”

“Làm phiền công công.” Lăng Nhã định hành lễ, nhưng Lý Đức Toàn hoảng hốt, nhanh tay đỡ lấy nàng, vội vã nói không ngừng: “Người làm vậy muốn hại chết nô tài sao, trăm ngàn lần không được.”

Lý Đức Toàn đã theo cạnh Khang Hi mấy chục năm, có cái gì chưa từng chứng kiến. Sau chuyện tối nay, Nữ Hổ Lộc Lăng Nhã vào cung là chuyện đã định, sau này chính thức trở thành chủ tử, sao hắn dám nhận lễ này.

Lăng Nhã cười cười, hiểu lo lắng của hắn nên cũng không miễn cưỡng. Đợi thái giám này rời đi thì mới cùng Thu Từ bước vào trong viện: “Sao tỷ tỷ biết muội không ở trong phòng?”

Thu Từ thở dài bực bội: “Còn không phải là vì vị Quách Lạc La thị kia sao, tỷ sợ nàng ta ăn hiếp muội, nên mới đến xem thử, mới biết được muội không có ở đó. Trời thì tối mà tuyết lại rơi nhiều, tỷ lo muội có chuyện gì nên ra cửa cung đợi muội trở về.” Nói đến đây, Thu Từ nhớ đến chuyện vừa rồi thì cười như không, nói: “Không nghĩ là nhờ vậy mà thấy được Lý công công đích thân đưa muội về, muội muội, hẳn là muội có chuyện kể cho tỷ nghe phải không?”

Đối với Thu Từ, Lăng Nhã không muốn giấu diếm gì, từ đầu đến cuối kể hết chuyện vừa mới xảy ra cho Thu Từ nghe. Nghe xong, trước tiên Thu Từ kinh ngạc, sau đó liền cười chân thành: “Không thể tin được, còn chưa tuyền tú mà muội muội đã được gặp Hoàng thượng rồi, đã vậy Hoàng thượng đối với muội còn có ấn tượng thật tốt nữa, nếu không đã không ban thưởng ngọc tiêu cho muội, các tú nữ khác mà biết chuyện này thì không biết sẽ ngưỡng mộ muội muội đến mức nào.”

Cúi đầu vuốt ve thân ngọc tiêu, Lăng Nhã không vui mừng như Thu Từ nghĩ, ngược lại, nàng như mất mát gì đó: “Muội cũng không biết chuyện này là tốt hay là xấu nữa.”

Thu Từ phì hạt tuyết đang vương trên tóc mai của Lăng Nhã, nhẹ nhàng nói: “Có phải muội lại nhớ tới Từ công tử hay không?” Thấy Lăng Nhã cúi đầu im lặng, Thu Từ thở dài rồi lên tiếng khuyên giải: “Muội muội, dù muội có nhớ thì sao chứ, từ lúc muội lựa chọn con đường này thì muội và hắn đã là người của hai thế giới khác nhau. Tiếp tục nhớ mong, ngoài việc tăng thêm bi thương thì có ích lợi gì? Cái trước mắt cần làm là muội phải nắm chặt lấy Hoàng thượng, chỉ có Hoàng thượng mới có thể giúp muội chấn hưng vinh quang của Nữ Hổ Lộc gia tộc, chỉ có Hoàng thượng mới có thể giúp muội giải quyết những chuyện khó khăn hiện tại mà thôi.”

Lăng Nhã xoắn tua lụa ở chuôi ngọc tiêu im lặng không nói gì, một lúc lâu sau mới cúi đầu: “Những điều tỷ tỷ nói muội đều hiểu rõ, nhưng mà không thể hoàn toàn buông bỏ ngay được, chắc đợi thêm một ít thời gian nữa sẽ tốt hơn.”

“Tỷ hiểu, nhưng chuyện này muội nhất định không được để người khác biết, nếu không với muội chỉ có trăm hại mà không có một lợi.” Thu Từ nghiêm túc nói.

Lăng Nhã gật đầu, nhìn thẳng vào bóng đêm đen như mực: “Muội sẽ nhớ kỹ, cả đời này của muội là ở Từ Cẩm Thành, mãi mãi nhớ kỹ.”

Nàng nói những lời này cho Thu Từ nghe, cũng là cho chính mình, để chính mình phải nhớ kỹ, không một khắc nào quên.

Hai ngày sau, sắc trời có vẻ trong hơn, băng tuyết dần dần tan đi, cứ đà này, đại điển tuyền tú vào ngày tám tháng mười hai sẽ gặp thời tiết đẹp.

Vĩnh Hòa cung, một trong các cung thuộc Đông lục cung, được ban cho Nghi tần vào năm Khang Hi thứ mười sáu, đến nay đã hơn hai mươi năm.

Hiện giờ Nghi phi đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng nhờ gìn giữ hợp lý nên nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi, hoàn toàn không giống đã từng sinh nở.

“Nàng ta thật sự quá đáng như vậy?” Nghi phi nhíu mày hỏi Mộ Nguyệt ngồi bên cạnh, mơ hồ có chứa một chút tức giận.

Mộ Nguyệt tỏ ra oan ức mà bĩu môi: “Muội sao dám nói dối tỷ tỷ, từ lúc tiến cung tới giờ, nàng ta ý mình có chút sắc đẹp nên mắt nhìn lên trời, chẳng xem ai ra gì, muội phải thường xuyên nhường nhịn nàng ta, có lần nàng ta còn lấy nước trà nóng hắt lên người muội, tỷ tỷ nhìn xem.” Nàng vừa nói vừa cuộn tay áo để lộ ra cánh tay trắng như tuyết, trên tay xuất hiện một mảng đỏ ửng giống như dấu vết bị phỏng.

Nghi phi vốn sắp giận, giờ lại nhìn thấy Mộ Nguyệt bị thương, sao còn kiềm chế được, đặt tách trà lưu li thật mạnh xuống bàn, tức giận nói: “Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã này đúng là quá đáng, đến muội muội của bốn cung mà cũng dám đối xử như thế, đủ thấy nàng ta kiêu ngạo đến mức nào.” Nói xong, Nghi phi cẩn thận xem vết thương trên cánh tay của Mộ Nguyệt, liếc mắt nói: “May mà không nổi bong nước, chỉ cần dán hồng tiêu vào thì sẽ không thấy gì, Ký Thu, đi lấy cao trị sẹo mà lần trước Hoàng thượng ban thưởng cho bốn cung tới đây.”

Đội Ký Thu đi rồi, Mộ Nguyệt mới cẩn thận nói tiếp: “Nếu nàng ta chỉ nhắm vào một mình muội thôi thì cũng không sao, nhưng nàng ta càng nói càng quá đáng, cuối cùng còn nói nàng ta cũng không xem tỷ tỷ ra gì, còn nói...” Nàng lên nhìn Nghi phi, tỏ vẻ ngập ngừng.

Nghi phi lạnh lùng nói: “Người cứ nói, bốn cung cũng muốn nghe xem nàng ta nói cái gì.”

Mộ Nguyệt nghe vậy cẩn trọng: “Nàng ta nói tỷ tỷ cùng lắm là nhờ may mắn mới có được địa vị như bây giờ, thật ra không xứng đáng chút nào, nếu nàng ta tiến cung thì sẽ thay thế tỷ tỷ.”

“Tốt! Tốt! Tốt cho một Nữ Hồ Lộc thị, bất quá cũng chỉ là nữ nhi của một điển nghi nho nhỏ, nhưng tâm tư lại không nhỏ, còn chưa tiến cung mà đã muốn thay thế vị trí của bốn cung.” Nghi phi giận quá hóa cười, có điều nụ cười lạnh lẽo làm cho người khác run sợ, người nào quen thuộc sẽ nhận ra Nghi phi đang thật sự tức giận.

“Chủ từ bớt giận, Nữ Hồ Lộc gia sa sút đã nhiều năm rồi, theo lý mà nói Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã này không nên to gan lớn mật mới đúng. Có thể trong chuyện này còn có hiểu lầm gì đó cũng không chừng.” Ký Thu đi lấy cao trị sẹo tới, thấy Nghi phi tức giận thì lập tức nhẹ giọng khuyên giải, đôi mắt có tình liếc nhìn Mộ Nguyệt, muốn từ đó tìm ra điều gì khác thường.

Mộ Nguyệt sao lại không hiểu ý trong lời nói của Ký Thu, lập tức giương mày lên quát: “Câu này của người là có ý gì, nói ta đang nói dối tỷ tỷ sao?”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ lo là có người rắp tâm lợi dụng nương nương và tiểu chủ để đạt được mục đích kín đáo của mình.” Ký Thu miệng nói không dám, nhưng rõ ràng là nói Mộ Nguyệt. Mộ Nguyệt tức giận nghiêng răng nhưng không thể phát tác.

Nghi phi là người ở trong cung đã nhiều năm, hiểu tường tận việc tranh sủng đoạt quyền. Lúc này là nhất thời buồn bực, hơn nữa Mộ Nguyệt là thân muội của nàng nên căn bản nàng chưa từng có chút nghi ngờ. Nay bình tĩnh lại thì cũng cảm thấy có chút vấn đề, nhưng nàng cũng không vạch trần. Tiếp nhận cao trị sẹo mà Ký Thu mang tới, nàng lấy ra một ít nhẹ nhàng xoa lên cánh tay của Mộ Nguyệt, ánh mắt ý vị thâm trường nhìn nàng: “Người thấy nàng ta là một uy hiếp đối với người sao?”

Trong lòng Mộ Nguyệt có chút hồi hộp, biết rằng tỷ tỷ đã nhìn ra lường kế của mình, nhưng lời đã nói ra đến nước này thì cũng không thể sửa lại, huống hồ tỷ tỷ hỏi như vậy rõ ràng là đã có dự tính, lập tức tỏ ra thành thật ngẩng đầu nói nhẹ: “Không phải đối với Nguyệt nhi, mà là đối với tỷ tỷ.”

“Ồ?” Nghi phi thờ ơ thốt lên, nhắc ngón tay ra. Nàng thấy trên đầu ngón tay ngoài thuốc cao trong suốt ra còn có một màu đỏ nhạt không dễ nhận ra, ánh mắt nàng căng thẳng, ngón tay đeo kim giáp quẹt nhẹ qua chiếc khăn trải bàn thêu bách hoa, khi đưa lên thì thấy có một sợi tơ nhỏ xíu trước mặt, nhỏ tới mức tưởng như chỉ cần chạm vào là đứt đoạn.

“Nếu tỷ tỷ gặp nàng ta thì sẽ tin những gì Nguyệt nhi nói.” Cho dù Mộ Nguyệt không muốn thừa nhận nhưng chuyện Lăng Nhã thật sự xinh đẹp là có thật, so với nàng thì lại càng đẹp hơn.

Nghi phi im lặng đứng dậy bước đến cửa điện ngắm nhìn chậu thập bát sơn trà mà sáng nay Nội Vụ phủ vừa mới đưa tới, đó là hoa sơn trà cực phẩm của thiên hạ, trên một gốc cây mọc ra mười tám đóa hoa, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, tạo thành một tháp hoa lục giác, những đóa hoa màu sắc không giống nhau, hồng là hồng, phấn là phấn, xếp mở ngay ngắn vô vùng đẹp mắt.

Trân phẩm như thế dù cho Nội Vụ phủ dốc lòng vun trồng thì cũng chỉ được có vài chậu, dùng để hiếu kính với vài vị nương nương được sủng ái nhất trong cung, Nghi phi là một trong số đó; còn những phi tần khác thì chỉ có thể nhìn mà ao ước.

Thấy Nghi phi im lặng quá lâu, tâm tư của Mộ Nguyệt dần dần lắng xuống, chẳng lẽ tỷ tỷ không chịu ra tay đối phó Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã? Nếu như vậy thì tính toán của nàng chẳng phải là thất bại hay sao?

Lúc Mộ Nguyệt bất an cũng là lúc Nghi phi hành động, nàng xoay người nói với Ký Thu: “Vào kho phòng lấy pho tượng Bạch Ngọc Quan Âm mà ca ca đem đến vài ngày trước ra đây, chúng ta đi Cảnh Nhân cung.”

Cảnh Nhân cung là cung của Vinh Quý phi. Lúc này sao Nghi phi lại muốn đến đây, dụng ý đã quá rõ ràng. Mộ Nguyệt lộ rõ vui mừng lên mặt, định nói gì đó nhưng Nghi phi đã dời bước tới trước mặt nàng, vuốt ve vài sợi tóc mai đang rũ xuống của nàng, nói: “Muội đó, thông minh là tốt, nhưng ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng cả thiên hạ này chỉ có một mình muội thông minh, xem người khác là kẻ ngốc, nếu không bị thiệt chỉ có thể là chính mình. Nguyệt nhi, muội nói có đúng không?”

Người Mộ Nguyệt run lên, biết là Nghi phi đang nói mình. Cho tới hôm nay, nàng và thân tỷ tỷ này gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều. Năm đó khi Nghi phi tiến cung thì nàng chưa sinh ra, sau này cũng chỉ có ngày lễ ngày tết mới được ngách nương đưa vào cung cùng Nghi phi gặp mặt một hai ngày. Trong

lòng Mộ Nguyệt, đối với Nghi phi cũng không có nhiều tình thân, thậm chí còn có ý muốn lợi dụng.

Nhưng lúc này Mộ Nguyệt thấy ánh mắt của Nghi phi ôn hòa nhưng bên trong rất sắc bén thì hiểu mình đã sai mười phần, vị tỷ tỷ này lợi hại hơn mình rất nhiều, tương lai không biết nàng có khả năng ứng phó chế ngự hay không, nhưng hiện tại là không thể.

Nghi thông suốt điều này, Mộ Nguyệt không còn do dự gì, thu lại tất cả những suy nghĩ cùng những ý định sai trái, ngoan ngoãn như một chú mèo con: "Nguyệt nhi hiểu rõ."

"Chỉ mong người thật sự hiểu rõ." Nghi phi cười nhẹ, ánh mắt sắc bén dần dần nhạt đi, thay vào đó là một giọng ôn nhu và cung chiều: "Nguyệt nhi, muội là thân muội muội của bốn cung, chỉ cần muội không phạm sai lầm quá lớn, bốn cung nhất định sẽ che chở cho muội."

Nói như vậy, quả là không sai.

Sau khi Ký Thu mang pho tượng Bạch Ngọc Quan Âm tới, Nghi phi lên kiệu đi thẳng tới Cảnh Nhân cung của Vinh Quý phi, Mộ Nguyệt và Ký Thu cũng đi theo bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bất Dung

Cảnh Nhân cung và Vinh Hòa cung đều thuộc Đông lục cung, vì vậy cách nhau cũng không xa. Tiểu thái giám canh giữ bên ngoài Cảnh Nhân cung thấy kiệu của Nghi phi đi đến thì liền vồn vã: "Nô tài thỉnh an Nghi chủ tử, Nghi phi cát tường."

Nghi phi hạ kiệu phát tay ý bảo hán đứng lên: "Quý phi có ở đây không?"

"Hồi bẩm Nghi chủ tử, chủ tử đang ở trong phòng nói chuyện với Thái tử phi." Tiểu thái giám kính cẩn đáp.

Nghe nói Thái tử phi cũng ở đây, Nghi phi khẽ nhíu đôi mi dài được chuốt rất tỉ mỉ lại, bảo tiểu thái giám vào trong thông truyền một tiếng, sau đó quay đầu hỏi Mộ Nguyệt đang hớn hờ: "Người biết chuyện gì rồi?"

Mộ Nguyệt ghé sát tai Nghi phi giọng rất nhỏ kể lại ân oán giữa Lăng Trụ và Thạch Hậu Đức, lúc này Thái tử phi đến thăm Quý phi hơn một nửa là vì chuyện này.

Đang nói chuyện thì có người vén màn bước ra, ngoài tiểu thái giám ban nãy còn có một cung nữ lớn tuổi khác, cúi chào Nghi phi xong thì cười nói: "Chủ tử nghe nói Nghi chủ tử đến thì thích thú vô cùng nên liền mời mời ngài vào trong ngay."

Chu Yên này theo hầu hạ Vinh Quý phi từ lúc Vinh Quý phi mới tiến cung, đến nay đã mấy chục năm, nên Vinh Quý phi cực kỳ tín nhiệm. Do đó Nghi phi cũng không dám coi thường, khách khí vài câu rồi mới vén màn đi vào trong điện. Vừa mới bước vào liền bị một luồng hơi nóng xông vào mặt, xua tan cái lạnh lúc trên đường tới đây.

Vinh Quý phi vốn không thích xa hoa, vì vậy Cảnh Nhân cung được bày biện rất đơn giản nhưng cũng không kém phần sang trọng. Nghi phi đưa lò sưởi tay cho Ký Thu, hai tay đặt lên eo đoan đoan chính chính như người xuống hành lễ: "Muội muội thỉnh an Quý phi tỷ tỷ." Mộ Nguyệt và Ký Thu ở phía sau cũng hành lễ theo.

Vinh Quý phi tiến cung vào năm Khang Hi thứ chín, bây giờ đã gần năm mươi tuổi. Tuy không còn thanh xuân mỹ mạo của thời tuổi trẻ, thời gian làm phai mờ đi cảnh xuân tươi đẹp nhưng đồng thời cũng khắc sâu vào nội tâm của nàng sự đoan chính khéo léo không ai bằng.

"Đã nói biết bao nhiêu lần rồi, muội muội lại còn khách khí như vậy, mau mau đứng lên." Vinh Quý phi vừa nâng tay vừa ra lệnh cung nhân đưa ghế đến.

Nghi phi nghiêng người ngồi xuống, lại cười: "Lễ nghi không thể bỏ, nếu không có người thấy lại nói muội muội đây không biết quy củ, từ xưa tới nay trong cung chuyện như vậy cũng không phải là ít."

Nàng lấy hộp gấm từ tay Ký Thu rồi nói tiếp: "Mấy ngày trước lúc huynh trưởng tiến cung thăm muội có mang theo một pho tượng Bạch Ngọc Quan Âm, muội thấy chất ngọc và điêu khắc thật sự không tồi nên giữ lại, biết tỷ tỷ mấy năm gần đây ăn chay niệm Phật, pho tượng Quan Âm này đưa cho tỷ tỷ là thích hợp nhất."

Vinh Quý phi nhận hộp gấm mở ra xem, tuy nàng đã thấy rất nhiều kỳ trân dị bảo nhưng nhìn thấy cũng rất xúc động. Cả pho tượng Quan Âm này cao khoảng hai thước, chất ngọc trắng tinh bóng loáng không một chút 티 vết, Quan Âm đứng thẳng, tướng người phúc hậu, dáng vẻ khoan thai, vòng anh lạc rủ xuống trước ngực, tay phải cầm một quyển kinh cùng một chuỗi Phật châu, chân trần đứng trên một tòa sen được làm bằng ngọc bích màu xanh, chạm trổ tinh tế, ngay cả hoa văn cũng mềm mại như nước. Chính xác là một trân phẩm quý giá vô cùng.

Vinh Quý phi vốn không chịu nhận, nhưng khó chống lại sự thuyết phục của Nghi phi, vả lại cũng rất thích, nên cuối cùng cũng nhận lấy, sai Chu Yên đưa

đến Phật đường cung phụng.

"Tú Ngọc gặp qua Nghi phi nương nương." Thạch thị kia cũng đứng lên mỉm cười chào Nghi phi, khi đứng dậy thì nhìn lướt qua Mộ Nguyệt phía sau Nghi phi, ngạc nhiên hỏi: "Di mẫu, kia là cung nữ mới tới sao? Xinh đẹp quá, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?" Nghi phi nhận ly trà từ tay cung nhân, cười như không cười hỏi.

Thạch thị nhủ mảy: "Không biết có phải Tú Ngọc hoa mắt hay không mà thấy ngũ quan thần vận của nàng ta có phần giống với Nghi phi nương nương ngài?"

Vinh Quý phi vốn không để ý, nhưng giờ nghe Thạch thị nói vậy liền để ý nhìn Mộ Nguyệt, đúng là có bốn năm phần giống nhau, không lẽ là trùng hợp? Đang lúc mọi người đây nghi hoặc, ánh mắt Quý phi vô tình lướt qua sợi tua đồ rực rỡ xuống bên tai của Mộ Nguyệt, theo quy định, cung nữ không được đeo tua, nói như vậy, nàng ta không phải là cung nữ? Nghĩ đến đây Vinh Quý phi sức nhớ gì đó, suy nghĩ một chút thì lập tức đoán được thân phận của Mộ Nguyệt, quay đầu lại cười với Thạch thị: "Người không nhìn lầm, nhưng lại nói sai rồi. Nghi phi muội muội, thiên kim của Tả lĩnh Tam Quan Bảo sao lại là một cung nữ được."

Nghi phi mỉm cười: "Đúng là không gì có thể qua mắt được tỷ tỷ. Mộ Nguyệt, còn không mau hành lễ với Vinh Quý phi cùng Thái tử phi một lần nữa."

Mộ Nguyệt ngoan ngoãn "ạ" một tiếng, bước lên hành lễ, giọng nói như chuông bạc: "Mộ Nguyệt thỉnh an Quý phi nương nương, thỉnh an Thái tử phi nương nương."

Vinh Quý phi ngoắt tay bảo nàng ta tiến lại gần mình, tỉ mỉ đánh giá: "Đúng là một cô nương lạnh lợi xinh xắn, càng nhìn càng giống với Nghi phi lúc trẻ, xem ra năm nay trong cung lại có thêm một phi tần Quách Lạc La thị rồi."

Lời lẽ như vậy rõ ràng ám chỉ cơ hội Mộ Nguyệt được lưu thê bài là rất lớn. Vinh Quý phi là người phụ trách tuyển tú lần này, nàng đã mở miệng tất nhiên là nắm tám chín phần. Trong lòng Nghi phi mừng thầm, nhưng không những không lộ ra mặt mà còn thở ngắn than dài, vẻ u sầu như là gặp điều gì nan giải.

"Sao Nghi phi lại thờ dài? Chẳng lẽ người không muốn Mộ Nguyệt vào cung?" Vinh Quý phi ngạc nhiên hỏi.

"Sao có thể chứ." Vinh Quý phi cứ tra hỏi mãi nên Nghi phi tỏ vẻ khó xử kể lại toàn bộ sự tình như Mộ Nguyệt đã nói. Vinh Quý phi và Thạch thị nghe xong thì đều ngăn người, đều thắc mắc là ai mà cuồng vọng vô lễ như vậy.

"Là nữ nhi của Nữ Hồ Lộc gia, tên là Lăng Nhục." Mộ Nguyệt thấy Nghi phi ra hiệu thì hiểu ý, nói ra tên của Lăng Nhục.

Thạch thị vừa nghe cái tên này thì lập tức cười lạnh, còn Vinh Quý phi thì trầm xuống, phần nộ như ẩn như hiện ở ẩn đường, lạnh giọng: "Đúng là cha nào con nấy, ở trong cung mà cũng cả gan làm loạn như thế."

"Là sao, Vinh Quý phi cũng biết người này?" Nghi phi giả vờ kinh ngạc.

"Nghi phi ở lâu trong thâm cung nên dĩ nhiên không biết, a mã của Nữ Hồ Lộc Lăng Nhục này với a mã của ta cùng làm quan ở Lễ Bộ, tuy chỉ là tứ phẩm điển nghi nhỏ nhỏ nhưng lại tự cao tự đại, không xem a mã ta ra gì, bằng mặt không bằng lòng không nói, còn nhiều lần chống đối."

"Đúng là cha nào con nấy." Vinh Quý phi nắm chặt tay áo rít lên: "Bọn chúng tưởng là vẫn còn như trước sao?"

Nghi phi chậm rãi: "Ngày xưa cả tộc Nữ Hồ Lộc đều dựa vào Hiếu Chiêu Nhân Hoàng hậu và Ôn Quý phi, muốn làm gì thì làm, cũng chẳng xem ai ra gì. Nay tuy là sa sút, nhưng vẫn một lòng một dạ chờ Đông Sơn tái khởi." Nàng hướng về phía Chung Túy cung bữu mồi, ý tứ quá rõ ràng.

Tuy Vinh Quý phi dường như thật tốt, nhưng giờ khắc này không thể nhìn được mà biến sắc. Nàng có thể không quan tâm đến một tú nữ bình thường, nhưng không thể không quan tâm tới tú nữ có bảy tám phần giống với Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu. Những người tiến cung vào năm Khang Hi thứ nhất, không ai không biết địa vị của Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu trong lòng Khang Hi là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế.

Nữ tử này tuyệt đối không thể tiến cung.

Nghi phi cũng không biết tâm tư của Vinh Quý phi thay đổi ra sao, thấy nàng ta im lặng thì có chút do dự, chần chừ nói: "Thân là nữ tử thì cần phải có tứ đức, tức là công, dung, ngôn, hạnh; trong tứ đức thì đức hạnh của phụ nữ là quan trọng nhất, người vô đức kiêu ngạo thì ngay cả tư cách làm người còn không có chứ đừng nói chi đến việc xứng đáng vào cung lập phi làm bạn bên ngự giá hay không."

"Lời muội muội rất đúng." Vinh Quý phi khép hờ hai mắt, lông mi rũ xuống như cánh chim, che đi ánh mắt vô tình sắc bén.

"Có điều, tuy bốn cung phụ trách việc tuyển tú lần này, nhưng cũng không có quyền tùy ý loại thê bài, tất cả đều phải đợi Hoàng thượng duyệt xong mới quyết định. Không biết muội muội có biện pháp gì hay không?" Nàng vuốt vuốt cổ tay áo thêu hoa văn phức tạp, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ, không thể phát hiện là vui hay buồn.

Nghi phi hơi nhíu mày, dĩ nhiên nàng hiểu được ý trong lời nói của Vinh Quý phi, nhưng mà khó ở chỗ, vào hôm tuyển tú, tú nữ có được lưu thê bài hay không là do ý tứ của Hoàng thượng, các nàng không có quyền can thiệp, cùng lắm chỉ có thể ở bên cạnh thêm bớt vài câu, trừ phi...

Lúc Nghi phi đang tính xem làm cách nào để Lăng Nhược không thể xuất hiện vào lúc tuyển tú thì Thạch thị đột nhiên đứng dậy nói: "Nếu tú nữ không trong sạch, hay nói đúng hơn là cùng người khác có tư tình, thì sao?"

"Đây là ý gì?" Vinh Quý phi bỗng nhiên giật mình, ngồi thẳng dậy, ánh mắt của nàng cùng với Nghi phi dừng lại trên người Thạch thị.

Thạch thị nhếch môi lộ ra một nụ cười nham hiểm, ánh mắt xẹt ra một tia sắc lạnh đến rợn người, tựa như một con rắn độc.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người Thốt Dao, Ta Thịt Cá

Thời gian trôi như dòng nước chảy, mới đó mà đã là ngày bảy tháng mười hai. Màn đêm dày đen như mực, hết đêm nay, vận mệnh của hơn một trăm tú nữ ở Chung Túy cung sẽ được định đoạt, là đi hay ở, là bay lên cành cây biến thành phượng hoàng hay trở về làm lại chính mình; rất nhanh sẽ biết được.

Ngay mai chính là đại điển tuyển tú, thân là cô cô quản sự Chung Túy cung, công việc của Hồng Lăng rất bề bộn. Tất bật từ sáng tới tối cũng chưa được nghỉ ngơi, vất vả lắm mới an bài mọi thứ ổn thỏa. Khi vừa rảnh rang ngồi nghỉ một chút thì có người tới báo rằng Lâm công công ở Cảnh Nhân cung tới, nói là muốn gặp bà.

Lâm công công? Đó không phải là tâm phúc của Vinh Quý phi sao? Trẻ thế này hán còn đến đây làm gì?

Nghi ngờ của bà còn chưa tỏ thì đã nghe Lâm Tuyền nói là phụng mệnh của Vinh Quý phi, tuyển tú nữ Nữu Hồ Lộc Lăng Nhược đến Cảnh Nhân cung yết kiến.

Trong lòng Lăng Nhược cũng đầy thắc mắc, Vinh Quý phi là nữ nhân tôn quý nhất hậu cung, cao cao tại thượng như vậy sao lại biết đến một tú nữ nhỏ nhoi như nàng, lại còn điểm tên muốn gặp? Hay là... Nhớ đến lời nói của Thu Từ trước đây, nàng mơ hồ có một dự cảm không tốt.

Đã vào canh ba, Cảnh Nhân cung đèn đuốc sáng trưng, so với ban ngày càng thêm huy hoàng chói mắt, khiến người ta hơi chóng mặt. Lăng Nhược đi theo Lâm Tuyền đến chính điện, khi bước chân qua ngạch cửa màu đỏ gạch, nàng lặng lẽ ngược lên, chỉ thấy hai vị nữ nhân khí độ ung dung ngồi trên bảo tọa được cấn toàn ngọc phi thúy đặt ở đầu chính điện. Một trong hai người nhất định là chủ vị nơi đây – Vinh Quý phi, còn người còn lại thì nàng vẫn chưa biết là ai.

Trong khi Lăng Nhược đang do dự không biết hành lễ thế nào thì bỗng nhiên bị một người đá vào chân, đầu gối không tự chủ được liền ngã xuống quỳ trên nền gạch vừa lạnh vừa cứng.

"Cầu nô tỳ to gan, thấy Quý phi chủ tử cùng Nghi phi chủ tử mà không chịu quỳ xuống." Lâm Tuyền mắng nhiếc xong thì quay qua thay đổi toàn bộ thái độ, mặt tươi mày cười khom người nói: "Chủ tử, Nữu Hồ Lộc Lăng Nhược đã tới."

"Người ngẩng đầu lên." Vinh Quý phi không quan tâm tới hán, chỉ nhìn chăm chăm vào Lăng Nhược đang quỳ ở dưới, ánh mắt vô cùng phức tạp, nàng muốn tận mắt nhìn nữ tử này xem có đúng như lời Thạch thị nói hay không, có thực là giống với Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu?

Lăng Nhược sợ hãi ngẩng đầu lên, khi dung nhan của nàng dần dần hiện rõ trong ánh nến, Nghi phi bỗng nhiên thất sắc, hít sâu một hơi, sao lại như vậy, sao lại giống người kia đến vậy?

Lúc Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu đi về cõi tiên, Nghi phi chỉ vừa mới tiến cung. Tuy số lần gặp mặt ít ỏi, cũng đã qua ba mươi năm, nhưng người xuất sắc như Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu chỉ cần gặp qua một lần thì sẽ nhớ mãi không quên.

Quả nhiên... Vinh Quý phi đột nhiên nắm chặt đôi tay, móng tay vừa mới cắt dũa đâm vào lòng bàn tay làm nàng đau đớn, nhưng nỗi đau này so với nỗi đau ký ức đang ủa về, thì không thấm vào đâu.

Vào năm Khang Hi thứ chín, Vinh Quý phi vào cung. Chỉ mấy ngày đã được Hoàng thượng triệu hạnh. Từ Tuyền thị được tấn phong thành Quý nhân, ai cũng cho rằng từ đây về sau nàng sẽ một bước lên mây. Nhưng không ngờ có một lần nàng vô tình nói một câu mạo phạm tới uy nghiêm của Hoàng hậu, Hoàng thượng biết được nên không thêm đặt chân tới chỗ của nàng, cũng đến bảy năm, bảy năm... Bảy năm tươi đẹp nhất của nữ tử cứ như vậy mà trôi đi, khiến cho nhi tử duy nhất của nàng phải chết yểu vì không được thái y chuẩn trị kịp thời. Nàng vất vả lắm mới tìm được cơ hội phục khôi, lúc ấy, nàng đã hơn hai mươi tuổi, sau đó lại phải nhẫn nhịn thêm nhiều năm để sinh nhi dục nữ, nên mới có được địa vị như hôm nay. Trong lòng nàng đối với Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu có thể nói là hận thấu xương, nếu không tính tảo kiểm chế lại, chỉ sợ sẽ bước tới lột da hủy cốt người đang quỳ dưới kia ngay lập tức.

Vinh Quý phi biết Nghi phi không hiền lành như vậy, chẳng qua chỉ muốn lợi dụng mình để diệt trừ chướng ngại ngáng đường tiến cung của Quách Lạc La Mộ Nguyệt, cho nên nàng vẫn chưa có biểu hiện gì.

"Tỷ tỷ... Sao lại... Nàng ta..." Nghi phi ngạc nhiên đến mức nói năng lộn xộn, dù đã cố gắng định thần nhưng trong lòng vẫn rất rối ren. Vốn tính uống một ngụm trà lấy bình tĩnh, nhưng tay lại run đến mức đổ cả lên người, chuyện Lăng Nhược giống Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu trước đó cũng chưa ai nói cho nàng biết.

"Ngạc nhiên sao?" Vinh Quý phi nhàn nhạt liếc Nghi phi, đứng dậy bước đến gần chậu hoa đặt cạnh cửa sổ, nàng ngắt một đóa hoa đưa lên mũi ngửi, mùi hương thanh khiết lập tức giúp đầu óc nàng thanh tỉnh hơn nhiều.

Vinh Quý phi xoay người, tiếng đế giày thêu hoa bước trên nền gạch rồi dừng lại trước mặt Lăng Nhược, nàng nhìn xuống, gương mặt này khiến nàng chán ghét đến nhần mặt. Rất lâu sau, rốt cuộc nàng cũng mở miệng: "Nữ Hồ Lộc Lăng Nhược, người đã biết tội chưa?"

Lăng Nhược ngơ ngác lắc đầu, trực giác cho nàng biết vị Quý phi nhìn có vẻ hiền lành này không thích mình.

Vinh Quý phi nhắm mắt, cố gắng che đi sự chán ghét trong đó, lãnh đạm nói: "Người thân là tú nữ lại cùng người khác định chuyện chung thân, người có biết việc bừa bãi đó là tội liên lụy cứu tộc?"

Giọng Vinh Quý phi không lớn, nhưng rơi vào tai Lăng Nhược tựa như sấm sét, khiến cho nàng đầu vầng mắt hoa, vội vã bác bỏ: "Ta không có!"

Lời còn chưa dứt thì trên mặt đã nhận một cái bạt tai thật mạnh, mạnh đến mức khiến nàng lúng búng. Bên tai còn lạnh lạnh một giọng sắc bén như lưỡi dao: "Đồ lăng lợ to gan lớn mật, trước mặt Quý phi chủ tử mà cũng dám xưng 'ta', đúng là chán sống." Nghi phi đã lấy lại bình tĩnh, nghe vậy thì cười ha ha, đứng dậy nói: "Loại người không hiểu tôn ti trật tự này phải được giáo huấn một phen, tránh cho việc tái phạm về sau."

Lâm Tuyền "ạ" một tiếng nhưng lại không dám động thủ ngay, ánh mắt nhìn qua dò hỏi ý chủ tử của mình. Vinh Quý phi lạnh lùng liếc qua gương mặt khốc mòi đang rướm máu kia, thoáng khoái chí, giọng lạnh lùng: "Nghi chủ tử đã mở miệng rồi thì hãy làm cho nàng ta ghi nhớ thật kỹ đi."

Lâm Tuyền lại "ạ" một tiếng, cười gằn nắm lấy búi tóc của Lăng Nhược mà bạt tai liên tục, mặc kệ nàng cầu xin tha thứ. Đánh chừng mười mấy cái thì mới ngừng lại.

Khi hấn đánh xong, Lăng Nhược tóc tai rũ rượi, mặt mũi cũng không còn nhìn ra, khước miệng đều rách nứt, hai má sưng phù, thương tích khắp mặt.

"Đã biết sai chưa?" Vinh Quý phi hỏi, cao cao tại thượng như một thần nữ không thể xâm phạm.

"Hồi bẩm Quý phi nương nương, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm." Lăng Nhược cắn răng trả lời, mỗi câu mỗi chữ đều làm cho vết thương trên mặt nàng đau tới tận tim.

Hộ giáp vàng bên nhón lạnh băng nhẹ nhàng lướt trên mặt Lăng Nhược, không hề dùng sức, nhưng loại ngôn ngữ không lời lạnh lẽo này khiến thân thể nàng không thể kim chế được mà run bần bật.

Lăng Nhược không hiểu, rõ ràng là chưa gặp nhau lần nào, sao vị Vinh Quý phi này đối với nàng lại có thái độ thù địch lớn như vậy. Cho dù trước đây xích mích với Thạch thượng thư cũng không đến mức này.

"Từ Dung Viễn là gì của người?" Giọng nói vang lên trộn lẫn với sự lạnh lẽo.

Nghe ba chữ này từ miệng Vinh Quý phi, trái tim Lăng Nhược bất ngờ chùng xuống, chắc chắn đây không phải là chuyện tốt: "Từ gia và Nữ Hồ Lộc gia của nô tỳ đã qua lại nhiều đời, cho nên nô tỳ và Từ Dung Viễn quen biết từ nhỏ." Trước ánh mắt không có một chút hơi ấm nào của hai vị kia, nàng không dám nói dối.

"Chỉ đơn giản là quen biết từ nhỏ sao?" Vinh Quý phi cười lạnh, tay hơi dùng sức, trên mặt Lăng Nhược liền hiện lên một dấu đỏ bầm. Nàng hận, nàng hận không thể hủy hoại khuôn mặt này ngay lập tức.

"Dạ phải." Lăng Nhược nín đau, không tự chủ được bèn rụt người lại. Đây là trong cung, lại ở trong Cảnh Nhân cung, nàng có thể chạy đi đâu chứ? Người thốt dao, ta thịt cá. Sống hay chết không phải là do nàng chọn.

"Còn dám nói dối, xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi." Ngón tay của Vinh Quý phi bóp chặt cằm Lăng Nhược, ép nàng nhìn thẳng vào mắt của mình, gằn từng chữ: "Người đâu, tiếp tục đánh vào miệng nàng ta cho bõ cung, đánh tới khi nào chịu nói thật mới thôi!"

"Quý phi nương nương khoan dung, nô tỳ thật sự không biết gì, tuyệt đối không dám có nửa điều giấu diếm." Lăng Nhược vội vã thanh minh, sợ rằng chậm trễ thì sẽ không còn kịp.

"Nữ Hồ Lộc Lăng Nhược, người đừng ở đó mà xảo biện." Nghi phi này giờ không lên tiếng, phui phui cổ tay áo thêu hoa vắn Thụy Cẩm bằng chỉ bạc, đứng dậy nhàn nhạt nói: "Việc bừa bãi của người và Từ Dung Viễn bốn cung cùng Quý phi nương nương đều đã biết. Người chưa thông qua tuyền tú mà đã cùng hấn định chuyện chung thân, lại còn có hành động làm loạn, đây là tội chết."

"Ta... Nô tỳ không có!" Lăng Nhược vội vàng sửa lại cách xưng hô: "Phải, nô tỳ cùng với Dung Viễn xác thật là có quen biết, nhưng là phát sinh từ tình cảm, dừng lại trong lễ nghĩa, tuyệt đối không có chuyện làm loạn, mong hai vị nương nương minh giám."

"Vậy là chính người thừa nhận cùng hấn có tư tình?" Vinh Quý phi vô cảm hỏi, không đợi Lăng Nhược trả lời đã chuyển ánh mắt qua Nghi phi: "Tú nữ chưa thông qua tuyền tú mà đã cùng người khác tư thông, hành vi bừa bãi như vậy thì nên định tội thế nào?"

"Theolược lệ của Đại Thanh, ngoài việc xử trảm tú nữ này ra thì toàn gia cũng bị vắn tội, mười bốn tuổi trở lên thì nam xung quân, nữ biếm nô." Giọng nói Nghi phi rành mạch, càng nói càng rõ ràng.

Vừa nghe sẽ liên lụy người nhà, Lăng Nhược càng thêm hoảng loạn, liên tục đập đầu phủ nhận, chỉ mong được khoan thứ. Nhưng nàng không biết rằng trong lòng Vinh Quý phi và Nghi phi từ sớm đã có ý định trừ bỏ nàng. Đừng nói các nàng không tin, cho dù tin thì thế nào? Bị một tội danh "Không cần có" * hãm hại đâu chỉ có mình Nhạc Phi**.

(*,***Nhạc Phi là một vị danh tướng thời Nam Tống, ông bị vu cáo tội "muru phản" nhưng vì không có đủ chứng cứ để buộc tội nên bị xử trảm với tội danh "Không cần có". Sau này mới được minh oan.*)

Vinh Quý phi vốn chỉ muốn lấy đi tư cách tuyền tú của Lăng Nhược, rồi đuổi khỏi cung. Dù sao chuyện này cũng không nên lộ ra ngoài, cũng không có chứng cứ xác thực, càng sợ sẽ đến tai Khang Hi. Nhưng Nghi phi nhắc nhở nàng một câu – cho dù đối phó được lần này, nhưng sau đó thì sao? Ba năm sau nàng ta lại có thể tham gia tuyền tú, đến lúc đó phải làm thế nào? Qua chuyện hôm nay, Lăng Nhược nhất định sẽ ghi hận các nàng, sẽ không như bây giờ mà không hề có chuẩn bị gì.

"Ý của muội muội thế nào?" Cho một người ở lại chính điện canh chừng Lăng Nhược, Vinh Quý phi và Nghi phi dời bước đến thiên điện để bàn bạc. Hiện giờ các nàng đã đặt một chân lên thuyền, ai cũng không thể thoát khỏi liên can.

Nghi phi vuốt nhẹ mái tóc điểm đầy châu hoa phi thủy của mình, nói tung chữ: "Ý của muội, hoặc là không làm, còn đã làm thì làm tới cùng, cứ dựa vào luật lệ Đại Thanh mà xử trí nàng ta, chỉ là không thông qua Nội Vụ Phủ mà thôi. Nếu giữ lại nàng ta thì chính là một tai họa!"

"Ý của muội muội là..." Hơi thở của Vinh Quý phi trở nên dồn dập, trong lòng nàng cũng đã nghĩ qua ý này, có điều vì kiêng dè quá nhiều thứ mà không dám nói ra.

Bên ngoài không biết nổi gió lên từ lúc nào, thổi ào ào, lạnh đến thấu xương. Gió qua khe hở của khung cửa sổ khắc hoa son lửa vào, thổi tắt nến, trong điện lập tức tối sầm. Sự ghê rợn khó tả cứ từ từ tràn ra, mặc dù cung nhân đã nhanh chóng đốt nến lên nhưng Vinh Quý phi vẫn sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, không do dự mà từ chối ngay đề nghị của Nghi phi.

"Từ lúc nào mà tỷ tỷ lại trở nên nhân từ như vậy?" Nghi phi cười lạnh. Trong cung, có vị nương nương nào có địa vị cao mà chưa từng hại người?

"Tóm lại là không được, mạo muội ban chết cho một tú nữ, bốn cung không có cách nào giải thích với Hoàng thượng, ngộ nhờ tiếp tục điều tra, Nghi phi người có gánh nôi trách nhiệm này không?" Nói xong câu cuối, giọng của Vinh Quý phi đã cao chót vót, lời nói như tiếng sấm rền.

Đã đến nước này, có nói gì nữa cũng vô dụng.

Nghi phi âm thầm thở dài trong lòng, nàng vốn tính mượn chuyện lần này mà lật đổ Vinh Quý phi, một công đôi việc. Đáng tiếc là Vinh Quý phi không chịu hợp tác.

Suy nghĩ một lát, trong lòng Vinh Quý phi có chút phân vân, một lần nữa quay lại chính điện. Lăng Nhược vẫn run bần bật quỳ trên đất, vừa thấy hai người tiến vào thì vội vàng đập đầu kêu oan, thậm chí tình nguyện đồng ý cho ma ma trong cung nghiệm thân để chứng minh mình trong sạch.

Lăng Nhược cho dù thông minh, nhưng vẫn quá đơn thuần non nớt. Nàng không biết rằng, từ giờ khắc bước chân vào Cảnh Nhân cung, kết cục này đã định, nàng có nói gì thì cũng hoài công.

Vinh Quý phi lạnh lùng liếc nàng một cái: "Tội của ngươi lẽ ra phải đem xử trảm, nhưng bốn cung niệm tình trời cao có đức hiếu sinh, tạm tha cho ngươi tội chết." Lăng Nhược còn chưa kịp vui mừng thì Vinh Quý phi đã nói tiếp: "Nhưng, tội chết dễ tha tội sống khó tha, ngươi không thể tham gia đại điển tuyền tú là điều tất nhiên, nhưng mà bốn cung cũng không bạc đãi ngươi, ban ngươi cho Tử a ca làm cách cách." Đức Phi và Vinh Quý phi trước giờ không hợp, nay đưa phiền phức này đẩy cho nhi tử của nàng ta cũng thật là thông khoái.

Vinh Quý phi tàn nhẫn ở chỗ, hậu cung không có bất cứ ai là dễ bắt nạt, tuy nàng không thể giết Lăng Nhược, nhưng lại khiến cho Lăng Nhược sống không bằng chết.

Cách cách? Lăng Nhược không dám tin vào tai mình, nhìn chằm chằm vào miệng đầy từ bi của Vinh Quý phi, trong mắt bắt đầu xuất hiện tức giận. Cho dù ngốc thì nàng cũng nhận ra được hai vị nương nương này đang cố ý nhắm vào nàng.

Ở triều đại này, cách cách có hai loại, một là xưng hô của bá tánh bình thường đối với tiểu thư dòng họ hoàng gia, là một kiểu xưng hô kính trọng; hai là cách gọi nha hoàn thông phòng không có danh phận trong các vương phủ, loại cách cách này đừng nghĩ tới việc được vào gia phả ngọc điệp, chỉ một tiếng chủ tử cũng không dám đương nổi.

Từ lúc Đại Thanh khai quốc đến nay, phàm là nữ tử đứng đắn xuất thân từ các gia đình quan lại, đặc biệt là người Mãn, chưa từng có ai làm cách cách, ít nhất cũng là một trắc phúc tấn. Chỉ có người Hán hoặc nữ tử có thân phận ti tiện mới bị ban làm cách cách mà thôi. Đối với một tiểu thư gia đình quan lại mà nói, bị ban cho người khác làm cách cách còn xấu hổ hơn là chết.

Cái tát này của Vinh Quý phi, không chỉ là tát vào mặt Lăng Nhược, mà tát vào thể diện của cả gia tộc Nữ Hổ Lộc, không chừa cho bọn họ một con đường sống.

Lăng Nhược cắn chặt môi, không nói một câu nào, cho đến khi trong miệng nếm được mùi máu tanh thì mới thả lỏng ra, trộn lẫn máu tươi mà đờ đẫn phun ra mấy chữ: "Nô tỳ tạ Quý phi nương nương ân điển."

Vinh Quý phi hài lòng gật đầu, ý bảo Lâm Tuyền đưa nàng ra ngoài, trong đêm nay phải đưa tới phủ Tứ bối lạc, không được để nàng ở lại trong cung thêm một giờ một khắc nào.

Chỉ một đêm, vận mệnh của Lăng Nhượng thay đổi hoàn toàn, từ đây bước lên một con đường không hề biết trước.

Trong lúc thất hồn lạc phách, Lăng Nhượng bị mang ra khỏi Cảnh Nhân cung, mang luôn tất cả những gì mà nàng đã từng kỳ vọng ở Từ Cẩm Thành...

Đến khi nàng hồi phục lại tinh thần thì đã ở trong một gian phòng bên cạnh hậu viện của phủ Tứ bối lạc, là quân gia trong phủ Cao Phúc đưa nàng vào. Lâm Tuyền đưa thủ dụ của Vinh Quý phi giao cho Cao Phúc rồi lập tức rời đi, một lát sau Cao Phúc dẫn một nha hoàn tuổi xấp xỉ Lăng Nhượng tiến vào, nói với nàng, sau này nha hoàn Mặc Ngọc này sẽ hầu hạ cho nàng.

"Cô nương, toàn thân người đều ướt cả rồi, để nô tỳ thay y phục cho người rồi hầu hạ người đi ngủ có được hay không?" Mặc Ngọc dụi dụi đôi mắt lim dim, giọng buồn ngủ hỏi. Nàng đang ngủ ngon lành thì bị Cao quân gia lôi ra khỏi chăn ấm, nói với nàng là có cô nương mới tới, sau này nàng phải phụ trách việc hầu hạ áo cơm sinh hoạt hàng ngày cho cô nương này.

Cô nương... Đây là cách mà người khác gọi nàng kể từ hôm nay, không phải là Nữu Hổ Lộc Lăng Nhượng, mà là cách cách trên giường của phủ Tứ bối lạc. Hạ nhân xưng hô với loại người này là cô nương, so với các kỹ nữ trong thanh lâu thì chẳng có gì khác biệt.

Vì vậy, các nàng chính là kỹ nữ trong vương phủ, là một kỹ nữ của phủ Tứ bối lạc, ngay cả thị thiếp cũng không bằng.

Lăng Nhượng dờ dẩn đứng đó, bật ra tiếng cười bén nhọn thê lương, ngửa mặt lên trời cười như một người điên. Cười rất lâu, cho đến khi trên mặt toàn là nước mắt thì mới từ từ ngừng lại.

Vứt bỏ người yêu thanh mai trúc mã, vứt bỏ cuộc sống tự do tự tại, chỉ vì muốn vào cung, nhưng kết cục lại thành ra như vậy. Đây chính là báo ứng, báo ứng vì nàng đã làm tổn thương nam tử đã chờ đợi nàng đến mười năm kia, báo ứng vì nàng không biết tự lượng sức mình, vọng tưởng rằng bản thân mình có thể xoay chuyển thế cục suy tàn của Nữu Hổ Lộc gia.

Mặc Ngọc sợ hãi. Nàng chỉ hỏi có một câu là muốn thay y phục hay không, sao cô nương này lại phản ứng mạnh đến vậy, hay là thần trí có vấn đề? Một cô nương có gương mặt xinh đẹp như vậy mà... Thật đáng tiếc! Còn nữa, sao trên mặt cô nương lại sưng phù lên giống như vừa bị người ta dùng tay tát vào miệng thế kia?

Mặc Ngọc lắc đầu định lui ra, bỗng thấy Lăng Nhượng lung lay sắp ngã. Mặc Ngọc sợ quá vội chạy qua đỡ lấy Lăng Nhượng. Vừa chạm vào người Lăng Nhượng thì Mặc Ngọc cảm thấy không ổn, vị cô nương này vừa tới nhưng sao cả người lại nóng như than lửa, hình như phát sốt, nàng vội la lên: "Cô nương? Cô nương người làm sao vậy?"

Tối nay đã kích liên tục ập tới ép Lăng Nhượng tới sát bên lề của sự đổ nát. Tối phủ Tứ bối lạc trong lúc trời đang mưa xối xả, khí lạnh xâm lấn, tinh thần hoảng loạn, có thể trụ lại tới bây giờ đã là một loại kỳ tích. Trước khi rơi vào không gian tối tăm, cái Lăng Nhượng nhìn thấy cuối cùng chính là gương mặt đầy quan tâm của Mặc Ngọc...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Phần Nô

Ngày mười hai tháng tám năm Khang Hi thứ bốn mươi ba, đại điển tuyển tú được tiến hành ở Thập Nguyên Điện. Khang Hi đế đã qua tuổi thiên mệnh, và các vị phi tần có phân vị cao nhất trong hậu cung gồm Vinh Quý phi, Nghi phi, Đức phi, cùng nhau tuyển chọn ra những tú nữ tài đức vẹn toàn để bổ sung vào hậu đình.

Tú nữ Bát Kỳ thuộc Mãn, Mông, Hán – chia thành nhóm để tham tuyển. Thường thì tú nữ nào được tuyển sẽ lưu tên lại, gọi là lưu thẻ bài. Còn tú nữ không được tuyển sẽ nhận ban thưởng là một đoá hoa, trả về bốn gia, cũng tức là loại thẻ bài.

Hơn một trăm tú nữ cố gắng hết mình nhưng cùng lắm chỉ hơn mười người được lưu thẻ bài, mỗi người trong đó đều là người xuất sắc, xinh đẹp như hoa. Người được tuyển tất nhiên là vui mừng ra mặt, còn người không được tuyển thì thất vọng vô cùng, thậm chí có nhiều người còn đau lòng đến mức ngất đi.

Đến tú nữ cuối cùng thì cũng đã là buổi trưa, Vinh Quý phi và Nghi phi vừa hờ phào nhẹ nhõm thì Khang Hi hỏi một câu khiến các nàng chưa kịp thở ra đã nghẹn ngay yết hầu.

"Lần này tổng cộng có bao nhiêu tú nữ?" Khang Hi mặc long bào gấm vàng rực thêu hình rồng uốn lượn, nhíu mày hỏi thái giám cận thân Lý Đức Toàn.

Lý Đức Toàn không suy nghĩ liền trả lời: "Hồi bẩm Hoàng thượng, tổng cộng có một trăm bảy mươi sáu tú nữ, nhưng mà hôm nay tham tuyển chỉ có một trăm bảy mươi lăm vị." Trong lòng hắn đã đoán được lí do tại sao Khang Hi hỏi như vậy, chuyện hôm đó ở vườn mai, chỉ có mình Lý Đức Toàn hắn biết.

"Vậy thì tại sao, một người nữa đâu?" Khang Hi nheo đôi mắt thon dài, sắc mặt trầm xuống.

Lý Đức Toàn cẩn trọng nhìn Khang Hi rồi kín đáo liếc qua Vinh Quý phi đang đứng ngồi không yên bên cạnh. Hắn phất tay ra hiệu cho các tú nữ lui ra rồi nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, hôm nay lúc danh sách tú nữ được đưa tới cho nô tài, nô tài phát hiện tên của Nữ Tử Hồ Lặc Lăng Nhượng đã bị gạch đi, vậy người không tham tuyển kia chắc chắn là nàng ta. Sau đó nô tài có hỏi qua Hồng Lăng cô cô quản sự Chung Túy cung, Hồng Lăng cô cô nói rằng đây là ý của Vinh Quý phi. Đêm qua Nữ Tử Hồ Lặc Lăng Nhượng bị Lâm công công ở cung Vinh Quý phi mời đi, đến giờ cũng chưa trở lại."

Không đợi Khang Hi hỏi tới, Vinh Quý phi vội đứng dậy, khom người nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, đúng là ý tứ của thần thiếp. Đêm qua thần thiếp vừa mới biết được Lăng Nhượng đã có hành động không hợp lễ nghi trước khi tham gia tuyển tú, còn là cùng một nam tử tên là Dung Viên có dan díu. Nữ tử không biết liêm sỉ như vậy thì không có tư cách để tham tuyển. Vì vậy cho nên thần thiếp mới tự ý gạch tên nàng ta ra khỏi danh sách tuyển tú."

"Có chuyện như vậy sao? Nhưng Quý phi là người ở lâu trong hậu cung, sao lại nắm rõ việc ở bên ngoài cung như vậy?" Trong lời nói của Khang Hi rõ ràng là có nghi ngờ, khiến Vinh Quý phi vốn đang nom nớp lo sợ lại càng thêm hoảng loạn. Nàng vạy lần không thể nói là do Thạch thị nói cho nàng biết, vì với quan hệ của nàng và Thạch thị chỉ làm cho Khang Hi nghi ngờ thêm mà thôi.

Đang lúc đang suy nghĩ không biết phải trả lời thế nào thì Chu Yên tiến lên trước, quỳ xuống nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, mấy ngày trước nô tỳ có ra ngoài cung thăm người nhà thì vô tình nghe được chuyện đó, sau khi hỏi cung liền kể với cho nương nương, nương nương còn e ngại người ngoài đường hồ ngôn loạn ngữ mà khiến Lăng Nhượng tiểu chủ bị oan uổng, nên sai nô tỳ xuất cung thêm một lần nữa để tìm hiểu cho rõ ràng."

"Nói vậy chuyện này là sự thật?" Khang Hi vô cảm nhìn thẳng vào mặt Chu Yên, không nhận ra vui buồn.

Hai vai Chu Yên run nhẹ, không dám nhìn Khang Hi, cúi xuống nhìn chăm chăm vào bóng mình in trên nền gạch, nói: "Dạ phải, đây đúng là không có lừa làm sao có khói, sau khi nô tỳ tìm hiểu thì biết được Lăng Nhượng tiểu chủ đúng là có dan díu với một nam tử, còn tính định hôn sự, nương nương vì muốn bảo toàn thanh danh hậu cung nên bắt đắc dĩ mới gạch tên Lăng Nhượng tiểu chủ."

"Quý phi, chân tướng sự việc có đúng như lời Chu Yên nói hay không?" Bỗng tuyết đã tan, ánh mặt trời xuyên qua các tầng mây chiếu xuống, phủ lên tường đỏ ngói vàng khiến Tử Cẩm Thành càng thêm nghiêm trang mỹ lệ, nhìn từ bất cứ nơi nào cũng như tiên cảnh chốn nhân gian.

Lời nói của Khang Hi mềm mỏng nhưng lại làm cho thần trí Vinh Quý phi run lên, vội đáp: "Dạ đúng vậy, Hoàng thượng vất vả lo chuyện quốc gia đại sự, chỉ một chút việc nhỏ này thần thiếp không dám làm phiền thánh giá. Trước đây khi Hoàng thượng giao cho thần thiếp quyền chương quản hậu cung, cũng đã căn dặn thần thiếp phải giúp Hoàng thượng giảm bớt ưu phiền, bao nhiêu năm nay một khắc thần thiếp cũng không dám quên."

"Phải, Hoàng thượng, những năm gần đây Quý phi tỷ tỷ xử lý việc hậu cung gọn gàng ngăn nắp, thần thiếp tin rằng những gì Quý phi làm đều là suy nghĩ cho sự bình an của hậu cung." Nghi phi nhẹ nhàng cười nói, việc hôm qua nàng cũng có dính líu, nếu lúc này giả cầm giả điếc mà không nói câu nào, khó đảm bảo Vinh Quý phi sẽ không ghi hận trong lòng, chỉ bằng bán cho nàng ta một cái nhân tình.

Trong ba vị phi tử đang ngồi, có Đức phi là chưa từng nói câu nào, chỉ dịu dàng ngồi bên cạnh Khang Hi, thần sắc trầm tĩnh ôn nhu. Người thông minh như nàng đã sớm biết yên lặng trước mắt chẳng qua chỉ là sự yên lặng trước cơn bão mà thôi. Bây giờ nhiều lời chỉ tự rước lấy những phiền phức không đáng có, nên nàng chỉ cần an tĩnh ngồi đây xem kịch.

Quả nhiên, ngay lúc Vinh Quý phi nghĩ rằng mọi chuyện có thể qua đi thì Khang Hi bỗng nhiên chất vấn, ánh mắt sắc bén như mũi tên đâm vào nội tâm đang run rẩy của Vinh Quý phi và Nghi phi, hai nàng vội cúi đầu.

"Hay cho câu 'suy nghĩ cho sự bình an của hậu cung'." Khang Hi cười lạnh: "Quý phi, trăm lại hỏi nàng, tham tuyển lần này có một trăm bảy mươi sáu tú nữ, có phải tên của mỗi tú nữ nàng đều nhớ rõ như lòng bàn tay hay không? Nếu không tại sao Chu Yên vừa xuất cung thăm người thân, nghe được chuyện của Nữ Tử Hồ Lặc Lăng Nhượng thì liền biết nàng ta là tú nữ đợt này? Mà nàng quả là hao tâm, không báo trăm một câu liền gạch tên Nữ Tử Hồ Lặc Lăng Nhượng ra khỏi danh sách. Quý phi, nàng hãy để tay lên ngực mà tự hỏi, nàng thật sự không có tư tâm gì ư?" Hắn đăng cơ đã bốn mươi mấy năm, ba lần bắt Ngao Bái, trong đó đã trải qua quá nhiều chuyện, sao lại không phát hiện ra ai đang nói dối?

Lời quở mắng như mưa rền gió dữ của Khang Hi lần này làm cho một chút cơ hội cuối cùng của Vinh Quý phi hoàn toàn vỡ vụn, sợ hãi đến mức quỳ sụp xuống, liên tục nói: "Thần thiếp không dám!"

Vinh Quý phi không hiểu nổi, vì sao chỉ thiếu một tú nữ hèn hạ mà Khang Hi lại chú ý như thế? Chuyện này đâu phải là chưa từng xảy ra, trước kia cho dù biết cũng chỉ hỏi một hai câu rồi thôi, chưa bao giờ lại nắm chặt không buông như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Phủ Tứ Bối Lặc

Phủ đệ Tứ bối lặc.

Lăng Nhượng không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ biết khi tỉnh lại thì toàn thân đau nhức, trong miệng nóng như có lửa, thấy thấp thoáng bóng người quay lưng về phía mình, nàng \ vội vàng kêu bằng một giọng khàn khàn: "Nước... Ta muốn uống nước..."

Mặc Ngọc đang dọn dẹp, mới đầu còn tưởng mình nghe nhầm, khi quay lại thấy đúng là Lăng Nhượng đã tỉnh thì không giấu được sự mừng rỡ, vội vã rót nước đưa tới: "Cô nương, người đã tỉnh rồi."

Thay vì trả lời, Lăng Nhượng đưa bàn tay ngọc ra chụp lấy chén nước uống ừng ực, chén nước này giờ đây đối với nàng mà nói là thơm như rượu mát như trà. Uống xong một hơi, miệng nàng đã giảm bớt khô khốc, nhưng vẫn còn khát nên nàng muốn thêm một chén nữa.

"Ta đã ngủ bao lâu?" Mặc Ngọc lấy cái đệm bông cũ lót ở sau lưng Lăng Nhượng để làm chỗ dựa, giúp nàng có thể ngồi lâu một chút. Lăng Nhượng nhớ rõ lúc nàng ngất đi là vào ban đêm, mà giờ ở ngoài ánh nắng chói chang, nên đoán rằng mình đã ngủ ít nhất cũng được một đêm.

"Cô nương người hôn mê khoảng bốn ngày rồi, toàn thân người nóng tới mức tay chân run rẩy, còn mê sảng nữa, nô tỳ rất sợ người cứ như vậy mà ngủ luôn." Mặc Ngọc nói mà mắt lại ửng đỏ, ánh sáng rơi vào làm lộ rõ hốc mắt nâu đen.

Lăng Nhượng nao nao, thì ra nàng đã dạo một vòng trước quý môn quan mà không hề hay biết, đáng tiếc, Diêm La Vương không chịu nhận nàng, nên trả nàng về lại dương gian. Nàng xoa xoa gương mặt đã gầy đi rất nhiều của mình, nhìn Mặc Ngọc cười hiền lành: "Mấy ngày qua đã vất vả cho người."

Mặc Ngọc ngại ngùng cười cười: "Nô tỳ không sao, chỉ cần cô nương khỏe lại là tốt rồi, chưa kể chăm sóc cô nương là nhiệm vụ của nô tỳ. À đúng rồi, cô nương ngủ lâu như vậy có đói bụng không? Nô tỳ đi lấy cho người một chén cháo nha?"

Nghe Mặc Ngọc nhắc Lăng Nhượng mới cảm thấy đúng là bụng đang trống rỗng, gật đầu: "Cũng được."

Mặc Ngọc rời đi không bao lâu thì đã bưng một chén cháo nóng hồi quay lại, nhẹ giọng nói: "Thân thể cô nương vừa khỏe nên không được ăn nhiều dầu mỡ, nên ăn thanh đạm một chút. Nô tỳ có thêm một chút muối vào trong cháo, không đến mức quá nhạt, cô nương người ăn đi cho nóng."

"Cảm ơn người!" Lăng Nhượng mỉm cười, rực rỡ như hoa sen đua nở trong ao, đẹp đến mức khiến người khác nghẹt thở. Mặc Ngọc ngoảnh nhìn nàng, thật lâu sau mới thốt ra được một câu: "Cô nương, người quả thật rất đẹp, tựa như tiên nữ vậy, ngay cả Niên phúc tấn cũng không đẹp bằng người."

Niên phúc tấn? Thắc mắc của Lăng Nhượng nhanh chóng được giải thích, Tứ bối lặc Dân Chân năm nay hai mươi sáu tuổi, mười ba năm trước được chỉ hôn với nữ nhi của đại thần Phí Dương Cổ là Ô Lạt Na Lạp thị, lập nàng ta làm phúc tấn, phu thê không thể nói là ân ái, nhưng cũng tương kính như tân. Tiếp đó trước sau lại nạp ấu nữ của Hồ Bắc tuần phủ Niên Hà Linh và nữ nhi của quân lĩnh Cảnh Đức Kim vào phủ, lập làm trắc phúc tấn. Trong đó, Niên thị chỉ vừa vào phủ mấy ngày trước, cũng là do Khang Hi chỉ hôn, phủ Tứ bối lặc giăng đèn kết hoa đại yến bảy ngày, ngay cả Khang Hi cùng thân mẫu của Dân Chân là Đức phi cũng đến dự. Tuy chỉ là nạp trắc phúc tấn, nhưng tổ chức như vậy cũng không thua kém đích phúc tấn chút nào.

Ngày hôm đó Mặc Ngọc được điều đến tiền viện hầu hạ, nên may mắn nhìn thấy Niên thị, nàng ngạc nhiên đến giật mình, trước giờ nàng chưa từng nghĩ trên đời này lại có nữ tử đẹp như vậy, tiên nữ cũng không đẹp bằng Niên phúc tấn, vậy mà không bao lâu đã gặp được Lăng Nhượng. So ra thì Mặc Ngọc thích vị cách cách mới này hơn, vì nàng xinh đẹp mà không kiêu ngạo, chẳng giống vị Niên phúc tấn kia, nghe người hầu hạ ở tiền viện nói là nàng ta cũng không dễ hầu hạ.

Phủ Tứ bối lặc chia làm ba nơi – đông lộ, trung lộ và tây lộ, mỗi lộ có ba viện, hiện tại Lăng Nhượng đang ở tại hậu viện thuộc tây lộ, tên là Lâm Nguyệt cư. Cách cách các nàng không giống với các vị phúc tấn kia, không được ở một mình một viện. Lâm Nguyệt cư chính là chỗ ở chung của tất cả các cách cách.

"Còn người, sao người lại làm việc ở trong vương phủ, là vì hoàn cảnh gia đình mà bán mình sao?" Lăng Nhượng tò mò hỏi, này giờ Mặc Ngọc nói rất nhiều, nhưng chưa hề nói về chính mình.

Mặc Ngọc ngắm nghía bím tóc bóng mượt được cột bằng sợi dây màu xanh, nghiêng đầu cười: "Nô tỳ chỉ vừa điểm khế ước bán mình năm nay thôi, nhưng chỉ có ba năm, so với cô nương thì nô tỳ đến đây không sớm hơn bao nhiêu ngày đâu."

"Vì sao lại điểm khế ước bán mình, trong nhà không còn ai sao?" Lăng Nhượng vừa ăn cháo vừa hỏi, có lẽ do cô đơn cũng có lẽ do buồn chán, tóm lại nàng rất thích nói chuyện với Mặc Ngọc.

Mặc Ngọc lắc đầu: "Không phải, a mã và ngạch nương của nô tỳ vẫn còn khỏe mạnh, còn có một ca ca và một muội muội nữa, năm nay ca ca của nô tỳ đã hơn hai mươi tuổi, đã sớm qua tuổi cưới thê tử rồi, nhưng vì trong nhà quá nghèo cho nên vẫn chưa thành gia lập thất. Năm vừa rồi khó khăn lắm mới có một hộ nhân gia đồng ý gả nữ nhi của mình cho ca ca, nhưng đòi tới năm mươi lượng tiền sính lễ. Vì thấy ca ca cần phải có số bạc này nên nô tỳ tự nguyện bán mình cho phủ Tứ bối lặc ba năm. Tuy rằng phủ Tứ bối lặc nhiều quy củ, nhưng đãi ngộ cũng không tồi. Ngoài tiền bán mình ra, ba năm này nô tỳ còn có thể được nhận phần bạc tiêu vật hàng tháng. Làm đủ ba năm là ba mươi sáu tháng, có số bạc này thì ngày tháng của nhà nô tỳ trôi qua cũng đỡ chật vật." Nói tới đây Mặc Ngọc cười nhăn cả mặt, giống như ta đây có của cải thật nhiều.

Mặc Ngọc cười nói vô tư khiến Lăng Nhượng cũng vui lây, nỗi lòng u tối mấy ngày nay đã có thể hé ra đón lấy ánh sáng. Đúng vậy, con người đôi khi có thể sống rất đơn giản, chỉ cần một mảnh ngồi một chén cơm thì cũng đã đủ hài lòng.

Nàng tuy bất hạnh, nhưng còn có người bất hạnh hơn nàng rất nhiều. Cho dù là ở đâu, nàng nhất định phải cố gắng mà sống sót, hối hận chỉ làm cho người thân đau đớn, kẻ thù thỏa mãn mà thôi.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, mắt Lăng Nhục mở màng nhìn cảnh vật xung quanh, từ xưa tới nay nàng chưa từng kiên định như vậy.

Đùng nghĩ Mặc Ngọc là một cô nương không có mắt nhìn, lúc này nàng có thể nhạy bén cảm thấy được sự thay đổi của Lăng Nhục, mỉm cười nói: "Cô nương đang muốn hỏi chuyện gì sao?"

Lăng Nhục gom lại mái tóc dài sau lưng kéo ra trước ngực, thần nhiên nói: "Cứ xem là vậy đi, Mặc Ngọc, kể cho ta nghe về Tứ bối lạc đi."

"Tứ bối lạc hà..." Mặc Ngọc nhăn mũi nói: "Thật ra nô tỳ cũng không biết nhiều, vào phủ được hơn một tháng, chỉ thấy qua Tứ bối lạc có một lần, còn đứng cách rất xa nữa. Nghe hạ nhân trong phủ nói Tứ bối lạc chỉ có một vẻ mặt duy nhất, rất ít cười, mọi người đều rất sợ ngài ấy..." Mặc Ngọc ghé sát vào người Lăng Nhục, nói rất nhỏ: "Nghe nói trong kinh thành có người còn đặt cho Tứ bối lạc biệt danh là 'mặt lạnh a ca' đó."

Mặt lạnh a ca? Lăng Nhục nhìn không được mà bật cười, cái biệt danh này thật là chính xác, trước sau nàng gặp mặt Dân Chân hai lần, mỗi lần đều là đáng về khó gần, thật sự làm cho đối phương không thể có thiện cảm. So với hẳn, vị Bát a ca "Hiền vương" kia lại được đánh giá tốt hơn nhiều.

"Cô nương lần này có thể khỏi bệnh, thật là phải cảm ơn Ôn cách cách."

"Ôn cách cách?" Lăng Nhục biết người Mặc Ngọc nhắc tới chắc chắn không phải là nữ nhi của Tứ a ca, mà là một nữ tử có thân phận giống với nàng.

"Dạ phải." Mặc Ngọc nhận lại chén cháo chỉ còn một nửa từ tay Lăng Nhục, đặt lên bàn xong nhỏ giọng nói: "Những ngày cô nương bệnh cũng là những ngày Niên phúc tấn vào cửa, toàn gia trên dưới đều tập trung lo việc của tân phúc tấn, căn bản không ai ngó ngàng tới chúng ta. Nô tỳ rất nhiều lần đến tìm Cao quản gia, nhưng chưa gặp được thì đã bị đuổi về. Nhìn thấy cả người cô nương nóng như lửa, mà chẳng có ai chịu đi mời đại phu, nô tỳ thật không biết làm sao. Cũng may mà Ôn cách cách nhìn thấy, tự mình đi tìm Cao quản gia. Cao quản gia thấy Ôn cách cách mới phái người đi mời đại phu tới xem bệnh. Sau đó Ôn cách cách còn đến nhìn qua vài lần, thấy cô nương không còn gì đáng ngại thì mới yên tâm."

Nếu Mặc Ngọc không nói, Lăng Nhục còn không biết là có chuyện như vậy xảy ra, trong lòng hơi lạnh. Ngày trước khi còn ở nhà, tuy là hoàn cảnh khó khăn, nhưng a mã ngạch nương luôn yêu thương mình, vừa ốm đau một chút thì đã rói lên. Nay ở chỗ này, cuộc đời mười lăm năm của nàng trong mắt người khác chẳng qua cũng chỉ là cỏ rác mà thôi, sống chết chẳng ai thèm để ý.

Lăng Nhục thở dài trong lòng, đề xuống tiếng cười khổ sở, nói: "Ngày mai ta muốn đến cảm ơn vị Ôn cách cách này một tiếng, là thật lòng."

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lý Thị

Sau mấy ngày tịnh dưỡng, cơ thể Lăng Nhục gần như khỏe hẳn, nhưng chân tay vẫn chưa có sức lực. Nhân lúc thời tiết bên ngoài nắng ráo, Mặc Ngọc đỡ nàng đi dạo một chút, ở lâu trong phòng cũng rất ngột ngạt.

Dọc theo con đường được lát gạch lục lăng để tránh trơn trượt, hai người bước ra khỏi Lãm Nguyệt cư. Ánh mặt trời mùa đông trong trẻo, từ trên cao rọi xuống từng mảng từng mảng lớn khiến cho những con gió thổi vào mặt cũng trở nên ấm áp, thật khoan khoái và dễ chịu.

Nhanh thật, mới chớp mắt mà đã là ngày hai mươi hai tháng mười hai, chỉ còn chưa tới mười ngày nữa là đến lễ mừng năm mới. Ngày trước năm nào nàng và cả nhà cũng ngồi lại cùng nhau vui vẻ đón năm mới. Năm nay chỉ có một mình mình cô độc, không biết a mã cùng mọi người thế nào, có biết chuyện của nàng chưa, nếu biết chắc chắn là sẽ rất thương tâm..

Đang lúc đắm chìm, Lăng Nhục không biết có hai nữ tử xinh đẹp đã đứng trước mặt mình, đến khi Mặc Ngọc lên lút kéo kéo ống tay áo của nàng thì nàng mới giật mình, chưa kịp nhìn lên thì đã nghe một giọng nói cay nghiệt: "Nghe nói trong phủ có một cách cách mới, còn là thiên kim của quan lại, tưởng đâu cũng tri thư đạt lý, giờ gặp mới biết thì ra chỉ là một nha đầu lỗ mãng không hiểu lễ nghi, thấy phúc tấn mà cũng không hành lễ, đúng là trăm nghe không bằng một thấy, không biết a mã nàng ta dạy dỗ kiểu gì."

Nữ tử bên cạnh khoác một cái áo choàng lụa đỏ rực, thân áo thêu hình hoa hải đường, bên trong là y phục gấm hoa, vô cùng lộng lẫy. Trên đầu nàng còn cài hai cây trâm hoa hồng, xung quanh được nạm hồng bảo thạch, sợi châu thật dài rủ xuống hai bên mặt, càng tôn lên dung nhan diễm lệ vốn có của nàng. Ánh mắt nàng ta khẽ chuyển động rồi dừng lại trên người Lăng Nhục, không biết đang nghĩ điều gì.

Lúc đầu Lăng Nhục không để ý, nhưng nghe lời nói nàng ta có ý làm nhục a mã, thần sắc lập tức lạnh đi vài phần, nghiêng đầu hỏi: "Nàng ta là phúc tấn sao?"

Mặc Ngọc bật cười nói nhỏ: "Cô nương, người nói vậy là quá đề cao nàng ta rồi, đúng là nàng ta đang đổ mắt mong được làm phúc tấn, nhưng đâu có

dễ dàng như vậy, cùng lắm cũng chỉ là một cách cách giống cô nương mà thôi, họ Diệp, ở tại gian đầu tiên của Lâm Nguyệt cư, cũng được xem là một vị cách cách được sùng ái." Nói tới đây, Mặc Ngọc chỉ chỉ vào nữ tử bên cạnh, tiếp: "Vị đó mới chính thức là trắc phúc tấn."

Trong phủ tổng cộng có hai vị trắc phúc tấn, một vị họ Niên, một vị họ Lý. Mặc Ngọc đã kể qua về Niên thị, tuổi xấp xỉ với mình, dung mạo thì xinh đẹp tuyệt trần, nhan sắc chim sa cá lặn. Vị trước mặt này thì không đẹp đến mức như thế, tuổi cũng trên dưới hai mươi, hẳn là vị trắc phúc tấn còn lại."

"Người chính là cách cách mới tới?" Môi đỏ của Lý thị khẽ mở, lộ ra hàm răng trắng như ngọc.

"Phải." Đã biết thân phận của người trước mặt, Lăng Nhượng tất nhiên sẽ không tiếp tục đứng trơ trơ ở đó nữa, nàng vung khăn tay cheu hoa mẫu đơn đoan đoan chính chính hành lễ: "Lăng Nhượng gặp qua Lý phúc tấn, phúc tấn cát tường." Sau đó lại xoay qua hướng Diệp thị hành một cái bình lễ, Diệp thị hừ lạnh, không thèm đáp lễ lại.

Theo quy củ, chỉ có đích phúc tấn mới được gọi một tiếng phúc tấn, còn trắc phúc tấn, thứ đẳng phúc tấn, toàn là thêm họ hoặc tên ở trước danh phúc tấn, để phân biệt đích thứ.

Ánh mắt của Lý thị vừa chuyển, bàn tay trắng nõn nà trong tay áo vươn ra, ngón út đeo hộ giáp vàng khảm ngọc lấp lánh dưới ánh mặt trời, nàng ta nâng cằm Lăng Nhượng lên, sau khi nhìn thật kỹ thì nhàn nhạt nói: "Bộ dáng cũng rất đẹp, nghe nói mấy ngày trước người bị bệnh, giờ có vẻ đã ổn hơn rồi, đã mời đại phu sao?"

Mùi hoa cỏ trên đầu ngón tay thoang thoảng, Lăng Nhượng cúi xuống hiến lành: "Phiền Lý phúc tấn quan tâm, đã mời đại phu xem qua, bây giờ đã gần như khỏe hẳn."

"Vây quá tốt rồi." Lý thị gật đầu, tung mạnh tay áo thu tay về, cười như không cười: "Nghe đâu a mã của người là từ tứ phẩm điển nghi, còn là Nam Hoàng kỹ, thân phận tuy không cao quý lắm nhưng cũng không phải là thấp, tại sao trong trong cung lại ban người cho Tứ gia làm cách cách? Như vậy thật là bất công với người!"

Lời nói ôn hòa nhưng lại giống như một con rắn độc cắn mạnh vào vết thương chưa lành của Lăng Nhượng, khiến sắc mặt nàng vì vậy mà biến đổi. Cũng may sau khi dạo một vòng quanh quỹ môn quan trở về, Lăng Nhượng đã không giống với ngày xưa, tức giận mấy cũng có thể điềm tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Hồi bẩm phúc tấn, Lăng Nhượng xuất thân tầm thường, có thể may mắn hầu hạ bên cạnh Tứ gia đã là phúc khí mấy đời, Lăng Nhượng cảm kích còn không kịp sao lại thấy bất công cơ chứ."

"Lăng cách cách không chỉ tướng mạo xinh đẹp mà miệng mồm cũng rất lanh lợi, câu này nói cũng rất dễ nghe." Lý thị che miệng cười nhẹ, đáy mắt lóe lên chút tàn khốc không dễ gì phát hiện.

Diệp thị bên cạnh xen vào: "Nếu nghĩ gì nói đó thì tốt, chỉ sợ miệng nói một đằng mà lòng nghĩ một nẻo thôi. Phúc tấn đừng dễ bị những lời ngon ngọt đó đánh lừa." Diệp thị vốn không thích Lăng Nhượng, giờ có cơ hội dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Lăng Nhượng cười chưa kịp nói gì thì Mặc Ngọc thấy khó chịu đã lên tiếng giải thích: "Cô nương nhà ta không phải là loại người như vậy, Diệp cách cách chớ có nói oan cho người tốt."

Thấy Mặc Ngọc dám cãi lại, Diệp thị chuyển thái độ, lạnh giọng nói: "Từ khi nào trong phủ của chúng ta lại xuất hiện thứ hạ nhân không biết quy củ như vậy? Ta và phúc tấn đang nói chuyện cũng dám chia miệng vào, kiểu này thì chỉ một thời gian nữa là có thể leo lên đầu chúng ta rồi?" Nói tới đây, Diệp thị liếc qua Lăng Nhượng rồi nhún mày: "Đúng là chủ nào thì tớ đó, đều là một đám không biết tôn ti."

Nghe Diệp thị nhục mạ cô nương nhà mình, Mặc Ngọc vốn chuẩn bị cúi đầu nhận tội lại nổi cơn tức giận: "Nô tỳ không có quên tôn ti, chỉ là có gì nói đó mà thôi."

"Còn dám cãi! Xem ra ta phải xé nát cái miệng nhiều chuyện này của người!" Tiếp tục bị chống đối, Diệp thị không thể nhịn được, không màng có Lý thị ở đây, giờ tay định tát Mặc Ngọc.

"Mong tỳ tử bớt giận." Lăng Nhượng kéo Mặc Ngọc ra sau lưng, bước tới nói: "Mặc Ngọc là nô tỳ của muội muội, nàng ta không cẩn thận nên đã mạo phạm tỳ tử, muội muội thay nàng ta nhận sai với tỳ tử, cũng mong tỳ tử niệm tình muội muội hèn mọn mà bỏ qua cho nàng ta lần này, đợi khi trở về muội muội sẽ dạy dỗ nàng ta nghiêm khắc hơn."

"Niệm tình người? Người là cái thá gì mà ta phải niệm tình?" Diệp thị đẩy Lăng Nhượng qua một bên, giọng the thé: "Để hôm nay người làm tỳ tử này giúp người dạy dỗ thứ hạ nhân vô lễ phạm thượng này, tránh ra!"

"Mong tỳ tử giờ cao đánh khẽ." Lăng Nhượng lại đứng ra đón nhận bàn tay đang giơ lên của Diệp thị: "Nếu tỳ tử thật sự muốn đánh thì hãy đánh Lăng Nhượng đi."

Từ khi vào phủ tới nay, nếu không có Mặc Ngọc đốc lòng chăm sóc thì bây giờ nàng đã không còn mạng để đứng đây. Trong lòng nàng đã xem Mặc Ngọc là người thân thiết, sao có thể để cho Diệp thị mặc sức ức hiếp.

"Người..." Diệp thị giận dữ, cái tát này cuối cùng cũng không dám đánh xuống. Tuy nàng kiêu ngạo nhưng không phải là không có đầu óc, Lăng Nhượng cũng là cách cách giống như nàng, nếu như nàng ta đi bẩm báo chuyện này với đích phúc tấn hay thậm chí là Tứ bối lục thì mình sẽ gặp rắc rối lớn.

"Đủ rồi, mỗi người bớt nói lại một câu đi." Nghe Lý thị lên tiếng, Diệp thị không dám tiếp tục dây dưa, cảm tức dậm chân rồi lùi về sau lưng Lý thị.

Lý thị vỗ nhẹ lên tay nàng ta, ý bảo Diệp thị bình tĩnh đừng làm loạn, sau đó bước tới trước mặt Lăng Nhượng cười nhạt: "Không ngờ Lăng cách cách lại là một người lương thiện, yêu quý hạ nhân như vậy."

Lăng Nhượng không biết Lý thị nói vậy là có ý gì nên đoán chưa thể trả lời, lại nghe Lý thị nói tiếp: "Lương thiện với người khác dĩ nhiên là tốt, nhưng chuyện gì cũng phải có mức độ, nếu vì vậy mà buông lỏng thì chẳng phải là phá hỏng quy củ của phủ bồi lạc sao? Điều này đối với người hay đối với nàng ta cũng không phải là chuyện tốt, có hiểu không?"

"Thiếp thân ghi nhớ lời dạy bảo của phúc tấn, sau khi trở về chắc chắn sẽ quản thúc nghiêm hơn." Lăng Nhượng cúi đầu thật tấp, Mặc Ngọc cũng đã quỳ xuống nhận sai.

Lý thị ừ một tiếng rồi lại nói: "Nếu đã biết sai thì lần này phạt người quỳ một canh giờ, nếu tái phạm thì tuyệt đối không tha thứ."

"Dạ, nô tỳ nhận phạt." Mặc Ngọc thật thà chứ không có ngu ngốc, trong lòng hiểu rõ trách phạt như vậy là nhờ cô nương hết sức bảo vệ, còn nói nữa thì chỉ mang lại phiền phức thêm cho cô nương mà thôi. Từ đầu nếu trong lời nói của Diệp thị không mang ý nhục mạ cô nương thì nàng cũng sẽ không bắt kẻ thân phận mà lên tiếng chống đối như vậy.

"Vậy phiền Lăng cách cách ở đây trông chừng." Lý thị gật đầu một cái rồi nói với Diệp thị: "Chúng ta đi thôi."

"Dạ." Diệp thị kính cẩn nghe lời, đỡ Lý thị rời đi. Khi đi ngang qua Lăng Nhượng thì ung dung liếc nàng một cái. Lăng Nhượng hiểu rõ, việc này không phải kết thúc ở đây mà ngược lại, tất cả chỉ mới bắt đầu. F

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kiêm Gia (Thượng)

Đội các nàng đi xa rồi Lăng Nhượng mới đứng dậy, vừa nhìn lên đã thấy Mặc Ngọc thẳng lưng quỳ gối ở đó, Lăng Nhượng than nhẹ, có chút đau lòng nói: "Nàng ta nói gì thì mặc kệ nàng ta đi, hà tất tranh cãi với nàng ta làm gì? Tự dung khiến mình chịu phạt khổ sở như vậy. Để xem từ đây người còn dám lỗ mãng nữa không."

Mặc Ngọc vội càng lắc đầu, lúng túng: "Từ đây nô tỳ không dám đem lại phiền phức cho cô nương nữa."

Thấy Mặc Ngọc oan ức mà không dám than, lòng Lăng Nhượng mềm nhũn, ngồi xổm xuống vuốt vuốt bím tóc thật dài của Mặc Ngọc, nói: "Không phải ta ngại phiền phức, cũng không phải không biết là người vì ta nên mới lên tiếng, nhưng nhất thời mở miệng không giải quyết được gì mà còn gây bất lợi bản thân, lại còn bị người khác nắm được nhược điểm, rước lấy tai họa. Trong phủ này không giống như ở ngoài, bất luận là làm gì cũng phải tính trước tính sau, tuyệt đối không được hành động theo cảm xúc. Hiện tại ta ở trong phủ bồi lạc chưa có chỗ đứng, người có thể tin tưởng cũng chỉ có một mình người, nếu người có việc gì thì ta phải làm thế nào?"

Lời tâm sự tận đáy lòng này khiến cho Mặc Ngọc vô cùng cảm động, rõ ràng cô nương thật sự xem mình là người nhà nên mới nói ra những lời như thế. Mặc Ngọc lập tức trình trọng nói: "Nô tỳ nhớ kỹ, nô tỳ thề từ hôm nay sẽ thận trọng từ lời nói đến hành động."

"Vậy là tốt rồi." Bây giờ Lăng Nhượng mới cảm thấy yên tâm, nhưng trong chốc lát lại lo lắng: "Quý có đau không?" Đường mòn này được lót gạch lục lăng để tránh trơn trượt, nếu quý trên đó thì các cạnh đá sắc nhọn có thể xuyên qua y phục đâm vào thịt đến rướm máu. May là đang mùa đông, mọi người đều mặc y phục bằng bông dày nên cũng đỡ hơn, nhưng mà kk phải là kk đau đớn.

Mặc Ngọc lắc đầu: "Không đau, đâu phải lần đầu tiên nô tỳ quỳ đâu, đã quen rồi, nhưng cô nương thân thể vừa khỏe lại, không thể lại bị mệt, cô nương nhanh vào trong đình ngồi nghỉ đi, nô tỳ hứa sẽ ngoan ngoãn quỳ ở đây, không di chuyển cũng không đứng lên đâu." Sợ Lăng Nhượng không tin, Mặc Ngọc còn đưa tay lên thề.

Thấy Mặc Ngọc đang chịu phạt mà còn lo lắng cho sức khỏe của mình, gương mặt còn rất căng thẳng, trong đáy mắt Lăng Nhượng dần dần hiện lên một tầng nước mỏng, hai mắt mờ nhạt, không còn thấy rõ cảnh vật trước mắt. Nhưng trong lòng nàng cảm thấy chưa bao giờ bình tĩnh và kiên định như lúc này.

Nếu không thể thay đổi được số mạng thì chỉ còn cách can đảm đối mặt với nó, không suy sụp, không buông tay, kiên cường mà tồn tại, bảo vệ bản thân thì mới có thể bảo vệ được người khác.

"Đang yên lành mà sao cô nương lại khóc?" Mặc Ngọc khó hiểu hỏi, tay chạm nhẹ lên má của Lăng Nhượng, một giọt nước trong veo rơi xuống. Cho dù là khóc thì cô nương cũng rất đẹp, nhưng nàng vẫn thích thấy cô nương vui vẻ vui vẻ, vậy mới là đẹp nhất.

"Ta đâu có khóc, chỉ là không cẩn thận bị bụi bay vào mắt thôi, không có gì." Lăng Nhượng cười lau đi nước mắt trong khóe mắt, thương xót mà vuốt ve khuôn mặt tròn tròn của Mặc Ngọc: "Ráng chịu đựng một chút, một canh giờ sẽ qua nhanh thôi, ta ở lại đây với người."

Lăng Nhựt không dám cho Mặc Ngọc đứng lên, nếu lỡ bị người nào nhìn thấy, truyền tới tai Lý phúc tấn thì Mặc Ngọc sẽ bị nói là không tuân theo quân giáo, ngày tháng sau này càng khổ hơn.

Khó khăn lắm mới qua được một canh giờ, Lăng Nhựt đỡ Mặc Ngọc khắp khiêng đi về Lâm Nguyệt cư. Khi đi ngang qua tiểu viện, vừa lúc gặp các cách cách trang điểm xinh đẹp đang ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm, thấy chủ tớ các nàng đáng vẻ thảm hại thì dĩ nhiên không khỏi cười châm biếm một trận.

Lăng Nhựt không quan tâm tới thái độ khiêu khích của các nàng, nhanh chóng đi về phòng rồi đóng cửa lại, cho tai mình yên tĩnh một lát, đỡ Mặc Ngọc ngồi xuống, nói: "Hôm nay ngươi cứ việc nghỉ ngơi cho tốt, không cần hầu hạ ta, ta sẽ tự lo cho mình."

Mặc Ngọc lắc đầu cười: "Cô nương không cần lo cho nô tỳ, nô tỳ đã hết đau rồi, còn người thân thể vừa mới khỏe được một chút lại đi xa như vậy, người mới là nên nghỉ ngơi cho tốt. Huống chi nô tỳ làm việc đã quen, giờ người bắt nô tỳ nghỉ ngơi nô tỳ lại thấy cả người không thoải mái."

Lần này Mặc Ngọc rất kiên quyết, cho dù Lăng Nhựt nói thế nào cũng không thuyết phục được nàng ta nghỉ ngơi. Cuối cùng Lăng Nhựt chỉ đành mặc kệ, chỉ nhắc Mặc Ngọc đi đứng cẩn thận hơn, đừng làm gì nặng nhọc.

Thời gian như nước trôi, chưa từng dừng lại. Lăng Nhựt đứng bên cửa sổ lẳng lặng nhìn lên bầu trời đen như mực, không biết ánh trăng trong trẻo, ngàn sao lấp lánh trên kia cách nàng mấy ngàn mấy vạn trượng?

"Bùm!" Một tiếng nổ nhỏ từ xa vọng lại làm Lăng Nhựt giật mình, đưa mắt nhìn lên thì thấy một chùm pháo hoa đang bùng ra rất đẹp, mà đó chỉ là chùm đầu tiên, sau đó thì pháo hoa bắn lên liên tục, bùng ra, rơi xuống, rồi lại bùng ra... phủ lên bầu trời đen nhiều màu sắc rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Mặc Ngọc cũng bị pháo hoa thu hút nên bước tới đứng bên cạnh Lăng Nhựt, luôn miệng xuyết xoa, đợi đến khi pháo hoa đã ngừng nàng mới tiếc nuối nhìn xuống.

"Có biết là nhà nào bắn pháo hoa không?" Tuy rằng pháo và pháo hoa đều được làm từ hóa dược, nhưng cách làm pháo hoa phức tạp và khó hơn làm pháo rất nhiều. Chính vì vậy mà pháo hoa đắt hơn pháo gấp mấy lần, bá tánh bình thường muốn đốt cũng khó mà mua nổi. Có thể đốt nhiều pháo hoa như vừa rồi chỉ có thể là nhà đại phú đại quý.

"Hôm nay là đại hôn của Bát a ca, pháo hoa vừa rồi chắc chắn là do phủ Bát bối lạc bắn rồi. Nghe nói a mã của Bát phúc tấn là... Tây An tướng quân Mạc... Mạc..." Mặc Ngọc nghĩ nát óc cũng không nhớ ra tên của vị đại nhân kia, bực bội đến mức tự gõ vào đầu mình, rõ ràng vừa mới nhớ, sao chớp mắt đã quên không còn chữ nào rồi?"

"Là Tây An tướng quân Mạc Ba Nhân đúng không?" Lăng Nhựt đã từng nghe Lăng Trữ kể về người này, anh dũng thiện chiến lại biết bày binh bố trận, là tướng lĩnh hiếm có của thiên triều, tiếc rằng hắn đã hi sinh trong trận chiến với Chuẩn Cát Nhĩ.

"Đúng rồi đúng rồi!" Mặc Ngọc gật đầu liên tục: "Đúng là cái tên này rồi, trí nhớ của cô nương tốt thật đó. Nghe nói Bát phúc tấn là cốt nhục duy nhất của tướng quân Mạc Ba Nhân, năm đó sau khi tướng quân chết trận không lâu, tướng quân phu nhân cũng bị bệnh mà qua đời, Hoàng thượng thương cảm nữ nhi của tướng quân không nơi nương tựa nên đưa nàng vào cung nuôi dưỡng, đến tận năm nay mới tứ hôn cho Bát a ca."

"Năm nay đúng là nhiều chuyện vui, đầu tiên là phủ chúng ta nạp trắc phúc tấn, bây giờ lại tới Bát a ca cưới đích phúc tấn." Mặc Ngọc bẽ bẽ đầu ngón tay cười: "Chỉ còn bảy ngày nữa là tới năm mới, đến lúc đó sẽ rất náo nhiệt, a mã ta sẽ làm thịt con heo nuôi từ đầu năm, còn ngạch nương sẽ chuẩn bị y phục mới cho cả nhà..." Mặc Ngọc càng nói thì giọng càng nhỏ lại, vì nàng bỗng nhớ ra hiện giờ không phải đang ở nhà.

Lăng Nhựt thở dài, hai tay vịn bả vai của Mặc Ngọc, an ủi: "Chỉ ba năm thôi, qua nhanh lắm, hết ba năm thì ngươi lại có thể trở về đoàn tụ với a mã ngạch nương, ba năm này ta và ngươi sẽ đón năm mới cùng nhau, được không?"

Mặc Ngọc hít hít mũi, giữ lại giọt nước trong khóe mắt, gật đầu thật mạnh: "Dạ, nô tỳ và cô nương cùng nhau đón năm mới."

Ban đêm, Lăng Nhựt nằm thật lâu mà vẫn không thể nào ngủ được, ba năm sau Mặc Ngọc có thể về nhà đoàn tụ với người thân, còn mình, bản thân mình cuối cùng sẽ ở nơi đâu? Hay là mãi mãi cũng không có cái gọi là 'cuối cùng'?

"Haizz..." Tiếng thở dài than vãn còn dài hơn mấy cái mười lăm năm quá khứ của nàng cộng lại.

Đứng dậy khoác áo mạng giày, nàng bước ra bên ngoài. Không còn pháo hoa xán lạn bắt mắt nhưng trăng sao thì vẫn còn trên bầu trời đêm, ánh trăng như nước rót vào đình viện.

Đêm tháng chạp cực lạnh và cũng cực tĩnh, mọi thứ đều yên lặng, không giống như ba mùa xuân, hạ, thu còn có tiếng ve, tiếng côn trùng rì rả. Một ngọn gió vô tình thổi tới làm các cành cây rung xào xạc, Lăng Nhựt giữ chặt áo choàng nương vào ánh trăng mà bước chậm rãi trên đường mòn, để giày thêu chạm trên mặt đất phát ra những tiếng cò đon buồn bã...

Chương 15: Kiêm Gia (Trung)

Ra khỏi Lâm Nguyệt cư, đi thêm một đoạn là nhìn thấy Kiêm Gia trì, lần đầu Lăng Nhược nghe tên Kiêm Gia trì thì ngạc nhiên vô cùng, từ nhỏ nàng đã được đọc thi thư, nên biết hai chữ Kiêm Gia này là xuất phát từ đâu, không hề nghĩ rằng lại có người lấy nó để đặt tên cho một cái hồ nước.

Nghe Mặc Ngọc kể, trước đây không có, sau khi Hoàng đế ban nơi này cho Từ a ca, Dận Chân đã đặc biệt cho người đào nó. Vào mỗi mùa hè, hoa sen trong hồ nở rộ, nhìn thật bắt mắt, đúng là "Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng."

**Đây là hai câu trong bài thơ 'Hiếu xuất Tĩnh Từ tự tổng' của Lâm Từ Phương, dịch thơ là "Lá sen xanh biếc liền trời thăm, nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng."*

Dận Chân là nam tử, và lại trong mắt Lăng Nhược, Dận Chân không phải là người yêu thích hoa cỏ, vậy mà lại lấy Kiêm Gia đặt tên cho hồ sen, không biết là vì nữ tử nào, đích phúc tấn chăng? Chắc là vậy, tên của đích phúc tấn cũng có một từ giống giống như vậy.

Hắn ta, ít ra cũng là một người có tâm..

Nghĩ vậy, cách nhìn của nàng dành cho Dận Chân lại mâu thuẫn rất nhiều. Lăng Nhược bước vài bước đến bên cạnh hồ sen, hiện tại không phải mùa sen nở nên chỉ có thể nhìn thấy một hồ nước phẳng phặng, hai bên bờ có treo vài cái đèn lồng lụa thừa.

"Kiêm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương,

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương.

Tổ hồi từng chi,

Đạo trở thả trường,

Tổ du từng chi,

Uyển tại thủy trung ương."

**Đây là bài thơ Kiêm Gia 1 của Khổng Tử. Dịch thơ Tạ Quang Phát:*

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách vơi một phương

Vì ngược dòng tìm đường theo mãi,

Đường càng thêm trở ngại xa xôi.

Thuận dòng theo đến tận nơi,

Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong.

Lăng Nhược chậm rãi ngâm, tiêu đề của bài thơ này là "Kiêm Gia thứ nhất" thuộc Kinh thi, lần đầu tiên đọc nó, nàng rất thích cái tâm trạng khó tả trong bài thơ, đó chính là điều khiến nàng nhớ mãi, nên bây giờ đọc lại vẫn không sai một chữ.

""Kiêm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương,

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương..."

"Tại thủy nhất phương?" Vừa ngâm được một nửa, Lăng Nhược chợt nghe có giọng nói trầm thấp vang lên cách mình không xa, hình như là giọng của một nam tử.

Lăng Nhược giật nảy mình, khuya như vậy rồi sao còn có người? Đang thắc mắc thì một bóng người xiêu vẹo từ bên kia hồ từ từ đi tới, trong tay còn cầm thứ gì đó.

Lăng Nhược định thần nhìn kỹ, đến khi thấy rõ rồi thì lại kinh ngạc, là Dận Chân. Hắn khoác áo choàng màu xanh ngọc, trên hông thắt đai lưng màu tím khảm vàng, trên đai lưng đeo một miếng ngọc bội vuông khắc chữ thọ cùng với một cái túi thơm.

Nhưng mọi thứ có vẻ không ổn, trên người Dận Chân toàn là mùi rượu, mặt mũi thì đỏ bừng, đã vậy trên tay còn cầm thêm một bầu rượu, bước đi xiêu vẹo, không ngừng ngửa cổ đổ rượu vào trong miệng. Người chưa tới gần mà mùi rượu đã nồng nặc.

Lăng Nhược hơi nhíu mày, chịu đựng mùi rượu, nhún người hành lễ: "Thiếp thân gặp qua Bối lạc gia."

"Là người?" Dận Chân tròn mắt lơ lơ nhìn thật kỹ Lăng Nhược rồi liếc xéo, rõ ràng là đã nhận ra Lăng Nhược, thất tha thất thểu chỉ chỉ vào nàng, nói: "Người, không phải người ở trong cung, ở trong cung tuyền tú sao? Sao lại chạy đến phủ của ta?"

"Vinh Quý phi đã ban thiếp thân cho Bối lạc làm cách cách." Lăng Nhược vừa dứt lời đã thấy Dận Chân vô ý đập lên một hòn đá gồ ghề, khiến hắn mất thăng bằng xém ngã. Nàng vội vàng bước tới đỡ hắn.

Dận Chân vỗ vỗ đầu, choáng váng cười: "Đúng rồi, ta nhớ rồi, Hoàng a mã đã nói với ta về người, còn muốn ta phải đối đãi với người thật tốt, không được bạc đãi."

"Hoàng thượng cũng đã biết chuyện này ư?" Lăng Nhược ngẩn người, chưa phát hiện rằng tay mình đã bị Dận Chân nắm ra.

"Sao lại không biết." Dận Chân lại đổ rượu vào trong miệng, bước chân lao đảo: "Vi chuyện đó mà Hoàng a mã mặt rồng giận dữ, cảm tức Vinh Quý phi ở Cảnh Nhân cung, ngách nương ta nói bà chưa từng thấy Hoàng a mã lớn tiếng đến như vậy."

Hoàng thượng, hẳn như vậy là vì quan tâm tới nàng sao?

Nhưng tất cả đều đã muộn, chắc chắn trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rõ vấn đề nên mới dặn dò Tứ a ca như vậy...

Lăng Nhược lắc đầu, không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa. Ngược mắt nhìn lên thì thấy Dận Chân đã đứng ở ven hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, mà hắn lại đang uống say như vậy, nếu ngã xuống thật thì phải làm thế nào?

"Bối lạc gia cẩn thận!" Chân của Dận Chân xém nữa trượt ngã xuống nước, Lăng Nhược hoảng hồn ôm chặt ngang hông hắn, oán trách: "Ngài đã uống bao nhiêu rượu rồi, đến mức say mềm như vậy?"

" Bao nhiêu?" Dận Chân lắc đầu ngây ngô: "Ta không biết nữa." Rồi bỗng nhiên hắn ôm ngực, cười: "Say sao? Không, không hề, tim ta còn đau như vậy, là vẫn chưa có say, ta muốn uống nữa, người buông ta ra, ta muốn uống rượu."

"Nếu còn uống tiếp ta e rằng ngay cả đi người cũng đi không nổi." Lăng Nhược dùng sức giữ tay hắn lại, bằng mọi cách không cho hắn uống nữa, thật không hiểu sao hắn lại như phát điên lên vậy.

"Người phiền quá đi. Ta không cần người quan tâm." Dận Chân đẩy mạnh nữ tử quá phiền phức trước mặt mình ra, thấy nàng lao đảo ngã xuống, môi mòng của hắn lạnh lùng phun ra hai chữ: "Đáng đời!"

"Người..." Lăng Nhược nổi cáu, nếu không phải thấy hắn đang say thì nàng cũng chẳng rảnh mà quan tâm. Đau quá đi, đưa bàn tay vừa mới chống xuống đất lên nhìn, Lăng Nhược phát hiện đã bị tróc một miếng da, đau và rất vô cùng.

Dận Chân uống cạn những giọt rượu cuối cùng rồi vút bầu rượu ra giữa hồ, hét lên: "Quân bất kiến hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bồn lưu đảo hải bất phục hồi. Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành huyết. Nhân sinh đắc ý nhu tần hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt*. Ha ha ha!" Hắn cười to, nhưng lại không có chút gì là vui vẻ, có chăng cũng chỉ là sự bi thương và thống khổ.

**Đây là bài thơ Thương tiến tửu (Mời rượu) của Lý Bạch. Dịch thơ (Đái Đức Tuấn):*

Hà chẳng thấy trên trời sa xuống,

Nước Hoàng Hà cuộn cuộn tung xuôi

Một đi đi mãi ra khơi

Có bao giờ lại phản hồi nữa đâu!

Lại chẳng thấy trên lầu gương tỏ

Mái tóc càng soi rõ màu sương

Sáng như tơ chứa nhuộm vàng

Chiều đà như tuyết nghĩ thương thân già

Cho nên gặp lúc ta đắc ý

Phải chơi cho phí chỉ con người

Chén vàng chớ để cho vơi

Đáy không nhìn bóng trăng soi bề bàng.

"Cái ta cần thì không có được, mà cái có được thì ta lại không cần." Hấn ngưng cười, quay đầu lại nói, trong mắt hiện rõ vô vàn bi thương, khiến Lăng Nhựt hết sức kinh ngạc. "Nữ Hồ Lộc Lăng Nhựt, đúng không? Người nói cho ta biết là tại sao đi? Tại sao?"

Vậy là Lăng Nhựt đã hiểu, trong lòng Dận Chân chắc hẳn đang yêu một người, nhưng lại không thể ở cùng người đó. Ngược lại, người hẳn không hề yêu thích, như nàng chẳng hạn, thì cứ từng người từng người đến bên cạnh hẳn.

Lăng Nhựt chợt nhớ tới lúc này Mặc Ngọc có nói, hôm nay là đại hôn của Bát a ca, Dận Chân và Bát a ca là huynh đệ ruột, không thể không đến dự. Vậy là hẳn vừa từ đó trở về, không lẽ... người Dận Chân yêu thích chính là Bát phúc tấn?"

Lăng Nhựt bịt chặt miệng mình lại, chỉ sợ không cẩn thận mà thốt ra. Phỏng đoán này của nàng đúng là quá kinh khủng, nhưng trừ điều đó ra nàng không nghĩ được lý do nào khác.

Hắn với nàng, vốn là đều đau lòng vì một người.

Một lúc sau, Lăng Nhựt bước tới đỡ hẳn, nhẹ nhàng nói: "Thiếp thân không thể trả lời câu hỏi của Bối lạc gia, nhưng thiếp thân từng nghe Phật gia nói rằng đời người có tám cái khổ: sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán lâu dài, cầu không được, buông không được. Người nào trải qua đủ tám cái khổ này thì mới gọi là trọn vẹn một kiếp nhân sinh."

"Ái biệt ly... Cầu không được... Buông không được..." Dận Chân lẩm bẩm lại lời của Lăng Nhựt, hết lần này đến lần khác. Rất lâu sau, hẳn ngước lên, đưa tay với lấy ánh trăng treo cao tít trên bầu trời, rồi từ từ bỏ tay xuống. Trăng vẫn ở đó, hẳn vẫn không nắm được gì ở trong tay.

Đột nhiên, hẳn ôm lấy Lăng Nhựt rồi gục lên vai nàng mà khóc, nước mắt như một đóa tuyết, dường như muốn trút ra hết toàn bộ đau thương thống khổ ở trong lòng. Lăng Nhựt chưa bao giờ nghĩ một nam nhân lại có thể khóc thương tâm đến vậy, mặc kệ mọi thứ xung quanh, càng chưa hề tưởng tượng được, người cao ngạo, lạnh nhạt như Dận Chân cũng có lúc khóc nước mắt trên vai nàng. Có lẽ, trong lòng hẳn hẳn là rất rất yêu nàng ta...

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Lăng Nhựt lại cảm thấy đau lòng, im lặng chẳng nói gì...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Kiềm Gia (Hạ)

Rất lâu sau, tiếng khóc nhỏ dần lại, khi Dận Chân ngẩng đầu lên thì trên mặt đã không còn giọt nước mắt nào, nhưng Lăng Nhựt biết rõ những điều vừa mới xảy ra không phải là ảo giác.

"Ngồi đây với ta một lát đi." Bây giờ ánh mắt của Dận Chân lại tinh táo vô cùng, không hề có cảm giác là hẳn đang say.

"Được." Lăng Nhựt không từ chối, cùng với hẳn ngồi xuống nền gạch lạnh như băng, khí lạnh xuyên qua y phục thấm vào da thịt làm Lăng Nhựt không kim được, rung mình một cái.

"Lạnh sao?" Dận Chân nhìn Lăng Nhựt rồi tiện tay cởi trường bào ra khoác lên người nàng.

Người được hơi thở của Dận Chân còn vương trên áo, mặt Lăng Nhựt hơi đỏ lên, cúi đầu giấu giữa hai đầu gối, im lặng ngồi bên cạnh Dận Chân, nghe thấy hẳn chỉ vào một chòm sao trên trời rồi nói với nàng tên gọi của chòm sao đó là gì.

"Kia là sao Ngưu Lang, còn kia là sao Chức Nữ, mỗi năm đến Thất tịch, hai ngôi sao này sẽ ở rất gần nhau." Nói tới đây, nét mặt của Dận Chân hơi buồn, thở than: "Ngày xưa nàng ấy hay hỏi ta khi nào thì mới đến Thất tịch, để Ngưu Lang và Chức Nữ có thể gặp nhau."

"Nàng ta là một người như thế nào?" Lăng Nhựt biết là không nên hỏi như vậy, nhưng nàng vẫn không nén được tò mò.

"Mi nhì sao?" Nhắc đến cái tên này, khóe miệng của Dận Chân lộ ra một nụ cười chua xót.

Mi... Mi... Kiêm Gia trì... Ánh mắt của Lăng Nhược thoáng sáng lên, hình như có một tia chớp xẹt qua trong đầu, khiến nàng sáng tỏ, buột miệng thốt lên: "Kiêm Gia trì được làm vì Bát phúc tán?"

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng Lăng Nhược mới sực nhớ là không nên, nàng chỉ suy đoán người Dận Chân yêu là Bát phúc tán chứ chưa được xác minh, sao lại không cẩn thận mà nói ra, lỡ đâu không đúng thì phải làm sao bây giờ.

Dận Chân bất ngờ nhìn Lăng Nhược, tự giễu: "Người đoán được rồi sao? Bát phúc tán..." Chỉ có trời mới biết nói ra ba từ 'Bát phúc tán' này trong lòng hần đầu đến mức nào, tựa như có kim châm chích vào da thịt.

Cái gọi là "y nhân"*, ở bên kia bờ...

(*Chữ "y nhân" này trong câu "Sở vị y nhân" trong bài Kiêm Gia ở chương trước.)

"Nàng nói nàng thích cảnh hoa sen nở rộ ở Tây Hồ, nên ta vì nàng mà xây dựng Kiêm Gia trì này, hi vọng mỗi ngày nàng có thể ngắm nó. Nhưng nàng không hề để tâm, thậm chí còn chưa từng đến nhìn một lần." Giọng nói của Dận Chân ban đầu còn mạnh dạn, sau đó dần nghẹn ngào kìm nén: "Hơn mười năm, ta đợi nàng hơn mười năm, nhưng rốt cuộc nàng lại rời bỏ ta mà đi, không hề lưu luyến một khắc nào..."

Lăng Nhược không biết nên bắt đầu khuyên giải hần từ đâu, nàng cũng đã từng trải qua nên hiểu rõ nỗi đau này không dễ dàng xoa dịu, thật lâu sau mới nói: "Bối lạc gia đã từng nghe về hoa Bì Ngạn chưa?"

Dận Chân không trả lời, chỉ dùng ánh mắt bảo nàng nói tiếp.

Lăng Nhược vén tóc qua tai, từ từ kể: "Hoa Bì Ngạn hay còn gọi là hoa Mạn Châu Sa, tương truyền loại hoa này nở hoa thì không ra lá, mà ra lá thì lại không nở hoa, hoa và lá tuy là ở trên cùng một thân cây, nhưng đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không gặp được nhau. Có người nói, khi ta vượt qua sông Vong Xuyên rồi thì sẽ thấy tất cả hoa Bì Ngạn đều nở rộ ở bờ bên kia; lúc đó, chúng ta có thể bắt đầu lại thêm một lần nữa.

Dận Chân biết, Lăng Nhược đang khuyên hần buông tay, hần cũng rất muốn buông, nhưng mà tình cảm hơn mười năm, đâu phải nói buông là có thể buông ngay, nếu không thì hần đã không thống khổ đến mức này.

"Thế gian thật sự có loài hoa như vậy sao?" Dận Chân bị nàng gọi lên một chút hứng thú.

"Có lẽ vậy, cũng không ai biết rõ." Ánh mắt Lăng Nhược có chút mê man, nàng cũng rất muốn biết trên đời thật sự có loại hoa này hay không, có thật sự là vượt qua sông Vong Xuyên thì nàng sẽ quên được Dung Viên ngay lập tức hay không, quên luôn mười năm bên nhau...

"Trò chuyện với người cũng rất thú vị." Sau khi nói chuyện được một lúc thì hần cảm thấy tim đã không còn đau như lúc ban đầu nữa.

"Nếu sau này Bối lạc gia muốn tìm ai đó để trò chuyện thì thiếp thân luôn sẵn lòng. Nhưng hi vọng lần sau sẽ..." Lăng Nhược cố ý chỉ nói tới đây rồi cười kín đáo nhìn Dận Chân.

"Hi vọng cái gì?" Dận Chân biết là nàng đang đợi hần hỏi câu này.

"Hi vọng Bối lạc gia sẽ không uống rượu nhiều như vậy nữa, nếu không ngài chưa kịp say thì thiếp thân đã say trước mất rồi." Vừa nói nàng vừa diễn tả bộ dạng của người say, làm cho Dận Chân nhìn không được mà bật cười, nữ tử này cũng thật là thú vị.

Dận Chân quay đầu lại định trả lời thì chợt cảm thấy trong ngực khó chịu, ngay sau đó dạ dày cuộn lên, Dận Chân chỉ kịp ọc một tiếng rồi phun ra toàn bộ những gì đã dùng trong tối nay, mà hình như chỉ toàn là rượu, chỉ có chút xú thức ăn lẫn trong đó.

"Bối lạc gia, ngài có sao không?" Lăng Nhược mặc kệ trên người mình đang dính đầy vết nôn ói, vội chạy tới đỡ lấy Dận Chân.

"Ta không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là ổn thôi." Đợi sau khi nôn sạch sẽ những thứ trong bụng ra, Dận Chân mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, hần lau khóe miệng rồi dựa vào người Lăng Nhược, hai mắt nhắm lại không cách nào mở lên nổi.

"Người hầu của Bối lạc gia ở đâu, ta gọi bọn họ đưa ngài về nghỉ ngơi?" Lăng Nhược đợi cả nửa ngày cũng không thấy Dận Chân trả lời, bèn quay đầu lại nhìn thì phát hiện hần đã dựa vào mình ngủ tự lúc nào rồi, mặc cho nàng gọi thế nào cũng không chịu tỉnh dậy. Lăng Nhược nóng ruột đến mức không biết phải làm thế nào, trời lạnh như vậy, nếu để Dận Chân ngủ ở bên ngoài sợ là sẽ cảm lạnh. Nhưng ở đây chỉ có hai người họ, bố trí trong phủ bối lạc Lăng Nhược cũng không rành cho lắm, giờ không biết phải đưa hần tới chỗ nào mới đúng.

Thấy đêm càng khuya càng lạnh, Lăng Nhược cắn môi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn cách dìu Dận Chân về phòng của mình. Dù cách mấy lóng y phục nhưng Lăng Nhược vẫn cảm nhận được cơ thể rắn chắc của hần, trên đường đi mặt cứ đỏ bừng lên, cũng may là không ai nhìn thấy.

Vắt và tắm mới dìu được Dận Chân đặt lên giường, Lăng Nhược cũng đã mệt tới không thở nổi. Nàng không muốn đánh thức Mặc Ngọc đang ngủ say nên tự mình đi lấy chậu nước tối, lau sạch vết nôn ói trên người mình và cả Dận Chân, lại cởi giày rồi đắp chăn cho hần. Xong hết thì Lăng Nhược cũng đã mệt nhoài, cứ vậy ngồi bệt xuống bên mép giường, chẳng còn sức để mà rửa quây.

Ánh mắt của Lăng Nhược dừng lại trên gương mặt đang ngủ rất say của Dận Chân, hai mắt hần nhắm nghiền, không còn nét lạnh lùng bén nhọn thường

ngày mà lộ ra vài nét nhu hoà mềm mại. Tướng mạo của Dận Chân vốn rất xuất sắc, đáng tiếc ngày thường hắn quá lạnh lùng, làm như cả thiên hạ này ai cũng nợ hắn mấy trăm lượng bạc, khiến cho người nào thấy hắn cũng lo tránh né cho nhanh; nếu như hắn chịu cười nhiều một chút thì cũng không đến mức bị người ta nói là khắc nghiệt vô cảm.

Này là nam nhân mà nàng sẽ phải bên cạnh cả một đời đây ư...

Nhớ lại những chuyện đã xảy ra giữa mình và Dận Chân, Lăng Nhược thật sự thấy buồn cười. Lần đầu tiên gặp mặt, hắn nói với nàng: "Muốn chết thì tránh ra xa một chút"; lần thứ hai gặp mặt, hắn lại cảnh cáo nàng: "Nếu ta nghe được một chút hơi hám gì thì sẽ tìm ngươi mà tính sổ"; chẳng có một câu nào hay ho, nhưng vì vậy nên mới buồn cười, giờ hai người lại phải định là sống với nhau cả đời.

Nàng chẳng phải là nữ nhân duy nhất của hắn, nhưng hắn lại là nam nhân duy nhất của cuộc đời nàng, trời cao thật quá đôi mắt công.

Những năm tháng sau này nàng phải đối mặt với hắn thế nào đây, phải bắt chước những nữ tử kia nhìn sắc mặt của hắn mà hầu hạ, phải một lòng vui vẻ đi theo hắn sao? Lúc trước nàng từng nghĩ, cứ ở trong phủ bồi lặt vặt lẽ sống hết quãng đời còn lại, không tranh sủng không đoạt ái; nhưng chuyện xảy ra với Mặc Ngọc hôm nay đã khiến nàng thông suốt một đạo lý - ta không phạm người thì người cũng sẽ phạm ta.

Muốn vô sủng bình yên sống hết quãng đời còn lại ư? Cùng lắm chỉ là một giấc mộng mà thôi. Lùi một bước chưa chắc đã là trời cao biển rộng, mà có khi còn là rơi xuống vách núi cao khiến thịt nát xương tan.

Quyền lực - chỉ có hai chữ này mới có thể đảm bảo không ai dám khinh thường Nữ Hồ Lộc Lăng Nhược nàng, mà cái gọi là quyền lực này, tất cả đều phụ thuộc vào sự sủng ái của nam nhân đang nằm trước mặt nàng đây.

Mì, một chữ tựa như nước như bờ lại khiến lòng người trôi dạt như sông trào sóng dữ.

Mi nhi, đây là cái tên chôn dấu rất sâu trong đáy lòng của Dận Chân, cả kinh thành này chẳng ai ngờ rằng một người nổi danh là "mặt lạnh a ca" lại si tình đến vậy, Dận Chân ơi Dận Chân, rốt cuộc đầu mới là tính cách thật của ngươi, còn ta, ta nên dùng loại tâm tình nào để đối mặt với ngươi đây...

Suy nghĩ miên man, Lăng Nhược cứ thế gục xuống cạnh giường mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Qua Đêm

Mùa đông, ban đêm kéo dài tận sáu canh*. Mới tờ mờ sáng Mặc Ngọc đã thức dậy, nàng ngáp dài một cái rồi bước xuống giường rửa mặt thay y phục, sau khi chuẩn bị xong hết thì bưng một chậu nước ấm đi vào phòng Lăng Nhược.

**Bảng so tên canh giờ:*

Tên Canh

Thời Gian

Canh 1

Từ 19 giờ đến 21 giờ tức giờ Tuất

Canh 2

Từ 21 giờ đến 23 giờ khuya tức giờ Hợi

Canh 3

Từ 23 giờ đến 1 giờ sáng tức giờ Tý

Canh 4

Từ 1 giờ đến 3 giờ sáng tức giờ Sửu

Canh 5

Từ 3 giờ đến 5 giờ sáng tức giờ Dần

"Cô nương, đã tới lúc thức dậy rồi." Như thường lệ, Mặc Ngọc đặt chậu đồng lên cái giá gỗ, nhúng ướt khăn mặt sau đó tiến tới vén màn tiêu sa lên. Thường thì giờ này cô nương đã dậy rồi, nhưng hôm nay sao vẫn còn ngủ say tới mức mình đi vào mà cũng không biết?

"Cô..." Mặc Ngọc vén màn lên, đập vào mắt nàng là cảnh cô nương nhà mình đang ngủ gục bên mép giường, còn trên giường rõ ràng là một nam tử, chữ "...nương" chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì đã biến thành một tiếng thét chói tai.

"Chuyện gì?" Lăng Nhựt đang ngủ say bỗng nghe một tiếng hét thất thanh thì hỏi sao không giật mình cho được, còn thiếu điều muốn nhảy dựng lên.

"Cô nương người..." Mặc Ngọc chỉ chỉ vào Lăng Nhựt, rồi lại chỉ chỉ vào nam tử đang nằm trên giường, miệng cứng đờ không nói ra được chữ nào thêm.

"Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao nhìn người giống như gặp phải quỷ vậy?" Lăng Nhựt xoa xoa huyệt thái dương, lời nói mang theo chút bức mình.

Mặc Ngọc xem nữa thì té xỉu, cảnh tượng này so với gặp quỷ thì cũng có khác gì đâu, sao cô nương lại có thể làm như không có gì, vậy chẳng phải là dọa chết nô tỳ nàng hay sao?

Mặc Ngọc tức muốn thổ huyết, kéo Lăng Nhựt qua một bên, nói: "Cô nương tốt của ta ới, cho dù Bối lạc gia không triệu hạnh người thì người cũng không nên làm ra cái chuyện như vậy, lỡ có người nào đó phát hiện thì lập tức bị xử chết đó người biết không? Trước đây từng có một cách cách không chịu đựng được cô đơn mà lên lút gặp nam nhân khác, kết quả bị người khác tố giác, sau khi Bối lạc gia biết chuyện không chỉ xử tử vị cách cách đó cùng gian phu mà còn liên luy luôn người nhà của nàng ta. Cô nương của ta ới, sao người lại hồ đồ như vậy chứ?" Mặc Ngọc sốt ruột đến mức chạy vòng vòng trong phòng, chân dậm chân bước nhanh đến bậc cửa, đảo mắt nhìn quanh rồi nói nhỏ: "Cô nương, nhân lúc đang không có ai, người nhanh đuổi hẳn đi đi, nếu không lát nữa có muốn chạy cũng khó. Coi như hôm nay nô tỳ không nhìn thấy không nghe thấy gì cả."

Nghe những lời này, Lăng Nhựt biết Mặc Ngọc vì lo lắng cho nàng nên mới quỳnh quáng lên như vậy, trong lòng cảm động, thiếu chút là rơi lệ.

"Nha đầu ngốc, trước hết người hãy đến đây coi thử hẳn là ai cái đã, đừng có ở đó mà gian phu này gian phu nọ." Lăng Nhựt nén cười kéo Mặc Ngọc tới trước giường, bắt Mặc Ngọc phải nhìn cho rõ xem người đang nằm trên giường kia rốt cuộc là ai.

"Cô nương, bây giờ là lúc nào rồi mà người còn có thể đùa giỡn?" Đúng là Hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp, lúc dầu sôi lửa bỏng như vậy mà cô nương còn có tâm trạng kéo nàng tới xem tướng mạo tên gian phu, vậy chẳng phải là muốn nàng tức chết sao?

Mặc Ngọc xụ mặt xuống miễn cưỡng quay đầu nhìn cho có. Hức, sao nhìn hẳn có nét giống với Bối lạc gia thế nhỉ? Mặc Ngọc nhìn kỹ lại một lần nữa, mắt chữ A mồm chữ O chỉ vào nam tử đó, lắp bắp: "Đây... đây... đây không phải là bối... Bối lạc gia sao?"

"Cuối cùng thì người cũng thông suốt rồi." Lăng Nhựt làm bộ đau đầu, vỗ vỗ trán nói: "Ta thật sự sợ rằng người không nhận ra Bối lạc gia, nghĩ hẳn là gian phu rồi sẽ đánh hẳn một trận toi đời đó!"

Mặc Ngọc xấu hổ phân trần: "Ta, ta đâu có ngờ là Bối lạc gia." Nói đến đây nàng bỗng ngừng đầu lên, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: "Cô nương, người, người cùng Bối lạc gia đã..."

"Đừng có nói bậy." Lăng Nhựt đỏ mặt mắng: "Ta với Bối lạc gia không có chuyện gì hết, ta chỉ vô tình gặp Bối lạc gia đã uống rất say nên diu hẳn về đây nghỉ ngơi thôi."

"Thì ra là vậy, nô tỳ còn tưởng Bối lạc gia đã sủng hạnh cô nương rồi chứ." Mặc Ngọc bĩu môi thất vọng, nàng luôn hi vọng Bối lạc gia sẽ coi trọng cô nương, có như vậy cô nương mới không bị người khác tùy ý khi dễ, nhớ đến lần trước cô nương bệnh thiếu đến nỗi xem mất mạng, nàng lại thấy chua xót trong lòng.

"Còn đứng đó lăm bắm cái gì, không mau giúp ta rửa mặt chải đầu." Lăng Nhựt sợ đầu nhỏ của Mặc Ngọc lại tưởng tượng lung tung nên nhanh miệng hối nàng làm việc.

Mặc Ngọc 'dạ' một tiếng rồi đỡ Lăng Nhựt đứng dậy, ngồi cả đêm nên hai chân của Lăng Nhựt tê rần, lão đảo bước đi rửa mặt chải đầu. Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi Mặc Ngọc mới mang đến một bộ y phục màu xanh nhạt, về mặt cổ quai, hỏi: "Cô nương, người có muốn thay y phục luôn không?"

"Chắc là đợi Bối lạc gia rồi đi rồi ta mới thay." Dù là Dận Chân đang ngủ sau, trong phòng cũng có màn che, nhưng Lăng Nhựt vẫn không dám thay y phục tại đây.

Khi các nàng đang nói chuyện thì nghe trên giường có động tĩnh, cả hai vội vàng bước qua thì thấy Dận Chân đang vỗ vỗ trán, vẻ vô cùng mệt mỏi. Lăng Nhựt thừa hiểu hẳn bị đau đầu do uống quá nhiều rượu nên sai Mặc Ngọc đỡ hẳn ngồi dậy, còn nàng thì rót một chén trà, nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng rồi đưa tới bên miệng hẳn, nhìn hẳn uống từng ngụm từng ngụm một.

Phù... Đầu đã đỡ đau, Dận Chân hít vào thở ra một hơi dài rồi từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Lăng Nhựt đang giúp mình uống nước thì thoáng giật mình, rồi nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường, chứng tỏ là hẳn vẫn nhớ chuyện đêm qua.

"Uống thêm không?" Lăng Nhựt nâng chén trà đã voi đi một nửa, hỏi.

Dận Chân gật đầu, liếc mắt mình xung quanh rồi hồ hững hỏi: "Ta đang ở đâu vậy?"

"Lâm Nguyệt cư, trong phòng của thiếp thân." Trong lòng Lăng Nhựt thâm than, quả nhiên hắn vừa tỉnh lại liền trở về là Dận Chân lạnh lẽo vô tình thường ngày, còn Dận Chân thân thiện tới qua chỉ là một đóa phù dung sớm nở tối tàn mà thôi. Lăng Nhựt đứng dậy nhìn người xuống, nói: "Tối qua Bối lạc gia uống say, thiếp thân không biết nên sắp xếp thế nào nên tự ý đưa Bối lạc gia về đây, nếu có gì không vừa ý thỉnh Bối lạc gia trị tội."

Dận Chân nhìn kỹ nàng, vô tình phát hiện nàng vẫn còn mặc y phục tối hôm qua, nhìn lại y phục trên người mình cũng không xê dịch bao nhiêu, hắn bỗng cảm thấy hơi bất ngờ. Tối qua hắn uống rất say, vậy mà lúc ngủ cũng không xảy ra chuyện gì, thật kỳ lạ, nếu đổi lại một nữ tử khác, cơ hội tốt như vậy chẳng phải sẽ tìm mọi cách leo lên giường của hắn sao, xem ra Nữ Hồ Lộ Lăng Nhựt này cũng hơi đặc biệt.

Dận Chân mang giày vào rồi ra hiệu cho Mặc Ngọc lui ra ngoài, khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Dận Chân nhướn mày lên, hỏi: "Tối qua ngươi ngủ ở đâu? Ở đây chỉ có một cái giường?"

Người thông minh như Lăng Nhựt sao lại không hiểu ý hắn, hai má ửng hồng nhỏ giọng trả lời: "Thiếp thân ngồi ở mép giường ngủ được một lát."

"Ngươi không muốn được ta sủng hạnh sao?" Dận Chân nâng cằm của nàng lên, ánh mắt quý dị mang theo chút âm u.

Lăng Nhựt nhìn thấy chính mình trong mắt hắn, tự dưng tim đập nhanh hơn, nàng đã thật sự sẵn sàng để dâng hiến cho nam tử này chưa?

"Sao lại không nói gì?" Ngón cái mang nhẫn ngọc mòn trơn trên gương mặt mịn màng của nàng, ấm áp của bàn tay và lạnh lẽo của nhẫn ngọc hòa vào nhau một cách kỳ dị, khiến nàng chợt rùng mình. Đầu óc nàng lập tức tỉnh táo lại, hiện tại nàng đã không còn con đường nào khác để chọn nữa rồi, dù muốn hay không thì đời này của nàng đã định là thuộc về Ái Tân Giác La Dận Chân này.

Nghĩ vậy, nàng thản nhiên nhìn kỹ ánh mắt Dận Chân, nụ cười đúng lúc dừng lại ở trên môi: "Thiếp thân muốn được Bối lạc gia sủng hạnh mà không cần dùng thủ đoạn thấp hèn nào."

"Xem ra ngươi cũng rất có lòng tin." Hắn nhìn thật kỹ mới phát hiện, nàng quả là một mỹ nhân. Nàng đứng đó với một nụ cười nở nhẹ trên môi, giống như thiên nga đang bơi trên mặt nước, tú mỹ tuyệt luân, dung nhan như vậy nhất định dù là ai, chỉ cần gặp nàng một lần thì sẽ khó mà quên được, so với Mi nhi cũng không thua kém chút nào. Nghĩ đến Mi nhi, tim Dận Chân thất lại, đau đến không thở được. Đời này của hắn đã vĩnh viễn mất đi nữ tử mà mình yêu thương nhất...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đồ Kỵ

"Bối lạc gia lại nghĩ đến Mi nhi cô nương sao?" Cho dù thay đổi trên mặt Dận Chân rất nhỏ nhưng Lăng Nhựt vẫn nhận ra.

Ánh mắt lạnh lùng, bàn tay Dận Chân xiết chặt cầm của Lăng Nhựt, giọng nói như từ cõi âm vọng về: "Đây không phải là chuyện ngươi nên hỏi, ngươi chỉ cần ở đây làm tốt danh phận cách cách của ngươi là được, ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi. Còn nữa, ta hi vọng không có người thứ ba biết chuyện đêm qua, nếu không thì đừng trách ta không khách khí với ngươi." Long chi nghịch lân*, mà nghịch lân của Dận Chân hẳn lại chính là Mi nhi.

(*Long chi nghịch lân ý nói là ai cũng có điểm yếu.)

"Nếu thiếp thân là người lắm miệng, chuyện trong vườn mai lần trước, chắc hẳn Bối lạc gia cũng đã không để yên cho thiếp thân rồi." Hắn không tin nàng là chuyện hết sức bình thường, sao tự dưng nàng lại cảm thấy không vui, làm cho câu trả lời cũng mang ý chống đối.

"Tốt nhất là vậy." Dận Chân quăng lại một câu rồi quay lưng nhanh chóng rời đi, không thèm nhìn Lăng Nhựt một cái, tựa như trong mắt hắn chưa từng có người này.

Ở phía sau, Lăng Nhựt khẽ lắc đầu, Dận Chân che dấu nội tâm quá sâu, không muốn ai nhìn thấu. Tối qua say rượu mới lộ ra tính cách chân thật, chắc hẳn không muốn có người thứ ba biết chuyện này.

Mặt trời đã lên cao, chuyện Dận Chân bước ra từ phòng Lăng Nhựt vào sáng sớm đã bị không ít người nhìn thấy, sau đó lan truyền khắp Lâm Nguyệt cư.

Dận Chân vốn không bao giờ ngủ lại Lâm Nguyệt cư, muốn triệu hạnh vị cách cách nào thì cho người tới truyền, và lại trong phủ có quy định, cách cách này cũng như nha đầu thông phòng, danh phận thiếp thất cao không quá mặt bàn này chỉ được phép hầu hạ trước nửa đêm, tuyệt đối không được phép ngủ cùng; không thể tin được chỉ trong một đêm mà Dận Chân phá lệ tới hai lần, xem ra vị cách cách mới tới này rất được Bối lạc gia yêu thích.

Mọi người đối với chuyện này vô cùng đổ kỵ, thâm hận tại sao người Bối lạc gia coi trọng lại không phải là mình. Người thông minh hơn thì âm thầm tính toán cách nịnh bợ Lăng Nhựt, để nàng nói tốt về mình khi ở trước mặt Bối lạc gia.

Lúc Diệp Tú nghe được tin này thì tức muốn nổ phổi, chén trà trên tay bị nàng ném mạnh xuống đất, 'xoảng' một cái, vỡ thành nhiều mảnh, nước văng tung tóe. Từ khi nàng nhập phủ, phải phi không biết bao nhiêu tâm tư mới may mắn lọt vào mắt xanh của Bối lạc gia. Dù đã là người được sủng ái nhất trong hơn mười vị cách cách, nhưng nàng cũng chưa bao giờ được giữ lại qua đêm, chứ đừng nói chi tới việc giữ được Bối lạc gia ở lại Lâm Nguyệt cư.

Hồng Ngọc nghe được tiếng 'xoảng' thì chạy vào, thấy trên đất lộn xộn, còn Diệp Tú thì đang nổi giận đùng đùng. "Cô nương, xin người bớt giận, làm ảnh hưởng tới thân mình thì không đáng." Hồng Ngọc là người hầu bên cạnh nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Hừ, không biết con tiện nhân lăng lợ kia dùng biện pháp mê hoặc gì mà lại được Bối lạc gia coi trọng như vậy, còn phá lệ ngủ lại Lâm Nguyệt cư, thật là đáng giận. Nếu hôm qua ta đã không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta, thì sao nàng ta có cơ hội câu dẫn Bối lạc gia được chứ. Bây giờ không biết nàng ta đang đắc ý tới mức nào." Nhắc tới chuyện này Diệp Tú lại nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể cắn vào da thịt của Lăng Nhược. Ghen ghét tựa như một con rắn độc, khiến khuôn mặt vốn mỹ lệ của nàng trở nên méo mó hung tợn đến đáng sợ.

"Bối lạc gia chỉ vui vẻ nhất thời thôi, không chừng mấy ngày nữa sẽ quên sạch, nói về ân sủng thì ai có thể so sánh được với cô nương người cơ chứ." Hồng Ngọc vừa dọn dẹp các mảnh vỡ trên đất vừa cười xòa: "Không phải hôm qua Lý phúc tấn nói rồi sao, Bối lạc gia đã có ý phong người làm thứ phúc tấn, vinh hạnh này xưa giờ chưa có vị cách cách nào có cả, nếu cô nương có thể hạ sinh hài tử, vị trí trắc phúc tấn cũng không phải là không có khả năng, còn cái vị Nữ Hồ Lộc Lăng Nhược kia cùng lắm cũng chỉ là một tiểu nhân đắc chí thôi, sao có thể so sánh với cô nương người được, người tức giận vì nàng ta cũng là quá dễ cao nàng ta rồi."

Những lời của Hồng Ngọc rót vào tai khiến Diệp Tú rất dễ chịu, nét mặt tuy vẫn còn nhăn nhó nhưng cũng không phát tác như lúc nãy. Nàng chậm rãi ngồi xuống ghế, Hồng Ngọc nhân vậy rót cho nàng một tách trà khác: "Cô nương uống một ngụm trà cho nhuận khí đi, trăm ngàn lần đừng chấp nhặt với loại tiểu nhân lăng lợ này, đợi sau khi được phong thành thứ phúc tấn, lúc đó tròng trệ nàng ta cũng không muốn, trước mắt cứ nhịn một chút, đừng vì nàng ta mà làm hỏng chuyện tốt của người."

Diệp Tú ngẫm lại cũng thấy đúng, nén bức xúc vào lòng, đưa tách trà lên định uống thì tròng mắt chợt động, nàng nhìn vào sắc trà màu hồng, hương thơm tươi mát, hỏi: "Trà này có phải lần trước cửu cửu mang đến cho ta không?"

Hồng Ngọc cười, nói: "Trí nhớ của cô nương thật tốt, đúng là hồng trà Kỳ Môn Hương Loa, nô tỳ nghe nói hồng trà thích hợp uống vào mùa đông, cho nên cố tình pha thử. Nếu cô nương không thích, nô tỳ sẽ đi đổi loại Động Đình Bích Loa Xuân tới."

"Không cần, trà rất ngon." Tròng mắt Diệp Tú vừa chuyển động vừa nảy ra một ý hay, nụ cười vô thanh vô thức xuất hiện trên môi, thân nhiên nói: "Lấy số hồng trà Kỳ Môn Hương Loa còn lại đưa đến chỗ Lý phúc tấn đi, nhân tiện kể rõ chuyện ở Lâm Nguyệt cư này với nàng ta luôn."

Dù nàng không thể ra tay đối phó Nữ Hồ Lộc thị nhưng cũng không cam tâm để cho nàng ta bình yên như vậy, chỉ cần việc này truyền tới tai Lý phúc tấn, dĩ nhiên là địch phúc tấn và Niên phúc tấn cũng sẽ biết. Địch phúc tấn luôn khoan dung sẽ không hành động gì, nhưng vị Niên phúc tấn kia thì chưa chắc, nghe nói nàng ta là một người tâm cao khí ngạo, dễ gì chấp nhận được chuyện này.

"Nô tỳ biết rõ." Hồng Ngọc thăm hiểu rồi đi, lúc quay về đã là quá trưa. Sau khi tiến nào thì mặt đầy vui mừng nhún người nói với Diệp Tú: "Chúc mừng cô nương, chúc mừng cô nương."

"Chúc mừng chuyện gì?" Diệp Tú bị Hồng Ngọc làm cho mơ màng, không hiểu là nàng ta đang chúc mừng cái gì.

Hồng Ngọc mở miệng cười: "Vừa rồi nô tỳ đi tới chỗ Lý phúc tấn, Lý phúc tấn nói với nô tỳ là địch phúc tấn đã đồng ý việc phong cô nương thành thứ phúc tấn, đợi báo với Bối lạc gia xong sẽ chọn ngày tốt, ghi tên của người đưa đến Tông Nhân phủ, báo bọn họ nhập vào tông sách. Đến lúc đó cô nương sẽ chính thức trở thành chủ nhân của phủ Tử bối lạc, người nói xem, nô tỳ có nên chúc mừng người không?"

"Thật sao?" Diệp Tú phát tay đứng lên, vui mừng hiện rõ trên mặt, tuy cách cách và thứ phúc tấn chỉ cách nhau một bậc nhưng lại khác nhau một trời một vực. Biết bao nhiêu người cả đời cũng không thể vượt qua khoảng cách này. Diệp Tú biết bản thân mình xuất thân không cao, không giống nữ nhi của các vị đại quan, vừa mới tới liền được phong thứ phúc tấn hoặc là trắc phúc tấn.

"Dù nô tỳ có gan tày trời cũng không dám lấy chuyện này ra đùa với cô nương, chính miệng Lý phúc tấn đã nói với nô tỳ, nô tỳ vừa nghe xong lập tức trở về nói với cô nương." Lời nói của Hồng Ngọc đầy rạo rực.

Dĩ nhiên Diệp Tú rất vui mừng, nhưng tiếng "cô nương" mà Hồng Ngọc vừa gọi lại khiến nàng cảm thấy chói tai, mặt đành lại liếc xéo Hồng Ngọc. Hồng Ngọc lập tức tỉnh ngộ, tự tát miệng mình mấy cái, cười lạnh: "Miệng của nô tỳ thật là ngu dốt, phải xưng là chủ tử mới đúng, mong chủ tử thứ tội."

"Chủ tử cái gì chứ, lệnh còn chưa ban xuống, nếu để người khác nghe được sẽ không hay." Dù trong lòng rất vui mừng nhưng Diệp Tú vẫn tỉnh táo nhắc nhở Hồng Ngọc.

"Nô tỳ nhớ rõ." Mặt Hồng Ngọc chuyển động, nàng đến đám vai cho Diệp Tú, Diệp Tú thoải mái nhắm mắt lại, để cho Hồng Ngọc xoa bóp. Chủ tử... Hai chữ 'chủ tử' này thật là xuôi tai, nếu có thể bỏ cái danh xưng thứ phúc tấn kia đi, thì lại càng xuôi tai hơn.

Nàng tin, ngày đó cũng sẽ đến!

Chương 19: Tỷ Muội

Sau đêm đó, Dận Chân không bước vào Lâm Nguyệt cư nửa bước chứ đừng nói chi đến việc ghé thăm Lăng Nhược, tựa như nàng không hề tồn tại trong phủ bối lạc này. Những người tính nết bợ Lăng Nhược thấy vậy cũng dẹp luôn ý định, ngược lại lại xum xoe lấy lòng Diệp thị, bởi vì vào ngày hai mươi chín tháng mười hai, Diệp cách cách được tấn phong thành thứ phúc tấn, dọn vào Lưu Vân các.

Khi Lăng Nhược biết tin này, nàng chỉ cười, cũng không để trong lòng. Nhưng Mặc Ngọc thì khác, nàng ta không nhịn được mà bất bình thay cho Lăng Nhược: "Thật không hiểu Bối lạc gia nghĩ gì nữa, luận về dung mạo luận về tính tình, cô nương vượt xa vị Diệp cách cách kia không biết bao nhiêu mà nói, vậy mà Bối lạc gia lại chẳng ngó ngang gì tới cô nương."

Lăng Nhược cười cười, buông khung thêu đang thêu hoa mẫu đơn ngũ sắc, trừng mắt liếc Mặc Ngọc: "Phải gọi là Diệp phúc tấn chứ, nếu để người khác nghe thì người sẽ khó tránh bị một trận đòn, mới quý cả canh giờ đây mà đầu của người đã không còn chút ấn tượng nào sao?"

"Tại nô tỳ không thích nhìn thấy nàng ta đắc ý." Mặc Ngọc le lưỡi lẩm bẩm trong miệng.

"Nàng ta có bản lĩnh thì mới được Bối lạc gia cất nhắc, mà suy cho cùng chỉ là một thứ phúc tấn thôi, cũng đâu thể nói là Bối lạc gia quá yêu thích nàng ta." Lăng Nhược đặt mẫu thêu xuống, đứng lên nhìn những đám mây không hình dạng ở chân trời, đáy lòng thâm thò dài, càng nhiều ngày trôi qua nàng càng khó chấp nhận, Dận Chân đã thật sự quên nàng?

Đêm giao thừa năm Khang Hi thứ bốn mươi ba, theo lệ cũ, phủ bối lạc thiết đãi gia yến, nhưng cách cách lại không được phép tham dự, chỉ có thể ở Lâm Nguyệt cư tự đón năm mới một mình.

Tuy rằng không có ai đến chỗ của mình nhưng Mặc Ngọc cũng quét dọn phòng ốc sạch sẽ, cắt giấy thành đủ loại hình hài dán lên song cửa, rồi không biết kiếm được ở đâu một cặp lồng đèn đỏ rực treo ở dưới hiên, tốt xấu gì cũng có chút hương vị năm mới.

"Cô nương, ngài nhìn xem bộ nào đẹp?" Mặc Ngọc cầm trên tay hai bộ y phục, một bộ màu mật ong và một bộ màu hồng nhạt, tiến đến hỏi Lăng Nhược đang ngồi chải đầu ở trước gương đồng.

"Mặc cái gì cũng như nhau thôi, lựa chọn làm gì cho mất công." Lăng Nhược có vẻ uể oải, dùng lược chậm rãi chải từng sợi tóc đen bóng như tơ lụa của mình.

"Hôm nay là lễ trừ tịch mà, sao như nhau được chứ. Tuy đây không phải là y phục mới nhưng màu sắc cũng tươi sáng, cô nương, người phản chán lên chút đi." Mặc Ngọc một hai bắt nàng phải chọn một bộ, Lăng Nhược chịu không nổi đành phải chọn đại bộ màu mật ong, bộ còn lại thì cất đi để mặc vào ngày mai.

Thay y phục xong, Mặc Ngọc cẩn thận búi cho Lăng Nhược kiểu tóc đuôi yến, ngoại trừ mấy đoá điểm thủy châu hoa ra còn cài thêm một cây trâm điệp bằng bạc lên búi tóc.

"Ôi, hôm nay muội muội trang điểm thật là xinh đẹp." Một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng, Lăng Nhược quay đầu lại nhìn thì thấy Ôn Như Ngõn đang đứng cười rạng rỡ ngay bậc cửa.

Ôn Như Ngõn là một nữ tử mềm mại như nước, có thể không xinh đẹp bắt mắt nhưng ở nàng toát lên sự tao nhã ung dung, khi nàng nói chuyện, mị lực từ nàng cứ từng chút từng chút phát ra, rất thu hút.

Ngày đó, nếu không có Ôn Như Ngõn, có lẽ Lăng Nhược đã không còn trên nhân thế. Lúc khoẻ lại, Lăng Nhược cũng đã đến cảm tạ nàng, sau đó thì hai người cũng thường lui tới.

"Sao hôm nay tỷ tỳ lại rảnh rỗi mà đến đây?" Lăng Nhược mỉm cười chào đón, vừa nói vừa kéo tay Ôn Như Ngõn đi vào trong.

Ôn Như Ngõn cười: "Năm mới nhưng lại rất thanh nhàn, cũng không biết làm gì để giết thời gian, nên ta qua đây tính rủ muội đánh một ván cờ, không biết muội muội có hứng thú hay không?"

"Tỷ tỳ đã có nhã hứng như vậy, dĩ nhiên là muội sẵn sàng. Nhưng cờ nghệ của muội không tinh, lát nữa tỷ tỳ phải nhường muội vài phần đó." Nói xong Lăng Nhược gọi Mặc Ngọc mang bàn cờ đến, kết quả phân cờ là Lăng Nhược quân trắng còn Ôn Như Ngõn quân đen.

Các quân cờ trên bàn cờ dần dần đầy lên rồi lại voi đi, thế trận tạm thời cân bằng khó phân thắng bại, Ôn Như Ngõn hé miệng cười: "Còn dám nói với ta là cờ nghệ không tinh, chơi như vậy chẳng phải là quá hay rồi sao?"

Lăng Nhược cười kêu oan: "Muội đâu dám nói dối tỷ tỳ, chẳng qua tỷ tỳ sợ thắng muội quá sớm sẽ rất nhàm chán, nên mới bảo toàn lực lượng cho muội thôi, còn muội vì ván cờ này mà hao tâm tổn sức đến mức bạc tóc luôn rồi đây, là tỷ tỳ đang nhường nhịn muội."

"Muội học ở đâu kiểu nói chuyện tron tru như vậy chứ?" Ôn Như Ngõn cầm chén trà Tố Vân đưa tới uống một ngụm, đột nhiên hỏi: "Bối lạc gia vẫn

không tới đây sao?"

Tay Lăng Nhược bỗng khựng lại, quân cờ vô tình rơi xuống, xoay trên bàn cờ một lúc rồi mới dừng lại. Lăng Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt trời ngày đông xuyên qua cửa giấy rơi vào lớp sơn phấn mỏng manh trên mặt nàng, giống như mạ lên đó một lớp bạch kim: "Đang yên đang lành sao tỷ tỷ lại nhắc đến chuyện này?"

Ngón tay Ôn Như Ngôn chậm rãi lướt trên từng quân cờ, giọng nói nhẹ nhàng từ từ vang lên bên tai Lăng Nhược: "Vì ta lo lắng cho muội, Diệp thị đã là thứ phúc tấn, muội với nàng ta vốn có hiềm khích, lúc trước nàng ta chưa đứng vững nên mới không ra tay đối phó muội, nhưng một khi nàng ta đã củng cố vị trí của mình, ta nghĩ người đầu tiên nàng ta đối phó chính là muội. Hiện giờ bùa hộ mệnh của muội chỉ có thể là Bối lạc gia mà thôi, còn ta, ta tuy có tâm nhưng vô lực."

Lời nói chân thành của Ôn Như Ngôn khiến Lăng Nhược cảm thấy ấm áp, nàng thành thật đáp lại: "Muội biết, nhưng Bối lạc gia không đến thì muội cũng chẳng biết làm cách nào, có lẽ ngài ấy không thích muội."

"Vây cũng chưa chắc." Ôn Như Ngôn ngắm quân cờ trên tay, ngược mắt nhìn Lăng Nhược: "Muội là một nữ tử rất xinh đẹp, chỉ cần gặp muội một lần thì sẽ khó mà quên được. Ta đã từng gặp Niên thị, xét về dung mạo thì muội cũng chẳng thua kém nàng ta. Thật sự ta không hiểu, với gia thế và dung mạo của muội sao chỉ là một cách cách thôi chứ?"

Lăng Nhược im lặng, không khí trong phòng trở nên yên tĩnh, đến nỗi Mặc Ngọc có thể nghe rõ tiếng hô hấp của các nàng. Thật lâu, Lăng Nhược trào phúng: "Có lẽ muội sinh ra là để làm cách cách."

"Không thể nào, mệnh của muội không phải như vậy." Không quan tâm tới ánh mắt ngạc nhiên của Lăng Nhược, Ôn Như Ngôn lắc đầu, tiếp tục nói: "Lúc ta còn bé, có một thầy tướng số tới ở nhờ nhà ta một thời gian, lúc đó ta nhận tới mức không có gì làm bèn mon men theo hẩn học một ít thuật xem tướng, nếu dùng để nhìn người cũng có vài phần đúng. Ta nhìn tướng mạo của muội không giống với loại người sẽ sống bình lặng cả đời."

"Vây theo tướng số mà tỷ tỷ nói thì mệnh của muội sẽ như thế nào?" Lăng Nhược thuận miệng hỏi.

Ôn Như Ngôn nhìn Lăng Nhược thật kỹ, lắc đầu: "Ta xem không ra, bởi vì tướng mạo của muội cao quý vô cùng, nhưng lại ẩn chứa điềm xấu, thật sự khiến người ta xem không nổi."

"Đã xem không được thì thôi, tỷ tỷ cũng đừng nhọc tâm, cái gọi là số mạng này thật quá hư vô mờ ảo, chưa xảy ra ngày nào thì không thể đoán trước ngày đó, suy nghĩ cũng vô ích mà thôi." Nói hết câu Lăng Nhược liền chuyển đề tài, cười chỉ vào bàn cờ: "Lúc này tỷ tỷ nên suy nghĩ xem làm cách nào để kết thúc ván cờ này đi, nếu thua thì muội sẽ phạt tỷ đó. Các người nói xem, nên phạt kiểu nào đây?"

Tổ Vân đứng bên cạnh nhoen miệng cười: "Lăng cách cách này, cờ còn chưa đánh xong, sao người nghĩ cô nương ta sẽ thua chứ, nếu người thua là Lăng cách cách thì sao, vậy là người đang tự nghĩ hình phạt cho mình rồi?"

Lăng Nhược gõ nhẹ lên trán Tổ Vân, giả vờ tức giận: "Nha đầu người thật có lòng, sợ ta thua mà không chịu phạt sao, có chơi có chịu, sợ gì chứ."

Mặc Ngọc nãy giờ im lặng, suy nghĩ đến nửa ngày mới mở miệng: "Hôm nay là đêm trừ tịch, hay là phạt làm sùi cáo có được không?" Sáng nay Mặc Ngọc đã tới phòng bếp lấy về một ít bột và nhân thịt, tính đợi trễ một chút sẽ làm sùi cáo ăn, bây giờ cũng đúng lúc cần dùng.

Lăng Nhược và Ôn Như Ngôn nhìn nhau, ý này cũng không tồi. Hai nàng nhanh chóng tập trung tinh thần vào ván cờ, có đánh cuộc tự dung chơi hay đến bất ngờ, người tới ta đi đến tận một canh giờ sau vẫn chưa phân thắng bại, cuối cùng Lăng Nhược phải dùng thế 'bán tử' mới gian nan thắng được một ván.

"Xem ra lần này muội có cơ hội ném thử sùi cáo do đích thân tỷ tỷ làm rồi, lát nữa phải ăn nhiều mới được." Lăng Nhược vô cùng vui vẻ, cười nhăn cả mặt.

Mặt trời buổi trưa rực rỡ chói mắt, rót xuống một vùng ấm áp, Ôn Như Ngôn dùng cả hai tay ôm trọn khuôn mặt của Lăng Nhược, cười: "Ngày thường muội muội có vẻ là một người cứng rắn, sao giờ lại phát rồ vì một chuyện nhỏ như vậy chứ, thắng ta khiến muội vui đến vậy sao?"

"Muội vui vẻ không phải vì thắng được tỷ tỷ, mà vì có một người như tỷ tỷ ở bên cạnh mình, thật tốt." Không cần từ ngữ màu mè trau chuốt, chỉ một câu cực kỳ đơn giản lại khiến cho Ôn Như Ngôn xúc động vô cùng. Nàng biết lúc này Lăng Nhược thật sự xem nàng là tỷ muội nên mới thốt ra lời chân tình như vậy. Trong phủ bối lạc rộng lớn này, tuy khắp nơi đều gọi nhau là tỷ muội, bề ngoài luôn khách khí lễ độ, nhưng bên trong chứa toàn là nanh vuốt. Cho dù là tỷ muội thân sinh cũng có thể trở mặt thành thù. Có được tỷ muội chân chính thật sự là một giấc mơ vô cùng xa xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trừ Tịch

"Nếu muội thích, từ nay mỗi năm ta sẽ cùng muội đón năm mới, chỉ cần muội không thấy phiền là được."

Ôn Như Ngôn khoe mắt rung rung. Lúc trước nàng giúp Lăng Nhã tìm đại phu chưa hẳn là không vì tư lợi, nhưng không ngờ Lăng Nhã lại hỏi đáp nàng bằng tình tỷ muội chân thành.

"Không phiền, không bao giờ phiền." Lăng Nhã nắm tay Ôn Như Ngôn nghiêm túc nói, dứt khoát như một lời hứa.

Hai người nhìn nhau cười, trừ tịch năm Khang Hi thứ bốn mươi ba, lần đầu tiên Lăng Nhã không đón năm mới cùng người thân, nhưng nàng cũng chẳng cô đơn, vì đã có Ôn Như Ngôn và Mặc Ngọc ở bên cạnh nàng.

Dùng xong bữa trưa, Mặc Ngọc và Tổ Văn chịu trách nhiệm nhào bột làm vỏ bánh, Lăng Nhã và Ôn Như Ngôn thì cùng nhau gói sủi cảo. Tối đến Mặc Ngọc đưa sủi cảo đến phòng bếp bỏ vào nồi hấp, lúc đưa trở về vẫn còn nóng nổi.

Mặc Ngọc cẩn thận pha một bát giấm Trần Giang, sau đó lấy đũa trúc đưa cho hai người Lăng Nhã: "Cô nương và Ôn cách cách mau nếm thử xem hương vị thế nào?"

"Các người cũng cực nhọc cả ngày rồi, ngồi xuống ăn chung luôn đi." Lăng Nhã cười nói.

Mặc Ngọc lắc đầu nguýt nguýt: "Bọn nô tỳ đợi các cô nương ăn xong rồi mới ăn." Tổ Văn cũng nói thêm vào: "Lỡ đâu bị người nào thấy thì sẽ nói bọn nô tỳ không có phép tắc."

"Bảo các người ngồi xuống thôi mà cũng nhiều lời như vậy, năm mới rồi, có ai đến đây đầu chữ, lát nữa sủi cảo nguội rồi ăn cũng không ngon." Thấy hai người Mặc Ngọc còn đứng phân vân, Lăng Nhã tỏ vẻ không vui: "Còn không ngồi nữa thì ta sẽ nổi giận đó."

Ôn Như Ngôn cũng khuyên nhủ: "Đừng đó, các người cứ cố chấp như vậy thì có vẻ xa cách quá, huống chi ăn sủi cảo thì phải nhiều người mới vui, chỉ có hai người ăn sẽ rất chán. Lát nữa trong phủ sẽ bắn pháo hoa, đúng lúc có thể vừa ăn vừa xem."

Mặc Ngọc và Tổ Văn thấy thật khó từ chối nên đành nghe lời ngồi xuống. Thật ra hai người họ cũng đã đói rồi, giờ ngửi được mùi thơm ngào ngạt của sủi cảo thì khó cưỡng lại, lập tức cúi đầu xuống ăn.

"Chú... Bùm..." Một ngọn lửa ngũ sắc nổ tung trên bầu trời đêm, tạo thành một chùm hoa xinh đẹp bắt mắt, sau đó lại biến mất trong đêm đen. Nhưng rất nhanh sau đó lại có thêm nhiều pháo hoa phóng lên không trung, từng cái từng cái nổ rộ, khiến bầu trời đêm sáng rực như ban ngày. Khi thì như cúc vàng bung ra, khi thì như mẫu đơn đua nở, có khi lại như cầu vòng rực rỡ, tựa rồng bay phượng múa, khiến người xem không khỏi xuýt xoa.

Nhưng những phát pháo hoa này chỉ là khởi đầu, sau phủ Tứ bối lạc, phủ Ngũ bối lạc, phủ Bát bối lạc, phủ Thập bối tử, phủ Thập Tam bối tử, cũng lần lượt châm ngòi pháo hoa, thấp sáng cả một góc kinh thành, dù đang đứng đâu, chỉ cần ngược đầu lên là có thể thấy ngay cả một góc trời rực rỡ.

Không biết Mặc Ngọc đã ngừng ăn từ lúc nào, ngẩng đầu thẫn thờ nhìn pháo hoa, mắt hoa lên, rất lâu sau mới lẩm bẩm: "Đẹp quá, còn đẹp hơn pháo hoa lúc Bát bối lạc đại hôn."

Tổ Văn xem thường bĩu môi nói: "Đây là lần đầu tiên người xem pháo hoa sao? Năm nào cũng như vậy hết đó, giờ còn chưa phải là lúc náo nhiệt nhất đâu. Đợi đến giờ Tý, lúc đó mới gọi là đẹp. Trước tiên trong cung sẽ châm ngòi pháo hoa, ngay sau đó các phủ viện cũng sẽ bắn theo, cả bầu trời kinh thành này đều là pháo hoa, đẹp vô cùng luôn."

"Thật sao? Nhà ta ở tận Kinh Giao, tuy ở đó cũng có bắn pháo hoa nhưng không náo nhiệt bằng ở đây." Đôi mắt của Mặc Ngọc nhú thành một đường chỉ, hưng phấn vỗ tay không ngừng: "Nhất định ta phải đợi sau giờ Tý rồi mới đi ngủ."

"Người muốn ngủ giờ nào thì ngủ, chỉ cần ngày mai đừng có ngủ gục là được." Lăng Nhã cười nhắc xong thì đứng lên nắm tay Ôn Như Ngôn bước ra sân viện, dù cách chỗ bắn pháo hoa rất xa nhưng đứng đây, các nàng vẫn ngửi được nồng nặc mùi khói pháo.

Ôn Như Ngôn nhìn lên bầu trời đêm vô cùng rực rỡ, cảm thán: "Nhanh thật, chớp mắt lại hết một năm, ta nhập phủ từ năm Khang Hi thứ bốn mươi đến nay đã hơn ba năm rồi, con người, cứ như vậy mà già đi."

"Tỷ tỷ đang trong độ thanh xuân tươi đẹp mà, đâu có già như tỷ tỷ vừa nói chứ." Gió đêm phàn phật, thổi đôi khuyên tai lưu ly quấn vào nhau đu đưa không ngừng, lòng người muốn lặng, nhưng gió lại chẳng ngừng.

"Hôm nay có thể nói là thanh xuân, nhưng một cái ba năm nữa trôi qua thì sao, con người mỗi ngày một già đi, dù cho dung nhan có giữ được thì lòng cũng đã héo tàn. Người nhà ta đưa ta vào phủ vốn là muốn ta có thể đem lại vinh hoa phú quý cho bọn họ, đáng tiếc, bọn họ đã tính sai rồi." Ôn Như Ngôn khép hai ống tay áo lại, đứng lặng im nhìn pháo hoa sáng rực ở trên cao. Nhắc tới người nhà, nàng chẳng mong nhớ bao nhiêu, ngược lại còn có chút mỉa mai.

Lăng Nhã buồn bã, lâu lắm mới ngược gương mặt trắng sáng như ngọc của mình lên, nhẹ nhàng nói: "Diệp thị phổ Trương nông cạn, quả thật kém tỷ rất xa, nhưng sự tinh tế của tỷ tỷ phải cần thời gian và dùng tâm tư thì mới có thể hiểu được."

"Cái Bối lạc gia thiếu nhất chính là thời gian và tâm tư." Ôn Như Ngôn quay đầu lại cười, dải lụa màu xanh trên y phấp phất trong gió đêm như cánh hồ điệp, muốn bay nhưng lại không thể bay, tựa như bị một sợi tơ vô hình giữ lại, hàm chứa một nét bi thương không thể nào tả được. "Tim của Bối lạc gia đã trao cho người khác từ lâu rồi, đã là người không còn trái tim thì làm gì có tâm tư để cảm nhận sự tinh tế của người khác chứ. Mắt ngài ấy bây giờ chỉ nhìn thấy những thứ bề ngoài mà thôi, như là gia thế hay mỹ mạo chẳng hạn."

Sự kinh ngạc hiện lên giữa ánh đường của Lăng Nhã: "Ai nói những chuyện này cho tỷ tỷ biết?"

Ôn Như Ngôn cười gượng: "Cần gì ai nói, tự mình ngẫm thì cũng hiểu được. Ngoài mặt Bối lạc gia có vẻ sùng Diệp thị, nhưng trong lòng Bối lạc gia, nàng ta không có chút vị trí nào, sùng chỉ là sùng thôi, một chút tình ý cũng không có."

"Nhã Nhi." Đây là lần đầu tiên Ôn Như Ngôn gọi khuê danh của Lăng Nhã, nàng nói như thì thầm: "Trước đây ta gọi đại phu cho muối chưa hẳn là không nghĩ tới tư lợi, nhưng giờ không còn quan trọng nữa, dù muối tin hay không, ta thật sự chỉ muốn muối được vui vẻ. Nhã Nhi, muối có mỹ mạo hơn người, sống cả đời ở Lâm Nguyệt cư là điều quá đáng tiếc, muối phải trải qua một đời rực rỡ mới đáng." Nói tới đây, Ôn Như Ngôn ngừng lại, hơi thở nhẹ như hoa rơi xuống đất, trầm như nước chảy phiêu linh: "Huống chi... Mỹ mạo của muối sẽ đem tới cho muối một cái tốt cùng, hoặc là tốt cùng vinh quanh hoặc là tốt cùng đau khổ. Trong vương phủ này cũng có rất nhiều người không thích muối."

Bầu trời đêm sáng rực dần dần trở về cái yên lặng vốn có, rồi đột nhiên lại có pháo hoa nở rộ trên không, tạo nên một khoảnh khắc tuyệt mỹ vĩnh hằng.

"Muối hiểu." Im lặng thật lâu, Lăng Nhã mới mở miệng phá tan tĩnh mịch, lúc này trong mắt nàng không còn chút chần chờ, gần từng chữ: "Muối nói rồi, sau này hằng năm sẽ cùng tỷ tỷ đón năm mới, Lăng Nhã tuyệt đối không nuốt lời."

"Vây là tốt rồi." Ôn Như Ngôn cuối cùng cũng yên tâm, câu nói kia của Lăng Nhã đã là bảo đảm tốt nhất đối với nàng: "Khuya rồi, ta phải quay về, muối cũng nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừm, muối biết rồi." Nhìn theo dáng Ôn Như Ngôn rời đi, Lăng Nhã trở về phòng, Mặc Ngọc ăn đến miệng dính đầy dấm, thấy Lăng Nhã bước vào thì ngưng ngừng, đưa tay lên lau miệng, nói: "Nô tỳ lập tức thu dọn sau đó hầu hạ cô nương đi ngủ."

"Không có gì vội, ta còn muốn ngồi thêm một lát." Lăng Nhã dùng khăn nhẹ nhàng lau vết bẩn còn dính trên khóe miệng của Mặc Ngọc: "Nếu người mệt thì đi xuống nghỉ ngơi trước đi, đồ đạc để mai dọn cũng được."

"Nô tỳ không mệt." Mặc Ngọc lắc đầu như trống bỏi, nhanh chóng thu dọn chén đĩa. Nhìn thấy trên bàn còn thừa cả mâm sủi cào thì nàng hơi phân vân, không biết nên xử lý thế nào cho gọn, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng Mặc Ngọc quyết định giữ lại ngày mai hâm nóng rồi ăn tiếp, như vậy đỡ lãng phí.

Mặc Ngọc quyết tâm phải thức tới giờ Tý để xem pháo hoa thịnh hội, Lăng Nhã thì không hề buồn ngủ, dứt khoát ngồi chờ cùng nàng, Lăng Nhã cũng muốn ngắm một bầu trời tràn ngập pháo hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tam Sinh Pháo Hoa

Chủ tớ hai người pha một bình trà rồi ngồi xuống cùng nhau nói chuyện phiếm. Ban đầu Mặc Ngọc rất là hào hứng, ríu ra ríu rít kể chuyện lúc mình còn ở nhà, thời gian trôi qua, nhịp nói của Mặc Ngọc ngày càng chậm lại, mí mắt sụp xuống, nàng ngáp không ngừng, cuối cùng chịu hết nổi, gục lên tay ngủ ngon lành. Lăng Nhã lấy áo choàng nhẹ nhàng đắp cho Mặc Ngọc, sau đó mở cửa, tính ra ngoài đi dạo một lát.

Cửa phòng vừa mở ra, Lăng Nhã sững người trong giây lát, mình bị hoa mắt sao? Sao lại nhìn thấy triều phục của Dận Chân thế này?

Vừa rồi, khi Dận Chân đi ngang qua Lâm Nguyệt cư, chợt nhớ đến nữ tử mình gặp đêm say rượu cách đây mấy ngày, chân không tự chủ được nên bước vào. Đang phân vân không biết nên ở hay đi thì nàng mở cửa, thật là trùng hợp.

Nhìn bộ dáng trợn mắt há mồm của Lăng Nhã, tự nhiên Dận Chân thấy buồn cười, khóe miệng nhếch nhẹ tiến lên vài bước: "Sao vậy? Mới có mấy ngày không gặp mà đã không nhớ ta là ai rồi sao?"

Câu này giúp Lăng Nhã khẳng định người trước mặt mình không phải là ảo giác, vội vã cẩn thận hành lễ: "Lăng Nhã gặp qua Bối lạc gia, Bối lạc gia cát tường."

"Đứng lên đi." Dận Chân phát tay rồi lướt qua nàng tiến vào phòng.

"Sao trễ vậy rồi mà Bối lạc gia còn đến đây?" Lăng Nhã định thần lại, nhanh chóng bước theo, sợ làm Mặc Ngọc thức giấc nên nàng nói rất nhỏ.

"Trễ thì ta không được phép đến đây sao?" Dận Chân quan sát bài trí trong phòng, lần trước không nhìn kỹ, giờ mới phát hiện chỗ này bố trí đơn giản hơn các phòng khác rất nhiều, ngoại trừ những đồ dùng cần thiết như bàn, ghế, giường ra thì không có thêm vật gì khác, ngay cả cửa sổ giấy cũng đã ô vàng, nhưng những hình dán trên đó lại rất vui nhộn, giúp cho căn phòng có chút sức sống.

"Ý của thiếp thân không phải là như vậy." Lăng Nhã vội thanh minh, giọng nói mang chút bẽ tắc. Hôm nay Dận Chân vào cung dự tiệc, sau đó hồi phủ

dùng gia yến ngay nên chưa kịp thay triều phục, trên đầu vẫn còn đội mũ quan Mãn Thanh hai tầng, vành mũ cản mười viên ngọc trai, chóp mũ đính một viên hồng bảo thạch; trên người mặc triều phục màu xanh thêu một con rồng năm móng, hai vai mỗi bên cũng thêu một con từ trước ra sau, trên ngực áo thêu một đám mây ngũ sắc, cổ áo viền lông chồn tía, đầu tay áo viền lông chồn màu khói nhạt, tà áo in hoa văn Bát bảo, mỗi bước đi lộ ra lớp lót ở bên trong, chuỗi ngọc trai trên cổ rủ xuống càng tôn thêm màu vàng rực của lớp lót trong tà áo. Thân trang như vậy làm cho tướng mạo vốn đã anh tuấn nay càng thêm xuất sắc, khuyết điểm duy nhất chính là gương mặt lạnh nhưng băng, đương kim Hoàng thượng có mười mấy a ca, không hiểu nuôi dạy kiểu gì mà chỉ có mỗi mình hần tính tình ngạo mạn lạnh lùng như vậy.

"Tôi nay người chỉ ăn cái này thôi sao?" Dận Chân chỉ vào đĩa sủi cảo còn thừa trên bàn, hần thấy Lăng Nhã gật đầu thì chân mày nhíu lại, trầm giọng nói: "Ta đã phân phó với phòng bếp, vào đêm giao thừa, thức ăn của mỗi cách cách ngoài sủi cảo còn có thêm hai món mặn và bốn món điểm tâm cơ mà?"

"Chắc là phòng bếp nhiều việc quá nên lơ quên thôi." Lăng Nhã nhàn nhạt trả lời, ở trong vương phủ này, cách cách không được sủng ái thì cái gì cũng không có, thói đời thượng đội hạ đạp, vì vậy mà hạ nhân cũng chẳng để những vị cách cách này trong mắt, khinh được ai khinh, lấy được gì thì lấy.

Dận Chân thông minh cơ trí hơn người, sao lại không hiểu nguyên nhân cơ chứ, sắc mặt của hần trầm xuống, gằn giọng: "Ta năm lần bảy lượt yêu cầu người trong phủ không được làm cái việc đối trên gạt dưới, không ngờ vẫn còn có kẻ to gan lớn mật như vậy, Cầu Nhi!"

"Có nô tài." Nghe tiếng quát của Dận Chân, một nam tử trẻ tuổi có vóc dáng nhỏ gầy, mặt mũi lạnh lợi từ sân viện chạy vào, khoanh tay cung kính: "Từ gia có gì phân phó?"

"Ngày mai, trời vừa sáng người hãy đuổi tên quản sự phòng bếp ra khỏi phủ bồi lặc cho ta, từ nay về sau không cho phép hần ở kinh thành mưu sinh nữa. Ngoài ra, người tới tìm Cao Phúc, hỏi xem hần quản lý hạ nhân kiểu gì mà dạy được một đám cầu vật dám đối trên gạt dưới như vậy. Nếu hần cảm thấy chức vụ tổng quản này quá mức nhàm chán thì gia gia ta cũng không ngại đổi người." Dận Chân lạnh lùng nói, trong mắt như có lửa, sắc bén như dao. Cầu Nhi theo hầu Dận Chân đã nhiều năm, hần biết biểu hiện này của Dận Chân là thật sự nổi giận, cho nên hần cũng không dám nhiều lời, nhớ kỹ phân phó rồi im lặng lui ra.

Lúc này, Mặc Ngọc mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Dận Chân trước mặt thì sợ tới mức nhảy dựng lên, thanh tỉnh như vừa bị dội nước lạnh, lắp bắp: "Nô, nô tỳ thỉnh an Bồi lặc gia, Bồi lặc gia vạn phúc." Vị gia gia này sao mỗi lần xuất hiện lại dọa nạt một trận như vậy, nếu còn tiếp tục thì hồn vía sẽ không ở nổi trong thân thể nàng nữa rồi.

"Ồ đây không cần người hầu hạ, người lui xuống đi." Dận Chân phất tay ý bảo Mặc Ngọc đi ra ngoài. Mặc Ngọc lén nhìn Lăng Nhã, thấy Lăng Nhã cũng gật đầu thì mới vén áo thì lễ lui ra.

"Ồ chỗ này có quen không?" Dận Chân ho nhẹ, phá vỡ không khí tĩnh lặng trong phòng.

Lăng Nhã rót trà đưa cho hần, nói: "Quen hay không quen cũng có sao đâu, đều phải thích nghi, mỗi ngày được ăn được mặc là tốt rồi, thiếp thân không đòi hỏi quá nhiều."

"Thật không? Sao ta cứ có cảm giác là người đang trách ta đối xử với người không tốt?" Dận Chân nheo mắt lại, chẳng thèm nhận chén trà của Lăng Nhã đưa, chén trà cứ ở giữa hai người, hơi nước bốc lên làm cho gương mặt và ánh mắt đều trở nên mờ ảo.

"Bồi lặc gia nghĩ quá rồi." Nàng đặt chén trà đã cầm muốn mời tay xuống, cười nhạt: "Đối với thiếp thân mà nói, một bát cơm một muống canh là đã đủ, phủ bồi lặc đông người như vậy, việc trên triều lại rất nhiều, Bồi lặc gia chỉ là một người một đôi mắt, làm sao có thể chiếu cố được tới tận đây."

"Nhưng người vẫn có thể nói với ta." Dận Chân chưa hoàn toàn tin lời nàng, nhưng gương mặt đã dịu đi không ít, gảy chuỗi ngọc trên cổ, hỏi: "Hiện tại là giờ nào rồi?"

"Chắc giờ cũng là giờ Tý rồi." Lăng Nhã vừa dứt lời thì chấp tay cầu nguyện, chợt một bàn tay rắn chắc nắm lấy tay nàng kéo đi, kéo thẳng một hơi tới tận Kiềm Gia trì rồi mới dừng lại, Lăng Nhã vỗ ngực thở hồn hên: "Bồi lặc gia kéo thiếp thân tới chỗ này làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Dụ Dàng

Sau đêm trừ tịch đó, tuy Dận Chân vẫn chưa triệu hạnh Lăng Nhã, nhưng không còn biệt tâm như trước. Lúc rảnh rỗi, hần thường xuyên tới chỗ nàng ngồi một lát, cùng nàng nói vài câu hoặc uống chén trà rồi rời đi, thỉnh thoảng còn đề cập tới một số chuyện ở tiền triều. Những lúc như vậy, Lăng Nhã ở bên cạnh an tĩnh lắng nghe, trong cái an tĩnh đó ẩn chứa sự dụ dỗ, bé nhỏ mà trân quý. Cũng như Lăng Nhã, Dận Chân hi vọng từ đây có thể từ từ xoa lành vết thương đã từng đâm sâu chảy máu của mình.

Từ miệng Mặc Ngọc, Lăng Nhã biết được trong phủ bồi lặc hiện giờ được sủng ái nhất chính là Niên phúc tấn, người vừa vào phủ năm ngoái, có thể nói trăm sủng ngàn sủng đều tập trung vào một mình nàng ta, mỗi lần Dận Chân ban thưởng, phần của nàng ta luôn được nhiều hơn, số ngày Dận Chân ở lại

Hương Vân các cũng là nhiều nhất. Thân thể của đích phúc tấn vốn không tốt cộng với việc nàng muốn toàn tâm nuôi nấng ấu tử, nên không có đủ tinh lực để xử lý việc trong phủ. Vì vậy, toàn bộ đều giao lại cho Niên phúc tấn, còn Lý phúc tấn thì ở bên cạnh trợ giúp. Cho nên trong nhất thời, Niên phúc tấn vô cùng nổi bật, không ai bì kịp.

Dận Chân thật sự sùng ái Niên thị sao? Khi Lăng Nhã đứng trước Kiêm Gia trì thì đáp án đã vô cùng rõ ràng. Cái Niên thị đang có chẳng qua chỉ là ‘sùng’, không thể coi là ‘ái’. Tim của Dận Chân đã thuộc về Mi nhi, cái mà những nữ nhân khác nhận được chỉ có thể là ‘sùng’ mà thôi, trong đó có cả nàng...

Có sùng mà không có ái thì kiếp người cũng chỉ là bọt biển, hiện diện chốc lát rồi tan biến. Nếu để giành được ‘sùng’ mà phải trả giá bằng trái tim của mình, vậy thì kết cục của nàng chỉ có thể là đau thương vỡ nát.

Cho nên Lăng Nhã tự thề với lòng, vĩnh viễn... vĩnh viễn không bao giờ trao tim của mình cho Dận Chân!

Nhưng mà, bản thân nàng có thể không chế được chuyện đó không?

Tháng giêng lặng lẽ trôi qua không một chút động tĩnh, chớp mắt đã là ngày hai tháng hai năm Khang Hi thứ bốn mươi bốn, ngày Rồng ngẩng đầu. Vào ngày này, mỗi nhà đều thiết án dâng hương, hướng về Long Vương, cầu cho một năm mưa thuận gió hòa, ngũ cốc được mùa. Nam tử mọi nhà còn đua nhau đi cạo long đầu, hi vọng ngày Rồng ngẩng đầu sẽ đem lại nhiều may mắn.

Theo thông lệ, vào ngày này không được đụng tới kim chỉ, cho nên Lăng Nhã đành phải gác lại cái túi thom mới thêu được một nửa. Nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp, tiết trời trong lành nên Lăng Nhã quyết định gọi Mặc Ngọc cùng nhau lấy sách ra phơi cho bớt ẩm ướt, sau này khỏi bị mốc meo.

Lăng Nhã tự mình cúi xuống, cẩn thận vuốt từng cuốn sách cho thẳng rồi đặt lên giá phơi, bỗng nhiên trước mắt nàng tối lại, một bóng đen xuất hiện che mất ánh nắng, nàng ngước mắt lên nhìn, là Dận Chân.

“Tứ gia tới hồi nào?” Lăng Nhã đưa sách cho Mặc Ngọc rồi đứng dậy hỏi, hiện tại hai người đã thoải mái hơn rất nhiều, không còn ngượng ngùng cẩn trọng như ban đầu.

“Mới tới thôi.” Dận Chân mặc bộ thường phục màu xanh đậm thêu hoa văn Tú Bảo Tương, hần liếc nhìn những cuốn sách được trải ra trên giá phơi, phát hiện đa phần là sách kinh sử, hần hơi ngạc nhiên, hỏi: “Ngươi thích xem những loại sách này ư?”

“Cũng không phải là thích, có điều thiếp thân chỉ có những loại sách này mà thôi.” Chuyện nàng bị ban cho Tứ a ca làm cách cách, rốt cuộc người nhà đã cũng đã biết, trước đây vài ngày a mã nhờ người mang những bộ sách này tới cho nàng, cùng với một phong thư, trong thư cũng không nói gì nhiều, chỉ nhắc nàng bảo trọng thân thể, không cần lo lắng chuyện ở nhà, nhưng nàng đoán được a mã và ngạch nương nhất định rất thương tâm.

“Trong thư phòng của ta có rất nhiều sách, nếu ngươi thích thì có thể đến lấy về đọc.” Sau khi nói câu này, chính Dận Chân cũng lặng người đi một lát, thư phòng trong phủ gần như là cấm địa, ngoại trừ hần, Cửu Nhi và Cao Phúc ra thì không ai được tự ý ra vào, bao gồm cả phúc tấn.

“Thật không?” Những bộ sách này Lăng Nhã đọc gần như muốn thuộc lòng, bây giờ nghe vậy thì phấn khởi ra mặt, trong mắt còn hiện lên sự trông ngóng không hề che giấu.

Dận Chân vốn hơi hồi hộp, nhưng thấy Lăng Nhã hào hứng như vậy thì cũng khó mà từ chối, đành gật đầu: “Dĩ nhiên là thật, đợi lát nữa trở về ta nói với Cao Phúc một tiếng, cho phép ngươi tự do ra vào, nhưng ngoại trừ sách ra thì ngươi không được động vào những thứ khác, đặc biệt là công văn.”

“Thiếp thân tuân mệnh.” Lăng Nhã nhanh nhẩu trả lời, Dận Chân cho phép nàng ra vào thư phòng đã là một sự tín nhiệm rất lớn, sao nàng lại không biết cân nhắc nặng nhẹ chứ.

Dận Chân gật đầu lấy ra một vật đưa cho Lăng Nhã: “Ta đã cho người sửa lại nhẫn ngọc, đáng tiếc là vết nứt vẫn còn.” Nhẫn ngọc xanh biếc được bọc viền vàng, cực kỳ dịu mắt dưới ánh mặt trời, màu xanh bên trong mềm mại như nước chảy, cái duy nhất khiến nó không được hoàn mỹ chính là vài vết nứt nhỏ như sợi chỉ kia, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự yêu thích của Lăng Nhã giành cho nó. Cẩn thận nhận lấy nhẫn ngọc, trước tiên nàng xỏ vào ngón cái, nhẫn rộng tới mức cả nàng và Dận Chân nhìn thấy đều bật cười, nàng liền tháo ra, lấy sợi dây vàng xỏ qua rồi định đeo lên cổ. Dận Chân ngăn lại, nói: “Đề ta giúp ngươi đeo.”

Lăng Nhã đỏ mặt, quay lưng lại để Dận Chân đeo lên giúp nàng. Khi tay hần vô tình chạm vào da thịt trắng ngần của Lăng Nhã, trong lòng hần tự dung không kiểm soát được mà rung động, một cảm giác xưa nay chưa từng có, đến khi thấy thân mình của Lăng Nhã hơi căng thẳng, hần mới miễn cưỡng để tay xuống: “Đẹp lắm.”

Lăng Nhã cảm ơn bằng giọng rất nhỏ, cũng không dám ngẩng đầu, sợ Dận Chân sẽ nhìn thấy gương mặt đỏ bừng lúng túng của mình, ngón tay của nàng xoắn khăn tay không ngừng, khi sắp xé nát khăn tay, nàng mới thốt ra được một câu nhỏ xíu: “Tứ gia ngài có đói không?”

Sau khi hạ triều Dận Chân chỉ kịp thay thường phục rồi đến thẳng đây, nên cũng chưa ăn gì. Không nhắc tới thì không, giờ nghe Lăng Nhã hỏi thì hơi có cảm giác đói bụng: “Chỗ của ngươi có gì ăn không?”

Lăng Nhã cười rồi quay qua nói với Mặc Ngọc: “Tới phòng bếp nấu một bát mì đưa tới cho Bối lạc gia.”

Sau lần Dận Chân mạnh tay xử lý hạ nhân ở phòng bếp, lại còn răn dạy Cao Phúc một trận, trong phủ đã bớt sự xù xì kiểu thường đội hạ đạp. Và lại, dạo này Dận Chân cũng thường hay lui tới chỗ này, Lăng Nhã có nhiều cơ hội thành tâm quý, thậm chí có vài người còn đoán rằng, có thể nàng sẽ là Diệp thị thứ hai ở Lâm Nguyệt cư, trở thành thứ phúc tấn tiếp theo. Tình hình như vậy, dĩ nhiên đám hạ nhân cũng không dám khinh thường nàng, ngược lại còn

tìm cách lấy lòng, nên việc nấu một bát mì không có gì là khó khăn cả.

“Chỉ có một bát mì thôi sao? Uống công ta có lòng sửa lại nhẫn ngọc đưa tới tận đây cho ngươi, làm một chuyện lỗi vốn rồi.” Hiếm khi Dận Chân nói đùa như vậy.

Lăng Nhã vuốt ve nhẫn ngọc, cười nói: “Tứ gia nói vậy là oan uổng cho thiếp thân rồi. Hôm nay là ngày hai tháng hai, là ngày Rồng ngẩng đầu. Vào ngày này ở dân gian ăn gì cũng có chữ ‘Long’, ví dụ như sủi cảo là ‘Long nhĩ’ (tai rồng), hoành thánh là ‘Long nhân’ (mắt rồng)... Hoàng thượng là chân long thiên tử, Tứ gia là nhi tử của Hoàng thượng, ngài ăn mấy món này chẳng phải là bất kính với Hoàng thượng sao?”

“Chà, chuyện như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra?” Đúng là lần đầu tiên Dận Chân nghe cách ví von như vậy, cảm thấy rất mới mẻ, tưởng tượng thêm một chút thì phát hiện ra: “Nếu vậy sủi mì chẳng phải là ‘Long tu’ (râu rồng) sao? Vậy không phải là vẫn bất kính với Hoàng a mã à?”

Lăng Nhã lắc đầu: “Dân gian cho rằng ăn mì chính là nâng ‘Long tu’, cái này không phải là bất kính, nên Tứ gia ngài cứ yên tâm mà ăn.”

“Cũng rất thật thú vị.” Dận Chân cười cười xoay người đi vào phòng. Sau khi Lăng Nhã giải thích xong thì đã thấy Mặc Ngọc bê khay đồ tới, hành lễ xong thì đặt xuống trước mặt Dận Chân. Cho dù Mặc Ngọc cố gắng đi thật nhanh, nhưng vì phòng bếp rất xa nên sủi mì cũng đã hơi nở ra.

“Tứ gia đợi một chút.” Lăng Nhã đi tới chiếc rương lấy ra một bình sứ nhỏ, vừa mở ra thì mùi hương thanh ngọt xộc vào mũi.

“Đây là cái gì? Nhìn thì giống mật ong, nhưng trong đó lại có thêm mùi hoa quế.” Dận Chân tò mò hỏi.

Lăng Nhã vừa múc một muỗng bỏ vào bát mì khuấy đều, vừa trả lời: “Cái này gọi là mật quế hoa, lấy hoa quế nở vào mùa thu rửa sạch rồi phơi khô, sau đó cho vào một cái lọ, rót mật ong vào đây kín nắp lại, lúc nào muốn dùng thì mở nắp ra lấy, vừa ngọt lại vừa thơm, lại tốt cho sức khỏe.”

Đúng là muỗng mật quế hoa vàng ươm kia khiến người khác nhìn thấy là muốn ăn ngay, Dận Chân cầm thìa gấp một gấp cho vào miệng, rất thanh và ngọt, mùi vị lạ thường, chỉ ba gấp hắn đã ăn hết bát mì, còn có vẻ chưa đã thèm. Nhận khăn tay Lăng Nhã đưa, Dận Chân vừa lau miệng vừa nói: “Quả thật không tồi, chắc ngươi đã rất nhọc công mới nghĩ ra món này.”

“Thiếp thân làm gì mà nghĩ ra được chứ, là ngạch nương làm đó, bình mật quế hoa này là do a mã nhờ người đem đến mấy hôm trước.” Nói tới đây, vẻ mặt Lăng Nhã hơi buồn, nhưng rất nhanh đã làm như không có gì. Dù vậy cũng không thoát khỏi ánh mắt của Dận Chân.

“Đang nhớ người nhà?” Bốn chữ này tuy rất đơn giản nhưng lại làm cho những nhớ nhung mà Lăng Nhã cố gắng đè nén bấy lâu nay bộc phát ra, cho dù nàng là một người bình tĩnh thông tuệ thì sao chứ, chung quy cũng chỉ mới có mười sáu tuổi, cũng là lần đầu tiên rời xa gia đình, há không có nhớ nhung? Mỗi khi đêm về, nàng thường hồi tưởng lại những chuyện trước đây, nước mắt cứ vậy mà rơi lã chã.

Lăng Nhã thở dài, hai mắt rung rung mông lung nhìn Dận Chân: “Nếu thiếp thân nó phải, có phải Tứ gia sẽ trách thiếp thân hay không?”

“Đây là tình cảm thường tình, có gì đâu mà trách.” Dận Chân xoa xoa gương mặt sắp khóc của nàng, nhẹ nhàng nói: “Đợi hôm nào đó thuận tiện, ta mời a mã ngạch nương của ngươi đến phủ thăm ngươi, có được không?”

“Thật không?” Khi Lăng Nhã nghe được câu này thì quả thật là không còn tin vào tai mình nữa.

“Đương nhiên là thật.” Dận Chân vuốt mái tóc mây của nàng, bản thân hắn cũng không biết là vẻ mặt của mình đang rất dịu dàng.

“Thiếp thân tạ Tứ gia!” Lăng Nhã vui đến phát khóc, ngoại trừ câu tạ ơn ra thì chẳng nói thêm được lời nào.

Mặc Ngọc lặng lẽ vui mừng thay cho cô nương mình. Từ khi nhập phủ tới nay, chưa từng thấy cô nương vui vẻ như bây giờ, cho dù miệng cô nương luôn nở nụ cười, nhưng đáy mắt luôn chất chứa u sầu khó hiểu. Mặc Ngọc chỉ mong rằng từ đây về sau, mỗi ngày mỗi ngày trời qua cô nương đều có thể vui vẻ bình an như hiện tại.

Cả đời vui vẻ bình an ư? Mặc Ngọc không hiểu rằng, mong ước của mình nghe chừng rất đơn giản, nhưng so với những nữ nhân sống trong tường cao cửa kín lại là điều xa xỉ đến mức khó chờ...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tịnh Tư Cư

Vào ngày bảy tháng hai, khi Lăng Nhã đang trò chuyện với Ôn Như Ngôn ở trong phòng thì Mặc Ngọc chạy đến, vẻ mặt bí hiểm khom người nói: “Khởi bẩm cô nương, Cao quân gia đến, nói là muốn thỉnh an ngài.”

Cao quân gia? Lăng Nhã và Ôn Như Ngôn nhìn nhau kinh ngạc. Cao Phúc là tổng quản trong phủ, lại là người được Dận Chân rất tín nhiệm, ngay cả phúc tấn còn khách khí với hắn, sao bây giờ lại đi đến đây thỉnh an? Thật khó hiểu.

Người cũng đã tới rồi, từ chối cũng không tiện, Lăng Nhã sửa sang lại ý phục rồi phát tay ý bảo Mặc Ngọc cho hẳn vào. Chẳng bao lâu, Mặc Ngọc dắt một nam nhân hơi đứng tuổi đến, đúng là người mà Lăng Nhã đã gặp đầu tiên khi vừa vào phủ Bối lạc, Cao Phúc.

“Nô tài thỉnh an Lăng cách cách, thỉnh an Ôn cách cách, hai vị cách cách cát tường.” Cao Phúc mặt đầy tươi cười hành lễ.

“Không dám, mời Cao quản gia đứng lên.” Nhận lễ xong Lăng Nhã quay qua nói với Mặc Ngọc: “Còn không mau mời Cao quản gia ngồi.”

Cao Phúc tạ ơn, vừa ngồi xuống ghế liền nghe Ôn Như Ngôn cười như không cười, nói: “Cao quản gia là người luôn luôn bận rộn, thường ngày muốn gặp cũng không gặp được, hôm nay gió thổi hướng nào mà lại đưa ngài đến tận đây?”

Cao Phúc vội vàng đứng dậy, cười xối lỏi: “Cách cách nói đùa rồi, trong lòng nô tài lúc nào cũng nghĩ đến hai vị cách cách, nhưng mấy việc vặt vãnh quần áo nô tài, hôm nay vừa rảnh rỗi một chút là lập tức đến đây ngay, ngàn lần mong hai vị cách cách chớ trách.”

Khỏe môi Ôn Như Ngôn hơi cong lên, vuốt vuốt phong mao trên cổ tay áo, chỉ cười mà không nói gì. Hạ nhân trong phủ này đều tinh ranh như nhau, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, tin họ ba phần là đã nhiều lắm rồi, chứ đừng nói chỉ tới sự chân thành.

“Không biết hôm nay Cao quản gia tới đây là có chuyện gì?” Vô sự bất đẳng tam bảo điện*, Lăng Nhã không tin là hẳn đến chỗ này chỉ để thỉnh an.

(* Vô sự bất đẳng tam bảo điện: Không có việc gì thì không đến tòa Tam bảo, ý nói không có việc gì thì không đến chỗ này làm gì.)

Cao Phúc cười đáp: “Đúng là không gì có thể qua mắt được Lăng cách cách, hôm nay nô tài tới đây đặc biệt mời người chuyển tới Tịnh Tư cư.” Khuôn mặt của Cao Phúc vừa trắng lại vừa mập, lúc cười ngẩng quan nhãn neoh nhìn giống hệt như cái bánh bao: “Mấy ngày trước Bối lạc gia bảo nô tài dọn dẹp lại Tịnh Tư cư để Lăng cách cách dọn vào, đây là chuyện chưa từng xảy ra trong phủ chúng ta. Vì vậy nô tài vừa dọn dẹp xong liền vội đến đây báo tin tốt lành này với người.”

Trong phủ Bối lạc, Tịnh Tư cư không phải là nơi ở tốt nhất, nhưng dĩ nhiên là tốt hơn Lãm Nguyệt cư. Tịnh Tư cư thanh tịnh tao nhã, lại còn riêng biệt, so với chỗ ở của vài vị thứ phúc tấn có khi còn tốt hơn. Nếu Dận Chân đã ban nơi này cho một mình Lăng cách cách, có thể thấy rằng nàng ta cũng có chỗ đứng trong lòng Dận Chân. Cao Phúc là người lanh trí, dĩ nhiên hiểu rõ, nên đích thân mình đến đây, bày tỏ thái độ cực kỳ kính cẩn, không dám chậm trễ.

Dận Chân chưa bao giờ đề cập đến việc này với Lăng Nhã, nên vừa nghe Cao Phúc nói xong thì nàng ngạc nhiên tới mức không nói nên lời. Vẫn là Ôn Như Ngôn bình tĩnh hơn, thật sự vui mừng, khẽ cười nói với Lăng Nhã: “Lúc này còn đang thắc mắc sao cây Hoàng ngọc lan trong viện mới tháng hai mà đã ra hoa, thì ra đó là điềm lành, chúc mừng muội muội chuyển đến Tịnh Tư cư.”

“Nhưng say này lại không được gặp tỷ tỷ thường xuyên như hiện giờ nữa.” Kinh ngạc ban đầu cũng đã tan đi, trong lời nói của Lăng Nhã có chút mất mát.

“Nha đầu ngọc, chỉ là ở Đông viện thôi, đâu phải trời Nam đất Bắc, tỷ muội chúng ta muốn gặp nhau lúc nào mà chẳng được.” Ôn Như Ngôn nắm lấy tay Lăng Nhã an ủi, nói tiếp: “Ta giúp muội thu dọn đồ đạc rồi dọn qua liền đi, tránh để Cao quản gia đợi lâu.”

Lăng Nhã gật đầu, cùng nhau thu dọn một số vật dụng cá nhân rồi đưa cho Mặc Ngọc. Trong lúc Cao Phúc mở cửa đi ra ngoài, Ôn Như Ngôn ghé sát vào tai Lăng Nhã nói thật nhanh: “Hiện tại muội chưa thị tẩm mà Bối lạc gia đã ân sủng như thế, nhất định có rất nhiều người ghen ghét, thậm chí còn xem muội là cái gai trong mắt, mọi sự muội phải thật cẩn thận.”

“Muội biết.” Nàng quay đầu lại thấy Ôn Như Ngôn đang cười dịu dàng, như hoa nở trong nước, vô cùng an tĩnh. Một bước bước ra khỏi nơi này thì cũng đã chẳng còn đường lui, bất luận con đường phía trước bằng phẳng hay nhấp nhô, nàng cũng phải bước tiếp.

Tịnh Tư cư là một viện có sân riêng, trong sân có vài cái núi giả trông không ít cây cối. Trải qua một mùa đông lạnh giá, đợi đến khi xuân đến, thời tiết ấm dần lên thì mầm non bắt đầu trở ra, xanh ngắt một màu nhìn rất tươi mát.

Thùy hoa môn mở ra chính là đại sảnh, bàn ghế ở đây đều được làm từ gỗ Lê thượng hạng, trên tường treo một bức tranh chữ ‘Tĩnh’ thật lớn, nét bút rồng bay phượng múa, tựa như nước chảy mây trôi, phong thái bất phàm, nhìn xuống dưới chân trang, là Khang Hi đích thân ngự bút.

(*Thùy hoa môn: là một kiểu cửa trong kiến trúc thời xưa, trên có mái, bốn góc có bốn trụ lừng, trên đỉnh trụ trạm trở sơn màu.)

Đợi khi Lăng Nhã đã yên vị trên chiếc ghế chạm trổ hoa văn, Cao Phúc dẫn thêm bốn người đến, hành lễ: “Cô nương, đây là hạ nhân phụ trách Tịnh Tư cư, người xem xem có vừa mắt không, nếu ng không thích, nô tài liền đổi người khác tới cho người.”

Bốn người kia tuổi tác cũng không lớn, nghe Cao Phúc nói xong thì hành lễ theo thứ tự, khai báo tên họ, lần lượt là Thủy Tú, Thủy Nguyệt, Tiểu Lộ Từ và Tiểu Tràng Từ. Trong đó Tiểu Thường Từ hơi bị lép, nói chuyện không được trôi chảy, nhưng nhìn hẳn rất hiền lành.

Nghe xong cái tên cuối cùng, Mặc Ngọc nhin không được liền phì cười, nói nhỏ: “Tiểu tràng từ ư, còn ta là đại tràng từ đây*.”

(*Tiểu tràng, đại tràng: ruột non, ruột già.)

Tiểu Tràng Từ vuốt vuốt cái cằm nhẵn nhụi rồi cười nắc nẻ, đây không phải là lần đầu tiên hẳn bị người khác nói như vậy, Lăng Nhã cười mắng Mặc Ngọc, bảo nàng không được nói bậy. Ngay sau đó quay qua Cao Phúc đang chờ đợi, nói: “Ta thấy bốn người này khá ổn, để bọn họ ở lại đây hầu hạ

đi.”

“Đạ, nếu Lãng cách cách không còn gì sao bảo thì nô tài xin cáo lui trước. Cách cách có thiếu hay cần gì thì cứ cho người tới báo với nô tài, nô tài nhất định dốc sức an bài thật tốt.” Cao Phúc nói.

“Làm phiền Cao quản gia rồi.” Lãng Nhã mỉm cười nháy mắt ra hiệu cho Mặc Ngọc: “Giúp ta tiễn Cao quản gia ra ngoài.”

Mặc Ngọc dạ một tiếng, ra khỏi viện rồi mới kín đáo nhét một thỏi bạc vào tay Cao Phúc: “Đây là chút tâm ý của cô nương, ngài nhất định phải nhận lấy, nếu không cô nương lại trách phạt nô tỳ.” Cao Phúc nói không dám, nhưng vì Mặc Ngọc quá kiên trì nên cuối cùng cũng nhận.

Mặc Ngọc quay lại đại sảnh, đúng lúc Lãng Nhã đang hỏi thăm hoàn cảnh của bốn người kia. Ngoại trừ Tiểu Trăng Tử được mua về sau trận lũ ở Hoàng Hà vào năm ngoái, ba người còn lại đều do nô tài trong phủ Bối lạc sinh ra.

Vừa hỏi được vài câu thì nghe một tiếng hô lớn từ bên ngoài: “Thỉnh Lãng cách cách nhận ban thưởng đích phúc tấn.”

Đích phúc tấn? Lãng Nhã ồ lên ngạc nhiên, vào phủ Bối lạc bấy lâu nhưng nàng chưa từng gặp qua vị đích phúc tấn này, chứ đừng nói chi tới tiếp xúc. Chỉ nghe người khác kể, đích phúc tấn là người nhân hậu, tiếc rằng mấy năm trước vì khó sinh nên cơ thể yếu đi, thường xuyên tịnh dưỡng trong phòng.

Lãng Nhã vội vàng chỉnh lại y phục rồi bước nhanh ra sân viện, thấy nhiều người đã đứng sẵn ở đó, trong tay họ là những hộp gấm, những cây tơ lụa gấm vóc...

“Lãng Nhã nhận ban thưởng của đích phúc tấn.” Lãng Nhã quỳ xuống hành đại lễ, người dẫn đầu đám người đó bước lên, mở ra một danh thiếp màu đỏ chữ vàng, đọc lớn: “Một đôi vòng tay Long phượng, một đôi Như ý bạch ngọc nạm tử tinh, một chuỗi vòng Phi thúy, một cái ghế Bạch ngọc, cùng mười xấp tơ lụa Điền hoa, năm xấp gấm trắng, năm cuộn sa tanh.”

Mỗi câu xướng của hắn là có một người tiến lên giao đồ vật đang cầm trên tay cho mấy người Tiểu Lộ Tử. Đọc xong hết, hắn cuộn danh thiếp lại rồi đưa cho Lãng Nhã vẫn đang quỳ này giờ, nói vài câu khách khí sau đó dẫn người rời đi.

Mấy người này vừa đi, lại có mấy người khác ôm lễ vật tiến vào.

“Thỉnh Lãng cách cách nhận ban thưởng của Niên phúc tấn.”

“Thỉnh Lãng cách cách nhận ban thưởng của Lý phúc tấn.”

“Thỉnh Lãng cách cách nhận ban thưởng của Qua Nhĩ Giai phúc tấn.”

...

Người ra người vào Tịnh Tư cư cả một ngày, liên tục không ngừng, ngoài ban thưởng của đích phúc tấn và hai vị trắc phúc tấn ra còn có ban thưởng của các vị thứ phúc tấn, nhiều đến nỗi mấy người Mặc Ngọc hoa cả mắt. Trong số đó, ban thưởng của Niên phúc tấn là phong phú nhất, đặc biệt là bức tranh Phúc thọ như ý kiểu dáng tao nhã, một trăm viên bạch ngọc kết thành chín đóa hoa mẫu đơn cực kỳ sinh động, sắc ngọc sáng bóng, khám rất nhiều loại đá quý, quả thật giá trị liên thành. Từ đó nhận thấy mức độ sùng ái của nàng ta ở trong phủ, có vẻ còn vượt qua cả đích phúc tấn.

Trong các vị phúc tấn, chỉ thiếu ban thưởng của một vị, là người từng có xích mích với Lãng Nhã, Diệp phúc tấn.

Tịnh Tư cư vốn rộng rãi, nhưng vì đồ vật ban thưởng quá nhiều nên trở nên chật chội vô cùng, ở đại sảnh, ngay cả một chỗ chen chân cũng không có. Lãng Nhã thấy đề đồ ban thưởng ở đây không phải là biện pháp tốt nên lệnh cho mấy người Tiểu Lộ Tử ghi chép lại toàn bộ rồi đưa đến căn phòng ở phía tây, hai căn phòng bên phải và bên trái chính điện để trông cũng hơi lãng phí, nên dùng làm kho phòng là tiện nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ly Biệt

Edit: Ớt Hiếm

Mấy người Thủy Tú hết sức tò mò, vị cách cách mới này rốt cuộc là thần thánh phương nào, trước tiên là dùng thân phận cách cách chuyển vào Tịnh Tư cư, sau đó lại được các vị phúc tấn liên tục ban thưởng, thật là có thể diện.

Dọn dẹp xong hết thì trời cũng đã tối, Thủy Tú và Thủy Nguyệt hầu hạ Lãng Nhã dùng bữa tối. Ăn xong, đang ngồi nghỉ ngơi thì Tiểu Lộ Tử đi vào, xoa xoa tay rặn từng chữ: “Cô... cô nương, người đi... đi... nghỉ ngơi... sớm... sớm... một chút, nô tài canh... canh gác... ở... ở bên ngoài, người có... có việc gì... cần cứ... cứ gọi nô tài, nô... nô tài sẽ... sẽ... đến ngay.” Tối nay là phiên trực của hắn và Thủy Nguyệt, một người canh ở ngoài sân, một người trong phòng phụ trách những nhu cầu ban đêm của Lãng Nhã.

Lúc ở Lâm Nguyệt cư thì không có đái ngộ này, nhưng giờ sống một mình một viện thì không thể vẫn giống y như cũ. Lăng Nhã uống được một nửa chén trà hạnh nhân thì bỗng nghĩ nghĩ đến điều gì đó bèn đặt xuống, nói với Mặc Ngọc: “Đi lấy cái chăn bông cũ tới đây.” Sau đó ôn tồn nói với Tiểu Lộ Từ: “Tiểu Lộ Từ, bây giờ tuy đã vào xuân nhưng trời vẫn còn se lạnh, ban đêm có lẽ còn lạnh hơn, rất dễ bệnh. Người lấy chăn này đắp đi.”

Vừa dứt lời thì Mặc Ngọc đã ôm tới một cái chăn bông dày hơi cũ, đưa cho Tiểu Lộ Từ, thấy hắn sững sờ không nhận thì nhắc: “Nặng quá, còn không mau cầm đi.”

Lúc này Tiểu Lộ Từ mới như người tỉnh mộng, ôm lấy chăn bông. Trước khi tới Tịnh Từ cư hắn cũng đã từng hầu hạ qua vài vị chủ tử, nhưng vì tật nói lắp nên bị nhiều người xem thường, hắn làm gì cũng bị la mắng, chưa có ai đối xử vui vẻ với hắn. Nhiều khi nói chậm một chút còn bị người đánh đập, trên người có không ít vết thương. Nếu không nhờ Tiểu Tràng Từ lạnh lợi thường nói tốt cho hắn, có lẽ hắn đã không được điều đến đây. Yên bình trông coi Tịnh Từ cư được hai năm, không ngờ nơi này lại có chủ tử mới nhanh như vậy, tuy chỉ là một vị cách cách, nhưng chứng kiến những gì xảy ra hôm nay, hắn biết cô nương này nhất định không phải là một người bình thường. Hắn rất sợ cô nương cũng sẽ giống với các vị chủ tử trước kia, ghét tật nói lắp của hắn, ghét hắn nói chuyện không trơn tru, không đuổi hắn đi thì cũng đánh mắng, cả ngày đều phải nhìn trước ngó sau nom nớp lo sợ, khi không cần nói thì cố gắng không mở miệng. Vốn nghĩ rằng cô nương không hề nhớ tới tên của mình, ai ngờ cô nương không những nhớ kỹ mà còn quan tâm tới hắn. Nghĩ vậy, hắn không nhịn được mà rơm rớm nước mắt, lật đặt quẹt mắt rồi nức nở: “Cảm... cảm ơn cô... cô nương, cảm... ơn... ơn cô... cô nương.”

Tiểu Tràng Từ và hắn đã quen biết mấy năm nên rất thân thiết. Tâm hình của hắn lúc này ra sao, Tiểu Tràng Từ hiểu rõ, hắn là người thành thật chất phác, ghét nhất là tính nịnh nọt bợ đỡ, cũng vì vậy mà nhận không ít khổ sở. Ngoại trừ Tiểu Tràng Từ ra thì chẳng có ai đối xử tốt với hắn, đây là lần đầu tiên, khó trách hắn lại kích động như thế.

Lăng Nhã đứng lên, bước trên sàn đá sáng sạch như gương, đến trước mặt Tiểu Lộ Từ, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: “Ta không quan tâm việc người nói lắp, chỉ quan tâm người có trung thành với ta hay không thôi, người chỉ cần siêng năng làm việc, ta nhất định sẽ không bạc đãi người.”

“Nô... nô... tài nhất định... nhất định...” Lời Lăng Nhã nói khiến cho Tiểu Lộ Từ vạn phần kích động, mà càng kích động thì càng nói không ra chữ, hắn nôn nóng tới mức đầu đổ đầy mồ hôi. Mặc Ngọc thấy vậy khó chịu quá bèn thay hắn nói: “Được rồi được rồi, ta biết người nhất định sẽ trung can nghĩa đảm, đền đáp cô nương. Sau này nói chuyện cứ từ từ, không gấp gáp, nếu không ta sợ lúc người đứt hơi rồi cũng chưa nói được chữ nào.”

Tiểu Lộ Từ ngượng ngùng cười cười, ôm chăn bông đi ra ngoài. Không hẹn mà gặp, ấn tượng của ba người còn lại đối với Lăng Nhã lập tức thay đổi, ban đầu, họ có ý định sẽ ngang ngạnh với vị tân chủ tử này, nhưng bây giờ ý định đó đã từ từ tan biến. Có lẽ, vị này xứng đáng với công chờ đợi của bọn họ bấy lâu nay.

“Các người ra ngoài hết đi, Mặc Ngọc cũng vậy, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.” Lăng Nhã quay lại ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại xoa xoa ấn đường, mệt mỏi phát phát tay. Cả ngày hôm nay năng phải chinh tề ứng phó với người mà các vị phúc tấn phải đến ban thường, dường như không có một khắc nghỉ ngơi. Bây giờ yên tĩnh lại mới thấy toàn thân bần rần, nên không muốn nói nhiều.

Yên tĩnh được một lát thì lại nghe có tiếng bước chân đi vào, Lăng Nhã vẫn nhắm mắt, giọng có chút khó chịu: “Chẳng phải ta đã nói là không cần ai hầu hạ sao? Lui ra đi.”

Đợi một lát mà vẫn không nghe thấy tiếng bước chân đi ra, Lăng Nhã càng bức bối, là ai mà không hiểu quy củ như vậy chứ. Lăng Nhã mở mắt ra định quở trách, không ngờ lại nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh của Dận Chân, dọa nàng từ trên ghế bật dậy, lật đặt đứng thẳng người nhún chân hành lễ: “Thiếp thân không biết Từ gia tới nên có hành động vô lễ, thỉnh Từ gia trị tội.”

“Không biết không có tội, đứng lên đi.” Giọng nói hơi lạnh lùng vang bên tai Lăng Nhã, ánh mắt nàng nhìn xuống có thể thấy để giày đen đang ở trước mặt mình.

Lăng Nhã thở phào, sai Thủy Nguyệt pha trà rồi tự mình đưa cho Dận Chân, miệng lưỡi nói đùa một chút: “Đúng là thiếp thân không biết, không biết trễ vậy rồi mà Từ gia còn đến đây, cho nên không kịp chuẩn bị gì, chỉ có thể mời Từ gia uống trà.”

“Ta mới từ chỗ lão Thập Tam về, nghe Cao Phúc nói Tịnh Từ cư đã dọn dẹp sạch sẽ để người chuyển vào, nên muốn đến xem. Thế nào, có thích không?” Dận Chân nhấp ngụm trà, hỏi.

“Được Từ gia hậu thưởng dĩ nhiên là thiếp thân rất thích, nhưng với thân phận của thiếp thân mà ở một mình một viện, sợ là sẽ có người dị nghị.” Lúc này cửa sổ hướng nam hơi hé ra, gió qua đó mà thổi vào, làm cho góc áo của hai người phất phơ bay về phía hai cây Hoàng ngọc lan, tựa như bướm vờn hoa.

Dận Chân phát phát tay: “Chuyện nhỏ thôi, có gì mà dị nghị, huống hồ Hoàng a mã đã nói là ta phải đối xử từ tế với người, lẽ ra ta phải phong người làm thứ phúc tấn, rồi danh chính ngôn thuận chuyển vào Tịnh Từ cư mới đúng. Nhưng cách đây vài ngày vừa tấn phong cho Diệp thị, giờ lại tiếp tục cũng không tốt, nên đành phải như vậy. Đợi sau này tìm cơ hội nào đó rồi tính tiếp.”

“Dạ.” Trong lời nói của Lăng Nhã mang theo chút cảm động, chỉ gặp có một lần mà Khang Hi lại nhớ nàng rất kỹ, còn cố tình giao phó cho Từ a ca, một Hoàng đế như vậy thật đúng là hiếm có. Lăng Nhã đang suy nghĩ miên man tự dung có bàn tay nâng cằm nàng, Dận Chân mang vẻ mặt tươi cười khó hiểu nhìn nàng hỏi: “Vậy còn người thì sao, cách cách của ta, người đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Tới rồi ư? Trái tim Lăng Nhã đập liên hồi, sắc mặt ửng đỏ không kiểm soát được, hai tai nóng như lửa, tiếng nói như muỗi kêu: “Thiếp thân... thiếp thân đã chuẩn bị tốt.” Nàng hận trên mặt đất chẳng có cái lỗ nào để nàng chui vào, cả đời nàng chưa từng nói những lời xấu hổ như vậy.

Bộ dáng của nàng tựa như trăng sẽ bị chặt cổ tay, khiến cho Dận Chân bật cười, buông tay ra khỏi cầm nàng, nói: “Ta chỉ nói đùa thôi, ngươi đừng tưởng thật.”

Lăng Nhã lấy hết dũng khí mới nói được câu kia, không ngờ Dận Chân lại bảo là nói đùa. Ngay lập tức vừa xấu hổ vừa tức giận, trong lòng còn hỗn độn cảm giác thất vọng mà chính nàng cũng không rõ. Lăng Nhã quay người đi, không hề có phản ứng gì với Dận Chân.

Giương mặt tiểu nữ nhi cùng thái độ thẹn thùng kia khiến cho Dận Chân ngẩn người ra, gió thổi tung mái tóc dài của nàng, mắt hấn mê man, trong thoáng chốc bản thân không phân biệt được người đang đứng trước mặt mình rốt cuộc là ai.

Nếu nàng ta là Mi nhi thì tốt quá rồi...

Trong lòng khẽ thở dài, hấn chẳng màng tới thái độ của nàng, nắm lấy cánh tay mềm yếu của nàng kéo ra ngoài sân viện, ngược mắt nhìn lên trời, bầu trời luôn mênh mông rộng lớn, cho dù dùng hết thị lực cũng không thể nhìn được điểm kết thúc ở đâu.

“Ngày mai ta cùng với mấy người Thập Tam đệ tháp tùng Hoàng a mã xuất kinh Nam tuần, sẽ không ở kinh thành một thời gian, chuyện mời a mã và ngạch nương của ngươi vào phủ chắc đợi tới lúc ta trở về mới thu xếp được.” Hấn nhìn sao trời, nhàn nhạt nói.

“Thiếp thân không vội, ngược lại Tứ gia một mình bên ngoài, mọi việc phải cẩn thận một chút.” Không hiểu tại sao khi nghe Dận Chân phải đi xa, trái tim của Lăng Nhã lại run lên, có chút cảm giác không ổn.

“Ừ.” Dận Chân gật đầu, đôi mắt vốn lạnh nhạt xuất hiện vài tia ấm áp: “Nếu ngươi có chuyện gì cần thì đến tìm Niên thị, hiện tại mọi việc trong phủ đều do nàng ta xử lý, ta thấy cũng gọn gàng ngăn nắp. Về phần đích phúc tấn, xưa nay nàng ta thân thể không khỏe, lại giành hết tâm tư để quản giáo Hoàng Huy, tinh thần không khỏi lơ là, khi rảnh rồi ngươi chỉ cần qua thỉnh an là được rồi.”

“Thiếp thân biết rồi.” Lăng Nhã dịu dàng trả lời, hòng che giấu nội tâm đang gặm gừ trong ngực, phủ Tứ bối lạc đã do Niên thị làm chủ sao? Người này vào phủ chưa được bao lâu đã đủ ổn định vượt qua cả Lý phúc tấn vào phủ trước nàng ta rất lâu, quả thật là có năng lực.

Dận Chân gật đầu, nói: “Khuya rồi, ngươi nghỉ ngơi sớm một chút, ta cũng phải đi đây.”

“Tứ gia, ngài đợi một chút.” Lăng Nhã chợt nhớ tới chuyện gì, sau khi gọi Dận Chân thì vội vã bước vào phòng, lấy ra một phủ tiết tam giác màu vàng: “Bùa hộ mệnh này là a mã nhờ người đưa tới cách đây mấy ngày, nói là đích thân thỉnh về, sẽ phủ hộ người đeo được bình an. Lần này Tứ gia đi Nam tuần đường xá xa xôi, không biết ngày nào mới trở về, ngài hãy đeo bên người đi.”

Dận Chân vốn không tin mấy thứ này, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Lăng Nhã quá chân thành, không nỡ nói lời từ chối nên im lặng nhận bùa bình an nhét vào trong ngực, rồi hấn chợt giật mình nhớ lại, nhiều năm trước đó, cũng có một nữ nhân cười dịu dàng dùng sợi chỉ vàng xuyên qua phủ tiết tam giác đeo lên cổ cho hấn.

Sau nàng, chẳng còn ai quan tâm tới hấn nữa, nếu có thì cũng chỉ là quan tâm tới thân phận tôn quý tốt cùng của hấn mà thôi, chứ chẳng phải là thật lòng...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đích Phúc Tấn

Ngày chín tháng hai, Hoàng đế Khang Hi nam tuần lần thứ năm, Tứ a ca Dận Chân, Bát a ca Dận Tự, Thập a ca Dận Ngã, Thập Tam a ca Dận Tường cùng các đại thần đi theo hộ giá. Thái tử Dận Nhưng ở lại kinh thành giám quốc, nếu có chuyện gì trọng đại thì cho khoái mã phi tám trăm dặm tới cấp báo.

Khi Dận Chân rời phủ, đích phúc tấn dắt theo mọi người đến đưa tiễn, đây là lần đầu tiên Lăng Nhã gặp Ô Lạt Na Lạp thị, đó là một nữ nhân đoan trang hiền hậu, chỉ vì nhiên năm dưỡng bệnh, ít tiếp xúc với ánh mặt trời nên gương mặt hơi tái nhợt, trông mất tự nhiên. Bên cạnh nàng và Lý thị có hai tiểu hầu tử, là trưởng tử và thứ nữ của Dận Chân, Hoàng Huy và Linh Tịch. Trưởng nữ của Dận Chân ra đời chưa được một tháng đã chết non, thứ tử cũng chết vào năm ba tuổi, cho nên hiện tại dưới gối của hấn chỉ còn lại một nữ một nhi.

Trong các vị nữ nhân, nổi bật nhất vẫn là Niên thị, nàng ta mặc một bộ cẩm y màu đỏ lựu, cổ áo viền vàng, bên dưới là váy dài xếp ly, điểm trên đó là hàng trăm viên trân châu tròn trịa không tí vết, hai bên búi tóc cài trâm vàng tua ngọc, chuỗi ngọc thật dài rủ xuống tận vai, giúp cho dung nhan vốn đã điểm lệ của nàng càng trở nên chói mắt, khiến người khác nhìn không chớp. Khí thế như vậy còn giống đích phúc tấn hơn cả Na Lạp thị kia.

“Bối lạc gia, lần này ngài mang theo một mình Cửu Nhi có đủ không, hay là gọi thêm vài người nữa đi cùng?” Na Lạp thị hơi lo lắng hỏi, sợ Dận Chân bên ngoài thiếu người hầu hạ.

“Đi cùng Hoàng a mã mà còn lo thiếu người hầu hạ sao? Có Cửu Nhi để ta sai vặt là đủ rồi, nàng không cần lo lắng, ngược lại chính nàng phải bảo trọng thân mình, nhớ uống thuốc đúng giờ.”

Dận Chân nhàn nhạt nói, từ năm Khang Hi thứ ba mươi, hần tuân mệnh lập Na Lạp thị làm đích phúc tấn đến nay đã mười bốn năm, Dận Chân vẫn luôn đối đãi với nàng tương kính như tân, nhưng tình cảm lại không sâu đậm.

“Thiếp thân biết... khụ... khụ...” Cơ thể Na Lạp thị vốn đã yếu ớt, nay đứng lâu như vậy nên chịu không nổi mà ho nhẹ. Lúc này Hoàng Huy đã tám tuổi, cực kỳ hiểu chuyện, hần vội vàng nhón chân lên vuốt vuốt ngực cho nàng.

“Thân mình tý tý không tốt, đừng đứng ở chỗ gió to như vậy, coi chừng bệnh tình thêm nặng.” Niên thị đỡ lấy bàn tay lạnh lẽo của Na Lạp thị, về mặt tỏ ra quan tâm.

“Ta không sao, vẫn còn chịu được.” Na Lạp thị nhẹ nhàng cười nói.

“Được rồi, các người đều quay trở vào đi, ta phải đi rồi.” Nói xong, Dận Chân xoay người phóng lên con Hãn Huyết Bảo Mã mà Cầu Nhi dắt tới, ánh mắt nhìn qua mọi người một lượt, khi tới Lãng Nhã thì dừng lại, Lãng Nhã kín đáo nở một nụ cười trong veo với hần.

Hoàng Huy và Linh Tịch nhìn nhau, đồng thời bước lên trước quỳ xuống đất khấu đầu, đồng thanh nói: “Nhi tử/Nữ nhi cung tiễn a mã.”

“Đứng lên hết đi.” Khi đối mặt với cốt nhục thân sinh của mình, biểu hiện của Dận Chân cũng rất nhu hòa: “Ta không có ở trong phủ, các con phải ngoan ngoãn, không được nghịch ngợm biết chưa? Nhất là Hoàng Huy, nếu khi trở về ta mà nghe Tổng tiên sinh cáo trạng, ta sẽ phạt con sao chép ‘Luận ngữ’ một trăm lần.” Tổng tiên sinh là Tây tịch tiên sinh mà Dận Chân đặc biệt mời đến để dạy Hoàng Huy.

Hoàng Huy lễ lười nhỏ giọng thưa: “Nhi tử không dám.”

Linh Tịch chỉ nhỏ hơn Hoàng Huy có một tháng tuổi, bọn chúng thường xuyên gây gổ với nhau, lúc này Linh Tịch thấy Hoàng Huy bị răn dạy thì trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt lại nghiêm túc nói: “A mã yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ trông chừng hần, không cho hần làm bậy.”

Dận Chân sao lại không biết Linh Tịch đang nghĩ gì cơ chứ, lập tức mắng yêu: “Con cũng đừng vội đắc ý, sau khi trở về ta sẽ kiểm tra cảm kỳ thi họa của con, chỉ cần ta thấy không có tiến bộ, thì sẽ phạt con mười ngày không được ra khỏi phòng.”

Linh Tịch vừa nghe câu này lập tức mất hứng, cái miệng nhỏ chu lên, lẩm bẩm: “A mã là người xấu.”

“Tình tình không được nhỏ mọn, còn không mau nhận lỗi với a mã.” Lý thị kéo nàng ra một bên nhỏ giọng răn dạy.

“Không sao.” Dận Chân không cho Lý thị có cơ hội nói tiếp, quay qua Linh Tịch: “Được rồi, đợi a mã trở về, nếu con có thể phá bỏ được thể cờ mà lần trước a mã lưu lại thì a mã sẽ nói Thập Tam thúc đưa bộ cờ ngọc Thất thái linh lung tới tặng cho con, chẳng phải con đã thích lâu rồi sao?”

“Thật không a mã?” Vừa nghe tên cờ ngọc, những gì không vui trước đó chỉ còn là hư không, đôi mắt mong đợi của Linh Tịch nhìn chăm chăm vào Dận Chân. Vì bộ cờ ngọc đó mà nàng đã cầu xin a mã rất nhiều lần, nhưng mà a mã nhất định không cho.

“Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.” Thấp thoáng trong giọng nói của Dận Chân có vài phần dịu dàng, ngay sau đó hần giật cương quay đầu giục ngựa phi về Từ Cẩm Thành, Cầu Nhi theo sát bên cạnh.

Nhìn theo bóng dáng của Dận Chân cho đến khi mất hần, Na Lạp thị mới quay người trở về, khi đi ngang qua Lãng Nhã thì dừng lại, nhẹ nhàng hỏi: “Người chính là Nữ Hồ Lộc thị?”

Lãng Nhã vội nhún thân cúi đầu, giọng nói có chút khản trương, đáp lời: “Thiếp thân Nữ Hồ Lộc thị gặp qua đích phúc tấn, đích phúc tấn cát tường.”

Na Lạp thị cẩn thận nhìn Lãng Nhã rồi khen một câu: “Quả nhiên là một nữ nhân xinh đẹp, khó trách Bối lạc gia coi trọng như vậy, cho phép người chuyển tới Tịnh Tư cư.”

“Bối lạc gia hậu ban, thiếp thân cảm thấy hổ thẹn.” Lãng Nhã cung kính: “Được đích phúc tấn và các vị phúc tấn không những không chê bai mà còn ban thưởng, thiếp thân cảm động đến rơi nước mắt.”

“Thôi, chỉ là một chút quy tắc thôi, không phải là hậu thưởng gì, muội muội thích là được rồi.” Niên thị dùng hộ giáp khảm ba tấc vàng trong bảo khó gây gây chiếc khuyên tai ngọc, lẩm nhẩm vô ý nói, khi ánh mắt liếc qua Lãng Nhã thì môi đỏ cong lên, tạo ra một nụ cười lạnh thấu xương cùng... địch ý!

Lý thị đứng ở phía sau che miệng cười, tiến lên nói khẽ: “Nghe nói trong số quà ban thưởng mà muội muội nhận được, có một bức tranh Phúc thọ Như ý có giá trị liền thành. Nếu ngay cả cái này mà cũng gọi là ‘chút quy tắc’ thì những thứ chúng ta ban thưởng kia chẳng phải chỉ là rác rưởi thôi sao?”

“Muội muội chỉ thuận miệng nói một câu thôi, tý tý đừng quá để ý.” Niên thị cùng Lý thị xưa nay không hợp, bằng mặt nhưng không lằng lằng, nên nàng chỉ trả lời cho qua, sau khi nghe Na Lạp thị nói có chút mệt mỏi thì liền vịn tay thị nữ hồi phủ trước, hành động kia giống như nàng ta mới chính là đích phúc tấn của phủ bối lạc.

“Tỷ tỷ, người đã quá dung túng nàng ta rồi.” Lý thị nhìn theo bóng Niên thị đã đi xa, lo lắng sốt ruột nói với Na Lạp thị.

Na Lạp thị cười, vuốt ve mặt của Hoàng Huy, nói: “Kệ nàng ta đi, ai bảo Bối lạc gia coi trọng nàng ta chứ.” Nói tới đây nàng chuyển ánh mắt lên gương mặt khiêm tốn của Lãng Nhã, giọng nói dịu dàng: “Có đồng ý tới viện của ta ngồi một chút không?”

Lăng Nhã vội vàng ‘dạ’, đỡ Na Lạp thị chậm rãi đi về chính điện. Lý thị đi theo bên cạnh, Linh Tịch đã được giao cho nhũ mẫu đưa về trước. Những người khác cũng từ từ tản đi, chỉ còn lại thứ phúc tấn Diệp thị đứng lại, hung hăng trừng mắt liếc Lăng Nhã một lúc rồi mới rời đi.

Vừa bước vào sân viên đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, Na Lạp thị giao Hoàng Huy cho nhũ mẫu dẫn đi thư phòng đọc sách, Phi Thúy bưng một chén thuốc đen nâu đến, nhẹ giọng nói: “Phúc tấn, tới giờ uống thuốc rồi.”

Na Lạp thị nhũ mảy, nhắm mắt bưng chén thuốc lên uống một hơi, sợ rằng chậm một chút thì sẽ phun hết ra, cho đến khi Phi Thúy đưa cho nàng một miếng mứt hoa quả đã chuẩn bị sẵn, bỏ vào trong miệng rồi hai hàng chân mày của nàng mới từ từ giãn ra. Rất lâu sau nàng mở mắt, nhổ hạt vào trong ống sứ, thờ ra, nói: “Uống lâu vậy rồi mà vẫn cảm thấy thuốc này đáng không chịu nổi.”

“Phúc tấn uống thuốc lâu rồi mà vẫn không thấy khỏi sắc sao?” Lý thị quan tâm hỏi.

Na Lạp thị buồn bã lắc đầu: “Nếu khỏi thì đã khỏi rồi, đầu phải kéo dài tới hôm nay.” Nếu nàng không có một cơ thể yếu đuối, nếu nàng đủ sức khỏe để ứng phó xử lý mọi việc trong phủ thì quyền này đâu có dễ dàng giao lại cho Niên thị.

Lý thị cũng hiểu rõ điều này nên không đề cập tới nữa, ngược lại lại quay qua Lăng Nhã đang im lặng, cười như không cười, nói: “Sao muội muội không nói gì? Không lẽ còn bất mãn chuyện lần trước sao?”

Lăng Nhã giật mình: “Phúc tấn chịu hao tâm dlay dỗ Mặc Ngọc là phúc khí của thiếp thân và Mặc Ngọc, thiếp thân cảm kích còn không kịp, sao lại bất mãn. Có điều thấy đích phúc tấn và phúc tấn đang nói chuyện với nhau, thiếp thân không dám tự tiện xen vào.”

“Người nghĩ được như vậy tất nhiên là quá tốt.” Lý thị cười nhẹ, kể chuyện đã xảy ra trước đó cho Na Lạp thị nghe, Na Lạp thị gật gật đầu: “Làm hạ nhân trung tâm hộ chủ là tốt, nhưng cũng phải biết chừng mực, nếu tính tình của nàng ta dễ bị kích động không biết tiến thoái như vậy, không chỉ làm hại bản thân mà thậm chí còn liên lụy đến chủ tử, người răn dạy nàng ta là đúng, Lăng cách cách là người hiểu lý lẽ, sẽ hiểu khổ tâm của người.”

“Dạ, sau khi được phúc tấn dạy bảo, Mặc Ngọc làm việc trầm ổn hơn rất nhiều.” Lăng Nhã nhìn Lý thị thì lễ hòa nhã nói.

Lý thị vuốt vuốt cổ tay áo thêu tơ vàng, liếc Lăng Nhã: “Muội muội miệng mồm lạnh lẽ, khó trách Bối lạc gia yêu thích như vậy, cả Tịnh Tư cư đều ban cho muội, thật khiến tỷ tỷ này ngưỡng mộ.”

Lăng Nhã còn đang suy nghĩ không biết đối đáp thế nào thì Na Lạp thị đã cười: “Người khác nói ngưỡng mộ thì còn nghe được chứ muội muội nói thì ai mà tin. Ai chẳng biết Linh Lung các của muội ở phủ bối lạc là hoa mỹ nhất, lịch sự tao nhã, ngay cả Niên thị cũng thích, ở trước mặt ta có nói qua vài lần.”

Lý thị nhướn mi, hồ hững nói: “Có cái gì tốt mà nàng ta không muốn đâu, tiếc là phủ bối lạc này không phải do một mình nàng ta định đoạt.”

“Bỏ đi, nàng ta còn trẻ tuổi lại được Bối lạc gia sủng ái, khó tránh có chút sinh kiêu, muội thân là tỷ tỷ cũng nên bao dung hơn một chút.” Na Lạp thị an ủi nàng, sau đó nói thêm vài câu rồi cảm thấy hơi mệt, ý bảo Lý thị cùng Lăng Nhã lui ra.

Ra khỏi chính viện, Lăng Nhã đang định chào cáo lui với Lý thị thì chợt nghe nàng ta hỏi: “Trong lúc tuyển tú, có phải Lăng cách cách có quen biết với một vị tử nữ họ Thạch hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ai Là Quân Cờ

Trong lòng Lăng Nhã chấn động, người Lý thị nói chẳng phải là Thu Từ sao? Từ khi vào phủ, đây là lần đầu tiên nàng nghe được tin tức của cô nhân, vội trả lời: “Phải, phúc tấn từng gặp nàng ta?”

“Vào tháng giêng, lúc ta theo Bối lạc gia cùng đích phúc tấn vào cung diện kiến Hoàng thượng cùng các vị nương nương, có gặp được Tĩnh Quý nhân, nghe nàng ta hỏi thăm thì mới biết là người và nàng ta rất thân thiết.” Nụ cười của Lý thị chợt nhạt đi, chiếc nhẫn trắng nạm bạc trên ngón tay của nàng lấp lánh dưới nắng xuân.

Tỷ tỷ, tỷ ấy quả nhiên đã được tuyển sao?

Cầm sắt tại ngự, mặt bất tỉnh hảo.*

(*Hai câu trong bài ‘Nữ viết kê minh 2’ của Khổng Tử, dịch thơ: Đòi ta cầm sắt hiệp hoà. Đòi ta thăm thiết, tình ta êm đềm.)

‘Tĩnh’, đây là một chữ rất hay.

“Tỷ ấy ở trong cung có khỏe không?” Lăng Nhã đè nén kích động trong lòng, hỏi.

Lý thị bẻ một đoá hoa nhỏ màu tím đưa lên mũi ngửi, nhắm mắt nói: “Tình Quý nhân rất khỏe, khi mới được tuyển thì chỉ là một Đáp ứng, sau một tháng ngắn ngủi đã được sắc phong thành Quý nhân, thánh quyền tất nhiên là cực thịnh.” Nói tới đây hai mắt Lý thị từ từ mở ra, ánh nhìn chuyển lên gương mặt của Lăng Nhã: “Tình Quý nhân nói là rất nhớ người, mong chờ cơ hội có thể gặp mặt.”

Tỷ tỷ, muội cũng rất nhớ tỷ, nhưng tỷ thì xuất cung không được, muội thì nhập cung không xong, cùng sống ở kinh thành mà muốn gặp nhau còn khó hơn lên trời.

Trong lòng Lăng Nhã tràn ngập xót xa và bất lực, đến thứ phúc tấn còn không có tư cách vào cung diện kiến thì huống chi là một cách cách như nàng.

Lăng Nhã thở dài, giấu đi mất mát trong lòng rồi trình trọng hành lễ với Lý thị: “Đa tạ phúc tấn báo tin của Tình Quý nhân, nếu tương lai phúc tấn lại vào cung, thỉnh cầu phúc tấn thay thiếp thân nói với Tình Quý nhân – cho dù sau này có cơ hội gặp nhau hay không, người Lăng Nhã tôn trọng nhất vẫn là tỷ tỷ.”

Có một sự kinh ngạc rất nhỏ hiện lên trong đáy mắt của Lý thị: “Ta tưởng người sẽ cầu xin ta đưa người tiến cung chứ, không lẽ người không muốn gặp Tình Quý nhân sao?”

“Phúc tấn chịu báo tin của Tình Quý nhân, thiếp thân đã cảm kích lắm rồi, sao lại không biết tốt xấu mà làm phiền phúc tấn nữa chứ.” Trong lòng Lăng Nhã không tin tưởng Lý thị, càng không tin rằng ta nói với mình việc này là xuất phát từ lòng tốt, dĩ nhiên là nàng ta có mục đích trong đó.

Lý thị chẳng hề bực, chỉ cười cười đi một vòng quanh Lăng Nhã, quan sát xong thì dịu dàng hỏi: “Muội muội cảm thấy Niên phúc tấn thế nào? So với ta thì sao?”

Suy nghĩ của Lăng Nhã chuyển biến như bay, cân nhắc kỹ càng nói: “Niên phúc tấn thiên tư quốc sắc, thủy mị thướt tha, tất nhiên là cực đẹp; mà phúc tấn người thì thanh nhã duyên dáng, huệ chất lan tâm, so với Niên phúc tấn thì mỗi người một vẻ, giống như mẫu đơn và nguyệt quý, tuy hai mà một.”

“Mẫu đơn và nguyệt quý?” Lý thị lắc đầu cười khỏ: “Người không cần phải an ủi ta, Niên thị là mẫu đơn không sai, nhưng ta lại không kham nổi là nguyệt quý, vua trong các loài hoa.” Nàng lấy hoa tím trong tay cắm lên tóc mai của Lăng Nhã, nhẹ nhàng nói: “Trong phủ chúng ta chỉ có duy nhất một người có thể so tương mao với Niên thị, đó chính là muội muội người.” Nói tới đây Lý thị khẽ thấp giọng xuống: “Dung mạo của muội muội xuất chúng như vậy, chỉ sợ khiến Niên thị chướng mắt, người nhất định phải cẩn thận.” Mí mắt Lăng Nhã giật nhẹ, nhún người nói: “Đa tạ phúc tấn nhắc nhở, thiếp thân nhất định ghi nhớ trong lòng, nếu phúc tấn không còn gì dặn dò, thiếp thân xin phép được cáo lui trước.”

Lý thị gật đầu, đợi Lăng Nhã đi thật xa rồi, Tình Dung vẫn luôn hầu hạ nàng mới nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, chẳng phải người vốn không thích Lăng cách cách sao?”

“Đúng là ta không thích nàng ta, nhưng sao bằng Niên thị cơ chứ!” Ánh mắt của Lý thị dần lạnh lại, sâu trong đáy mắt xuất hiện một tia hận thù. Nghĩ tới câu nói vừa rồi của Na Lạp thị, nàng thấy thật tức cười, bao dung ư? Là muốn nàng phải nhường bộ nàng ta ư? Nếu Niên thị là người có dã tâm, nhường bộ nàng ta chẳng phải là tự mình đi tìm đường chết?

Na Lạp thị là đích phúc tấn, nhi tử của nàng ta là đích trưởng tử, nàng ta không cần tranh đấu cũng vẫn là nữ nhân tôn quý nhất trong phủ Tứ bối lạc này. Nhưng nàng thì khác, nàng chỉ là một trắc phúc tấn, nữ nhi của nàng chỉ là một thứ nữ, nhường bộ chỉ làm cho nàng lâm vào vạn kiếp bất phục mà thôi, cho nên, nàng nhất định phải tranh.

“Chủ tử muốn lợi dụng Lăng cách cách để đối phó với Niên thị sao?” Tình Dung hiểu ra, tròn mắt dao động: “Nhưng suy cho cùng nàng ta cũng chỉ là một cách cách hèn mọn, lấy gì để đấu với Niên thị?”

“Hiện tại là cách cách không có nghĩa cả đời cũng là cách cách, kẻ ngu ngốc như Diệp thị còn trở thành thứ phúc tấn được thì người thông minh xinh đẹp như nàng ta chỉ là vấn đề thời gian thôi.” Lý thị ngắm nhìn chiếc nhẫn lấp lánh dưới ánh nắng trong tay mình, chiếc nhẫn này là Dận Chân ban thưởng cho nàng vào mấy năm trước, trong suốt không chút tạp chất, loại ngọc như vậy càng ngày càng khó tìm, mà cho dù có tìm được thì cũng đưa tới cho Niên thị mà thôi.

Tình Dung ngập ngừng: “Nhưng mà trong phủ chẳng phải rất nhiều vị thứ phúc tấn sao? Nàng ta muốn tấn vị thì trước tiên phải trừ bỏ một vị, huống hồ... Xin phép chủ tử cho nô tỳ nói thật, cho dù Nữ Hồ Lộc thị thật sự trở thành thứ phúc tấn đi chăng nữa thì cũng không thể nào đấu lại Niên thị đâu, dù sao phân vị vẫn thấp hơn.”

Lý thị vịn vào tay Tình Dung bước đi trên con đường đầy nắng, nói khẽ: “Ai nói là ta muốn nàng ta trở thành thứ phúc tấn?”

Tình Dung cả kinh: “Không lẽ chủ tử muốn cất nhắc nàng ta thành trắc phúc tấn sao? Chuyện này đâu có hợp với quy củ trong phủ ạ.”

Đôi giày hoa cao ba tấc của nàng bước đều trên sân đá xanh, đôi bướm thêu trên mũi giày cũng sinh động như thật, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể đập cánh bay đi tìm những cánh hoa.

“Hai vị trắc phúc tấn, bốn vị thứ phúc tấn, cùng với đích phúc tấn nữa là bảy vị, đây là lệ thường, đặc chi ban ân cũng nằm trong quy tắc này mà thôi. Nữ Hồ Lộc thị chưa được triệu hạnh mà đã được phép chuyển vào Tịnh Tư cư, lại còn quen biết với Tình Quý nhân, nếu sau này nàng ta có thể sinh hạ một hài tử thì việc được tấn phong lên trắc phúc tấn cũng không phải là không thể.” Nói tới đây Lý thị cười nham hiểm: “Niên thị cũng thừa hiểu chuyện này, cho nên nàng ta sẽ không dễ yên cho Nữ Hồ Lộc thị. Lúc có Bối lạc gia ở trong phủ thì nàng ta còn e dè, nhưng bây giờ Bối lạc gia đã theo Hoàng thượng nam tuần, trước khi Bối lạc gia trở về, e là trong phủ sẽ rất náo nhiệt. Chúng ta cứ đứng một bên mà xem kịch vui thôi.”

Con người, ở trong nghịch cảnh thì mới có thể trưởng thành, nếu chỉ mới bấy nhiêu mà Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã đã không thể chịu được, thì nàng ta cũng không đáng được coi trọng, có chết cũng chẳng tiếc.

Tinh Dung rất đồng tình, nhưng cũng rất lo lắng: “Ngộ nhờ Lăng cách cách thành công, chẳng phải sẽ có thêm một Niên thị thứ hai sao?”

“Một Niên thị thứ hai?” Lý thị cười không ngừng, vịn vào cành liễu bên bờ hồ rồi giật mạnh xuống, nói: “Ngươi có biết tại sao Niên thị lại được sủng ái như vậy không? Dĩ nhiên cũng có nhờ vào dung mạo, nhưng quan trọng nhất vẫn là gia thế, a mã của nàng ta là Hồ Bắc tuần phủ, ca ca lại là Đại tướng quân, nếu không dựa vào gia thế, nàng ta cũng lắm chi là một tiểu hồ không có răng nanh mà thôi. Cho nên, Lăng Nhã vĩnh viễn không thể trở thành một Niên thị thứ hai.” Lý thị đang thao thao bất tuyệt thì bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt âm u, gằn từng chữ: “Ta có thể đưa nàng ta lên thì cũng có thể hạ nàng ta xuống.”

“Chủ tử anh minh.” Về điểm này thì Tinh Dung không có chút nghi ngờ, lời của Lý thị giúp nàng trở nên thông suốt, tỏ ra hiểu ý mà mỉm cười.

Lý thị nói không sai, Lăng Nhã đích thực không phải là một Niên thị thứ hai, bởi vì vinh quang cùng quyền thế của nàng hiển hách gấp ngàn gấp vạn lần Niên thị, bất cứ ai cũng không thể với tới.

Nắm trong tay một quân cờ, nếu không cẩn thận thì sẽ bị quân cờ điều khiển lại. Điểm này, Lý thị chưa bao giờ hiểu rõ...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Châu Thai

Thấy sắc trời còn sớm, Lý thị bảo Tinh Dung đưa nàng đến Lưu Vân các thuộc Tây viện, đó là chỗ ở của Diệp thị sau khi được tấn phong làm thứ phúc tấn. Vừa mới tới cổng Lưu Vân các, người còn chưa kịp bước vào thì đã thấy một vật bị ném tới trước mặt, Lý thị hoảng hốt nghiêng đầu tránh đi theo phản xạ tự nhiên.

Vật đó xẹt qua mặt Lý thị đập vào khung cửa, phát ra một tiếng kêu nặng trĩu. Lý thị định thần nhìn kỹ, thì ra là một cái chén sứ trắng khắc hoa, chuyên dùng để uống trà, nhưng hiện tại đã vỡ thành một đống sứ vụn. Cũng may là nàng né kịp, nếu không thì khó tránh cảnh máu chảy đầu rơi.

Hồn phách của Tinh Dung dù chưa về kịp nhưng vẫn kịp tức giận thay cho Lý thị, trừng mắt nói với Diệp thị: “Diệp phúc tấn, chủ tử nhà ta có ý tốt tới thăm ngươi, vậy mà ngươi lại la ó, vừa thấy người liền quăng chén trà tới, là muốn đi hạ phạm thượng sao?”

Lời trách móc này nghiêm túc tới mức Diệp thị phát run, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội: “Thiếp thân tuyệt đối không dám bất kính với phúc tấn, nếu thiếp thân nhìn thấy phúc tấn, dù có một trăm lá gan cũng không dám làm chuyện đại nghịch như vậy, là...” Đôi mắt Diệp thị rối loạn, ngón tay chỉ về phía nha hoàn đang quỳ trên mặt đất, nói: “Đều là do Tiểu Đề Từ này, bảo nàng ta pha Long Tỉnh thì nàng ta lại dâng lên Bạch trà, thiếp thân nhất thời nổi giận nên mới ném chén trà.”

“Nô tỳ đang chết! Nô tỳ đáng chết!” Nha hoàn kia hét sức sợ hãi, ngoài việc dập đầu tra cũng chỉ biết nói có bốn chữ này.

“Ngươi lui xuống trước đi.” Lý thị vịn tay Tinh Dung bước vào ngồi xuống ghế, nha hoàn kia như được đại xá, vội vã khom người lui ra, không dám nán lại thêm một khắc nào.

“Ngươi cũng đứng lên đi.” Đợi Diệp thị đứng dậy xong Lý thị mới lấy khăn tay chậm chậm lên mặt, nói: “Rốt cuộc do hạ nhân pha trà không đúng ý ngươi, hay là do trong lòng ngươi không thoải mái mà mượn cớ nổi giận?”

Thấy tâm tư mình đã bị Lý thị nhìn thấu, Diệp thị ngượng ngùng: “Đúng là không gì có thể qua mắt được phúc tấn, thật sự thiếp thân không chịu nổi bộ dáng ti tiện của con hồ ly tinh Nữ Hồ Lộc thị kia, rõ ràng chỉ là một cách cách hèn hạ mà lại được ở Tịnh Tư cư Đông viện, còn thiếp thân thì chỉ được ở Tây viện mà thôi.” Nói tới đâu trong lòng Diệp thị lại bốc hỏa tới đó, giọng nói trở nên the thé. Lúc nói Lăng Nhã ti tiện, nàng ta đã quên mình cũng từng là từ một cách cách ti tiện mà lên.

“Thế nào? Ở tại Tây viện khiến ngươi âm ức sao? Hay ta nhường Linh Lung cư của ta cho Diệp thị ngươi ở có được k?” Lý thị cười mỉa mai, giọng nói ôn hòa như gió xuân nhưng lại khiến cho Diệp thị nổi da gà, tuy nàng không thông minh nhưng cũng hiểu câu này không nhận được, bèn cuống quýt quỳ xuống thanh minh: “Thiếp thân nhờ có phúc tấn dịu dàng mới được địa vị như ngày hôm nay, nào dám phân bì với phúc tấn, có điều thiếp thân thấy bộ dáng hồ ly tinh của Lăng Nhã quả thật chướng mắt.”

Lý thị ngấm hàng nút trên vạt áo tì bà, ngưng mắt cười: “Dĩ nhiên ta biết ngươi chướng mắt, ta đùa với ngươi một chút cho vui thôi, ai ngờ lại thành dọa ngươi”. Lý thị đích thân đỡ Diệp thị đứng dậy: “Bây giờ ngươi cũng đã là một chủ tử, đừng có dụng một chút là quý như vậy, tránh bị người khác coi thường.”

Diệp thị lúng túng không dám mở miệng trả lời, lại nghe Lý thị tiếp: “Việc Bối lạc gia coi trọng Nữ Hồ Lộc thị chúng ta vốn không quản được, ngươi có tức giận cũng vô ích, chưa kể, không có Nữ Hồ Lộc thị thì cũng sẽ có người khác thôi, nghĩ kỹ lại thì chỉ cần khiến Bối lạc gia vui là được. Không phải Bối lạc gia rất thích nghe ngươi hát tuồng sao? Sao không thừa dịp rảnh rỗi này mà tập luyện cho tốt, đến lúc Bối lạc gia về sẽ cho ngài ấy một sự ngạc

nhien.”

“Dạ, thiếp thân hiểu rồi.” Diệp thị thu lại bất mãn trên mặt, ngoan ngoãn đáp.

“Trong lai còn dài, làm người thì phải biết nhìn xa một chút, đừng có quá quan tâm tới cái được mất nhất thời.” Lời dặn dò của Lý thị cực kỳ thâm thúy, còn có hiểu hay không lại là chuyện của Diệp thị.

Diệp thị vừa định nói gì đó thì một cơn buồn nôn trào lên trong ngực, nàng ta nhìn không được bèn ọe ọe mấy cái, Hồng Ngọc vội sai người đưa ống súc miệng tới, còn mình thì vỗ vỗ lưng của Diệp thị, giúp nàng thoải mái hơn.

“Muội muội bị sao vậy?” Lý thị thấy vậy thì giật mình, bỗng vỗ tay cười: “Chắc là muội muội có tin vui rồi? Đây đúng là chuyện tốt, từ khi Linh Tịch ra đời tới nay, lâu lắm rồi phủ chúng ta không nghe thấy tiếng hài tử chào đời.”

Trong dạ dày của Diệp thị vốn chẳng có thứ gì, nôn ọe nửa ngày cũng chỉ ra một ít nước vàng, sau khi Hồng Ngọc đưa nước súc miệng xong, Diệp thị vừa cười khổ vừa nói: “Thiếp thân nào có phúc khí tốt như vậy, chắc là mấy hôm nay ăn uống không ngon miệng nên tổn hại dạ dày, cho nên mới thường bị nôn khan như vậy.”

“Thật vậy sao?” Sắc mặt của Lý thị có chút thất vọng, đầu mi mảnh dài nhợt nhạt như bóng ma, bất động như cánh chuồn chuồn đang đậu, nàng thở dài: “Thật đáng tiếc, nếu muội muội thật sự có tin vui thì tốt biết mấy.” Ngừng một lát, Lý thị lại cười: “Nhưng chuyện này cũng không gấp, muội muội còn trẻ như vậy, nói không chừng sẽ mau có tin vui thôi. Đúng rồi, nếu dạ dày của muội không thoải mái, vậy đã truyền đại phu tới xem qua chưa?”

“Dạ rồi, đại phu nói cũng không có gì nghiêm trọng, uống vài thang thuốc sẽ khỏi thôi.” Diệp thị cười đáp, ánh mắt của nàng nhìn lại, cứ chỉ như đang lảng tránh ánh mắt của Lý thị.

“Vây là được rồi, thôi muội muội nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta không quấy rầy muội nữa.” Lý thị vừa nói vừa đứng lên, Diệp thị vừa định hành lễ thì đã bị Lý thị ngăn lại, nói nhỏ bên tai nàng: “Không cần.”

Diệp thị nhìn theo bóng dáng Lý thị đến tận khi khuất mắt mới quay đầu tiếp tục nôn ọe không ngừng, bộ dạng còn khó chịu hơn lúc này rất nhiều.

Hồng Ngọc vỗ vỗ lưng cho Diệp thị rồi kín đáo lấy ra một quả son tra muối chua, đưa lên miệng Diệp thị, nhẹ nhàng nói: “Chủ tử mau ngâm đi.”

Vị chua của son tra giúp cho những cơn buồn nôn của Diệp thị dần lắng xuống, một lát sau, sắc mặt Diệp thị hơi giãn ra, nàng thở dài rồi dùng khăn tay lau nước mắt do các cơn nôn làm trào ra: “May mà ta còn nhìn kịp, không thể nào để cho nàng ta nhìn ra sơ hở được.” Giờ phút này, vẻ mặt của Diệp thị thật sự trầm tĩnh, không còn là một Diệp thị lúc ở trước mặt Lý thị, nông cạn vô tri.

Hồng Ngọc lấy một cái đệm dựa mềm mại lót sau lưng Diệp thị, nhẹ nhàng nói: “Nô tỳ không hiểu tại sao chủ tử lại giấu Lý phúc tấn chuyện chủ tử có thai? Nói thật với nàng ấy chẳng phải sẽ được chiếu cố nhiều hơn sao, không như bây giờ ngay cả muốn ăn chén tô yến cũng phải báo với phòng bếp, rồi còn phải nhìn sắc mặt của bọn họ nữa.”

Diệp thị cười lạnh, điều chỉnh tư thế một chút cho thoải mái, nắng xuyên qua cửa sổ rơi vào khiến hoa diên vàng chói trên án đường của nàng ánh lên rực rỡ: “Nếu ta nói cho Lý phúc tấn biết, dĩ nhiên là được chiếu cố thật tốt, nhưng hài tử trong bụng ta liệu có giữ được hay không? Ba tháng đầu rất là nguy hiểm, làm gì thì làm cũng phải đợi qua ba tháng đã, lúc đó Bối lạc gia cũng trở về rồi, có ngài ấy ở đây, những người kia cũng sẽ kiêng dè một chút.”

Sắc mặt của Hồng Ngọc nhanh chóng biến đổi, ghen ghét nói: “Ý của chủ tử là có người có thể sẽ gây bất lợi cho tiểu thể tử.”

“Không phải là có thể, mà là nhất định!” Ánh mắt của Diệp thị bắn ra từng tia từng tia lạnh lẽo, tay nàng xoa nhẹ lên bụng vẫn còn phẳng lì: “Bối lạc gia khỏe mạnh tráng kiện, dù cho ngài ấy không phải dạng người ham mê nữ sắc nhưng đâu phải cũng không làm gì trong tám năm nay, chưa kể trong phủ liên tiếp có hài tử bị sinh non, bị chết yểu, chắc chắn bên trong có người động tay động chân. Muốn bình an sinh hạ hài tử này, dù là một khắc cũng không thể chủ quan.”

“Chủ tử nói không sai, nhưng ngay cả Lý phúc tấn cũng giấu sao? Chẳng phải nàng ta luôn giúp đỡ chủ tử sao, huống chi vừa rồi nàng ta cũng nói là hy vọng chủ tử người có thể sinh cho Bối lạc gia một tiểu thể tử.” Hồng Ngọc tuy đồng tình nhưng vẫn còn một chút khó hiểu.

Diệp thị liếc Hồng Ngọc, giọng nhạt nhẽo: “Uổng cho người ở bên cạnh ta nhiều năm mà vẫn còn khờ như vậy. Trong phủ bối lạc này ai cũng không đáng tin.” Nàng xoắn xoắn hoa tai Bảo thạch trên tai, nói tiếp: “Người nghĩ Lý thị thật tình nâng đỡ ta sao? Sai rồi, nàng ta lo lắng thanh xuân của mình đang từ từ mất đi, đến một lúc nào đó sẽ không giữ được tâm của Bối lạc gia nữa, nên mới chủ động nâng đỡ vài người mới để cố sủng mà thôi, trong mắt nàng ta, ta chẳng qua chỉ là một quân cờ. Khi ta không có gì uy hiếp đến nàng ta, dĩ nhiên mọi chuyện đều tốt đẹp; nhưng một khi ta có gì uy hiếp tới địa vị của nàng ta, sợ rằng người đầu tiên muốn tiêu diệt ta lại chính là Lý thị. Ta như vậy, Nữ Hồ Lộc thị cũng như vậy, đều là một quân cờ mà Lý Nguyệt Như dùng để đối phó với Niên thị mà thôi.” Lý Nguyệt Như chính là khuê danh của Lý thị. Diệp thị lúc này, tâm tư kín đáo, đầu óc bình tĩnh, so với Diệp thị ngu xuẩn tự đại kia quả là khác một trời một vực. Dĩ nhiên, người này mới chính xác là Diệp Tú, một Diệp Tú biết nguy trang giấu kín bản chất của mình.

Nàng nhấp một ngụm trà cho đỡ khát rồi nói tiếp: “Người có biết vì sao ta phải giả ngu giả khờ trước mặt Lý thị không? Chẳng qua vì muốn nàng ta mất cảnh giác với ta mà thôi, để cho nàng ta tưởng ta nông cạn, dễ khống chế, nếu không như vậy thì sao nàng ta có thể dung nạp ta đến tận ngày hôm nay chứ.”

Diệp thị đưa bàn tay trắng nõn ra, Hồng Ngọc hiểu ý, đi tới cái hộp trang điểm lấy ra một lọ sứ đựng chu sa đỏ, cẩn thận quét lên móng tay dài bóng của nàng: “Vây là có nhiều khả năng Lý phúc tấn và Niên phúc tấn sẽ có một trận ác đấu?”

“Không phải có khả năng, mà chắc chắn là như thế. Năm xưa, lúc Niên thị chưa vào phủ, quyền hành trong phủ vẫn do Lý thị một tay nắm giữ, đích phúc tấn rất ít khi xen vào, có thể nói nàng ta một tay che trời; nhưng giờ Niên thị chỉ vừa vào cửa đã cướp đi những gì nàng ta vất vả gây dựng, chuyện này đối với Lý Nguyệt Như chẳng khác gì đoạt mạng của nàng. Nên nhất định nàng ta coi Niên thị như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, dùng đủ mọi cách để diệt trừ. Thế nên ngay cả chuyện của Nữ Hồ Lộc thị nàng ta cũng dễ dàng bỏ qua, vì cái uy hiếp mà Niên thị dành cho nàng quả thật là quá lớn.” Chiếc khăn trải bàn đủ loại hoa văn rồi mất sùi dưới móng tay dài nhọn của nàng, nhăn nhúm như đang kêu than rên rĩ.

Nói đến đây, Diệp Tú cười rạn rở, đưa mười đầu ngón tay đỏ rực lên miệng thổi nhẹ nhàng: “Thay vì đâm đầu vào cuộc chiến của các nàng thì ta cứ đứng ở ngoài xem chó cắn chó, đầu tới lúc lưỡng bại câu thương, còn ta... ta chỉ cần ngồi rung đùi làm ngư ông đắc lợi.”

Một cái danh vị thứ phúc tấn đầu phải là mục tiêu của nàng, chẳng qua chỉ là một nấc thang nâng bước chân của nàng mà thôi. Hải tử trong bụng nàng chính là một cơ hội lớn nhất, tuyệt đối không thể có bất cứ sơ xuất nào.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Minh Bạch

Tác giả: Giải Ngữ

Edit: Ốt Hiêm

Về phần Lý thị, sau khi trở về Linh Lung cư thì lập tức gọi tâm phúc là Tiểu Đường Tử tới nói nhỏ vài câu, Tiểu Đường Tử không ngừng gật đầu rồi lặng lẽ lui xuống. Đến khi hân trở về thì trời đã tối, Lý thị đang dùng bữa tối, thoáng thấy hân thì ra hiệu cho Tình Dung bảo tất cả mọi người lui ra ngoài rồi mới hỏi: “Sao rồi, đã tìm hiểu rõ ràng chưa?”

Tiểu Đường Tử cung kính: “Hồi bẩm chủ tử, đã rõ ràng, đúng là cách đây vài ngày có đại phu vào phủ chuẩn bệnh cho Diệp phúc tấn, còn bốc thuốc nữa. Chuyện này đích phúc tấn cũng đã biết.”

Sắc mặt của Lý Nguyệt Như bớt căng thẳng, buông đũa xuống: “Vậy là nàng ta không nói dối ta, rồi ngươi có tìm được đại phu đó chưa?”

“Đại phu là do Hồng Ngọc cô nương bên cạnh Diệp phúc tấn đi mời, nên tạm thời nô tài vẫn chưa tìm được tung tích của hân. Nô tài có hỏi phòng bếp, người của Lưu Vân các mỗi ngày đều đến sắc thuốc, sáng tối đều đặn, nhưng kỳ lạ ở chỗ, mỗi lần nấu thuốc xong, Hồng Ngọc cô nương đều tới lấy xác thuốc đi, còn nói rằng đó là tập tục của Lưu Vân các, chôn xác thuốc xuống đất thì sẽ nhanh hết bệnh.” Tiểu Đường Tử kể tường tận những gì hân đã tìm hiểu được.

Tập tục? Lý Nguyệt Như nhăn mũi coi thường, cái đó chẳng qua chỉ là trò gạt người, nếu vậy chỉ cần lấy được xác thuốc này thì sẽ hiểu được vấn đề, rốt cuộc Diệp thị đang che giấu điều gì, chẳng lẽ nàng ta thật sự mang thai? Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lý thị lập tức nặng trĩu.

Tiểu Đường Tử rất cẩn trọng lấy từ trong ngực ra một gói đen thui, là xác thuốc: “Nô tài cố tình ở lại phòng bếp cho đến khi người của Lưu Vân các tới sắc thuốc, tuy hai người họ luôn canh giữ âm thuốc cẩn thận nhưng nô tài vẫn tìm được cơ hội, thừa dịp họ quay qua lấy chén để đựng thuốc, nô tài đã thả tay vào âm thuốc lấy ra được một ít xác thuốc.”

Hên chi tay trái của hân đồ ỪNG, chắc chắn là đã bị phồng. Lý thị gật đầu khen ngợi: “Ngươi làm rất tốt, Tình Dung, vào lấy hộp thuốc mỡ trị phong của Thái Y viện ra đây, ban cho Tiểu Đường Tử.” Sau đó lại nói: “Cũng lâu rồi ngươi không về thăm nhà, nhân mấy ngày nay rảnh rỗi thì về đi, trước khi đi hãy tới trưởng phòng nhận hai mươi lượng bạc.”

“Tạ chủ tử.” Tiểu Đường Tử vui mừng khôn xiết, liên tục khấu tạ.

Đợi cho hân lui ra, Lý thị nói với Tình Dung: “Ngươi am hiểu về dược lý, hãy xem thử xác thuốc này có đúng như lời Diệp thị nói hay không, có đúng là thuốc chữa chứng dạ dày khó chịu?”

Tình Dung ‘ạ’ một tiếng rồi tỉ mỉ mở gói xác thuốc ra tra xét, Tình Dung vốn xuất thân từ Hạnh Lâm thế gia, năm nàng bảy tuổi, cha mẹ gặp tai nạn mà bỏ mạng, nàng đành phải bán mình làm nô, từ nhỏ nàng đã được tiếp xúc với dược, lâu dần sinh ra hiểu biết. Chẳng bao lâu nàng đã có thể đọc vanh cách tên các vị thuốc trong xác thuốc này, gồm nhân sâm, hoàng kỳ, đồ trọng, bạch thược, thực địa.

Lý thị càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng, tuy nàng không thông thạo dược lý, nhưng những vị thuốc này rõ ràng đều giúp ích khí bổ huyết, nhất là nhân sâm và hoàng kỳ, sao lại có thể dùng trong phương thuốc chữa bệnh dạ dày được. “Có thể nhìn ra đây là phương thuốc gì không?”

Sắc mặt Tình Dung hơi kì lạ, nói: “Tuy dược liệu không đầy đủ, nhưng theo hiểu biết của nô tỳ thì chỉ có một phương thuốc dùng đồng thời các loại dược liệu này.”

“Là phương thuốc gì?” Lý thị ghì giọng hỏi, trong lòng có một dự cảm không tốt.

“Phương thuốc dưỡng thai.” Khi bốn chữ này từ miệng Tinh Dung thốt ra, Lý thị cảm thấy hai tai của mình lùng bùng, giống như có sấm sét nổ ầm bên cạnh, không nghe được thêm bất cứ tiếng động nào khác. Tâm trạng hoảng hốt của Lý thị nhanh chóng biến thành đôi mắt phẫn nộ, nàng đứng bật dậy, đập vào bàn một cái thật mạnh, giận dữ nói: “Tiện nhân Diệp Tú này, lại dám lừa gạt ta!”

“Chủ tử coi chừng đau tay.” Tinh Dung vội vàng đến đỡ thân hình đang run lên bần bật của Lý thị, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Loại người ăn cây ráo rào câu sung này không đáng để chủ tử tức giận.”

“Ăn cây táo, rào cây sung?” Sáu chữ này khiến Lý thị cười lạnh, ánh mắt bỗng chụp lên người Tinh Dung, nói: “Ngươi cho rằng nàng ta bị đích phúc tấn điều khiển nên mới che giấu ta?”

Tinh Dung bị ánh mắt sắc bén của Lý thị đâm vào người, rất khó chịu: “Không lẽ nô tỳ đoán sai?”

“Đâu chỉ sai, mà là quá sai.” Lý thị cắn chặt môi, oán hận nói: “E là đến tận bây giờ đích phúc tấn cũng chỉ biết nàng ta bị chứng dạ dày khó chịu mà thôi, không hề biết rằng Diệp thị đã ngầm kết châu thai.”

Tinh Dung suy tư một lát rồi nói: “Nếu không phải là đích phúc tấn, chẳng lẽ lại là Niên phúc tấn sao?” Trong phủ bối lạc này, ngoại trừ Na Lạp thị ra thì chỉ có Niên thị mới có khả năng đối đầu với Lý thị, ngoại trừ hai người này ra, Tinh Dung không nghĩ ra được người nào khác nữa.

Lý thị liếc xéo bên hông của Tinh Dung, gằn từng chữ: “Ngươi còn không hiểu sao? Không có ai điều khiển nàng ta cả, toàn bộ vở kịch này là do một mình Diệp Tú tự biên tự diễn, muốn đổi trời qua biển.”

Tinh Dung cả kinh, buột miệng nói: “Diệp phúc tấn? Loại người nông cạn hời hợt như nàng ta làm sao có thể...” Nàng đột nhiên không nói tiếp, ngược lại còn tỏ vẻ suy tư. Tối tận hôm nay, ấn tượng của nàng dành cho Diệp thị chỉ dừng lại ở nông cạn hời hợt, chính vì cảm thấy nàng ta nông cạn hời hợt nên cũng không hao tốn tâm tư đối phó với nàng ta, nhưng nếu thực tế Diệp thị không phải là loại người như vậy thì sao?

“Đã hiểu chưa?” Lý thị tháo cây trâm bạc trên búi tóc xuống khoi tìm nến, ngọn lửa bập bùng, ánh sáng chớp chồn khiến cho dung nhan của nàng trở nên hư ảo và quỷ dị.

Da đầu của Tinh Dung tê dại, giống như có tiểu trùng chi chít từ dưới lưng bò lên, nữ nhân này thật đáng sợ, vào phủ mấy năm rồi mà có thể che giấu tốt như vậy, qua mắt được tất cả mọi người.

“Không thể tin được ta cũng có lúc nhìn lầm, bao nhiêu năm nay dưỡng hồ làm loạn, nếu lần này ta không nghi ngờ lời nói của nàng ta, cho Tiểu Đường Từ đi điều tra, chỉ sợ bây giờ móng vuốt còn để ở trên cổ*.” Lý thị ném cây trâm bạc trong tay xuống bàn, giọng đầy oán hận. Trước giờ nàng chỉ xem Diệp thị là một quân cờ, chưa từng nghĩ rằng quân cờ này lại âm thầm biến nàng thành con khỉ mà đùa giỡn, còn mượn tay nàng bước lên vị trí thứ phúc tấn, ám kết châu thai. Chuyện như vậy sao có thể không giận cho được?

(*Ý nói bị lừa gạt đến mức ngu si.)

Tinh Dung nghĩ lại thấy sợ hãi, lo lắng đi qua đi lại: “Chủ tử, theo nô tỳ thấy, với tâm kế như vậy Diệp thị chắc chắn không cam tâm với vị trí thứ phúc tấn đâu, lại đang có thai nữa, tất nhiên sẽ muốn nhờ con mà thượng vị, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Lý thị cười nham hiểm: “Diệp thị mang thai sao? Sao ta lại không biết gì hết vậy?”

Trải qua chuyện vừa rồi, Lý thị đã dần bình tĩnh lại, bây giờ biết rõ con người Diệp thị vẫn chưa quá muộn, nàng ta trăm phương ngàn kế che giấu chuyện mang thai, đơn giản là vì lo sợ sẽ có người gây bất lợi cho hài tử. Nhưng Diệp thị không nghĩ đến một điều, tính toán nào cũng có lợi có hại, không cho người khác biết, nghĩa là cho dù bào thai này có mất đi nàng cũng không thể đòi truy cứu, chỉ có thể tự nuốt phân đắng vào bụng.

Diệp Tú, người phản bội ta, lợi dụng ta mới có được mọi thứ, ta sẽ bắt ngươi trả lại gấp ngàn gấp vạn lần, sau đó lại đẩy ngươi rớt xuống mười tám tầng địa ngục, cho ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

Đêm yên tĩnh không một tiếng động, chẳng ai biết được bão táp đang từ từ hình thành ở Linh Lung cư.

Hiện tại, phủ bối lạc chính là một hồ nước bẩn, chỉ cần không cẩn thận là sẽ ngã vào ngay lập tức. Điều này Diệp Tú minh bạch, Lăng Nhã cũng minh bạch. Cho nên sau khi Dận Chân rời phủ, mỗi ngày Lăng Nhã đều ru rú ở trong viện, ngoại trừ thỉnh thoảng phải ra ngoài thỉnh an, nàng rất ít khi bước ra khỏi Tịnh Từ cư.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Niên Tố Ngôn (Thượng)

Edit: Ớt Hiếm

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, dù chỉ gặp nhau có vài lần nhưng Hoàng Huy và Lăng Nhã lại rất hợp nhau, Hoàng Huy thường quán lấy nàng chơi đùa, còn phá lệ gọi nàng một tiếng ‘đi nương’. Tám tuổi là độ tuổi cực kỳ hoạt bát hiếu động, tiếc rằng thân mình Na Lạp thị không khỏe, không thể cùng Hoàng Huy chơi đùa, còn mấy người Lý thị và Niên thị thì hẳn lại không thích, ngoại trừ nữ mẫu và nha đầu Hòa Phúc chuyên hầu hạ bên cạnh hẳn ra thì chẳng có ai chơi với hẳn cả. Lần đầu tiên gặp Lăng Nhã hẳn thấy rất thích, thế nên cứ quán lấy không buông, thường xuyên đi đến Tịnh Tư cư.

Khi vừa chào đời, Hoàng Huy vốn nhờ vào thân phận đích trưởng tử mà được lưu tên vào gia phả với danh phận thế tử phủ bối lạc, sau một thân phận hiển hách tôn quý thường là sự cô đơn quanh quẩn, thân phận đã định hẳn không thể tùy ý chơi đùa như những hài tử cùng tuổi, càng không thể ra khỏi phủ. Chuyện này làm cho Lăng Nhã hơi tiếc cho hẳn, đợi hẳn đọc sách tập võ xong thì cùng hẳn chơi đá cầu, chơi ngựa tre, còn bảo Tiểu Lộ Tử và Tiểu Trảng Tử làm một cái xích đu trong Tịnh Tư cư, cùng hẳn chơi đánh đu.

Một hôm sau giờ học, Hoàng Huy nôn nóng chạy tới Tịnh Tư cư. Hôm qua Lăng đi nương nói chỉ cần hôm nay hẳn học thuộc ‘Hiếu kinh’ mà Tôn tiên sinh dạy, thì nàng sẽ cho hẳn một sự bất ngờ. Vì vậy mà hôm qua hẳn miệt mài ngồi học tới giờ Hợi mới ngủ.

Tuy ‘Hiếu kinh’ chỉ có một ngàn chín trăm lẻ ba chữ, nhưng lại chia thành nhiều đoạn, mỗi đoạn không liên quan gì với nhau, muốn học thuộc hết quả là một chuyện khó khăn vô cùng. Tôn tiên sinh cũng không bắt hẳn phải học thuộc trong một đêm, chỉ mong đến cuối tháng thuộc được mười hay bảy tám đoạn cũng tốt rồi.

Hoàng Huy nhớ lại biểu hiện kinh ngạc của Tôn tiên khi sinh nghe hẳn đọc ‘Hiếu kinh’ lâu lâu không sót một chữ thì không nhịn được cười, miệng mở to như vậy cũng không sợ bị ruồi bọ bay vào.

Chạy một mạch tới Tịnh Tư cư, Hoàng Huy cảm thấy có gì đó khác thường, bình thường, vào giờ này phải có người quét dọn ở đình viện mới đúng, sao bây giờ không có một ai, đi đâu hết rồi? Nghi vấn của Hoàng Huy được giải đáp ngay khi hẳn bước vào đại sảnh, Niên thị y phục hoa lệ lộng lẫy ung dung ngồi trên chiếc ghế gỗ lê hoa, chuỗi ngọc trên cây trâm rồng phượng rủ xuống bên tai, xa hoa lóa mắt. Lăng Nhã thì đang quỳ trên mặt đất, toàn bộ hạ nhân ở Tịnh Tư cư cũng quỳ, trước mặt bọn họ là xác một con mèo, là Nhung Cầu mà Niên thị hay ôm trong lòng.

Không hay rồi, đã xảy ra chuyện! Hoàng Huy cả kinh, định lặng lẽ quay về nói với ngạch nương, không ngờ thị nữ Lục Ý bên cạnh Niên thị nhìn thấy hẳn chuẩn bị chạy đi thì kêu lên: “Thế tử.”

Hành tung bại lộ, Hoàng Huy đành phải gồng mình đi vào quy quy củ củ hành lễ: “Hoàng Huy gặp qua Niên di nương, Niên di nương vạn an.”

Sắc mặt Niên thị dần tái lại, vẫy tay ý bảo hẳn tới gần: “Thế tử cũng tới đây ư, đúng lúc, con giúp di nương nghĩ xem, có người nhẫn tâm độc chết Nhung Cầu của di nương đã nuôi mấy năm, con nghĩ nên xử trí ra sao?”

Hoàng Huy cẩn thận quan sát Niên thị rồi lại nhìn qua Lăng Nhã đang quỳ, thấp giọng nói: “Niên di nương nói vậy nghĩa là mèo của Niên di nương bị người của Tịnh Tư cư độc chết sao?”

Niên thị liếc mắt ra hiệu cho Lục Ý, nàng ta lập tức hiểu, giải thích: “Hồi bẩm thế tử, bình thường Nhung Cầu hay chơi đùa ở Đông viện, hôm qua cũng vậy, chơi tới nổi tối rồi cũng chẳng trở về, lúc đầu chủ tử còn không thêm để ý, cho rằng Nhung Cầu chỉ chơi loạn ở nơi nào đó thôi, nhưng đến tận sáng nay vẫn không thấy bóng dáng của nó thì chủ tử mới lệnh cho bọn nô tỳ đi tìm. Ai ngờ phát hiện ra xác Nhung Cầu đã cứng đờ ở ngoại viện Tịnh Tư cư.” Vành mắt Lục Ý hơi đỏ lên, chỉ vào mấy người Lăng Nhã, trách mắng: “Không cần hỏi nữa, khẳng định là bọn họ độc chết.”

“Ta... ta... không... không...” Tiểu Lộ Tử muốn phủ nhận nhưng càng vội thì càng nói không ra chữ, còn bị Lục Ý cho là vì chột dạ nên mới nói lắp.

Lăng Nhã ngăn không cho Tiểu Lộ Tử nói thêm gì nữa, ngược dung nhan thuần khiết lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Hồi bẩm Niên phúc tấn, Tiểu Lộ Tử nói lắp bẩm sinh, không liên quan gì tới chột dạ hay không. Về chuyện Nhung Cầu...” Lăng Nhã hơi ngừng một chút rồi thành thật nói: “Đúng là mấy ngày nay Nhung Cầu có chơi ở gần Tịnh Tư cư, mấy người Tiểu Lộ Tử thấy nó trắng muốt đáng yêu nên cũng đùa giỡn vài lần, nhưng tuyệt đối không làm ra chuyện đầu độc tàn nhẫn như vậy, phúc tấn trạch tâm nhân hậu, chắc cũng không muốn vì cảm xúc nhất thời mà oan uổng người vô tội, Lăng Nhã còn cả gan thỉnh phúc tấn minh tra, cho mấy người thiếp thân một sự trong sạch.”

“Theo lời người nói là ta đang nói oan cho người ư?” Niên thị lạnh lùng cười, đứng dậy nhìn Lăng Nhã từ trên cao, đáy mắt mù mịt hận ý: “Đã biết Lăng cách cách người có khả năng biện bạch, hôm nay thấy tận mắt quả là không sai, khó trách được Bối lạc gia nhìn với một con mắt khác, ban cho Tịnh Tư cư. Nếu người nói Nhung Cầu không phải do người hại chết, vậy thì nói cho ta biết, tại sao nó lại khéo léo chết ngay ngoại viện của người?”

“Thiếp thân không biết.” Thật ra trong lòng Lăng Nhã đã hiểu, nếu không phải do Nhung Cầu tự ăn bậy, thì là do có người hạ độc nó nhằm hãm hại nàng, nhưng việc này can hệ trọng đại, nàng lại không có một chút chứng cứ, mạo muội nói ra cũng chỉ rước lấy phiền toái mà thôi.”

“Một câu ‘không biết’ là muốn thoát tội ư? Lăng cách cách, người xem bốn phúc tấn là cái gì, xem mạng của Nhung Cầu là cái gì?” Nói xong câu cuối, Niên thị đã không nén được tức giận, phất tay áo, lạnh lùng nói với Lục Ý: “Đưa vật người lấy được trong miệng Nhung Cầu tới cho nàng ta xem.”

Lục Ý ‘dạ’ rồi mở khăn lụa đang nắm chặt ở trong tay ra, trong đó có một thứ sền sệt màu trắng, giống như là thịt, còn có phân nửa cái đầu cá.

Vừa thấy cái đầu cá, tim Lăng Nhã liền đập thình thịch, đây rõ ràng là đầu cá trong canh phù dung cá trích mà phòng bếp đưa tới trưa nay, lúc đó nàng thấy trong canh có hạt tiêu cay, nên chỉ ném sơ qua, lại thấy Nhung Cầu đến chơi nên bảo Tiểu Lộ Tử đưa cá dư đặt ra đĩa nhỏ cho Nhung Cầu ăn.

Niên thị rút trâm bạc xuống đưa cho Lục Ý cắm vào đầu cá, trong chốc lát thân trâm đã chuyển màu đen, báo là có độc. Nàng dùng sức ném cây trâm vào Lăng Nhã, vẻ mặt nghiêm khắc: “Ta đã hỏi phòng bếp, hôm nay bọn họ chỉ đưa cá trích qua chỗ của người, Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã, chứng cứ đều ở đây, người có muốn nói gì nữa không?”

“Thiếp thân không còn lời nào để nói.” Chuyện này đã được sắp xếp rất tỉ mỉ, sử dụng Nhung Cầu làm mồi như từng bước từng bước dẫn Niên thị tới đối phó với nàng; có lòng lại thành vô tâm, từ đầu nàng đã rơi vào thế bất lợi. Bây giờ cho dù nàng nói gì thì Niên thị cũng sẽ không tin, cũng chỉ cho rằng nàng đang xảo biện.

Cũng có khả năng Nhung Cầu là do chính Niên thị hạ độc, chỉ vì muốn tìm một cái cớ để đối phó nàng, hôm tiễn Dận Chân rời phủ, rõ ràng Niên thị nhìn nàng bằng một ánh mắt chứa đầy có địch ý, hơn nữa Lý thị cũng từng nhắc nhở nàng cẩn thận. Nếu thật là như vậy, thủ đoạn của Niên thị quả thật độc ác.

“Vây là Lãng cách cách người đã nhận tội rồi?” Mối do của Niên thị cong lên, tạo ra một nụ cười dữ dằn tàn nhẫn, ác độc ở đáy mắt vô thanh vô thức tràn ra thành tai họa. Không khí ngột ngạt bao trùm toàn bộ Tịnh Tư cư, mấy người Thủy Tú quỳ trên đất, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Niên thị cúi xuống nói nhẹ bên tai Lãng Nhã: “Giết người thì phải đền mạng, người nói xem ta nên xử trí người thế nào đây?” Mùi phấn hương tràn ngập trong mũi, Lãng Nhã muốn né cũng không được.

“Niên di nương,” Hoàng Huy kéo tay áo của Niên thị, nhỏ giọng nói: “Tuy Nhung Cầu chết cũng thật đáng tiếc, nhưng nó chỉ là một con mèo, không phải con người, Niên di nương có thể đừng trách tội Lãng di nương hay không?”

Sắc mặt Niên thị lạnh lùng, tay mang hộ giáp khảm ngọc bích thành hình hoa hướng dương vuốt ve cái đầu tròn bóng của Hoàng Huy: “Thế tử, nếu con chết, chắc chắn đích phúc tấn sẽ cực kì bị thương. Nhung Cầu tuy chỉ là một con mèo, nhưng ta thương nó như con, ta sẽ không bỏ qua cho người đã hại nó.” Giọng nói của Niên thị hơi nhỏ lại: “Còn nữa, thế tử phải nhớ kỹ, Nữ Hồ Lộc thị chỉ là một cách cách, thế tử gọi nàng ta là di nương là hạ thấp thân phận của mình.” Nói xong, nàng lệnh cho hạn nhân của mình: “Đưa thế tử trở về.”

Hoàng Huy giãy giụa không cho ai động vào mình, khẩn thiết cầu xin Niên thị buông tha cho Lãng Nhã. Tiếc rằng lời của hài tử không có trọng lượng, Niên thị vốn không để vào tai, lại sai người tới dẫn hắn đi. Đang giằng co thì Lý thị tới, nhìn thấy Tịnh Tư cư náo loạn, không khỏi ngạc nhiên ngăn người một lát, sau đó thì hỏi xem đang xảy ra chuyện gì. Hoàng Huy nhìn thấy Lý thị thì như gặp được cứu tinh, chạy đến bên cạnh nàng cầu xin: “Lý di nương, người mau cứu Lãng di nương đi, Niên di nương muốn Lãng di nương phải đền mạng cho Nhung Cầu.”

“Đền mạng?” Lý thị chau mày, nhìn Niên thị hỏi: “Muội muội, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Niên thị vốn cũng không ưa Lý thị, lập tức hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời. Vẫn là Lục Ý kể lại tóm tắt sự việc, Lý thị nghe xong nhíu mày: “Có thể bên trong có sự hiểu lầm, theo ta thấy, Lãng cách cách không phải là loại người có thể làm ra cái chuyện độc ác này.”

“Hiểu lầm?” Niên thị không ngừng cười lạnh: “Tỷ tỷ nhiều tuổi rồi mà vẫn còn hồ đồ, việc này đã sáng tỏ, làm gì có hiểu lầm, chẳng lẽ tỷ tỷ còn muốn lẫn lộn trắng đen?” Lời nói vô lễ như thế cho dù Lý thị nhịn lắm cũng không thể không biến đổi sắc mặt, không đợi Lý thị mở miệng, Niên thị tiếp: “Việc hôm nay ta cần người ở Tịnh Tư cư giải thích, tỷ tỷ không cần thiết dây nước bẩn vào người, nếu không khi Bối lạc gia trở về, ta sẽ bẩm báo tại toàn bộ sự việc, nói tỷ tỷ bao che cho Nữ Hồ Lộc thị.”

“Người...” Lý thị đã biết Niên thị không xem mình ra gì, nhưng không ngờ rằng nàng ta dám hùng hổ dọa người như vậy, không giữ lại một chút thể diện cho mình. Lý thị tức giận đến mức mặt đỏ như gấc, không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Niên Tố Ngôn (Hạ)

Edit: Ót Hiếm

Niên thị khí thế bức người, tình hình như vậy nếu không cho nàng ta một lời giải thích thì khó mà êm đẹp được, dù cho Na Lạp thị có đến thì cũng vô dụng, dù sao Niên thị đang nắm lý.

Tiểu Lộ Từ cắn răng, quyết định một mình ôm lấy tai họa này. Tiểu Tràng Từ này giờ vẫn luôn quan sát hắn, thấy vậy thì thở dài trong lòng, nhanh chóng dùng đầu gối tiến lên phía trước, đập đầu thật mạnh nói với Niên thị: “Niên phúc tấn bớt giận, là nô tài không tốt, gần đây trong Tịnh Tư cư hay có chuột, nô tài sợ kinh động tới cô nương nên tự mình rắc thạch tín quanh viện, hôm nay rắc xong quên rửa tay, lại lấy thức ăn cho Nhung Cầu, chắc vì vậy mà trong đầu cá có dính bột thạch tín, làm cho Nhung Cầu trúng độc. Quả thật nô tài đáng chết vạn lần, nhưng không liên quan tới người khác, cầu mong phúc tấn trách phạt.” Đây là lý do duy nhất mà Tiểu Tràng Từ có thể nghĩ ra để chấm dứt chuyện này mà không làm liên lụy nhiều tới người khác.

Thảm vận này giờ, cuối cùng cũng đã có người nhận tội, nhưng Niên thị không tin lý do mà Tiểu Tràng Từ đưa ra, ánh mắt lạnh lẽo vẫn dòn trên người Lãng Nhã, giống như muốn nhìn thấu bên trong.

Lúc này Lãng Nhã đã tỉnh táo trở lại, vẻ mặt tối sầm giờ tay tát Tiểu Tràng Từ một cái, nén đau vào lòng, mắng: “Hay cho một nô tài bất cần, thăm tra cả nửa ngày mới lờ ra người là người gây họa, thật đáng giận. Người thường hay phạm sai lầm, ta đã nhiều lần nhắc người phải cẩn thận một chút, không

ngờ người nghe chẳng lọt tai, lần này đã hại chết mèo của Niên phúc tấn, thật sự đáng đánh!” Lăng Nhã tiếp tục tát mạnh vào mặt Tiểu Tràng Tử mấy cái nữa rồi mới ngừng lại, Tiểu Tràng Tử cắn răng chịu đựng, không dám né tránh, còn luôn miệng: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

“Người hành sự lỗ mãng, đúng là đáng chết!” Nói xong Lăng Nhã quay về phía Niên thị, nét mặt không thể hiện vui hay buồn, nói: “Là Tiểu Tràng Tử hại chết Nhung Cầu, dù hắn không cố ý nhưng sai là sai, thỉnh phúc tấn trách phạt. Còn thiếp thân quân giáo bắt lực mới khiến hắn phạm một lỗi lớn như vậy, cũng không thoát được trừng phạt, thỉnh phúc tấn định đoạt.” Lăng Nhã dập đầu, tua không tước màu xanh rũ xuống, lả chã như cánh hoa rơi.

Lý thị đứng bên cạnh cũng lên tiếng: “Muội muội, sự tình đã rõ ràng, hay là bỏ qua đi, dù sao Tiểu Tràng Tử cũng không phải cố ý độc chết Nhung Cầu, muội xử trí một mình hắn là đủ rồi, không cần liên lụy tới Lăng cách cách. . . Đây gọi là ‘không biết không có tội’, trách phạt nàng ta cũng không hợp lý.” Nói tới đây, ánh mắt Lý thị chuyển qua nhìn Niên thị, trầm giọng: “Huống hồ nếu chuyện này truyền ra ngoài thì cũng chẳng hay ho gì.”

Trong tính toán của Niên thị, vốn là muốn dựa vào chuyện này vãn tội toàn bộ người trong Tịnh Tư cư, bao gồm cả Lăng Nhã, tốt nhất là diệt trừ luôn cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt này, Bối lạc gia đối xử với Lăng Nhã bằng một thái độ ôn hòa khác thường, khiến trong lòng Niên thị cảm thấy rất bất an. Nhưng hiện tại Tiểu Tràng Tử đưa raly do như vậy, vượt ngoài tính toán của nàng, đã vậy còn bị Lý thị nhìn chằm chằm như hổ rình mồi. Tuy Niên thị không sợ Lý thị, nhưng cũng không muốn nàng ta nắm được nhược điểm rồi gây bất lợi cho mình. Song, muốn nàng cứ vậy mà buông tha cho toàn bộ Tịnh Tư cư là điều không thể nào.

Đắn do một lát, Niên thị phui phui tay áo thêu chỉ vàng phức tạp, đôi mi khẽ nhướn lên: “Được, vậy thì theo ý tỷ tỷ, chỉ phạt một mình tên nô tài này, nhưng phạt ra sao thì do ta định đoạt, không ai được phép xen vào.”

Để giầy thêu hoa như ý hai màu chậm rãi bước tới dẫm lên bàn tay đang đặt trên đất của Tiểu Tràng Tử, càng dẫm càng mạnh, ngón tay đau nhức tới tận tim can làm cho Tiểu Tràng Tử đỏ mồ hôi lạnh, nhưng không dám rên một tiếng, chỉ sợ càng làm cho Niên thị thêm tức giận.

Lý thị không nở nhìn, ôm Hoàng Huy quay đầu đi chỗ khác. Còn Lăng Nhã, tuy trên mặt không lộ ra cảm xúc gì, nhưng trong tay áo, hai bàn tay đã nắm thật chặt, đến nỗi mỗi ngón tay đều trắng bệch, móng tay bén nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay đến ứa máu. Mấy người Tiểu Lộ Tử xót xa dâng trào, nhưng bọn họ thấp cổ bé họng, cho dù liều mạng ngăn cản cũng chẳng giải quyết được gì, không chừng chính mình cũng bị phạt lây, nếu vậy chẳng phải phụ sự hi sinh của Tiểu Tràng Tử hay sao?

“Yên tâm đi, ta sẽ không giết hắn.” Nụ cười lạnh nhạt như hơi sương của Niên thị hiện lên trên môi, không có một tia ám áp, ống tay áo vung lên cùng với một thanh âm tàn nhẫn: “Người đâu, còi hết y phục của tên nô tài này ra, trói vào cột viện thưởng một trăm đại bản, xem như là tế Nhung Cầu. Nếu hắn có thể sống sót thì bản phúc tấn sẽ không tính toán với hắn nữa.”

Một trăm đại bản? Người bình thường bị đánh ba mươi đại bản đã tróc thịt tróc da, một trăm đại bản này so với việc lấy mạng của Tiểu Tràng Tử thì có gì khác nhau đâu?

Lúc Tiểu Tràng Tử đang bị lột y phục để trói vào cột viện thì Tiểu Lộ Tử không chịu đựng nổi đã bò tới trước mặt Niên thị van xin, tình nguyện thay Tiểu Tràng Tử lãnh phạt. Nhưng Niên thị không hề động lòng, lạnh lùng lệnh cho thuộc hạ hành hình.

Tiền nô tài, nếu người đã dám gánh tội thay cho Nữ Hồ Lộc thị thì bản phúc tấn toại nguyện cho người, cho người xuống địa phủ làm một cô hồn đã quý, mãi mãi không được siêu sinh.

Lăng Nhã hận đến muốn thổ huyết, nhưng nàng không còn cách nào, chỉ biết nghiêng răng nhìn người của Niên thị đánh từng trượng từng trượng lên người của Tiểu Tràng Tử.

Niên Như Ngôn, ta với người không đội trời chung!

Trong tiếng kêu la thảm thiết của Tiểu Tràng Tử, Lăng Nhã nghiêng răng lập lời thề.

Một trăm đại bản đã đánh xong, Tiểu Tràng Tử biến thành người máu, đầu gục xuống không nhúc nhích, toàn thân không có động tĩnh, dường như hơi thở cũng chẳng còn.

Tiểu Lộ Tử mặc kệ Niên thị sẽ trách phạt, ba bước thành hai xông lên còi bỏ dây trói, Tiểu Tràng Tử lập tức ngã xuống, vô tri vô giác.

“Không... không... không được... không được ngủ!” Tiểu Lộ Tử nôn nóng tới khóc òa, dùng sức vỗ vỗ vào gương mặt của Tiểu Tràng Tử, hi vọng hắn tỉnh lại, hi vọng hắn nói với mình là hắn không sao. Nhưng mặc kệ cho Tiểu Lộ Tử làm gì đi nữa thì Tiểu Tràng Tử vẫn không hề động đậy.

Lý thị vẫn là người bình tĩnh nhất, tiến tới đưa tay lên mũi Tiểu Tràng Tử dò xét, cho dù rất mong manh nhưng khẳng định là vẫn còn hơi thở, vội bảo: “Mau đỡ hắn vào trong, Tinh Dung, lập tức đi mời đại phu.”

Còn sống ư? Niên thị nhướn mày lộ ra vẻ ngạc nhiên, như vậy là vẫn chưa tắt thở, mạng của tên nô tài cũng lớn thật, thấy Tinh Dung chuẩn bị bước đi, Niên thị quát lớn: “Không được đi.”

Lý thị giọng cười nói với Niên thị: “Muội muội, Tiểu Tràng Tử đã lãnh phạt rồi, muội cũng nên thể hiện quý khí của mình đi, hà tất phải so đo với một nô tài làm gì?”

“Ta đã nói, nếu hắn có thể chịu đựng được một trăm đại bản này thì ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng chưa từng nói sẽ cho phép hắn được thỉnh đại phu. Huống hồ trong phủ chưa từng có quy định hạ nhân được phép mời đại phu tới chữa bệnh, bây giờ làm vậy chẳng khiến người cười chê. Tỷ tỷ là lão nhân trong phủ, phải hiểu rõ quy củ mới phải.” Niên thị cười lạnh, không hề hợp với cảnh xuân đang ảm áp chút nào.

“Không lẽ cứ trơ mắt nhìn hấn chết hay sao?” Giọng nói của Lý thị mềm nhũn bất lực.

“Là dương gian hay là âm phủ, phải dựa vào số mệnh của hấn rồi.” Buông những lời này xong, Niên thị vịn tay Lục Ý thong thả rời đi, để lại sau lưng những ánh nhìn căm phẫn.

Tiểu Lộ Từ chật vật đỡ Tiểu Tràng Từ nằm xuống giường trong phòng hạ nhân, lúc quay lại chỉ kịp nghe câu nói sau cùng của Niên thị, nước mắt đã chảy ròng ròng. Tình trạng của Tiểu Tràng Từ bây giờ, nếu không mời đại phu thì chắc chắn hấn sẽ chết, là Niên phúc tấn cố tình muốn đuổi tận giết tuyệt.

Hấn cầu xin cô nương, cầu xin Lý phúc tấn cứu lấy người bạn tốt của hấn, nhưng Niên phúc tấn đã lên tiếng, còn lấy quy củ của phủ ra để áp chế, ai dám vi phạm chứ?

“Đề ta đi tìm Cao quản gia.” Lãng Nhã không thể nhẫn tâm trơ mắt nhìn Tiểu Tràng Từ chết, lập tức đòi đi tìm Cao Phúc. Nàng chưa kịp xoay người thì tay áo đã bị kéo lại, Lý thị nhìn nàng lắc đầu, mặt đầy chua xót: “Vô ích thôi, chắc chắn Niên thị đã cho người tới thông báo cho Cao Phúc, hấn tuyệt đối không dám làm phật ý của Niên thị đâu.”

“Vậy giờ ta phải làm gì đây?” Lãng Nhã nhất thời bần loạn, nồn nóng vây quanh, chợt nghe Hoàng Huy nói nhỏ: “Hay là đề ta nhờ ngạch nương?”

“Đích phúc tấn luôn luôn nhường nhịn Niên thị, chỉ sợ sẽ không vì một nô tài mà ra mặt, hay là nghĩ cách khác đi.” Lời của Lý thị đánh tan chút hi vọng cuối cùng của mấy người Lãng Nhã, trong phủ Niên thị nắm trọn quyền hành, còn đích phúc tấn lại quá hiền lành, cơ bản không ai có khả năng chống lại Niên thị.

Tĩnh Dung tiến lên một bước, nói: “Chủ tử, hay là đề nô tỳ thử xem?”

Lý thị nghe vậy thì sực nhớ, vội cười: “Đúng rồi, sao ta lại quên người chứ, nhanh, nhanh vào xem xem Tiểu Tràng Từ thế nào.” Đợi Tĩnh Dung đi rồi, Lý thị mới nhìn mọi người, ai ai cũng mang một vẻ mặt đầy nghi hoặc, nàng giải thích: “Tĩnh Dung xuất thân từ y dược thế gia, a mã của nàng ta nổi danh là Hạnh lâm lão gia, trước khi chết ông ta đã truyền cho nàng không ít kiến thức về dược lý, lúc ở bên cạnh ta cũng thường đọc qua y thư, nên đối với y lý cũng có vài phần thông tuệ.”

Lãng Nhã vui mừng vô cùng, vội vàng quỳ xuống, trình trọng nói: “Đại ân đại đức của phúc tấn hôm nay, thiếp thân nguyện ghi nhớ cả đời.” Đây chính là cơ hội sống sót cuối cùng của Tiểu Tràng Từ, nàng nhất định phải nắm lấy. Dù cho Lý thị có tính toán thì nàng cũng chấp nhận. Còn nữa, sau này muốn đối phó với Niên thị, chỉ một mình nàng nhất định sẽ không đủ sức.

“Đều là tỷ muội, không cần phải nói lời khách khí như vậy.” Lý thị kéo nàng dậy, thân thiết nói, thật khó nhận ra ý cười ẩn bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Xuân Đi

Mặc Ngọc mỉm cười lui ra, đến khi quay lại thì trong tay cầm một vật, chưa kịp tới gần thì Hoàng Huy đã la lên, vui mừng nhảy nhót: “Điều, là điều!”

Hoàng Huy miệng la chân chạy tới, nhận lấy con điều to gần bằng mình từ tay Mặc Ngọc. Đây là con điều giấy hình chim ưng, con chim ưng được vẽ hoàn chỉnh, đôi mắt sắc bén có hồn, sống động như thật. Có thể thấy người vẽ ra nó không những vẽ đẹp mà còn rất có tâm.

“Di nương, sao người biết con thích điều?” Hoàng Huy cười đến hai mắt híp lại, vuốt ve con điều, nhìn ngắm thật kỹ, lộ rõ sự yêu thích danh cơ nó.

Sự hân hoan không hề che dấu của Hoàng Huy khiến Lãng Nhã mỉm cười, nàng nhéo nhéo hai bên má bụ bẫm của hấn, hỏi: “Sao di nương lại không biết con thích cái gì chứ? Sao, có muốn đi nương chơi điều cùng với con không?”

“Muốn.” Hoàng Huy vội trả lời thật lớn, như sợ rằng chỉ cần chậm một chút thì Lãng Nhã sẽ đổi ý vậy. Hấn chạy như bay ra bên ngoài, Lãng Nhã vội sai Mặc Ngọc vào lấy đôi giày mềm ra cho nàng thay, để giày thêu hoa nàng đang đi chỉ dùng để đi đường bằng, nếu mang nó mà chạy thì té ngã là cái chắc.

“Thế từ chậm một chút.” Lãng Nhã vừa gọi vừa đuổi theo bóng dáng nhỏ nhắn phía trước, con điều được hấn giữ bằng sợi dây, bay đập đi ừ sau lưng.

Tháng ba, cỏ xanh chim hót, đúng là rất hợp để chơi điều. Hoàng Huy vừa chạy vừa cười, lưu lo như chim oanh, vang vọng khắp phủ. Dưới nền trời xanh biếc được phủ những tầng mây trắng, hoa anh đào nở rộ, những cánh hoa rơi rụng, nương theo gió lượn lờ mấy vòng rồi mới rơi xuống đất, tạo nên phong cảnh đất trời đẹp không sao tả xiết.

Giữa bầu trời hoa anh đào, Lãng Nhã và Hoàng Huy bắt đầu thả điều, gió từ chân trời thổi tới, khi con điều bay lên thì phát ra tiếng “u.u” khiến Hoàng Huy ngạc nhiên đến ngơ ngẩn, hỏi ra mới biết, Lãng Nhã đã gắn ở đuôi điều một cây sáo trúc, chỉ cần có gió thổi qua thì sẽ vi vu, giống như có người thổi điều thổi sáo ở trên cao.

Hoàng Huy phấn khích vỗ tay, không ngừng đòi Lãng Nhã thả điều cao hơn lại cao hơn, đến tận lúc hết dây mà vẫn chưa thỏa, thậm chí hắn còn nghĩ ra một ý tưởng: “Di nương, nếu bây giờ chúng ta nối dây dài ra dài ra, tới buổi tối thì điều có thể bay lên tới cung trăng không?”

“Sao? Còn nhỏ như vậy mà đã muốn lên cung trăng để gặp Hằng Nga tiên từ sao?” Lãng Nhã trêu hấn.

Hoàng Huy nhún cái mũi rất giống Dân Chân của hắn, nói: “Không phải, a mã đã nói rồi, trên cung trăng vốn không có Hằng Nga tiên từ gì đó, chỉ là chuyện hoang đường mà thôi. Chỉ có mỗi nhũ mẫu tin là thật, mỗi lần con giải thích bà ta đều không tin, làm con tức muốn chết.”

Mặc Ngọc ở bên cạnh nói xen vào: “Thế từ chưa từng lên trên cung trăng thì sao biết được trên đó có Hằng Nga tiên từ hay không?”

“A mã nói không có thì không có.” Hoàng Huy hếch cái cằm nhỏ lên khẳng định, trong lòng hắn, nhưng gì a mã nói chắc chắn không sai. Lãng Nhã chuyển dây điều cho Hoàng Huy, cười cười: “Không nói chuyện này nữa, chơi một lát nữa rồi kéo điều về, con thả điều bay cao như vậy lỡ đâu gió lớn thổi đứt dây là điều sẽ bay đi mất đó.”

Vừa nghe điều sẽ đứt dây, Hoàng Huy vội vàng gập đầu liên tục, cẩn thận từ từ thu dây lại, hắn còn muốn giữ lại con điều để chơi thêm vài lần nữa.

Mấy người Lãng Nhã không hề biết rằng, cách đó không xa, sau gốc cây, có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ...

Lãng Nhã và Hoàng Huy rất hợp nhau, chuyện này khiến Na Lạp thị chiều cố Lãng Nhã nhiều hơn, giúp Lãng Nhã củng cố căn cơ và địa vị của mình từng chút từng chút một.

Tuy Na Lạp thị không can thiệp quá sâu vào việc trong phủ, nhưng dù sao cũng là đích phúc tấn, nếu nàng và Lãng Nhã qua lại thân thiết thì những kẻ đồ kỵ Lãng Nhã cũng phải e dè chút ít. Trong phủ, những lời dị nghị không hay về Lãng Nhã dần lắng xuống, hoặc ít ra bề ngoài là như thế.

Hoa nở đẹp đến đâu cuối cùng rồi cũng phải tàn, biến một kiếp đẹp tươi là cát bụi. Còn con người thì sao? Sau rực rỡ vinh quang thì còn lại điều gì?

Tin tức Tiểu Tràng Tử không chết bất ngờ truyền tới tai Niên Tố Ngôn, nàng hừ lạnh một tiếng, ném thật mạnh chén sữa ngựa xuống bàn, nhướn mày: “Không ngờ như vậy mà còn có thể cứu được, rõ ràng chỉ là một cái mạng hèn.”

“Chủ tử, không lẽ cứ bỏ qua cho hắn như vậy?” Lục Ý cẩn thận lau vết sữa dính trên tay áo của Niên thị.

Niên thị trừng mắt liếc Lục Ý, bực mình nói: “Không bỏ qua thì làm gì bây giờ, chẳng lẽ ngươi muốn bốn phúc tấn trở thành người lật lọng hay sao?”

Lục Ý vội vã cúi đầu: “Nô tỳ không dám, có điều nô tỳ thấy nếu cứ để yên như vậy thì quá lợi cho những người Tịnh Tư cư, nhất là vị Lãng cách cách kia, ngày ngày giả thanh cao nhưng thực tế lại là một con hồ ly tinh mị chủ, khiến Bối lạc gia ban cả cái Tịnh Tư cư cho nàng ta.”

Niên thị vén tóc qua tai, miên man nói: “Một Tịnh Tư cư hèn mọn thôi mà dám không xem ta ra gì, và lại Tịnh Tư, Tịnh Tư... Chẳng phải ‘tịnh tư’ nghĩa là ‘đã qua’ sao, đó là điềm tốt, ngày tháng còn dài, nhất thời không cần nóng vội. Ta không tin lần nào nàng ta cũng gặp may mắn như vậy.”

“Nhưng mà...” Lục Ý lo lắng: “Nô tỳ nghe nói nàng ta và Lý phúc tấn thường xuyên lui tới, với lại hôm đó chủ tử cũng thấy rồi, không biết nàng ta dùng yêu pháp gì mà nói gì thế tử cũng nghe theo, điều này tất nhiên cũng sẽ ảnh hưởng tới thái độ của đích phúc tấn đối với nàng ta.”

“Chỉ là một Lý Nguyệt mà thôi, không là gì, thậm chí đích phúc tấn...” Niên thị nâng nhẹ châu hoa trên búi tóc, băng quơ: “Xưa nay tính tình nàng ta mềm yếu như Bò Tát, chỉ cần được cúng bái đầy đủ là được, quan tâm tới làm gì. Nữ Hồ Lộc thị muốn dựa vào hai người này để đối phó bốn phúc tấn, đúng là si tâm vọng tưởng.” Nàng liếc Lục Ý, nói tiếp: “Lo lắng nhất của ta hiện giờ là thái độ của Bối lạc gia, Nữ Hồ Lộc thị này phải diệt trừ càng sớm càng tốt. Nên ngươi phải cho người nhìn chăm chăm vào Tịnh Tư cư, có bất cứ động tĩnh gì thì lập tức báo cho ta, ta không tin không nắm được nhược điểm của nàng ta.” Dù không muốn nhưng Niên thị cũng phải thừa nhận rằng, dung nhan của Lãng Nhã thật sự khiến nàng cảm thấy mình bị uy hiếp.

“Nô tỳ sẽ sắp xếp người ngày đêm giám sát Tịnh Tư cư.” Lục Ý hiểu ý trả lời.

Ngày mười tháng ba năm Khang Hi thứ bốn mươi bốn, cũng là ngày Thanh Minh, cỏ xanh chim hót, vạn vật xanh tươi, đất trời tràn trề sinh khí.

Cũng vào ngày này, cây cọ cuộc đời vẽ lên bức tranh vận mệnh của Lãng Nhã một nét dày đặc, thay đổi toàn bộ quỹ đạo nhân sinh sau này của nàng, nét vẽ này khiến Lãng Nhã khắc ghi cả đời cả kiếp. Đến tận lúc nàng đã trở thành Hi phi quyền khuynh thiên hạ, thậm chí là Hi Quý phi, nàng vẫn nhớ mồn một, một chút cũng không quên.

Khi ấy, Mặc Ngọc đã từng hỏi Lãng Nhã lúc này đã là Hi Quý phi một câu: Nếu có thể dùng vinh sủng hôm nay để đảo ngược lại những gì đã xảy ra vào ngày mười tháng ba năm Khang Hi thứ bốn mươi bốn, nàng có bằng lòng hay không?

“Nếu được, bốn cung nguyện dùng mạng này để đổi lấy mạng của hắn.” Lãng Nhã trả lời bi thương mà bất lực, mọi thứ đều đã qua đi, nên cả quãng đời còn lại của nàng chỉ có thể mang theo hối hận mà thôi.

Giống như mọi ngày, hôm đó, Lãng Nhã ăn sáng xong thì cầm chén trà Hoàng Sơn Phong Mao ra xích đu ngồi đong đưa, nhìn Tiểu Lộ Tử cắt tia cảnh hoa. Tiểu Lộ Tử tuy ăn nói vụng về nhưng tay chân thì lại rất khéo léo, toàn bộ hoa cỏ ở Tịnh Tư cư đều do một tay hắn phụ trách xử lý. Nhờ bàn tay của Tiểu Lộ Tử, cả đình viện tràn ngập hoa thơm cỏ xanh, đan xen thú vị. Trừ Tiểu Tràng Tử đang tịnh dưỡng thì những người còn lại đang làm việc rất chăm chỉ.

Mỗi lần mũi chân của Lăng Nhã chạm lên mặt đất là xích đu sẽ động đưa, linh động tao nhã, y phục bay bay thanh thoát tựa như không dính chút bụi trần, vô cùng yên tĩnh, vô cùng tốt đẹp.

“Di nương! Di nương!” Một bóng dáng nhỏ bé chạy nhanh đến, phá vỡ buổi sáng yên tĩnh, Hoàng Huy vừa hết giờ học, trên tay còn cầm con điều thật to, chính là con chim ưng lần trước Lăng Nhã làm cho hắn.

“Chạy chậm thôi.” Lăng Nhã giang tay đón Hoàng Huy, làm cho xích đu giao động thật mạnh. Đợi Hoàng Huy đứng yên, Lăng Nhã lấy khăn tay lau nhẹ cái trán rịn mồ hôi của hắn, lời nói thật trù mến.

Hoàng Huy ngọt như một viên kẹo đường ngọt ngào làm nũng trong lòng Lăng Nhã, một lát sau mới đưa con điều lên, nói: “Di nương, hôm nay trời trong, con muốn chơi điều, người có thể chơi cùng con một chút được không?” Sợ Lăng Nhã không đồng ý, hắn vội nói tiếp: “Hôm nay tiên sinh dạy gì con đều đã thuộc.”

“Có thật không?” Lăng Nhã vuốt cái mũi thẳng của hắn hỏi. Nàng thật sự rất thích Hoàng Huy, hoạt bát thông minh, có hắn ở đây, cuộc sống của nàng cũng bớt buồn tẻ.

“Đĩ nhiên là thật, nếu không tin thì di nương cứ khảo đi.” Hoàng Huy ưỡn ngực tự tin nói. Mấy hôm nay, ngay cả Tổng tiên dinh cũng khen hắn học hành có tiến bộ.

Lăng Nhã vỗ vỗ đầu của hắn hỏi vài câu, Hoàng Huy đối đáp trôi chảy, không một chút sai lạc, quả nhiên hắn đã rất siêng năng.

“Đúng rồi, di nương, vừa rồi con gặp Linh Tịch, nàng ta nói là cũng muốn thả điều cùng chúng ta, có được không di nương?” Tuy hắn và Linh Tịch hay cãi nhau, nhưng suy cho cùng cũng là huynh muội, tình cảm dĩ nhiên cực tốt, thường hay chơi đùa cùng nhau. Lúc này Linh Tịch biết hắn chuẩn bị thả điều thì thích thú vô cùng, nhảy cẫng lên rồi nói quay về lấy điều, nhắc Hoàng Huy nhất định phải đợi nàng ta đến mới được đi thả điều.

“Tất nhiên là được.” Lăng Nhã cười tủm tỉm, đứng dậy định cầm lấy con điều trong tay Hoàng Huy. Mặc Ngọc bên cạnh nhắc nhở: “Cô nương, người quên rồi sao, hôm nay là ngày dệt cục đưa vải đến, người đã nhận lời đi với Lý phúc tấn đến chọn vải rồi mà.”

Hàng năm, vào hai mùa xuân thu, ba dệt cục Giang Ninh, Tô Châu, Hàng Châu sẽ đưa vải dệt đến kinh thành. Tất nhiên trong cung chọn đầu tiên, sau đó đến các a ca, rồi mới đến các quan viên.

Lý thị đã phái người tới truyền lời, bảo Lăng Nhã cùng nàng ta đến chọn một ít vải phù hợp làm y phục mùa hè. Nếu là lúc trước chắc chắn Lăng Nhã sẽ từ chối, nhưng từ sau chuyện Nhung Cầu, nàng thay đổi thái độ rất nhiều, không né tránh Lý thị nữa.

Trong phủ bối lặc, nàng vốn chưa đủ căn cơ, mà Niên thị không thích nàng ra mặt, bất cứ lúc nào cũng tìm cơ đối phó nàng. Lần trước nàng may mắn thoát được, nhưng Tiêu Tráng Tử cũng xém chết. Sau này thì sao? Nếu tiếp tục xảy ra chuyện, người chết sẽ là ai?

Cho nên, muốn Niên thị thu tay, cần phải tìm một người mà nàng ta kiêng kỵ, đích phúc tấn dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất, nhưng đáng tiếc nàng ta không màng thế sự, nên Lăng Nhã chỉ còn một lựa chọn duy nhất – Lý Nguyệt Như.

“Di nương, người không thể đi với con sao?” Hoàng Huy hơi thất vọng hỏi.

Lăng Nhã suy nghĩ rồi mỉm cười: “Di nương đã nhận lời với Lý di nương trước, nếu giờ không đi thì thành người thất tín. Hay vậy đi, di nương đi chọn vải trước, sau khi chọn xong lập tức trở về thả điều với Hoàng Huy. Trước đó, Hoàng Huy chơi cùng với Linh Tịch có được không?”

Cho dù Hoàng Huy không vui nhưng vẫn đồng ý, kéo điều chạy ra ngoài, ra tới cửa còn quay lại dặn Lăng Nhã phải tranh thủ tới sớm chơi với hắn.

Lăng Nhã có nằm mơ cũng không nghĩ được, lời từ biệt này lại trở thành lời vĩnh biệt của nàng và Hoàng Huy...

Cùng Lý thị chọn vải xong, Lăng Nhã tới hoa viên nhưng không thấy Hoàng Huy và Linh Tịch đâu cả, chỉ nghĩ bọn chúng đã chơi xong và trở về rồi. Ai ngờ vào buổi chiều, tin dữ truyền tới tại Lăng Nhã, lúc chơi điều, Hoàng Huy và Linh Tịch trượt chân rơi xuống nước, lúc phát hiện được thì Hoàng Huy đã chết đuối, Linh Tịch còn chút hơi thở nên đã thỉnh thái y, còn cứu được hay không thì vẫn chưa biết. Đích phúc tấn đã khóc tới ngất xỉu, còn Lý phúc tấn thì luôn canh giữ bên cạnh Linh Tịch, dù ai khuyên gì cũng không chịu rời nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sinh Tử

Edit: Ớt Hiêm

Hoàng Huy chết rồi? Tin tức này khiến Lăng Nhã choáng váng, đang đứng thì ngã mạnh vào ghế.

Sao như vậy được? Hoàng Huy sao lại chết được? Sáng nay hắn còn vui vẻ riu rít nói muốn cùng nàng thả diều, sao chớp mắt đã không thấy nữa? Chuyện này thật hoang đường! Quá hoang đường!

Lăng Nhã bất ngờ chụp lấy tay của Thủy Tú, giống như chụp lấy một sợi rom cứu mạng, mắt tràn đầy hi vọng, hỏi: “Thủy Tú, là người nghe lầm phải không, thật ra thế tử không chết, cùng lắm chỉ ngất đi như Linh Tịch cách cách thôi, đúng không?”

Nàng nắm cánh tay đó thật chặt, móng tay bén nhọn xuyên qua lớp áo mỏng đâm vào da thịt của Thủy Tú, đau rất đau, nhưng lúc này Thủy Tú dường như không còn cảm giác, chỉ nhìn Lăng Nhã bằng một ánh mắt tràn ngập đau thương, ánh mắt đó khiến cho trái tim Lăng Nhã quặn thắt từng cơn.

“Thật sự không lầm?” Lăng Nhã khó khăn thốt ra từng tiếng, thanh âm trầm thấp tới mức nghe như không phải thốt ra từ miệng của nàng.

“Dạ.” Hai mắt của Thủy Tú đỏ bừng khi nói ra từ ‘dạ’ đơn giản này: “Lúc mọi người tìm thấy thế tử, thì đã không còn hơi thở.”

Những giọt nước nóng hổi không ngừng lăn trên hai gò má của Lăng Nhã, chảy vào trong miệng chua xót không tả nổi, hai chân nàng vô lực, từ từ khụy xuống, lâm bầm: “Là ta... là ta... là ta đã hại Hoàng Huy... Là do ta hại hắn.”

Mặc Ngọc ở phía sau vội đỡ lấy Lăng Nhã, nghẹn ngào khuyên: “Cô nương, người đừng nghĩ vậy, cô nương cũng đâu muốn thế tử chết, tất cả đều là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà thôi.”

“Không phải, là ta hại hắn, nếu ta chịu cùng hắn đi thả diều, hoặc trước đó ta không làm điều cho hắn, thì sẽ không có ngày hôm nay, Hoàng Huy sẽ không bị rơi xuống nước, lại càng không chết.” Lăng Nhã lắc đầu không ngừng, không ngăn được nước mắt. Nàng ngã ngồi trên đất, nước mắt nhỏ giọt xuống mu bàn tay, tim đau như thiêu như đốt.

“Cô nương, người không phải là thần tiên, sao biết được sẽ xảy ra chuyện gì? Mọi thứ đều là số mệnh đã định, thế tử nhất định phải có một kiếp này.” Tiểu Tráng Tử vịn vào bả vai của Tiểu Lộ Tử, từng bước từng bước lết vào, đứng trước đôi mắt vô thần của Lăng Nhã, nói: “Thế tử tâm địa thiện lương, nếu hắn trên trời có linh thiêng cũng không muốn nhìn thấy cô nương tự trách mình như vậy.”

“Hoàng Huy chỉ mới tám tuổi, Tiểu Tráng Tử à, Hoàng Huy chỉ có tám tuổi thôi, thiện lương như vậy, thiên chân như vậy, tại sao lại chết sớm? Ông trời đối với hắn như vậy là không công bằng!” Câu cuối cùng của Lăng Nhã chứa đầy oán hận, bộc phát bi thương.

Tiểu Tráng Tử nhìn thẳng vào mắt Lăng Nhã: “Năm nô tài mười tuổi, Hoàng Hà phát lũ, nhấn chìm toàn bộ đồng ruộng nhà cửa, hàng vạn hàng vạn người chết đuối. Lúc đó, nô tài chụp được một cây gỗ nên mới sống sót, nhưng những người khác thì không may mắn như nô tài, nếu không chết đuối thì cũng chết đói chết bệnh, trước mắt nô tài toàn là thi thể, ông trời đối với bọn họ có công bằng sao? Chưa kể trong bối lạc phủ này, nhi tử của Lý phúc tấn ba tuổi thì bị bệnh qua đời, nữ nhi của Tổng phúc tấn chưa đầy tháng đã chết non; còn có Chu cách cách, một người thật tốt bụng, không hiểu sao lại chết bất đắc kỳ tử, một xác hai mạng. Ông trời đối với bọn họ có công bằng sao? Cô nương, trên đời này có quá nhiều chuyện không công bằng, vận mệnh của thế tử như vậy, người có tự trách mình bao nhiêu đi nữa cũng không thay đổi được gì.”

Lăng Nhã chột ngẩn người, không ngờ trong bối lạc phủ nhìn có vẻ bình yên này lại ẩn chứa nhiều chuyện như vậy, càng không biết Dận Chân đã từng có nhiều hơn một nhi một nữ. Vậy mà, hai hài tử còn sót lại dưới gót Dận Chân một thì đã chết, còn lại có sống được hay không vẫn còn chưa biết.

Lăng Nhã bỗng rùng mình, trong đầu hiện ra một suy đoán rợn người, cho dù biết suy đoán này của mình là hoang đường vô căn cứ, nhưng nàng không thể dứt ra được, nó cứ luẩn quẩn trong đầu. Ánh mắt Lăng Nhã u mê dừng lại trên người Tiểu Tráng Tử, bất động thật lâu mới rít từng chữ qua kẽ răng: “Thật sự là ngoài ý muốn sao?”

Tiểu Tráng Tử biến sắc, nhưng rất mau đã khôi phục lại vẻ trầm tĩnh, ngược mắt lên nói rất nhỏ: “Nô tài không biết, mà cô nương cũng đừng nghĩ nhiều, cô nương chỉ cần nhớ kỹ một điều, thế gian này không bao giờ có hai chữ ‘công bằng’.”

Không gian trở nên cực kỳ tĩnh lặng, ngoài tiếng thở ra thì không có thêm bất cứ tiếng động nào khác, lời nhắc nhở của Tiểu Tráng Tử làm cho Lăng Nhã lạnh băng, nàng vẫn luôn nghĩ rằng mình đã tường tận mọi chuyện, nhưng giờ xem ra nàng quá ấu trĩ rồi. Những gì xảy ra trong phủ bối lạc này thâm sâu hơn nàng nghĩ rất nhiều. Hôm nay, nếu không có Tiểu Tráng Tử cảnh tỉnh thì một ngày nào đó, nàng không cần thận bị quật ngã, đến mức không bò dậy được, cũng sẽ ngơ ngác chẳng hiểu tại sao. Lăng Nhã thở phào như trút được một gánh nặng, vịn tay Mặc Ngọc xiêu vẹo đứng lên, khi cơ thể nàng từ từ rời khỏi nền đất, cảm giác trống trải vây lấy nàng, giống như không nơi nương tựa, nàng chỉ còn biết nắm chặt tay Mặc Ngọc, chỉ có hành động đó mới cho nàng chút tin tưởng là mình còn sống ở nhân gian.

“Ta đã hiểu.” Lăng Nhã nhìn thẳng vào Tiểu Tráng Tử đang quỳ trên đất, đáy mắt trầm tĩnh ôn nhu, Lăng Nhã đỡ Tiểu Tráng Tử dậy, nói: “Đã làm khó người rồi.”

Không ai hiểu rõ hơn nàng, những lời lúc này của Tiểu Tráng Tử rất đáng giá. Nếu không thật lòng xem nàng là chủ tử hắn đã không nói những lời thẳng thắn như vậy, những lời này, có thể mang tới họa sát thân.

“Phân ưu với cô nương là trách nhiệm của nô tài.” Tiểu Tráng Tử nói xong, Lăng Nhã gật đầu thật mạnh, nàng đã thực sự minh bạch. Những người đứng đây, luận về trung thành thì ai cũng như ai, nhưng luận về thông minh, có lẽ Tiểu Tráng Tử là xuất sắc nhất. Đặc biệt là sau khi trải qua chuyện Nhung Cầu, trở về từ quý môn quan khiến hắn càng chín chắn kiên định hơn, theo thời gian chắc chắn sẽ trở thành một cánh tay đắc lực của nàng.

Hoàng Huy... Lăng Nhã cố gắng dồn nén chua xót vào lòng, nhưng dù được thì nước mắt vẫn cứ trào ra, cuộn cuộn không ngừng. Mặc Ngọc là người hầu hạ Lăng Nhã lâu nhất, thấy nàng đau đớn như vậy cũng không chịu nổi, nước mắt rơi theo: “Cô nương, người chết không thể sống lại, người cần phải nghĩ thoáng một chút, cô nương.”

“Đừng lo, ta không sao.” Lăng Nhã hít sâu, buông tay Mặc Ngọc ra bước tới mở toang cửa sổ, lặng lẽ nói: “Lúc này không ai thương tâm bằng đích phúc tấn, Hoàng Huy là mạng của nàng ta, hiện tại Hoàng Huy không còn, không biết nàng ta có chịu đựng nổi hay không.”

Mọi người nghe xong đều im lặng, ai cũng biết năm đó đích phúc tấn vì hạ sinh thể tử mà thân thể bị tổn thương, không thể phục hồi. Cho nên nàng ta mới xem Hoàng Huy như sinh mạng, dồn hết tâm huyết lên người hắn, chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ cũng không màng quản. Nhưng chuyện đời khó lường, bây giờ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đây chẳng khác gì là lấy mạng đích phúc tấn, không biết nàng ta có vượt qua nổi kiếp nạn này hay không.

Vì chuyện của Hoàng Huy, Dân Chân từ Giang Nam trở về trước thời hạn, mang theo thánh chỉ của Khang Hi truy phong Hoàng Huy thành Bối tử. Tang sự của Hoàng Huy được tổ chức long trọng, nhưng tất cả cũng không thể bù đắp được nỗi bi ai mất mát trong lòng Na Lạp thị. Vào thời điểm đó, đêm nào cũng nghe được tiếng khóc tê tâm liệt phế của nàng. Đối với một ngách nương mà nói, chỉ cần nhi tử ở lại bên mình thì vinh quang địa vị cũng chẳng là cái thứ gì, nhưng mà... chuyện này giờ đây chẳng khác gì hoang tưởng.

Lăng Nhã đã từng đến thăm Na Lạp thị, nhưng vì nàng ta thương tâm quá độ nên chẳng muốn gặp ai, chỉ vào lễ hạ táng Hoàng Huy thì mới xuất hiện. Khi thấy nàng ta, Lăng Nhã không dám tin vào mắt mình, mới có mấy ngày mà Na Lạp thị gầy đến tro xương, không ra hình hài, ánh mắt vô hồn, không hề có một chút ánh sáng, có chăng chỉ là một khoảng không đen đặc vô biên...

Đôi tay khô gầy của Na Lạp thị giữ chặt quan tài của Hoàng Huy, mặc Dân Chân khuyên thế nào cũng không bỏ ra, đến tận lúc phải hạ táng vẫn nắm chặt buồng, ai nói gì khuyên gì cũng vô ích, làm như nàng còn giữ chặt thì Hoàng Huy vẫn còn ở nên nàng.

“Phúc tấn, hãy để Hoàng Huy yên tâm mà ra đi!” Dân Chân một thân trường bào đen ôm hai bả vai của Na Lạp thị an ủi, trong lòng hắn cũng cực kỳ khó chịu, Hoàng Huy là nhi tử duy nhất của hắn, còn là nhi tử hắn rất mực thương yêu. Những lời nói của Hoàng Huy trước khi hắn rời kinh vẫn còn vang vọng bên tai, vậy mà giờ đây đã âm dương cách biệt, bất ngờ như vậy, ngay cả gặp con lần cuối hắn cũng không thể.

“Không, không được!” Na Lạp thị lắc đầu liên tục, liều chết nhào tới ôm lấy cỗ quan tài lạnh như băng, giọng the thé: “Hoàng Huy không chết, các người không được chôn, Hoàng Huy thích náo nhiệt, một mình nó ở đây sẽ rất buồn, ta muốn dẫn nó về nhà, về nhà thôi hải tử ngoan của ta.” Nàng gào thét vào mặt những người đang nâng quan tài, một hai bắt bọn họ phải khiêng trở về.

“Đủ rồi!” Dân Chân hét lớn, lời nàng ra khỏi cỗ quan tài: “Liên Ý, Huy nhi đã chết rồi, không bao giờ trở lại với chúng ta nữa, hiện tại điều duy nhất chúng ta có làm cho nó là để nó yên tâm mà ra đi. Nàng cứ níu kéo như vậy, Huy nhi có đi cũng chẳng an lòng.”

Na Lạp thị dờ dẩn nhìn Dân Chân, ánh mắt vô hồn co thắt lại, bao nhiêu đau đớn bị thương theo tiếng khóc bật ra, nếu được, nàng thà cả đời sống trong khoảng không đen đặc của mình, cũng không muốn đối diện với việc Hoàng Huy đã chết, vĩnh viễn không muốn!

“Khóc đi, khóc được là tốt rồi.” Dân Chân vừa an ủi vừa dìu Na Lạp thị qua một bên để mọi người hạ thổ, nhìn cát vàng từ tú phủ lên quan tài, vành mắt hắn cũng đỏ lên.

Năm Khang Hi thứ bốn mươi bốn, vì cái chết của Hoàng Huy mà mùa xuân trở nên cực kỳ ảm đạm. Đích phúc tấn bệnh nặng, tướng đâu không trụ nổi, nguyên lai cũng là do những giọt nước mắt ảm sâu trong đôi mắt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tin Đồn (Thượng)

Edit: Ót Hiếm

So với Na Lạp thị thì Lý thị may mắn hơn nhiều, Linh Tịch được thái y tận tình cứu chữa nên đã qua cơn nguy kịch, Linh Tịch và Hoàng Huy cùng rơi xuống nước, nhưng Linh Tịch lại may mắn thoát chết, thật sự là trời cao chiếu cố, nhờ vậy mà Dân Chân thở phào một hơi. Nếu Linh Tịch cũng không còn, hẳn thật sự không biết phải làm thế nào.

Sau khi Linh Tịch tỉnh lại, Dân Chân có hỏi sơ tình cảnh lúc nàng rơi xuống nước. Khi trả lời, Linh Tịch có vẻ ngáp ngừng, nàng kể, nàng chỉ nhớ lúc mình và Hoàng Huy chạy kéo điều lên, đến gần Kiềm Gia trì thì thấy hơi mệt nên ngồi xuống bờ hồ tính nghỉ ngơi một chút, ai ngờ ngồi chưa bao lâu thì Hoàng Huy bất ngờ rơi xuống nước, nàng thấy vậy thì luống cuống nên cũng rơi theo, sau đó xảy ra chuyện gì thì nàng không biết, khi tỉnh lại thì đã nằm ở trên giường.

Khi biết Hoàng Huy không còn, cả người Linh Tịch cứng đờ, sau đó bắt đầu khóc lớn, vừa khóc vừa nháo nói là muốn đi tìm Hoàng Huy. Bình thường Linh Tịch và Hoàng Huy hay cãi cọ, nhưng thật ra tình cảm của hai đứa rất tốt. Lý thị sợ nàng khóc nhiều sẽ tổn hại thân thể, ra sức dỗ dành, khó khăn lắm Linh Tịch mới hết nháo, nhưng vẫn khóc không ngừng.

Mưa xuân rì rả, tựa như nước mắt của con người, dai dẳng không ngừng, mùa xuân năm nay là khoảng thời gian không ai muốn nhớ tới, chỉ mong sao nó sớm qua đi, mặc kệ sau nó sẽ là mùa hạ vô cùng nóng bức.

Vào khoảng thời gian này, có một tin đồn đáng sợ bắt đầu lan truyền trong phủ, đồn rằng thể tử không phải trượt chân rơi xuống nước, mà là bị người

khắc đầy xuống. Mà người đẩy hẳn lại chính là Lăng Nhã, tin đồn chi tiết rằng nàng dùng điều dụ Hoàng Huy và Linh Tịch đến bờ hồ, nhân đó mới đẩy bọn chúng xuống, ý đồ hại chết cả hai.

Khi Lăng Nhã nghe được chuyện này từ miệng Ôn Như Ngôn, nàng vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, người tạo ra tin đồn này dụng tâm quá ác độc, rõ ràng là muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Tuy đây là tin đồn không có căn cứ, nhưng người từng chết do tin đồn cũng không phải là ít, ngay cả thánh nhân cũng đã đúc kết: Dao ngôn mãnh vu hồ*. Tin đồn càng lan truyền thì đối với Lăng Nhã càng bất lợi, nếu Dận Chân dấy lên nghi ngờ, thì nàng khó tìm được lý do để mà biện bạch.

(*Tin đồn như một con hổ dữ.)

Lăng Nhã lập tức lệnh cho Thủy Tú đi điều tra xem rốt cuộc tin đồn này xuất phát từ đâu, tiếc là không có chút manh mối, hình như chỉ trong một đêm là đã truyền đi khắp cả phủ bồi lạc, còn rất ồn ào huyền ảo, khắp mọi góc ngách.

Lúc này, Lăng Nhã và Ôn Như Ngôn đang cùng nhau thêu bức ‘Bát tiên chúc thọ’, còn một tháng nữa là sinh thần của Đức phi nương nương, tuy các nàng không được phép tiến cung, nhưng vẫn muốn dâng lễ vật. Thủy Nguyệt và Tố Ngọc mỗi người đứng quạt một bên.

Trời đã vào hạ, thời tiết cực kỳ nóng bức. Thật ra trong phủ cũng có băng, nhưng số lượng có hạn, chỉ đưa tới cho vài vị phúc tấn. Cách cách như Lăng Nhã dĩ nhiên là không được dùng, chỉ có thể dùng quạt quạt cho bớt nóng.

Chuyện Thủy Tú đi điều tra không ra kết quả cũng nằm trong dự đoán của Lăng Nhã, nàng đâm kim thêu chỉ xanh xuống vài gấu, rồi lại thuần thực kéo lên, vẫn không ngừng đầu, nàng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ đoán xem tin đồn này là do ai tạo ra?”

Ôn Như Ngôn cười nhẹ, kim thêu trên tay thon dài của nàng thoăn thoắt như chim, không ngừng bay lên hạ xuống trên bức thêu ‘Bát tiên chúc thọ’: “Trong lòng muội chẳng phải đã có đáp án rồi sao, hà tất phải hỏi ta?”

Lăng Nhã ngừng thêu, lấy khăn lau lau bàn tay đầy mồ hôi, lạnh lùng nói: “Tiếc là không có chứng cứ.”

Ôn Như Ngôn cũng dừng tay, ngược mặt lên: “Nàng ta có ý nhắm vào muội thì chắc chắn sẽ không để lại chứng cứ cho chúng ta tìm thấy, huống chi nàng ta còn là trắc phúc tấn, là người không dễ động vào. Thay vì tìm chân tướng, ta nghĩ bây giờ muội nên tìm cách ngăn chặn tin đồn vô căn cứ kia đi, nhất là đối với bồi lạc gia.”

Vừa nghe xong câu này, lòng Lăng Nhã đầy phiền muộn. Từ lúc Dận Chân trở về đến nay, nàng chỉ gặp hẳn được đúng một lần ở lễ hạ táng Hoàng Huy, nửa câu cũng chưa nói chuyện. Nên nàng không biết hiện giờ ý tứ của Dận Chân ra sao, nghĩ đến điều này, mày đẹp của nàng vô thức nhíu lại.

Đang suy nghĩ miên man, Tiểu Trăng Tử đột nhiên chạy vào, hành lễ xong, thần sắc hơi quái dị, thưa: “Cô nương, đích phúc tấn cho người tới truyền, mời người qua đó một chuyện.”

Từ sau chuyện của Hoàng Huy, đích phúc tấn ngã bệnh, dù là ai nàng cũng không muốn gặp, Lăng Nhã từng đến thỉnh an mấy lần, nhưng đều bị đuổi về. Vậy mà bây giờ lại chủ động triệu kiến nàng, không biết là có chuyện quan trọng gì?

Mang theo chút lo âu, Lăng Nhã đến gặp Na Lạp thị. Na Lạp thị ngồi trên ghế Tử đàn, trên người mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, từ trên xuống dưới chẳng có lấy một hoa văn hay màu sắc rực rỡ nào, trên đầu cũng chỉ cài duy nhất một cây trâm bạc, thuần tịnh vô cùng, vì đang có tang sự nên nàng cũng chẳng quan tâm tới dung mạo của mình. Thân hình nàng vẫn rất gầy, may mà tinh thần còn trụ được. Khiến Lăng Nhã ngạc nhiên nhất chính là, Niên thị, Diệp thị, Qua Nhĩ Giai thị, Tống thị, tất cả các vị trắc phúc tấn cùng thứ phúc tấn đều ở đây, khi Lăng Nhã vừa bước vào, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn lên người nàng.

“Thiếp thân khấu kiến đích phúc tấn, đích phúc tấn vạn an.” Đối mặt với Na Lạp thị, Lăng Nhã cảm thấy hơi áy náy, chuyện Hoàng Huy chết tuy không liên quan trực tiếp đến nàng, nhưng xét kỹ ra thì nàng cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Na Lạp thị khẽ gật đầu, cho phép Lăng Nhã ngồi xuống rồi day day hai bên thái dương, nói: “Hôm nay ta gọi các muội tới đây là có một chuyện muốn nói.”

Ánh mắt u ám của mọi người đồng loạt lướt qua nhau. “Mấy ngày gần đây trong phủ luôn truyền ra một số tin đồn, ta nghĩ các vị muội muội cũng đều nghe thấy. Tin đồn có liên quan đến Hoàng Huy, nói rằng Hoàng Huy không phải trượt chân rơi xuống nước, mà là có người đẩy xuống, đã vậy còn chỉ đích danh, là một người trong số chúng ta”. Dứt lời, ánh mắt của Na Lạp thị dừng lại trên người Lăng Nhã, giọng lạnh như băng: “Lăng cách cách, muội có muốn nói gì không?”

Mọi người ‘Ồ’ lên, dĩ nhiên ai cũng nghe được tin đồn, nhưng không ngờ Na Lạp thị lại nói thẳng đến như vậy.

Lăng Nhã không đoán được Na Lạp thị gọi nàng tới đây là vì việc này, nay nghe giọng của nàng ta hết như đang khởi binh vấn tội thì hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống: “Thiếp thân oang uổng, thiếp thân yêu thương thế tử còn không hết, sao lại có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy.”

Tiếng cười nhạo vang lên bên tai Lăng Nhã, Niên thị che miệng dịu dàng nói: “Lời nói xuôi tai thì ai nói chả được, trong lòng nghĩ gì mới là quan trọng. Có câu ‘không có lửa làm sao có khói’, nếu Lăng cách cách thật sự vô tội, vậy tin đồn này từ đâu mà có?”

Lý thị nhíu mày: “Đây chỉ là tin nhảm mà thôi, thật không đáng tin. Lăng cách cách yêu quý thế tử, sao có thể tổn hại thế tử được. Muội muội là người tri thư đạt lễ, thân phận cao quý, sao lại hành động như một phụ nhân bá tánh bình thường.”

Niên thị ‘ôi chao’ một tiếng, cười lạnh: “Vậy thì ta phải giả câm giả điếc sao? Nếu thật sự là tên bản không có đích thì sao lan truyền tới mức mọi người đều biết, chắc chắn là phải có nguyên nhân. Tỷ tỷ và Nữ Hổ Lộc thị thân thiết, nên dĩ nhiên là muốn nói giúp cho nàng ta, nhưng cũng không thể bẻ cong sự thật. Nếu tỷ tỷ không ngại thì hỏi các vị tỷ muội ở đây đi, xem có ai tin tưởng Nữ Hổ Lộc Lăng Nhã không liên can tới cái chết của thể tử không?”

Mọi người len lén nhìn nhau, không ai lên tiếng. Dù bọn họ thực sự tin Lăng Nhã vô tội thì sao? Chẳng ai đại dốt tới mức vì một Lăng cách cách không thân không thích mà đi đắc tội với người quyền thế ngút trời như Niên thị. Chưa kể, Lăng Nhã với thân phận cách cách mà được ban Tĩnh Tư cư, việc này khiến mọi người ít nhiều cũng có đồ kỵ, không bỏ đá xuống giếng đã là quá tốt với Lăng Nhã rồi. Còn câu tình u, đúng là chuyện nực cười.

Lý thị không nói nên lời, ánh mắt nhìn Lăng Nhã có chút áy náy. Tuy nàng muốn giúp Lăng Nhã, nhưng theo tình hình hiện tại, chỉ với lời nói của một mình nàng thì không có khả năng ngăn được con sóng dữ.

Khi Niên thị đang trầm tư ý thì bỗng nhiên có một giọng nói vang lên: “Ta tin tưởng nàng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tin Đồn (Hạ)

Lời vừa dứt, mọi người liền ‘ồ’ lên, tiếng ‘ồ’ còn lớn hơn lúc nãy. Tất cả quay lại nhìn Na Lạp thị, vốn tưởng rằng Na Lạp thị gọi Nữ Hổ Lộc thị đến đây là để hỏi tội nàng ta, ai ngờ đầu trước mắt mọi người lại nói là mình tin tưởng nàng, chuyện này rốt cuộc là sao?

Niên thị xoay phắt người lại, hoài nghi nhìn chằm chằm Na Lạp thị, tua ngọc trên trâm cài đóng đưa theo va chạm vào nhau.

Na Lạp thị vịn tay Phi Thuý bước xuống bậc, vừa qua một cơn bạo bệnh, thân hình nàng gầy guộc, vừa nhìn vào cứ tưởng đâu không đứng vững. Ánh mắt Na Lạp thị nhìn tới đâu thì mọi người cúi đầu tới đó, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Ai ai cũng có một cảm giác sợ hãi mơ hồ, dường như nhớ ra... vị này mới thật sự là chủ nhân của phủ bối lạc.

Thế nhưng, Niên thị vẫn không chịu nhượng bộ, nhướn mày nói: “Tỷ tỷ nói vậy là có ý gì?”

Na Lạp thị không quan tâm tới Niên thị, trước tiên bước tới trước mặt Lăng Nhã, khom người xuống đỡ nàng dậy, dịu dàng nói: “Đứng lên đi, không làm gì sai thì không việc gì phải quỳ.”

Niên thị luôn miệng nói Lăng Nhã có liên can tới cái chết của thể tử, mà Na Lạp thị thân là ngách nương thân sinh của thể tử, trước mặt mọi người, nàng khẳng định mình tin tưởng Lăng Nhã, chẳng khác gì cho Niên thị một bạt tai. Niên thị tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, mím mạnh môi thành một đường thẳng tắp. Na Lạp thị, rốt cuộc nàng ta đang làm cái quái gì?

Lăng Nhã cảm động rơi nước mắt, nàng chưa từng nghĩ Na Lạp thị lại chịu tin tưởng mình, mặc cho tin đồn ồn ào khắp nơi như vậy cũng không hề dao động. Lăng Nhã rom róm nói với Na Lạp thị: “Phúc tấn, ta...”

Na Lạp thị thừa biết Lăng Nhã muốn nói gì, lập tức mỉm cười cầm lấy bàn tay của nàng: “Hiện tại ngươi không cần nói gì, lòng ta đều hiểu cả.” Có lẽ do vừa khỏi bệnh nên bàn tay của nàng cực lạnh, không hề có một chút hơi ấm của con người.

“Hôm nay ta gọi tất cả các muội tới đây chính là muốn nói cho các muội biết, cái chết của Hoảng Huy là chuyện ngoài ý muốn, xưa nay Lăng cách cách luôn yêu quý Hoảng Huy, sao có thể làm hại nó cho được. Còn chuyện tin đồn hoang đường kia xuất phát từ đâu, ta nghĩ trong tâm mỗi người các muội đều hiểu rõ hơn ai hết.” Hàng mi của nàng chợt động, tầm mắt quét tới Niên thị thì dừng lại, chưa xót nói: “Đã vào phủ, tỷ muội nên cùng nhau chuyên tâm hầu hạ Bối lạc gia, không nên núp trong bóng tối tính kế hãm hại lẫn nhau. Hôm nay, sau khi các muội bước ra khỏi cánh cửa này, nếu ta còn nghe được bất cứ một lời bàn tán nào liên quan tới tin đồn kia, dù là ai ta cũng tuyệt đối không tha. Còn nữa...” Na Lạp thị nhắm mắt, cố gắng giấu sự phẫn nộ vào trong: “Huy nhi đã không còn, ta không cho phép bất cứ ai dùng cái chết của nó để mà tư lợi, khiến nó đi cũng không được yên thân.”

“Chúng thiếp thân ghi nhớ lời phúc tấn dạy bảo.” Trừ Niên thị ra, mọi người đều cúi đầu tuân theo. Hôm nay Na Lạp thị bình tĩnh quật cường như vậy, không ai dám coi thường, so với Na Lạp thị ôn tồn mềm yếu mọi ngày thì khác nhau một trời một vực.

Na Lạp thị gạt đầu, lại nhìn Niên thị, hỏi: “Muội muội im lặng là có ý kiến gì khác sao?”

Niên thị kìm lại cơn giận trong lòng, miệng cười mắt không cười, nói: “Đích phúc tấn đã nói như vậy, thiếp thân sao dám có ý kiến, ngược lại còn cảm thấy bội phục đích phúc tấn vạn phần, chúng ta là người ngoài mà nghe tin đồn này còn nửa tin nửa ngờ, vậy mà đích phúc tấn thân là ngách nương thân sinh của thể tử, lại có thể hoàn toàn tin tưởng Lăng cách cách như vậy. Thiếp thân bội phục.”

Na Lạp thị cười: “Lăng cách cách là người thế nào, ta là người hiểu rõ hơn bất kỳ ai ở đây, muội muội quá nhạy cảm rồi.”

Câu trả lời của nàng khiến Niên thị càng thêm khó chịu, tìm đại một lý do xin phép cáo lui trước, những người còn lại cũng lần lượt rời đi, chỉ còn lại một mình Lăng Nhã, nàng đoan đoan chính chính hành đại lễ với Na Lạp thị: “Thiếp thân đa tạ ơn cứu mạng của đích phúc tấn.”

Nói lâu như vậy, Na Lạp thị đã rất mệt, nàng vịn tay Phi Thúy ngồi xuống ghế, yết ớt xua xua tay: “Không nghiêm trọng như vậy, dù ta không ra mặt thì trước sau gì tin đồn hoang đường này cũng lắng xuống, chẳng qua ta chỉ làm cho nó ngừng lại sớm hơn mà thôi.”

Lăng Nhã lắc đầu: “Có câu ‘dao ngôn mãnh vu hồ’, nếu hôm nay phúc tấn không ra mặt giúp cho thiếp thân, chỉ sợ thiếp thân khó bảo toàn.”

Na Lạp thị cười nhợt nhạt, mi dài mỏng mảnh như một bóng ma: “Sinh thời Huy nhi rất thích ngươi, hay nhắc tới ngươi trước mặt ta, nay nó đi rồi, ta không muốn ngươi có chuyện.”

“Phúc tấn, thật sự người không trách ta ư?” Lăng Nhã ngẩng đầu lên, giọng nói run rẩy khó kiểm soát.

“Trách ngươi?” Na Lạp thị ngạc nhiên nhìn lên, đôi khuyên tai bạc đang đưa giữa không trung: “Sao ta lại trách ngươi?”

“Từ đầu, nếu ta không làm điều cho Hoàng Huy, thì thế tử sẽ không...” Cho dù Tiểu Tràng Tử đã tháo bỏ khúc mắc trong lòng nàng, nhưng mỗi khi nhớ đến nàng vẫn thấy áy náy vô cùng.

Ấn đường của Na Lạp thị hơi nhú lại, đáy mắt phức tạp âm u, tạo thành một tiếng thờ dài, vẫy tay gọi Lăng Nhã tiến lại gần mình, Na Lạp thị nắm tay Lăng Nhã, dịu dàng nói: “Ta đã nói rồi, đó là một chuyện ngoài ý muốn, không trách được ai cả, huống hồ, ngươi và Huy nhi thân thiết như vậy, nó đi rồi trong lòng ngươi chắc gì đã dễ chịu hơn ta. Nếu ta trách ngươi, hôm nay đã không giúp ngươi minh oan trước mặt Niên thị và các tỷ muội.”

Sự khoan dung lượng của Na Lạp thị làm cho Lăng Nhã thật sự cảm động, nàng lui lại vài bước, quỳ phục dưới chân Na Lạp thị, hoàn toàn nể phục, nói: “Đích phúc tấn tin tưởng thiếp thân như vậy, cho dù thịt nát xương tan thiếp thân cũng khó mà báo đáp.”

“Đều là tỷ muội một nhà, sao lại khách khí như vậy. Chỉ cần ngươi hầu hạ Bối lạc gia cho thật tốt, giúp Bối lạc gia khai chi tán diệt sinh nhi dục nữ, đó chính là báo đáp tốt nhất dành cho ta.” Lúc nói câu này, sống mũi Na Lạp thị cay cay, rơi lệ nhìn ngọc bội vẫn luôn nắm trong tay.

Lăng Nhã đã từng thấy miếng ngọc bội đó, sinh thời, Hoàng Huy vẫn luôn đeo ở trên người, biết Na Lạp thị lại nhớ Hoàng Huy, Lăng Nhã khuyên: “Đích phúc tấn thiện lương, trời cao nhất định phù hộ người lại có Lân nhi*.”

(*Lân nhi: ý nói tiếp tục sinh hạ thế tử khác.)

Na Lạp thị lau nước mắt, cười chua xót: “Ngươi không cần phải an ủi ta, thân thể ta ra sao ta là người rõ nhất, đời này không thể sinh hạ được nữa rồi.” Tay nàng vuốt ve gương mặt thanh lệ của Lăng Nhã: “Ngươi thì khác, ngươi còn trẻ, thân thể lại khỏe mạnh, hài tử chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Lăng Nhã cầm tay Na Lạp thị, chân thành nói: “Hài tử của thiếp thân cũng chính là hài tử của đích phúc tấn người.”

Ánh mắt Na Lạp thị sáng lên một cách kì lạ, nàng cầm lại tay Lăng Nhã, gật đầu liên tục, vui vẻ nói: “Được, ngươi hãy nhớ thật kỹ những lời hôm nay, đừng bao giờ quên.”

“Thiếp thân vĩnh viễn không quên.” Lăng Nhã hồi đáp bằng một nụ cười, khiến cho Na Lạp thị thật sự an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 32

Thời gian trôi đi, nỗi đau từ cái chết của Hoàng Huy cũng từ từ nhạt bớt, phủ Tử bối lạc lại yên ắng như xưa, hay ít ra bề ngoài cũng là như vậy...

Vào một ngày cuối tháng sáu, Dận Chân biết tin Diệp thị mang thai, vui mừng khôn xiết, con cái dưới gối của hần quá đơn bạc, dù hần vẫn còn trẻ, nhưng như vậy cũng không tốt lắm. Thế nên bây giờ biết tin có người mang thai, hần thật sự vui mừng, tuy chưa thăng vị cho nàng ta, nhưng cũng thưởng rất nhiều đồ tốt, còn lệnh phòng bếp phải chuyên tâm làm những món bổ cho thai phụ dâng tới cho nàng ta, khiến nàng ta nổi bật nhất phủ.

Trời cao giống như đang bù đắp cho Dận Chân, sau tin Diệp thị mang thai, không bao lâu tin vui thứ hai lại đến, Lý thị cũng có thai, thái y trong cung chuẩn đoán đã được hơn một tháng.

Na Lạp thị đã không thể sinh con, mà nhi tử duy nhất cũng không còn. Điều đó đồng nghĩa với việc Na Lạp thị còn là đích phúc tấn ngày nào, thì Dận Chân không có đích trường tử ngày đó. Nếu vậy, vị trí thế tử tương lai sẽ được chọn từ trong số các nhi tử của các phúc tấn khác. Mà quy củ xưa nay ‘lập trưởng không lập ấu’, Diệp thị và Lý thị có thai gần như cùng lúc, ai sinh hạ nam hài trước thì sẽ có khả năng trở thành ngạch nương của thế tử, thậm chí vị trí này còn tương đương với đích phúc tấn. Tạm thời, trăm mắt ngàn mắt trong bối lạc phủ đều dồn hết lên hai người bọn họ, có ghen ghét, có hận thấu xương, nói tóm lại, chỉ toàn ý xấu.

Về phần Lăng Nhã, Dận Chân vẫn chưa sủng hạnh nàng, nhưng thường gọi nàng đến thư phòng hầu hạ. Dận Chân phụng chỉ quản lý Hình Bộ, trong khoảng thời gian hần rời kinh, công văn chất đống, đa phần là danh sách phạm nhân các nơi đưa tới chờ xử lý, và mấy vụ trọng án tham ô đang đợi thẩm

tra, v.v...

Dận Chân muốn phê duyệt từng cái từng cái kỹ càng rồi mới nộp lại cho Khang Hi, vì vậy ngày ngày hắn nhốt mình trong thư phòng, ngoại trừ Cầu Nhi hay đưa đồ ăn tới thì cũng chỉ có Lăng Nhã ở bên cạnh mài mực. Hai người rất ít nói chuyện với nhau, nhưng lại xuất hiện một ý tứ vô hình.

Một ngày, Dận Chân đang xem công văn thì Cầu Nhi rón rén tiến vào phòng, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, Thập Tam gia tới.”

“Sao?” Dận Chân xếp công văn lại, ngẩng đầu lên, hỏi với vẻ ngạc nhiên. Bình thường, giờ này lão Thập Tam phải ở Binh Bộ mới đúng, sao lại rảnh rỗi tới đây, Dận Chân vội vàng gác bút, nói: “Mau mời Thập Tam gia vào.”

Cầu Nhi chưa kịp ‘Dạ’ thì đã nghe một giọng nói sang sảng vang lên: “Không cần mời, ta tự vào được.” Lời vừa dứt, Lăng Nhã thấy một nam tử mày kiếm mắt sáng, khí độ hiên ngang đẩy cửa bước vào, cười thật lớn gọi ‘Tứ ca’, hắn đang tính mở miệng nói gì đó nhưng thấy có người đứng cạnh Dận Chân nên ngập ngừng, về mặt hơi kinh ngạc mang theo chút nghi ngờ, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có nữ nhân ở trong thư phòng của Tứ ca,

lập tức hỏi: “Vị này là...?”

Lăng Nhã vội cúi đầu chào hỏi: “Thiếp thân Nữu Hồ Lộc thị gặp qua Thập Tam gia, Thập Tam gia cát tường.”

Dận Tường nghiêng người bình lễ, trong lòng thầm suy đoán, Nữu Hồ Lộc thị... Hắn nhớ rất rõ, trắc phúc tân của Tứ ca một người họ Lý, một người họ Niên, chứ đâu có ai họ Nữu Hồ Lộc, hay vị này là thứ phúc tân?

“Nàng ấy là cách cách trong phủ của ta.” Dận Chân thuận miệng trả lời, sau đó bảo: “Đi pha cho Thập Tam gia một chén trà, nhớ là phải dùng trà xuân Long Tĩnh mà trong cung ban thưởng đó, hắn thích uống nhất là loại trà này.”

“Chỉ có Tứ ca nhớ kỹ sở thích của đệ.” Ánh mắt Dận Tường sáng lên, xoa xoa tay, nói: “Năm nay, trà xuân Long Tĩnh ít thấy lắm, trong cung chỉ có có mấy cân, chẳng đủ để ban thưởng xuống dưới, phủ của đệ chẳng có phần, nhưng chỗ của Tứ ca thì khác.”

Dận Chân bật cười: “Muốn trà thì cứ nói thẳng, vòng vo làm gì, chỗ ta cũng không có nhiều lắm, nhưng đệ thích thì cứ lấy hết về, được không?”

Đặng Tường rất vui mừng, chấp tay nói: “Vậy đa tạ Tú ca.” Trong các huynh đệ, Đặng Tường và Đặng Chân có tình cảm tốt hơn cả, tất nhiên sẽ không so đo mấy chuyện nhỏ như vậy.

Đang nói chuyện thì Lăng Nhã đã pha xong trà bưng vào, trong chén sứ trắng tinh như ngọc là màu trà trong trẻo, lá trà non nổi lên, xanh như lưỡi con chim tước, hương thơm thanh tĩnh. Đặng Tường uống một ngụm, cảm nhận được hương trà còn lưu lại trong từng kẽ răng, thật nhiều dư vị.

“Sao giờ này đệ lại đến đây, việc ở Bộ Binh đều xong hết rồi sao?” Từ sau khi bình định Chuẩn Cát Nhĩ, triều đình đã nhiều năm không đứng binh, nhưng việc phòng giữ biên cương một khắc cũng không thể lơ là. Mỗi năm, vào tháng sáu tháng bảy đã bắt đầu tính toán quân bị như vũ khí, lương thực, ngân lượng... thống kê xong sẽ giao qua cho Hộ Bộ chuẩn bị.

“Nhắc tới chuyện này đệ rất bức bối.” Đặng Tường mặc kệ Lăng Nhã còn ở đây, dùng dùng nổi giận: “Mấy hôm trước, Bộ Binh đề xuất kinh phí cho năm tới, tổng cộng là một ngàn năm trăm vạn lượng, nhiều hơn năm trước ba trăm vạn lượng, đám binh sĩ này đúng là mồm sư tử, đệ gọi bọn họ tới bàn bạc lại, cái nào có thể giảm thì giảm đi, cuối cùng giảm được một ngàn ba trăm vạn lượng, con số này coi như cũng ổn rồi. Ai ngờ lúc đệ đưa đề xuất tới Hộ Bộ, người ở đó nói không có đủ ngân lượng, chỉ có thể chi nhiều nhất là bảy trăm vạn lượng thôi. Tú ca, một năm triều đình thu thuế ít nhất cũng mấy ngàn vạn lượng, sao lại không chi nổi một ngàn mấy trăm vạn lượng cho quân binh chứ. rõ ràng là đám tôn ti kia không chịu hơn

quần áo của tôi, và cũng cả quần áo của tôi không chịu hợp tác mà.”

“Sao đó thì sao?” Ngón tay Dận Chân gõ nhẹ lên mặt bàn, đầu mày hơi nhăn lại.

Dận Tường uống cạn chén trà rồi đặt thật mạnh lên bàn, tức giận nói: “Còn biết làm sao bây giờ, cái quản Hộ Bộ là Thái tử gia, bọn họ bảo đệ muốn gì thì đi hỏi Thái tử. Đệ vào cung thì không gặp được Thái tử, không biết là không có ở đó thật hay là cố tình né tránh nữa, vì vậy đệ chỉ còn cách tới tìm Hoàng huynh bàn bạc mà thôi.” Hắn sờ sờ bím tóc gọn gàng của mình, nói tiếp: “Tuy đệ không ưa những lão đầu lọc lõi trong quân, nhưng những tướng lĩnh dưới trướng của họ thì không liên quan, tất cả bọn họ là lấy mạng đổi bạc đó Hoàng huynh, tiếc bạc với ai thì được chứ với họ thì không thể được.” Câu cuối cùng Dận Tường nói chắc như đinh đóng cột, hắn là người sinh sống trong quân, tình cảm với các tướng lĩnh tính ra còn nhiều hơn người ở ngoài.

“Chuyện này không thể gặp được, phải cân nhắc kỹ. Vậy đi, ngày mai ta cùng đệ tiến cung gặp Thái tử, Thái tử là người biết lý lẽ nên sẽ không làm khó đệ đâu.” Dận Chân bình thản nói.

“Thì chỉ còn cách đó thôi.” Dận Tường đành phải gật đầu, cùng Dận Chân nói thêm vài chuyện ở tiền triều rồi mới rời đi. Đợi hắn đi rồi Dận Chân mới quay lại nhìn Lăng Nhã này giờ vẫn đứng im bên cạnh. Không đợi hắn mở miệng, Lăng Nhã đưa tay lên miệng nói: “Chiếp thân biết, tuyệt đối sẽ không tiết lộ câu chuyện giữa ngài và Thái Tam gia. Huống chi...” Tròng mắt của nàng chuyển động, như là vô tội, nói: “Huống chi

thiếp thân nghe cũng chẳng hiểu gì cả.”

Dận Chân li nàng làm cho bật cười, ánh mắt sắc bén dần dịu xuống. Hôm nay, hẳn cùng Dận Tường bàn chuyện công nhưng vẫn không đuổi nàng ra ngoài, không phải là do hắn vô ý, chẳng qua là hắn muốn thử lòng nàng. Bây giờ xem ra nàng rất là hiểu chuyện.

“Hiểu rõ là tốt rồi, mài mực tiếp đi.” Dận Chân cúi xuống tiếp tục phê duyệt công văn, còn Lăng Nhã thì chuyên tâm mài mực, thỉnh thoảng thêm một ít nước vào nghiên mực, giúp mực vừa đủ độ sệt để viết nhanh khô. Quạt tròn nhẹ khua, làm cho sợi tóc mai của nàng bay lên, thỉnh thoảng Dận Chân ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt thoáng chạm nhau, tĩnh lặng mà nồng nàn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Tim Sen

Đầu tháng bảy đã là mùa hạ, là mùa hoa sen nở rộ, cả Kiếm Gia trì tràn ngập hoa sen, hoặc là trắng tinh không tỳ vết, hoặc là kiều diễm phiếm hồng, ngút ngàn tầm mắt. Lá sen xanh biếc tròn xoe làm nền tạo nên một Kiếm Gia trì thướt tha mát rượi. Gió hạ thổi qua, những cánh sen lay động làm mấy chú chuồn chuồn đang say sưa đậu trên những cánh sen giật mình, thỉnh thoảng, đàn cá chép nhảy lên khỏi mặt nước, đuôi cá vung vẩy những giọt trong trẻo như pha lê. Cảnh hè đẹp như tranh vẽ, chẳng thua kém gì Hồ Tây ở Hàng Châu.

Hà hoa xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu*.

(*Hoa se nở rộ trong bùn mà chẳng hề hôi mùi bùn, thuần khiết trong nước mà không lãng lợ yêu mị.)

Đó là lí lo tại sao trong số các loài hoa, Lăng Nhã thích nhất hoa sen. Từ lúc chớm hè, dường như ngày nào nàng cũng đến Kiếm Gia trì để ngắm hoa sen.

“Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.” Nhớ tới hai câu thơ này, trong lòng Lăng Nhã lại xúc động, Dận Chân dồn hết tâm tư cho Bát phúc tấn, chỉ tiếc là ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’, cảnh đẹp tới đâu mà không có người ngắm thì cũng vô nghĩa mà thôi.

(*Đây là hai câu trong bài thơ *Hiếu xuất Tĩnh Từ* tự tổng của Lâm Tử Phương, dịch thơ là ‘Lá sen xanh biếc liền trời thăm, nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng.’ Hai câu này đã được nhắc tới trong chương 14, đó là lần đầu tiên Lăng Nhã nhìn thấy Kiếm Gia trì.)

Bỗng Lăng Nhã thấy thấp thoáng từ xa có một chiếc thuyền nhỏ ẩn hiện trong đám lá sen, đang ở hướng ngược nắng, nàng neho mắt, cố gắng lắm cũng chỉ có thể phát hiện trên thuyền nhỏ có người, cũng chẳng nhìn nổi là ai.

Thuyền nhỏ lướt đi trên mặt hồ tạo thành một vệt nước dài, chẳng bao lâu đã tới gần, khi thấy rõ người trên thuyền thì Lăng Nhã hơi ngẩn ra: “Tứ gia?”

“Lên đây.” Dận Chân đưa tay ra, giọng rất chân thành. Dưới ánh mặt trời vàng ươm, hẳn như một vị nam thần, toàn thân phát ra một loại quý khí bẩm sinh.

Lăng Nhã nhón môi cười, đặt tay nhỏ vào lòng bàn tay của Dận Chân, sau đó nhẹ nhàng bước lên thuyền, đợi nàng đứng vững, Dận Chân một tay giữ eo nàng, một tay chèo thuyền, lướt nhẹ trên hồ.

Không ngờ Dận Chân cũng biết chèo thuyền, thuyền theo nhịp chèo của hần lĩnh động như cá lội, xuyên qua từng đám lá sen, chẳng bao lâu thì đã đến giữa hồ, đó là chỗ hoa sen nở đẹp nhất, bao bọc xung quanh, thanh tao cao vút, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm được.

Ngon tay Lăng Nhã quệt qua những hạt sương sớm còn đọng lại trên cánh hoa, cảm xúc mới mẻ vô cùng, thưởng hoa ở đây thấy đẹp hơn đứng trên bờ hồ gấp vạn lần.

Nàng cúi người vươn tay ngắt một đài sen, hạt sen lấp ló trong đài xanh biếc như những viên ngọc bích, Lăng Nhã lấy ra một hạt, bóc vỏ rồi đưa tới bên miệng Dận Chân: “Tứ gia, ngài ăn thử đi.”

Dận Chân nhìn nàng hỏi: “Phải lấy tim sen ra rồi mới ăn được chứ?”

Lăng Nhã cười tươi, tua ngọc mảnh mai của trâm cài Song Diệp Bảo Thạch rủ xuống trên gò má của nàng: “Ăn như vậy để nếm thử một phong vị khác.”

“Thật không?” Dận Chân nghi ngờ hỏi, vừa cắn vào đã cảm thấy đắng ngắt không chịu nổi, hần cố gắng nuốt vào, nhăn mặt nói: “Đắng quá.”

Lăng Nhã chậm rãi bóc tiếp một hạt khác, dịu dàng nói: “Tim sen tuy đắng nhưng có thể thanh nhiệt giải độc, an thần dưỡng tâm, mấy hôm nay Tứ gia bận rộn việc trong triều, chưa lúc nào được nghỉ ngơi thật sự, cơ thể dễ sinh hư nhiệt. Tuy bây giờ thân hình Tứ gia cường tráng có thể không cảm thấy mệt, nhưng về lâu về dài cũng không tốt, ăn chút hạt sen có thể thanh hỏa giải nhiệt. Huống hồ, Tứ gia không thấy sau khi vị đắng qua đi thì trong cổ họng thật thanh mát sao?”

Dận Chân tỉ mỉ cảm nhận dư vị trong cổ họng, quả đúng là như vậy. Dận Chân lại lấy thêm mấy hạt từ tay Lăng Nhã bỏ vào miệng, chắc vì trong lòng đã rõ nguyên nhân nên không hề cảm thấy quá đắng như hạt đầu tiên nữa.

“Hôm nay Tứ gia không vào triều sao? Sao lại có nhã hứng du thuyền thưởng hoa?” Từ sau lần Thập Tam a ca tới phủ, vì chuyện binh phí, Dận Chân và Dận Tường vào cung tìm Thái tử vài lần, khi bọn họ trở về có trao đổi với nhau vài câu, từ đó Lăng Nhã biết được chuyện này không tiến triển theo ý muốn, hình như Thái tử vẫn từ chối và kéo dài việc chi ngân lượng cho Bộ Binh.

“Vào cung hoài cũng vậy, Thái tử cứ tìm cớ không gặp, ngày nào hần chưa gặt đầu thì ngày đó ngân lượng vẫn chưa chi ra được.” Dận Chân lắc đầu, nếu đến thời hạn mà binh phí vẫn chưa có thì những tướng lĩnh ngoài biên quan chắc chắn sẽ rất bất bình, chuyện này sẽ gây rối loạn lòng quân, sợ là sẽ ảnh hưởng tới nền tảng quốc gia. Khuôn mặt kiên nghị của Dận Chân bỗng trở nên lo lắng, hần và Dận Tường biết rõ Thái tử xưa nay như Thiên lôi sai đâu đánh đó, chuyện này cũng không thể tự mình quyết định, cứ như vậy sẽ khiến nhiều người khó chịu, khó trách các vị a ca luôn cảm thấy bất mãn với Thái tử.

“Chắc là Thái tử có gì đó khó xử.” Lăng Nhã ném đài sen rỗng xuống hồ, sau đó chậm rãi ăn thêm một hạt, vừa đắng vừa ngọt, không giống bất cứ hương vị nào mà nàng đã từng nếm qua.

“Có thể vậy.” Dận Chân cười khổ, nhìn xuống thấy Lăng Nhã đang ăn rất ngon lành thì ngạc nhiên: “Ít ai ăn hạt sen mà lại để nguyên tim sen, người là người đầu tiên ta thấy.”

“Thuốc đắng dã tật, huống chi nếu miệng đắng, thì lòng sẽ bớt đắng. Trước đây...” Lăng Nhã tính nói trước đây, vào mỗi mùa hè nàng cũng ăn hạt sen như vậy, nhưng sức nhớ là lúc đó mình không thích ăn tim sen, mỗi lần ăn hạt sen, Dung Viễn đều cẩn thận lấy tim sen ra cho nàng, nếu lỡ ăn trúng hạt nào đắng, nàng sẽ nhăn mặt phun ra.

Năm nay nàng mới bắt đầu thử ăn hạt sen còn nguyên tim, nhưng lại không thấy đắng, còn tưởng rằng trước giờ mình vẫn luôn ăn như vậy, đúng là nực cười.

“Cười cái gì?” Mặt nàng vô cảm nhưng rõ ràng có nét cười tự giễu, khiến Dận Chân tò mò.

“Không có gì. Thiếp thân chỉ nghĩ sao khi mình ăn cả tim sen...” Đón nhận ánh mắt khó hiểu của Dận Chân, nàng nói tiếp: “Mà lại nghĩ là miệng đắng thì lòng sẽ không đắng.”

“Thật không? Ta còn tưởng cuộc sống ở phủ bối lạc khiến lòng người thật sự thấy đắng cay khổ sở chứ.” Dận Chân nói mà như không, giống như chỉ là vô tình nhắc tới.

Lăng Nhã cố gắng dò xét ý tứ của Dận Chân, mặc dù cho phép nàng ra vào thư phòng nhưng hần cũng chưa hoàn toàn tin tưởng nàng, hoặc cũng có thể trong phủ bối lạc này, với bản tính đa nghi của mình, hần cũng chưa từng tin tưởng bất cứ một ai.

Lăng Nhã rung mình nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản, vuốt lại những sợi tóc bị gió thổi bay, tựa đầu vào vai của Dận Chân, nhắm mắt nói: “Chỉ cần được ở cạnh Tứ gia, thiếp thân không bao giờ thấy khổ.” Lời này là chân tình hay giả ý, chính bản thân nàng cũng không phân biệt được.

Dận Chân nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu của Lăng Nhã, ánh mắt mờ nhạt, rất lâu sau mới đưa tay vuốt mái tóc mềm như tơ của nàng: “Ngoài a mã ngạch nương ra người còn nhớ người nào khác nữa sao? Nếu có thì cứ nói với ta, ta sẽ mời đến phủ để người gặp mặt, cho vui đi nỗi khổ nhớ nhung.”

Lăng Nhã đột nhiên mở mắt ra, những lời này so với câu lúc nãy còn khiến nàng căng thẳng hơn. Không lẽ Dận Chân đã biết chuyện nàng với Dung Viễn? Không, không đúng! Suy đoán này lạo tức bị nàng bác bỏ. Thời gian qua ở bên cạnh Dận Chân, tuy không hiểu rõ tính tình nhưng ít nhiều cũng

biết, người như hấn không bao giờ chấp nhận có bất cứ hạt bụi nào trong mắt, nếu thật sự đã biết chuyện rối rắm của nàng và Dung Viễn, chắc chắn hấn sẽ không hỏi nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, nên những lời vừa rồi, chỉ cũng là thử nàng mà thôi.

Nghĩ vậy, Lăng Nhã thở phào trong lòng, ngẩn đầu nói: “Trong nhà thiếp thân còn có ba huynh đệ muội, nay xa nhà lâu ngày, đúng là cũng có chút nhớ bọn họ.” Nàng giấu những tính toán sâu ở đáy lòng, chỉ biểu hiện một thái độ ngây thơ vô tội, nụ cười thuần khiết như những đóa sen nở trong hồ, nàng hiểu, một người trưởng thành từ nơi cung đình thâm hiểm và quan trường đầy lửa gạt như Dận Chân, đây là vẻ mặt mà hấn thích thấy nhất, một vẻ mặt giống Mi nhi.

Quả nhiên, khi nhìn thấy nụ cười ngây thơ thuần khiết của nàng, biểu cảm trên khuôn mặt của hấn có chút ngẩn ngơ. Tảng băng lạnh lẽo trong đáy mắt như đang tan ra dưới ánh mặt trời, thay vào đó là sự dịu dàng hiếm có. Lăng Nhã còn chưa có phản ứng gì thì môi mỏng của hấn đã đặt lên trán của nàng, nhỏ giọng: “Được, sau này ta sẽ mời tất cả bọn họ đến phủ, đoàn tụ với người.”

Cảm giác được sự ấm áp trên trán, toàn thân Lăng Nhã cứng đờ. Không tính lần Dận Chân say rượu, đây là lần đầu tiên hấn thân mật với nàng, mà thật lạ, rõ ràng nàng không yêu Dận Chân, nhưng khi hấn thân mật với nàng nàng cũng không kháng cự, hay là do duyên mệnh?

Không biết thuyền nhỏ đã cập bờ từ lúc nào, chỗ này cách Tịnh Tử cư không xa, sau khi bước lên bờ, Lăng Nhã thấy Dận Chân vẫn còn đứng ở trên thuyền thì quay lại hỏi: “Tứ gia không tới chỗ của thiếp thân ngồi một chút sao?”

Dận Chân nhún sào đẩy thuyền đi trên nước, chẳng mấy chốc đã xa mấy trượng, giọng từ xa vọng lại: “Không, tối nay ta bảo Cửu Nhi tới đón người đến Khắc Vân Khai Nguyệt quán.”

Khắc Vân Khai Nguyệt quán là nơi ở của Dận Chân, cũng là nơi sủng hạnh nữ nhân trong phủ, bấy lâu nay Dận Chân chưa từng nhắc nơi này với nàng, mà nay nhắc tới, không cần nói cũng hiểu ý tứ bên trong.

Ngày này cũng đến rồi sao? Nét mặt Lăng Nhã cực kỳ phức tạp, nhìn bóng lưng đã khuất của Dận Chân mà không hiểu nổi cảm xúc của chính mình. Không phân khởi vui mừng cũng không cần rằng miễn cưỡng, có lẽ chỉ là đang chấp nhận số phận của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thị Tầm

Tối đến, Cửu Nhi tới truyền lệnh của Dận Chân, bảo Lăng Nhã tám giờ thay y phục rồi đến Khắc Vân Khai Nguyệt quán thị tầm.

Khi nghe được tin này, mấy người Mặc Ngọc lòng đầy vui mừng, cô nương chờ lâu như vậy cuối cùng cũng đã tới, với mỹ mạo và tài hoa của cô nương, bước được bước này thì sẽ một bước lên mây, không cần phải cực khổ như hiện tại, dè dặt khắp nơi.

“Nô... Nô tài đi... lấy nước.” Tiểu Lộ Từ nói được bấy nhiêu thì cầm thùng gỗ chạy đi, chẳng cần Tiểu Tràng Từ hỗ trợ, khỏe như hấn thừa sức hai tay xách hai thùng. Đội Thủy Tú và Thủy Nguyệt chuẩn bị nước tắm xong, Lăng Nhã đề cho Mặc Ngọc giúp mình cởi bỏ y phục, nhẹ nhàng bước vào trong thùng gỗ đầy cánh hoa hồng.

Hơi nước mang theo hương hoa hòa lẫn vào trong không khí, Mặc Ngọc múc nước ấm trong thùng chậm chậm từng gáo xối lên bả vai đang lộ ra khỏi mặt nước của Lăng Nhã, da thịt nàng trơn bóng, không có chút tí vết, giống như một viên ngọc Dương Chi thượng đẳng. Lăng Nhã vừa ngắm cánh hoa hồng vừa nghe Mặc Ngọc kể lại những chuyện mà nàng ta nghe ngóng được, rằng Tống thị bị mất một cái vòng tay rồi nghi ngờ là hạ nhân trộm mất, cuối cùng lại tìm được ở trong phòng của mình, khiến cả phủ cười nôn ruột; rằng Niên thị xử lý nô tỳ này hạ nhân kia; nói chung là đủ chuyện.

Tĩnh tĩnh Mặc Ngọc cởi mở nên quen biết rất nhiều hạ nhân trong phủ, khi bọn họ tụ lại với nhau thì đề tài được yêu thích nhất là thị phi của các chủ tử, thỉnh thoảng từ đó cũng nghe được vào tin hữu dụng.

“Diệp phúc tấn đang chê Lưu Vân các quá nhỏ, muốn chuyển tới một nơi rộng rãi hơn, nàng ta có nói việc này với Bối lạc gia vài lần. Nô tỳ nghe đâu Lưu Vân các lớn gấp đôi chỗ của chúng ta, vậy mà nàng ta còn chê không đủ, đúng là tham lam.” Mặc Ngọc vốn không có ấn tượng tốt với Diệp phúc tấn, vừa nhắc tới thì đã nhăn mặt bĩu môi.

Lăng Nhã dùng tay múc một vốc nước lên, rồi nhìn nó từ chảy qua kẽ tay, cầm không được, nắm không xong, giống như con người, cuộc đời có quá nhiều thứ không thể nào nắm giữ, hao tâm tổn khí muốn có cái gì, thì thường sẽ mất đi cái đó, chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên, như vậy có vẻ tốt hơn.

“Nàng ta có thai, dĩ nhiên kiêu ngạo hơn so với bình thường, chuyển qua một viện khác rộng hơn cũng không phải chuyện gì lớn.” Ngón tay ướm át chỉ lên trán của Mặc Ngọc, Lăng Nhã khẽ cười: “Người đó, đừng có nhăn nhó như bà lão nữa, coi chừng trên mặt có một đồng nếp nhăn, để ta xem lúc đó còn ai dám lấy người.”

Mặc Ngọc nghe vậy thì đỏ mặt, nũng nịu trách móc: “Cô nương đúng là biết đùa ghẹo nô tỳ, nhăn thì nhăn, cùng lắm thì nô tỳ cả đời không già.”

Lăng Nhã cười cười, thổi vào mặt Mặc Ngọc một cái, nói: “Nói bậy nói bạ, người chịu ta cũng không chịu, trước kỳ hạn ba năm ta nhất định thay người

tìm một nhà trong sạch.”

“Cô nương...” Lăng Nhã càng nói thì Mặc Ngọc càng ngượng ngùng, mặt đỏ như muốn xuất huyết: “Hôm nay là ngày vui, cô nương đừng chỉ nói tới chuyện của nô tỳ nữa.”

Nghe câu này của Mặc Ngọc, tưởng đâu Lăng Nhã sẽ rất vui mừng, nhưng không ngờ vẻ mặt nàng đanh lại, có chút mát mát nói: “Có gì vui chứ? Mỗi nữ nhân trong phủ đều có ngày này.” Nàng chẳng phải là nữ nhân duy nhất của Dận Chân, càng không phải là nữ nhân cuối cùng, nàng chẳng qua chỉ là một nữ nhân bé nhỏ trong vô số các nữ nhân của hắn mà thôi.

“Cô nương người không mong được thành nữ nhân của Bối lạc gia sao?” Mặc Ngọc ngạc nhiên, theo nàng biết, phạm là nữ nhân trong phủ, ai ai cũng mong ngóng được Bối lạc gia sủng hạnh, còn cô nương của nàng, sao lại có phản ứng kỳ lạ như vậy?

“Ta không biết nữa.” Lăng Nhã than thở, giọng rất nhỏ.

Dận Chân, đối với ta, người rốt cuộc là cái gì?

Suy nghĩ rất lâu nàng cũng không thể trả lời chính câu hỏi của mình, chỉ đành miễn cưỡng lắc đầu, không muốn nghĩ nữa, tới đâu hay tới đó, nàng tin một ngày nào đó mình cũng sẽ tìm được đáp án mà thôi.

Nửa canh giờ sau, kiệu tới đón nàng, Lăng Nhã một thân y phục màu ánh trắng bước lên, tiến vào Khắc Vân Khai Nguyệt quán, vài hạ nhân trên đường gặp kiệu của nàng, đứng lại rồi rút cúi đầu khoanh tay hành lễ.

Ngay lúc đó, tin tức Dận Chân triệu Lăng Nhã thị tẩm nhanh chóng truyền đi khắp phủ bối lạc, các viện nghe được tin này thì đồng loạt phản ứng như nhau.

“Nghe nói sau khi Niên phúc tẩm biết chuyện thì thật sự nổi giận, ném vỡ vài thứ, bao gồm cả lọ hoa Hoa điều Phi Thúy lần trước người ban thưởng, nô tỳ hoài nghi có phải nàng ta đã biết chuyện người nói với Bối lạc gia rồi hay không?” Phi Thúy cúi đầu kín đáo bẩm báo với Na Lạp thị.

Vì Diệp thị và Lý thị đang mang thai nên dĩ nhiên là không thể thị tẩm, bên người Dận Chân thiếu đi hai người hầu hạ, vì vậy Na Lạp thị từng khuyên hắn nên chọn trong vài vị cách cách chưa từng được sủng hạnh, tất nhiên Lăng Nhã là lựa chọn đầu tiên.

Na Lạp thị im lặng nghe Phi Thúy báo tin, tay nhẹ nhàng vuốt lên đôi hài đầu hồ, đây là đôi hài Hoảng Huy mang khi đầy tháng. Từ lúc Hoảng Huy mở mắt chào đời, đến khi hắn bi bô tập nói, đến tận lúc hắn bỏ nàng đi... nàng đều là người đầu tiên chứng kiến. Từng cảnh từng cảnh cứ hiện ra trước mắt nàng, như mới hôm qua.

“Biết được thì sao, Bối lạc gia yêu thích Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã là chuyện rõ như ban ngày, nếu không thì đã không gọi nàng ta tới thư phòng hầu hạ, sủng hạnh chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, chẳng qua ta chỉ thuận nước đẩy thuyền.” Na Lạp thị không hề lo lắng như Phi Thúy, chỉ tập trung nhìn vào đôi hài đầu hồ: “Diệp phúc tẩm thì sao, nghe nói xưa nay nàng ta và Nữ Hồ Lộc thị không hợp nhau cho lắm?”

“Không có gì khác thường, vẫn uống thuốc dưỡng thai đều đặn như mọi ngày.” Phi Thúy bẩm báo đúng sự thật.

Na Lạp thị hơi ngạc nhiên nhướn mắt lên, trong ấn tượng của nàng, Diệp thị là một nữ nhân kiêu căng nóng vội, cộng thêm hiềm khích trước đây, khi nghe được tin này không thể nào điềm nhiên như không có gì xảy ra như vậy, chẳng lẽ sau khi mang thai thì thay đổi tính tình, thành người hiền chuyện? Nếu vậy thì cũng xem như là chuyện tốt.

Nàng thật sự vui mừng gật đầu nói: “Tốt nhất là như vậy, hi vọng Lăng cách cách có thể mau chóng hoài thai, giúp Bối lạc gia khai chi tán diệp, kéo dài con nối dõi.”

Con nối dõi... Nói đến ba chữ từ này, Na Lạp thị bất giác nắm chặt đôi hài trong tay, giọng nói, nụ cười của Hoảng Huy lại xuất hiện trước mắt nàng, chân thật tới mức nàng tưởng chỉ cần đưa tay ra là chạm được...

“Cách cách, người chết không thể sống lại, người phải nghĩ thoáng một chút, đừng tiếp tục khóc nữa.” Phi Thúy nhạy cảm nhận ra tâm tình của Na Lạp thị, sợ nàng ta đau lòng lại khóc nên vội khuyên: “Hà thái y cũng đã nói rồi, nếu người còn khóc nữa thì sẽ tổn hại đến đôi mắt.” Phi Thúy là nha hoàn hồi môn của Na Lạp thị nên vẫn ngầm duy trì cách xưng hô “cách cách” như khi còn ở khuê phòng.

“Yên tâm đi, ta sẽ không khóc nữa, ta phải giữ lại đôi mắt này, về sau còn dùng.” Na Lạp thị trở về hiện thực, nhàn nhạt nói xong buông đôi hài xuống, đứng dậy bước đến bên cửa sổ, ngón tay đeo hộ giáp vàng vuốt lên điều khắc hoa Ngọc lan hoa trên song cửa: “Hơn nữa, cho dù không còn Hoảng Huy, nhưng ai trong phủ sinh hài tử, ta đều là đích ngạch nương danh chính ngôn thuận, nên không việc gì phải thương tâm.” Ánh nến sáng rực phản chiếu bóng dáng của nàng mờ ảo trong đêm.

Về phần Lăng Nhã, khi kiệu vừa hạ trước cổng Khắc Vân Khai Nguyệt quán thì đã có người đến hành lễ trọng: “Thịnh an Lăng cách cách, Bối lạc gia mời người vào trong.”

Lăng Nhã biết người này, cùng với Cầu Nhi, là người thân tín bên cạnh Dận Chân, tên là Chu Dung.

“Làm phiền người.” Lăng Nhã gật đầu, theo sau Chu Dung đi vào trong, trong lòng có chút thấp thòm không yên. Vừa vào phòng đã thấy một bóng lưng cao dài đứng đó, Chu Dung khom người nói: “Tứ gia, Lăng cách cách tới rồi.”

Dận Chân xoay người lại, vì đang ở trong phòng nên hắn chỉ mặc một chiếc áo dài màu thiên thanh, chân trần đứng trên nền gạch bóng láng như gương, so với vẻ nghiêm nghị thường ngày thì có chút hiền hòa.

“Được rồi, người lui xuống đi.” Sau khi Chu Dung lui xuống, Dận Chân đến trước mặt Lăng Nhã vẫn luôn cúi đầu, nâng cảm ngọc tròn bóng của nàng lên, gương mặt xinh đẹp mỹ miều từ từ hiện ra trước mắt, ánh sáng từ các ngọn nến rơi vào càng tôn lên dung mạo vô song không một tí vết, cho dù là Dận Chân cũng không khỏi thất thần, hắn cảm thán: “Nàng thật đẹp.”

Lăng Nhã đáp trả bằng một nụ cười rất nhẹ, nàng nắm lấy bàn tay dày rộng đó: “Thiếp thân không mong nghiêng nước nghiêng thành, chỉ mong khuyên đảo một mình Tứ gia là đã đủ mãn nguyện rồi.”

Dận Chân nhíu mày hỏi: “Khuyên quốc khuyên thành ư? Dung mạo của Nhã Nhi dĩ nhiên là xứng với bốn chữ này, còn ta...” Hắn làm bộ dạng lão đạo ngả về phía sau, nói một câu đùa giỡn hiểm cò: “Ta cũng đã bị nàng làm khuyên đảo rồi đây.”

Nhã Nhi... Đây là lần đầu tiên Dận Chân gọi nàng thân thương như vậy, Lăng Nhã nghe thấy cũng không hề phản ứng, ngược lại còn cảm thấy hạnh phúc trong lòng, sự thấp thỏm cũng giảm đi rất nhiều.

Lăng Nhã che miệng cười: “Nếu khuyên đảo được Tứ gia thì tốt biết mấy, nhưng thiếp thân biết, đừng nói thiếp thân chỉ có chút ít nhan sắc, ngay cả Hằng Nga tiên tử thì Tứ gia ngài cũng chẳng để trong lòng.”

“Ý người muốn nói gì?” Không biết có phải câu này gọi lên nỗi đau trong lòng hắn hay không mà thần sắc Dận Chân liền lạnh lại, giọng nói và cách xưng hô cũng hẳn học hơn nhiều.

Lăng Nhã thở dài thật nhẹ, đôi tay vòng qua eo của Dận Chân, cảm nhận được hơi ấm chân thật trên người của hắn, lẳng lặng nói: “Thiếp thân muốn nói rằng, cho dù trong lòng Tứ gia có thiếp thân hay không thì thiếp thân vẫn đối với Tứ gia là duy nhất, thiếp thân sẽ hầu hạ bên cạnh Tứ gia cho đến khi tóc trắng xóa, cho đến khi làm bạn với đất vàng.”

Dận Chân, nếu ta thật lòng với người, người có đổi lại cho ta một đời vinh sủng hay không?

Dận Chân liếc nhìn dung nhan kiều mỹ như hoa như ngọc trước mặt thật lâu mà chẳng nói câu nào, hình như trong lòng hơi động, khi Lăng Nhã nghĩ rằng Dận Chân sẽ tiếp tục lặng im, thì giọng nói nặng nề của hắn vang lên bên tai nàng: “Tuy nàng không phải là người ta yêu tha thiếu, nhưng chân tình của nàng ta sẽ ghi khắc trong lòng.”

Tóc trắng xóa ư? Nhã Nhi, ta thật lòng hi vọng nàng sẽ ở cạnh ta đến tận lúc đó, nên đừng bao giờ phản bội ta, đừng như Mi nhi; nếu có ngày đó, ta sẽ tự tay giết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Khắc Vân Khai Nguyệt

Những nụ hôn rơi xuống mặt Lăng Nhã như một cơn mưa, tuy nhẹ tựa hồng mao nhưng khiến nàng run rẩy, từng tác da, từng tác thịt như muốn cháy lên, đây chính là ‘gần gũi da thịt’ mà ngạch nương nàng vẫn nói đây sao? Nàng cảm thấy thân mình như sắp tan ra, tiếng rên rỉ từ từ bật lên từ đôi môi anh đào đỏ mọng...

Yếm lụa rơi ra một nửa, da thịt trắng mịn như ngọc Dương Chi thấp thoáng lộ, vừa nhìn qua, lý trí kiên định xưa nay của Dận Chân bỗng trở nên mềm nhũn, toàn thân bốc hỏa, trong đầu chỉ còn mỗi một ý định: chiếm hữu nàng, làm cho nàng cả cuộc đời này chỉ thuộc về mỗi một mình mình.

Mang theo hơi thở dồn dập nặng nề, đôi tay ý loạn thần mê của hắn bẻ ngang eo Lăng Nhã, chân trần bước về phía giường. Tà váy thật dài vô thanh quệt trên mặt đất, vượt qua trùng trùng lớp lớp rèm trướng, hắn nhẹ nhàng đặt mỹ nhân trên tay xuống giường trải gấm trắng thơm mát.

Khi gấm trắng bóng loáng mà lạnh lẽo chạm vào da thịt, Lăng Nhã rùng mình thật mạnh, mở mắt ra thì thấy gương mặt của Dận Chân đã gần trong gang tấc, nàng lập tức tỉnh táo hơn nhiều.

“Sợ sao?” Nhìn thấy phản ứng của nàng, Dận Chân ngẩng đầu lên hỏi.

Tay nhỏ của Lăng Nhã vuốt ve khuôn mặt của hắn trong vô thức, từ chân mày đến sống mũi đến đôi môi, tỉ mỉ thăm dò, không hiểu sao trong lòng lại an tĩnh lại, nàng nhẹ giọng trả lời: “Sợ, mà cũng không sợ.”

“Đây cũng gọi là trả lời sao?” Dận Chân nghiêng người nằm qua một bên, giữ tay nàng lại, tò mò hỏi.

Lăng Nhã hơi thẹn thùng kéo kéo chiếc yếm lên che ngực mình lại: “Tứ gia là hậu duệ của Thiên hoàng, thân phận tôn quý, trong thiên hạ này có mấy ai nhìn thấy Tứ gia mà không sợ hãi? Còn về không sợ là vì... vì Tứ gia là phu quân của Nhã Nhi, đối mặt với phu quân dĩ nhiên là không có gì đáng sợ.” Bốn mắt chạm nhau, Lăng Nhã để mặc cho hắn nhìn thẳng vào mắt mình, để mặc cho hắn nhìn thấu nội tâm của nàng.

Đối với bản tính đa nghi trời sinh của Dân Chân, chỉ còn cách cư xử thật tự nhiên mới có thể lấy được niềm tin của hắn.

Phu quân... Hai chữ xa lạ này khiến cho tim Dân Chân loạn nhịp, hắn cảm thấy trong lòng rung động, một lần nữa, hắn ôm chặt cơ thể mềm mại như cành liễu của nàng, cẩn thận hôn lên đôi môi đỏ mọng, dịu dàng mà triền miên, khiến nàng không còn khả năng chế ngự mà say mê trong đó.

Khi nụ hôn đã nồng nàn đến cực điểm, thân mình của nàng bị hắn mạnh mẽ xuyên qua, cái đau đớn tê liệt này khiến nàng không kiểm soát được mà bật dậy, răng cắn chặt vào đôi môi đang càn quấy trong miệng của mình.

Cảm thấy môi bị đau, nhưng Dân Chân cũng không thoái lui, chỉ cử động nhẹ nhàng hơn, từng chút từng chút xoa dịu sự đau đớn và căng thẳng của nàng.

Hai tay ôm chặt cổ của Dân Chân, nàng trao toàn bộ thể xác và tinh thần cho hắn, để hắn đưa mình cùng leo lên những đám mây, ngắm nhìn ánh hào quang rực rỡ. Giọt máu trinh nguyên như những cánh hoa tươi đỏ rực rơi xuống, duyên dáng đến mê người.

Hắn điên cuồng đòi hỏi nàng, một lần rồi lại một lần, đến nỗi chính hắn cũng kinh ngạc, cơ thể mềm mại mỏng manh này lại có thể dễ dàng gọi lên dục vọng nằm sâu trong con người hắn vậy sao, khiến hắn đắm chìm không thể nào kiềm chế được.

Ánh nến chập chờn âm thầm trở thành chứng nhân duy nhất cho một cảnh xuân kiều diễm, nến đỏ rơi như lệ, nhỏ giọt nhỏ giọt lên giá cắm tạo thành những vệt loang lổ...

Khi Lăng Nhã thức dậy thì thấy cả người đau nhức, mền gấm mềm mại đắp trên người nàng, trên mền gấm là một cánh tay cường tráng, theo cánh tay nhìn lên, gương mặt Dân Chân đang ngủ say sưa bên cạnh, chẳng biết đang mơ thấy điều gì mà đôi mày nhíu chặt.

Lăng Nhã đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt nếp nhăn giữa ấn đường của hắn, lúc này, bên ngoài cũng vang lên tiếng trống canh, ‘Boong, boong, boong’, ba tiếng gõ này báo hiệu đã canh ba.

Trong phủ có quy định, chỉ có đích phúc tấn mới được ở lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán qua đêm, trắc phúc tấn cũng có thể, nhưng là danh không chính ngôn không thuận; ngoài ra, những nữ nhân còn lại chỉ được hầu hạ tới nửa đêm, không được ngủ lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán.

Nàng cẩn thận từng chút nhấc tay của Dân Chân ra, nâng thân mình đau nhức của mình lên rón ra rón rén đứng dậy, mới vừa nhấc chiếc áo dưới đất khoác lên người thì nghe tiếng động sau lưng, nàng qua đầu lại thì thấy Dân Chân đã thức tự lúc nào: “Nàng muốn đi đâu?” Vì vừa thức dậy nên giọng nói có chút ẻo ỏi.

Dù hai người đã có va chạm da thịt nhưng đột nhiên nhìn thấy nửa thân trên của Dân Chân lộ ra khỏi chăn gấm, Lăng Nhã vẫn chưa quen mà ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Đã qua canh ba, thiếp thân cần phải trở về.”

“Ai cho phép nàng đi, lại đây.” Hắn chống tay nửa ngồi nửa nằm, tay còn lại đưa ra đón lấy nàng, trong lời nói lộ ra một chút mưu đồ.

Lăng Nhã hơi ngạc nhiên, phân vân không dám đưa tay ra: “Điều này không hợp với quy củ.”

“Kêu nàng tới thì nàng cứ tới đi, nói nhiều cũng vô ích.” Dân Chân hơi nôn nóng, thấy Lăng Nhã vẫn còn do dự, hắn liền chồm mình tới trực tiếp kéo nàng về phía mình, nhìn thấy nàng giật mình sinh ra luống cuống, hắn cảm thấy rất khoái chí, khóe môi nhếch lên.

“Tôi nay nếu ta không cho phép thì nơi nào nàng cũng không được đi.” Hắn ôm chặt nàng, ngang ngược tuyên bố quyền sở hữu của mình.

“Nhưng mà...” Lời của Lăng Nhã vừa thốt ra thì đôi môi đã bị người phong tỏa, làm cho nàng không thể nói tiếp được thêm một chữ nào, mãi đến lúc nàng không thở nổi nữa, Dân Chân mới từ từ buông ra, ngón cái vuốt ve đôi môi bùng đỏ của nàng, nhẹ nhàng nói: “Không được cãi lời của ta, nếu có lần sau ta sẽ không trừng phạt nhẹ như vậy đâu.”

Lời nói trắng trợn như vậy làm cho nàng đỏ mặt, khẽ trách: “Không ngờ Tứ gia cũng có lúc không đứng đắn như vậy.” Thấy Dân Chân nhất định không cho nàng rời đi, nàng đành phải nghe lời, nhẹ nhàng dựa vào người hắn, hơi ẩm xuyên qua y phục mỏng lét từ từ thấm qua người, khiến nàng có cảm giác thật an tâm.

Dân Chân hôn nhẹ lên trán trắng bóng của nàng, cười như không cười, nói: “Những người khác thì tìm mọi cách để ở lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán, chỉ có mình nàng là canh lúc ta ngủ say lên rồi đi, sao vậy, nàng chán ghét ta sao?”

“Tứ gia phong thần tuần lã, khôi ngô tuấn tú, thiếp thân nhìn cả đời cũng không chán ghét.” Nàng nắm ngón tay thon dài của Dân Chân, ngược đầu lên vừa nói vừa đùa: “Có điều thiếp thân không muốn Bối lạc gia khó xử, càng không muốn phá vỡ quy củ trong phủ.”

“Cảm ơn nàng đã nhắc ta.” Hắn rúc đầu vào cổ của nàng nói một câu buồn bã, hương thơm thoang thoảng nồng trong mũi. Hắn xưa nay coi trọng nhất là quy củ, vậy mà bây giờ lại khó chịu, thân hình mềm ấm trong tay làm hắn không nỡ buông ra. Đầu tranh nội tâm rất lâu, cuối cùng hắn hạ quyết tâm, xiết chặt đôi tay giam cầm nàng trong lòng ngực, lời nói chân thành đáng tin: “Ta nói rồi, tôi nay nàng không được đi bất cứ nơi đâu.”

Lăng Nhã chẳng nói gì, ngoan ngoãn như một chú mèo con cuộn mình lại rúc vào lòng hắn, hàng mi dài khép lại giấu đi đôi mắt, cũng là giấu đi những tia bén nhon trong đó.

Nàng không có gia thế như Niên thị, càng không có được tình cảm độc nhất vô nhị như Bát phúc tấn, cái nàng có chẳng qua chỉ là một dung nhan mỹ lệ,

mà nữ nhân có đẹp đến đâu rồi cũng sẽ già đi, lấy sắc giữ người thì không thể lâu dài được. Huống hồ chi, thân là a ca, cái Dận Chân có nhiều nhất chính là mỹ mạo của nữ nhân, muốn có được sủng ái và niềm tin của hắn, thì cần phải làm cho hắn cảm thấy nàng thật khác biệt so với những nữ nhân kia, chỉ còn cách đó mới có thể chiếm được một vị trí nhỏ trong lòng của hắn.

Sau phút giây tĩnh lặng, bên ngoài có tiếng đập cửa, là Chu Dung, giọng hắn khe khẽ: “Lặng cách cách, đã tới lúc ra ngoài.”

Hắn gọi rất nhỏ, vì sợ quấy nhiễu giấc ngủ của Dận Chân.

Từ trước phúc tấn trở xuống thì chỉ được phép hầu hạ tới nửa đêm, nhưng có không ít người luôn tìm cách ở lại, cho nên mỗi khi thị tẩm, Chu Dung sẽ chờ ở bên ngoài, nếu qua canh ba mà vẫn chưa bước ra thì hắn sẽ gõ cửa nhắc nhở.

Đôi mắt đen nhánh của Dận Chân chợt động, lớn giọng nói: “Lui ra.”

Ở bên ngoài, Chu Dung chưa thấy Lăng Nhã trả lời đã nghe được giọng của Dận Chân, nhất thời hoảng sợ, nhưng hắn là người thông minh, trong chớp lát đã hiểu. Mặc dù Dận Chân ở bên trong không nhìn thấy hắn, nhưng sau cánh cửa hắn vẫn kính cẩn hành lễ lui ra.

Bóng đêm thâm trầm, ánh sáng từ ngọn nến có vẻ yếu đi, Lăng Nhã đứng lên rút cây trâm bạc trên búi tóc xuống để khơi tim nến, ánh sáng chập chờn, sau đó nổ ra vài tia sáng nhỏ.

“Xem ra Nhã Nhi sắp có tin tốt rồi.” Dận Chân đỡ hai bả vai nhỏ của nàng.

Lăng Nhã cảm trâm lên búi tóc, quay đầu lại nhìn Dận Chân cười: “Có tin tốt hay không thì thiếp thân không biết, nhưng đúng lúc thiếp thân có một chuyện muốn xin Tứ gia.”

“Là chuyện mời người nhà đến phủ sao? Cao Phúc đã bắt tay chuẩn bị, chắc khoảng hai ngày nữa thôi, nàng chịu khó đợi một chút.” Chuyện này hắn đã hứa với nàng lâu rồi, nhưng vì bận Nam tuần, sau đó lại xảy ra chuyện của Hoàng Huy, dời rồi lại dời, làm cho người nhất ngôn cửu đỉnh như Dận Chân cảm thấy rất áy náy. Hiện giờ bớt việc, hắn dĩ nhiên phân phó Cao Phúc an bài việc này đầu tiên.

Thấy Dận Chân đề tâm chuyện của mình như vậy, Lăng Nhã rất cảm động, nàng khom người: “Thiếp thân đa tạ Tứ gia hậu ái, nhưng mà chuyện thiếp thân muốn xin không phải là chuyện này, mà là chuyện về Tịnh Tư cư.”

“Tịnh Tư cư?” Dận Chân chau mày, bỗng nhớ tới yêu cầu của Diệp thị cách đây mấy ngày, lập tức cảm thấy khó chịu, hỏi: “Sao? Nàng cũng chê Tịnh Tư cư không thoải mái sao?”

“Không thoải mái ư?” Lăng Nhã tỏ vẻ bất ngờ khó hiểu: “Đang vui vẻ sao Tứ gia lại hỏi như vậy?”

“Nếu không như vậy thì là thế nào?” Dận Chân bước đến đứng trước cửa sổ lục lăng khắc hoa, mở toang cánh cửa, nhìn lên đầu trời đêm, cả một trời sao, những ngôi sao chợt ẩn chợt hiện như đôi mắt của tiểu hải nhi bướng bỉnh. Hắn chẳng thể nghĩ ra, ngoài việc muốn thay đổi chỗ ở ra thì Tịnh Tư cư còn có chuyện gì để nói.

Lăng Nhã phát mạnh hai ống tay áo, lẳng lặng quỳ xuống, mặc kệ gió đêm thổi y phục của nàng bay lất phất, giọng nàng khéo léo: “Nhận được ân sủng của Tứ gia, phá lệ ban Tịnh Tư cư cho một mình thiếp thân ở, thiếp thân cảm động đến rơi lệ. Nhưng thiếp thân chỉ là một cách cách, vô công vô đức, cũng chưa từng sinh hạ cho Tứ gia một mụn con nào, sao dám nhận đãi ngộ bằng với các vị thứ phúc tấn được chứ. Mỗi một ngày ở Tịnh Tư cư thiếp thân đều thấy hổ thẹn trong lòng, ăn không thấy ngon, ngủ cũng không yên giấc, cho nên thiếp thân khẩn xin Tứ gia thu hồi lại Tịnh Tư cư, cho phép thiếp thân trở về Lâm Nguyệt cư.”

Lời nói của Lăng Nhã làm cho Dận Chân rất đổi ngạc nhiên, vậy là mình đã đoán sai rồi, không phải nàng chê bai Tịnh Tư cư mà hoàn toàn ngược lại, nàng cảm thấy thân là một cách cách mà một mình ở tại Tịnh Tư cư là không hợp lý.

“Ngẩng đầu lên nhìn ta.” Đợi rất lâu, cuối cùng từ đỉnh đầu nàng cũng rơi xuống một giọng nói âm tình bất định.

Lăng Nhã nghe lời ngẩng đầu lên, cũng không lảng tránh ánh mắt chăm chăm của hắn, lại nhìn rất lâu, rốt cuộc Dận Chân cũng tin những lời nàng nói là thật, tâm tình hắn tốt lên, khóe môi hơi mỉm cười, nói: “Người khác thì tìm lý do để chuyển tới một nơi mới rộng rãi hơn, còn nàng thì ngược lại, thứ đã thưởng cho nàng nàng lại gắng sức đẩy ra, không hiểu nên nói nàng ngu ngốc hay là ngớ ngẩn?”

“Ngu ngốc hay là ngớ ngẩn gì cũng vậy, quan trọng là an lòng, huống chi, sự quan tâm của Tứ gia đối với thiếp thân mới là quan trọng nhất.” Nàng trao cho hắn một nụ cười trong veo, nàng biết, hắn thích nhìn nàng như vậy. Quả nhiên, Dận Chân thật sự cảm động, cúi người xuống đỡ nàng đứng lên, thờ dài: “Nếu nàng ta khiêm tốn bằng một nửa của nàng thì tốt biết bao.”

Lăng Nhã biết người hắn đang nhắc tới chính là Diệp thị, nhưng trên mặt giả vờ ngây ngốc: “Tứ gia đang nói đến ai?”

Dận Chân lắc đầu, nắm chặt đôi tay mảnh khảnh của nàng, nói: “Không nhắc tới chuyện này nữa, tóm lại Tịnh Tư cư là do ta thưởng cho nàng, không có lý do gì lại thu hồi, sau này không được nhắc tới chuyện này nữa, nàng cứ yên tâm ở đó cho ta.”

Lăng Nhã cười nhẹ, không từ chối nữa, một khi Dận Chân đã quyết định rồi thì không ai thay đổi được; vả lại, nàng cũng không thật sự muốn quay về Lâm Nguyệt cư, cho nên nói nhiều đó là đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Không Khoan Nhượng

Lăng Nhã không biết là mình ngủ lúc nào, khi thức dậy thì thấy trời đã sáng, Dận Chân cũng không còn nằm bên cạnh, chỉ có mình nàng. Mắt nàng nhúu lại nhìn xuyên qua màn trướng mỏng như cánh ve, thấy có bóng người, nàng vội hỏi: “Ai đang ở bên ngoài?”

Sau những tiếng bước chân vội vã, màn trướng được vén lên, bóng người tiến vào, là Mặc Ngọc. Mặc Ngọc mỉm cười đỡ Lăng Nhã dậy, nói: “Cô nương, người thức rồi?”

Lăng Nhã hơi ngơ ngác, sau khi ngồi dậy thì vỗ vỗ vào mặt cho tỉnh táo rồi hỏi: “Sao người lại ở đây?”

Mặc Ngọc vội nhét hai cái gối thêu hoa vào sau lưng của Lăng Nhã, nhanh nhẩu trả lời: “Hôm nay lúc trời còn chưa sáng thì Chu đại ca đã đến bảo nô tỳ mang theo đồ dùng của cô nương tới đây đợi.”

Lăng Nhã gật đầu hỏi tiếp: “Bây giờ là giờ nào rồi?” Các nữ nhân trong phủ hẳn được thị tẩm thì sáng sớm hôm sau nhất định phải tới thính an đích phúc tấn.

Mặc Ngọc ngoái đầu nhìn sắc trời rồi nói: “Đã qua giờ Mão* rồi ạ!”

*(Giờ Mão: từ 5 giờ tới 7 giờ sáng.)

Thấy thời gian đã trễ, Lăng Nhã vội cuống quýt, vừa tung chăn gấm bước xuống giường, vừa nói: “Mau giúp ta rửa mặt chải đầu thay y phục.” Rồi trách móc Mặc Ngọc: “Người cũng thiệt tình... Đợi ở bên ngoài mà sao không đánh thức ta dậy sớm? Nếu trễ giờ thính an đích phúc tấn thì sao?”

“Cô nương, nô tỳ oan uổng, tại trước khi rời đi, Bối lạc gia bảo nô tỳ không được đánh thức cô nương, nói là để cho cô nương ngủ cho thẳng giấc, cho nên nô tỳ chỉ dám ở ngoài đợi mà không dám lên tiếng.” Mặc Ngọc tui thân giải thích.

Biết được đây là ý của Dận Chân, Lăng Nhã rất ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy hạnh phúc và ấm áp, đây không chỉ là quan tâm nhất thời của Dận Chân.

“Cô nương rửa mặt đi.” Mặc Ngọc vắt khô khăn mặt rồi đưa cho Lăng Nhã, sau đó giúp Lăng Nhã thay y phục đã chuẩn bị từ sáng sớm, Mặc Ngọc vui vẻ nói: “Trừ vài vị phúc tấn ra thì cô nương chính là cách cách đầu tiên được ở lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán đó, tối qua lúc Chu đại ca nói với bọn nô tỳ, mọi người còn chưa dám tin, xem ra Bối lạc gia rất thích cô nương.”

Lời của Mặc Ngọc làm cho nàng nhớ tới nhiệt tình của Dận Chân tối qua, hai bên má ửng hồng, thẹn thùng không dám nhìn vào chính mình ở trong gương đồng, nhỏ giọng nói ra một câu: “Không được nói bậy.”

Thấy hai má Lăng Nhã ửng đỏ kiểu chưa đánh đã khai, Mặc Ngọc che miệng cười lên, nói: “Hi hi, cô nương đỏ mặt rồi.”

Mặt Lăng Nhã đỏ như lửa cháy, xoay người giơ tay lên làm bộ đánh Mặc Ngọc: “Nha đầu người, còn dám nói hươu nói vượn nữa thì ta sẽ đánh đó.”

Thấy Lăng Nhã thẹn quá hóa giận, Mặc Ngọc vội nín cười giơ hai tay lên: “Dạ dạ dạ, nô tỳ không nói nữa là được, cô nương trăm ngàn lần đừng nóng giận, mau ngồi xuống để nô tỳ giúp người trang điểm chải đầu cho xong.”

Răng lược ngà voi chải nhẹ qua da đầu, Mặc Ngọc rất khéo tay, trong chốc lát đã bện hai bên tóc mai thành kiểu đuôi yến, sau khi đã đính lại cho chắc chắn, nàng lấy trong hộp trang điểm ra một cây trâm bạc và vài đoá hoa điểm thúy màu xanh cài lên búi tóc, ở đuôi yến đính một chuỗi bông lúa bạc, hai tai đeo một đôi khuyên vàng. Lúc đầu, Mặc Ngọc tính dùng cây trâm Thất Bảo Linh Lung mà Dận Chân mới ban thưởng cho Lăng Nhã cách đây vài ngày, đó là một cây trâm bằng vàng ròng nạm Phi thúy, Hồng bảo thạch, Ngọc bích, Ngọc lục bảo, Trân châu, đá Mắt mèo, bảy loại Thiên tinh thạch quý giá, xa hoa bắt mắt, là trân phẩm từ trong cung ban xuống.

Lăng Nhã cảm Thất Bảo Linh Lung ngắm nghía một chút rồi cất lại vào trong hộp, dĩ nhiên trâm này rất đẹp, nhưng cũng quá nổi bật, việc nàng ở lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán chắc là ai ai cũng đã biết, nếu lại cài cây trâm này đi khắp nơi rêu rao, chỉ sợ là tự mình rước mầm tai họa.

Trong lúc nàng đang suy tư thì Mặc Ngọc đã trang điểm xong xuôi, đặt son phấn trong tay xuống, hỏi: “Cô nương, người nhìn xem đã được chưa?”

Lăng Nhã ngắm mình trong gương, thấy Mặc Ngọc trang điểm cho mình nhã nhặn đơn giản thì gật đầu, vịn tay Mặc Ngọc đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta đi thính an đích phúc tấn.”

Đoạn đường từ Khắc Vân Khai Nguyệt quán đến Hàm Nguyên cư của Na Lạp thị cũng không gần, dù Lăng Nhã cố gắng đi nhanh tới mức người đầy mồ hôi thì cũng mất thời gian một tuần trà*, mà giờ này đã qua giờ Mão.

(*Một tuần trà: khoảng 20 – 30 phút.)

Nô tài Tam Phúc canh giữ bên ngoài Hàm Nguyên cư nhìn thấy Lãng Nhã từ xa đã vội chào đón: “Cô nương tới thỉnh an đích phúc tấn ư?”

“Phúc tấn có ở trong viện không?” Lãng Nhã bình thường cũng hay tới Hàm Nguyên cư nên cũng quen biết với Tam Phúc, vì vậy nói chuyện rất thoải mái.

“Dạ có.” Tam Phúc đưa Lãng Nhã vào chính viện, vừa đi vừa nói: “Không chỉ có phúc tấn mà các vị Niên phúc tấn cũng đã tới, đang ngồi nói chuyện bên trong.”

Na Lạp thị chỉ thích mỗi hoa hoa Thược dược, mùa này là mùa Thược dược nở hoa, vì vậy hai bên đường vào Hàm Nguyên cư bùng bùng màu Thược dược, chỗ đỏ chỗ trắng chỗ hồng chỗ tím, hoa nở rộ trên mỗi ngọn cây, Lãng Nhã thấy trong đó có hai ba loại rất quý hiếm, đề cạnh nhau, màu sắc trộn lẫn trông rất đẹp mắt.

“Phúc tấn, Lãng cách cách tới thỉnh an người.” Tam Phúc vén màn đi vào bẩm báo, trong phòng đặt vài khối băng được đưa tới từ hầm băng, vì vậy không khí vô cùng mát mẻ.

Lãng Nhã nhìn qua một lượt, ngoài Na Lạp thị ra thì phạm là những nữ nhân có chút địa vị trong phủ đều có mặt đông đủ, Niên thị, Lý thị, Qua Nhĩ Giai thị, Tổng thị, chỉ thiếu mỗi một mình Diệp thị. Lúc thấy Lãng Nhã tiến vào, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về phía nàng, có thể thấy được các nàng ta tới đây mục đích không chỉ đơn giản là thỉnh an.

Lãng Nhã tự trấn an trong lòng, cử chỉ nghiêm trang, đôi tay đặt ở trên eo đoan đoan chính chính hướng về Na Lạp thị hành lễ, giọng rõ ràng: “Nữ Hồ Lộc thị khấu kiến đích phúc tấn, đích phúc tấn vạn phúc kim an.”

Na Lạp thị cười hiền ý bảo nàng đứng lên, sau đó sai hạ nhân lấy ghế thêu đến mời nàng ngồi xuống, vừa định hỏi chuyện thì nghe thấy giọng mỉa mai của Niên thị: “Tỷ tỷ, người nghe thấy không, giọng nói của Lãng cách cách thật dễ nghe, câu thỉnh an y hết tiếng hót Hoàng oanh vậy, ai nghe được cũng mê mẩn tận tột xương, nếu không tận mắt nhìn thì ta đã tưởng là tiếng kêu của hai con chim Hoàng anh trong viện ta rồi.”

Trong lời nói của Niên thị có ẩn ý, nhưng Na Lạp thị vờ không hiểu, cười nói: “Muội quả là thích nói đùa, dù giọng nói của Lãng cách cách dễ nghe nhưng cũng không thể so với tiếng ồn ào của chim chóc được.”

Lời Niên thị bèn nhon như đầu móng tay: “Có lẽ do mấy ngày nay thiếp thân nghe nhiều tiếng động vật quá nên tai cũng bị ảnh hưởng rồi, thỉnh thoảng không phân biệt được đâu là tiếng người đâu là tiếng vật, Lãng cách cách sẽ không trách ta chứ?”

Rõ ràng là nàng ta đang so sánh Lãng Nhã với con vật, cố tình làm nhục nàng, ngoại trừ Na Lạp thị và Lý thị ra, các vị nữ nhân khác ít nhiều cũng có ghen ghét vì Lãng Nhã đột nhiên được sủng ái, nay nghe được lời nói mỉa mai của Niên thị thì ai nấy đều cảm thấy há giận, ngồi đó che miệng cười thầm.

Lãng Nhã làm như chẳng nghe thấy gì, cúi người khiêm tốn nói: “Thiếp thân không dám.” Trước khi đến đây nàng đã biết chắc chắn sẽ có người kiểm chuyện công kích mình, vì vậy việc bị Niên thị làm khó dễ cũng không nằm ngoài suy đoán của nàng.

“Chi không dám thôi sao?” Niên thị khinh bỉ liếc Lãng Nhã, đôi môi đỏ rực hé ra: “Vậy là Lãng cách cách vẫn thăm hận trong lòng?”

Lãng Nhã không ngờ lý do như vậy mà nàng ta cũng có thể nghĩ ra được nên hơi bất ngờ, đang lúc suy nghĩ xem phải trả lời thế nào thì Na Lạp thị đã lên tiếng giải vây: “Được rồi, muội muội người cũng đừng trêu chọc Lãng cách cách nữa, xem muội ấy bối rối chưa kìa.” Sau đó lại nói với Lãng Nhã: “Niên phúc tấn đùa với người chút thôi, không có chuyện gì đâu, mau ngồi xuống đi.”

“Tạ đích phúc tấn.” Lãng Nhã thăm thờ ra, sau khi thi lễ với Na Lạp thị và Niên thị thì nghiêng người ngồi xuống ghế thêu.

Niên thị cười khoan thai, ngón tay vẽ ngoằn ngoèo theo những đường thêu trên y phục, chẳng nói gì thêm, ngay lúc đó có hạ nhân bưng một chậu Thược dược vừa mới nở tới đặt bên bệ cửa sổ, không khí trong phòng càng thêm tươi mát. Phi Thúy bước tới ngắt một đoá đỏ rực cài lên tóc của Na Lạp thị, tạo thêm mới lạ cho nét đoan trang sẵn có của nàng, trông nàng ta trẻ hơn đến vài tuổi.

Lúc đó, Niên thị cũng nâng nâng đoá hoa Mẫu đơn màu hồng nhạt đang cài trên tóc của mình, lơ đãng nói: “Không ngờ nhiều năm rồi mà tỷ tỷ vẫn chỉ thích mỗi hoa Thược dược, tiếc là Thược dược tuy đẹp, nhưng cũng chỉ là một loại hoa bình thường, không được ở nơi thanh nhã; không giống như Mẫu đơn ung dung hoa quý, là Mẫu nghi của các loài hoa.”

Mí mắt Na Lạp thị chợt động, có chút xám ngoét ẩn trong đó, nhưng chỉ chớp lát đã mất đi, nàng phui phui ống tay áo thêu bách hoa của mình, bình thản nói: “Chỉ là hoa mà thôi, không xứng để so với vương hậu, quan trọng là nhìn hợp mắt, Mẫu đơn quá diễm lệ rực rỡ, dễ đánh mất đi sự bình thản ôn hòa, chẳng bằng Thược dược nội liễm thanh cao.”

Lãng Nhã nghe cuộc đối thoại này thì cảm thấy kỳ lạ, dường như trước khi vào phủ Niên thị và Na Lạp thị đã từng quen biết nhau, nàng chưa bao giờ nghe đích phúc tấn nói tới chuyện này.

Niên thị cười lạnh, tỏ thái độ không bằng lòng với lời nói của Na Lạp thị, gì mà nội liễm thanh cao chứ, hoa tầm thường là hoa tầm thường, sao có thể so sánh với Mẫu đơn Mẫu nghi kia chứ, thân là đích phúc tấn lại cài một cái hoa tầm thường, thật khiến người ta không nhịn được cười.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Nổi Bật

Niên thị quay đầu hỏi Lục Ý đang đứng sau lưng: “Hiện tại là giờ nào rồi?”

Đĩ nhiên là Lục Ý hiểu ý tứ của chủ tử mình, mỉm cười trả lời: “Hồi bẩm chủ tử, hiện tại đã là giờ Thìn một khắc*.”

(*Là 9 giờ 15 phút sáng.)

Niên thị gạt đầu, chuyển tầm mắt qua nhìn Na Lạp thị: “Tỷ tỷ, phủ chúng ta đã sửa lại giờ thành an từ lúc nào vậy, sao không có ai báo với ta một tiếng?”

Lăng Nhã nghe nàng ta nói thì ngượng ngùng vô cùng, vội vàng đứng dậy nhún người: “Khởi bẩm Niên phúc tấn, là do thiếp thân không tốt, thiếp thân nhất thời ngủ quên, qua canh giờ mà cũng không biết, mong phúc tấn thứ tội.”

“To gan!” Lăng Nhã còn đang nói thì Niên thị đã trợn mày lên, lạnh giọng quát: “Ta đang nói chuyện với đích phúc tấn, ai cho phép ngươi chen miệng vào.”

Tổng thị bên cạnh giả vờ khuyên nhủ: “Phúc tấn bớt giận, người ta xuất thân từ gia đình bình dân, không hiểu quy củ cũng là chuyện bình thường, người đừng chấp nhặt làm gì.”

Tổng thị nhập phủ vào năm Khang Hi thứ bốn mươi, ban đầu là cách cách, ở trong phủ cũng không được sủng ái bao nhiêu, số lần thừa sủng chỉ đếm trên đầu ngón tay, ai ngờ lại may mắn mang thai, mới tám tháng đã hạ sinh một hài nữ, tiếc là chưa đầy tháng đã chết non, Dận Chân tiếc thương hài nữ chết yểu, đúng một năm sau tấn phong Tổng thị làm thứ phúc tấn hồng an ủi nỗi đau mất con của nàng, nhưng từ đó ân sủng cũng thưa đi, lâu dần gần như mất hẳn, đến nỗi rất lâu rồi nàng không được gặp mặt Dận Chân, giờ đây thấy Lăng Nhã đột nhiên được sủng ái, trong lòng Tổng thị tất nhiên là căm giận bất bình.

Lý thị vuốt ve cái bụng vẫn còn phẳng lì của mình, lo lắng nói: “Ta nhớ rõ a mã của muội muội ngươi nguyên là Huyện thừa huyện Tùng Dương, mới đây Huyện lệnh huyện Tùng Dương lớn tuổi nên tâu lên triều đình xin phép được về hưu, nhân đó triều đình mới hạ lệnh thăng chức cho a mã ngươi lên làm Huyện lệnh, có đúng như vậy không?”

Đội Tổng thị gạt đầu rồi, Lý thị mới nói tiếp: “Nếu ta nhớ không lầm, Huyện lệnh là chính thất phẩm, mà a mã của lăng cách cách là từ tứ phẩm Điện nghị, cao hơn a mã của ngươi khoảng năm cấp, ngươi nói Lăng cách cách xuất thân gia đình bình dân, vậy còn ngươi, ngươi là cái thứ gì?”

Lời nói của Lý thị nhẹ nhàng băng quor, không có chút nộ khí nào, nhưng lại làm cho Tổng thị tái mặt, không có đường lui, nàng ta vốn muốn nhân cơ hội này làm nhục Lăng Nhã, nhưng không ngờ lại dẫn lửa thiêu thân, tự khiến bản thân mình xấu hổ, đúng là mất nhiều hơn được.

“Đừng nói là xuất thân từ tứ phẩm, dù là xuất thân từ nhất phẩm thì cũng vậy thôi, không tuân quy củ thì vẫn là không tuân quy củ.” Tổng thị e ngại thân phận của Lý thị, nhưng Niên thị thì không, hay nói cách khác, nàng chưa bao giờ để Lý thị vào trong mắt.

“Được rồi, được rồi, mỗi người nói ít lại một câu đi.” Na Lạp thị thấy không khí căng thẳng thì vội vàng ra mặt hòa giải: “Đều là tỷ muội một nhà, cãi cọ ầm ĩ như vậy thì còn ra thể thống gì. Lăng cách cách vừa vào phủ không bao lâu, khó tránh có nhiều chuyện còn chưa hiểu hoặc làm gì đó chưa chu toàn, các người thân là tỷ tỷ thì nên chỉ bảo nàng ta nhiều hơn mới đúng. Huống chi lần này nàng ta thỉnh an trễ cũng không phải là cố ý, nên bỏ qua đi.”

“Tình tình tỷ tỷ thật tốt, nhưng ta chỉ sợ có người cậy sủng sinh kiêu, đến nỗi quên luôn thân phận của mình là gì.” Tuy Niên thị đang cười, nhưng trong mắt lạnh băng.

Tin tức Lăng Nhã ở lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán qua đêm mọi người đã sớm biết được, Na Lạp thị và Lý thị có giao tình với Lăng Nhã thì không nói, nhưng những người khác thì rất âm ỉ, nhất là mấy vị thứ phúc tấn, luận về thân phận, các nàng tự nhận mình cao hơn cách cách Lăng Nhã rất xa, vậy mà các nàng chưa từng được ở lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán, thậm chí còn chưa từng được ở lại quá canh ba.

Câu này quá nặng nề, khiến Lăng Nhã hoảng sợ vội vàng quỳ xuống nói ‘không dám’. Ánh mắt của Na Lạp thị xẹt qua khuôn mặt mỹ lệ của Niên thị, giọng nói trầm tĩnh như nước: “Lăng cách cách không phải là người như vậy, muội muội cứ yên tâm.”

“Cũng mong vậy.” Niên thị cười lạnh, đứng lên hành lễ rồi xoay người rời đi, chẳng thèm nhìn Lăng Nhã lấy một cái, sau Niên thị, những người còn lại cũng lần lượt đứng dậy cáo từ. Đợi người cuối cùng đi rồi, Na Lạp thị mới nhìn Lăng Nhã, khẽ thở dài, lệnh cho Phi Thúy đỡ Lăng Nhã đứng dậy: “Lời nói của Niên phúc tấn tuy hơi khó nghe nhưng suy cho cùng thì nàng ta cũng chỉ muốn tốt cho ngươi, sợ ngươi kiêu căng ngạo mạn, nên mới trách móc nặng nề như vậy, ngươi cũng đừng để bụng làm gì.” Nói thì nói vậy nhưng bản thân nàng cũng cảm thấy bức bối, nhưng vì sự yên bình trong phủ, nàng không thể không nhịn, dù cái yên bình này cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

“Thần thiếp hiểu rõ.” Lăng Nhã ngoan ngoãn đáp lời. Nàng biết Na Lạp thị khó xử, thân là đích phúc tấn thì phải công bằng công chính, không thiên không lệch; vì phải giữ thể diện cho mình và tất cả mọi người, nàng ta cũng không thể đòi hỏi quá nhiều.

“Vậy thì tốt.” Na Lạp thị gạt đầu hài lòng, dặn dò thêm vài câu rồi mới yên lòng.

Không khí trong phòng mát mẻ hợp lòng người, bên ngoài thì nóng bức khó chịu, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang khiến người ta phải nheo mắt. Mùa hạ năm nay nóng hơn năm ngoái rất nhiều, gần mười ngày mà chẳng có một giọt mưa, khí nóng cứ lênh bênh bức bí.

Khó khăn lắm mới về tới Tịnh Tư cư, người Mặc Ngọc đỏ mồ hôi như tắm, nàng đỡ Lăng Nhã cũng đầm mồ hôi băng qua sân đi vào chính viện, vừa đi vừa oán trách: “Lão tặc Thiên này đúng là muốn thiêu chết người, chưa đến giữa trưa mà đã nóng tới mức này. Cô nương, người mau vào trong ngồi đi, nô tỳ đi lấy nước cho người rửa mặt, vói lại lấy nước ô mai cho cô nương uống giải...”

Mặc Ngọc tính nói uống nước ô mai để giải nhiệt, nhưng vừa đẩy cửa ra thì một luồng khí mát ập vào người, khiến tinh thần sảng khoái vô cùng. Ủa, Tịnh Tư cư sao lại mát mẻ như vậy? Mặc Ngọc ngạc nhiên tới mức quên mất mình đang muốn nói gì.

“Cô nương cát tường.” Mấy người Tiểu Tràng Tử đợi ở trong chính viện, thấy Lăng Nhã bước vào thì vội tiến đến thỉnh an, trên mặt ai cũng lộ rõ sự vui mừng.

Lăng Nhã ‘ừ’ một tiếng, ánh mắt dừng lại trên cái chậu đồng đặt ở góc phòng, trong chậu có một tảng băng lớn, khối băng đang tan chảy dần dần, từng giọt nước trong suốt nhỏ xuống, rơi vào đáy chậu tạo thành tiếng ‘toong toong’, khí mát ở trong phòng là từ đây mà ra.

“Ai đã đưa tới đây?” Ngón tay của nàng nhẹ nhàng mon trón khối băng, cảm giác mát lạnh xuyên qua da thịt, nhưng trong chốc lát đã trở thành ẩm ướt.

“Hồi bẩm cô nương, sáng sớm nay quân sự phòng băng đã cho người đưa tới, nói là mấy hôm nay thời tiết nóng bức, sợ cô nương khó chịu nên cố ý lấy mấy khối băng từ chỗ khác tới đây, còn nói, sau này mỗi ngày đều sẽ đưa băng tới, nói cô nương cứ yên tâm.” Tiểu Tràng Tử trả lời, sau khi nhặt lại mạng của mình, sức khỏe hẳn kém đi rất nhiều, dù là mùa hè vẫn ăn mặc kín mít, sợ gió làm cho cảm lạnh.

Lúc này Mặc Ngọc đã định thần, nhăn cái mũi đáng yêu lại, nói: “Nói trắng ra, chẳng qua hẳn thấy cô nương chúng ta được Bối lạc gia sủng ái nên mới vội vàng tới nịnh bợ thôi, trước đây trời cũng nóng bức sao không thấy mặt mũi của hẳn đâu, lúc đó ngay cả mấy miếng băng vụn để làm nước ô mai ta cũng phải xin xỏ lắm hẳn mới cho, mà cho có chút xíu, đúng là kẻ nịnh hót.

Lăng Nhã chỉ cười mà chẳng nói gì, hạ nhân trong phủ đã quen thói nịnh giàu đạp nghèo, nương theo chiều gió, nơi nào được sủng ái thì nịnh bợ nơi đó, mũi của họ đánh hơi còn nhanh hơn mũi chó.

“Cô nương ngồi nghỉ một chút đi, nô tỳ lấy băng đi làm nước ô mai đem tới.” Thủy Tú mở cửa tính bước ra ngoài, ai ngờ vừa mở ra thì xém va vào một người, tập trung nhìn lại, là Tinh Dung, thị nữ bên cạnh Lý phúc tấn, thấy trong tay nàng ta cầm theo một hộp đựng thức ăn, Thủy Tú vội né qua để nàng ta đi vào.

Lăng Nhã ngạc nhiên, vội cười nói: “Trời nóng như vậy sao Tinh Dung cô nương lại tới đây, mau, mau ngồi xuống nghỉ ngơi uống chén trà.”

Tinh Dung tươi cười đầy mặt, nói: “Lăng cách cách đừng lo, nô tỳ phụng mệnh phúc tấn đưa một ít dưa mật tới cho Lăng cách cách, xong việc thì về ngay.” Nói xong nàng mở hộp thức ăn, lấy ra một cái đĩa nhỏ, trên đĩa là một cái chén bằng băng, thậm chí mặt trên còn tỉ mỉ khắc hoa văn Như ý Cát tường, nhưng vì băng tan từ từ nên hình khắc rất mờ, bên trong chén bằng đúng là những miếng dưa mật đã được cắt sẵn.

“Đây là dưa mật ở Tây Vực mới vừa đưa đến hôm nay, phúc tấn biết Lăng cách cách thích nên cố ý sai nô tỳ đưa tới một ít, trên đường đi quá nóng sợ dưa mật mất ngon, nên dùng chén bằng để đựng, chỉ cần chén bằng chưa tan thì dưa mật vẫn còn mát lạnh, cô nương nếm thử xem.” Tinh Dung tự hào nói một mạch, dưa mật này là trân phẩm của Tây Vực tiến cống, ngàn dặm xa xôi, phủ Tứ bối lạc cũng chẳng có bao nhiêu, được Dận Chân ban thưởng cũng chỉ có mấy người, Lý thị cũng có phần, chứng tỏ nàng ta đang rất được sủng ái.

“Thật phiền phúc tấn quan tâm.” Lăng Nhã dùng tấm bạc lấy một miếng bỏ vào trong miệng nếm thử, đúng là tươi mát thơm ngọt, thanh thúy ngon miệng, nhờ có chén bằng mà miếng dưa mật lạnh, hương vị thật sảng khoái.

“Cô nương thích là tốt rồi, ngoài ra chủ tử còn có một câu muốn nô tỳ chuyển tới cô nương.” Tinh Dung biết trong phòng này toàn là người tâm phúc của Lăng Nhã, nên cũng không kiêng dè, theo lời dặn dò của Lý thị, nói: “Căng gien vừa phải thì mới có thể vững chắc.”

Lăng Nhã là người thông tuệ, dĩ nhiên hiểu rõ lời nhắn nhủ của Lý thị là có ý gì, liền gật đầu nói với Tinh Dung: “Thỉnh cầu Tinh Dung cô nương thay ta chuyển lời tới phúc tấn, Lăng Nhã hiểu rõ, đa tạ phúc tấn nhắc nhở.”

“Nô tỳ nhất định sẽ truyền lời của cô nương, nếu không còn chuyện gì thì nô tỳ xin phép cáo lui.”

Lăng Nhã liếc nhìn Thủy Tú, Thủy Tú lập tức hiểu ý, lấy ra ít bạc đã chuẩn bị từ sớm, nhét vào tay của Tinh Dung, cười kín đáo: “Tỷ tỷ vất vả rồi, đây là chút tâm ý của cô nương, gửi tỷ tỷ mua ít phần son mà dùng.”

Tinh Dung nhận bạc, nụ cười tươi hơn mấy phần, cảm tạ Lăng Nhã ban thưởng xong thì rời đi. Đợi Tinh Dung đi xa, sắc mặt Lăng Nhã trầm xuống, gõ gõ chiếc vòng Hồng thạch trên cổ tay, im lặng chẳng nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Lý Vệ

Edit: Ôt Hiêm

Hóa ra mình đã quá xem nhẹ sự ảnh hưởng của việc ngủ lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán, ngay cả Lý thị cũng cố ý sai Tình Dung tới nhắc nhở rằng hiện giờ mình quá nổi bật, đã là cái gai trong mắt mọi người.

“Cái gì mà căng căng giãn giãn chứ?” Thủy Nguyệt không hiểu Lý phúc tấn sai Tình Dung đi xa như vậy chỉ để nói mấy chữ này là để làm gì, nên nàng khều Mặc Ngọc hỏi nhỏ.

Mặc Ngọc lắc đầu nói: “Ta cũng không hiểu lắm, chắc ý muốn nhắc cô nương cẩn thận một chút. Các người không biết đó thôi, hôm nay lúc thỉnh an đích phúc tấn, Niên phúc tấn ganh tỵ với cô nương thiếu điều muốn thổ huyết, nàng ta tìm đủ mọi cách soi mói cô nương, nếu không có đích phúc tấn và Lý phúc tấn ra mặt thì e là không dễ gì về được đây.”

“Hừ, ganh tỵ cũng đáng, dù sao nàng ta cũng không thích cô nương lâu rồi, việc của Tiểu Tràng Tử ta vẫn còn nhớ rõ, nói cho cùng, cũng vì nàng ta sợ có một ngày cô nương sẽ đoạt mất địa vị và sủng ái của nàng ta mà thôi.” Thủy Tú khinh thường nói.

“Nhất... nhất định... là... là... như vậy.” Ngay cả Tiểu Lộ Tử cũng không nhịn được ráng nói chen vào, việc Niên thị hại Tiểu Tràng Tử ra nông nỗi này, cả đời hẳn cũng không quên.

Tiểu Tràng Tử là người cẩn trọng và nhạy bén nhất trong số mấy người bọn họ, nghe vậy thì lắc đầu, nói: “Các người suy nghĩ quá đơn giản rồi, nhất thời thỏa mãn sẽ gây hại cho bản thân mình. ‘Căng giãn vừa phải’ ý là căng chừng có mức độ, thu phóng tự nhiên, làm chuyện gì cũng phải giữ cân bằng. Xem ra Lý phúc tấn đã nhìn thấy được, hiện tại cô nương có vẻ vinh sủng vô hạn, nhưng thật ra giống như đang đi trên dây thép, chỉ cần một bước sẩy chân thì sẽ rơi ngay xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục.”

“Người có đọc sách ư?” Lăng Nhã ngạc nhiên hỏi, bản mình làm nô thường đều là người xuất thân nghèo khổ, áo cơm còn không đủ chứ đừng nói chi tới đọc sách viết chữ, như mấy người Mặc Ngọc, Thủy Tú, đều không biết chữ, ngay cả tên mình còn không biết viết. Nay nàng nghe được những lời của Tiểu Tràng Tử thì biết hẳn là người đã từng đọc sách, nên rất tò mò.

Tiểu Tràng Tử vội trả lời: “Hồi bẩm cô nương, trước khi gặp thiên tai, nhà nô tài cũng có chút của cải, nên nô tài may mắn được học hành mấy năm, cũng biết được mấy chữ.”

Tiểu Tràng Tử nhớ lại, người nhà cho hắn học hành tại học đường tư thực cũng vì hi vọng hắn chuyên tâm đọc sách, sau này có thể thi đỗ Tú tài đậu Tiến sĩ, tiếc là lũ lụt kéo tới, cuốn trôi hết mọi hi vọng của họ, gia sản không còn, người cũng không còn, chỉ còn sót lại mỗi một mình Tiểu Tràng Tử hắn, vì kiếm miếng ăn, hắn không thể không bán mình làm nô, mặc người quát mắng xem thường.

Lăng Nhã cảm động, không nén được sự tiếc rẻ thay Tiểu Tràng Tử, lại hỏi: “Tên thật của người là gì?”

Tiểu Tràng Tử vuốt gáy, hơi ngượng ngừng cười, nói: “Tên thật của nô tài là Lý Vệ, sau khi vào phủ, Cao quản gia nói tên này khó nghe, nên sửa lại thành họ Tràng, gọi là Tràng Vệ.”

“Tràng vệ?” Vừa nghe tên này, Lăng Nhã xém chút bật cười, khó lắm mới nhịn được, nét mặt cực kỳ cổ quái.

Nàng nhìn được nhưng mấy người Mặc Ngọc thì không, kể cả Tiểu Lộ Tử, bọn họ đều là lần đầu tiên nghe được cái tên này, vừa nghe hai chữ ‘Tràng Vệ’ thì lập tức cười tới ngã trước ngã sau, ngã trái ngã phải.

Thủy Tú cúi xuống giúp Mặc Ngọc lau nước mắt, thờ hồn hèn nói: “Tràng... Tràng vệ chẳng phải là ruột già sao? Ta hỏi... ta hỏi Tiểu Tràng Tử người có phải đã làm gì đắc tội với Cao... Cao quản gia hay không, nếu không sao hắn lại đem chữ Lý hay như vậy đổi thành chữ Tràng chứ, ruột oi ruột, hiểu thì còn biết là gọi người, không hiểu sẽ tưởng là ai đó đang gọi ruột già ruột non chạy ra ngoài nữa đó.”

“Biết ngay là các người sẽ cười ta, chỉ có cô nương là tốt, chỉ có người là không cười.” Tiểu Tràng Tử thờ phỉ phò nói một câu, trước giờ không biết hắn đã thăm rủa Cao Phúc bao nhiêu lần, sửa cái gì không sửa, lại sửa thành một chữ như vậy, nếu hắn không tin chắc đó là lần đầu tiên hắn gặp Cao quản gia, thì đã nghĩ có phải trước đó mình đã làm gì đắc tội lão ấy hay không.

“Được rồi, các người đừng cười nữa.” Hai bên má của Lăng Nhã giật giật, trận cười này nuốt vào cũng quá vất vả cho nàng. Đợi mọi người ngừng cười, Lăng Nhã mới ung dung xoa hai bên má hơi nhừ của mình, nhìn Tiểu Tràng Tử nói: “Nếu người đã từng đọc sách thì lúc rảnh rỗi hãy chỉ bảo cho mấy người Mặc Ngọc một ít đi, biết vài chữ cũng có chỗ để dùng, sau này có nhiều việc ta còn muốn nhờ tới các người. Còn nữa, từ hôm nay người hãy khôi phục lại tên họ đi, a mã ngạch nương của người có linh thiêng trên trời cũng mong mỗi người có thể lưu truyền Lý thị.”

Vừa nghe phải đọc sách viết chữ, mù chữ như mấy người Mặc Ngọc liền cảm thấy khổ sở, nhưng họ biết cô nương là vì muốn tốt cho bọn họ, nên cũng không phản đối.

Vui vẻ qua đi, thấy Lăng Nhã vẫn còn mặt ủ mày chau, Lý Vệ to gan hỏi: “Cô nương, thứ cho nô tài lăm miệng, quá nổi bật chỉ sợ là hại nhiều hơn lợi, nếu ngay cả Lý phúc tấn cũng đã cố tình dận dò, cho thấy tình cảnh của người hiện không tốt lắm, trong phủ này, đồ kỵ người không chỉ một mình Niên phúc tấn đâu, chúng ta hiện giờ thế lực đơn mỏng, chỉ bằng cứ tạm tránh đi mũi nhọn này.” Lăng Nhã khảy nhẹ mấy hạt dưa mật, tẩm bạc thỉnh thoảng chạm vào chén bằng phát ra tiếng ‘Đinh’ giòn tan: “Ta biết.” Ngừng lại một chút, nàng lại tiếp: “Các người hành sự ở bên ngoài cũng cần phải cẩn thận, nhất định không được thấy ta có chút sủng ái thì tùy ý lăm bậy, nếu có người vi phạm, ta sẽ không bỏ qua.”

Thấy mọi người đồng loạt vâng lời, Lăng Nhã định bảo bọn họ ra ngoài thì thấy Tiểu Lộ Từ cứ kéo kéo áo của Lý Vệ, còn nét mặt của Lý Vệ thì như có gì đó muốn nói mà lại không dám, nàng liền hỏi xem có chuyện gì.

Lý Vệ do dự một lát, nhìn nhìn Tiểu Lộ Từ thấy hắn có vẻ sốt ruột, đành cắn răng nói: “Cô nương, người phải đề phòng Lý phúc tấn.”

Trong lòng Lăng Nhã hơi kinh hãi, nhưng trên mặt làm như không có việc gì, vành tai rung nhẹ, nói: “Vì sao lại nói như vậy?”

Lời đã nói ra rồi, không lý nào lại thu hồi lại, Lý Vệ tới sát bên Lăng Nhã, không màng ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nói: “Cô nương có còn nhớ nô tài từng nhắc tới Chu cách cách?” Thấy Lăng Nhã gật đầu, hắn nói tiếp: “Nô tài và Tiểu Lộ Từ từng hầu hạ Chu cách cách một thời gian, tâm địa của Chu cách cách rất tốt, đối xử với mọi người cũng rất hòa thuận, ngoại trừ cô nương. Chu cách cách là người duy nhất không đánh chửi Tiểu Lộ Từ. Ngày đó nàng ta rất được Bối lạc gia sủng ái, còn có thai hài tử, Bối lạc gia nói chỉ cần nàng ta sinh hạ bình an, bất luận là nam hay nữ đều sẽ phong nàng là thứ phúc tấn, mà lúc đó nàng ta và Lý phúc tấn quan hệ cực tốt.”

“Người nói nàng ta chết bất đắc kỳ tử cùng với hài tử trong bụng.” Môi răng của nàng chạm vào nhau, tựa như không phải là giọng nói của chính mình.

Tiểu Lộ Từ ở bên cạnh buồn bã rớm nước mắt, Lý Vệ nhìn hắn một cái, thương cảm nói: “Chết bất đắc kỳ tử là do mọi người nói thôi, sự thật là Chu cách cách tự vẫn.” Giữa ánh mắt kinh hoàng của mọi người, hắn tiếp tục nói: “Lúc đó Chu cách cách đã mang thai được bảy tháng, nàng ta bỗng giống như bị ma nhập, điên điên khùng khùng nhảy nhót khóc lóc không ngừng, còn một mực nói rằng mình đang mang một ma thai, không thể để nó chào đời, thậm chí còn muốn lấy kéo đâm vào bụng, hạ nhân cực chẳng đã đành phải trói nàng ta lại, sau khi đại phu tới bắt mạch thì nói Chu cách cách bị bệnh điên, không chữa được. Bối lạc gia biết được thì sai người trông chừng nàng, đợi sinh hạ hài tử xong thì mới nghĩ cách tiếp. Ai ngờ đâu vào một đêm, Chu cách cách lựa lúc người canh giữ ngủ say liền mở trói thoát ra, treo cổ tự vẫn.”

“Tất cả những chuyện này có liên quan gì tới Lý phúc tấn? Ta thấy nàng ta cũng là một người tốt mà.” Thủy Tú hơi khó hiểu.

Lăng Nhã ném tấm bạc vào trong chén băng, phui phui tay, giọng lạnh lùng: “Lúc đó Niên thị chưa vào phủ, mọi việc trong phủ là do Lý thị coi quản, nếu vậy đại phu thỉnh mạch an thai cho Chu cách cách cũng là do nàng ta mời tới. Đại phu có thể không chữa được bệnh điên, nhưng lại có thể làm cho một người bình thường biến thành điên.”

Vấn đề này nàng từng vô tình nghe Dung Viễn nói đến, có những loại thuốc nhìn như vô hại những khi trộn lẫn với nhau có thể làm cho người ta tâm hư hỏa vượng, lâu dần sẽ hóa điên.

Tấm bạc trong chén băng mờ mịt như có khói lạnh bốc lên, mấy người Thủy Tú không nhận được mà rung mình, nếu sự thật là như vậy, Lý phúc tấn kia quả là đáng sợ.

“Bọn nô tài cũng chỉ hoài nghi thôi, sự thật ra sao cũng không thể nào biết được. Nô tài kể chuyện này với cô nương, chỉ vì hi vọng cô nương có thể đề phòng Lý phúc tấn một chút, đừng tin tưởng hết lòng.”

“Ta biết rồi.” Lăng Nhã trả lời ngoài dự đoán của mọi người, nàng đi đến trước cửa sổ khắc hoa, ở đó đặt một bình sứ Hoàng ngọc, trong bình cắm mấy cành Ngọc trầm hoa vừa mới hái, hoa cũng như tên, trắng tinh như ngọc.

“Trên đời này không có chuyện tự nhiên hận ai cũng không có chuyện tự nhiên tốt với ai, ngay cả Ôn tỷ tỷ cũng từng nói với ta rằng, ngày ấy nàng ta giúp ta mời đại phu cũng có tính toán đến lợi ích, hướng chỉ là Lý thị.” Nàng dùng sức ngắt một đóa Ngọc trầm hoa đưa lên ngẫm nghĩ: “Người này ngoài mặt hiền lành, nhưng lòng dạ thâm sâu, lấy lòng ta chẳng qua chỉ vì muốn mượn sức ta để củng cố địa vị trong phủ bối lạc này, trong mắt Lý thị, ta cũng lắm chi là một quân cờ.” Ngày đó do tình thế bức bách nên nàng phải giao hảo với Lý thị, nhưng trong đáy lòng nàng chưa bao giờ tin tưởng Lý thị như đã tin Ôn Như Ngón.

Nàng xoay người, nhẹ nhàng cầm đóa Ngọc trầm hoa lên mái tóc của Thủy Tú, nhân dịp nói: “Ta vốn không nghĩ sẽ nói những điều này ra, nhưng nói rồi cũng tốt, sau này các người ăn nói đều phải vô cùng thận trọng.”

“Nô tỳ hiểu rồi.” Thủy Tú cúi đầu nói, mấy người còn lại cũng nhất nhất gật đầu, sống trong phủ bối lạc này, quan trọng nhất là phải giữ cái miệng của mình thật tốt, phải hiểu rõ cái gì nên nói và cái gì không nên nói, không phải chủ tử nào cũng dễ trò chuyện như Lăng Nhã vậy.

[Tác giả có lời muốn nói]: Ta thấy có rất nhiều đọc giả nói ta viết càng ngày càng chậm, muốn bỏ tác phẩm này, nhưng ta thật sự bất đắc dĩ, ta đã cố gắng viết, nhưng một ngàn từ các người chỉ xem trong một phút đồng hồ, mà ta phải viết trong một hai tiếng đồng hồ, có khi không có cảm xúc, đến nỗi cả một ngày viết không ra nổi một chữ. Nếu các người không thể thông cảm, ta thật sự cũng không có cách nào, ta chỉ có thể tận lực viết viết viết, tận lực làm cho mọi người mỗi ngày đều thấy được chương mới, cảm ơn.

Lời của Tác giả cũng là lời của Editor, có những đoạn văn/câu văn tối nghĩa, vì muốn bạn đọc dễ hiểu và mạch văn thông suốt với nhau, Ớt phải suy nghĩ chỉnh sửa trau chuốt tới tận nửa ngày. Mấy chục chương vừa qua, cách xưng hô của các nhân vật lúc thì ‘ta – ngươi’, lúc thì ‘huynh – muội’, lúc thì ‘thiếp – chàng’... Không phải ta nhầm lẫn, mà ta muốn truyền đạt tới mọi người cảm xúc chân thật nhất của nhân vật. Ớt edit rất có tâm, mong mọi người ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nhân Nhượng

Ban đêm, kiệu đúng hạn chờ ở ngoài Tĩnh Tư cư, đợi Lăng Nhã rửa mặt chải đầu xong thì đón đến Khắc Vân Khai Nguyệt quán. Lăng Nhã vừa bước vào đã thấy Dận Chân ngồi đọc sách trên ghế, trên bàn trước mặt hắn là một đĩa dưa mật ướp lạnh đã được cắt sẵn.

Thấy Lăng Nhã tiến vào, Dận Chân mỉm cười bỏ sách xuống, vẫy tay nói: “Mau tới đây ném thử, đây là dưa mật Tây Vực vừa tiến cống, giòn ngọt ngon miệng, ta cố tình để lại cho nàng một trái.”

Dưa mật này trong phủ tổng cộng chỉ có mấy trái, chỉ đủ thưởng cho vài vị phúc tấn và Diệp thị, ngay cả thứ phúc tấn còn không có, vậy mà Dận Chân cố tình để giành cho nàng, nghĩ vậy trong lòng nàng thấy vô cùng ấm áp, nhận cây tăm bạc từ tay Dận Chân, nàng lấy một miếng cho vào miệng, nước mật tan ra bốn phía, hương vị còn thơm ngọt hơn dưa của Lý thị đưa đến tới mấy phần.

“Có ngọt không?” Dận Chân hỏi, trong mắt như đang chờ đợi.

Lăng Nhã nuốt miếng dưa trong miệng, nhẹ nhàng trả lời: “Rất ngọt, ngọt hơn bất kỳ loại trái cây nào thiếp thân đã từng ăn.”

“Nàng thích là tốt rồi, ăn nhiều một chút, tiếc là dưa này cắt ra rồi thì không để lâu được, nếu không có thể giữ lại nửa trái này, ngày mai ăn tiếp.” Dận Chân kéo Lăng Nhã ngồi lên đùi hắn, giọng nói có chút tiếc nuối.

“Trong lòng Tứ gia có thiếp thân, đối với thiếp thân mà nói thì không có gì quan trọng hơn.” Bàn tay trắng trẻo vòng qua ôm cổ của hắn, nàng khẽ cười: “Thiếp thân đã xác định là cả đời này làm bạn bên cạnh Tứ gia, cho nên không cần phải tranh giành chiều, đúng không?”

“Nàng đang muốn nói gì đây?” Dận Chân vén tóc mai cho nàng, lạnh lẽo từ từ xuất hiện trong đáy mắt.

Trong lòng Lăng Nhã khẽ run, từ trên đùi hắn đứng lên, nhẹ nhàng hạ người xuống, nói: “Thiếp thân vốn hèn mọn, có thể được Tứ gia thương yêu đã không biết là phúc khí tu luyện từ mấy đời rồi, thật không dám nhận hậu đãi ngày càng nhiều của Tứ gia.”

Dận Chân là dạng người gì, sao không nhận ra được ý tứ trong lời nói của nàng, chân mày nhướn lên, ánh mắt sắc bén: “Cái nàng gọi là hậu đãi, chính là chuyện ta giữ nàng ở lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán qua đêm ư?” Thấy Lăng Nhã im lặng không đáp, hắn càng khẳng định là mình đoán đúng: “Nói cho ta biết, là ai đã làm khó nàng?”

Lăng Nhã khẽ lắc đầu: “Dạ không có, do tự thiếp thân không muốn lặp đi lặp lại chuyện đó nhiều lần, như vậy sẽ phá vỡ quy củ trong phủ, huống chi nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, người ngoài không hiểu rõ sự tình sẽ nói Tứ gia sủng hạnh thiếp thất qua mức, không tuân quy củ, từ đó sinh ra thành kiến với Tứ gia.”

“Vậy thì ta nên cảm ơn nàng đã lo cho danh dự của ta rồi?” Giọng nói của Dận Chân có chút mỉa mai và chán ghét.

Hóa ra, nàng cũng chỉ là như thế... Bo bo giữ mình, ôi, ai cũng vậy, chỉ do hắn mong đợi quá nhiều, thế gian này chỉ có một Mi nhi, để gì có người thứ hai.

Hắn cũng chẳng có phúc khí của Dận Tự, có thể được Mi nhi toàn tâm toàn ý yêu thương mà không màng bất cứ thứ gì...

Mỗi nữ nhân quyền uyển bên người hắn, đều nghĩ tới bản thân mình đầu tiên, thậm chí là nghĩ cho gia tộc phía sau, Lăng Nhã là người duy nhất hắn nghĩ sẽ không như vậy...

Trong lời nói của Dận Chân có chút mát mẻ, khiến trái tim Lăng Nhã run rẩy, nàng phát hiện ra mình vừa phạm vào một sai lầm ngu xuẩn.

Nàng vẫn luôn suy đoán nắm bắt ý tứ của Dận Chân, nhưng lại quên đi điều quan trọng nhất: Dận Chân là A ca, một người từ nhỏ lớn lên trong sự lừa dối tranh giành giữa các A ca, có thủ đoạn mưu kế nào mà hắn chưa từng thấy, chỉ sợ là hắn đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Với một Dận Chân khác nghiệt đa nghi, một khuyết điểm nhỏ như hạt cát cũng không thể chấp nhận, dĩ nhiên sẽ nhận ra nàng đang nói dối làm bộ.

Lúc nàng đang căng thẳng suy nghĩ xem phải làm cách nào để bù đắp sai lầm này, Dận Chân đã đứng dậy, hững hờ bước đến bên cạnh Lăng Nhã, giọng nói nhạt nhẽo như đám mây ở chân trời, thay đổi thất thường: “Đứng lên đi, cứ theo ý của nàng.” Dận Chân đợi rất lâu cũng không thấy Lăng Nhã đứng lên, nhìn xuống thì thấy nàng vẫn cúi đầu, nước mắt trong suốt không ngừng nhỏ giọt trời tuột trên mu bàn tay.

Mỹ nhân rơi lệ thường thường có thể đánh động nhân tâm, dù Dận Chân tính tình lạnh nhạt, lại còn đang khó chịu vì lời nói vừa rồi của nàng, nhưng hắn cũng không tránh được có chút động lòng, hắn nâng khuôn mặt đầy nước mắt của nàng lên, giọng điệu hơi dịu lại: “Đang yên đang lành sao lại khóc, chẳng phải ta đã đồng ý làm theo ý nàng rồi sao?”

“Chính vì vậy nên thiếp thân mới khóc.” Nàng ngược lên nhìn Dận Chân, nước mắt rơi trên gương mặt mỹ miều tạo nên một vẻ đẹp xiêu lòng: “Tứ gia tin tưởng thiếp thân như vậy, mà thiếp thân lại phụ Tứ gia, thiếp thân thật sự đáng chết.”

Câu trả lời này khiến Dận Chân ngạc nhiên, vội thốt lên: “Nàng phụ ta cái gì?”

Lăng Nhã cười buồn bã, cầm lấy bàn tay rắn chắc của hắn, rung rung nói: “Chuyện thiếp thân không muốn ở lại Khắc Vân Khai Nguyệt quán qua đêm,

thật ra là có nguyên nhân trong đó, nhưng quan trọng nhất vẫn là lo sợ, thiếp thân lo sợ thịnh sủng sẽ khiến nhiều người ghen ghét. Vì tập trung sủng ái cũng chính là tập trung oán hận, đúng là có người làm khó thiếp thân như lời Từ gia hỏi, nếu thiếp thân cứ tiếp tục không biết tiến lùi, Từ gia cảm thấy trong phủ này có còn chỗ nào cho thiếp thân dung thân không?”

“Có ta ở đây, không ai có thể động tới nàng.” Bên ngoài không biết nổi gió lên từ lúc nào, lá cây lay động xào xạc, khiến cho giọng nói như chém đinh chặt sắt của hắn có chút mơ hồ.

Lăng Nhã tự cười trong lòng, tóc dài như lụa uyển chuyển trong ánh nến mờ mờ: “Từ gia có thể bảo vệ thiếp thân nhất thời nhưng không thể bảo vệ thiếp thân được cả đời, huống chi trong phủ bình yên thì Từ gia mới có thể an tâm lo việc triều đình, giúp Hoàng thượng phân ưu, thay thiên hạ bá tánh mưu cầu phúc lợi.”

Lấy lui làm tiến, lấy thành thật đãi tướng quân. Một lần đánh cuộc xem Dận Chân có chịu tin nàng hay không.

Gió, không biết từ đâu đến, thổi mạnh trường nhẹ như không bay lên không trung rồi lại vô thanh rơi về chỗ cũ, phất qua khoảng lặng giữa hai người.

Rất lâu, lòng bàn tay mồn một từng đường chỉ tay áp sát vào mặt Lăng Nhã, giọng nói ảm ám bao trùm xuống người khiến Lăng Nhã vô cùng an tâm “Sau này không được giấu ta bất cứ chuyện gì.”

“Không bao giờ có nữa.” Nụ cười không lộ trên môi, nàng biết, hắn đã tha thứ cho nàng.

Đêm này Dận Chân không giữ Lăng Nhã ở lại qua đêm, chưa tới canh ba đã sai Chu Dung đưa nàng về Tịnh Tư cư.

Những ngày sau đó, số lần Dận Chân triệu hạnh Lăng Nhã dần ít đi, lâu hơn nữa thì bảy tám ngày mới có một lần, qua đêm thì lại càng không, khiến cho các vị nữ nhân lúc đầu ghen ghét Lăng Nhã cảm thấy mừng thầm, họ cho rằng trước đây Dận Chân sủng hạnh nàng cũng chẳng qua là vì yêu thích sự mới mẻ mà thôi, cũng không phải là thật lòng, sự mới mẻ nào theo thời gian rồi cũng sẽ thành cũ.

Bốn mùa xoay vòng, hạ đi thu đến, chớp mắt mà đã tháng tám, là mùa hoa quế tỏa hương. Hoa sen trong Kiềm Gia trì đã tàn, có vẻ như Dận Chân không muốn nhìn cảnh hoa tàn nên từ lúc vào thu thì không tới Kiềm Gia trì nữa, chỉ lệnh cho Cao Phúc tới đó dọn dẹp cho sạch sẽ, đợi tới năm sau.

Cao Phúc theo lời Dận Chân nhổ bỏ hết sen tàn, cọ rửa hồ cho sạch bùn đất, còn gọi người tới đào củ sen ẩn sâu trong lớp bùn lên, sau khi nước trong hồ đã trong veo thì thả xuống mấy trăm con cá chép sắc màu rực rỡ, đứng trên bờ nhìn xuống, chiêm ngưỡng đàn cá chép bơi lội, thấy thức ăn còn tranh nhau giành lấy, cảm nhận được sức sống dạt dào, phá tan cảnh tàn úa trước đây.

Củ sen đào xong thì được rửa sạch rồi chia ra đưa tới cho các viện, Tịnh Tư cư cũng có một phần, lại còn là mấy củ to nhất và trắng nhất. Ai cũng cho rằng Dận Chân không còn yêu thích Lăng Nhã như trước, chỉ có Cao Phúc và vài tâm phúc của hắn mới biết, Dận Chân thường xử lý chính sự thật nhanh để một mình mình đi tới Tịnh Tư cư, đến tận lúc trời gần sáng mới rời đi.

Đây là vì bảo vệ Lăng Nhã, lại càng là nhân nhượng nàng, một nữ nhân lấy được sự nhân nhượng của một A ca, lại là A ca có tính tình khắc nghiệt cao ngạo như Dận Chân, so với cái tôn vinh bề ngoài còn khó hơn gấp trăm ngàn lần.

Nữ nhân có thể được Dận Chân đối đãi như thế, Cao Phúc dù ăn gan hùm tim báo cũng không dám khinh khi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cẩm Túc (Thượng)

Mùa này thời tiết rất đẹp, Ôn Như Ngôn và Lăng Nhã ngồi hai bên giá thiêu, chuyên tâm thêu bức ‘Bát tiên chúc thọ’ để dâng lên mừng thọ Đức phi.

Kim thêu nhon hoắt mỗi khi xuyên qua vải gấm đều tạo ra một tiếng ‘xẹt xẹt’ rất nhỏ, âm thanh không dễ nghe, nhưng tạo ra một loại yên tĩnh khác biệt.

Bởi vì bức thêu có rất nhiều màu nên phải nhìn thật kỹ, thêu được hai canh giờ, Lăng Nhã cảm thấy hơi hoa mắt, nàng buông kim thêu xuống, ngẩng đầu lên nói với Ôn Như Ngôn: “Tỷ tỷ nghỉ một lát rồi thêu tiếp, đừng để tổn hại đôi mắt.”

Ôn Như Ngôn đang tập trung thêu quả bàn đào mà bát tiên dâng lên để chúc thọ, chỉ một trái bàn đào mà dùng tới bảy loại chỉ thêu màu sắc khác nhau, từ nhạt tới đậm, nhịp thêu đều đặn, đến khi dùng kéo cắt sợi chỉ cuối cùng rồi nàng mới dừng lại, Ôn Như Ngôn lấy khăn lau mồ hôi trong lòng bàn tay, nói: “Ta đã quen rồi, không đáng ngại, với lại còn có mấy ngày nữa là tới sinh thần của Đức phi nương nương, nếu không tranh thủ thì sợ không kịp.”

“Có gấp thì cũng phải nghỉ ngơi chứ.” Lăng Nhã vừa phân trần vừa giật cây kim mà Ôn Như Ngôn tính cầm lên lại: “Bức thêu cũng đã xong bảy tám phần, mấy ngày nữa cũng kịp để hoàn thành, không cần vội.” Nói tới đây, nàng sờ sờ bức thêu mà nàng và Ôn Như Ngôn đã dồn hết tâm tư vào đó, nói: “Tiếc là chúng ta không thể tự mình dâng tặng Đức phi nương nương.”

Vào sinh thần của cung phi, A ca thân sinh được phép dắt theo đích phúc tấn và trắc phúc tấn vào cung chúc thọ, về phần thứ phúc tấn, trừ trường hợp

đặc biệt ra thì cả đôi các nàng cũng không có cơ hội bước vào Từ Cẩm Thành nửa bước.

“Sẽ có cơ hội thôi.” Ôn Như Ngôn cười nhẹ, đôi khuyên tai màu thiên thanh rung động, nàng tuyệt đối tin tưởng Lăng cách cách sẽ không chỉ dừng lại ở vị trí là một cách cách.

Hai người đang nói chuyện thì Thủy Nguyệt đi đến, trên tay cầm một cái đĩa màu hồng, bên trên bày một loại bánh mà Ôn Như Ngôn chưa từng thấy bao giờ, sau khi thỉnh an, Thủy Nguyệt nói nhỏ: “Cô nương, bánh hoa hồng củ sen đã làm xong.”

Lăng Nhã gật đầu, ý bảo nàng đặt đĩa bánh lên bàn nhỏ bên cạnh giá thêu, trên đĩa có mười cái bánh cắt thành hình con thoi, màu hồng trong suốt được xếp ngay ngắn, bên trên còn rắc hạt dưa, quả anh đào đỏ và mận xanh, nhìn thật là tinh xảo, nhìn chúng vừa được lấy ra từ nồi hấp, vẫn còn khói bốc lên, thoảng thoảng hương hoa hồng.

Lăng Nhã đẩy đĩa bánh về phía Ôn Như Ngôn, cười nói: “Tỷ tỷ nếm thử xem có hợp khẩu vị không.”

Ôn Như Ngôn cắn thử một miếng, gật đầu: “Mềm mại thơm ngọt, rất ngon miệng, hoàn toàn không có cảm giác cộm cộm của củ sen. Còn có vị của anh đào và mận trộn lẫn vào nhau nên sẽ không quá ngọt gây ngán, ngược lại còn bị kích thích nhiều hơn. Bánh hoa hồng củ sen... Tên không chỉ để nghe mà bánh ăn cũng rất ngon, có điều sao ta không biết đầu bếp trong phủ còn làm được lại bánh độc đáo như vậy?”

Thủy Nguyệt đứng bên cạnh giải thích: “Đầu bếp sao mà làm được món này chứ, là phòng bếp nhỏ của cô nương chúng ta tự nghĩ ra đó. Cách đây vài ngày Cao quản gia mang tới một mớ củ sen, không hầm canh thì cũng cắt ra quét mật ong rồi ăn, cô nương nói ăn vậy mãi cũng ngán nên bảo chúng ta nghĩ cách chế biến, ngoài bánh hoa hồng củ sen này ra còn có nào là hoa quế gạo nếp củ sen, thịt viên nhân củ sen, bánh củ sen chiên, sủi cảo củ sen, rất nhiều món, ngay cả Bối lạc gia cũng khen cô nương làm vậy ăn vừa ngon lại vừa mới mẻ. Vốn tưởng mớ củ sen đó ăn lâu lắm mới hết, nhưng giờ đã hết hơn một nửa rồi.”

“Ôi, tưởng đâu muội muội chỉ có tâm tư linh hoạt thôi, ai ngờ còn có trù nghệ lợi hại như vậy.” Ôn Như Ngôn vuốt vuốt chiếc vòng mã não trên cổ tay, cười: “Không như người làm tỷ tỷ ta, bao nhiêu năm học đi học lại cũng chỉ biết nấu có mấy món đơn giản, nói ra chỉ khiến người ta chê cười.” Nàng dừng lại một chút rồi lại tiếp tục nói về củ sen: “Muội muội rất thích ăn củ sen sao? Sao lại phí nhiều tâm tư như vậy?”

“Dân gian có câu ngạn ngữ: Thân sen bỏ thân, củ sen bỏ khí. Củ sen vốn tính hàn, giúp thanh nhiệt giải phiền, cầm máu, khai thông ứ tắc; còn củ sen nấu chín thì lại có tính ôn, giúp bổ tâm sinh huyết, kiện tì tráng thận rất công hiệu.” Nói tới đây nàng xoa xoa tay của Ôn Như Ngôn: “Trời còn chưa vào mùa đông mà tay tỷ tỷ đã lạnh như vậy rồi, có thể thấy được cơ thể tỷ tỷ hư hàn, tì vị suy yếu, ăn nhiều củ sen nấu chín sẽ rất tốt. Với lại mấy món này nhìn có vẻ phức tạp, nhưng cách làm cũng không khó lắm, như bánh hoa hồng củ sen này, lấy củ sen tươi lột vỏ rửa sạch rồi cắt nhỏ, sau đó nhào chung với bột gạo nếp và nước cốt hoa hồng, rắc thêm lên đó một ít hạt dưa, vài quả anh đào và mận xanh rồi đặt vào lồng hấp, để lửa lớn hấp chừng một khắc, đợi nguội bớt thì cắt thành hình như vậy, có thể cho thêm chút đường nếu muốn ăn ngọt hơn. Nhưng nếu tỷ tỷ ngại làm thì cứ nói, sau này muội cho người làm xong rồi đưa tới phòng của tỷ.” “Vậy ta phải làm phiền muội muội rồi.” Hai người vô cùng thân thiết nên Ôn Như Ngôn cũng chẳng giả vờ khách sáo, nếu ngay cả chuyện này mà cũng không tự nhiên đón nhận thì nói gì đến việc sau này trợ giúp lẫn nhau, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

Sau khi ăn thêm vài miếng bánh, hai người tỉnh thêu tiếp thì bỗng thấy Mặc Ngọc thở hồng hộc chạy vào.

“Cô... cô... cô...” Do Mặc Ngọc chạy quá nhanh nên thở không ra hơi, vốn muốn gọi ‘cô nương’, nhưng cứ ‘cô... cô’ liên tục, giống như là gọi ‘cô cô’.

“Này, đừng có gọi bậy, ta cũng đâu già tới nỗi có chất nữ* lớn như ngươi.” Lăng Nhã vừa kéo sợi chỉ màu vừa trêu chọc Mặc Ngọc, Lý Vệ đứng cạnh đó cũng hùa vào, giả vờ ngạc nhiên hỏi Tiểu Lộ Tử: “Sao Mặc Ngọc lại giống như ngươi rồi, chẳng lẽ các ngươi là họ hàng thân thích?”

(*Chất nữ: cháu gái.)

Tiểu Lộ Tử vuốt đầu cười khúc khích, hẳn không nói gì nhưng Mặc Ngọc thì lại tức tới trợn mắt, lườm bọn hắn một cái sắc như dao, vuốt vuốt ngực cho đỡ闷 rồi giận dữ nói: “Nô tỳ chạy nhanh để về bẩm báo một chuyện quan trọng với cô nương, vậy mà cô nương còn trêu chọc nô tỳ.”

Xưa nay Lăng Nhã đối xử với hạ nhân độ lượng, chưa từng mắng chửi hay trách phạt, vì vậy nên đôi khi bọn họ nói chuyện hơi tùy tiện, nhất là Mặc Ngọc, vốn ý mình là người hầu hạ nàng từ khi nàng vừa vào phủ.

Lăng Nhã liếc Mặc Ngọc rồi nhìn qua nói với Ôn Như Ngôn: “Tỷ tỷ, tỷ có nghe không? Là nàng ta đang trách muội đó.”

Mặc Ngọc nghe vậy thì hết hồn, sợ Lăng Nhã hiểu lầm nên vội lắc đầu xua tay: “Nô tỳ không có ý đó, ý nô tỳ là...”

“Được rồi, cô nương nhà ngươi trêu ngươi cho vui thôi.” Ôn Như Ngôn trấn an Mặc Ngọc xong lại nói: “Rốt cuộc là chuyện gì, mau nói xem.”

Mặc Ngọc gật đầu lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt thần bí bí bí: “Là vậy, vừa rồi nô tỳ đưa y phục tới phòng giặt thì nghe mọi người nói hôm nay Diệp phúc tấn bị Bối lạc gia răn dạy.”

“Diệp phúc tấn?” Ôn Như Ngôn vừa nhìn Mặc Ngọc vừa thắc mắc: “Nàng ta hiện đang mang cốt nhục của Bối lạc gia, lẽ ra Bối lạc gia phải càng thêm yêu thương che chở nàng ta mới đúng, nàng ta muốn gió được gió muốn mưa được mưa, một câu nói nặng cũng không thể có, sao lại bị răn dạy, có phải ngươi nghe nhầm hay không?”

“Nô tỳ nghe rất chính xác, là do người của Lưu Vân các khi đưa y phục tới lỡ miệng nói ra, nghe nói Diệp phúc tấn chê Lưu Vân các ở Tây viện không đủ lớn, đòi chuyển qua Bích Lâm quán bên Đông viện, khiến Bối lạc gia bức mình giáo huấn cho một trận, nghe đâu Diệp phúc tấn bị mắng tới bật khóc.”

luôn. Bối lạc gia còn kêu Diệp phúc tấn lo mà dưỡng thai chờ sinh, không có việc gì thì không được ra khỏi Lư Vân các.” Mặc Ngọc kể một mạch những gì mà mình nghe được. Trước giờ nàng không thích Diệp thị, đã vậy Diệp thị còn hay nhằm vào Lăng Nhã, nên bây giờ nghe Diệp thị gặp nạn thì trong lòng nàng rất thích thú, vội thẳng một đường chạy về bẩm báo.

“Đây là chuyện quan trọng mà người nói đó hả?” Mặc Ngọc tưởng đâu cô nương nghe được tin này sẽ hết sức ngạc nhiên, ngờ đâu ngay cả mí mắt cô nương cũng không chớp, tay lại càng ổn định xỏ chỉ qua lỗ kim khâu.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cầm Túc (Hạ)

Edit: Ớt Hiếm

Mặc Ngọc giống như bị trúng một cú đấm vô hình, không lẽ có người nhanh hơn nàng một bước đã bẩm báo với cô nương? Không đúng, trừ cô nương ra thì mọi người trong phòng này đều rất kinh ngạc kia mà.

“Không có việc gì thì không được ra khỏi Lư Vân các.” Ôn Như Ngôn vừa nghe đã hiểu rõ ý tứ trong câu này: “Đây chẳng phải là Bối lạc gia cầm túc nàng ta sao, thật ra nàng ta đang có thai, thân thể quý trọng, muốn ở một nơi rộng rãi hơn cũng không có gì quá đáng, và lại, trước giờ Bối lạc gia luôn khoan dung hậu đãi với nàng ta, không nề mặt tâng thì cũng phải nề mặt Phận, sao lần này lại nổi giận như vậy?”

“Mang cốt nhục của Bối lạc gia là một chuyện, cây sủng sinh kiêu, lòng tham không đáy lại là một chuyện khác.” Lăng Nhã thân nhiên cười, bàn tay trắng mịn cầm kim xuyên qua vài găm, sợi chỉ vàng theo lỗ kim cũng bay bổng theo, làm người ta liên tưởng tới tường đồ ngói vàng của Tử Cầm Thành.

“Nhìn muội muội không hề ngạc nhiên, chắc là đã đoán trước được chuyện này?” Ôn Như Ngôn cười như không nhìn Lăng Nhã, với sự thông minh của nàng, tất nhiên là đã hiểu được vấn đề.

Thủy Tú cảm mấy cành hoa quế đi vào, trừ mùa đông, Lăng Nhã rất ít khi đốt hương, nên mỗi ngày hạ nhân sẽ bẻ vài cành hoa theo mùa cắm ở trong phòng, hương hoa theo gió thoảng thoảng tạo cảm giác tươi mát hơn nhiều.

“Bối lạc gia là người nghiêm khắc, không thích phô trương lãng phí, đôi khi bữa ăn của mình chỉ có một đĩa rau xanh và mấy miếng đậu hũ thôi, ngài cũng không câu nệ, không như các A ca khác, trị giá một bữa ăn tới hơn mấy trăm lượng. Tuy Bối lạc gia không nói ra, nhưng bốn chữ ‘biết giữ bổn phận’ này ngài ấy đặc biệt coi trọng.” Sợi chỉ trong tay Lăng Nhã nhón nhor như vật sống, nàng ngẩng đầu lên cười: “Sở dĩ ngài ấy chấp nhận mọi đòi hỏi của Diệp thị, lí do quan trọng nhất vẫn là vì coi trọng cái thai trong bụng nàng ta như lời tỷ nói, nhưng có một điều tỷ tỷ vẫn chưa nghĩ tới.”

“Là điều gì?” Ôn Như Ngôn suy nghĩ hồi.

“Dung túng.” Lăng Nhã nói một cách nghiêm túc: “Bối lạc gia cảm thấy Diệp thị chẳng qua chỉ là một nữ nhân vô hại, vì muốn nàng ta an tâm dưỡng thai mà năm lần bảy lượt nuông chiều bán tính tham lam của nàng, nhưng cũng vì vậy mà đã dưỡng ra một Diệp thị ngày càng vượt quá bổn phận, Bích Lâm quán vốn được xây dựng làm chỗ ở cho trắc phúc tấn, Diệp thị đòi chuyển đến đó chẳng phải là muốn trở thành trắc phúc tấn sao? Bối lạc gia đâu phải người hồ đồ, sao không nhìn tâm ý của nàng ta chứ, nên ngài ấy cảm thấy chán ghét là điều tất nhiên.”

Ôn Như Ngôn cười kín đáo, kéo kim khâu lên khỏi vài găm, nói: “Đúng, Bối lạc gia không phải người hồ đồ, nhưng cũng phải có người tác động mới được, nếu không ngài ấy cũng chỉ nghĩ là mình đang chiều chuộng một nữ nhân vô hại mà thôi.” Nói tới đây, nàng bỗng nhiên bùi ngùi: “Mọi người đều nói tính tình Bối lạc gia nghiêm khắc lạnh lùng, nhạt nhẽo vô tâm, nhưng ta thấy nói vậy thật là bất công với ngài ấy, Bối lạc gia là người trọng tình trọng nghĩa, chẳng qua do thường ngày phải vất vả quản lý sự vụ ở Hình bộ nên biểu cảm mới lạnh lùng như vậy mà thôi, khiến cho người đời hiểu lầm.”

“Người đời thấy thế nào chúng ta không thể quản được, chỉ cần trong lòng chúng ta hiểu ngài ấy là đủ.” Lăng Nhã ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Thật ra Diệp thị quá nóng vội, nếu nàng ta có thể kiên nhẫn đợi đến lúc sinh hạ hài nhi trong bụng, lúc đó đừng nói là Bích Lâm quán, cho dù là vị trí trắc phúc tấn nàng ta cũng có thể với tới.”

Chiều theo quy củ trong phủ, sinh hạ hài tử xong có thể được tấn phong một bậc, tuy vị trí trắc phúc tấn đã đủ, nhưng vẫn có thể đặc biệt tấn phong thêm, nên Diệp Tú không phải là không có cơ hội, dĩ nhiên nếu nàng ta hạ sinh nam hài, cơ hội cũng sẽ lớn hơn.

“Vậy thì cũng phải đợi Bối lạc gia bẩm báo lên Hoàng thượng, Hoàng thượng phê chuẩn rồi mới đưa tên cho Tông Nhân phủ liệt vào danh sách; nếu không chiếm được vận phần sủng ái thì cầu không được ân điển này đâu. Mà ta thấy, địa vị của Diệp thị trong lòng Bối lạc gia còn chưa tới mức đó, huống chi...” Nàng kéo kim khâu lên cao, nói ra điểm mấu chốt nhất: “Diệp Tú là người của Lý phúc tấn, muội thấy Lý thị có thể cho phép một quân cờ ngồi cùng chỗ với nàng ta ư? Đừng quên Lý thị đã là trắc phúc tấn, cho dù sinh hạ nam hài cũng không còn vị để tấn phong.”

Nghe Ôn Như Ngôn nhắc tới điều này, Lăng Nhã không kim được mà biến sắc, không phải là vì Lý thị, mà vì nàng đang nghĩ đến một thứ đáng sợ hơn. Nàng ngăn người ra, kim khâu mất tập trung đâm vào ngón trỏ, một giọt máu đỏ tươi lập tức rướm ra.

“Ôi! Cô nương chảy máu rồi.” Mặc Ngọc la lên, vội vã lấy khăn bịt ngón tay của Lăng Nhã lại, tiếc là vẫn chậm một bước, máu từ đầu ngón tay đã nhỏ

xuống bức thêu, dính vào một trong các vị bát tiên, vị tiên Lữ Động Tân* này vốn mặc y phục màu ánh trắng, nên giọt máu đỏ tươi càng trở nên nổi bật.

(* Lữ Động Tân là vị tiên được phụng thờ thịnh đạt nhất trong bát tiên, trong lịch sử quả cũng có người này. Lữ Động Tân tức Đạo sĩ Lữ Nham nổi tiếng cuối thời Ngũ đại đầu thời Tống, tự Động Tân, hiệu Thuần Dương Tử. Sau khi Toàn Chân Đạo hưng khởi, ông được tôn là một trong “Bắc ngũ tổ”.)

“Kim đâm vào tay thôi, không sao.” Lăng Nhã trấn an mấy người Tiểu Lộ Tử đang vây quanh mình, nàng nhìn lên bức thêu, vừa tiếc vừa giận nói: “Chỉ tiếc bức thêu này, sắp xong rồi lại bị ta phá hỏng, làm phí tâm huyết của tỷ tỷ, thêu lại thì không kịp nữa rồi, xem ra chúng ta phải nghĩ ra phần lễ khác để dâng lên mừng thọ Đức phi nương nương thôi.”

Ôn Như Ngôn nhìn chằm chằm vào giọt máu trên bức thêu, nghe lời nói áy náy của Lăng Nhã thì ngẩng đầu lên, mỉm cười âm áp: “Có lẽ bức thêu chúc thọ này vẫn còn dùng được, muội thử nhìn đi.”

Vừa dứt lời, Ôn Như Ngôn liền xỏ sợi chỉ hồng vào kim thêu, tay thoăn thoắt thêu phủ lên vết máu, đường thêu dần đầy lên, sợi chỉ thấm vào vết máu tạo thành một đóa hoa Mẫu đơn sinh động như thật, hoàn thành đường thêu cuối cùng. Ôn Như Ngôn mới thở nhẹ một hơi, cắt sợi chỉ gọn gàng: “Tốt rồi, như vậy sẽ không phát hiện ra, ai cũng biết câu chuyện ‘Lữ Động Tân tam hí Bạch Mẫu Đơn’, trên y phục của ông có một đóa Mẫu đơn cũng không có gì là bất thường, dù Đức phi nương nương có hỏi thì cũng có thể tạm thời giải thích được.”

(*Trong dân gian còn có truyền thuyết Lữ Động Tân ba lần trên ghẹo Bạch Mẫu Đơn, một danh kĩ đời Thanh.)

Lăng Nhã vỗ tay khen: “Ý tưởng của tỷ tỷ thật tốt, trong chốc lát mà đã có thể nghĩ ra phương pháp hóa giải, lại còn thành tuyệt tác như vậy.”

Ôn Như Ngôn tỏ ra giận dữ nhìn Lăng Nhã, nói: “Thôi được rồi, ít rớt mê hồn canh lại, còn không nhanh nói cho ta biết lúc này rốt cuộc có chuyện gì mà khiến một người nữ công bác nhất như muội cũng phải thất thủ.”

“Không chuyện gì qua mắt được tỷ tỷ.” Ngón tay vuốt ve trên vết máu đã biến thành đóa mẫu đơn, mắt Lăng Nhã có chút lạnh lẽo: “Muội chỉ chợt nghĩ, Diệp thị vội đòi chuyển qua Bích Lâm quán như vậy, có phải vì nàng ta cũng nghĩ như tỷ tỷ nói hay không, sợ Lý thị sẽ ngăn đường thăng vị của mình, nên từ bây giờ đã bắt đầu tính toán?”

Ôn Như Ngôn vừa mới thay chỉ chuẩn bị thêu tiếp, nghe Lăng Nhã nói vậy thì cũng xém đâm kim vào tay mình, sợ hãi nói: “Diệp thị hỏi hột nông cạn sao có tâm kế như vậy được, có phải muội nghĩ nhiều rồi không?”

“Có thể là muội nghĩ nhiều, cũng có thể là vị Diệp phúc tấn này nguy trạng quá tốt, qua mắt được tất cả mọi người.” Đầu ngón tay của Lăng Nhã đã không còn chảy máu nữa, chỉ để lại một vết kim rất nhỏ đỏ tươi, nhưng lòng nàng lại lo sợ bất an, hồ nước trong phủ bối lạc này hình như mỗi ngày một sâu thêm rồi.

Ôn Như Ngôn suy nghĩ một lát mới nói: “Mặc kệ ra sao, sau này muội phải đề phòng người này thật cẩn thận, nàng ta đang mang thai, nhất định không thể động tới, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa nổi.”

“Muội biết mà.” Lăng Nhã nhìn kim thêu bén nhọn trong tay, trả lời như một lời hứa, thế gian này đáng sợ nhất không phải là mình thương, mà chính là ám tiễn*.

(*Ý nói địch ngoài sáng ta không sợ, chỉ sợ người trong bóng tối đánh lén.)

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Vào Cung

Mấy ngày tiếp theo gió êm sóng lặng, mỗi ngày, ngoài việc cùng Ôn Như Ngôn thêu ‘Bát tiên chúc thọ’ ra, Lăng Nhã chỉ đến Kiêm Gia đi dạo một chút, đặc biệt, mỗi sáng sớm đều không quên thỉnh an đích phúc tấn. Còn những lúc Dận Chân gọi nàng tới thư phòng hầu hạ thì nàng sẽ ở đó cả ngày.

Ai cũng tưởng Dận Chân không thích gặp Lăng Nhã nữa, vì lâu rồi hẳn không triệu hạnh nàng. Nhưng hẳn vẫn thường xuyên gọi nàng tới thư phòng, nơi được xem là cấm địa trong phủ, ngay cả đích phúc tấn cũng không được phép tới, vậy mà Dận Chân lại cho phép Lăng Nhã tự do ra vào, là sủng hay là ghét, thật khiến người khác nghĩ không thông. Chính vì lý do này, trong một thời gian ngắn, những người muốn gây bất lợi cho Lăng Nhã cũng chưa dám có hành động gì thiếu suy nghĩ.

Vào một ngày, vì hai nước An Nam và Triều Tiên tiến cống cho triều đình nên trong cung ban thưởng rất nhiều trân bảo xuống cho các vị A ca đại thần, Dận Chân cũng có, hẳn vừa nhận được thì ban ngay cho các nữ nhân trong phủ. Vật ban thưởng cũng được chia làm nhiều loại, tất nhiên Niên thị được nhiều hơn mọi người, kỳ trân dị bảo vô số; còn về phần cách cách, mỗi người được thưởng tới hai món, ai cũng như ai. Nhưng mà, trong đó cũng có ngoại lệ, như là Tịnh Tư cư.

Lúc phần thưởng được đưa đến, Lăng Nhã đang nghỉ ngơi ở nội đường, nghe tiếng thông truyền thì vội đứng dậy đi ra, Dận Chân ban thưởng rất nhiều thứ, ngoài lăng la tơ lụa, trang sức châu báu ra, còn có một thứ quý hiếm, đó là chậu hoa Từ la lan Phi thủy Bồ đào. Hoa này màu sắc cũng như hoa Từ

la lan, nhưng lại có hình quả bồ đào, nhìn rất sống động, khiến người ngắm không thể rời mắt.

“Nếu cô nương không có phân phó gì khác, nô tài xin phép trở về bẩm báo với Bối lạc gia.” Người đưa thưởng tới là Cầu Nhi, nô tài thân cận của Dận Chân, hần càng lớn càng thanh tú, nhất là đôi mắt, không lúc nào mất đi vẻ lạnh lợi.

“Làm phiền người” Lăng Nhã gật đầu, sai người thưởng cho hần rồi tiễn hần ra ngoài, Cầu Nhi ra tới cửa thì gặp Lý thị, hần vội nép sang một bên hành lễ, xong hết mới rời đi.

Lý thị vừa bước vào thì thấy đồ đạc chất đống, đặc biệt là gấm vóc, năm sáu cuộn chất lên nhau, cũng tới mấy chồng, trên bàn cũng đã đầy ngập, nàng ta không khỏi che miệng cười: “Bối lạc gia đối với muội muội cũng rất tốt, thỉnh thoảng lại ban thưởng xuống, bảo sao người khác không ngưỡng mộ.”

“Người khác ngưỡng mộ thì còn nghe được, nhưng phúc tấn nói thì một chút muội cũng không tin, ai mà chẳng biết Bối lạc gia yêu thương tỷ tỷ, trân châu đường nhan an thần thưởng một lần tới mấy hộp, viên nào viên nấy đều là trân châu Hải Nam thượng đẳng.”

Lăng Nhã cười khế đón Lý thị từ tay của Tinh Dung, đỡ nàng ta ngồi xuống ghế.

“Cũng là hồng phúc của hài tử trong bụng thôi, sao có thể so sánh với muội muội được.” Lý thị mang thai chưa tới ba tháng, vẫn còn bị nghén, nôn mửa sáng chiều, vì vậy thân mình không những bớt đầy đặn mà còn hơi ốm đi.

Lăng Nhã nhận trà do Thủy Nguyệt bưng tới rồi tự mình đưa cho Lý thị: “Biết phúc tấn có thai không thể uống trà đặc nên thiếp thân cố ý bảo hạ nhân pha một chén trà hoa nhài, người ném thử đi, xem có hợp miệng không?”

Lý thị nhận chén trà, vừa nở nắp ra đã ngửi được một mùi hương thanh nhã, khiến tinh thần sáng khoái, nhìn vào trong chén thì thấy những cánh hoa nhài mềm mại nở ra tầng tầng giữa màu trà vàng lục trong vắt, cực kỳ đẹp mắt.

Tuy vị trà không đậm đà nồng đượm như những loại trà nàng vẫn thường hay uống, nhưng tươi ngọt hơn nhiều, một phong vị rất khác lạ, khiến Lý thị khen không ngớt lời, còn nói sau khi trở về sẽ bảo hạ nhân học cách pha trà hoa nhài, nhưng cuối cùng lại nói với về tiếc nuối: “Trà này tuy ngon, nhưng lại phải theo mùa, qua mùa nhài thì không uống được nữa rồi.”

“Thật ra cũng không có gì khó, chỉ cần lấy hoa nhài làm thành hoa khô thì có thể dùng quanh năm, nếu phúc tấn không chê thì để thiếp thân làm giúp người, có được không?”

“Vây ta làm phiền muội muội.” Lý thị rất hài lòng về thái độ kính trọng mà Lăng Nhã dành cho mình, thấy nàng còn đang đứng quạt thì vội nói: “Mau ngồi xuống đi, mấy chuyện này giao cho hạ nhân là được rồi. À, hôm nay ta đến đây là có chuyện muốn nói với muội.” Lý thị nhấp một ngụm trà, chậm rãi tiếp: “Ngày mười hai tháng tám này là sinh thần của Đức phi nương nương, hôm đó ta và Niên thị sẽ theo Bối lạc gia và đích phúc tấn vào cung mừng thọ Đức phi, ta thấy muội muội và Ôn thị cùng nhau thêu bức “Bát tiên chúc thọ” kia, rất tinh xảo và có tâm, nên ta với đích phúc tấn đã bàn bạc với nhau, hôm đó để muội theo chúng ta cùng tiến cung.”

“Như vậy sợ là không hợp với quy củ.” Được vào cung tất nhiên là chuyện tốt, nhưng lấy thân phận cách cách của nàng mà qua mặt mấy vị thứ phúc tấn vào cung, sợ sẽ tạo ra nhiều bất mãn.

“Làm gì có nhiều quy củ như vậy.” Lý thị nhìn nàng rồi vuốt ve chén sứ trắng như ngọc trong tay, từ từ nói tiếp: “Muội từng thấy có cung quy nào không cho cách cách vào cung không? Chỉ là thói quen của mọi người thôi. Lần trước lúc gặp mặt, Đức phi nương nương từng nhắc tới muội, rất muốn gặp muội, muội tiến cung chào hỏi Đức phi cũng là hợp tình hợp lý, đừng đắn đo chuyện gì khác. Huống chi... Muội và Tinh Quý nhân quen biết từ nhỏ, nhân dịp này gặp lại nhau luôn, về sau không biết khi nào mới có lại cơ hội như vậy nữa.”

Lý thị đã nói tới mức này, Lăng Nhã cũng không nên từ chối, vãi lại nàng cũng rất nhớ Thu Từ, liền nói: “Phúc tấn thương tình, thiếp thân vô cùng cảm kích.”

“Vây thì muội chuẩn bị cho tốt đi, ta đi trước.” Lý thị đứng lên, Lăng Nhã vội bước tới tiễn, lúc này, Lý thị làm bộ vô tình nói tới chuyện Diệp Tú bị cấm túc, từ xưa tới nay Diệp Tú rất được sủng ái, bây giờ lại có thai, vậy mà bỗng nhiên lại bị cấm túc, nếu chỉ vì nàng ta đòi đổi chỗ ở, thì đúng là chuyện bé xé ra to.

Lăng Nhã hiểu nguyên do trong đó, hay nói cách khác nàng cũng tác động vài phần, nhưng Lý thị không phải là Ôn Như Ngôn, đối với nàng ta, dĩ nhiên Lăng Nhã cũng không quá chân thành, nên dù cho Lý thị có thăm dò kiểu nào thì nàng cũng chỉ nói là không biết, khiến cho nàng ta bất lực rời đi.

Ngày mười hai tháng tam, ngày sinh thần của Đức phi, Lăng Nhã tắm rửa trang điểm từ sớm, vì là vào cung, nên nàng chuẩn bị rất kỹ, sợ có gì bất trắc.

Mặc Ngọc búi cho nàng kiểu tóc đuôi yến, điểm lên đó một đôi châu hoa Phi thúy nam mã não, bên hông búi tóc cài một cây trâm đôi mồi khắc hoa, tua màu tím rủ xuống gò má, tai đeo một đôi khuyên bạch ngọc khắc thành hình tai thỏ.

Trang điểm như vậy đúng là rất thuần tịnh, nhưng nàng dùng thân phận cách cách để vào cung đã là đặc cách, không nên khiến người ta chú ý thêm, nghe nói mấy chuyện phô trương như vậy đích phúc tấn đã nhắc nhở Niên thị tới mấy lần.

“Mời cô nương thay y phục.” Thủy Tú cầm một bộ y phục bằng gấm Vân Nam màu sắc trang nhã tới cho Lăng Nhã, sau khi chuẩn bị xong hết, Lăng Nhã vịn tay Mặc Ngọc đi đến tiền viện, xe ngựa đã đợi sẵn ở đó rồi. Phu xe thấy trời còn sớm, thừa dịp chưa có ai tới nên đắp áo bông mỏng nằm ngủ trên xe, không phát hiện ra Lăng Nhã đã tới.

Giờ này trời cũng lắm chỉ vừa tờ mờ sáng, ở ngoài còn lạnh, đã vậy y phục của Lăng Nhã đơn giản, chỉ cần gió thổi nhẹ qua thôi cũng thấy lạnh thấu xương. Mặc Ngọc sợ Lăng Nhã bị cảm, lại thấy còn sớm, mấy người Dận Chân cũng không biết khi nào mới tới đây, nên khuyên Lăng Nhã lên xe ngồi đợi, dù sao cũng tránh được gió lạnh.

“Thôi đi, chúng ta cứ đứng đợi ở đây một lát, chắc cũng nhanh thôi.” Lăng Nhã liếc nhìn chiếc xe ngựa Kim Đình, quyết tâm từ chối lời đề nghị có vẻ rất hấp dẫn này, vì nàng không muốn tạo điều kiện cho người khác có cơ hội giáo huấn nàng.

Mặc Ngọc biết trong lòng cô nương đề phòng, nên đành cùng cô nương đứng chờ trong gió lạnh. Khoảng nửa canh giờ sau mới thấy Na Lạp thị đến, hôm nay nàng ta mặc y phục dệt bằng tơ tằm màu đỏ thẫm, bên ngoài khoác một cái áo choàng Cẩm tú, búi tóc được điểm châu hoa Bát bảo chải rất tỉ mỉ, từng sợi châu lục rũ xuống, đuôi tóc cài một cây trâm nguyệt quý hoa, thanh nhã hài hòa. Sau lưng nàng ta là Lý thị thân trang màu hồng đào.

Lăng Nhã định khom người chào hỏi thì Na Lạp thị đã đỡ lấy tay nàng, vẻ mặt hiền hậu: “Không cần đa lễ, đều là tỷ muội một nhà, ôi, sao tay muội lại lạnh như vậy, đợi lâu lắm rồi sao?”

Mặc Ngọc ở bên cạnh đáp: “Hồi bẩm đích phúc tấn, vì không có chỗ nào để tránh gió nên cô nương đứng đây đã nửa canh giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Bức Người

“Vậy sao không vào trong xe ngựa mà ngồi? Tay lạnh muốn sắp đóng băng luôn rồi này, lỡ bị cảm lạnh thì phải làm sao?” Na Lạp thị xoa xoa bàn tay lạnh ngắt của Lăng Nhã, giọng đầy trách móc.

Lăng Nhã cúi đầu không nói gì, còn Lý thị thì vỗ vỗ tay áo thêu hoa, mỉm cười: “Đó là xe ngựa Kim Đình, trừ người và Bối lạc gia ra thì ai trong chúng ta cũng không dám tự ý leo lên đâu.”

Na Lạp thị thương tình nhìn Lăng Nhã, nói: “Chẳng phải lát nữa cũng cùng nhau vào cung hay sao, muội đó, cái gì cũng tốt nhưng lại quá câu nệ, chút xíu phép tắc cũng không dám vượt, tuy nói là phải tuân thủ lễ nghi, nhưng sức khỏe cũng quan trọng, để bệnh giống ta thì lúc đó có hối hận cũng không kịp.”

Lăng Nhã cười nhẹ: “Đích phúc tấn đừng nghe Mặc Ngọc nói bậy, thiếp thân đến sớm hơn người và Lý phúc tấn không bao lâu, chưa kể thân thể thiếp thân khỏe mạnh, đâu dễ bị cảm lạnh như vậy chứ.”

“Nhưng cũng đừng quá chủ quan.” Nói xong, Na Lạp thị quay lại nói với Phi Thúy luôn theo phía sau: “Mau lấy cho Lăng cách cách chén trà nóng để uống cho ấm người.” Vì sức khỏe Na Lạp thị không tốt, hay bị ho khan nên mỗi khi ra ngoài đều phải cầm theo ấm trà, được bọc trong mấy lớp bông, khi nào cần có thể dùng ngay mà không cần lo lắng rườm rà.

Phi Thúy ‘ạ’ rồi mở lớp bông màu xanh lấy ấm trà lên, sau đó lấy cái chén bạc để rót trà đưa cho Lăng Nhã: “Mời Lăng cách cách dùng trà.”

“Đa tạ.” Ấm trà được bọc tới hai lớp bông bên ngoài nên giữ nóng rất tốt, so với trà vừa mới pha xong cũng không khác gì nhau, Lăng Nhã cầm chén trà nóng trong tay, cái lạnh trong cơ thể từ từ tan đi.

Đợi thêm một lát thì thấy Niên thị khoan thai bước đến, khỏi cần đoán cũng biết hôm nay Niên thị thân trang lồng lẩy cỡ nào, dù trên mặt chỉ đánh một lớp phấn mỏng, nhưng chân mày lại vẽ kiểu Viễn sơn* rất đậm, phượng nhãn xéch lên, hàng mi rậm dài cong vút long lanh, hai thứ đó kết hợp tạo thành một đôi mắt sâu thẳm xa xăm, quyến rũ nhưng lại vô cùng tàn khốc, khiến cho người khác chẳng dám nhìn trực diện; trang sức trên người nàng ta thì khảm đầy châu báu, hai bên búi tóc cài một bộ trâm Không tước kim bộ dao đính đá rực rỡ, chuỗi ngọc dài rũ xuống bên tai dao động rung rinh, phía sau búi tóc là chuỗi Bát trân anh lạc, tức là dùng vàng, bạc, lưu li, xà cừ, mã não, trân châu, mân côi thất bảo chế thành, cực kỳ xa hoa; làm cho cả người nàng ta toát lên vẻ ung dung cao quý, đoạt cả hào quang của đích phúc tấn Na Lạp thị kia.

(*Là một kiểu vẽ chân mày thời xưa, nhìn như hai đỉnh núi.)

Thân trang của Niên thị tuy hơi lộng lẫy, nhưng so với thân phận của nàng ta thì cũng không có gì quá đáng.

Có điều... Y phục tơ tằm Vân Nam trên người nàng ta lại có màu đỏ hồng... Mắt Lăng Nhã giật nhẹ, đỏ hồng cũng gần như đỏ thẫm, cùng là màu đỏ, chỉ nhạt hơn một chút mà thôi, nếu không nhìn kỹ thì cũng không phân biệt được, đúng là rất giống nhau. Người nào không biết nhìn vào sẽ nghĩ rằng nàng ta mới chính là đích phúc tấn của phủ Tử Bối lạc.

Trong các quy tắc để phân biệt đích thứ, đứng đầu là không được phép mặc y phục có màu đỏ thẫm, từ Hoàng tộc tới gia đình bình thường đều như thế, có rất nhiều thiếp thất cả cuộc đời trong tù y phục cũng không có lấy một bộ nào màu đỏ, bởi vì các nàng mãi mãi thấp hơn chính thất nhất đẳng. Đây cũng là lí do mà tại sao các nàng thà làm chính thất bần hàn cũng không thêm làm thiếp thất phú quý.

Niên thị biết rõ hôm nay sẽ vào cung chung với đích phúc tấn, vậy mà vẫn chọn y phục như vậy, chẳng khác gì đang khiêu khích đích phúc tấn, không xem vị trí chính thất của nàng ta ra gì.

Nữ nhân không chiếm được sủng ái của phu quân, dù là đích thân thì cũng thật tội nghiệp; tương kính như tân, chẳng qua chỉ xem nhau như khách mà thôi...

“Muội muội đến trễ, mong tỷ tỷ thứ tội.” Sau khi Niên thị bước tới gần thì nhún người xuống nói, nhìn chăm chăm vào y phục trên người của Na Lạp thị, nhếch môi cười bí hiểm.

Na Lạp thị hít sâu một hơi, lướt qua thân trang chói mắt của Niên thị, đáp lời nàng ta một cách khéo léo: “Vẫn chưa trễ mà.” Ngừng một lát, nàng lại nói: “Nếu đã đông đủ rồi thì chúng ta lên xe ngựa đi, đừng làm trễ giờ tiến cung.”

“Chúng ta không đợi Bối lạc gia đi chung sao?” Lý thị đảo mắt nhìn quanh, không thấy Dận Chân đâu.

“Bối lạc gia phái Chu Dung tới truyền lời, bảo là có việc nên vào cung trước, khi nào chúng ta vào thì cùng gặp nhau trong cung.” Na Lạp thị vừa nói vừa tiến về phía xe ngựa, Lý thị và Lăng Nhã theo sát phía sau, xa phu đã tỉnh lại từ lâu, thấy các nàng bước tới thì hành lễ không ngừng, lại còn quỳ xuống giúp các nàng leo lên xe ngựa.

“Khoan đã.” Vào đúng lúc Na Lạp thị chuẩn bị bước vào xe, Niên thị đột nhiên lên tiếng ngăn lại, giọng nói như châu ngọc, cực kỳ êm tai.

Phi Thúy cảm thấy cánh tay mình hơi nặng, Na Lạp thị chuẩn bị bước lên lưng xa phu, nghe tiếng gọi thì thu chân lại, xoay người hỏi: “Muội muội còn có chuyện gì?”

Ánh mắt Niên thị quét qua rồi dừng lại trên người Lăng Nhã, hàn ý xuất hiện đầy mắt: “Sao ở đây lại có người không liên quan?”

Sắc mặt Lăng Nhã tái đi, tuy nàng ta không nói thẳng, nhưng câu này rõ ràng là nói mình. Lăng Nhã đang định trả lời thì có một người kín đáo kéo tay nàng, quay đầu lại nhìn, là Lý thị đang nhìn mình lắc đầu rất nhẹ, ý bảo nàng đừng lên tiếng.

“Muội muội nói Lăng cách cách sao?” Na Lạp thị trả lời rất nhạt: “Lăng cách cách đi cùng chúng ta tiến cung mừng thọ Đức phi nương nương, sao lại nói là không liên quan, và lại, chuyện này ta đã phái người nói cho muội muội biết, hay là muội muội cao quý bận bịu quá nên quên rồi?”

Niên thị nâng châu hoa ở bên mái tóc, cười lạnh: “Người quên là tỷ tỷ mới đúng. Xưa nay chỉ có đích phúc tấn và trắc phúc tấn mới được vào cung, nàng ta chỉ là một cách cách đề tiện hèn hạ, ngay cả tư cách xưng tiếng chủ tử còn không có, sao có thể ngồi chung xe với chúng ta tiến cung? Để người khác nhìn thấy chẳng phải sẽ chê cười phủ chúng ta không có quy củ hay sao?”

Câu trách móc này bức người tới cùng đường, không chừa lối thoát, khiến cả người Lăng Nhã cứng đờ, độc hơn nữa là chẳng thềm nể nang mặt mũi của Na Lạp thị.

Na Lạp thị cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch, cánh tay vịn Phi Thúy run lên, nàng đang nổi giận. Dù sao nàng cũng là nữ nhân có thân phận tôn quý nhất phủ, Niên thị lại cứ đối chọi với nàng, hỏi sao không giận cho được.

Phi Thúy thấy Niên thị làm nhục chủ tử của mình, nhìn không được nên căm giận, nói: “Nếu Niên phúc tấn không muốn cho Lăng cách cách đi cùng thì lúc chủ tử cho người đến báo sao người không nói, một hai đợi đến lúc này mới phản đối?”

“Ta và chủ tử của ngươi đang nói chuyện, khi nào mới tới phiên nô tài như ngươi xen miệng vào, thứ không biết quy củ, cũng do đích phúc tấn quá dung túng cho ngươi, đôi lại nếu là người bên cạnh ta thì đã sớm bị lôi ra phạt trượng.” Mày đẹp của Niên thị nhướn lên, ánh mắt sắc lạnh xẹt qua mặt Phi Thúy, nhanh nhưng bén nhọn, làm cho Phi Thúy cúi đầu không dám nhìn nàng.

Na Lạp thị kéo Phi Thúy ra sau lưng mình, trầm giọng nói: “Chuyện Lăng cách cách vào cung là đích thân Bối lạc gia đồng ý, nếu muội muội cho rằng Lăng cách cách không có tư cách tiến cung, vậy thì đợi vào cung gặp Bối lạc gia rồi hẵng hỏi ngài ấy. Còn bây giờ thì cứ lên xe đã, tránh bị trễ giờ, không tốt.”

Dứt lời, Na Lạp thị cũng chẳng để ý tới thái độ của Niên thị, tiếp tục bước lên lưng xa phu leo lên xe ngựa. Niên thị thấy Na Lạp thị lấy Dận Chân ra để trấn áp mình thì mặt xụ xuống, ấn đường tối sầm lại, cười lạnh: “Được, vậy vào cung rồi nói tiếp, nhưng bây giờ nàng ta không được lên xe. Bối lạc gia chỉ cho phép nàng ta vào cung, chứ không có nói là cho phép nàng ta cùng ngồi trên xe ngựa này, đúng chứ?”

Điều này... Na Lạp thị đúng là chưa từng nghĩ tới điều này, nhất thời bị Niên thị chất vấn thì không đáp trả được, còn Lý thị thì cũng không biết làm sao, đúng là xe ngựa này được chế tạo dành riêng cho các vị A ca, với thân phận của Lăng Nhã thì không đủ tư cách leo lên.

Lăng Nhã hơi giật mình, gom tay áo lại, nhún người nói: “Niên phúc tấn nói rất đúng, thiếp thân hèn mọn, leo lên xe ngựa này đúng là không hợp lễ nghi, thỉnh đích phúc tấn cho phép thiếp thân được dùng một chiếc xe ngựa bình thường khác.”

Na Lạp thị suy nghĩ một hồi cũng không tìm được cách nào tốt hơn, bèn chấp nhận yêu cầu của Lăng Nhã, bảo xa phu đi tìm một chiếc xe ngựa rộng rãi thoải mái tới đưa Lăng Nhã vào cung. Đợi mọi người đã yên vị rồi hạ nhân mới sắp xếp lễ vật mừng thọ thật ổn thỏa, sau đó một đoàn năm chiếc xe ngựa hướng về Tử Cấm Thành mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đức Phi

Thời gian trôi đi, mặt trời từ từ hiện ra ở chân trời, rải xuống những tia nắng đầu tiên trong ngày, cánh cửa dày nặng của Tử Cẩm Thành cũng khoan thai mở ra đón nhận ánh nắng đầu thu ấm áp.

Xe ngựa của phủ Tử Bôi lặc đi rất nhanh, cuối cùng cũng ổn định dừng trước Thần Võ môn, Lãng Nhã vịn tay Mặc Ngọc bước xuống xe, nhìn thấy Tử Cẩm Thành gần trong gang tấc, trong lòng vô cùng xúc động. Nàng từng cho rằng tòa thành Hoàng cung nguy nga tráng lệ này sẽ là nơi cuối cùng của cuộc đời nàng, nhưng vận mệnh trở trêu, biến những cố gắng và hi sinh của Nữ Hồ Lộc Lãng Nhã thành một trò cười.

Thị vệ phụ trách canh giữ Thần Võ môn tra xét kỹ càng thân phận của Na Lạp thị xong thì thu đao lại, lùi về phía sau, vì đây là đoàn xe vào cung yết kiến Đức phi nên còn có thêm mấy chiếc xe ngựa nữa chờ lễ vật mừng thọ chậm rãi theo phía sau.

Đức phi thích yên tĩnh nên khi được tấn phong Đức tần đã chọn Trường Xuân cung thuộc Tây lục cung để ở, đây là một nơi tương đối tĩnh lặng. Từ Thần Võ môn đến đó cũng khá xa, đã vậy vì Lý thị đang mang thai nên vừa đi vừa nghỉ, cũng tới nửa canh giờ mới tới được ngoài Trường Xuân cung.

Từ xa đã thấy Dận Chân một thân triều phục phẩm xanh thêu tứ long đứng đợi, kế bên hẳn còn có Thập Tam A ca Dận Tường, Dận Tường nhìn thấy người đi cuối cùng là Lãng Nhã thì hơi giật mình, ánh mắt liếc nhanh qua vẻ mặt rất bình tĩnh của Dận Chân. Dận Tường còn nhớ mồn một đây là nữ nhân hầu hạ trong thư phòng lần trước, là cách cách của Tứ ca, không ngờ nàng ta cũng tới đây, xem ra Tứ A ca thật sự yêu thích nàng.

Na Lạp thị dẫn mọi người tiến lên hành lễ xong thì quay qua Dận Tường cười: “Thập Tam đệ cũng tới mừng thọ Đức phi nương nương ư?”

“Dận Tường gặp qua Tứ tẩu.” Dận Tường rất có hảo cảm với vị Tứ tẩu hiền lành nhân hậu này, vừa chấp tay chào vừa nói: “Ngạch nương của Dận Tường mất sớm, là Đức phi nương nương không ngại chăm sóc chiếu cố tới đệ, hôm nay là sinh thần của nương nương, sao đệ có thể không tới chứ, chưa kể đệ còn chuẩn bị một phần đại lễ để dâng lên Đức phi nương nương nữa kìa.”

Ngạch nương ruột của Dận Tường là Kính Mẫn Hoàng Quý Phi Chương Giai thị, sinh hạ Dận Tường không bao lâu thì bị bệnh mà qua đời, từ đó Dận Tường được đích thân Đức phi Na Lạp thị nuôi nấng đến tận lúc xuất cung lập phủ, cũng vì vậy mà tình cảm của hắn và Dận Chân cực tốt.

Dận Chân vỗ vai của Dận Tường, nói: “Ngạch nương biết đệ luôn nhớ tới mình thì chắc sẽ rất vui. Thôi được rồi, chúng ta cùng đi vào đi, đừng để ngạch nương đợi lâu.”

“Bôi lặc gia.” Niên thị ngọt ngào gọi một tiếng rồi tiến lên kéo cánh tay Dận Chân lay lay, gương mặt trang điểm tinh xảo lướt qua Lãng Nhã đang im lặng, dịu dàng nói: “Xưa nay chỉ có đích trách phúc tấn mới được ra vào cấm cung, sao lần này Lãng cách cách cũng được theo chúng ta tới mừng thọ Đức phi nương nương?”

Dận Chân nhìn nàng rồi lơ đãng trả lời: “Sao, Tổ Ngôn có ý kiến gì sao?”

Niên thị thầm rùng mình, nàng là một người thông minh, nếu không thì Dận Chân cũng chẳng giao quyền quản lý việc trong phủ cho nàng. Điều bộ này của Dận Chân hình như có chút bức mình, nhớ tới Dận Chân là người hi vọng không lộ ra ngoài, Niên thị vội tươi cười: “Thiếp thân có thể có ý kiến gì thôi, chỉ tự thấy điều này không hợp cung quy thôi.”

Dận Chân sờ nhẹ sợi châu lạc rực rỡ lấp lánh rũ bên gò má của nàng, cười nhạt: “Nếu Tổ Ngôn nói là không hợp cung quy, thì cứ xem nàng ta là tỳ nữ đi, việc này không có vấn đề gì chứ?”

Dận Chân nói vậy chứng tỏ việc này đã định, mà một khi Dận Chân đã quyết định rồi thì không ai có thể thay đổi, nhiều lời chỉ khiến hắn tức giận thêm mà thôi. Niên thị giấu bắt nắn vào lòng, nhún người cười tỏ vẻ đồng ý rồi theo sau Dận Chân đi về hướng Trường Xuân cung.

Từ đầu tới cuối Na Lạp thị không nói bất cứ lời nào, ngay cả thần sắc cũng không hề thay đổi, giống như nàng đã sớm biết kết cục sẽ là như vậy.

Về phần Lý thị, chẳng biết đang nghĩ gì mà lén nhìn Lãng Nhã, tình cờ trong lúc nhìn qua, nàng bắt gặp ánh mắt Dận Chân nhìn nàng, mềm mại ấm áp như một làn gió xuân. Lý thị ngạc nhiên chỉ chốc lát rồi mỉm cười, cúi đầu vuốt ve bụng nhỏ, rốt cuộc nghi ngờ của nàng cũng đã có đáp án, Nữ Hồ Lộc Lãng Nhã chưa từng thất sủng một ngày nào. Tuy Trường Xuân cung ở nơi vắng vẻ, nhưng Đức phi là một trong tứ phi đứng đầu lục cung, lại còn cùng với Nghi phi chương quản hậu cung, nắm quyền sinh sát; cho nên sinh thần của nàng dĩ nhiên không tới nổi quanh quẩn, thỉnh thoảng cũng có cung tần tới chúc, nhưng đa phần đều bị thoái thác quay về.

Thái giám canh cửa là Tiểu Hạ Tử, là người đã theo Đức phi nhiều năm, nhìn thấy mấy người Dận Chân từ xa thì vội đón rồi khom người hành lễ: “Nô tài thỉnh an Tứ gia, thỉnh an Thập Tam A ca, thỉnh an Tứ phúc tấn, Niên phúc tấn và Lý phúc tấn.” Hắn không biết Lãng Nhã là ai, thấy Lãng Nhã trang điểm mộc mạc nên nghĩ nàng chỉ là thị nữ được yêu thích của vị phúc tấn nào đó mà thôi.

“Ừ, Thập Tứ đệ tới chưa?” Dận Chân phui góc áo bào, hỏi. Hắn và Thập Tứ A ca Dận Trinh là huynh đệ ruột thịt, đều do Đức phi sinh ra.

“Hồi bẩm Tứ A ca, Thập Tứ A ca vẫn chưa tới.” Tiểu Hạ Tử cười xoa trả lời, vụt dứt lời thì sau ót bị gõ một phát, là Dận Tường, Dận Tường cười nói: “Sao không ở bên trong hầu hạ mà lại ra ngoài gác cửa? Hay là muốn kiếm chút bạc thưởng phải không?”

Dận Tường lớn lên trong cung của Đức phi, rất thân thiết với Tiểu Hạ Tử, và lại hẳn là người hào sảng không câu nệ lễ tiết, đối đãi hòa đồng với hạ nhân, so với gương mặt ít khi nói cười của Dận Chân thì khác một trời một vực.

Tiểu Hạ Tử xoa xoa cái ót, cười: “Sao Thập Tam gia lại nói vậy, nô tài đâu phải hạ người đó. Tại ngài không biết thôi, từ hôm qua nơi này đã bắt đầu không còn thanh tĩnh, khắp nơi trong cung đều tới đây chúc thọ, chủ tử nương nương không thích ồn ào nên sai nô tài ra đây canh giữ, ai không thân thiết thì từ chối không gặp.” Hẳn ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng dĩ nhiên nếu ngài tiện tay thưởng một ít thì càng tốt.”

“Tên cậu nô tài này...” Dận Tường cười mắng một câu, lấy một nén bạc từ trong túi thêu hoa bằng kim tuyến ném cho Tiểu Hạ Tử, Cầu Nhi ở bên cạnh cũng nhận ý của Dận Chân, lấy thêm một nén bạc nữa đưa cho hắn, Tiểu Hạ Tử vui đến mức cười như nở hoa, không ngừng tạ ơn rồi đưa bọn họ vào trong.

Dận Chân và Dận Tường đều lớn lên ở đây, dù sau này có xuất cung lập phủ thì cũng thường xuyên đến thỉnh an, nên không cần phải thông báo mà tự nhiên đi vào.

Vào tới chính điện, Dận Chân phủ tay áo, dẫn đầu mọi người quỳ xuống hướng về nữ nhân ngồi chính tề giữa điện: “Nhi thần thỉnh an ngạch nương, ngạch nương vạn phúc.”

Lúc này, Đức phi đang uống trà, thấy bọn họ thì không kìm được vui mừng, đặt chén trà xuống, nói: “Đều là người trong nhà, không cần đa lễ, mau đứng lên, hai con cùng nhau tới đây sao?”

Đức phi nhỏ hơn Khang Hi bảy tuổi, giờ đã bốn mươi sáu mùa xuân, nhưng do bảo dưỡng tốt lại sống trong nhung lụa, nên thoát nhìn chỉ khoảng hơn ba mươi, lại còn đoan trang cao quý, thân thái uy nghiêm. Có ai biết được rằng ba mươi năm trước, Đức phi một thân hèn mọn, chỉ là một cung nữ phụ trách bưng trà đưa nước.

“Vừa rồi con ở bên ngoài gặp được Tứ ca, mới cùng Tứ ca đến chúc thọ nương nương, nương nương có trách con không?” Dận Tường nửa thật nửa đùa nói.

Đức phi cười dỗi: “Con có thể nhớ tới sinh thân của ta, ta vui còn không hết, hơi sức đâu mà quan tâm đến việc tới đây như thế nào, mau ngồi xuống hết đi.” Trong khi mọi người đang nói chuyện thì đã có cung nữ nhanh nhẹn bưng trà đến dâng lên, tất cả tạ ơn rồi phân ra ngồi xuống vị trí của mình, hai dãy ghế dựa trái phải, mỗi bên bốn cái, Dận Chân ngồi bên trái còn Dận Tường ngồi bên phải, Na Lạp thị dĩ nhiên là ngồi bên phía Dận Chân, tiếp theo là Niên thị, Lý thị, đến Lăng Nhã thì không còn ghế. Tuy bên phía Dận Tường còn dư ghế, nhưng không thể qua đó ngồi được, Đức phi cũng chỉ từng để ý tới nàng, Lăng Nhã quyết định khoanh tay đứng bên cạnh Lý thị.

“Nương nương có ơn dưỡng dục với Dận Tường, sinh thân của nương nương sao Dận Tường có thể không đến được chứ.” Dận Tường cười thưa.

Đức phi cảm động nói: “Đã nhiều năm như vậy mà con vẫn chưa quên, bốn cung còn nhớ rõ lúc con còn nhỏ, ngay cả đi đường cũng không chịu đi; mà khi ấy bốn cung vừa mới sinh hạ Thập Tử, bận như con thôi. Nên người chiếu cố con nhất là lão Tử mới phải.”

Thần sắc của Dận Chân trong nháy mắt lạnh băng, giống như chẳng có việc gì, nói: “Bất luận ra sao, được ngạch nương thương xót, thu nhận nuôi dưỡng bên cạnh mình đều là nhờ phúc khí của Thập Tam đệ, bây giờ đệ ấy hiếu kính với ngạch nương cũng là điều nên làm.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Mừng Thọ (Thượng)

Edit: Ót Hiếm

Dận Tường tiếp nhận hộp gấm từ tay tùy tùng, đứng dậy nói: “Nương nương cũng biết trong số các vị A ca, con là người nghèo nhất, nên không có gì tốt, chỉ tìm được một cặp chén ngọc Bích Tử Thọ dâng tặng nương nương, chúc nương nương thọ tỷ Nam sơn bất lão tùng, phúc như Đông hải trường lưu thủy*.”

(*Tuổi Thọ như cây tùng không bao giờ già trên núi Nam Sơn, phúc tựa biển Đông với dòng nước dài chảy mãi không có điểm dừng.)

Đức phi nhận hộp gấm mở ra, bên trong là hai cái chén bằng ngọc xanh biếc, trên thân chén khắc một trăm hài tử đang chúc thọ rất tỉ mỉ, chạm trổ tinh tế sinh động, trên một phạm vi nhỏ như vậy mà có thể nhìn rõ từng biểu hiện khác nhau trên mặt của cả trăm hài tử, có thể thấy rõ công phu tuyệt đỉnh của người khắc. Dù Đức phi ở trong cung đã nhiều năm, thấy rất nhiều kỳ trân dị bảo, nhưng vẫn kinh ngạc tấm tắc không ngừng.

“Nghe đồn Tôn Tử Tấn là đệ nhất thiên hạ về điêu khắc hình người, có thể khắc người rất nhỏ trên hạt gạo, những hài tử trên chén ngọc của Thập Tam đệ được vẽ phong phú sống động như thật, có phải là được tạo ra từ tay nghề của hắn hay không?” Na Lạp thị tò mò hỏi.

“Nhân lực của Tứ tẩu thật tốt, mặc dù không chính xác nhưng cũng gần đúng rồi.” Nhắc tới chuyện này Dận Tường có chút tiếc nuối: “Mấy năm trước Tôn Tử Tấn đã phong dao quý ẩn, không điêu khắc nữa, đệ tới cầu khẩn hắn rất nhiều lần hắn cũng không đồng ý, cuối cùng chỉ chịu cho đồ đệ của hắn

giúp đệ điều khắc một trăm hải tử chúc thọ lên cặp chén ngọc này.”

Đức phi cực kỳ thích cặp chén ngọc đó, lại cười nói: “Trong cung cũng có vài món đồ là tác phẩm của Tôn Tử Tấn, bản cung đã từng thấy qua, cặp chén ngọc này, luận về điều khắc thì cũng có thể so được, chỉ thiếu một chút hồn, xem ra đồ đệ này của hần cũng chân truyền được bảy tám phần rồi. Thập Tam có tâm, chén ngọc rất đẹp, bản cung thích vô cùng.”

Nói xong, nàng giao chén ngọc cho cung nhân cất đi.

Dận Chân mở hộp gấm dài vẫn ở trên tay của Cầu Nhi này giờ, lấy ra một cuộn tranh, từ mình dâng cho Đức phi: “Nhi thần giữ giới mười ngày, đích thân viết chữ ‘Thọ’ này, mong ước ngạch nương phúc thọ an khang, trường mệnh thiên tuế.” Khi nói câu này, trong mắt Dận Chân hiện lên một loại tình cảm ngưỡng mộ thương yêu.

“Trường mệnh thiên tuế? Nếu sống được trăm tuổi bản cung cũng thật mãn nguyện.” Đức phi phi cười tò mò hỏi: “Chữ ‘Thọ’ ra sao mà viết tới tận mười ngày?”

Không chỉ có mình Đức phi tò mò, ngay cả mấy người Na Lạp thị kia cũng vậy, các nàng ai ai cũng chưa từng thấy qua lễ vật mừng thọ mà Dận Chân chuẩn bị, chỉ có Lăng Nhã hay đến thư phòng hầu hạ thì còn biết sơ sơ.

Nàng vừa nói vừa mở bức tranh chữ ra, thấy nổi lên trên lớp nền đỏ thẫm là chữ ‘Thọ’ màu vàng rất lớn, chữ ‘Thọ’ này tập hợp Chính, Triện, Lệ, Hành* thành một thể, tứ pháp giao hòa, không tương không khắc, vừa độc đáo khéo léo lại vừa sáng khoái tự nhiên, lại trang nghiêm trọng đĩnh, cổ kính mượt mà. Tuy Dận Chân là cao thủ viết thư pháp, nhưng để viết được chữ ‘Thọ’ như thế này tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

(*Các kiểu viết chữ trong thư pháp.)

Nhưng đây chưa phải là điều khó nhất, mà điều khó nhất chính là khảm trong chữ ‘Thọ’ lớn này là một trăm chữ ‘Thọ’ nhỏ khác, châu ngọc song song, tia sáng kỳ ảo phát ra, có chữ Tiểu triện, chữ Giáp cốt, chữ Kim văn, mỗi chữ một thể, không chữ nào giống với chữ nào. Thậm chí trong đó còn có Hóa văn, nét chữ như ngọn lửa, khúc chiết quanh co; còn có Thụ văn, nét chữ như rừng rậm, lại có Phụng thư, nét bút như phượng hoàng sai cánh. Đây đủ mọi thể mọi hình, cực kỳ sinh động.

Đây không chỉ là một bức tranh chữ ‘Thọ’, mà chính xác là bức ‘Bách thọ đồ’, tuy trên đó không khảm vàng bạc châu báu, nhưng luận về tâm tư và hiểu ý thì quý hơn thiên kim gấp trăm lần.

Vì vậy mà Đức phi vô cùng cảm động, bức ‘Bách thọ đồ’ này khiến nàng nhớ tới chuyện cũ, anh mắt nhìn Dận Chân bỗng dịu dàng hơn rất nhiều: “Năm đó, vào sinh thần của Vinh Quý phi, Tam A ca Dận Chi từng dùng hai tay cùng viết một chữ ‘Thọ’ tặng cho Vinh Quý phi, bản cung nhớ khi đó con cũng có mặt ở, đúng không?”

“Dạ phải, lúc đó tuy ngạch nương không nói, nhưng nhi thần có thể thấy được ngạch nương rất thích chữ ‘Thọ’ kia, chỉ tiếc là luận về thư pháp, nhi thần không thể nào bì kịp Tam ca, không viết được một chữ ‘Thọ’ như vậy, nên đành phải tìm cách khác, dùng chút lòng thành hi vọng ngạch nương không chê.”

Đức phi vẫy tay ý bảo Dận Chân tới gần mình, nàng nhìn thật kỹ nhi tử đầu lòng do chính mình sinh ra, nàng còn nhớ khi sinh Dận Chân, nàng đã vui mừng đến mức nào, đây là nhi tử đầu tiên của nàng mà, tiếc rằng lúc đó nàng chỉ là một Quý nhân, theo quy định thì không được phép nuôi dưỡng hải tử, đã vậy lúc đó Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu còn là Quý phi vừa mới mất đi hải tử, Khang Hi vì muốn vỗ về nàng ta nên đưa Dận Chân tới cho nàng ta nuôi dưỡng, đến tận khi Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu qua đời, nàng được tấn phong làm Đức phi thì mới đưa Dận Chân trở về bên cạnh mình, lúc đó, Dận Chân đã chính tuổi. Mà thời gian đó nàng lại bận chăm sóc Dận Trinh vừa mới chào đời, nên hơi lơ là với Dận Chân, vì vậy nên Dận Chân và Dận Trinh không có được thân tình ruột thịt, còn nàng và Dận Chân, trừ những câu thỉnh an bình thường ra thì cũng không nói chuyện quá nhiều. Vốn nghĩ rằng trong lòng Dận Chân, Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu mới là ngạch nương ruột của hần, chưa từng nghĩ hần cũng rất quan tâm tới mình.

“Không ngờ lâu vậy rồi mà con vẫn nhớ như in, còn bản cung thì đã quên mất rồi.” Nàng đứng lên, ngón tay mang hộ giáp khảm hoa châu báu đòi mỗi vuốt ve khuôn mặt của Dận Chân, nàng ngạc nhiên khi thấy thân mình của Dận Chân run nhẹ, đáy mắt hiện lên thứ tình cảm quyến luyến ruột rà...

Phải, suýt nữa thì nàng quên mất, đây chính là nhi tử mà nàng rút ruột sinh ra, cũng giống như Dận Trinh, là giọt máu từ trong cơ thể của nàng.

Nhìn kỹ, Dận Chân và Dận Trinh rất giống nhau, mày mắt sáng sủa, chỉ khác mí mắt Dận Chân thon dài hơn, môi hơi mỏng hơn, nhưng chính điều này lại khiến khí chất của hần trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

“Nhanh thật, chỉ chớp mắt thôi mà nhi tử của bản cung đã lớn như vậy, còn cao hơn bản cung tới nửa cái đầu.” Đức phi nuốt nghẹn ngào vào cổ họng, gật đầu nói: “Con rất có lòng, bức ‘Bách thọ đồ’ này là lễ vật quý giá nhất mà bản cung nhận được trong sinh thần của mình.”

Niên thị dịu dàng nói: “Bối lạc gia lúc nào cũng yêu thương ngạch nương, bình thường có gì tốt đều nghĩ tới ngạch nương trước tiên, cũng không quên cho người đưa vào cung hiếu kính với người.” Nàng là trắc phúc tấn, vì vậy nên có thể gọi Đức phi một tiếng ‘Ngạch nương’.

Đức phi gật đầu, giao bức ‘Bách thọ đồ’ cho cung nhân đứng bên cạnh, nói: “Treo bức tranh chữ này ở nội đường cho bản cung.” Đợi cung nhân đi rồi, nàng quay qua nói với Dận Chân: “Về sau mỗi khi rảnh rỗi, con hãy vào cung trò chuyện với ngạch nương nhiều một chút, lão Thập Tam cũng vậy, bản cung cũng xem con là một nửa nhi tử của mình.”

“Nhi thần tuân mệnh.” Dận Chân đè nén xúc động trong lòng, khom người đáp, cuối cùng cũng nghe được những lời này, vậy là tâm huyết của mình cũng không uổng phí.

Đội Dân Chân ngồi xuống, Na Lạp thị mới ho nhẹ một tiếng, đứng dậy nói: “Nhi thần hổ thẹn, không có tâm tư như Bối lạc gia và Thập Tam A ca, nhi thần biết ngạch nương tin Phật nên đã tự tay chép lại Quan Âm kinh, Diệu Pháp Liên Hoa kinh, Hoa Nghiêm kinh, Kim Cương kinh, Dược Sư kinh, mỗi cuốn một bộ dâng tặng ngạch nương, nguyện ngạch nương nhật nguyệt hưng thịnh, hậu phúc vô cương.”

“Tốt, rất tốt.” Đức phi nhìn mấy cuốn kinh Phật, chữ nào chữ nấy nắn nót cẩn trọng, nàng liên tục gật đầu: “Tuổi của con mà có thể tĩnh tâm chép lại từng câu từng chữ của cả bộ kinh Phật này quả không phải là một chuyện dễ dàng, phần lễ vật này bốn cung cũng rất thích.” Nàng ngẩng đầu lên, mỉm cười nói tiếp: “Sao rồi, sức khỏe con đã tốt hơn chưa?”

Na Lạp thị vội trả lời: “Đa tạ ngạch nương quan tâm, nhi thần đã đỡ nhiều rồi, ngoài việc lâu lâu ho vài tiếng ra thì cũng không có gì đáng ngại, chỉ e là bệnh này trị không dứt được.”

“Haizz, khổ thân con.” Đức phi biết rõ chân tướng chuyện này, năm đó sinh hạ Hoàng Huy khiến Na Lạp thị chịu thương tổn, bây giờ Hoàng Huy lại mất đi, đó là một đả kích không nhỏ đối với nàng ta, hôm nay còn có thể đứng đây đã là tốt lắm rồi, bệnh còn lại trong người cũng có một nửa là tâm bệnh, trừ phi Hoàng Huy sống lại, nếu không thì dù chữa trị cách nào cũng khó mà khỏi hẳn.

Lư hương Bác Sơn đang đốt Bách hợp hương, làn khói mờ ảo mang theo hương thơm phảng phất, hòa vào không khí trong chính điện, mùi thơm nhẹ nhàng tinh lạnh, hết như con người của Đức phi.

Hộ giáp khám hoa châu báu đòi mỗi gỗ nhẹ lên viền chén sứ trắng men màu xanh, phát ra tiếng vang rất nhỏ, Đức phi nhướn mắt lên, dịu dàng nói: “Đại phu bên ngoài cũng không giỏi lắm, để bốn cung gọi thái y tới bắt mạch cho con. Gần đây trong cung có một vị thái y mới, tuy tuổi không lớn nhưng y thuật rất giỏi, chứng bệnh đau đầu của bốn cung nhờ hần châm cứu mà đỡ rất nhiều; để ngày mai bốn cung báo với Hoàng thượng rồi lệnh cho hần tới phủ của con.”

“Đa tạ ngạch nương.” Na Lạp thị tạ ơn xong thì vịn ghế ngồi xuống, đứng lâu như vậy nên nhịp thở của nàng có hơi gấp, Phi Thụý đứng phía sau nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng.

Đức phi nhìn thấy cảnh đó thì thầm chép miệng tiếc thương, ánh mắt chuyển đến Niên thị xinh tươi mềm mại, vị trắc phúc tấn mới nạp này của Dân Chân cũng không quá xa lạ với nàng, nàng cười nhẹ hỏi: “Tổ Ngôn, con thì sao, con có gì hay muốn tặng cho bốn cung?”

Niên thị cười rất tươi, nũng nịu nói: “Bối lạc gia và mọi người dâng lễ vật món nào cũng độc đáo mới lạ, nên lễ vật của nhi thần thành ra dung tục quá, ngạch nương nhìn thấy nhất định nói nhi thần là một kẻ tầm thường, nhi thần không dám lấy ra đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thỉnh Phong

“Thì ra là vậy, không ngờ nàng ta lại là một nữ nhân có tình có nghĩa.” Đức phi vuốt ve đóa hoa mẫu đơn sinh động như thật kia một cách đầy cảm khái, sau đó sai người cất đi, vui vẻ nói: “Trải qua nhiều lần sinh thần rồi, năm nay là sinh thần vui nhất của bốn cung, không phải vì những lễ vật đó, mà vì hiếu tâm của các con, bốn cung thật sự rất vui.”

“Nếu nương nương thích, sau này con và Tứ ca sẽ thường xuyên vào cung nói chuyện với người, chỉ mong tới lúc đó nương nương không chê tui con phiền hà là được.” Dân Tường cười hi hi nói.

Đức phi lờm lỏm một cái: “Làm gì có ngạch nương nào lại chê nhi tử của mình phiền cơ chứ, nhưng nếu con có thể đứng đứng đắn đắn lập Thập Tam phúc tấn thì bốn cung còn vui mừng hơn nhiều. Thập Tứ nhỏ hơn con một tháng tuổi, vậy mà giờ đã làm a mã của người ta rồi, chỉ còn mình con suốt ngày cà lờ phật lơ, Hoàng a mã của con vì chuyện đó mà tránh móc bốn cung hoài, lần nào chỉ hôn cho con con cũng trái đầy phải đầy. Dù con không phải do bốn cung thân sinh, nhưng bốn cung xem con như nhi tử ruột của mình, bây giờ con hãy nói thật cho bốn cung biết đi, khi nào thì con mới chịu lập gia?”

“Đội con tìm được người con yêu thích thì tự nhiên sẽ lập nàng làm phúc tấn, nương nương đừng sốt ruột.” Dân Tường cọt nhả chối từ, hần sợ nhất là Đức phi nhắc tới chuyện này, lần nào hần tới đây cũng bị hỏi mãi hoài mãi.

Đức phi cũng hiểu lòng dạ của hần, không còn cách nào chi đành khuyên: “Bốn cung không sốt ruột, chỉ sợ Vạn tuế gia không đủ kiên nhẫn rồi tùy tiện chỉ đại một người, đến lúc đó con cũng đừng có tới đây mà khóc lóc với bốn cung.”

Dân Tường nháy mắt với Dân Chân, không nói gì thêm. Na Lạp thị cười nhẹ, chuyển câu chuyện qua đề tài khác: “Chẳng mấy khi tâm tình của ngạch nương tốt như vậy, nhi thần mạn phép thay Lãng cách cách cầu xin một ân điển.”

Đức phi cũng đã loáng thoáng đoán được ân điển mà Na Lạp thị vừa đề cập, nhưng nàng vẫn chưa nói thẳng ra, chỉ nhân nhặt liếc qua khuôn mặt đầy kinh ngạc chứ không phải là biết ơn của Lãng Nhã, nói: “Nói đi.”

Na Lạp thị kín đáo liếc ánh mắt sắc nhọn qua nhìn Niên thị, nụ cười vẫn giữ trên môi: “A mã của Lăng cách cách vốn là một tử Tử phẩm Điện nghi, nàng cũng xuất thân là một tú nữ, theo lý mà nói thì phong nàng ta làm trác phúc tấn cũng chẳng vượt quá quy định, nhưng không biết lúc đó Lăng cách cách đã làm gì sai mà lại khiến cho Quý phi nương nương nổi trận lôi đình, biến nàng thành cách cách. Thời gian vừa qua, nhi thần cảm thấy Lăng cách cách tri thư đạt lễ, ôn nhu hiền tuệ, và lại cũng chưa từng vì thân phận cách cách của mình mà oán giận, vì vậy, nay nhi thần thỉnh nương nương phong nàng ta thành thứ phúc tấn.”

Đức phi nhấp một ngụm trà ngon vừa mới pha xong, nói: “Thứ phúc tấn vốn không được ghi ghép vào tông sách nên không cần phải có ý chỉ trong cung, chuyện như vậy con và lão Tử tự quyết định là được, cần gì phải đợi bản cung ân điển chứ.”

“Ngạch nương nói không sai, có điều hiện nay bốn vị trí thứ phúc tấn trong phủ đã đủ, nếu không có đặc ban thì không thể tấn phong thêm, thứ hai là...” Na Lạp thị ngừng lại một lát, vẻ hơi khó xử: “Ngạch nương cũng biết, vị trí cách cách này là do Vinh Quý phi chỉ định, nhi thần không dám nói phong là phong, nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn cách tới cầu ngạch nương, hiện giờ ngạch nương và Nghi phi cùng nhau chường quán hậu cung, nếu ngạch nương gật đầu thì việc tấn phong Lăng cách cách thành thứ phúc tấn cũng trở nên danh chính ngôn thuận.”

Niên thị khẽ nhủ mày nói với Đức phi: “Nhi thần thấy chuyện này không ổn, tỷ tỷ cũng mới nói bốn vị trí thứ phúc tấn đã đủ, nay thêm một vị chẳng phải là phá vỡ vị trí tứ giác hay sao? Huống chi lúc trước Vinh Quý phi biếm Nữu Hổ Lộc thị thành cách cách, chắc chắn là có nguyên nhân, vậy mà giờ chưa được một năm, không kết châu thai cũng chẳng có công trạng gì với Hoàng gia, nếu tấn phong nàng ta làm thứ phúc tấn thì thật lỗ mềng, sợ là không thể phục chúng.”

“Lời của Tổ Ngôn cũng có vài phần đạo lý.” Đức phi gật gù, chưa trả lời ngay, ngược lại quay qua hỏi Dận Chân: “Lão Tử thấy sao?”

“Mọi chuyện đều do ngạch nương làm chủ.” Dận Chân đáp lời, nét mặt bình tĩnh không có bất kì biểu hiện nào khác.

Đức phi đắm chiêu, nhìn Lăng Nhã đang đứng cúi đầu phía dưới, thấy nàng quá giống Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu và nữ nhân trong bức họa kia thì trong lòng hơi động, liền đưa ra quyết định: “Mấy người các con không cần phải đoán tới đoán lui, bản cung không ngại nói cho các con biết, ngày trước sớ dĩ Vinh Quý phi xử lý Nữu Hổ Lộc thị là vì nghi ngờ nàng ta tư thông với người khác, nhưng sau đó Hoàng thượng đã cho người điều tra chân tướng rõ ràng, tất cả đều là giả dối bịa đặt, vì vậy mà Hoàng thượng cũng đã trách phạt Vinh Quý phi. Còn về việc tấn phong, tuy những gì Tổ Ngôn nói cũng không sai, nhưng một nữ nhi của mệnh quan triều đình, chẳng làm gì sai trái, mà chỉ được làm một cách cách thì khó tránh bị người đời chỉ trích, cho nên bản cung quyết định chấp thuận thỉnh cầu này, đặc chỉ tấn phong Nữu Hổ Lộc Lăng Nhã làm thứ phúc tấn.”

Na Lạp thị vui vẻ tạ ơn, thấy Lăng Nhã còn ngơ ngác đứng đó thì vội kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nhắc: “Còn đứng sững người ra đó làm gì, mau tạ nương nương ân điển.”

Lăng Nhã định thần lại, vội vàng quỳ xuống, thỏm thức nói: “Thiếp thân tạ nương nương ân điển.” Những lời vừa rồi của Đức phi đã lấy lại trong sạch cho Lăng Nhã trước mặt mọi người, giúp nàng không còn vì chuyện đó mà bị người khác đay nghiến. “Đứng lên đi, hầu hạ tốt cho Tứ A ca chính là cách tạ ơn bản cung tốt nhất.” Đức phi vừa dứt lời thì nghe bên ngoài có một giọng nói sang sảng: “Mọi người đang nói chuyện gì, sao lại náo nhiệt như vậy?”

Mang theo giọng nói này là một nam tử diện mạo tuấn tú cao ráo đang tiến vào, chính là Thập Tử A ca Dận Trinh, vừa vào chính điện, hần liền vén trường bào, quỳ xuống nói: “Nhi thần thỉnh an ngạch nương, chúc ngạch nương phúc thọ an khang, trường mệnh thiên tuế.”

“Mau đứng lên, tới đây cho ngạch nương ngắm kỹ con một chút.” Đức phi rất thương yêu ấu tử này, thấy hần tới thì không giấu được sự mừng rỡ, vẫy tay kêu hần tới gần, nhìn một lát thì lộ vẻ đau lòng: “Sao không gặp một thời gian mà đã gầy đi nhiều vậy rồi, người cũng đen hơn, trong quân doanh vất vả lắm sao?”

“Làm gì có, con vẫn như trước mà.” Dận Trinh cười rồi lấy ra một chuỗi Phật châu được làm từ gỗ lim vàng, nói tiếp: “Hôm nay là sinh thần của ngạch nương, nhi thần biết ngạch nương thành tâm lễ Phật nên cố ý tới Chùa cầu một cao tăng làm phép lên chuỗi Phật châu này, ngạch nương người xem xem có thích không?”

“Con tặng gì ngạch nương cũng thích hết.” Đức phi vui vẻ trả lời, nói thêm vài câu rồi mới sực nhớ mấy người Dận Chân còn ở đây, vội nói: “Mau mau chào hỏi Tứ ca Tử tẩu đi, còn có Thập Tam ca nữa.”

Dận Trinh vuốt vuốt đầu cười: “Đệ cứ lo chúc thọ ngạch nương, quên mất còn có mấy vị Tứ ca ở đây, Tứ ca và Thập Tam ca cùng các vị không trách chứ.”

“Dĩ nhiên là không.” Dận Chân cười nói: “Sao không thấy đệ muội* đi cùng?”

(*Đệ muội: em dâu.)

“Mấy hôm trước nàng ta bị cảm lạnh, đệ sợ nàng ta lây bệnh cho ngạch nương nên không cho nàng ta đi cùng.” Nói tới đây Dận Trinh chợt nhớ tới một chuyện: “Lần trước tới thỉnh an, con thấy ngạch nương không được khỏe, bây giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Chỉ là bệnh vặt mà thôi, đã khỏe lâu rồi.” Đức phi hiền hậu đáp, sau đó lại hỏi Dận Trinh vài việc ở quân doanh, ánh mắt của nàng từ đầu tới cuối vẫn không dời khỏi người của Dận Trinh.

Nhìn thấy một màn mẫu tử tử hiếu trước mặt, Dận Chân cảm thấy hụt hẫng vô cùng, từ lúc Dận Trinh bước vào, Đức phi chưa từng nhìn lại Dận Chân một lần, tựa như hần đang tàng hình vậy.

Hần đã phi biết bao nhiêu tâm huyết để viết bức ‘Bách thọ đồ’ kia, mong rằng ngạch nương có thể quan tâm tới hần nhiều hơn. Đúng, hần đã làm được;

nhưng từ khi Thập Tứ đệ xuất hiện, ngạch nương lại dành toàn bộ sự quan tâm cho đệ ấy, không ròi ra một chút nào cho hấn. Chứng tỏ từ xưa đến nay trong lòng ngạch nương cũng chỉ có mỗi một mình Thập Tứ đệ, dù hôm nay đệ ấy chỉ tặng cho ngạch nương một khối gỗ vụn, thì chắc là ngạch nương cũng sẽ coi như trân bảo mà nâng niu.

Hấn và Dận Trinh chưa bao giờ giống nhau...

Người hấn thật lòng quan tâm thì luôn ‘cầu không được’, ngạch nương là vậy, Mi nhi cũng là như vậy...

Trong lòng Dận Chân tràn ngập chua xót, thăm thở dài rồi dời ánh mắt mộng lung, khi xẹt qua Dận Tường, thấy hấn nhìn mình mỉm cười, hé ra hàm răng trắng như tuyết, bóng bảy chói sáng dưới ánh nắng thu chiếu vào chính điện.

Dận Chân ngăn người ra, đẩy lòng lạnh băng có một vài tia ấm áp, cũng may, cũng may trên đời này còn có một Dận Tường, nên hấn cũng không đến nỗi quá cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tĩnh Quý Nhân

Lúc này, bên Thừa Càn cung đã nhận được thông truyền của Đức phi, Thu Từ biết hôm nay Lăng Nhã vào cung, liền phái người tới mời nàng qua chỗ mình một lát, dĩ nhiên Đức phi không có lí do gì từ chối.

Phi tần hậu cung, từ phân vị Tàn trở lên mới được gọi là nương nương, một mình chương quản một cung, chủ vị Thừa Càn cung là thân mẫu của Đại A ca, Huệ Phi, Thu Từ được ban ở tại Toái Ngọc hiên trong Thừa Càn cung.

Lăng Nhã mang theo hạo hức và lo lắng bước vào Toái Ngọc hiên, vừa mới tới đã thấy một nữ nhân mặc cung trang đứng sẵn trong sân viện, bắt chợt chia xa, giờ gặp lại dường như đã mấy đời mấy kiếp, hai người nhìn nhau, chưa nói gì đã khóc.

“Muội muội...” Thu Từ bước thật nhanh tới cầm bàn tay đang run của Lăng Nhã, nức nở nói: “Cuối cùng ta cũng gặp được muội rồi. Thật tốt thật tốt.”

“Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã tham kiến Tĩnh Quý nhân, Tĩnh Quý nhân cát tường.” Tuy Lăng Nhã vui mừng cực độ nhưng nàng vẫn không quên quy củ, mắt rưng rưng đoan đoan chính chính hành lễ.

Thu Từ vội giữ nàng lại, giọng đầy trách móc: “Muội làm gì vậy? Chẳng lẽ không xem ta là tỷ tỷ?”

“Dĩ nhiên không phải vậy rồi, nhưng bây giờ tỷ tỷ đã là Tĩnh Quý nhân cao quý, nếu tùy tiện quá lỡ ai thấy được thì tỷ tỷ sẽ gặp phiền phức đó.” Lăng Nhã vừa nói vừa lau đi giọt nước mắt vui mừng trong khóe mắt, nàng từng nghĩ rằng cả đời này cũng sẽ không được gặp lại Thu Từ, may mà trời cao rù lòng thương, cho tỷ muội các nàng tái ngộ.

“Vây là tốt rồi.” Thu Từ kéo Lăng Nhã đi vào trong phòng, vừa mới ngồi xuống đã có cung nữ dâng lên huyết yến tơ vàng, Thu Từ tự mình lấy một muỗng mật dâu tằm bỏ vào chén yến rồi đưa cho Lăng Nhã: “Đây là yến Hoàng thượng vừa mới ban thưởng hôm trước, biết muội sắp tới nên ta lập tức cho người chưng một chén, thời gian gấp quá không biết có đủ lửa hay không, muội nếm thử xem hương vị thế nào.” Huyết yến tơ vàng là loại quý nhất trong các loại tổ yến, ngay cả trong cung cũng chẳng có nhiều, Thu Từ được Hoàng thượng ban thưởng, có thể thấy nàng cũng nhận được nhiều ân sủng.

Lăng Nhã nghe lời nếm một miếng, cảm giác đúng là khác xa các loại tổ yến thông thường, nàng cười nói: “Rất ngon.”

“Nếu ngon thì ăn nhiều một chút.” Thu Từ thương cảm nhìn nàng: “Phần còn lại ta đã cho người gói ghém cẩn thận, lát nữa muội nhớ cảm về, khi nào muốn ăn thì tự mình chưng lên, còn có thêm một ít tuyết cấp và nhân sâm, lát nữa muội cũng cảm về luôn nha.”

Lăng Nhã lật đật xua tay: “Những thứ quý giá như vậy tỷ tỷ giữ lại mà dùng, không cần cho muội đâu.”

Thu Từ nói dối: “Kêu muội cảm thì muội cứ cảm đi, đối với tỷ tỷ mà cũng khách sáo làm gì, ta ở trong cung cái gì cũng có, nếu thiếu thì chỉ cần nói với Nội Vụ phủ một tiếng thì sẽ có người đưa tới ngay.” Nắm chặt lấy tay Lăng Nhã, giọng Thu Từ mềm mại trở lại: “Ta chỉ lo lắng cho muội, Nhã nhi, muội thân là nữ nhi của mệnh quan triều đình mà lại bị giáng làm cách cách ở phủ Bối lạc, chắc phải chịu rất nhiều oan ức, đã vậy, ta nghe nói vị Tứ bối lạc này lạnh lùng nghiêm khắc, ở bên cạnh hấn chắc cũng chẳng thoải mái gì.”

Lăng Nhã bật cười, trở tay nắm ngược lại bàn tay đeo hộ giáp trên châu của Thu Từ, nói: “Làm gì tới mức như tỷ tỷ nói chứ, thật ra Tứ bối lạc là người rất tốt, với lại lần này tiến cung, Đức phi nương nương cũng đã ân chuẩn tấn phong muội làm thứ phúc tấn rồi.”

Thu Từ hơi ngạc nhiên, bàn tay thoáng lạnh, nhanh tới mức Lăng Nhã tưởng đó chỉ là ảo giác, nàng ngược lên nhìn Thu Từ, nét mặt của nàng ta lúc này đã vui mừng trở lại: “Vây là tốt rồi, ta cũng yên tâm hơn. À phải rồi, Nhã nhi, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên muội lại bị ban đến phủ Tứ bối lạc làm cách cách vậy? Nếu không, với tài mạo của muội, Hoàng thượng nhất định sẽ rất yêu thích và giữ muội lại trong cung, phong Phi phong Tần cũng không phải là không thể.”

Lăng Nhã kể lại toàn bộ sự tình ngày hôm đó cho Thu Từ nghe, nghe xong Thu Từ vừa thương xót vừa tức giận, cảm phẫn nói: “Là ai đã đảo lộn thị phi ở trước mặt Vinh Quý phi, hại muội phải gánh nỗi oan ức này?”

Lăng Nhã nhủ mảy may thật chặt: “Muội cũng rất muốn biết, Vinh Quý phi là di mẫu của Thái tử phi, bị Thái tử phi châm ngòi cũng không có gì lạ, nhưng chuyện của muội và Dung Viễn không có nhiều người biết, sao Thái tử phi lại dò la ra được?”

Mỉ dãi của Thu Từ khẽ động, thấp giọng nói: “Có chuyện này chắc muội muội vẫn chưa biết. Dung Viễn đã...”

“Dung Viễn bị sao?” Trái tim Lăng Nhã thất lại, hỏi dồn, nàng sợ hãi đã xảy ra chuyện gì, trước đây cũng là nàng phụ hân, nếu hân vì vậy mà có gì bất trắc, thì cả đời này của nàng cũng chẳng an lòng.

“Muội yên tâm, Dung Viễn không sao cả, nhưng nếu giờ gặp mặt, chúng ta phải gọi hân một tiếng ‘Tư thái y’.” Thu Từ thở cho lá trà nổi trong chén trà nóng dạt ra, nhấp một ngụm nhỏ.

“Cái gì?” Lăng Nhã đứng bật dậy, kinh ngạc nói: “Dung Viễn ca ca, huynh ấy... huynh ấy vào cung làm thái y?”

Thu Từ chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: “Lúc ta nhìn thấy hân thì còn ngạc nhiên hơn cả muội bây giờ, ta từng hỏi hân sao lại tiến cung, muội nghĩ xem hân trả lời thế nào?”

“Trả lời thế nào?” Giọng của Lăng Nhã run run.

“Hân nói bản thân mình vẫn không giỏi võ không thông, chỉ có một ít y thuật tạm coi là được, có thể hữu dụng, nếu muội đã vào cung, bên cạnh muội cần có một thái y đáng tin thì mới yên tâm được.” Nói tới đây, Thu Từ thở dài: “Đáng tiếc, lúc đó hân cũng không hề biết muội đã được ban cho Tư bồi lạc trước khi tuyển tú, nên dù vào cung cũng đâu có gặp muội được.”

“Muội không đáng để huynh ấy phải làm như vậy.” Lăng Nhã đứng đó, ngơ ngẩn nhìn màu nắng ở bên người, ở khóe mắt hiện lên một tầng sương suốt.

“Mấy chuyện đó có mấy ai giải thích được đâu chứ.” Thu Từ vịn lấy bờ vai đang thổn thức của Lăng Nhã từ phía sau: “Trong lòng Hoàng thượng hân là biết rõ thân phận của hân, cũng may người là một minh quân, nhìn thấy mọi việc, cũng không vì chuyện của muội mà làm khó làm dễ hân, ngược lại thấy hân làm việc nghiêm túc, y thuật lại thông thạo nên cũng rất trọng dụng. Thái y tốt xấu gì cũng là một chức quan chính Thất phẩm, tốt hơn hành y ở bên ngoài nhiều, đối với Dung Viễn chưa chắc đã là một chuyện không tốt, nhưng với muội thì khác, muội hiểu ý ta không?”

Lời nói của Thu Từ như một đợt gió thu mang theo hơi lạnh, khiến Lăng Nhã rùng mình, từ hoảng hốt biến thành tỉnh táo, đứng vậy, hiện giờ nàng đã là thứ phúc tấn của Dận Chân, cả đời cả kiếp chỉ thuộc về một mình Dận Chân, trong lòng nhất định không thể có bất cứ người nào khác, nếu lỡ như Dận Chân biết được, hậu quả ra sao thật chẳng ai dám nghĩ.

Nghĩ đến đây, Lăng Nhã vội vã cất giấu tâm tư, trịnh trọng cúi đầu nói với Thu Từ: “Đa tạ tỷ tỷ đã nhắc nhở.”

“Vậy là tốt rồi.” Thu Từ vui mừng gật đầu thật mạnh, hai người tâm sự thêm một lát, vì Lăng Nhã phải trở về Trường Xuân cung dùng cơm trưa với Đức phi, không thể ở lâu nên đành phải lưu luyến mà từ biệt. Trước khi đi, Thu Từ lấy huyết yến và vài nguyên liệu quý giá cho vào một cái hộp gấm rồi đưa cho Lăng Nhã.

Mặc Ngọc đi theo Lăng Nhã bước ra khỏi Toái Ngọc hiên, nhìn đồng hồ lớn hộp nhỏ mình đang ôm trong ngực, cong mắt nói: “Tĩnh Quý nhân đối với cô nương... à không phải, phải gọi là chủ tử mới đúng.” Trước giờ toàn gọi ‘cô nương’, nay phải thay đổi ngay thật có chút không quen cho lắm, nhưng nàng thấy cô nương đang rất vui vẻ, nên lập tức sửa ngay thành ‘chủ tử’, nếu mấy người Tiểu Tràng Tử biết được tình này, chắc chắc họ sẽ vui mừng đến nhảy cẫng lên.

Lăng Nhã liếc nhìn Mặc Ngọc, cười như không cười, nói: “Người muốn nói gì đây?”

Mặc Ngọc lè lưỡi rụt đầu nói: “Nô tỳ tính nói Tĩnh Quý nhân đối với chủ tử thật tốt, loại huyết yến tơ vàng này nô tỳ thấy chỉ có Lục Ý bên cạnh Niên phúc tấn chung thôi, mà chỉ chung có một chén rất nhỏ, vậy mà Tĩnh Quý nhân lại tặng cho chủ tử một hộp lớn như vậy.”

“Xưa nay tỷ tỷ đối xử với ta rất tốt.” Lăng Nhã quay đầu lại nhìn Toái Ngọc hiên đã bị che khuất bởi cây cối, giọng nói có hơi mất mát: “Hôm nay từ biệt rồi không biết tới năm nào tháng nào mới có thể gặp lại nhau.”

Mặc Ngọc thấy mình đã gọi nên nổi cảm thương của Lăng Nhã, nên vội vàng an ủi: “Chủ tử vào phủ chưa tới một năm đã được phong thành thứ phúc tấn, đã vậy Bối lạc gia còn rất sủng ái người, nô tỳ thấy cứ theo đà này thì vị trí thứ phúc tấn cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi, lúc đó, xuất nhập cấm cung cũng tiện hơn nhiều rồi.” Vào những dịp đặc biệt, thứ phúc tấn đều được phép đi cùng đích phúc tấn vào cung thỉnh an, và lại còn được Tổng Nhân phủ ghi tên vào tông sách, cao hơn vị trí thứ phúc tấn, còn so với vị trí cách cách thì khỏi phải bàn.

Lăng Nhã lườm Mặc Ngọc, trách mắng: “Không được nói vậy, nếu để người khác nghe được lại nghĩ rằng ta đang mơ ước vị trí thứ phúc tấn đó, hôm nay nếu không có Đức phi nương nương làm chủ thì sao Niên thị dễ dàng đồng ý cho ta được tấn phong thành thứ phúc tấn chứ. Nhắc tới chuyện này, ta thật sự chưa từng nghĩ tới đích phúc tấn sẽ cho ta một bất ngờ lớn như vậy. Trong tất cả mọi người, ngoại trừ Ôn tỷ tỷ ra thì chắc chỉ có nàng ta thật lòng tốt với ta, chỉ tiếc là người tốt chưa chắc có được phúc báo...”

“Chủ tử lại nhớ tới thế tử ư?” Mặc Ngọc buồn bã lên nhìn Lăng Nhã đang im lặng, giọng nàng trầm thấp: “Chuyện đã xảy ra rồi, có muốn thay đổi cũng không được, nô tỳ tin rằng người tốt trước sau gì cũng có phúc báo, mặc dù hiện tại chưa có nhưng tương lai nhất định sẽ có, có lẽ...” Tròng mắt của

Mặc Ngọc xoay tròn trong mắt, lông mi chớp chớp như một tầng mây che lại ánh nắng mùa thu, giọng bông đùa: “Có lẽ phúc báo của đích phúc tấn đang ở trên người của chủ tử cũng không chừng.”

“Nha đầu này, nói đùa một lát lại chạy lên đầu của chủ tử rồi sao, để xem ta có đánh người không đây!” Lăng Nhã vờ nổi giận rượt đánh Mặc Ngọc đang chạy trước mình, vui đùa âm ỉ trên đường, xua tan đi sự u sầu cùng Thu Từ ban nãy.

[Lời tác giả]: Mấy chương tiếp theo là một bước ngoặt quan trọng, có ảnh hưởng rất lớn đối với Lăng Nhã, thậm chí có thể nói là thay đổi vận mệnh cả cuộc đời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Ký Ưc (Thượng)

Edit: Ớt Hiêm

Lăng Nhã trở lại Trường Xuân cung, thấy Dận Tường đang đùa giỡn với bọn cung nữ thái giám vẩy nước quét nhà trong sân viện, nàng bước qua hỏi: “Thập Tam gia, sao còn có một mình ngài ở đây?”

Dận Tường phát tay ý bảo những người này lui ra, miệng cười toe toét: “Quay lại rồi ư?” Nhìn thấy Mặc Ngọc ôm một đồng hồ trong tay, Dận Tường lại nói: “Xem ra Tình Quý nhân đối xử với người không tồi, tặng nhiều đồ như vậy.” Không đợi Lăng Nhã trả lời, hắn quát tiểu thái giám Hoán Quá lại nói: “Mau, đưa những đồ này để vào trong xe ngựa của Tứ A ca đi, cẩn thận một chút, toàn là ban thưởng của Tình Quý nhân không đó, đừng làm hỏng.”

“Ngài cứ yên tâm.” Hoán Quá cười hi hi, gọi thêm một tiểu thái giám khác tới cẩn thận nhận lấy mấy hộp gấm rồi ôm cất vào xe ngựa. Trời sinh Dận Tường bản tính hào phóng hiền hòa, không màng xuất thân mà chỉ trọng tình cảm, hắn thấy ai thuận mắt thì kết giao ngay, chính vì vậy mà từ trong cung tới quân doanh, Binh bộ, hắn đều quen thuộc và hòa đồng với hạ nhân. Tuy mấy người Bát A ca coi khinh việc hắn hòa lẫn cùng đám hạ nhân hay những quân binh thô tục kia, nhưng chuyện này cũng không làm mất đi uy nghiêm của hắn đối với họ.

“Tứ ca, Tứ tẩu, còn có Thập Tứ đệ đang ở trong điện nói chuyện với nương nương, ta thấy không có việc gì lại còn chưa tới giờ dùng bữa nên ra ngoài hít thở không khí trong lành.” Dận Tường vừa nói vừa tự nhiên đi tới cái ghế đá trong sân viện rồi ngồi xuống.

Qua khe cửa khép hờ nhìn vào trong điện, có thể thấy quả đúng như lời Dận Tường nói, mọi người đang tán gẫu với Đức phi, không biết Thập tứ A ca Dận Trinh nói gì mà làm cho Đức phi cười nghiêng ngả.

“Ừa, sao ta lại không thấy Tứ gia?” Lăng Nhã nhìn kỹ hơn một chút, vẫn chưa thấy bóng của Dận Chân đâu.

Dận Tường kéo kéo sợi dây màu nghệ buộc trên bím tóc của mình, cười nhẹ trả lời: “Nếu Tứ ca không ở trong đó thì nhất định là đi Phụng Tiên điện rồi.”

Phụng Tiên điện? Lăng Nhã nghe vậy thì rất ngạc nhiên, Phụng Tiên điện là nơi thờ phụng bài vị của tiên Đế tiên Hậu, trừ dịp tế tự, lễ khánh hoặc là thượng phong, sắc lập, sắc phong ra thì ngày thường sẽ không có ai vào đó, đang yên đang lành Dận Chân lại đến đó làm gì.

Dận Tường biết Lăng Nhã đang thắc mắc điều gì, vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh trên ghế đá ý bảo nàng ngồi xuống, nói: “Thấy lạ sao? Lần nào Tứ ca tiến cung cũng đi đến Phụng Tiên điện hết.”

“Tứ gia đến để bái tế ai sao?” Đi Phụng Tiên điện thì chỉ có thể là bái tế tổ tiên mà thôi, nếu mỗi lần tiến cung đều tới, chắc chắn tình cảm rất là sâu nặng, không phải là a mã thì cũng là khách nương, nhưng Hoàng thượng và Đức phi nương nương vẫn đang rất khỏe mạnh, Dận Chân đi đến đó là để bái tế ai?

“Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu.” Lúc nhắc tới tên vị Hoàng hậu này, nét mặt Dận Tường hiện lên nét buồn bã, nếu Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu không mất sớm, cuộc đời của Tứ ca sẽ chắc sẽ khác bây giờ.

Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu Đồng Giai thị, là vị Hoàng hậu thứ ba của đương kim Hoàng thượng, cũng là biểu muội của hắn. Năm thứ mười sáu được sắc phong thành Quý phi, năm thứ hai mươi được tấn phong thành Hoàng Quý phi, nắm quyền phó hậu trông coi lục cung; năm thứ hai mươi tám, Hoàng Quý phi bệnh nặng, Khang Hi lệnh Lễ bộ sắc lập Đồng Giai thị làm Hoàng hậu, ngày hôm sau thì băng thệ.

Nụ cười trên môi Dận Tường mờ nhạt như mây bay ở chân trời, ánh mắt không biết đang nhìn Lăng Nhã hay là nhìn về nơi xa xăm nào đó, mang theo nỗi nhớ thương khó mà tả được: “Lúc Tứ ca ra đời, Đức phi nương nương vẫn còn là một Quý nhân, theo quy củ thì không thể nuôi nấng A ca hoàng nữ, mà lúc đó Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu cũng vừa mất đi nữ nhi, Hoàng a mã liền đưa Tứ A ca tới Thờ Càn cung giao cho Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu nuôi dưỡng, đến khi Tứ ca chín tuổi, Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu bị bệnh qua đời, Tứ ca lại được đưa về Trường Xuân cung, năm đó Đức phi nương nương vừa mới hạ sinh Dận Trinh không được bao lâu.”

Đây là lần đầu tiên Lăng Nhã biết chuyện này, trong lòng bỗng chấn động, nhớ lại chỉ mới đây thôi, khi mọi người chúc thọ Đức phi, nàng cảm thấy thái độ Đức phi đối với Dân Chân hơi kỳ lạ, mẫu tử thân sinh mà lại không được thân mật cho lắm, đến tận lúc bức ‘Bách thọ đồ’ được dâng lên thì hai người mới gần gũi hơn một chút, nhưng vẫn có thể cảm nhận được có một vách tường ngăn cách, không thân thiết tự nhiên như cách Đức phi đối với Thập Tứ A ca, bây giờ thì nàng đã hiểu lý do. Chín tuổi mới trở về ở cạnh Đức phi, dĩ nhiên sẽ không gần gũi thân thiết bằng Thập Tứ A ca từ nhỏ đã luôn kề cận.

“Năm đó, vì nghạch nương của ta qua đời nên ta cũng được đưa đến chỗ của Đức phi, bên cạnh tự xưng có thêm hai hài tử, Thập Tứ đệ lại còn nhỏ nên Đức phi khó có thể chăm sóc chu toàn, chỉ đành giao cho nữ mẫu và ma ma trông nom ta và Tứ ca.” Dân Tường cười chua chát, lắc đầu: “Phó đại khi chưa*, ở đâu cũng vậy, những người đó thấy chúng ta còn quá nhỏ, Đức phi nương nương lại ít quan tâm nên bắt đầu ức hiếp trên đầu trên cổ, Tứ ca nói gì bọn họ cũng không thèm nghe; ta khóc nháo bọn họ cũng mặc kệ. Ai bảo Hoàng a mã lúc đó có tới mười mấy vị A ca, thiếu một hai A ca không được coi trọng thì cũng chẳng ai đoái hoài.”

(*Phó đại khi chưa ý nói hạ nhân có chút quyền thì xem chủ tử không có quyền hạn cũng chẳng ra gì.)

Lăng Nhã nhìn ngang khuôn mặt góc cạnh của Dân Tường, nhẹ giọng nói: “Những năm tháng đó, Tứ gia là Thập Tam gia chắc chịu nhiều cực khổ?” Thân là hậu duệ của thiên Hoàng, vốn là người cao quý nhất trên đời, mấy ai biết được họ cũng có quá khứ khổ cực như vậy.

Dân Tường lắc đầu cười khổ: “Khó hay không ta không nhớ rõ cho lắm, lúc đó ta còn chưa được một tuổi mà, có thể nhớ được gì đây? Ta chỉ nghe Phúc Gia kể lại thôi.” Phúc Gia là thái giám bên người Kính Mẫn Hoàng Quý phi lúc sinh thời, hẳn rất quan tâm tới cốt nhục duy nhất Kính Mẫn Hoàng Quý phi, nhưng sau khi Kính Mẫn Hoàng Quý phi qua đời, hẳn bị điều tới làm việc ở Ngự Thiện phòng, lúc rảnh rỗi mới có thể lên tới thăm Thập Tam A ca một lát, đem theo một ít thức ăn ngon mà hẳn để dành được tới cho hai huynh đệ Dân Chân. Có thể nói hẳn chính là một trong số ít những người trong cung thật sự quan tâm tới Dân Tường, vì vậy sau khi Dân Tường thành niên xuất cung lập phủ, việc đầu tiên hẳn làm là đón Phúc Gia về phủ an hưởng tuổi già.

“Có biết vì sao ta thân với Tứ ca nhất không?” Dân Tường đột nhiên hỏi. Lăng Nhã suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Hai người cùng lớn lên trong cung của Đức phi, dĩ nhiên là thân thiết hơn người khác.”

“Nếu nói vậy, lão Thập Tứ thì sao? Đệ ấy không thân thiết với Tứ ca, nhưng lại rất gần gũi với Bát ca.” Dân Tường cười hờ hững, ánh mắt xa xăm phủ đầy bụi thời gian, một bức tranh cũ cuộn tròn trong ký ức từ từ được mở ra: “Hồi đó, mỗi lần Tứ ca thấy ta khóc đến muốn đứt hơi thì đều tự mình tới xem thử, ta khóc thì huynh ấy dỗ, ta náo loạn thì huynh ấy ôm, nên nhớ, lúc đó huynh ấy chỉ có chín tuổi thôi, bản thân mình vẫn còn là một hài tử, mà lại muốn trông nom một hài tử khác chưa đầy một tuổi, khó khăn không cần tả cũng có thể hình dung được. Nhưng đáng giận nhất lại chính là nữ mẫu, bà ta là người Giang Tây, khẩu vị rất mặn, mà vì muốn sữa được tốt nên trong cung không cho phép các nữ mẫu ăn thức ăn có nhiều muối, cả ngày ăn những món nhạt nhẽo, bà ta nuốt không trôi, nhưng vì sợ Đức phi nên không dám làm trái, đến khi bà ta thấy Đức phi không hề quan tâm tới chúng ta thì lén nêm thêm muối vào thức ăn, vì vậy mà sữa rất loãng và ít, ta không lúc nào được bú no, đói tới mức cứ khóc oa oa cả ngày. Tứ ca thấy vậy thì xót ruột, vì chuyện này mà đã đến tìm Đức phi nương nương không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào tới cũng đúng lúc lão Thập Tứ đang bệnh, Đức phi chỉ lo cho lão Thập Tứ, không để ý gì tới Tứ ca, thậm chí còn thấy bức bối mà răn dạy huynh ấy mấy lần, Phúc Gia kể, có lần hẳn tới thăm ta, thấy Tứ ca đứng rồi lè ôm lấy ta lúc đó đang oa oa khóc.” Nói tới đây, trong mắt Dân Tường hiện lên một tầng nước mỏng, mặc dù không có ấn tượng, nhưng hẳn vẫn có thể tượng tưởng ra hình ảnh Tứ ca buồn bã bất lực lúc đó.

Lăng Nhã nghe tới xuất thần, nàng không ngờ rằng một Tứ A ca xưa nay luôn lạnh nhạt cường ngạnh trong mắt người khác, lại có một tuổi thơ như vậy, trước mắt nàng hiện ra hình ảnh một Dân Chân chín tuổi, trên tay lại ôm thêm một đứa trẻ đang khóc oa oa...

Nước mắt, cứ tự nhiên mà rơi xuống...

Lần đầu tiên, nàng khóc vì Dân Chân, không phải vì ân sủng, không phải vì bản thân, mà khóc vì đau lòng Dân Chân. Ngay lúc đó, tầng tầng lớp lớp những cảm ký trong nội tâm của nàng cứ yên lặng mà sụp đổ...

[Lời tác giả (cũng là lời editor luôn ghen)]: Viết/edit chương này mà sống mũi cứ cay cay, Dân Chân ơi Dân Chân...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ký Ức (Hạ)

“Sau đó thì sao?” Lăng Nhã ngẩng đầu lên, vô tình nhìn thấy ánh mắt phẫn hận của Dân Tường. Nói gì thì nói, hẳn vẫn hận Đức phi.

Dân Tường hít vào thật sâu, nuốt chua xót vào cổ họng, giọt lệ như ẩn như hiện trong nụ cười thân nhiên: “Chắc hẳn người không tưởng tượng được sau đó Tứ ca đã làm gì đâu, huynh ấy gọi toàn bộ các hạ nhân làm việc chung với nữ mẫu xách xục đó vào trong viện, răn dạy bà ta một trận trước mặt bọn họ, sau đó hạ lệnh phạt hai mươi trượng.”

“Nữ mẫu đó gian xảo như vậy dễ gì cam tâm chịu phạt? Chưa kể những người kia chắc gì đã chịu nghe lời Tứ gia mà thi hành hình phạt?” Giọng của Lăng Nhã đầy nghi ngờ.

“Dĩ nhiên là bọn họ đâu có chịu.” Dận Tường nhếch khóe môi, tạo ra một nụ cười bi thương nhưng đầy tự hào: “Cho nên Tứ ca giao ta cho Phúc Gia ôm, sau đó cầm lấy lấy trượng còn cao hơn cả huynh ấy nữa, dùng hết sức đánh từng cái từng cái vào lưng bà ta, mặc cho bà ta ở đó kêu la khóc lóc, huynh ấy vẫn cứ đánh đủ hai mươi trượng rồi mới dừng. Phúc Gia kể, lúc đánh xong, nhìn Tứ ca còn thảm hơn cả nhũ mẫu, nhìn bà ta kêu la lớn tiếng như vậy, nhưng thật ra sức của Tứ ca rất yếu, hai mươi trượng này cùng lắm chỉ khiến bà ta rất da rất thịt một chút thôi, chứ chẳng động chạm gì tới gân cốt hết, chỉ cần nghỉ hai ngày là khỏe ngay, nhưng bản thân Tứ ca thì gần như cạn hết sức lực, hai tay run rẩy không kiểm soát được, vậy mà huynh ấy vẫn cứ đứng sừng sững ở đó. Từ đó về sau, không còn ai dám ức hiếp Tứ ca, còn ta thì nhờ có huynh ấy chăm sóc mới có thể bình an lớn lên.”

“Bây giờ nhìn Tứ ca có vẻ lạnh lùng, nhưng thật ra trước kia không phải vậy, Phúc Gia kể, trước khi sự tình kia xảy ra, Tứ ca đối xử với ai cũng rất tình cảm, Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu nuôi dạy huynh ấy rất tốt, khiêm nhường lễ độ, ôn hòa thiện lương, nhưng mà ở trong cung, người hiền lành sẽ luôn bị ức hiếp, đặc biệt là khi không có ai che chở, nên Tứ ca buộc phải làm bộ lạnh lùng để người khác khỏi tới gần mình, rồi lâu dần tính tình cũng bắt đầu thay đổi, thành người lạnh nhạt đa nghi, khiến người khác khó lòng nắm bắt, chỉ khi ở bên cạnh người thân cận nhất thì huynh ấy mới tháo mặt nạ xuống thôi. Nếu không, mỹ danh ‘Hiền Vương’ cũng chẳng tới được tay Bát ca đâu.” Dận Tường không nên được thờ dài, năm đó nếu không vì hân, Tứ ca có lẽ sẽ không thay đổi thành như bây giờ, hân thật sự nợ Tứ ca quá nhiều.

“Sao ngài lại kể chuyện này với ta?” Lăng Nhã hỏi, nếu Dận Tường không kể, nàng cũng mãi mãi không thể biết được sự thật này.

Dận Tường phẩy tà trường bào đứng lên, neoh mắt lại nhìn về mái ngói lưu ly sáng rực phía xa xa, hé môi nói: “Ta cũng không biết tại sao, người cứ xem như ta nhàn rồi không có gì làm nên tìm đại một người để nói chuyện phiếm đi.”

Tìm đại một người để nói chuyện phiếm? Một câu chuyện phiếm lại kể ra hết những cay đắng đã giữ kín bao năm? Lý do này nêu ra dù là ai cũng khó mà tin được.

Dận Tường cúi đầu nhìn Lăng Nhã, thấy vẻ mặt nàng không tin thì mỉm cười: “Này tiểu tẩu tử, người có thể đừng lộ ra vẻ mặt như vậy có được không, giống như nói huych toẹt ra là ta nói dối quá vụng về vậy.”

Lăng Nhã bị ba chữ ‘Tiểu tẩu tử’ làm cho hết hồn, vội vàng đứng lên: “Lăng Nhã hèn mọn, đảm đương không nổi xưng hô như vậy của Thập Tam gia đâu.” Hoàng gia quy củ nghiêm ngặt, với thân phận của Dận Tường, chỉ có đích phúc tấn Na Lạp thị mới nhận được chữ ‘tẩu tử’ này từ hân.

“Chỉ là một cách xưng hô thôi, làm gì mà giật mình đến vậy.” Dận Tường chẳng quan tâm, vươn người ra hoạt động gân cốt một chút, hân là vị A ca không câu nệ lễ nghĩa nhất trong số các A ca, người nào hân cảm thấy hợp thì dù là tiểu thương hân cũng kết giao làm bằng hữu; ngược lại, dù là Hoàng thân quốc thích hân cũng chẳng thèm qua lại.

Hân có thể không quan tâm, nhưng Lăng Nhã thì không, cứ năn nỉ hân thu hồi lại cách xưng hô này, bí quá Dận Tường đành phải đồng ý, nếu có người ngoài thì sẽ không xưng hô như vậy.

“Còn nữa, lần đầu tiên ta nhìn thấy người thì rất ngạc nhiên, thư phòng trong phủ của Tứ ca không khác gì cấm địa, ngay cả đích phúc tấn còn chưa đến bao giờ, vậy mà người lại được tự do ra vào, quả là hiếm thấy.”

Dận Tường hồn nhiên kể lại khiến lòng Lăng Nhã chột động, nói về ngạc nhiên về lần gặp đầu tiên, đâu phải chỉ có một mình Dận Tường, còn có Khang Hi, Đức phi, Nghi Phi và... Vinh Quý phi nữa.

Dận Tường ngạc nhiên là vì nhìn thấy mình ở trong thư phòng của Dận Chân, còn những người khác thì sao? Vì sao lần đầu tiên nhìn thấy mình, ánh mắt ai cũng đầy kinh ngạc?

Mấy người Đức phi đều là người sống lâu trong cung, đã quen với sóng gió đấu đá nên không dễ gì biểu lộ cảm xúc ra mặt, chỉ khi nào ngạc nhiên cực độ thì mới có thể khiến các nàng giật mình; chưa kể, thái độ Vinh Quý phi lúc đó còn có cả chán ghét.

Chẳng lẽ... Nàng xoa xoa chính khuôn mặt của mình, trong lòng chợt đoán, chẳng lẽ dung mạo mình giống với một người nào đó sao? “Suy nghĩ cái gì nữa? Đi vào trong dùng cơm thôi.” Dận Tường nhìn Lăng Nhã tự dưng xoa xoa mặt mình mà chẳng nói gì, tới nỗi người của Đức phi ra truyền lời vào dùng bữa cũng không nghe, nên khều nàng nhắc.

“Không có gì.” Lăng Nhã định thần lại rồi thuận miệng trả lời, theo Dận Tường đi được vài bước thì đột nhiên giữ chặt ống tay áo của hân, nói: “Thập Tam gia, lát nữa dùng cơm xong ngài có thể đưa ta tới Cảnh Nhân cung không?”

Cảnh Nhân cung? Đây chẳng phải là chỗ của Vinh Quý phi sao? Không lẽ tiểu tẩu tử suy nghĩ này giờ là vì tức giận việc Vinh Quý phi ban nàng ta cho Tứ ca làm cách cách, giờ muốn đến đó trả thù? Cho dù Vinh Quý phi thất sủng nhưng vẫn là Quý phi, há có thể để mặc cho một thứ phúc tấn nhỏ bé như nàng si nhục sao? Vậy chẳng khác gì coi trời bằng vung.

Thấy Dận Tường nhủ hai hàng mày lại, nét mặt có vẻ không vui, Lăng Nhã biết là hân đang hiểu lầm, vội giải thích: “Ta không có ý gì đâu, chỉ muốn hỏi Quý phi nương nương vài việc mà ta thắc mắc thôi.”

“Nếu vậy thì...” Dận Tường giãn mày ra, vuốt cằm nói: “Cũng không phải là không thể, nhưng người phải nói cho ta biết trước là chuyện gì thì ta mới giúp.”

Đứng trong Tử Cấm Thành, nhìn đâu cũng đều thấy tường gạch cung son hoa lệ, một khi đã bước vào rồi thì sẽ chẳng có ngày bước ra, vinh sủng cũng vậy, mà cô hàn cũng vậy.

“Ta muốn hỏi Vinh Quý phi, gương mặt này của ta rốt cuộc là giống ai? Nếu hôm nay ta không hỏi rõ điều này, chỉ sợ ngày sau không còn cơ hội nữa.”

Trừ chuyện đó ra, Lăng Nhã còn muốn hỏi một chuyện, nhưng không tiện nói với Dận Tường.

Khi hai người họ bước vào, Dận Chân đã trở lại, thần sắc thản nhiên không gợn sóng, nhìn không ra vui buồn, nhưng lúc này đây, Lăng Nhã lại thấy được nội tâm bị thương ẩn sau vẻ ngoài bình tĩnh của hắn, dù đã gần hai mươi năm, nhưng nhún nhúm trong lòng Dận Chân chưa bao giờ được vuốt thẳng, có lẽ, chỉ khi đứng trước bài vị của Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu, thì mới lặng được một lát.

‘Ngươi muốn chết sao?’

‘Muốn chết thì tránh ra xa một chút, đừng có ở đây liên lụy người khác.’

‘Mạng là của ngươi, cần hay không cần thì tự ngươi biết.’

Bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Dận Chân cùng những câu đối thoại, lúc đó nàng thấy Dận Chân thật khắc nghiệt vô lễ, xem mạng của người khác không ra gì. Nhưng giờ thì mới hồi tưởng lại mới biết, Dận Chân như vậy là đang trách mắng nàng, muốn dùng lời lẽ này thức tỉnh nàng, nếu không, với thân phận của hắn thì cần gì để ý tới sống chết của một nữ nhân không quen biết chứ.

Và lại, lúc nàng suýt nữa thì bị ngựa dẫm lên, chính hắn đã thúc ngựa phi tới cứu nàng. Cứu nàng xong hắn tức giận không phải vì nàng gây trở ngại cho hắn, mà vì hắn cho rằng nàng không quan tâm tới tính mạng của bản thân mình, muốn tìm cái chết.

Nghiêm khắc lạnh lùng, chẳng qua chỉ là nguy trang để bảo vệ chính mình mà thôi, trái tim của Dận Chân vẫn như hai mươi năm trước, một thiếu niên khiêm nhường thiện lương..

Đau lòng, thương yêu tụ lại tạo thành một loại cảm xúc khó tả, lan tràn trong lòng nàng. Lúc này, Dận Chân cảm thấy hình như có ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình, hắn quay đầu lại, thấy Lăng Nhã thì mỉm cười với nàng, chỉ là một nụ cười nhẹ như mọi khi, nhưng lại khiến Lăng Nhã giống như vãi thớ thì đó thật mạnh, rất đau, nhưng lại vô cùng hạnh phúc...

Vậy là nàng đã vi phạm lời thề, đã trao trái tim chân tình cho Dận Chân mất rồi, chỉ mong trời cao không phạt nàng... .

[Lời tác giả]: Bộ truyện này tái lại lịch sử nhưng vẫn có những chi tiết hư cấu, chỉ có những sự kiện quan trọng là đúng sử sách, ví như Nữ Hổ Lộc thị nhập phủ năm Khang Hi thứ bốn mươi ba là chính xác, hay là Dận Chân khi còn nhỏ được Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu nuôi dưỡng là chính xác... nhưng nội dung đều là do tác giả hư cấu, nếu không thì sao gọi là tiểu thuyết chứ ^^.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hách Xá Thị (Thượng)

Edit: Ốt Hiêm

Dùng cơm trưa xong, Dận Tường lấy cớ Lăng Nhã hiếm khi được vào Tử Cấm Thành nên muốn đưa nàng đi tham quan một chút, rồi kéo nàng ra khỏi cung của Đức phi. Đợi sau khi hai người họ đã rời khỏi, Niên thị lấy khăn chậm chậm khoe môi, cười: “Hình như Lăng phúc tấn và Thập Tam gia mới gặp nhau chỉ có mấy lần thôi, sao lại thân quen như vậy nhỉ, người không biết nhiều khi còn tưởng Lăng phúc tấn là người của Thập Tam gia.”

Nàng làm như vô tình, khiến hàng mi của Đức phi hơi động, nhìn theo bóng hai người đang sánh vai nhau rời đi, nhẹ nhàng nói với Dận Chân: “Lão Thập Tam nhanh nhẹn hoạt bát lại ầu ả, không biết sẽ đưa Lăng Nhã đi những nơi nào nữa, lỡ đụng phải nương nương trong cung thì không hay. Lão Tứ, con tính tình trầm ổn, hay là đi cùng hai đứa nó đi.”

“Dạ.” Dận Chân trả lời rồi đứng lên theo hai người Lăng Nhã bước ra ngoài.

Dận Tường ra khỏi Trường Xuân cung, Lăng Nhã theo sau, đi một mạch tới Cảnh Nhân cung, từ khi Vinh Quý phi bị cầm tù, trước cửa Cảnh Nhân cung đã có thể giăng lưới bắt chim, đều hiu lạnh lẽo, không còn khung cảnh náo nhiệt như xưa. Chủ tử thất sủng, bọn nô tài nào muốn lười biếng thì lười biếng, ngay cả thủ vệ thái giám cũng không biết đã chạy đi đâu, cửa cung lớn như vậy mà chẳng có ai gác, mặc người ra vào.

“Ngươi muốn vào trong thật ư?” Nhìn thấy Cảnh Nhân cung chỉ còn cách trong gang tấc, Dận Tường hỏi Lăng Nhã thêm một lần nữa. Vinh Quý phi thất sủng có thể nói là do Lăng Nhã, dù giờ vẫn là Quý phi, nhưng đãi ngộ thực tế còn không bằng cả Thường tại, Đáp ứng. Chắc chắn Vinh Quý phi hận Lăng Nhã tới mức thiên đao vạn quả, nên Dận Tường sợ lúc gặp mặt sẽ xảy ra chuyện không hay.

Lăng Nhã hít vào thật sâu, nhún người bình tĩnh nói với Dận Tường: “Đa tạ Thập Tam gia đã đưa ta tới tận đây, ta có thể tự mình vào trong, không dám tiếp tục làm phiền Thập Tam gia.”

Dận Tường phát phát tay, nói: “Xem ra ngươi đã quyết tâm rồi, thôi, đã tới rồi không lẽ không vào cùng, và lại, nếu không có ai dẫn ngươi vào, lỡ bị người nhìn thấy sẽ nói ngươi tự tiện xông vào cấm cung, không tội lớn cũng là tội nhỏ, đi thôi.”

“Hai người đang tính đi đâu?” Vừa dợm bước thì sau lưng vang lên giọng của Dận Chân.

Cả hai giật mình, quay đầu lại thì thấy đúng là Dận Chân đang thờ ơ nhìn bọn họ, Dận Tường quẹt quẹt mũi pha trò: “Có đi đâu đâu, vừa rồi đệ đã nói rồi đó, tiểu tẩu tử hiếm lắm mới được vào cung, nên đưa nàng ta đi tham quan vài nơi thôi mà.” Hẳn đồng ý không gọi Lăng Nhã là ‘tiểu tẩu tử’ khi có người ngoài, nhưng người ngoài đó không bao gồm Dận Chân.

“Vậy là vừa đi là tới Cảnh Nhân cung ngay ư? Còn ra về lên lút?” Dĩ nhiên Dận Chân cũng nghe được cách Dận Tường gọi Lăng Nhã, nhưng vẫn chưa nói gì, chỉ bức mình trềng mắt liếc hần, mỗi lần Dận Tường nói dối thì sẽ không kiểm soát được mà quẹt quẹt cái mũi của mình, chưa bao giờ qua mặt được Dận Chân.

Lăng Nhã biết không thể gạt được Dận Chân nên kéo kéo tay áo của Dận Tường, nhỏ giọng nói: “Tứ gia, ngài đừng trách Thập Tam gia, là thiếp thân năn nỉ ngài ấy đưa mình tới Cảnh Nhân cung.”

Sau khi Dận Chân biết được ngọn nguồn, mày nhăn thành chữ ‘xuyên’ (川), trầm ngâm một lát rồi nói: “Trong các phi tần của Hoàng a mã, ta thấy không có ai giống nàng, Thập Tam đệ cũng vậy, hay nói cách khác, nếu thật sự nàng giống ai thì đó cũng là một người trước năm Khang Hi thứ hai mươi, hiện tại đã bị phế hoặc đã không còn.” Dận Chân nói tới đây thì Dận Tường xen vào: “Mấy năm trước ta từng đi lạc vào lãnh cung, nhìn qua những phế phi bị giam trong đó, cũng đâu có thấy ai giống với tiểu tẩu tử người đâu.”

Dận Chân vuốt cằm nhìn Lăng Nhã, nói: “Có phải là nàng suy nghĩ quá nhiều rồi không? Theo ta biết, a mã của nàng và a mã của Thái tử phi có bất đồng, mà Vinh Quý phi lại là di mẫu của Thái tử phi, bà ta nhắm vào nàng thì cũng dễ hiểu thôi.”

“Vậy Đức phi nương nương thì sao, sao nương nương nhìn thấy thiếp thân cũng giật mình?” Lăng Nhã hỏi lại Dận Chân, chắc như đinh đóng cột.

Ánh mắt nàng vừa kiên quyết vừa buồn bã khiến Dận Chân sực nhớ, năm ngoái, lúc Lăng Nhã vừa vào phủ, Khang Hi cố tình đợi sau khi bãi triều mới gọi hần tới Dưỡng Tâm điện dặn dò, bảo hần phải đối xử với Lăng Nhã thật tốt, đợi thời điểm thích hợp thì cho nàng một phân vị. Hần vẫn không quên, khi nói điều này, Hoàng a mã đã vô tình đề lộ ra sự cô đơn và tưởng niệm...

Nữ nhi của quan lại đương triều bị biếm thành thị thiếp dĩ nhiên là một điều bất công, nhưng nếu chỉ là một tú nữ bình thường thì sẽ không khiến Hoàng a mã quan tâm như vậy, càng không cần phải giận chó đánh mèo lên Vinh Quý phi, chẳng lẽ những gì Lăng Nhã nghi ngờ là sự thật? Lăng Nhã thật sự có dung mạo giống với một vị phi tần nào đã mất ư, nên Hoàng a mã mới ‘yêu chìm yêu luôn cả lồng’ như vậy?

Chắc chắc Đức phi biết rõ điều này, nhưng nếu vừa rồi bà đã giấu không nói thì có hỏi cũng vô ích, không những không có được đáp án mà nhiều khi còn khiến bà không vui. Dận Chân suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đồng ý thỉnh cầu của Lăng Nhã, cùng với Dận Tường đưa nàng bước vào cổng lớn của Cảnh Nhân cung.

Cảnh Nhân cung hiện giờ chẳng khác gì lãnh cung, các điện đều vắng hoe, trên đường vào chính điện hình như chẳng thấy cung nữ thái giám nào, mặt đất thì đầy lá cây và hoa tàn, bước đi còn vang ra tiếng rột rột, chứng tỏ lâu lắm rồi không có người quét dọn, một cơn gió thu thổi tới, cuốn lá cây bay tứ tán, khiến cho Cảnh Nhân cung vốn tiêu điều càng thêm rách nát thê lương.

Ngón tay quẹt qua thành tường màu son dính đầy bụi bặm, Lăng Nhã thở dài trong lòng, nữ nhân hậu cung, cả đời vinh sủng đều dựa vào quân vương, nếu mất đi sủng ái, dù vị cao phận quý tới đâu cũng phí hoài mà thôi.

Lăng Nhã thổi bụi ở đầu ngón tay, nhìn Dận Chân rồi đưa tay đẩy cánh cửa lục lặc màu son bước vào, bên ngoài nắng đã lên cao, rực rỡ chói mắt, trong điện thì âm u tăm tối, không có lấy một tia sáng mặt trời.

“Ai vậy?” Trong điện đột nhiên vang lên giọng của một nữ nhân, tựa như tiếng ma tiếng quỷ, nương theo tia sáng mờ nhạt lọt vào trong điện âm u, ba người Lăng Nhã thấy một nữ nhân lấy tay che đi ánh mặt trời đang chói vào mặt, đến khi thích ứng được với ánh sáng thì mới chậm rãi hạ tay xuống, một dung mạo già nua lộ ra, không phải Vinh Quý phi thì là ai.

So với trước đây, hiện giờ bà quá gầy, cũng già đi rất nhiều, dường như thời gian đã lấy đi tất cả, chỉ trong nháy mắt. Gương mặt tái nhợt không giấu nổi những nếp nhăn, đôi môi cũng trở nên trắng trạch, hai bên tóc mai hiện rõ một mảng bạc trắng, bà mặc một bộ y phục màu hồng viền chỉ bạc cũ rích, trên cổ tay và cổ áo cũng đã bung to. Nếu không có khung xương trên gương mặt, Lăng Nhã xém chút không nhận ra người trước mặt mình có liên quan tới nữ nhân cao quý trước đây.

“Là người?” Khi đã nhìn rõ Lăng Nhã, Vinh Quý phi đứng bật dậy, vững vàng nhìn chăm chăm vào nàng, giận dữ hiện lên trong đáy mắt, như điên cuồng thiêu đốt, chưa ai có phản ứng gì thì bà đã giương nanh múa vuốt nhào tới, mạnh mẽ bóp chặt cổ Lăng Nhã, rít lên: “Bốn cung ra nông nỗi này là do người ban tặng, bốn cung muốn giết người, bốn cung phải giết người.”

Vì quá bất ngờ, Lăng Nhã chưa kịp đề phòng nên bị bóp cổ, mạnh tới mức nàng không thở được, chỉ biết cố dùng sức kéo tay Vinh Quý phi ra, nhưng đôi tay gầy guộc kia giờ như móng vuốt chim ưng cứng tựa sắt, nàng cố đến đâu cũng không thể làm nó nhúc nhích, ngược lại chỉ khiến mình mất sức thêm, trong chốc lát tay chân đã dần dần bất lực, cảnh tượng trước mắt từ từ biến thành một màu đen.

“Vinh Quý phi người đang làm gì vậy? Mau buông nàng ra.” Dận Chân và Dận Tường không lường trước là Vinh Quý phi sẽ điên cuồng như vậy, vừa gặp đã muốn lấy mạng của Lăng Nhã, không cần nghĩ nhiều, hai người một trái một phải vội chạy tới dùng sức kéo tay bà.

Lăng Nhã ôm cổ đồ bưng thờ dốc, một lát sau mới khôi phục lại bình thường, nhưng trên cổ vẫn còn vết bầm rất đậm, lúc này, nếu không có hai người Dận Chân ở đây, có lẽ nàng thật sự bị Vinh Quý phi bóp chết.

“Quý phi, người hãy bình tĩnh lại.” Dận Chân ghì chặt Vĩnh Quý phi đang giãy giữa không ngừng, cũng không biết Vĩnh Quý phi lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy, hấn và Dận Tường cùng nhau giữ mà còn muốn không nổi, mấy lần xém bị bà hất ra.

“Bình tĩnh ư? Người nhìn xem, Cảnh Nhân cung hôm nay hình dạng thế nào, rồi nhìn lại bốn cung đi, Tứ A ca, người nói bốn cung sao có thể bình tĩnh được?” Hai mắt của Vĩnh Quý phi đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Dận Chân, ngoài hận thù ra thì không có bất cứ cảm xúc nào khác.

Dận Tường lạnh lùng tiếp lời: “Nếu lúc trước người không oan uổng tiểu tâu tử, biếm nàng ta thành cách cách của Tứ ca, thì Hoàng a mã cũng đâu có mặt rồng giận dữ mà cấm túc Cảnh Nhân cung, mọi chuyện đều là do Quý phi tự gieo gió gặp bão, giờ còn trách ai.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hách Xá Thị (Hạ)

Ánh mắt oán hận của Vĩnh Quý phi quét qua mặt Dận Tường, giọng nói bén nhọn như đao kiếm chạm vào nhau, xuyên qua tai khiến người đau nhói: “Bốn cung bãi miễn tư cách của nàng ta vì nàng ta là hồ ly tinh dâm đẳng, bừa bãi với người khác, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, lấy đâu ra oan uổng như người vừa nói? Mà tại sao Thập Tam A ca quan tâm nàng ta như vậy? Ha ha, bốn cung biết rồi, nhất định người cũng bị hành động dơ bẩn của thứ lăng lợ này quyến rũ rồi.” Bà ngừng lại, chuyển ánh mắt lên gương mặt bình tĩnh của Dận Chân: “Tứ A ca, bọn chúng đội nón xanh* cho người đó, sao người còn không giết bọn chúng đi.”

(*Cũng như ‘bị cấm sùng’, ý chỉ những người bị ngoại tình.)

“Đúng là nói hươu nói vượn.” Nghe bà ta đôi trắng thành đen làm nhục người trong sạch, Dận Tường lập tức sôi máu, tròng mắt găm lên, nếu Dận Chân không ngăn cản, chắc hẳn đã vung tay một phát chặt đứt những ngôn từ ô uế của bà.

Dận Chân sẽ không vì mấy câu của Vĩnh Quý phi mà nghi ngờ Dận Tường và Lăng Nhã, hẳn đa nghi chứ không đàn độn, rõ ràng Vĩnh Quý phi đang hất nước bẩn, nếu vậy mà cũng nhìn không ra thì thật uổng phí hơn hai mươi năm làm A ca của hấn; nhưng hấn cũng nhận ra, oán hận mà Vĩnh Quý phi dành cho Lăng Nhã không phải là loại oán hận bình thường, mà là loại oán hận không thể nào hóa giải.

“Nàng muốn hỏi gì thì hỏi đi, sau hôm nay, ta hay nàng cũng sẽ không đặt chân tới Cảnh Nhân cung nữa.” Hấn ý bảo Dận Tường buông Vĩnh Quý phi ra, lùi về sau mấy bước.

Lăng Nhã gật đầu, nhìn vào gương mặt dữ tợn của Vĩnh Quý phi, bình tĩnh hỏi: “Nương nương hận ta, đều không liên quan gì tới chuyện của Thái tử phi, mà vì gương mặt này của ta, đúng không?”

Đối với hận thù mà Vĩnh Quý phi dành cho mình, trực tiếp hỏi chưa chắc bà ta sẽ trả lời, chi bằng giả vờ lấy dung mạo này dẫn dụ bà ta nói ra chân tướng.

Câu hỏi của nàng khiến Vĩnh Quý phi thất kinh, thốt lên: “Sao người lại biết?”

Lăng Nhã cười nhạt xoa xoa gương mặt của mình: “Quý phi nghĩ rằng giấy sẽ gói được lửa ư? Mặc dù người nhận ra gương mặt này cũng không nhiều lắm, nhưng ngoại trừ Quý phi người ra, còn có Đức phi.”

Đây cũng là một cái tên làm cho Vĩnh Quý phi nổi giận, cùng lắm chỉ là một kẻ hèn mọn rót nước bưng trà, dựa vào một ít sắc đẹp để mê hoặc Hoàng thượng, vậy mà cũng có thể từng bước từng bước tiến vào hàng tứ phi, cùng ngồi chung mâm với mình nhiều năm, vốn tưởng khi mình được tấn phong làm Quý phi, lại còn nắm quyền chấp chương hậu cung, thì có thể trấn áp nàng ta, ai ngờ chỉ mấy năm đã lâm vào tình cảnh này, uổng cho một cái danh hiệu Quý phi, thậm chí so với một nữ nhân vừa mới tiến cung cũng không bằng.

Vĩnh Quý phi cười lạnh, nói: “Cho dù người biết mình giống Hách Xá Phương Nhi thì đã sao, giờ người đã là cách cách của tứ A ca, dù Hoàng thượng có thích người, thích khuôn mặt này của người, thì cũng tuyệt đối không nạp lại người vào cung, cả đời này người cũng đừng mơ tới.”

Hách Xá Phương Nhi... Dận Chân và Dận Tường nhìn nhau, đều thấy được sự khiếp sợ trong mắt đối phương, Hách Xá Phương Nhi chẳng phải là Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu hay sao? Mười ba tuổi bà được gả cho Khang Hi, là thê tử kết tóc của Khang Hi, cũng là nữ nhân mà hấn yêu thương nhất, Khang Hi trước sau lập ba vị Hoàng hậu, nhưng thê tử kết tóc thì chỉ có một.

Năm đó, sau khi Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu băng thệ, Khang Hi không màng phản đối của quần thần, kiên quyết lập Dận Nhưng vẫn còn trong nôi làm Thái tử, để an ủi vong linh của Hoàng hậu trên trời.

“Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu? Là vì ta giống bà ta sao?” Lăng Nhã vỗ vỗ gương mặt đã ở trên người nàng suốt hơn mười năm mà ngẩn ngơ, nàng đã nghĩ là mình giống một người nào đó, nhưng không ngờ lại là một tiên Hoàng hậu, khó trách hôm đó Khang Hi lại đối xử với mình dịu dàng như vậy, chỉ vì mình khiến ngài nhớ tới Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu đã mất sớm kia.

“Cũng tốt, thật ra là Đức phi nương nương chưa có nói gì cả, ta chỉ cố tình dẫn dụ Quý phi thôi.” Lăng Nhã định thần lại, giọng nói rất rõ ràng.

Vinh Quý phi giận đến mức nổi điên: “Tiện nhân, ngươi dám lợi dụng bổn cung, người đầu người đầu.” Bà lớn tiếng kêu la, rốt cuộc cũng gọi được mấy cung nhân lùi biếng tới, sau khi bước vào, nhìn thấy mấy người Dận Chân thì hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống hành lễ, nhiều người vậy mà cũng không biết có người tiến vào chính điện, nếu truy cứu chuyện này, kiểu nào cũng không thoát được tội thất trách.

“Tất miệng nàng ta thật mạnh cho bổn cung.” Vinh Quý phi chỉ vào Lăng Nhã, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ai dám?” Dận Chân bước lên chắn trước mặt Lăng Nhã, ánh mắt sắc bén lướt qua từng người, cung nhân nào nhìn thấy ánh mắt của hắn cũng hải hùng khiếp vía, cúi đầu không dám động thủ.

“Từ A ca, ngươi làm vậy là muốn chống đối bổn cung sao? Ngươi có biết dĩ hạ phạm thượng là tử tội không? Bổn cung lúc nào cũng có thể hỏi tội ngươi?”

Dận Chân chẳng gật chẳng lắc, nhưng Dận Tường thì cười lạnh: “Vấn tội sao? Đợi bà gặp được Hoàng a mã đã rồi hãy nói, nhưng Hoàng a mã đã cấm túc bà, hay nói đúng hơn là cả đời này bà cũng không còn cơ hội gặp được Hoàng a mã, luôn miệng ‘bổn cung, bổn cung’, bà tưởng mình còn là một Quý phi nương nương cao cao tại thượng thật sao? Hôm nay, đừng nói là dĩ hạ phạm thượng, dù động thủ đánh bà thì đã sao?”

“Ngươi...” Vinh Quý phi bị những lời này của Dận Tường làm cho tức giận đến phát run, nói không thành lời.

Dận Chân lắc đầu nói với Lăng Nhã: “Cái nàng muốn hỏi cũng đã có câu trả lời rồi, chúng ta đi thôi.” Cuộc sống tâm tới không thấy mặt trời cũng giống như nửa phần đời còn lại của Vinh Quý phi, dây dưa nhiều với bà ta cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lăng Nhã suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu lên nói: “Từ gia, thiếp thân còn có một việc muốn hỏi, có thể cho phép thiếp thân nói chuyện riêng với bà ta một lát có được không?”

“Tùy nàng, nhưng phải nhanh lên.” Dận Chân chấp nhận yêu cầu của nàng, cùng Dận Tường bước ra ngoài, những cung nhân kia cũng nhận lệnh lui ra.

Cửa cung từ từ đóng lại, ngăn cách mọi thứ với bên ngoài, chính điện quay về với bóng tối âm u, Lăng Nhã lẳng lặng nhìn gương mặt đầy oán hận của Vinh Quý phi, hỏi: “Ta không quan tâm tới việc bà và Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu đã từng xảy ra chuyện gì mà lại khiến bà hận bà ta tới xương tủy tủy như vậy, ta chỉ muốn biết, ai đã cáo trạng với bà chuyện của ta và Dung Viễn?” Đây mới là mục đích chân chính nàng muốn đến đây.

Vinh Quý phi cười khẩy: “Ngươi đã lừa bổn cung một lần còn muốn lừa thêm lần thứ hai?” Bà vừa nói vừa rút cây trâm bạc trên đầu xuống, cầm ở trong tay, từng bước tiến tới gần Lăng Nhã, mũi trâm bén nhọn lóe lên trong bóng tối khiến người khác rùng mình: “Ngươi không biết rằng khi không có hai tên kia ở đây, bổn cung bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của ngươi ư?”

“Hành động tuyệt vọng.” Lăng Nhã chẳng thèm nhìn tới cây trâm đang hướng vào cổ họng của mình, nhàn nhạt nói: “Giết ta thì bà cũng chết, bà hại ta một lần, Hoàng thượng còn niệm tình cũ mà tha cho bà, nhưng nếu có lần thứ hai, bà cho rằng Hoàng thượng còn để bà sống sao?”

“Chết thì chết.” Vinh Quý phi kích động vung tay, mũi trâm bén nhọn đâm vào cổ Lăng Nhã tạo thành một vết thương, máu cứ vậy mà tuôn ra: “Tới nước này rồi mà bổn cung còn sợ chết sao? Ngươi có biết một năm nay bổn cung tồn tại một ngày như một năm, sống không bằng chết hay không?” Mấy chữ cuối cùng như là hét lên.

Nhìn máu đỏ dính ở đầu ngón tay, Lăng Nhã gần từng chữ: “Lúc trước, nếu bà không ráp tâm hãm hại ta, thì liệu có ra nông nổi này hay không? Đúng như lời Thập Tam A ca nói, là do bà gieo gió gặt bão, đừng trách người khác.”

“Gieo gió gặt bão? Ha ha ha, đều là do ta gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu.” Vinh Quý phi lăm bắm một mình rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, nước mắt theo tiếng cười khan đục từ khóe mắt tuôn ra, không ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chân Tướng

Edit: Ớt Hiếm

Vinh Quý phi buông tay, mặc cho cây trâm dính máu rơi xuống đất, rồi cứ ngơ ngẩn nhìn đôi tay trống không của mình, tự lăm bắm một mình, sau đó bà đột nhiên chụp lấy hai vai của Lăng Nhã, nói: “Có một điều ngươi đã nói sai rồi, không phải bổn cung hận Hách Xá Phụng Nhi, mà là sợ nàng ta, cực sợ; ngày hôm đó, tại chỗ này, lần đầu tiên bổn cung nhìn thấy ngươi, bổn cung thật sự sợ hãi, sợ hãi sẽ lại có thêm một Hách Xá Phụng Nhi nữa, sợ hãi những gì bổn cung đang có sẽ nhanh chóng biến thành bọt nước.”

“Hoàng thượng yêu nàng ta sâu đậm vô cùng, năm đó, bổn cung chỉ lỡ miệng có một câu thôi, vậy mà Hoàng thượng xa lánh bổn cung tới bảy năm, bảy năm đó, bảy năm tươi đẹp nhất của bổn cung đã trôi qua như vậy, không ai thương tiếc không ai thương thức, hàng đêm cô độc lẻ loi. Nhưng đáng thương nhất là hải tử của bổn cung, nó chỉ bị cảm lạnh, bệnh đó dễ chữa vô cùng, nhưng vì thái y không chịu đến kịp thời nên bệnh tình trở nặng, cứ vậy

mà đi.” Nước mắt như mưa, không ngừng rơi xuống trên gương mặt tái nhợt của bà, tay bà lay mạnh hai vai của Lăng Nhã, móng tay dài ngoằng đã lâu không cắt dũa bị gãy ngang, từng cái từng cái, dường như chỉ có như vậy mới giảm bớt đi sự thống khổ khi chứng kiến hài tử chết bệnh của bà: “Bồn cung ôm hài nhi đã không còn hơi thở trong tay, khóc đến đứt gan đứt ruột, chỉ hận sao người chết không phải là mình.”

Lăng Nhã im lặng, dù nàng hận Vinh Quý phi, nhưng nghe những lời này cũng thấy đau lòng thay bà, người đáng giận cũng có chỗ đáng thương, Vinh Quý phi đáng thương vì bà ta vẫn luôn sống trong bóng ma của Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu.

Chịu đựng sự đau đớn trên vai một lúc lâu, Lăng Nhã mới mở miệng nói: “Hài nhi của bà vô tội, còn ta thì sao? Tất cả những chuyện đó vốn không liên quan tới ta, nhưng bà lại trút hết hận thù lên người của ta.”

“Có thể trách ai đây? Muốn trách thì trách người có một gương mặt quá giống Hách Xá Phương Nhi. Hơn nữa...” Vinh Quý phi buông nàng ra, lao đảo lủi về sau mấy bước, nhìn quanh chính điện trống rỗng như lãnh cung, bật ra một nụ cười còn khô đau hơn là khóc: “Hơn nữa chẳng phải bồn cung cũng đã bị bảo ứng rồi sao? Bị giam cầm tại đây, thật sống không bằng chết.”

“Ta chỉ muốn biết, lúc đó ai đã nói chuyện của ta và Dung Viễn với bà. Bà và Thái tử phi sống lâu trong cấm cung, vốn không có khả năng tiếp xúc với những chuyện bên ngoài, huống chi việc này chẳng nhiều người biết, ngay cả a mã của Thái tử phi cũng chưa chắc biết được.” Đây mới là mục đích thật sự khiến nàng muốn tới Cảnh Nhân cung, từ khi bị Vinh Quý phi dùng lí do này để xử lý nàng, trong lòng nàng vẫn luôn thắc mắc, rốt cuộc là ai đang âm thầm hại mình. Còn về việc nàng giống ai... Dĩ nhiên cũng muốn biết, những không đến mức một hai phải hỏi cho rõ, chẳng qua đây chỉ là một cái cớ mà thôi.

Sau khi đã trút bỏ được nỗi thống khổ bị thương mà mình đã chịu đựng bấy lâu, Vinh Quý phi có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều, bà lau nước mắt trên mặt, lạnh lẽo nói: “Biết rồi thì sao, mọi chuyện đã định rồi, lúc này người cũng chẳng thay đổi được gì, biết cũng chỉ đau lòng thêm mà thôi.”

“Thà đau lòng còn hơn cả đời si ngốc.” Đây là câu trả lời Lăng Nhã dành cho Vinh Quý phi, nhưng trong lòng nàng cũng lơ mơ nhận ra một dự cảm bất an.

Vinh Quý phi nhìn nàng rất lâu, sự điên dại trong đáy mắt dần dần lắng xuống, đến khi không còn gọn sóng, tựa như một hồ nước phẳng lặng. Không gì buồn bằng tâm đã chết, trái tim của bà, từ khi bị Khang Hi cấm túc, đã chết rồi, có điều những oán giận trong lòng không chịu tiêu tán đi mà thôi.

Bà ngửa đầu nhìn lên hoa văn mạ vàng lộ ra sau một lớp bụi dày trên trần nhà, nó cũng giống như cuộc đời của bà, từng rất huy hoàng rất vinh quang, mà cuối cùng lại chìm trong bụi bặm, nhập cung từ năm Khang Hi thứ sáu, đến nay đã hơn ba mươi tám năm, hơn nửa cuộc đời bà sống trong Tử Cấm Thành, trải qua tranh sùng đoạt quyền, có được phú quý mà người thường không mơ nổi, đồng thời cũng nhận lấy những khổ đau không thể tả bằng lời..

Nếu được lựa chọn, bà nguyện chưa từng vào cung, chưa từng gặp quân vương, như vậy, bà có thể làm một nữ nhân bình thường, tìm một phu quân tuy cũng bình thường nhưng yêu thương bà, bên nhau một đời bình yên.

Mà Khang Hi, ba lần bình định nội loạn, thu phục Đài Loan, chống đỡ ngoại xâm, là một nam tử xuất sắc nhất trong những nam tử xuất sắc, trăm ngàn năm cũng khó có được, nam tử như vậy bà vốn không có khả năng nắm giữ, cũng lắm chỉ có thể làm một trong vô vàn những nữ nhân theo đuổi bóng dáng của ngài mà thôi.

“Lăng Nhã phải không?” Đột nhiên bà thu lại ánh mắt rồi hỏi như vậy, khóe môi cong mạnh hơn, không còn chút căm hận nào.

“Phải.” Lăng Nhã trả lời theo bản năng, đây chính là câu hỏi đầu tiên mà Vinh Quý phi dịu dàng hỏi nàng, không thể xác định rõ, nhưng trực giác nói cho nàng biết, Vinh Quý phi bây giờ không phải là Vinh Quý phi lúc này.

Vinh Quý phi từ từ vuốt lại đầu tóc rối bời của mình, đến khi đã gọn gàng vào nếp, mới chậm rãi nói: “Đôi khi si ngốc chưa chắc đã không tốt, nếu lúc trước ta si ngốc như người hiện giờ, có lẽ mọi chuyện đã không như vậy, vết xe đổ trước mắt, chỉ bằng người hãy quên chuyện này đi, chuyên tâm làm tốt cách cách của người, với dung mạo của người và thái độ của Tử A ca mà hôm nay ta thấy, tương lai người cũng có thể leo lên vị trí trắc phúc tấn đó.”

Lúc này bà không còn tự xưng mình là ‘bồn cung’ nữa, lời nói lại tha thiết, mang theo vài phần khuyên bảo, có thể nhận ra bà thật sự muốn tốt cho Lăng Nhã. Thế sự thật kỳ quái, ai ngờ được trước đó không lâu, hai người họ còn là kẻ thù một sống một chết của nhau.

“Người có thể giả vờ si ngốc nhưng không thể thật sự si ngốc, nếu không, đến tận lúc chết cũng chẳng biết là ai hại mình, huống chi người đó có thể hại ta một lần, chắc gì không có lần thứ hai, nếu thật sự Quý phi muốn tốt cho ta, thì mong Quý phi làm cho sáng tỏ.” Ánh mắt Lăng Nhã lạnh lùng, bản thân nàng từng muốn một đời không tranh không giành, nhưng thực tế tàn khốc đã mài trái tim nàng thành góc cạnh, không thể quay về như xưa được nữa.

Vinh Quý phi nhìn nàng rất lâu, rồi bỗng thở dài: “Người nói cũng đúng, thế gian này đáng sợ nhất chính là hữu tâm đối vô tâm*, nếu không biết đề phòng thì đúng là nắm chắc phần thua. Thôi được, ta nói cho người biết, người đó... người đó chính là Thạch Thu Từ!”

(*Hữu tâm đối vô tâm: là người có ý đồ với mình mà mình không hề hay biết.)

Khi Vinh Quý phi nói ra ba chữ ‘Thạch Thu Từ’, bên tai nàng như có tiếng sấm nổ rền, khiến nàng lúng búng không nghe được gì khác nữa, chỉ còn lại những mảnh vỡ vụn từ ba chữ đó vang vọng trong đầu.

Ngắm ngẫm mưu tính... người hại nàng... là tỷ tỷ...

“Không! Không thể nào!” Lăng Nhã định thần lại, phản ứng đầu tiên là phủ nhận đáp án của Vinh Quý phi, nàng bịt kín hai tai mà la lên, giống như chỉ có cách đó mới giúp mình tin đây không phải là sự thật.

Ánh mắt Vinh Quý phi nhìn Lăng Nhã mang theo sự thương hại cùng không nỡ: “Ta đã nói rồi, sự thật sẽ khiến ngươi rất đau lòng.”

Lăng Nhã dùng sức mà lắc đầu, hoảng loạn nói: “Không có đâu, không thể nào, ta và tỷ tỷ biết nhau hơn mười năm, tính tình nàng ta đôn hậu ôn hòa, tuyệt đối sẽ không hại ta. Là bà!” Nàng chỉ tay vào Vinh Quý phi, giọng run rẩy: “Nhất định là bà muốn li gián tỷ muội chúng ta, nên mới bịa ra lí do này để gạt ta! Đúng rồi, nhất định là vậy, là bà gạt ta.”

Những lời này nghe như chỉ trích Vinh Quý phi nhưng thật ra là Lăng Nhã đang tự trấn an mình, chỉ như vậy nàng mới có thể tách bạch người hại nàng và Thu Từ thành hai người khác nhau.

“Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm. Ta có gạt ngươi hay không, trong lòng ngươi tự hiểu, ta và Thái tử phi ở lâu trong cung, tất nhiên tin tức này không phải đến từ trong cung, mà khi đó nhiều tú nữ như vậy, chỉ có một mình Thạch Thu Từ là quen biết vợ ngươi, người biết chuyện của ngươi và Dung Viên cũng chỉ có một mình Thạch Thu Từ, ngoài nàng ta ra thì còn có thể là ai?”

Từng câu từng chữ của Vinh Quý phi đều như dao nhọn xoáy sâu vào lòng Lăng Nhã, khiến nàng đau đến mức không thở được, toàn thân cũng như kiệt sức, mềm oặt khụy xuống nền đất lạnh thấu xương, nàng nhìn những giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay, lẩm bẩm: “Tại sao, tại sao nàng ta lại làm như vậy? Ta vẫn luôn coi nàng ta như tỷ tỷ ruột, sao nàng ta lại hại ta?”

Vinh Quý phi cười nhẹ, ngửa đầu lên nói: “Ngươi đã quên đây là đâu rồi sao, là Tử Cấm Thành đó, không nơi nào trên đời này có nhiều nữ nhân nham hiểm bằng Tử Cấm Thành, không có đạo quang kiếm ảnh, nhưng lại là nơi tranh đấu tàn khốc nhất, vì quyền thế, vì ân sủng, ngay cả tỷ muội thân sinh cũng còn có thể phản bội nhau huống chi chỉ là tỷ muội ngoài miệng như ngươi, ngươi thật quá ngây thơ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thâm Cung

Edit: Ớt Hiếm

Vinh Quý phi ngồi xồm xuống đất, bàn tay lạnh lẽo vuốt ve gương mặt đầy nước mắt của Lăng Nhã: “Lòng dạ của Thạch Thu Từ tàn nhẫn và cứng rắn hơn ngươi nhiều, nhưng về ngoài lại đơn thuần hiền hậu; nàng ta biết bản thân mình không đẹp bằng ngươi, chỉ cần ngươi còn ở trung cung ngày nào thì sẽ lấn át nàng ta ngày đó, cho nên nàng ta mới ngăn cản đường vào cung của ngươi.”

Khi Vinh Quý phi biết Thu Từ đã trúng tuyển và được phong làm Tĩnh Quý nhân thì thở dài: “Đây là lí do vì sao ta không muốn nói đáp án cho ngươi biết, với tâm kế của Thạch Thu Từ, trúng tuyển là chuyện tất nhiên, chỉ cần nàng ta được ở bên cạnh quân vương, dù chỉ là một Đáp ứng, thì với ngươi cũng là quân thần khác biệt, ngươi vốn chẳng thể đối phó được với nàng ta.”

Lăng Nhã cắn chặt môi, đến khi trong miệng toàn là mùi máu tươi vẫn chưa chịu chịu lại, tất cả đau đớn và nước mắt đều bị nàng giữ chặt trong cổ họng.

“Quay về đi, hãy quên hết những gì ta vừa nói, an phận làm cách cách, an phận sống cho hết phần đời còn lại, cái gì cũng đừng nhớ, càng nhớ chỉ càng đau lòng mà thôi.” Khi Vinh Quý phi nói những lời này, xúc động cũng trào lên trong lòng, ngày xưa nếu bà cũng có thể an phận không tranh giành, thì có lẽ hôm nay không phải nhận lấy kết cục như vậy.

“Không nhớ ư?” Lăng Nhã lẩm bẩm lặp lại ba chữ này, mười ngón tay trong ống tay áo cuộn chặt lại, những vết đỏ thẫm trong lòng bàn tay thành giọt nhỏ xuống, Vinh Quý phi nói không sai, địa vị của nàng và Thu Từ cách nhau một trời một vực, dù bản thân nàng không cam lòng thì có thể làm gì, nàng chẳng thể gây ra được chút trở ngại nào cho nàng ta, nhưng muốn nàng quên hết những gì đã xảy ra, quả thật không thể nào, nàng không thể nào làm được...

Nước mắt cứ rơi, vô định như một con diều đứt dây, nỗi hận trong lòng khiến nước mắt không ngừng được. Thu Từ biết rõ Lăng Nhã vào cung chỉ vì muốn người nhà có được một cuộc sống tốt hơn, chứ không phải vì lợi danh hay tranh sủng, vậy mà nàng ta vẫn gạt bỏ tình xưa, âm thầm tính kế. Lăng Nhã thì luôn quý trọng tình cảm tỷ muội này, còn nàng ta chỉ xem đó như một công cụ mà lợi dụng để mưu cầu danh lợi mà thôi.

Hận! Rất hận! Chỉ cần nghĩ tới nữ nhân đối trá kia thôi là Lăng Nhã hận đến muốn thổ huyết, nắm tay trong tay áo xiết càng mạnh, cho đến khi có tiếng động rất nhỏ trong lòng bàn tay.

Nhìn nét mặt đầy thống hận của Lăng Nhã, Vinh Quý phi giống như thấy được chính mình mới đây, cũng cực oán cực hận như vậy, đều là một người đáng thương, thật ra trên đời này có nữ nhân nào mà không đáng thương đâu chứ.

Nghĩ thế, bà không nên được sự cảm thông dành cho Lăng Nhã, nhẹ giọng nói: “Hồ vô ý đã thương ngươi, còn người lại rắp tâm giết hổ, đây chính là đạo lý cá lớn nuốt cá bé, Tử Cấm Thành lại càng như thế, ngã một lần sẽ khôn hơn một chút, ngươi hãy xem đây là một bài học, sau này đừng dễ dàng tin tưởng một ai, mọi việc đều lấy tâm mà nhìn, ngươi..”

Vinh Quý phi khựng lại, nhìn thấy bàn tay của Lăng Nhã thì hai mắt bà tròn lên, bàn tay vốn trắng như bạch ngọc của nàng bây giờ toàn là vết máu, máu

tươi không ngừng tuôn ra, dừ tợn đáng sợ, lại còn có vài mảnh móng tay gãy ra cắm chặt vào thịt, nhuộm đầy máu khiến người hoảng loạn.

“Người khác phản bội ta thì có thể xem là bài học, nhưng nàng ta thì không được, nàng ta nhất định phải trả giá gấp ngàn lần.” Cảm nhận được đau đớn ở ngón tay và lòng bàn tay, Lăng Nhã lau sạch nước mắt trên mặt, nói ra từng chữ rất rõ ràng, thái độ vô cùng kiên định.

Vinh Quý phi biết giờ này mình có khuyên gì thì cũng vô dụng, chỉ lắc đầu nói: “Cho dù ngươi hận thì sao, nàng ta là nữ nhân bên cạnh Hoàng thượng, dù được sủng ái hay không thì ngươi cũng không có khả năng đối phó.” Phi tần được sủng ái dĩ nhiên là cao cao tại thượng không ai dám đụng, nhưng dù thất sủng cũng là người quyền quý, vẫn là một chủ tử.

Nhìn những mảnh móng tay từ lòng bàn tay rơi xuống nền nhà đầy bụi, Lăng Nhã lạnh lùng phun ra một câu mà đến bản thân mình cũng thấy đáng sợ: “Hiện giờ không thể không có nghĩa là sau này cũng không thể, ta sẽ chờ, một năm, mười năm, hai mươi năm ta cũng chờ.”

“Ngươi cần gì phải như vậy, oan oan tương báo khi nào mới hết, dù mười năm hay hai mươi năm thì thế nào, nàng ta vẫn luôn là Tĩnh Quý nhân, thậm chí là Tĩnh Tần, Tĩnh Phi, trừ phi...” Nói tới đây Vinh Quý phi bỗng im bặt, bởi vì câu kế tiếp chính là đại bất kính, thậm chí là phạm tội mưu nghịch.

“Trừ phi điều gì?” Tuy nói có thể đối, nhưng cũng phải có biện pháp mới được, trong một khoảng thời gian ngắn không thể nghĩ ra, lúc này thấy hình như Vinh Quý phi có cách thì Lăng Nhã liền hỏi tới.

Vinh Quý phi do dự một lát rồi bình thường trở lại, bây giờ bà còn sợ gì nữa chứ, hơn nữa, người không muốn tiết lộ chuyện này nhất có lẽ là Lăng Nhã, thế nên bà nghiêm túc nói: “Muốn đối phó Tĩnh Quý nhân, trừ phi lão Hoàng băng hà tấn Hoàng đăng cơ, hơn nữa người kế vị còn phải là Tử A ca mới được, nếu không thì cả đời ngươi cũng đừng mơ đối phó được với nàng ta.”

Một khi Khang Hi băng hà, Thu Từ ngay lập tức trở thành Thái phi, tuy vẫn là phi vị nhưng chẳng có thực quyền, đã vậy còn không được ở tâm cung riêng, phải cùng với các Thái phi khác chuyển tới Thọ An cung. Nếu như Dận Chân có thể kế vị đăng cơ, Lăng Nhã ít nhất cũng là một Quý nhân, cũng đủ khiến nàng ta sống không được, chết không xong.

Dận Chân... đăng cơ...

Lăng Nhã ngàn lần vạn lần không đoán ra Vinh Quý phi sẽ dám nói với nàng những lời đại nghịch bất đạo này, ham muốn kế vị là tội chém đầu, huống chi đương kim Hoàng thượng đã sớm lập Thái tử, mà dưới Thái tử, luận về thứ tự thì có Đại A ca, Tam A ca; luận về danh tiếng thì có Bát A ca, kiểu nào cũng không tới phiên Dận Chân ngồi lên bảo tọa chí cao vô thượng kia.

Huống chi, loại chuyện kế thừa liên quan tới vận mệnh Đại Thanh này, một nữ nhân nhỏ nhoi như nàng căn bản không có chỗ chen vào, thậm chí chỉ cần lộ ra chút sơ hở thì ngay lập tức chết không có chỗ chôn.

Nhưng Vinh Quý phi nói không sai, trừ cách đó ra, nàng vốn không có cơ hội nào khác để đối phó với Thu Từ, Từ Cẩm Thành là một cái lồng son không dễ vượt qua, ngăn cách nàng và Thu Từ thành hai thế giới khác biệt.

Vinh Quý phi nói là cho nàng một biện pháp, nhưng chẳng khác gì bảo nàng từ bỏ ý tưởng hãm hại huyên này đi, ngôi vị Hoàng đế không thể nào rơi xuống đầu Dận Chân, nên việc trả thù của nàng cũng trở thành trò cười cho thiên hạ.

Thấy Lăng Nhã có chút dao động, Vinh Quý phi tính khuyên thêm vài câu thì đột nhiên thấy nữ nhân vừa nãy còn đầy vẻ bất lực kia đứng lên, chỉnh lại y phục đơn giản trên người, hành đại lễ với bà, giọng nói kiên định nhưng đủ nghe vang lên bên tai bà: “Đa tạ Quý phi đã chỉ đường đi cho ta.”

Nhìn gương mặt quật cường của nàng, Vinh Quý phi thoáng thất thần, trong đáy lòng sinh ra một ý tưởng hoang đường, không lẽ... Không lẽ những năm về sau, nữ nhân nhìn có vẻ yếu đuối mong manh này thật sự ảnh hưởng tới sự thay đổi Hoàng quyền.

Bà lắc đầu thật mạnh để xua đi cái ý tưởng điên rồ này, khỏe môi gọi lên một tia huyết sắc: “Xem ra ta có nói gì thì ngươi cũng nghe không lọt, thôi, con đường là do ngươi chọn, là phúc hay là họa thì hãy để số phận quyết định. Cũng trễ rồi, ngươi trở về đi.”

Lăng Nhã cũng lo Dận Chân đang sốt ruột đợi ở bên ngoài, vả lại những gì muốn biết nàng cũng đã rõ ràng, nàng liền nhún người, tua ngọc rủ xuống, giọng nói đầy phức tạp: “Thiếp thân cáo lui, tương lai nếu có cơ hội sẽ lại đến vấn an Quý phi.”

Tuy người tước đi tư cách tú nữ của nàng là Vinh Quý phi, nhưng nguồn căn lại là Thạch Thu Từ, nếu không có nàng ta mật báo, dù Vinh Quý phi có muốn cũng không tìm được lí do nào để mà hành động. Vả lại, nghe xong những lời chân tình của Vinh Quý phi, Lăng Nhã cảm thấy thông cảm nhiều hơn là oán hận, suy cho cùng bà ta cũng thật sự đáng thương...

Tương lai ư? Tim của Vinh Quý phi đập mạnh nhìn theo bóng lưng Lăng Nhã, cửa cung một lần nữa được mở ra, lúc này trời đã về chiều, ánh nắng từ chân trời lan ra giống hệt bộ lễ phục Phi Hồng Điều mà bà đã mặc lúc được phong Quý phi, lúc đó, phong quang của bà vô tận, gọi là người đứng đầu hậu cung cũng không quá chút nào, mà cũng lúc đó, bà chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ thăm tới mức này.

Đúng thời, đúng mệnh... có lẽ đây chính là vận mệnh của bà.

Nhìn cửa cung đang từ từ đóng lại, Vinh Quý phi lẳng lặng cười, từ lúc bà tiến cung, tới nay đã hơn ba mươi năm, bây giờ là lúc bà đặt cho nó một dấu chấm hết.

Huyền Diệp, khi ta còn sống, ngài không muốn gặp ta, nhưng nếu ta chết rồi thì sao, ngài có thể niệm cái tình hơn ba mươi năm ta ở bên cạnh phân ưu với ngài, tới đây nhìn ta một lần có được không?

Trong lòng biết rõ là không được, nhưng trái tim bà vẫn không nén được luyến thương, nên bà mãi mãi không thoát ra được khỏi hồng trần vạn tượng, nên bà mãi mãi sợ Hách Xa Phương Nhi. Cũng như, bà thèm muốn được như Hách Xá Phương Nhi...

Ngày mười hai tháng tám năm Khang Hi thứ bốn mươi bốn, Vinh Quý phi qua đời ở Cảnh Nhân cung, thọ năm mươi hai tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hoài Nghi

Edit: Ốt Hiếm

Lúc biết được tin này, mọi người đã lên xe ngựa chuẩn bị rời khỏi Tử Cấm Thành, ai cũng cảm thấy chấn động, đặc biệt là Dận Chân và Dận Tường, hai người không hẹn mà đều dừng sừng nhìn Lăng Nhã, họ cùng Lăng Nhã đi gặp Vinh Quý phi, sau đó một mình Lăng Nhã ở lại với bà ta, tuy lúc trở ra Lăng Nhã nói là chỉ hỏi vài việc liên quan tới Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu khi còn sống, nhưng bọn họ vừa rời đi chưa được bao lâu thì Vinh Quý phi qua đời, không bệnh không họa mà chết, dĩ nhiên chỉ có thể là tự sát, cuối cùng Lăng Nhã đã nói gì với bà, mà lại khiến bà tự sát.

“Qua...qua...” Xa xa phía chân trời, đàn quạ đen trên không rải cánh đáp xuống đậu trên mái ngói, lông đen rơi rụng, tạo ra một cảnh tượng cô tịch thê lương.

Bức tường đỏ rực của Tử Cấm Thành giam cầm biết bao nhiêu là nữ nhân, cả đời các nàng không có cách nào bước ra khỏi cái lồng giam lỏng lấy đẹp đẽ đó, hậu cung ba ngàn giai lệ, nhưng trở thành nữ nhân cao quý cũng chỉ có vài người, còn lại đều bị nhấn chìm bởi thời gian, vốn chẳng có ai quan tâm tới họ sống hay là chết.

Tuy còn giận Vinh Quý phi, nhưng Khang Hi vẫn niệm tình cũ, niệm cái nghĩa bà đã hầu hạ mình hơn ba mươi năm, nên cuối cùng giữ lại tôn vinh cho bà, lấy nghi thức Quý phi mà an táng, thụy hào Vinh Huệ, tẩm liệm bảy ngày sau đó hạ táng ở Phi lăng. Vào ngày hạ táng, Khang Hi cũng tới nhìn mặt Vinh Quý phi lần cuối, xem như an ủi vong hồn của Vinh Quý phi ở dưới suối vàng.

Sau khi trở về Tịnh Tư cư, Thủy Tú ra đón, thấy sắc mặt hai người đầy hoảng sợ, Thủy Tú hỏi thăm là có chuyện gì nhưng Lăng Nhã chỉ lắc đầu không nói. Lúc Lăng Nhã đang nghỉ ngơi thì Lý Vệ đi vào, báo có Ôn cách cách tới.

Trong phủ bối lạc này, nếu nói về tin tưởng, trừ người ở Tịnh Tư cư ra thì chỉ có Ôn Như Ngôn, và lại Lăng Nhã còn chịu ơn cứu mạng của nàng ta, nên Lăng Nhã thật lòng xem nàng ta như tỷ tỷ ruột.

Nhưng lúc này, trong đầu nàng lại dấy lên nghi ngờ, liên tưởng tới Thạch Thu Từ, tình cảm tỷ muội hơn mười năm mà nàng ta còn có thể trở mặt vô tình, huống chi là Ôn Như Ngôn, chỉ quen biết chưa tới một năm, liệu có thể tin tưởng được hay không?

“Cô nương, có mời Ôn cách cách vào không ạ?” Lý Vệ thấy Lăng Nhã chần chờ không đáp, biểu hiện cũng hơi lạ, nên cẩn thận hỏi.

Lăng Nhã nhắm mắt gõ nhẹ lên mặt bàn, từng việc từng việc mà nàng cùng Ôn Như Ngôn đã trải qua hiện lên trong đầu, mặc dù không tìm ra sơ hở, nhưng một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, cuối cùng nàng vẫn không vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng, cũng như không không biết nhất thời đối mặt với Ôn Như Ngôn ra sao, nên nàng mở mắt ra quyết định: “Nói với Ôn cách cách rằng ra không khỏe, bảo nàng về trước đi, ngày khác hãy tới.”

Nghe vậy, mấy người Lý Vệ bỗng giật mình, thường ngày, mỗi khi cô nương nghe Ôn cách cách tới thì vui mừng còn không kịp, sao hôm nay lại không muốn gặp, rốt cuộc vào cung đã xảy ra chuyện gì mà dường như cô nương lại thay đổi hoàn toàn như vậy? Mọi người ngơ ngác, ánh mắt đồng loạt nhìn về Mặc Ngọc như dò hỏi, nhưng bản thân Mặc Ngọc cũng chẳng hiểu chuyện gì.

Về phần Ôn Như Ngôn, nghe Lý Vệ báo lại thì hơi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Lăng Nhã từ chối gặp nàng, nàng cảm thấy hình như hơi bất thường, chẳng lẽ có gì khó nói khiến không muốn gặp nhau? Nhưng Lăng Nhã không gặp thì nàng cũng chẳng thể nào hỏi được, đành phải gật đầu, tính rồi đi thì Tổ Văn ở bên cạnh không nén được giận mà gắt nhỏ: “Mới vừa được phong thứ phúc tấn thì liền trở mặt, thì ra cũng chỉ là một tiểu nhân xu nịnh mà thôi, uống công trước đây cô nương quan tâm tới nàng ta như vậy.”

Tuy Lý Vệ thấy cô nương nhà mình cũng hơi quá đáng, nhưng nghe người khác chỉ trích cô nương thì vẫn không nhịn được, mở miệng cãi: “Đừng có nói bậy, cô nương nhà ta đâu phải...” Nói tới đây hần chột khựng lại, cứng họng hỏi: “Khoan đã, người.. Người mới nói gì? Thứ phúc tấn? Cô nương nhà ta?”

Bọn họ chỉ vừa về tới phủ bối lạc thì chuyện Lăng Nhã được Đức phi đặc phong thành thứ phúc tấn đã lan truyền khắp nơi, ồn ào huyên náo, Ôn Như Ngôn nghe được tin này thì rất vui mừng, không đợi được nên mới vội tới đây, còn Tịnh Tư cư thì vẫn chưa biết được tin tức, Mặc Ngọc vẫn chưa có cơ hội thông báo đến mọi người.

Tổ Văn mặc cô nương nhà mình ngăn cản, về mặt đầy bất mãn, nói: “Đúng là chủ tử nào thì nô tài đó, chủ tử cái trang thì nô tài cũng cái trang, thứ phúc tấn thì có gì hay...”

“Im miệng, ngay cả lời ta ngưởi cũng không nghe phải không? Theo ta trở về.” Ôn Như Ngôn giận tái mặt ngắt lời Tô Vân.

“Dạ.” Thấy cô nương thật sự nổi giận, Tô Vân không dám làm trái, nàng trừng mắt liếc Lý Vệ vẫn đang còn ngẩn người ra, rồi theo gót Ôn Như Ngôn rời khỏi Tịnh Tư cư.

Trong chớp mắt quay lưng, Ôn Như Ngôn nhìn thấy có bóng người thoáng hiện sau khe cửa, tuy là chỉ nhìn lướt qua một bên gò má, nhưng nàng vẫn nhận ra đó là Lăng Nhã. Lăng Nhã ở ngay sau cánh cửa nhưng lại tránh mặt mình, rốt cuộc khi vào cung đã xảy ra chuyện gì mà khiến nàng ta cố tình tránh né mình như vậy?

Ôn Như Ngôn mang theo hoài nghi rời đi, còn Lăng Nhã, đúng là nàng luôn đứng ở sau cánh cửa, nghe được toàn bộ đối thoại bên ngoài, kể cả lời chỉ trích của Tô Vân. Nàng ngửa đầu nhìn màu sơn trên cột cổng, lòng tràn ngập xót xa, không nói nên lời.

Ôn tỷ tỷ, ta có thể tin tưởng tỷ không? Có thể tin tỷ tỷ sẽ không bao giờ phản bội ta, tin cả đời chúng ta đều là tỷ muội?

Lúc này, người trong Tịnh Tư cư nghe Mặc Ngọc nói Lăng Nhã đã được tấn phong thành thứ phúc tấn thì vui mừng không ngớt, tuy không ai dám làm phiền vì thấy Lăng Nhã không được vui, nhưng nét mặt ai cũng đầy phấn khởi, từ nay, bọn họ đã có thể quang minh chính đại gọi cô nương mình một tiếng ‘chủ tử’ rồi.

Mặc Ngọc gọi Tiểu Lộ Tử tới nói: “Lúc cô nương tiến cung đã đến gặp Tĩnh Quý nhân, Tĩnh Quý nhân cũng ban thưởng rất nhiều thứ, đang để trên xe ngựa, người đi với ta đến lấy về, trong đó có một hộp huyết yến tơ vàng, lát nữa nhớ lấy một tai đưa đến phòng bếp chưng một chén.”

“Không cần.” Tiểu Lộ Tử vừa tính ‘dạ’ thì một giọng nói lạnh lùng khô khốc vang lên: “Đưa những thứ đó cất vào kho khóa lại, không có lệnh của ta thì không ai được phép động vào.”

Giọng nói là của Lăng Nhã, lúc này nàng đã định thần lại, từ từ ngồi xuống ghế, Mặc Ngọc nghĩ nàng tiếc không dám dùng nên cười nói: “Chủ tử, những thứ Tĩnh Quý nhân ban thưởng đúng là rất quý, nhưng là những thứ phải dùng ngay, để lâu không tốt; huống chi mùa này ẩm ướt, nếu để bị mốc meo thì thật đáng tiếc.”

“Ta bảo người cất đi, người không nghe rõ sao?” Lăng Nhã cảm thấy chán chường, giọng nói cũng đầy tức giận.

Trước giờ, Lăng Nhã luôn đối xử nhẹ nhàng với hạ nhân, ngay cả khiển trách cũng chưa từng có, vậy mà hôm nay lại nổi giận như vậy, khiến mọi người sợ hãi, vội vã quỳ xuống thỉnh Lăng Nhã nguôi giận, Mặc Ngọc rồi rít: “Nô tỳ ngu dốt, mong chủ tử bớt giận, nô tỳ lập tức đem mấy thứ kia cất vào nhà kho ngay.”

Thấy mấy người Mặc Ngọc quỳ gối sợ sệt, Lăng Nhã tĩnh lặng sắp xếp lại mọi thứ trong đầu rồi bảo bọn họ đứng lên: “Ta không trách các người, là do bản thân ta không thoải mái, các người cất mấy thứ đó đi là được.”

Đang phát tay cho mọi người lui ra thì Lăng Nhã như chợt nhớ ra gì đó, nói: “Gọi thêm Lý Vệ vào đây, ta có chuyện cần nói với mọi người.”

Muốn Thạch Thu Tử phải trả giá, không phải là chuyện có thể làm trong một sớm một chiều, cũng không phải một người có thể thực hiện được, xét về thân cận, không ai ngoài mấy người Mặc Ngọc ngày đêm hầu hạ bên cạnh nàng, sau này phải nhờ vào bọn họ rất nhiều, thay vì che che giấu giấu, chỉ bằng nói rõ từ đầu, nếu ai có hai lòng, cũng sẽ phát hiện sớm hơn.

Đội Lý Vệ bước vào rồi, Lăng Nhã sai người đóng chặt cửa lại, nghiêm mặt nói: “Các người đều là những người hầu hạ bên cạnh ta, cũng là những người ta tin tưởng nhất, nay, ta có một việc vô cùng hệ trọng muốn nói cho các người biết, chuyện này có thể sẽ gây nguy hiểm tới tính mạng của các người, nếu ai trong các người không muốn nghe thì lập tức bước ra, ta niệm tình chủ tử sẽ không khiến người đó khó xử, thậm chí có thể xin Bối lạc gia chuyển người đó tới viện khác tốt hơn; nhưng...” Nói tới đây, giọng Lăng Nhã trở nên kiên quyết: “Sau hôm nay, nếu ta phát hiện ai trong các người có ý phản bội ta, ta tuyệt đối không tha.”

Mọi người rùng mình, hiểu rõ chuyện nàng sắp nói ra chắc chắn không đơn giản, Mặc Ngọc dứt khoát đứng dậy nói: “Nô tỳ đã nói là nô tỳ muốn hầu hạ bên cạnh chủ tử, dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng sẽ không thay đổi.”

Lăng Nhã gật đầu, nhìn qua một lượt những gương mặt cung cung kính kính đang quỳ trước mặt: “Vậy các người thì sao?”

Lý Vệ dập đầu nói: “Chỉ cần ngày nào chủ tử không chê nô tài, thì ngày đó nô tài vẫn theo chủ tử, chủ tử ở đâu thì nô tài ở đó.”

Tiểu Lộ Tử biết bản thân mình nói năng lắp bắp, nên nhân Lý Vệ vừa nói xong thì cũng tranh thủ gật đầu: “Nô tài... nô tài cũng... cũng... cũng vậy.”

“Còn có bọn nô tỳ.” Thủy Tú và Thủy Nguyệt đồng thanh nói: “Chủ tử đối xử với bọn nô tỳ rất tốt, còn cho Lý Vệ dạy chữ cho bọn nô tỳ, thật sự xem bọn nô tỳ là con người, tuy học hành không nhiều, nhưng bọn nô tỳ cũng biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, hiếu đạo trung tín; cả đời này tuyệt đối sẽ không phản bội chủ tử.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Phúc Họa Cùng Hưởng

Edit: Ốt Hiêm

Thấy không có ai muốn thoái lui, Lăng Nhã cảm động vô cùng, bên trong phủ đệ cao sang chỉ toàn là lừa lọc, có những con người trọng nghĩa tình này bên cạnh, ông trời đối với nàng cũng không phải là quá tệ.

Ngay sau đó, nàng kể lại toàn bộ những gì xảy ra ở Cảnh Nhân cung cho mọi người nghe, phủ bối lạc lớn như vậy, trước mắt, tin tưởng được cũng chỉ có mấy người này. Mấy người Mặc Ngọc biết chủ tử mình bị người khác hãm hại mới phải nương thân ở phủ Tứ bối lạc làm cách cách, nhưng trăm ngàn lần không đoán ra người hãm hại Lăng Nhã lại là vị Tĩnh Quý nhân mà nàng vẫn luôn miệng nhắc đến kia, hèn chi sau khi trở về, Lăng Nhã chẳng thèm liếc qua mấy món đồ mà Tĩnh Quý nhân ban tặng.

Mặc Ngọc từng gặp qua Thu Từ, lúc đó còn cảm thấy nàng ta là người tốt, giờ mới biết chỉ là khẩu Phật tâm xà, nếu lần này Vinh Quý phi không nói ra sự thật thì e rằng cả đời này chủ tử cũng không biết người hại mình rốt cuộc là ai, sẽ vẫn cứ tiếp tục ngây thơ tin tưởng, thậm chí còn biết ơn nàng ta, nghĩ tới đúng là đáng sợ.

Giọng Thủy Tú đầy chán ghét: “Nếu chủ tử đã biết Tĩnh Quý nhân là dạng người đó thì sau này tránh xa nàng ta một chút, để nàng ta khỏi tìm được thủ đoạn hại người.”

“Đúng đó.” Mặc Ngọc phụ họa vào: “Loại người như vậy thật đáng sợ, chỉ cần nghĩ tới thôi là nô tỳ đã sở tóc gáy rồi. Cũng may bây giờ nàng ta là người của Hoàng thượng, không quan hệ gì với chúng ta, nếu không thì chúng ta cũng khó mà ăn ngon ngủ yên.”

Lăng Nhã nhìn các nàng, ánh mắt đậm chiêu: “Nếu ta không muốn bỏ qua cho nàng ta thì sao?”

Thủy Tú và Mặc Ngọc nhìn nhau, không biết Lăng Nhã nói vậy là có ý gì, nhưng Lý Vệ thì khác, hắn trầm tĩnh thật lâu rồi mới thấp giọng nói: “Chủ tử muốn đối phó với Tĩnh Quý nhân ư?”

Việc Lý Vệ có thể đoán được ý tứ của mình, Lăng Nhã không hề lấy làm lạ, luận về tâm tư tình tế, trong số những người ở đây không ai qua được Lý Vệ, và lại hắn cũng là người hiểu biết chữ nghĩa, khác với một nô tài bình thường, vậy mà phải chịu kiếp nô tài, đúng là thiệt thòi cho hắn. Lăng Nhã lập tức gạt đầu phất tay áo đứng lên, giữa không gian tĩnh lặng, nàng rót từng chữ vào tai mọi người: “Trên đời này, lòng dạ nham hiểm, khẩu Phật tâm xà không chỉ có một mình Tĩnh Quý nhân, nội trong phủ chúng ta thôi cũng đã không ít, nếu cứ gặp là phải tránh xa thì dù thiên hạ này rộng lớn tới đâu cũng không có chỗ cho chúng ta dung thân.” Nói tới đây, nàng khẽ thở dài: “Ta đã đứng bên bờ vực thẳm rồi, lùi một bước không phải là trời cao biển rộng như người đời vẫn nói, mà là thịt nát xương tan.”

“Nô tỳ ngu muội.” Mặc Ngọc và Thủy Tú đỏ mặt, tuy lời của Lăng Nhã không phải là nói các nàng, nhưng nghĩ lại vừa nãy mình còn tỏ thái độ ‘một sự nhịn là chính sự lành’ cho êm chuyện, thì các nàng không khỏi xấu hổ.

“Không sao, đứng lên đi, còn các người nữa, đừng quỳ mãi như thế.” Đợi mọi người tạ ơn đứng lên xong, Lăng Nhã nhìn Lý Vệ đang cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Người thấy việc này có khả thi không?”

Đây không phải là một câu hỏi có thể trả lời ngay, Lý Vệ suy nghĩ rất lâu mới tỏ vẻ khó xử: “Thứ nô tài nói thẳng, hiện giờ Tĩnh Quý nhân đang là sủng phi bên cạnh Hoàng thượng, ngay cả Bối lạc gia gặp còn phải hành lễ, chủ tử muốn đối phó nàng ta còn khó hơn lên trời. Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?” Lăng Nhã mân mê hình thù trên vạt áo, hỏi, giọng nói có chút mong đợi.

“Nhưng không hẳn là không có cơ hội, có điều chỉ sợ chủ tử không đợi được.” Lý Vệ cẩn rằng liều lĩnh nói tiếp: “Mặc dù đương kim Hoàng thượng vẫn còn khỏe mạnh, nhưng tuổi cũng đã ngoài năm mươi, thứ cho nô tài nói một câu đại bất kính, một khi Hoàng thượng Long ngự tân thiên, vị Tĩnh Quý nhân này lập tức trở thành di Phi của tiên đế, chỉ cần nàng ta không phải là Thái Hậu, thì mọi chuyện đều sẽ dễ dàng hơn. Trước vị Thái phi cùng lâm cũng chỉ là một phi tần trong quá khứ mà thôi, chẳng có căn cơ địa vị gì đáng nói.”

Thấy hắn ngừng lại, Lăng Nhã mỉm cười thật nhẹ, làm như vô tình, nói: “Nhưng lúc đó chẳng phải ta cũng vẫn không có cơ hội sao, nàng ta là Thái phi, mà ta vẫn chỉ là một thứ phúc tấn, vẫn bị ngăn cách bởi bốn bức tường son.” Lăng Nhã biết Lý Vệ đã nghĩ tới cách duy nhất đó, nhưng vì cố kỵ nhiều thứ nên hắn vẫn chưa dám nói ra.

Trong đầu Lý Vệ không ngừng đấu tranh, câu nói tiếp theo chính là tội phản nghịch, nếu lọt ra ngoài sẽ không thoát khỏi tội chết, hơn nữa, nói cho chủ tử biết cách này chưa chắc đã tốt cho chủ tử, không chừng còn làm hại nàng, nhưng ngoại trừ con đường này ra, hắn không nghĩ được cách nào khác.

Lăng Nhã lẳng lặng đứng bên cửa sổ gỗ trầm, cũng chẳng hỏi Lý Vệ nói tiếp. Hồi lâu, cuối cùng Lý Vệ cũng hạ quyết tâm, kê, chết thì chết, con đường này tuy khó đi, nhưng ít ra cũng còn một tia hi vọng, còn hơn là cùng đường. Hắn ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: “Nếu người kế vị là Bối lạc gia thì sao?”

Nghe được lời đại nghịch bất đạo này của hắn, ngoài Lăng Nhã ra, tất cả những người còn lại đều bị dọa đến hoảng hốt, Tiểu Lộ Từ vội chạy đến bịt miệng của Lý Vệ, cuống cuống nói: “Người điên rồi, những lời như vậy mà cũng dám nói ra, đừng nói Hoàng thượng đang xuân thu chính thịnh, dù cho Long ngự tân thiên thì cũng có Thái tử kế vị, kiểu gì cũng không tới phiên Bối lạc gia.” Những lời cuống quýt này của hắn thốt ra trót lọt, một chữ cũng không lấp.

Lý Vệ rơi vào tình thế ‘cùi không sợ lở’, túm lấy tay của Tiểu Lộ Từ, trừng mắt nói: “Người nghĩ vị trí của Thái tử đó thực sự vững chắc sao?”

Lời vừa thốt ra, dường như nói mấy người Tiểu Lộ Từ, ngay cả Lăng Nhã cũng rất tò mò: “Sao người nói vậy?”

Lý Vệ thờ dãi: “Tuy nô tài vẫn luôn ở trong phủ Bối lạc, nhưng cũng nghe được vài chuyện bên ngoài, thứ nô tài nói một câu không nên nói, Thái tử luận về đức thì không bằng Bát A ca, luận về học vấn thì không bằng Tam A ca, luận về năng lực thì càng không bằng Bối lạc gia; ngày đó có thể trở thành Thái tử vì ngài ấy là nhi tử của Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu. Nhưng Hoàng thượng là chọn người kế vị, liên quan tới vận mệnh trăm năm của Đại Thanh, không lẽ vì thiên vị một người mà làm lung lay giang sơn xã tắc? Ngày xưa khi Hoàng thượng lập hân làm Thái tử, chắc chắn ngài đã đặt rất nhiều kỳ vọng, tự mình dạy dỗ rèn luyện, hy vọng có thể bồi dưỡng ra một minh quân thứ hai, nhưng biểu hiện của Thái tử mấy năm nay khác một trời một vực với Hoàng thượng hồi trẻ, nô tài không tin là Hoàng thượng không thất vọng. Tuy bây giờ Hoàng thượng vẫn còn khỏe mạnh, còn nhiều thời gian, nhưng chắc chắn Thái tử như đang đứng trên đồng lừa ngồi trên đồng than, lo lắng đề phòng, sợ Hoàng thượng sẽ không hài lòng về mình.”

Lăng Nhã ngạc nhiên nhìn Lý Vệ, như đây là lần đầu tiên gặp hân, rất lâu sau mới từ từ thở ra hỗn khí trong lồng ngực, vậy là xưa nay nàng vẫn xem thường Lý Vệ, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, với đôi ba câu mà hân có thể phân tích tình hình thấu đáo như vậy, có thể nhìn được tâm tư kín đáo của người khác, tư chất này khó mà có được, nếu không có trận lũ lụt trước đây hủy hoại mọi thứ của hân, nói không chừng hân đã đỗ đạt quan trường, đường công danh rộng mở.

“Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới Bối lạc gia?” Thủy Tú vẫn không sao hiểu được, ngu ngơ hỏi, vừa dứt lời thì đầu bị gõ một cái, lại là Lý Vệ, hân đang trừng mắt nhìn Thủy Tú: “Người không hiểu sao, nếu Hoàng thượng không hài lòng về Thái tử thì người nghĩ xem ngôi vị Hoàng đế sẽ truyền cho ai?”

Thủy Tú như bừng tỉnh, mở miệng nói lớn: “Ta biết ta biết, là một A ca khác.” Câu này khiến mọi người tâm bay thần tán, Bối lạc gia cũng là một A ca chí tôn, ngạch nương còn là một trong tứ phi, nếu muốn truyền ngôi cho một A ca khác, Bối lạc gia chưa hẳn là không có cơ hội.

“Chỉ cần ngày nào tân Đế chưa đăng cơ thì ngày đó Bối lạc gia vẫn còn cơ hội, nô tài chỉ lo...” Lý Vệ muốn nói nhưng lại thôi, nét mặt hơi lúng túng.

“Người lo Bối lạc gia không có tâm tranh giành?” Lăng Nhã nhìn xuyên qua nắng chiều đang ngấm dần vào cửa sổ giấy, khóe môi từ từ nhếch lên, tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp: “Thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, bây giờ nói chuyện này vẫn còn quá sớm.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng quỳ xuống, nghiêm túc nói: “Bọn nô tài tự biết mình thấp cổ bé họng, nhưng chỉ cần chủ tử sai bảo, dù là biển lửa nô tài cũng sẽ vượt qua, quyết không thoái lui.” Tuy không nói ra, nhưng bọn họ cũng không ngờ tới mức không nhìn ra con đường mà Lăng Nhã chọn, dù rất gian nan, nhưng đã chọn rồi thì quyết không nuốt lời.

“Tốt, rất tốt.” Lăng Nhã cười, nâng từng người dậy, nói: “Từ nay chúng ta vui buồn có nhau, phúc họa cùng hưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nhập Phủ

Ngày tháng chậm rãi trôi, trời cũng đã vào cuối thu, các nữ nhân trong phủ bối lạc tuy rất bất mãn với việc Lăng Nhã được tấn phong thành thứ phúc tấn, nhưng vì đây là chỉ dụ của Đức phi, nên các nàng cũng phải chấp nhận, cũng lắm chỉ có thể oán trách trong lòng.

Mấy ngày gần đây, Dận Chân có vẻ bận hơn trước, thường hồi phủ vào lúc nửa đêm, về tới phủ thì cũng chỉ ở lì trong thư phòng, mệt quá mới ngủ có vài canh giờ, dường như chỉ tới việc triệu ai tới thị tẩm. Na Lạp thị đã khuyên hân giữ gìn sức khỏe, nhưng cũng chẳng thay đổi được gì, cuối cùng chỉ còn cách dặn dò phòng bếp ngày nào cũng phải hầm một thố canh sâm đưa đến thư phòng, dù Bối lạc gia hồi phủ trễ mấy cũng không được quên.

Dận Chân bận đến mức không màng tới chuyện trong phủ, Lăng Nhã biết điều này vì nàng thường tới thư phòng hầu hạ, đôi khi làm bộ vô tình nhìn qua công văn, hơn nữa Dận Tường cũng hay ra vào phủ đệ, trong lúc trò chuyện với Dận Chân, thường nhắc tới hai chuyện, đó là binh phí và Hoàng Hà. Số bạc cấp cho Binh bộ cũng xem như là gần đủ, chỉ thiếu một ít, theo tình hình thực tế, hiện giờ là thời gian thu thuế, quan phủ khắp nơi đều trưng thu bạc để nộp vào quốc khố triều đình, lẽ ra Hộ bộ đã có thể trả phần lương của binh sĩ mà họ đã nợ Bộ binh trước kia, thế nhưng Hộ bộ vẫn cứ nói thiếu ngân lượng, Thái tử thì không chịu giải quyết, khi bị ép quá thì bảo bọn họ tự mình điều tra, nhưng không có thủ lệnh của Thái tử thì sao bọn họ có thể tra xét Hộ bộ được, thế là cứ kéo dài ngày này qua ngày khác, thật khiến người ta đau đầu.

Nơi đây chuyện này chưa ổn, thì ở Hà Nam lại báo tin về, nơi đó khí hậu bất thường, mưa lớn mấy ngày khiến mực nước sông Hoàng Hà ngày càng cao. Sông Hoàng Hà vốn nhiều phù sa bồi đắp, vì phòng vỡ đê nên triều đình liên tục gia cố đê điều, nhiều năm qua mực nước sông Hoàng Hà đã cao hơn nhà cửa ruộng đồng xung quanh, một khi Hoàng Hà vỡ đê, hậu quả ra sao không ai dám tưởng tượng. Triều đình đã phái khâm sai tới tận nơi xem xét tình hình, nhưng mưa lớn không ngừng, chỉ lo đê điều không chịu nổi.

Một khi lũ lụt, không chỉ phá hoại của cải mà còn lấy đi tính mạng của bá tánh, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu gia đình tan cửa nát nhà, trôi dạt khắp nơi, Lý Vệ đã từng trải qua, Lăng Nhã hay nghe chính miệng hân kể lại tình cảnh bi thảm lúc đó.

Dận Chân không chỉ lường được hậu quả ghê gớm của việc vỡ đê, mà còn hiểu rằng, một khi tai họa xảy ra, triều đình phải xuất ra một lượng bạc lớn để

cứu hộ, với tình trạng hiện nay, Dận Chân nghỉ ngơi trong Hộ bộ có người tham ô, đứng giữa rút bạc bỏ vào túi riêng, nếu không thì cũng không đến nỗi như vậy. Hần và Dận Tường nhiều lần muốn thương tấu vấn đề này lên trên, nhưng tiếc là không có chứng cứ rõ ràng, nhưng quan trọng hơn, Hoàng a mã giao Hộ bộ cho Thái tử cai quản, nếu bọn họ qua mặt Thái tử trực tiếp tấu lên Hoàng thượng thì sẽ bị xem là bất kính với Thái tử, sẽ sinh ra hiểm khích, chẳng phải làm mất đi tình nghĩa huynh đệ bao năm hay sao, nên chuyện này khiến Dận Chân thật sự khó xử.

Hần vừa muốn nghĩ cách đòi bạc từ Hộ bộ, vừa muốn lo lắng tình hình ở Hoàng Hà, thậm chí còn muốn xoa dịu bất mãn của Dận Tường đối với Thái tử, đúng là bận tới sứt đầu mẻ trán.

Vì vậy mà Dận Chân cũng chẳng quan tâm gì tới tiết Trung Thu, nhưng hắn vẫn nhớ rất kỹ chuyện hắn đã hứa mời người nhà của Lăng Nhã tới phủ, lẽ ra mấy ngày trước họ đã tới rồi, nhưng ngạch nương của Lăng Nhã tự dưng bị cảm lạnh nằm mãi trên giường, tới hôm nay mới khỏi hẳn.

Thấy Dận Chân bận trăm công nghìn việc mà còn nhớ tới chuyện của mình, Lăng Nhã rất cảm động, sau đó thì ngày ngày mong chờ lúc người nhà tới phủ.

Ngày bốn tháng chín, từ sáng sớm trời đã có mưa phùn, liên miên lạnh lẽo, tới trưa, một chiếc xe ngựa cũ dừng trước cổng phủ Tứ bối lạc, một đôi phu phụ khoảng hơn bốn mươi tuổi bước xuống xe.

“Lão gia, Nhã Nhi ở chỗ này sao?” Phú Sát thị nhìn nhìn mấy chữ ‘Tứ bối lạc phủ’, giọng run run hỏi, đôi mắt rom rom vừa kích động vừa vui mừng.

Lăng Trụ vỗ vỗ tay bà, nén lại xúc động trong lòng, gật đầu nói: “Đúng vậy, Nhã Nhi ở chỗ này, chúng ta sẽ sớm gặp nó thôi.”

Phú Sát thị vui vẻ vô cùng, cảm khẩn lạy chậm chậm khoe mắt, cuối cùng cũng được gặp nữ nhi rồi, gần một năm qua bà không thấy nữ nhi, cũng không biết giờ nàng thế nào. Lúc trước, khi biết Lăng Nhã bị ban cho Tứ A ca làm cách cách, lòng bà đau đớn, nữ nhi của quan viên triều đình mà lại thành thị thiếp không có phẩm cấp như vậy, đây chính là điều nhục nhã đây chấm biếm, may mà... May mà cách đây mấy ngày, bà nhận được tin Lăng Nhã đã được tấn phong thành thứ phúc tấn, nên cũng cảm thấy an lòng, đã vậy Bối lạc gia còn đặc biệt mời họ tới phủ thăm nữ nhi.

“Ôi, thật tráng lệ, chẳng khác gì hoàng cung.” Một giọng nữ hài lanh lảnh vang lên, là Y Lan, nàng vừa ló đầu ra khỏi xe ngựa, nhìn thấy mái ngói lưu ly cong cút của phủ bối lạc thì xuyết xoa không ngừng, mưa thu lất phất càng làm khung cảnh trước mắt trở nên lung linh mờ ảo, hừng vĩ hoa lệ hơn bình thường, Y Lan ngẩng không chớp mắt, cửa phủ màu son đỏ, tượng sư tử đá uy nghiêm, còn có thủ vệ đất đao ở bên hông nữa, chỗ này so với nhà mình thật khác quá xa.

“Thật là thiếu hiểu biết.” Vinh Tường bực bội đẩy Y Lan đang che trước mặt mình ra, nhảy ‘bụp’ từ trên xe ngựa xuống, hắn tới đứng cạnh Lăng Trụ, khoa chân múa tay hết như một ông cụ non: “Hoàng cung có Đường Tâm điện, có Thế Nguyên điện, có Phụng Tiên điện, còn có mười hai cung gì đó nữa, lớn hơn nơi này nhiều.”

Y Lan bĩu môi không phục: “Xí, đệ biết thật sao, chưa thấy lần nào mà cũng bày đặt ra oai ở đây.”

“Tuy đệ chưa tới đó nhưng mà nghe A mã kể lại nhiều lần rồi. Đợi sau này đệ lớn lên, đệ sẽ thi đậu Trạng Nguyên rồi vào triều làm quan.” Vinh Tường hất cằm đắc ý nói.

Y Lan chỉ chỉ ngón tay lên trán Vinh Tường: “Đệ đó, ngay cả ‘Luận ngữ’ còn chưa hiểu hết mà đòi thi Trạng Nguyên, đúng là xấu hổ, xấu hổ.”

“Thôi đủ rồi, ở nhà cãi nhau còn chưa đủ sao, tới tận đây rồi mà còn ồn ào, đúng là không biết phép tắc.” Lăng Trụ kéo hai người họ lại khiển trách.

Thấy Lăng Trụ mắng nên hai tiểu nhân nhi cũng không dám nhiều lời, trừng mắt liếc nhau một cái rồi quay ngoắt đầu đi không thèm nhìn, ngay lúc này, một nam nhân trẻ tuổi mặc y phục hạ nhân màu xanh, đầu đội mũ quả dưa, từ trong phủ Tứ bối lạc bước ra, thấy mấy người Lăng Trụ thì vui mừng, vội bước tới chấp tay nói với Lăng Trụ: “Xin hỏi ngài có phải là Lăng đại nhân Lăng Trụ không?”

Có câu ‘Tể tướng môn tiền thất phẩm quan’*, huống chi trước mặt mình là người của phủ bối lạc, nên Lăng Trụ không dám qua loa, vội vàng đáp lễ: “Đúng là ta, không biết vị này xưng hô thế nào?”

(*Trước cửa Tể tướng là quan nhất phẩm, nô nã có thể hiểu là người gác cổng nhà Tể tướng cũng ngang với quan nhất phẩm.)

Lý Vệ cười nói: “Không dám, nô tài tên Lý Vệ, là hạ nhân phụ trách hầu hạ Lăng phúc tấn, đại nhân gọi Tiểu Vệ Tử là được. Phúc tấn đợi ở trong phủ lâu rồi, Lăng đại nhân, Lăng phu nhân và hai vị công tử tiểu thư, nếu không còn gì nữa thì mời mọi người theo nô tài vào trong.”

“Được được, phiền tiểu ca đi trước dẫn đường.” Nghĩ tới sắp được gặp nữ nhi, Lăng Trụ cũng khó mà nén được cảm xúc, kéo tay Phú Sát thị bước nhanh vào trong, không chần chờ thêm một khắc nào. Cả năm nay không biết nữ nhi ra sao, có khỏe mạnh bình an đúng như nội dung trong thư gửi về hay không.

Vừa bước vào đã thấy có hạ nhân cầm dù đứng đợi, dù này so với loại bá tánh hay dùng thì tinh xảo hơn nhiều, ngoại trừ lớp dầu chống thấm ra, trên mặt giấy Giang Nam còn được vẽ cảnh núi non sông nước, cán dù còn đính tua lụa, mỗi lần chuyển động là tua bay bay, như hoa rơi là tả.

Y Lan vừa ngẩng đầu, vừa nhìn đông nhìn tây, mọi thứ trong phủ bối lạc này đều rất mới lạ đối với nàng, trên đường đi thấy thêm dòng nước chảy qua cây cầu nhỏ, hoa nở bốn mùa, thậm chí còn có đình đài giữa hồ nước lớn, thật sự rất đẹp, lúc này lúc đi ngang qua hồ nàng còn thấy có cá bơi lội, những giọt mưa bụi nhẹ nhàng tạo thành những nét chấm phá li ti trên mặt nước, như sao như hoa, bắt mắt sinh động.

“Vinh Tường, nếu chúng ta được sống ở đây thì tốt biết mấy.” Y Lan hoạt bát nói, nàng đã mê mẩn cảnh vật nơi này, so với nhà của bọn họ thì không

khác gì hoàng cung, hơn nữa, còn có kẻ hầu người hạ, mình không phải tự làm bất cứ gì, nghe Tiểu Vệ Tử kia nói bên cạnh tỷ tỷ có tới năm người hầu hạ, ngày cả ăn cơm hay thay y phục đều không cần phải động tay.

“Không tốt.” Vinh Tường nhăn mũi ngang ngạnh phun ra hai chữ rồi tiếp: “A mã đã nói rồi, hào môn sâu tựa biển, ở đây dĩ nhiên được ăn ngon mặc đẹp nhưng quy củ rất nhiều, đi đâu làm gì cũng có người nhìn, một chút tự do cũng chẳng có, không thoải mái bằng sân viện nhỏ của nhà chúng ta.”

Trên đường đi, thỉnh thoảng họ gặp vài hạ nhân trong phủ, những người đó thấy họ ăn mặc bình thường thì tỏ vẻ khinh miệt, lúc đi ngang còn cổ tình hất mặt lên trời, làm bộ không nhìn thấy, thái độ đó khiến Vinh Tường cảm thấy không thoải mái, nếu không vì tỷ tỷ thì nhất định hẳn đã quay đầu bỏ đi ngay.

Y Lan tức giận quay ngoắt lại trừng bọn họ, một đám người thô kệch, không phân biệt được tốt xấu, nàng cũng chẳng màng quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Gặp Mặt (Thượng)

Nói chuyện một lát bọn họ đã đi gần tới Tịnh Từ cư, từ xa đã thấy có một người đứng trước cửa viện, trông đứng trông ngồi, vẻ mặt nôn nóng, không phải Lăng Nhã thì còn là ai nữa, sau lưng nàng, Mặc Ngọc đang cầm dù giấy dầu vẽ hình hoa anh đào để che con mưa phùn cho Lăng Nhã.

Nhìn thấy bọn họ từ xa xa, tuy cách một màn mưa không rõ ràng cho lắm, nhưng Lăng Nhã khẳng định đó là A mã Ngạch nương của nàng, không kìm được kích động mà run rẩy, sống mũi cay cay, đợi lâu như vậy, cuối cùng nàng cũng đợi được ngày này, nhập phủ đã trăm ngày trăm đêm, không lúc nào nàng không nhớ người nhà, lo lắng không biết mọi người có khỏe hay không, có vì xa cách nàng mà đau lòng hay không.

Lăng Nhã đưa khăn lên lau đi giọt nước không biết đã trào ra từ lúc nào, bên tai là giọng đầy quan tâm của Mặc Ngọc: “Chủ tử, hôm nay là một ngày rất vui, người đừng khóc, nếu không lão gia phu nhân sẽ càng đau lòng.”

“Ta biết, không khóc, ta không khóc.” Lăng Nhã luống cuống lau đi nước mắt, sợ mọi người sẽ phát hiện được mình đang khóc, nhưng càng cố nhịn thì càng không được, nước mắt cứ như vỡ đê mà tuôn ra ào ào, thấm ướt cả khăn lụa.

“A mã Ngạch nương.” Khi bóng dáng phu phụ Lăng Trụ dần hiện rõ trong đôi mắt ngấn lệ của Lăng Nhã, nàng vội bước nhanh tới đón, buồn vui lẫn lộn trong lòng, và áy náy, chỉ có một năm, mà tóc mai của A mã đã bạc rất nhiều, Ngạch nương cũng già đi, có lẽ thời gian qua, họ đã rất vất vả để lo toan cuộc sống, và cũng vì đau thương quá nhiều.

“Nhã Nhi.” Phú Sát thị không còn giữ được bình tĩnh, muốn chạy tới ôm nữ nhi xưa giờ chẳng rời xa nửa bước của mình ngay tức khắc, nhưng Lăng Trụ đã nắm tay bà kéo lại, cúi đầu hành lễ: “Phu phụ Lăng Trụ thân và tử nữ gặp qua Lăng phúc tấn, phúc tấn vạn an.”

Lăng Nhã sững sờ trước, sau đó thì hiểu ngay, bây giờ mình đã là thiếp thất của A ca, tuy không ở trong cung nhưng cũng tôn quý hơn người, bá tánh bình thường không so được, đối với Lăng Trụ, nàng là phúc tấn của Tứ A ca đã, sau đó mới là nữ nhi của hắn.

“A mã Ngạch nương, xin mau đứng lên.” Lăng Nhã cố nén nước mắt nói, đợi hai người đứng dậy rồi mới nói: “Nữ nhi bất hiếu, khiến A mã Ngạch nương lo lắng rồi.”

Phú Sát thị vừa khóc vừa lắc đầu nguầy nguậy, trăm ngàn lời muốn nói ra nhưng không cách nào mở miệng, chỉ biết nắm chặt tay Lăng Nhã, kiểu nào cũng không buông, nữ nhi, đây là nữ nhi của bà. Tuy Lăng Trụ chưa nói gì, nhưng nhìn sơ cũng biết hẳn đang rất xúc động, đôi môi run rẩy.

“Tỷ tỷ!”

“Tỷ tỷ!” Hai tiếng gọi vang lên, Vinh Tường và Y Lan đứng sau lưng Phú Sát thị, giờ như chìm ến nhào vào lòng Lăng Nhã, như sợi kẹo đường quấn chặt lấy người nàng, nồng nhiệt thấm thiết.

“Tỷ tỷ, muội rất nhớ tỷ, tỷ có nhớ Lan nhi không?” Hai mắt ngầy thơ của Y Lan ngược lên nhìn Lăng Nhã, cười tới mức híp lại như trăng mừng một.

Vinh Tường cũng không chịu thua kém, hét lên: “Còn đệ nữa! Đệ nữa! Tỷ tỷ, không có tỷ tỷ nên không có ai chơi với đệ hết.”

“Nhớ, rất nhớ, tỷ rất nhớ mọi người.” Y phục trên người nàng bị cọ tới cọ lui tới mức nhăn nhúm, nhưng Lăng Nhã không hề khó chịu, ngược lại còn thấy rất vui vẻ và thoải mái, đây là người nhà của nàng, huyết mạch tương liên, dù trời nam đất bắc cũng không thể nào chia cắt được tình thân.

Nàng ướm chiều cao của Vinh Tường và Y Lan rồi cười ngọt ngào: “Mới có một năm không gặp thôi mà đã cao lên nhiều rồi, nhất là Vinh Tường, đã sắp cao bằng tỷ tỷ.”

Vinh Tường đắc ý ưỡn cái ngực nhỏ của mình lên, tính trả lời thì thấy Lăng Trụ trừng mắt nhìn mình: “Đã dặn các con rồi, tới phủ bồi lộc thì phải giữ quy củ, tuyệt đối không được làm xằng làm bậy, sao vẫn cứ vô phép tắc như vậy chứ, mau đứng lên dâng hoàng hành lễ với Lăng phúc tấn!”

Lăng Nhã ôm Vinh Tường và Y Lan trong lòng, để dài: “Đã hành lễ rồi, bây giờ con là nữ nhi của A mã Ngạch nương, là tỷ tỷ của Vinh Tường và Y Lan, đệ muội thân thiết với tỷ tỷ là chuyện đương nhiên.” Nói xong, nàng nhìn đảo đảo xung quanh rồi ngạc nhiên hỏi: “Ngạch nương, đại ca đâu, sao huynh ấy không đi cùng mọi người?”

Phú Sát thị nghe nhắc tới Vinh Lộc thì hai mắt lại đỏ lên, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Lý Vệ thấy vậy thì hiểu ngay, vội bước lên nói: “Chủ tử, chúng ta vào trong đã rồi hẵng nói, tuy mưa bụi không lớn nhưng lâu tạnh, phu nhân lại vừa khỏi bệnh, không thể mắc mưa tiếp được.”

Nghe hần nhắc nhở Lăng Nhã mới sực nhớ nãy giờ mình vẫn còn đứng ở bên ngoài, tuy là có dù che, nhưng trời đang gió, bên che bên không, chỉ đứng có một lát mà mọi người cũng đều ướt cả.

Lăng Nhã vội vàng đưa mọi người vào trong, đợi tất cả đã yên vị, hạ nhân dâng trà xong thì đi chuẩn bị cơm trưa, lúc này nàng mới hỏi về Vinh Lộc thêm một lần nữa.

Lăng Trụ thờ dài nhìn nàng: “Con trả lời câu hỏi của A mã trước đã, ngày đó con thật sự muốn vào cung, hay là chỉ ứng phó như chúng ta đã bàn bạc ban đầu?”

Phú Sát thị cũng phụ họa: “Phải, Nhã Nhi, với sự thông minh của con, muốn tránh vào cung không phải là việc khó, nhất là việc làm cho mình xấu đi, mà sao...”

“Mà sao cuối cùng Vinh Quý phi lại ganh ghét với con phải không?” Lăng Nhã xoay tròn chén sứ Thanh Hoa trên tay, thẳng thắn đối diện sự thật: “Không sai, đúng là lúc đó con đã thay đổi ý định lúc đầu, con muốn được giữ lại trong cung.”

“Là vì chuyện của đại ca con sao?” Lăng Nhã không trả lời câu hỏi này, nhưng Lăng Trụ biết nàng đang ngầm thừa nhận, thấy quả nhiên mình đoán không sai, hần lắc đầu liên tục, xót xa nói: “Con làm vậy làm gì, dù sao cũng còn A mã ở đây, A mã sẽ nghĩ cách giúp đại ca con, tội gì con phải đánh đổi hạnh phúc cả đời của mình?”

“A mã có cách sao?” Lăng Nhã thờ ơ hỏi một câu khiến Lăng Trụ cứng họng. Chính xác, lúc ấy hần cũng chẳng thể nghĩ ra cách nào để giải quyết tình hình, chỉ có thể trở mặt nhìn tiền đồ của nhi tử bị hủy trong tay tiểu nhân, nhưng dù vậy thì hần cũng không bao giờ muốn dùng hạnh phúc của nữ nhi để đổi lấy vinh hoa phú quý.

Lăng Nhã vén tóc qua tai, đôi cánh ngọc trên cây trâm Song điệp rung rinh: “A mã bị mọi người trong triều xa lánh, đại ca đường đường là một Thứ cát sĩ mà lại bị điều tới tận Giang Tây nhận chức Án sát ti, hủy hoại tiền đồ, người muốn nữ nhi làm như không hay không biết sao, nữ nhi không làm được.” Nói đến đây, nàng lại thờ dài: “Vốn tưởng rằng chỉ cần con vào cung thì Thái tử phi sẽ không dám mạnh động, ai ngờ đầu bọn họ đi trước một bước, tìm một lí do tước bỏ đi tư cách tú nữ của con.”

Thấy nữ nhi hiểu chuyện như thế, Lăng Trụ vừa vui vừa khổ, mười sáu tuổi là độ tuổi ngây thơ hồn nhiên không sâu không lo, nhưng vì A mã hần vô dụng, nên nữ nhi còn nhỏ tuổi mà phải lo lắng việc nhà, hần lắc đầu: “Suy cho cùng cũng là do A mã hại con.”

“A mã đừng tự trách mình, đây là quyết định của con, dù kết quả ra sao con cũng không oán trách ai cả. Huống chi...” Nàng mỉm cười: “Huống chi từ khi vào phủ bối lạc tới nay, Bối lạc gia đối xử với nữ nhi rất tốt, nếu không hôm nay cũng không được gặp A mã Ngạch nương.”

“Vậy là tốt rồi.” Lăng Trụ gật đầu, cuối cùng cũng cảm thấy được an ủi đôi chút, tuy bên ngoài nói rằng Bối lạc gia là người nghiêm khắc lạnh lùng, vô tình vô nghĩa, nhưng dù gì Lăng Trụ làm quan trong triều cũng đã nhiều năm, nghe gì chưa chắc đã tin, thậm chí mất thấy cũng chưa chắc thật, thị phi trắng đen là do tự mình cảm nhận. Hần thấy, những việc Dận Chân làm trong triều mấy năm qua, tuy bị không ít người chỉ trích, nhưng xét về tài cán thì quả thật rất nổi bật, và lại, một người làm gì cũng nghĩ cho bá tánh như Dận Chân, mấy năm gần đây triều đình thực sự chẳng có ai.

Lăng Trụ thổi chén trà trên tay, khói nóng bay lên lượn lờ trước mắt, lúc này hần mới trả lời thắc mắc của Lăng Nhã: “Đầu năm nay đại ca con đã đến Giang Tây nhận chức, nó nói nó làm quan không phải vì quyền thế vinh hoa, mà là để giúp thiên hạ bá tánh mưu cầu hạnh phúc. Nó còn nói con hãy yên tâm, dù rời xa kinh thành nhưng nó nhất định sẽ đạt được thành tựu tốt.”

“Đại ca có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy thì tốt quá.” Lăng Nhã chậm rãi nhấp một ngụm trà, nuốt xuống giữ ở yết hầu, nàng chỉ sợ đại ca không chịu được oan ức này. Trời cao mặc chim bay, biển rộng tùy cá lội; tuổi đại ca còn trẻ, tương lai vẫn có thể đạt được thành tựu và vinh quang vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Gặp Mặt (Hạ)

Edit: Ớt Hiếm

Mọi người chỉ mới nói chuyện có một lát mà Vinh Tường đã ăn sạch mấy đĩa bánh ở trên bàn, hần vỗ vỗ cái bụng nhỏ trướng lên của mình, giọng vẫn chưa đã thẹn: “Bánh ở chỗ tỷ tỷ ngon quá, đệ còn muốn ăn nữa.”

Lăng Nhã triu mến vuốt cái mũi thẳng tắp của hân, nói: “Nếu đệ thích, lát nữa tỳ bảo phòng bếp làm thêm đề đệ cảm theo. Nhưng bây giờ không được ăn nhiều, no quá thì sao lát nữa dùng com trưa được, tỳ tỳ biết đệ tới nên đã dặn phòng bếp làm món vịt bát bảo và thăn bò ngũ sắc mà đệ thích ăn nhất rồi, rất ngon đó nha.”

“Thật hả tỳ tỳ?” Nghe tên món ăn mà mình thích nhất, hai mắt Vinh Tường sáng rực, cổ nuốt nước miếng dần lại. Vinh Tường đang tuổi ăn tuổi lớn, dễ ăn và lại rất thích ăn thịt, nhưng vì gia đình không giàu nên thỉnh thoảng mới được ăn ngon, nhiều khi thèm quá, hân năn nỉ Vinh Lộc lên núi bắn mấy con chim, cũng may, tuy Vinh Lộc học Tứ thư Ngũ kinh, nhưng là người Mãn nên từ nhỏ đã học cười ngửa bắn cung, đôi lúc bắn được một con vịt hoang hoặc gà rừng, đưa về cho Phú Sát thị làm món gì đó, xem như là cải thiện bữa ăn, nhưng giờ Vinh Lộc đã bị điều đến Giang Tây, Vinh Tường thì còn nhỏ, Lăng Trụ sợ hân lên núi một mình sẽ gặp nguy hiểm nên kiên quyết không cho hân đi, vì vậy mà Vinh Tường thèm ăn đến muốn chết đi rồi.

“Tỳ tỳ yên tâm đi, bụng của đệ ấy rất lớn, lát nữa chắc chắn đệ ấy sẽ là người ăn nhiều hơn bất cứ ai.” Y Lan thân thiết ôm cánh tay Lăng Nhã. Từ lúc gặp nhau, nàng cứ bám sát lấy Lăng Nhã không rời, thỉnh thoảng lại sờ sờ vài găm bóng lưng trên người tỳ tỳ, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ, những thứ tỳ tỳ đang mặc cái nào cũng tinh xảo xinh đẹp, nếu nàng cũng được như tỳ tỳ thì tốt biết bao.

Lăng Nhã nhoen miệng cười vỗ vỗ vào mặt hoa bụ bẫm của Y Lan, đang định nói gì đó thì có người đẩy cửa bước vào, là Thủy Tú, nàng cúi người cung kính nói: “Chủ tử, com trưa đã chuẩn bị xong, có khởi thiện luôn không ạ?”

Thời tiết cuối thu đã bắt đầu lạnh, vì sợ thức ăn nguội mất ngon nên mỗi khi phòng bếp nấu xong sẽ lấy vung bạc đập lại để giữ ấm, khi dùng mới mở ra, việc đó gọi là ‘Khởi thiện’.

Lăng Nhã khẽ gật đầu, quay qua nói với Lăng Trụ và Phú Sát thị: “Nói chuyện này giờ chắc A mã Ngạch nương cũng đói rồi, hay chúng ta đi dùng com trước đã?”

“Ừ, cũng được.” Lăng Trụ vừa trả lời thì Vinh Tường đã nhảy cẫng lên, vỗ tay nói: “Tốt quá, được ăn thịt rồi.”

Nhìn thấy đáng vẻ ham ăn của hân, Lăng Nhã vừa buồn cười vừa xót xa, đường đường là quan viên triều đình mà thịt bò, thịt vịt cũng không ăn có mà ăn, nói ra chỉ sợ chẳng ai tin.

“Đi thôi, tỳ tỳ dắt đệ qua đó.” Lăng Nhã một tay nắm tay Y Lan, một tay kéo bàn tay nhỏ hơi thô ráp của Vinh Tường, cùng phu phụ Lăng Trụ đi tới đình viện bên cạnh.

Tiểu Lộ Từ và Thủy Nguyệt đã đợi sẵn ở đó, trên bàn tròn to đặt mấy mâm thức ăn được bày bằng vung bạc, đợi mọi người ngồi xong, hai người họ bắt đầu khởi thiện, tên từng món ăn lần lượt được đọc lên, mười hai món chính gồm: Chân vịt hoa nầm, thăn bò ngũ sắc, phật thủ cuốn, mực xào tơ tằm, nầm rom bông cải xanh, măng núi sơn trân, đậu hũ củ sen, cá sốt cà, cánh phượng đuôi cá, hồng mai châu hương, cung bảo thỏ hoang, sò điệp tú cầu; một món canh là: long tinh trúc tôn; hai món ăn kèm gồm: thịt mỡ bánh nướng và bún tàu.

Để chuẩn bị cho bữa com này, mấy hôm trước Lăng Nhã đã đích thân tới phòng bếp dặn dò rất kỹ, mỗi món ăn đều do nàng chọn, còn cố tình gởi cho quản sự phòng bếp một bao lì xì, yêu cầu mọi thứ phải thập toàn thập mỹ.

Các món ăn trên bàn, món nào cũng sắc hương mỹ vị, khiến Y Lan và Vinh Tường thèm thuồng, từng tuổi này nhưng hai đứa vẫn chưa từng thấy bữa com nào có nhiều thức ăn như vậy. Lúc mọi người tưởng rằng mọi thứ đã xong xuôi thì có hai người bê theo một cái khay đồ tiến vào, trên khay là một con heo sữa vừa nướng xong, vàng ươm, thơm phức, vẫn còn hơi nóng bốc lên.

Nhìn thấy con heo sữa nướng đó, chân mày Lăng Nhã hơi nhíu lại, nàng đâu có dặn làm món này, hơn nữa phòng bếp nói gần đây heo sữa không được ngon, ngoại trừ dùng làm nguyên liệu chế biến ra thì cũng không sử dụng làm món chính, sao giờ lại đưa tới đây?

Mà Lăng Nhã cũng không quen mặt hai người kia, nhưng nhìn thấy người đi vào sau bọn họ là Tam Phúc thì biết ngay đây là người của đích phúc tấn, vừa vào tới hân đã hành lễ với Lăng Nhã ngay: “Nô tài thỉnh an Lăng phúc tấn, phúc tấn cát tường. Chủ tử biết hôm nay người nhà của Lăng phúc tấn tới phủ, nên đặc biệt sai tiểu nhân nướng heo sữa cấp riêng cho Hàm Nguyên cư rồi đem tới đây, thỉnh Lăng lão gia và Lăng phu nhân dùng thử.”

Lăng Nhã chưa kịp từ chối thì Tam Phúc đã nói tiếp: “Chủ tử nói, người nhà của Lăng phúc tấn thì cũng là người nhà của chủ tử, quan tâm cũng là chuyện đương nhiên, lẽ ra chủ tử đích thân tới đây, nhưng mấy hôm nay chúng đau đầu lại tái phát, không đi nổi, nên chủ tử đành phải phái nô tài tới, mong Lăng phúc tấn đừng từ chối.” Nói đến đây, hân làm bộ đáng thương: “Chủ tử còn nói, nếu nô tài lo không xong việc này thì cũng không cản trở về nữa.” Dĩ nhiên câu này chỉ nói cho vui, chẳng qua Na Lạp thị chỉ muốn thể hiện tâm ý, điều này khiến trong lòng Lăng Nhã thấy ấm áp, nàng cảm động: “Cung kính chi bằng tuân mệnh, nhờ người thay ta cảm tạ đích phúc tấn, ngày mai ta sẽ đến thỉnh an người.”

“Nô tài nhớ rõ.” Tam Phúc trả lời rồi nói: “Còn nữa, chủ tử bảo nô tài hỏi Lăng phúc tấn, ba ngày sau phủ chúng ta có mời một gánh hát về diễn hí khúc ở Thanh Âm các, nghe nói sẽ diễn vở ‘Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái’, không biết Lăng phúc tấn có nhã hứng tới nghe không?”

“Tất nhiên là có, hôm đó ta nhất định tới.” Lăng Nhã cười trả lời, lại nháy mắt ý bảo Thủy Tú thưởng bạc cho Tam Phúc, Tam Phúc cảm ơn xong giao cây dao chuyên cắt heo sữa cho Tiểu Lộ Từ, rồi khoanh tay lui ra.

Tiểu Lộ Từ cẩn thận cắt con heo sữa nướng, sau đó xếp từng miếng vào đĩa rồi đặt lên bàn, Vinh Tường rất thích thú, không nói tiếng nào liền cầm đũa lên gấp một miếng bỏ vào miệng. Heo sữa này chỉ vừa mới sinh một tháng, còn chưa kịp cai sữa, vì chưa từng ăn qua bất cứ gì ngoài sữa heo mẹ nên thịt rất mềm và có vị béo của sữa, lúc nướng còn được quét lên da một lớp hương vị đặc chế riêng, khiến cho miếng thịt thơm ngon vô cùng. Ngay cả người không thích ăn thịt như Phú Sát thị cũng ăn thêm vài miếng, Vinh Tường thì khỏi bàn, chẳng nói chẳng rằng cứ cặm cụi ăn, từng tuổi này hân mới được ăn một món thịt nướng mỹ vị như vậy.

Lăng Trụ thử một miếng cũng khen nức nở, nói là ngon hơn nhiều so với heo sữa nướng hán từng được đồng僚 mời ở tù lâu. Lăng Nhã mỉm cười gấp một miếng cá đặt vào chén của Phú Sát thị, thoáng thấy Y Lan cứ ngồi ngẩn người thì ngạc nhiên hỏi: “Sao Lan nhi không ăn, không hợp khẩu vị của muội sao, muội muốn ăn gì thì cứ nói, tỳ tỳ cho người đi làm ngay.”

Y Lan lắc đầu, nhìn Lăng Nhã chần chờ một lát rồi tót xuống ghế, đi tới bên cạnh nàng, mờ to đôi mắt lạnh lợi nhìn nàng, nói nhỏ: “Tỳ tỳ, muội có thể tới nghe diễn hí khúc không?”

“Chuyện này...” Lăng Nhã không nghĩ muội muội sẽ đòi hỏi như vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Trong lúc nàng đang khó xử thì Lăng Trụ đặt đôi đũa xuống bàn cái ‘bốp’, trừng mắt mắng: “Hồ đồ! Con nghĩ phủ bồi lạc này là nhà của mình sao? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi? Ngồi xuống, không được làm phiền tỳ tỳ của con nữa.”

Trước giờ Lăng Trụ đối xử với con cái rất tốt, hiếm khi quát mắng, thế nên giờ thấy phụ thân lớn tiếng như vậy thì Y Lan không dám cãi, mặt xụ xuống trở về chỗ của mình, môi nhỏ trề ra: “Không được thì thôi, cần gì phải hung dữ lớn tiếng như vậy chứ.”

Phú Sát thị ngồi sát bên nghe được thì an ủi: “Đừng buồn, con muốn xem diễn hí khúc thì ngách nướng dất con tới sân hát xem là được, đừng làm khó tỳ tỳ của con, ngoan đi!”

“Ồ đó ai xem cũng được, con không cần!” Y Lan quay đầu ỉu xiu nói, phủ bồi lạc đặc biệt mời gánh hát nhất định là những người đẳng cấp nhất, sao có thể giống với xem ở bên ngoài.

Thấy Y Lan không nghe mình khuyên, Phú Sát thị cũng chẳng biết làm sao, chỉ nhìn Lăng Trụ với ánh mắt trách móc, dù không được cũng nên nói nhẹ nhàng thôi, sao lại lớn tiếng với nữ nhi như vậy.

“Thôi được rồi, muội muội đừng tức giận.” Lăng Nhã xoa xoa tay của Y Lan, cười nói: “Đến lúc đó tỳ tỳ sẽ xin phép đích phúc tấn, nếu nàng ta không phản đối thì tỳ tỳ sẽ đón muội tới phủ cùng đi Thanh Âm các xem diễn với tỳ, được không?”

“Tỳ tỳ nói thật sao?” Y Lan vui mừng nói, nét mặt rất hân hoan.

“Đĩ nhiên là thật, tỳ tỳ có bao giờ nói dối muội chưa.” Lăng Nhã rất yêu thương vị muội muội này, nàng không muốn nó phải chịu bất cứ oan ức hay bực bội nào.

Được Lăng Nhã nhận lời, tâm trạng Y Lan lập tức chuyển biến, vui mừng lộ rõ, ăn uống cũng ngon miệng hơn, còn giành thức ăn với Vinh Tường nữa, khiến cho bữa cơm vui vẻ ồn ào vô cùng. Một bản lớn thức ăn từ từ vơi đi, heo sữa nướng thì khỏi nói, đã ăn sạch sẽ, dĩ nhiên Vinh Tường là người ăn nhiều nhất, cả một con heo sữa thì hơn một nửa đã vào bụng của hắn, đến lúc dâng trà hoa nhài uống cho thơm miệng sau bữa ăn thì Vinh Tường đã ngồi phịch ra ghế, xoa bụng than no, ngay cả bị Y Lan chọc ghẹo cũng không còn sức để phản kháng. Đây là bữa cơm ngon nhất, no nhất mà hắn được ăn kể từ khi chào đời.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Hứa Hẹn

Lăng Nhã vừa trò chuyện với phụ phụ Lăng Trụ, vừa tỉ mỉ lột vỏ nho. Đây là loại nho của Tây Vực, có màu đỏ tím, thịt giòn và ngọt, ngon hơn loại nho trồng ở vùng đất phía Nam rất nhiều, mà mùa vụ cũng dài, từ đầu hạ cho tới lúc sang đông, chỉ có một nhược điểm duy nhất là vỏ dính sát rất khó lột.

Lột xong quả nào thì Lăng Nhã dùng tấm bạc lấy đưa cho Lăng Trụ và Phú Sát thị trái đó, xong lại lột một quả khác, việc này cũng hơi rườm rà, nhưng Lăng Nhã rất thích. Từ khi vào phủ bồi lạc này, dù không phải là cắt đứt liên lạc với người nhà, nhưng cũng không có cơ hội phụng dưỡng A mã Ngạch nương, nên nàng rất quý trọng những thời khắc không dễ có được này, sau hôm nay, không biết tới năm nào tháng nào nàng mới được báo hiếu với song thân nữa.

Nói một hồi cuối cùng cũng nhắc tới đề tài mà ai cũng muốn tránh né, Phú Sát thị kể với Lăng Nhã, sau khi nàng tham gia tuyển tú không lâu, Dung Viễn đã đóng cửa tiệm dược, chẳng biết đi đâu, cũng không biết có còn ở Kinh thành hay không.

Tương đầu Lăng Nhã nghe được tin này thì sẽ lo lắng, không ngờ nàng chỉ cười cười, tiếp tục lột cho xong quả nho đang cầm trên tay, sau đó mới nói: “Con biết, hiện giờ huynh ấy đã là Ngự y thất phẩm trong cung, tuy con chưa gặp, nhưng nghe nói Hoàng thượng và các vị nương nương rất coi trọng huynh ấy.”

Vì sao Dung Viễn lại muốn tiến cung? Không cần đoán cũng biết. Dung Viễn đối với Lăng Nhã tình thâm ý trọng, nhưng tạo hóa trêu ngươi, người tính không bằng trời tính, hán vào được cung thì Lăng Nhã lại ở ngoài, hai người hai nơi, khó mà gặp mặt, đúng là khiến người thương cảm khôn nguôi.

“Nhã Nhi, con đã buông xuống được rồi sao?” Lúc nói chuyện này, Lăng Trụ vẫn luôn để ý thái độ của Lăng Nhã, thấy biểu hiện của nàng không có gì khác thường thì ngạc nhiên hỏi.

“Không buông bỏ thì có thể làm gì?” Lăng Nhã hỏi ngược lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉa mai, ngón tay nàng mon trón trên tà áo: “Con là con, huynh ấy là huynh ấy, từ lúc con quyết định vào cung thì đã không còn liên quan gì tới huynh ấy nữa rồi. Ngay lúc này đây, còn chỉ cầu mong huynh ấy có thể sớm quên con, tìm một nữ nhân mình yêu để nắm tay đi cả cuộc đời còn lại. Còn chân tình mà huynh ấy dành cho con, đời này con vẫn khắc ghi, kiếp sau nếu có cơ hội thì sẽ đền lại cho huynh ấy.”

“Huống hồ...” Lăng Nhã quay mặt lại cười, nụ cười xán lạn rực rỡ như ánh bình minh, nét mặt dịu dàng, có chút nhớ thương lưu luyến: “Huống hồ Bối lạc gia đối đãi với con rất tốt, con nhất định sẽ không bao giờ làm ra chuyện gì có lỗi với ngài.”

Hiểu con không ai bằng phụ mẫu, thấy nàng như vậy, hai người sao không cảm nhận được là nàng đã rung động đối với Dận Chân cơ chứ, chân thành với nhau dĩ nhiên là tốt, nhưng mà... Phụ phụ Lăng Trụ đều nhìn ra được sự lo lắng trong mắt nhau, sau khi nghĩ ngợi thì Lăng Trụ quyết định nhắc nàng: “Nhã Nhi, con nên nhớ Bối lạc gia không phải là người bình thường, ngài ấy thân là A ca, phải có tam thể tứ thiếp, con trao chân tình cho ngài ấy, ngài ấy chưa chắc có thể đáp trả con bằng chân tình đâu.”

“Con biết mà, nên con cũng không dám hi vọng quá nhiều.” Nàng đứng lên, nhìn mưa bụi bên ngoài mờ mịt như sương mù, lẳng lặng nói: “Có điều, trái tim đã rung động rồi thì cũng khó mà kìm lại được, càng cố nén thì lại càng dữ dội, nhưng nữ nhi cũng là người may mắn, dù con đường phía trước gian nan tới đâu, ít ra con cũng có thể được ở bên cạnh người mình yêu thương, Bối lạc gia cũng tin tưởng con, cho nên con...” Nụ cười lại rực rỡ trên môi, như đóa hoa ngọc lan nở rộ giữa làn mưa, đẹp không tì vết: “Cho nên con cam tâm tình nguyện.”

Hi vọng càng nhiều thì thất vọng sẽ càng lớn, nàng không dám mơ tưởng Dận Chân cũng sẽ yêu nàng như yêu Mi nhi, chỉ cần Dận Chân có thể tin tưởng nàng, thì nàng đã cảm thấy đủ rồi.

Lăng Trụ thở dài: “Tại A mã vô dụng, nếu con không tiến cung thì cũng không gặp nhiều phiền phức như vậy, cũng không phải chịu đựng nỗi khổ này.”

“Cuộc đời không như ý cũng là chuyện bình thường, A mã đừng tự trách bản thân nữa.” Lăng Nhã tiến tới trước mặt Lăng Trụ, khụy xuống gục đầu lên đầu gối của hắn, bình thân nói: “Mà con cũng đâu có khổ, thế gian có ngàn vạn con đường, nữ nhi tin rằng, con đường này con nhất định đi được.”

Phú Sát thị nắm chặt tay Lăng Nhã, chỉ nắm thôi, chẳng nói được lời nào, so với người khác thì không sao, nhưng nữ nhi của bà đã từng nguyện ‘Mong tìm được người chung tình, bạc đầu không chia lìa’, mà nay phải chia sẻ người mình yêu thương với vô số nữ nhân khác, chẳng phải đây là một nỗi đau không tả nổi sao.

Lăng Trụ xoa đầu đầy châu ngọc lạnh lẽo của Lăng Nhã, cho đến lúc chén trà không còn hơi nóng bốc lên, mới từ từ nâng nàng đứng lên, nắm tay nàng, bốn mắt nhìn nhau, hân hân từng chữ: “Con phải nhớ kỹ những lời hôm nay con đã nói, dùng thủ đoạn cũng được, phụ người trong thiên hạ cũng được, tóm lại, dù gì xảy ra con cũng không được từ bỏ! A mã và Ngạch nương sẽ luôn dõi theo con, con tuyệt đối không được chùn bước!”

Lăng Nhã biết là A mã muốn động viên mình, cũng muốn ép bản thân mình lập lời thề. Sống trong phủ bối lạc, không thể tránh được tranh đấu gay gắt, hãm hại lẫn nhau, một khi mềm lòng nương tay, chắc chắn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, thả ta phụ người trong thiên hạ, cũng không để người trong thiên hạ phụ ta. Nàng gật đầu thật mạnh, cùng Lăng Trụ kích chương thề, chấp nhận lời hứa cả đời không thay đổi: “Dạ, nữ nhi nhớ kỹ.”

“Tốt, rất tốt! Không hổ danh là nữ nhi của Nữ Hổ Lộc Lăng Trụ ta!” Lăng Trụ hiểu rõ tính tình của đứa con này, một lời nói là một gói vàng, nếu nàng đã hứa thì chắc chắn sẽ cố gắng hết mình để mà thực hiện. Hắn không màng vinh hoa phú quý mà chỉ lo cho an toàn của nữ nhi, muốn sống sót ở nơi quá nhiều thị phi như phủ bối lạc này, không thể không dùng tới thủ đoạn, chỉ có thủ đoạn mới có thể đối phó được với thủ đoạn; nữ nhi của hắn có thể hiểu được quy luật này, hắn cũng cảm thấy rất an tâm, vì vậy trên mặt không giấu được nét cười.

“A mã, con cũng là nữ nhi tốt của người.” Y Lan nhìn cảnh này một hồi rồi đột nhiên nhảy tót xuống ghế, chạy đến bên cạnh Lăng Trụ ngược đầu lên nhẹ nhàng nói.

Lăng Trụ cười ha ha, bế Y Lan lên vỗ về: “Đúng rồi, đều là nữ nhi tốt của A mã, A mã và Ngạch nương rất tự hào về các con.”

Cả nhà vui vẻ quây quần như vậy đến gần tối, khi sắc trời dần chuyển màu đen, hai chữ biệt ly dần dần hiện rõ lên trong lòng từng người. Lăng Nhã dần sự lưu luyến vào lòng, sai mấy người Thủy Tú đưa lễ vật đã chuẩn bị trước đó mấy ngày tới, có gấm vóc nhiều màu, cũng có nhân sâm, phục linh và các món bổ dưỡng, đều là những thứ Dận Chân hay ban thưởng cho nàng, trừ những lễ vật này ra, còn có mấy loại bánh mà Vinh Tường thích ăn lúc này, xếp đầy trong một hộp đựng thức ăn lớn.

Lăng Nhã bịn rịn bước ra khỏi Tịnh Từ cư, thấy sắp phải biệt ly, nàng không nén được xót xa, nuốt lệ vào trong, nàng nói: “Hôm nay từ biệt, không biết tới khi nào mới được gặp lại nhau, mong A mã Ngạch nương ngàn lần vạn lần phải bảo trọng.”

“Nhất định rồi, con cũng vậy, phải cẩn thận mọi việc.” Phú Sát thị vừa gạt nước mắt vừa dặn dò, Lăng Trụ đỡ hai bờ vai của bà, an ủi: “Đừng khóc, nàng mà khóc sẽ làm cho nữ nhi khó chịu. Với lại đâu phải sau này không gặp nhau được nữa, tương lai có cơ hội chúng ta lại có thể tới đây thăm nó, không thì viết thư cũng được mà.”

“Đúng vậy.” Lăng Nhã rung rung nói: “Đây là phủ bối lạc, không phải hoàng cung, tuy cũng có quy củ nhưng không quá khắc nghiệt, sau này có dịp con sẽ thỉnh cầu Tứ bối lạc cho phép mọi người tới phủ thăm con, Bối lạc gia tốt với con như vậy, nhất định ngài sẽ đồng ý thôi.”

Sau khi trấn an Phú Sát thị xong thì mọi người cũng xoay người rời đi, Vinh Tường và Y Lan cũng không đành lòng, nhưng tâm tính vẫn là của một hài tử, nên việc gì cũng chưa nghĩ đến, với lại Lăng Nhã đã đồng ý ba ngày nữa đón Y Lan tới phủ xem diễn hí khúc rồi còn gì.

Lăng Nhã đứng trước thùy hoa môn nhìn theo bóng dáng của mọi người, đợi đã khuất dạng mới lặng lẽ quay vào, sau hôm nay, không biết ngày nào

tháng nào mới có thể gặp lại nhau, nhưng dù sao vẫn còn hi vọng, không tới mức tuyệt đường. . .

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Phân Ưu

Edit: Ớt Hiếm

Mấy người Lăng Trữ được Lý Vệ đưa tới cổng phủ bối lặc, hần phụ đặt lễ vật lên xe ngựa xong xuôi rồi mới khởi hành. Xe ngựa nhỏ lắc lư từ từ đi chuyển, Y Lan dựa vào bệ cửa nhìn phủ Tứ bối lặc cách mình ngày càng xa, khuôn mặt xinh xắn lộ ra vài nét u buồn và ngờng mộ, một lát sau, như đã quyết định được gì đó trong đầu, nàng quay qua Phú Sát thị đang nói chuyện với Lăng Trữ, giọng nghiêm túc: “A mã, lớn lên Lan nhi cũng muốn được như tỷ tỷ, trở thành người trên người.”

Lăng Trữ sững người, kéo Y Lan tới ngồi lên đầu gối của mình, hỏi: “Sao tự nhiên con lại nói vậy?”

Y Lan nắm sợi dây màu xanh cột trên bím tóc, vẻ mặt khó hiểu nói: “Chẳng lẽ A mã không muốn vậy sao? Người xem, hiện tại tỷ tỷ sống tốt biết bao, cầm y ngọc thực, ra vào đều có người hầu hạ, còn tặng cho chúng ta nhiều lễ vật tốt như vậy nữa, những cuộn gấm kia toàn là loại hảo hạng không đó, so với quan phục của A mã thiếu điều còn tốt hơn.”

Lăng Trữ nghe vậy thì rất ngạc nhiên, không ngờ nữ nhi của mình lại có suy nghĩ như vậy, nên nhất thời không biết phản ứng ra sao, nhưng Vĩnh Tường thì khác, hần đang gặm trái táo thì hần mũi lại phun ra hai chữ: “Nông cạn.”

Y Lan vừa nghe thì lập tức cảm thấy bức mình, xù lên như một con mèo nhỏ, mày liễu nhướn lên, quát: “Đệ nói cái gì đó?”

Vĩnh Tường cạp hết trái táo rồi ném hột ra bên ngoài, lau lau miệng nói: “Đệ nói tỷ nông cạn đó, bây giờ nhìn tỷ tỷ đúng là cầm y ngọc thực, nhưng chẳng khác gì con chim bị nhốt ở lồng son, đừng nói là ra khỏi cửa, chỉ việc gặp người nhà thôi cũng khó, tỷ không thấy vừa rồi đệ gặp được tỷ tỷ, chúng ta phải khổ biết bao nhiêu sao, vậy mà tỷ còn ngờng mộ, không phải nông cạn thì là gì.”

Y Lan không đồng ý, cãi lại: “Tuy tỷ tỷ không được ra khỏi phủ bối lặc, nhưng sống ở đó cũng đâu có chịu khổ cực gì, thậm chí còn có thể giúp đỡ chúng ta, không lẽ chết đói chết lạnh mới là tốt sao?”

“Nói chuyện không hợp, nửa câu cũng thấy nhiều.” Mỗi người hừ một tiếng rồi quay ngoắt đi không thèm nhìn mặt nhau nữa, Lăng Trữ xoa đầu Y Lan, nói: “Con thật sự nghĩ là tỷ tỷ chỉ mất tự do thôi sao?”

“Chứ còn có gì nữa A mã?” Về mặt Y Lan ngờ ngàng hỏi.

Lăng Trữ thờ dài nhìn Phú Sát thị: “Phu nhân, nàng có cảm thấy trừ lúc ở Tịnh Tư cư ra, từng bước đi của chúng ta đều như có người theo dõi không?”

Phú Sát thị đầy kinh ngạc, buột miệng nói: “Lão gia cũng thấy vậy sao, ban đầu thiếp thân còn nghĩ là ảo giác của mình mình thôi chứ.”

Lăng Trữ lắc đầu, nhìn vào màn vải thỉnh thoảng bị gió thổi bay lên, nặng nề nói: “Xem ra Nhã Nhi ở phủ bối lặc cũng không quá tốt như nó nói, mỗi lời nói mỗi cử động đều có người dòm ngó.” Lăng Trữ vỗ vỗ lưng của Y Lan: “Vĩnh hoa chỉ là bề ngoài, người khác khó mà nhìn được đao quang kiếm ảnh ở bên trong, từng chỗ từng nơi đều là sát khí, lo là một chút là sẽ rơi vào cảnh tan xương nát thịt ngay, vạn kiếp bất phục. E là tỷ tỷ của con ở phủ bối lặc chưa có đêm nào được ngủ một giấc an bình.” Nói tới đây, Lăng Trữ thờ dài ngửa mặt lên trời: “Nếu có thể, A mã mong rằng tỷ tỷ con chưa bao giờ có quan hệ với Hoàng gia, cứ từng ngày trôi qua com cạnh đạm bạc nhưng bình yên là đủ.”

Y Lan chu cái miệng nhỏ lên: “A mã dọa người, làm gì đáng sợ tới mức đó chứ.”

Lăng Trữ trù mến nhìn Y Lan, nói: “Bây giờ con còn nhỏ, rất nhiều chuyện con chưa hiểu được, đợi sau này lớn lên, con tự khắc thông suốt.”

Y Lan không đồng ý, bĩu môi rồi nhìn vào màn mưa ở bên ngoài xe ngựa, xe ngựa gấp ghềnh, nàng theo đó nhìn thấy một góc mái ngói cong vút của phủ bối lặc, hình ảnh phồn thịnh xa hoa cứ vậy mà khắc sâu vào tâm trí của nàng, đuôi cũng không đi.

Lúc này, ở Triều Văn các, Niên thị đang nhắm mắt nằm trên trường kỷ, hai thị nữ ngồi hai bên dùng ngọc luân xoa bóp chân cho nàng, bên cạnh trường kỷ là lư hương Bách Sơn, đang đốt Bách hợp hương thượng đẳng, từng làn khói mỏng nhẹ nhàng mang theo hương thơm từ lư hương bay ra, vô thanh vô thức lan tỏa tới từng góc ngách của căn phòng.

Bách hợp hương này được chế bằng phương pháp cổ xưa, bao gồm các loại Trầm thủy hương, Đinh tử hương, Kê cốt hương và hơn hai mươi loại hương khác trộn lại với nhau, sau khi pha xong thì hòa với mật ong rồi đổ vào bình sứ, dùng giấy dầu bịt kín, làm vậy để hương thơm không bị thoát ra ngoài. Nghe đâu phương pháp này đã thất truyền từ lâu, dù là hương sư giỏi nhất cũng không thể điều chế ra được loại Bách hợp hương hoàn hảo. Niên Canh Nghiêu biết mùi vị của mình rất thích hương liệu, không biết mua ở đâu được phương pháp cổ xưa này, rồi giao lại cho một hương sư nổi danh nhất kinh thành nghiên cứu điều chế, cuối cùng đã cho ra loại Bách hợp hương thất truyền tuyệt đỉnh này.

“Phúc tấn, không biết nàng ta rót vào tai Bối lạc gia mê hồn canh gì, mà nhập phủ chưa tròn năm đã được cho phép mời người nhà tới phủ, ngày xưa thiếp thân phải đợi gần ba năm mới có được cơ hội này đó. Mà quá đáng hơn là bữa cơm kia, không tính bánh trái, chỉ thức ăn chính thôi mà tới mười hai món, huênh hoang vô cùng; thậm chí đích phúc tấn còn phải người mang qua một con heo sữa nướng nữa.” Tổng thị ngồi cạnh huyền thuyên kể lể, trong lời nói không giấu được sự ghen tuông và đố kỵ, nàng nhìn nhục nhiều năm, thậm chí mất đi một hài nhi, mới tiến lên được vị trí thứ phúc tấn, nhưng Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã thì sao, nàng ta chưa từng có công lao gì cũng dễ dàng ngồi ăn cùng bàn với nàng, hỏi sao nàng cam tâm cho được.

Tổng thị xoắn khăn tay, bĩu môi nói: “Lúc mấy người kia rời đi, thiếp thân còn chính mắt nhìn thấy họ ôm theo rất nhiều đồ đạc, nào là gấm lụa, trang sức, đồ bỏ, cái gì cũng có, hóa ra phủ của chúng ta đã trở thành núi vàng núi bạc của bọn họ rồi đây.”

“Nói xong chưa?” Niên thị hé mắt, đưa tay ý bảo Lục Ý đỡ nàng đứng lên, viên Hồng bảo thạch to bằng ngón út trên cây trâm phượng cài trên búi tóc của nàng rũ xuống, sáng lấp lánh, chiếu vào hoa diên vàng chói trên trán nàng gây lóa mắt.

Niên thị nâng búi tóc, ánh mắt hững hờ nhìn qua Tổng thị đang tức giận: “Nàng ta được Bối lạc gia và đích phúc tấn cất nhắc, vẫn là nhờ bản lĩnh của mình, cần gì phải tức giận? Người nói nhiều như vậy chẳng qua cũng chỉ muốn ta ra tay đối phó với nàng ta mà thôi.”

Tổng thị bị Niên thị thẳng thắn vạch trần ý đồ, ngượng ngùng chẳng biết nói gì, lát sau mới lí nhí nói: “Thiếp thân... thiếp thân thấy không đáng cho phúc tấn người, trước giờ Nữ Hồ Lộc thị tự cho mình là đúng, không tôn trọng phúc tấn, thậm chí còn độc chết Nhung Cầu mà phúc tấn yêu thích nhất nữa, đúng là ác độc, không lẽ phúc tấn cứ trơ mắt nhìn nàng ta đắc ý?”

Niên thị cười khẩy, đôi tay mềm mại đặt lên vai Tổng thị: “Người biết cuộc đời ta ghét nhất là loại người nào không?”

Tổng thị ngẩn người ra, lo lắng ngược mặt lên nhìn, thấy ánh mắt Niên thị từ lơ đãng dần chuyển qua sắc bén thì run rẩy rụt người lại, cố gắng giấu sợ hãi vào lòng. Tuy miệng Niên thị đang cười, nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm, không hề có một hơi ấm áp, chỉ cần liếc ai thì sẽ khiến người đó đông cứng lại.

“Ta... Thiếp thân... thiếp thân ngu muội, sao có thể đoán được tâm... tâm tư của phúc tấn chứ.” Tổng thị muốn đứng lên, nhưng lực ấn trên vai nàng nặng tựa ngàn quân, khiến phản kháng của nàng không còn chút sức, chỉ có thể lắp ba lắp bắp nói, hai tay thì vô nát khăn tay, nét mặt gượng cười nhìn còn khó coi hơn là khóc.

Tổng thị đang sợ hãi, Niên thị đang muốn điều đó, nàng hạ người ghé sát tai Tổng thị, gần từng chữ từng chữ: “Ta ghét nhất là loại người tâm khẩu bất nhất, tự cho mình thông minh hơn người.”

Hiện tại đang là tháng chín, tiết trời đang vào cuối thu, chưa chính thức vào đông, vậy mà Tổng thị lại có cảm giác như mình đang lơ lửng giữa trời tuyết, ngay cả máu cũng muốn đông băng, giọng nói bên tai lại giống như Diêm Vương đòi mạng, nàng sợ tới mức hồn phi phách tán, hai đầu gối vội vàng gấp lại quỳ xuống dập đầu: “Thiếp thân biết sai, thiếp thân biết sai, cầu xin phúc tấn tha thứ!”

Niên thị cười chẳng nói gì, xoay người ngồi xuống ghế, nhận chén trà từ tay Lục Ý từ từ nhấp một ngụm, im lặng chính là sự trừng trị tốt nhất, bởi nó khiến cho đối phương không phỏng đoán được tâm ý để mà ứng phó. Sau khi uống xong chén trà, Niên thị mới nhìn Tổng thị đang kinh hồn bạt vía quỳ dưới kia, nói: “Người nghĩ rằng chút kẻ nhỏ của người có thể qua mặt được ta sao? Hừ, quá buồn cười rồi.”

Tiếng hừ lạnh của Niên thị rơi vào tai Tổng thị hệt như tiếng sét giữa trời quang, trái tim Tổng thị lúng búng kinh hoàng thiếu chút là nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng cảm thấy hối hận vô cùng vì đã dùng chút thủ đoạn để mưu lợi, giờ có thanh minh kiểu nào cũng đã muộn, nước mắt lăn lăn rơi làm nhòe hết phần son, mặt mũi như một mảnh hồ, nhưng Niên thị cũng chẳng thèm nhìn tới, Tổng thị chỉ còn biết bò tới nắm chặt tà áo Niên thị cầu xin: “Phúc tấn, thiếp thân biết sai rồi, lần sau thiếp thân nhất định không tái phạm, nhất định một lòng trung thành với phúc tấn.”

Dù Niên thị nhập phủ chưa tới một năm, nhưng Tổng thị đã từng lĩnh giáo thủ đoạn của nàng ta, ngoài lần ở Tịnh Tư cư, nàng đã từng tận mắt chứng kiến rất nhiều lần khác, tổng đó có một lần, Thành cách cách chê vài đưa tới cho nàng ta may y phục mùa đông có màu sắc hơi khó coi nên tìm Cao quản gia để đổi, khiến Cao quản gia vô cùng khó xử. Chuyện này đúng lúc bị Niên thị bắt gặp, Niên thị liền sai Cao quản gia vào kho lấy ra tất cả vài vóc chuẩn bị để đưa tới cho các vị phúc tấn cách cách gồm gấm Tứ Xuyên, gấm Giang Nam, gấm Kinh... cũng khoảng hơn trăm cuộn.

Thành cách cách còn chưa kịp tạ ơn thì Niên thị đã nhẹ nhàng ra lệnh cho Cao quản gia lấy từng cuộn từng cuộn quần hết lên người của Thành cách cách, quần xong cả trăm cuộn gấm thì Thành cách cách đã thành một quả cầu gấm, đừng nói bước đi, ngay cả cựa quậy cũng không được, Thành cách cách cứ vậy mà đứng trong viện cả một đêm, không ai được phép gỡ ra, mà đêm đó còn có gió lớn, thổi mạnh đến mức Thành cách cách run bần bật, không ngừng kêu xin cứu mạng, nhưng đôi lại chỉ càng bị thảm hơn, hạ nhân ở Triều Vân các theo căn dặn của Niên thị, chỉ cần nghe thấy Thành cách cách lên tiếng thì lập tức và vào miệng của nàng ta, đến tận lúc Thành cách cách ngất đi mới chịu ngừng.

Sau khi Thành cách cách tỉnh lại thì đồ bệnh, dù bệnh đã khỏi nhưng lòng cũng đầy ám ảnh, từ đó chỉ biết vâng vâng dạ dạ, thấy Niên thị thì như chuột thấy mèo, từ xa đã vội trốn đi. Mà hành động đó của Niên thị cũng khiến mọi người kinh sợ, lại càng thể hiện rõ quyền thế của gia tộc nàng, trong phủ mất cả trăm cuộn gấm, vậy mà chỉ chưa tới hai ngày đã có người chuyển vào, không thiếu một cuộn, cuộn nào cuộn đó đều là loại gấm Chiết Giang thượng đẳng.

Tổng thị thầm hận chính mình, sao lại nhất thời hồ đồ mà quên đi bản lĩnh của Niên thị chứ, dù giờ có nói gì thì cũng đã quá muộn, chỉ còn cách liên tục xin tha.

Niên thị chán ghét nhìn bản mặt của Tổng thị, nếu người này không còn giá trị lợi dụng thì nàng đã không tiếc mà đá đi rồi, bộ dáng làm ra vẻ uất ức nhìn thật ứa gan, loại người ngu dốt như bò như lợn này mà cũng dám chơi trò tâm kế với nàng sao, đúng là chán sống. Niên thị phất tay ý bảo một thị nữ tới đỡ nàng ta đứng lên, sau đó nói: “Người hãy nhớ kỹ những gì mình nói hôm nay, nếu còn nghĩ một đáng nói một nẻo nữa thì ta nhất định không buông tha.”

cho người. Còn về phần Nữ Hồ Lặc Lãng Nhã thì... Ta tự nhiên biết cách dạy bảo nàng ta thật tốt, để nàng ta hiểu rõ không phải được Bối lạc gia sủng ái một chút thì muốn làm gì cũng được.” Nàng vuốt vuốt hoa văn trên hộ giáp kim lăng khảm ngọc trai của mình, cười lạnh: “Chẳng phải đích phúc tấn mời chúng ta ba ngày sau tới Thanh Âm các xem diễn sao? Chúng ta phải xem vở diễn này thật tốt, đừng phụ tâm ý của đích phúc tấn.”

Nữ Hồ Lặc Lãng Nhã, lần trước người tránh được một kiếp, còn lần này thì sao, còn có thể may mắn như vậy không?

Đêm này, rất nhiều người ngủ không ngon giấc...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thanh Âm Các (Thượng)

Edit: Ớt Hiếm

Vào một ngày đầu tháng chín, lệnh cấm túc Diệp Tú bị hủy bỏ, nàng được phép bước ra khỏi Lư Vân các, cùng tới Thanh Âm các xem diễn với mọi người. Nghe nói đây là chủ ý của đích phúc tấn, dù gì thì Diệp Tú phạm lỗi cũng không quá lớn, trong bụng nàng còn mang cốt nhục của Bối lạc gia, nếu vì bị cấm túc mà buồn rầu thì sẽ không tốt cho thai tượng, mất nhiều hơn được.

Lúc Lãng Nhã nghe được tin này, nàng không ngạc nhiên hay khó chịu như mấy người Mặc Ngọc, thậm chí mí mắt còn không thèm động. Theo suy đoán của nàng, Diệp Tú được tự do chỉ là chuyện sớm muộn, do ý của Dận Chân hay là ý của đích phúc tấn thì cũng như nhau mà thôi, dựa vào cốt nhục trong bụng thì nàng ta sẽ không bị cấm túc lâu, hiện tại Dận Chân không có con nối dòng, chỉ cần hài nhi này còn, thì nàng ta chẳng bao giờ bị vắng vẻ thờ ơ.

Xem ra, buổi diễn kì khúc ngày mai sẽ rất là náo nhiệt...

Lãng Nhã đặt khung thêu trên tay xuống, đứng dậy nhìn hoàng hôn buông trải tứ bề, màn đêm như từ từ lộ ra từ phía chân trời, nhấn chìm mọi thứ trong đó, muốn nhảy cũng không ra mà muốn tránh không thoát, cuối cùng vẫn phải ở lại hồng trần vạn tượng tận lực cầu sinh...

Xa xa, một bóng dáng cao to hòa dần vào bóng tối chậm rãi đi về phía nàng, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng như ẩn như hiện trong màn đêm, tà áo dài theo gió bay phấp phới, phản phất là loi, giống như quân chủ trong đêm tối.

Trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, có chút nhột nhạt nhưng rất dịu dàng trong đó, khóe môi nam nhân hơi động tạo thành nụ cười rất nhẹ, khiến từng nét trên gương mặt hắn trở nên rất nhu hòa.

Nhìn thấy hình dáng kia đang đưa tay ra tiến tới gần mình, Lãng Nhã bỗng mỉm cười, mang theo những cảm xúc và tình cảm chân thành nhất, nàng nắm chặt tay hắn. Trái tim nàng vẫn chưa bao giờ thấy bình yên...

Dận Chân, vì chàng, ta cam tâm tình nguyện ở lại giữa hồng trần vạn tượng này chịu khổ, không mong vinh hoa phú quý, không mong trong tim chàng chỉ có mình ta; ta chỉ mong, nhiều năm về sau chàng vẫn sẽ đưa tay ra nắm lấy tay ta, chẳng chê tóc trắng không màng dung nhan...

Gánh hát Na Lạp thị mời về phủ tập hợp những đào kép nổi danh nhất kinh thành, ngày bảy tháng chín, từ sáng sớm gánh hát đã vào phủ bối lạc, tập trung ở Thanh Âm các để dựng đài bày cảnh, trước khi màn đêm buông xuống thì mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ đợi các vị chủ tử đến đông đủ là có thể bắt đầu tuồng diễn. Na Lạp thị chọn vở diễn ‘Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái’, cũng là vở sở trường của gánh hát này.

Chưa tới giờ diễn mà xung quanh Thanh Âm các đã sáng rực đèn lồng, từ xa nhìn lại, ánh lửa từ hàng trăm lồng đèn lần lượt được thắp lên như một dòng sông ánh sáng, hòa vào sao trời trên cao, khiến cho Thanh Âm các xa hoa đến nghẹt thở.

Thời gian trôi qua, các vị chủ tử lớn bé trong phủ thay phiên nhau đến, ngồi theo thứ tự trong lầu các đối diện với sân khấu, lầu các này có hai tầng, bên dưới để ngồi xem diễn, bên trên thì dùng làm nơi ăn uống nghỉ ngơi.

Lúc Lãng Nhã nắm tay Y Lan bước vào lầu các, bên trong đã có không ít người, oanh oanh yến yến rạo rờ nói cười, nhất là các vị cách cách, tùm tùm ba chẳng biết đang nói chuyện gì, khi thấy Lãng Nhã tới, trên mặt họ hiện ra nét hâm mộ và đồ kỵ, trước đây không lâu, Lãng Nhã và các nàng ta thân phận như nhau, thậm chí còn không bằng, lúc đó các nàng có thể cười nhạo châm chọc nàng, nhưng bây giờ nàng đã thứ phúc tấn cao quý, là tân sủng bên cạnh Bối lạc gia, nghe nói Bối lạc gia không cực sủng nàng, nhưng thư phòng trước sau vẫn chỉ có mình nàng được phép tới lui, đối đãi đặc biệt như vậy, dù là Niên phúc tấn cũng chưa từng nhận được.

“Nhóm thiếp thân thỉnh an Lãng phúc tấn, Lãng phúc tấn cát tường.” Dù trong lòng các nàng không phục, nhưng thân phận của Lãng Nhã đã là như vậy, lẽ không thể không hành, trong đó còn có vài người lo lắng đề phòng, sợ Lãng Nhã nhớ lại mấy chuyện trước đây.

Sao Lãng Nhã không nhìn ta tâm tư của các nàng ta cơ chứ, những nàng cũng lười so đo, đang tính cho phép các nàng ta đứng lên thì đột nhiên thấy trong góc cách đó không xa có người nhìn mình, người đó cũng là cách cách duy nhất chưa từng hành lễ với mình.

Ôn Như Ngôn im lặng nhìn về phía Lăng Nhã, ánh mắt vô cùng thất vọng, sau lần đó nàng vẫn tiếp tục tới Tịnh Tư cư vài lần, nhưng lần nào cũng bị Lăng Nhã từ chối gặp, nếu chỉ một lần thì có thể vì tình cảm mà bỏ qua, nhưng lần thứ hai, thứ ba thì sao? Có lẽ Tố Ngọc nói không sai, là do nàng đã nhìn lầm Lăng Nhã, lầm vì nghĩ rằng hai người có thể làm tỷ muội cả đời, hóa ra... Hóa ra nàng ta cũng chẳng khác gì những người nịnh giàu đạp nghèo, thượng vị xong liền trở mặt vô tình, trước đây thì tỷ muội tình thâm, hiện giờ lộ ra chỉ toàn là hư tình giả ý.

Mà thôi, bỏ đi, sau cửa hào môn làm gì có người nào có thể thật lòng tin tưởng chứ, chỉ do bản thân mình quá chân thành mà thôi. Ôn Như Ngôn hững hờ cười, uống cạn rượu trong ly, quay đầu đi chẳng muốn nhìn Lăng Nhã nữa, nếu nàng ta đã muốn phân rõ ranh giới với mình, thì đành kệ nàng ta thôi, Ôn Như Ngôn cũng có ngạo khí của Ôn Như Ngôn, nàng sẽ không đi nịnh bợ bất kỳ ai hết.

Lăng Nhã thấy trong mắt Ôn Như Ngôn tràn đầy thất vọng, nhưng cũng đành bất lực, sự phản bội của Thạch Thu Từ đã trở thành bóng ma trong nàng, ngày nào chưa tháo gỡ được thì ngày đó vẫn tồn tại bức tường giữa nàng và Ôn Như Ngôn.

“Chúng ta qua đó ngồi đi.” Lăng Nhã thu hồi ánh mắt dắt tay Y Lan về chỗ đã được chuẩn bị sẵn theo thân phận của nàng. Qua Nhĩ Giai thị đã tới, Lăng Nhã không quen biết với nàng ta, chỉ gật đầu chào xem như bình lễ rồi cùng Y Lan ngồi xuống, vừa ngồi xuống thì lập tức có hạ nhân dâng trà lên.

Y Lan cẩn thận nhận lấy chén trà, viền hoa trên nền sứ màu xanh được mạ bạc phát sáng, cầm lên có thể thấy rõ ngón tay phản chiếu trên đó, hệt như ngọc, so với chén sứ thô thiển trong nhà nàng thì hơn quá xa, gạt nắp ra liền ngửi được hương trà thơm nồng thấm tận ruột gan.

Y Lan mặc một bộ y phục bông thêu hoa màu hồng phấn mới tinh, trên tóc cài cây trâm ngọc trai mà Lăng Nhã mới cho nàng mấy ngày trước, diện mạo của Y Lan vốn diễm mỹ đáng yêu, giờ thêm ít trang sức vào lại càng trở nên xinh đẹp, lớn lên chắc chắn cũng như tỷ tỷ, là một mỹ nhân.

Sáng sớm hôm nay Tiểu Vệ Từ bên cạnh tỷ tỷ đã tới đón nàng, nói là đích phúc tấn đã cho phép tỷ tỷ mời nàng tới phủ xem diễn, nàng vui đến mức không nhìn được, nằng nặc đòi nghênh ngang lấy bộ y phục bông màu hồng phấn vốn chuẩn bị để đón năm mới ra cho nàng mặc, chất liệu dĩ nhiên không đẹp bằng vải vóc mà tỷ tỷ tặng, nhưng chỉ có hai ba ngày không thể may y phục kịp. Ban đầu Phú Sát thị không đồng ý, vì dù sao cũng chỉ mới cuối thu, mặc bộ y phục này cũng sẽ nóng, nhưng Y Lan cứ khẳng khái đòi cho bằng được, bà đành phải chiều nàng.

Đài diễn lung linh rực rỡ, hạ nhân gọi một tiếng là có mặt, những điều này làm cho Y Lan cảm thấy mới lạ và thêm muốn vô cùng, ở đây tốt hơn nhà mình rất nhiều, nếu nàng có thể giống như tỷ tỷ, được sống ở chỗ này thì tốt biết bao.

Đang suy nghĩ mông lung, nàng chợt nghe được giọng nói của ai đó, Y Lan ngẩng đầu lên thì thấy tỷ tỷ đang nói chuyện với một nữ nhân sắc đẹp nghiêng thành, trên người mặc y phục màu tím nhạt, bên cạnh còn có một nữ hài xấp xỉ tuổi mình, da trắng nõn nà, nàng ta mặc một bộ y phục bằng gấm hoa màu xanh nhạt, chân mang một đôi hài thêu màu xanh điểm bạc, trên mũi hài còn gắn một viên minh châu. Y Lan sờ sờ cây trâm trên đầu mình một cách vô thức, so với hai viên minh châu kia, ngọc trai trên cây trâm của nàng thua xa cả về màu sắc lẫn kích thước.

Nữ nhân kia vừa nhìn thấy Y Lan thì cười tươi dịu dàng nói với Lăng Nhã: “Đây là muội muội của muội sao? Rất xinh đẹp, chẳng bao lâu nữa sẽ thành một đại mỹ nhân đây.”

“Tỷ tỷ quá khen.” Lăng Nhã mỉm cười nhìn Y Lan: “Còn không mau qua thỉnh an Lý phúc tấn và Linh Tịch cách cách đi.”

Y Lan ngoan ngoãn ‘Dạ’ một tiếng, hai tay đặt lên eo phải, nhún gối dịu dàng hành lễ: “Nữ Hồ Lộc Y Lan gặp qua Lý phúc tấn, gặp qua Linh Tịch cách cách.”

Linh Tịch nhàn nhạt nhìn nàng rồi chuyển ánh mắt về phía xa xa, từ lần xem chết đuối đó, tính tình của Linh Tịch thay đổi rất nhiều, trầm mặc ít nói, làm li xa cách không muốn gặp ai, cho dù đối mặt với người thân thiết cũng chẳng mở miệng nói nhiều, hoàn toàn khác với Linh Tịch hoạt bát hiếu động trước kia, điều này khiến Dân Chân và Lý phúc tấn vô cùng lo lắng, chỉ mong nàng có thể tiến triển tốt hơn; lần này, Lý phúc tấn phải nói đến cạn nước bọt Linh Tịch mới đồng ý ra khỏi cửa, cùng nghênh ngang tới Thanh Âm các xem diễn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thanh Âm Các (Hạ)

Edit: Ớt Hiếm

“Đứng lên đi, ta và tỷ tỷ người tình như tỷ muội, không cần khách khí làm gì.” Lý thị vô cùng nhiệt tình, tự tay đỡ Y Lan lên không nói, còn tháo chiếc vòng vàng nạm Bảo thạch hình giọt nước trên tay xuống, đeo vào cổ tay trắng muốt như ngọc của Y Lan, nói: “Tính ra thì muội cũng nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ, cái vòng tay này xem như là lễ vật gặp mặt ta tặng cho muội, không được phép từ chối.”

Tuy vòng tay này không được tính là trân phẩm, nhưng chế tác cực kỳ tinh xảo, bảo thạch nạm trên đó cũng là loại bóng loáng trong suốt, hệt như giọt nước rực rỡ dưới ánh mặt trời, Y Lan chỉ vừa nhìn thấy đã thích vô cùng, ánh mắt nhìn Lăng Nhã đầy mong đợi.

Lăng Nhã vốn muốn từ chối, nhưng chạm phải ánh mắt của Y Lan thì trái tim trở nên mềm nhũn, lời muốn nói ra liền sửa lại thành: “Vậy thì hãy mau cảm ơn Lý phúc tấn đi.”

Xưa giờ người nhà của nàng chịu nhiều thiệt thòi, nhất là hai đệ muội, còn nhỏ như vậy mà đã phải thay nàng làm tròn hiếu đạo với A mã Nghịch nương, nghĩ mà xót xa. Nghe thấy mình được phép nhận, Y Lan cười nhả hết mặt mày, ngọt ngào nói với Lý phúc tấn: “Đa tạ Lý phúc tấn.”

“Gọi ta tỷ tỷ là được rồi.” Có vẻ như Lý phúc tấn rất thích Y Lan, kéo tay nàng tới phía trước ngồi xuống rồi hỏi Đông hỏi Tây, còn gọi người đưa bánh tới cho nàng, mà miệng lưỡi Y Lan lại ngọt, một tiếng ‘tỷ tỷ’ hai tiếng ‘tỷ tỷ’, thái độ cũng cực kỳ gần gũi, không bao lâu hai người đã trở nên thân thiết, chẳng có chút cảm giác gì xa lạ, còn giống mẫu tử hơn cả Linh Tịch đang thần thờ ngồi bên cạnh.

Lý phúc tấn lấy cái bánh hạt thông trong đĩa đưa cho Y Lan, nói: “Ném thử tay nghề của đầu bếp trong phủ xem có khác với ở bên ngoài không.”

Y Lan nghe lời nhận lấy, cắn thử một miếng liền phát hiện trong nhân bánh có hạt thông, vừa giòn vừa thơm, dư vị ngọt lành thì khen không ngớt miệng. Ăn được vài miếng thì nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ gì đó, rồi lấy một cái bánh trong đĩa, nháy xuống ghế chạy tới trước mắt Lăng Nhã, đút miếng bánh vào miệng Lăng Nhã, ngọt ngào nói: “Tỷ tỷ cũng ăn một cái đi.”

Lăng Nhã giả bộ giận hờn: “Còn nhớ ta là tỷ tỷ của ngươi sao, nhìn ngươi và Lý phúc tấn trò chuyện vui vẻ như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi đã nhận nàng ta là tỷ tỷ rồi.”

Y Lan biết tỷ tỷ sẽ không giận mình thật, nên cười hi hi, dựa cả thân mình vào lòng Lăng Nhã, nũng nịu nói: “Đầu có, Lan nhi chỉ có một tỷ tỷ thôi, Lý phúc tấn dù tốt đến mấy cũng không bằng một phần của tỷ tỷ trong lòng Lan nhi.”

Tuy Y Lan tuổi không lớn, nhưng tâm nhãn cũng không tệ, lúc giáp mặt với Lý phúc tấn thì gọi nàng ta là tỷ tỷ, nhưng khi nói chuyện với Lăng Nhã thì vẫn gọi là Lý phúc tấn như cũ, chỉ rõ ‘thân sơ khác biệt’*.

“Muội đó, cái miệng nhỏ này ngọt y như mật, khiến người khác không thể nào giận được.” Lăng Nhã mắng yêu ngắt ngắt cái mũi nhỏ của Y Lan, cười dịu dàng.

“À phải rồi, tỷ tỷ, Linh Tịch cách cách là nữ nhi của Lý phúc tấn sao? Sao nàng ta chẳng nói câu nào hết vậy, đúng là kỳ lạ.” Y Lan rướn người lên sát tai Lăng Nhã hỏi nhỏ, tuy vừa rồi nàng nói chuyện với Lý phúc tấn, nhưng ánh mắt luôn để ý tới Linh Tịch ngồi kế bên, thấy nàng ta không nói không cười, giống như một pho tượng gỗ.

Dĩ nhiên Lăng Nhã biết Linh Tịch trở thành như vậy là do trước đó đã chịu một cú sốc quá lớn, khiến Linh Tịch gần như khép kín hoàn toàn; nhưng chuyện này không tiện nói rõ với Y Lan, đành phải giả là cho qua, sau đó nói cho Y Lan biết là Lý phúc tấn đang mang thai, dặn dò nàng khi ở bên cạnh phải cẩn thận một chút, không được va chạm vào nàng ta.

Lại tiếp, lúc này Lý phúc tấn mang thai đã được tháng thứ tư, nhưng dáng người vẫn mảnh khảnh như trước, bụng chỉ hơi nhô lên một chút, người khác nhìn vào cũng sẽ không biết nàng ta đang mang thai. Lúc này Lăng Nhã có gặp Diệp Tú thì thấy hoàn toàn tương phản, bụng Diệp Tú to hơn rất nhiều so với người mang thai sáu tháng, nhiều người nghi ngờ không biết có phải là song thai hay không.

Thấy người tới ngày càng đông, Lăng Nhã dặn dò Y Lan ngồi yên một chỗ đừng đi loạn, tránh đụng vào người khác rước lấy phiền hà không đáng, nhưng nhiều khi, dù tránh cỡ nào thì phiền hà vẫn luôn tự tìm tới mình.

Y Lan vừa định ‘Dạ’ thì có một mùi hương xông thẳng vào mũi, khác với mùi son phấn bình thường, đây là hương cam thanh mát, rất dễ chịu, khiến ai ngửi rồi đều sẽ khó quên. Y Lan tò mò nhìn theo hướng của hương thơm thì thấy một nam nhân toàn thân như ngọc, gương mặt lạnh lùng đang đi về phía các nàng, sau lưng hắn còn có hai nữ nhân, người bên phải dung mạo đoan trang, mi mắt hiền lành, làm cho ai nhìn thấy cũng có ấn tượng tốt; người bên trái như ngọc như hoa, xinh đẹp tuyệt trần, Y Lan phát hiện mùi hương này chính là của nàng ta.

Từ xưa tới nay, Y Lan cảm thấy tỷ tỷ của mình chính là nữ nhân xinh đẹp nhất thế gian, dung mạo khuynh thành của tỷ tỷ sẽ không có ai sánh bằng, nhưng giờ mới biết, vốn là vẫn có người có thể như thế, thậm chí xét về phong thái thì lại có phần nhìn hơn.

Lúc Y Lan còn ngẩn ngơ vì sắc đẹp của Niên thị thì cũng là lúc Lăng Nhã kéo nàng quỳ xuống, không chỉ các nàng, tất cả những người còn lại cũng đứng dậy quỳ xuống hành lễ với ba người tôn quý nhất phủ, ngay cả các đào hát và nhạc sư trên trên đài diễn phía xa xa cũng quỳ, đồng thanh: “Thỉnh an Bối lạc gia, thỉnh an đích phúc tấn, thỉnh an Niên phúc tấn.”

“Đứng lên hết đi.” Dận Chân phát tay, rồi tự mình đỡ Lý thị và Diệp thị, nói: “Hai nàng thân mình không tiện, không cần giữ lễ tiết, chỉ cần ngồi là được rồi.”

Na Lạp thị ở bên cạnh cũng cười: “Đúng vậy, câu thỉnh an này chẳng qua cũng chỉ là nghi thức xã giao thôi, sao quan trọng bằng bảo dưỡng tốt thân thể chứ, đợi mười tháng sau, sinh hạ cho Bối lạc gia một Lân nhi khỏe mạnh thông minh mới tốt.”

Hai người tạ ơn xong thì được thị nữ phía sau đỡ ngồi xuống chỗ của mình, lúc Dận Chân đang tính cùng Na Lạp thị và Niên thị ngồi xuống, ánh mắt vô tình lướt qua gương mặt vô cảm của Linh Tịch đang ngược đầu nhìn mình chằm chằm thì trái tim run lên. Sau khi Hoàng Huy chết đi, Linh Tịch khép chặt bản thân, đã lâu vậy rồi mà không chịu nở nụ cười, ngay cả mở miệng cũng không, giống như cách biệt với thế nhân. Hắn nhiều lần mời Thái y tới xem thử, nhưng Thái y nói đây là tâm bệnh, thuốc thang và châm cứu cũng vô hiệu, chỉ có thể trông chờ vào sự quan tâm của người thân, phải giúp nàng gỡ bỏ ám ảnh ra khỏi đầu thì họa may. Hắn tới khom người bế Linh Tịch lên, dịu dàng nói: “Con ngồi cùng A mã có được không?”

Linh Tịch nhìn Dận Chân rất lâu, lâu đến mức trong ánh mắt có hẳn một lỗ trống sâu thẳm, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu, Dận Chân vui mừng ôm Linh Tịch ngồi xuống chiếc ghế Tử đàn rộng rãi, Na Lạp thị và Niên thị thì ngồi hai bên, Lý thị ngồi kế tiếp Na Lạp thị, những người còn lại thì ngồi theo thứ tự phẩm cấp của mình.

Na Lạp thị nhận chén trà từ tay hạ nhân, uống một ngụm rồi ngạc nhiên hỏi: “Ừ, sao hôm nay trà có vẻ ngọt hơn, hình như không giống với trà bình thường hay uống.”

Niên thị dùng nắp gạt lá trà nổi trên mặt nước trong chén, cười nói: “Hiếm khi tỷ tỷ có hứng thú mời gánh hát tới phủ, nhờ vậy mà Bối lạc gia với mấy vị tỷ muội mới có dịp vui vẻ náo nhiệt, người làm muội muội này đương nhiên cũng góp chút tâm ý, nước dùng để pha trà hôm nay là muội muội cố tình sai người lấy từ trên núi Sơn Tuyền về đây, ngọt lành mát lạnh, dùng để pha trà thì ngon không gì bằng.”

“Muội muội có lòng.” Na Lạp thị cười nhẹ rồi quay qua Dân Chân và Linh Tịch, nói: “Bối lạc gia, hôm nay muội muội của Lăng phúc tấn cũng tới, ngài có muốn gặp không?”

“Có sao?” Đôi mày rậm của Dân Chân nhíu lại, nhìn về phía Lăng Nhã đang ngồi, đúng là thấy cạnh nàng có một tiểu nữ hài lạ mặt, lập tức vẫy tay ý bảo nàng tới gần.

Lăng Nhã vội vã nắm tay Y Lan tiến tới hành lễ, Y Lan chưa từng gặp qua vị tỷ phụ Tứ A của Đại Thanh triều cao quý này, nên giờ vừa hồi hộp vừa tò mò, mở hai mắt tròn xoe lên nhìn Dân Chân trong bộ y phục Hồ lam, khoác trường bào thêu Vân văn kia. Nàng tự cho mình đã rất cẩn thận, ai ngờ vẫn bị Dân Chân phát hiện, hẩn nhển miệng cười. Dung mạo của Đức phi xinh đẹp, nên sinh ra Dân Chân có ngũ quan cực kỳ xuất sắc, chỉ có điều biểu cảm quá sức lạnh lùng, nên khiến người nhìn thấy đều sợ sệt; mà giờ hẩn vô tình cười, giống như gió xuân lùa đến thổi tan băng lạnh ngàn năm, lại như ánh nắng từ chân trời phủ xuống tứ bề, làm cho người nào chìm ngập trong đó thì khó mà kiềm chế được rung động

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Diễn (Thượng)

Edit: Ốt Hiếm

Dân Chân nhìn Y Lan từ đầu tới chân rồi nói với Lăng Nhã: ‘Mi thanh mục tú, nhìn rất giống nàng, tên gọi là gì?’

“Hồi bẩm Bối lạc gia, tiểu muội tên là Y Lan.” Lăng Nhã trả lời.

“Là Y Lan trong hoa Y Lan sao?” Niên thị hỏi, đợi Lăng Nhã gật đầu thì nàng mới nói tiếp: “Ở kinh thành ít người biết tới loài hoa này, tưởng đâu sẽ không có ai lấy hoa này để đặt tên chứ.”

Lăng Nhã nhún người đáp: “Trước khi tiểu muội ra đời, A mã của thiếp thân từng sống ở Giang Nam, ở đó có rất nhiều hoa Y Lan, A mã rất yêu thích nó, vì vậy mới đặt tên cho tiểu muội là Y Lan, hi vọng tiểu muội có thể tên giống như hoa, dịu dàng uyển chuyển.”

Mày đẹp của Niên thị nhíu lại nhìn Dân Chân: “Trương lai muội muội Lăng phúc tấn thế nào thì thiếp thân không biết, nhưng hiện giờ có vẻ như nàng ta rất sợ lạnh.”

“Nàng dựa vào đâu mà biết được?” Dân Chân vuốt ve gương mặt nhỏ mềm mại của Linh Tịch, hơi tò mò hỏi.

Niên thị cười mĩa mai nhìn về phía Y Lan đang đứng cạnh Lăng Nhã, bĩu môi nói: “Nếu không sợ lạnh thì sao mới đầu tháng chín đã vội mặc áo bông rồi, trời còn chưa có tuyết cơ mà, nhìn Linh Tịch cách cách của chúng ta xem, cùng lắm chỉ khoác thêm một cái áo mỏng bên ngoài mà thôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Lan trắng nhách, cúi đầu xấu hổ kéo kéo thân áo bông mới tinh, đúng là áo này dùng để mặc vào mùa đông. Lăng Nhã chưa kịp nói gì thì Tổng thị đã đi tới, không nói không rằng mà nắm lấy tay Y Lan, làm bộ quan tâm hỏi: “Còn nhỏ như vậy lẽ ra không sợ lạnh mới đúng, hay là muội muội không được khỏe... Ôi, sao tay lại nóng thế này?” Tổng thị nhíu mày, cố mở bàn tay đang nắm chặn của Y Lan ra, thấy tay nhỏ của nàng ướt đầm, trên trán và cổ cũng đầy mồ hôi.

“Tiểu muội không đau bệnh, không phiền Tổng phúc tấn quan tâm.” Lăng Nhã tách Tổng thị ra, kéo Y Lan vào lòng mình, nét mặt đầy cảnh giác.

Tổng thị nở một nụ cười không để gì nhìn ra, lạnh giọng nói: “Nếu không bệnh thì sao nóng tới đỏ đầy mồ hôi như vậy mà còn mặc áo bông, chẳng lẽ muội muội của Lăng phúc tấn chỉ có mỗi một bộ y phục bông này thôi sao?”

Tổng thị cố tình nói lớn, rõ ràng là muốn cho tất cả mọi người đều nghe thấy, những người ngồi đây chẳng ai đơn giản, chỉ cần nhìn sơ qua y phục của Y Lan thì biết ngay là mới mặc lần đầu, nên ai cũng hiểu rõ huyền cơ, nhao nhao che miệng cười, ánh mắt lộ rõ sự khinh miệt.

Y Lan vốn sợ bị cười nhạo xem thường, nên mới chọn y phục mới nhất tốt nhất để mặc, không ngờ vẫn bị người ta vin vào đó để giễu cợt, nàng tức tới đỏ mặt, bất lực đứng vò góc áo, chẳng biết phải làm gì.

Những vị cách cách hay thậm chí là chủ tử trong phủ bối lạc này, ít nhiều đều có liên hệ với người nhà, thấy Lăng Nhã không những được sủng ái mà còn được đối đãi đặc biệt, các nàng khó tránh khỏi hâm mộ và đố kỵ, nên ai cũng viết thư nhờ người nhà dò la gia thế của Lăng Nhã, biết được tuy Lăng Trữ

là từ Tứ phẩm Điện Nghi nhưng không quyền không thế, lại đắc tội với A mã của Thái tử phi, khiến cho cuộc sống khó khăn bần hàn. Dù ngoài mặt các nàng không biểu lộ ra, nhưng trong lòng ai cũng xem thường Lăng Nhã, giờ thấy Y Lan bị bêu xấu thì dễ gì không hùa vào.

Lăng Nhã biết Niên thị và Tổng thị kẻ xướng người họa như vậy là muốn nhắm vào mình, làm cho Y Lan mà thậm chí là chính nàng bề mặt, nếu giờ nhìn cho qua thì chỉ khiến các nàng ta được đăng chân lên đăng đầu mà thôi, huống chi đang bị làm nhục lại là người nhà của mình, Lăng Nhã không chịu được liền lập tức gom lại tay áo, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tổng thị: “Đây không phải là bộ y phục duy nhất của Y Lan, nhưng đúng là bộ tốt nhất. A mã của muội tuy là một vị quan Tứ phẩm của triều đình, nhưng ông luôn tự nhủ mình phải sống thanh liêm, không tìm cách nhận thêm bạc ngoài bổng lộc của triều đình. A mã thường nói: Người làm quan đã nhận bổng lộc thì phải vì chủ phân ưu, vì dân thỉnh mệnh, nếu chỉ muốn an nhàn hưởng thụ, dựa theo chức vị để bỏ bạc vào túi riêng, thì chẳng khác gì phụ sự tin tưởng của Quân vương, phụ sự kỳ vọng của bá tánh. Cũng chính vì vậy mà dù cuộc sống gia đình có khó khăn tới đâu, A mã vẫn kiên trì không nhận lấy một đồng nào không sạch sẽ.” Nói tới đây, Lăng Nhã không nhìn được mà lên nhìn Dân Chân, thấy thái độ hân hoan thay đổi thì biết lời nói của mình đã có tác dụng với hắn.

Ở cùng nhau đã gần một năm, nàng biết Dân Chân ghét nhất là tham quan, và kính trọng nhưng vị quan thanh liêm luôn nghĩ cho bá tánh, vì vậy câu này tuy là nói với Tổng thị, nhưng thật sự là muốn Dân Chân nghe, chỉ cần Dân Chân thiên về phía mình, thì dù Tổng thị dùng hết khả năng cũng chẳng thể ra hình ra dáng.

Nàng thở dài trầm ngâm nói tiếp: “A mã phải lo cho cả nhà già trẻ, chỉ nhờ vào bổng lộc thì chắc chắn không đủ dùng, vì vậy khi thiếp thân còn ở nhà, thiếp thân và Nghịch nương thường thuê vài món rồi đem ra chợ đổi ít đồ dùng cần thiết, ngày thường cả nhà chỉ ăn cơm, vào dịp lễ tết mới có thêm một ít thịt. Còn về y phục, mỗi năm có một bộ mới là đã tốt lắm rồi.” Lời này của Lăng Nhã có thật có giả, ngày tháng khó khăn là thật, nhưng chuyện lễ tết mới được ăn thịt thì cũng hơi quá, dù Lăng Trụ thật sự đắc tội với Thạch Hậu Đức, nhưng vẫn còn những mối quan hệ tốt khác bên ngoài.

Đích phúc tấn cảm động nói: “Không ngờ Lăng đại nhân lại là một vị quan thanh liêm hiếm có như vậy, nếu Đại Thanh ta có nhiều thanh quan như Lăng đại nhân thì lo gì không thể trường thịnh bất suy, phải không Bối lặc gia?”

“Phúc tấn nói không sai.” Dân Chân gạt gù, ánh mắt nhìn Lăng Nhã dụ dằng đi rất nhiều: “Không ngờ trước đây nàng kham khổ như vậy.”

Lăng Nhã lắc đầu: “So với việc cả nhà được vui vẻ ở bên nhau, thì có gì là khổ đâu. Ngược lại hiện giờ...” Ánh mắt nàng lướt nhanh qua nét mặt dần dần đánh lại của Niên thị, giọng nói cổ tình biểu lộ sự xót xa: “Hiện giờ thiếp thân cảm thấy rất có lỗi với muội muội, muội ấy mong ngày mong đêm để được đến đây, vì sợ thất lễ với mọi người nên cố chịu nóng để mặc áo bông vốn dành cho mùa đông, ai ngờ lại khiến người nhạo báng.”

“Tỷ tỷ!” Y Lan đã khó chịu trong lòng, giờ nghe Lăng Nhã nói vậy thì không nhìn được nữa, vội đầu vào lòng Lăng Nhã khóc nức nở, nhà nàng tuy không giàu có, nhưng A mã Nghịch nương và trường huynh trường tỷ đều xem nàng như trân bảo, chỉ cần nàng muốn gì trong khả năng thì mọi người đều chiều cho nàng, chưa từng bị ai cười nhạo phỉ báng như vậy, lại còn trước rất nhiều người.

“Đừng khóc, là do tỷ tỷ không tốt, liên lụy muội muội bị người cười chê.” Miệng Lăng Nhã thì nói Y Lan đừng khóc, nhưng nước mắt lại rơi.

Đích phúc tấn là người mềm lòng, thấy các nàng khóc thì hai mắt cũng đỏ theo, vội nói: “Cả hai đừng khóc, lát còn xem diễn nữa, các muội khóc như vậy thì mọi người làm gì còn hứng thú xem nữa chứ.” Nói tới đây, nàng nhìn qua Tổng thị, giọng nói không vui: “Tổng phúc tấn...”

Câu tính nói còn chưa kịp ra khỏi miệng thì Niên thị đã đi trước một bước: “Ta thấy lời nói của Tổng phúc tấn cũng chỉ vô tình mà thôi, không phải cố ý, là do tỷ muội Lăng phúc tấn quá nhạy cảm, Bối lặc gia thấy đúng không?”

Dân Chân đang đút cho Linh Tịch ăn, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của Tổng thị thì nhàn nhạt nói: “Nàng cũng là một lão nhân trong phủ, sau này nói chuyện nên cẩn thận một chút, đừng thốt ra mấy câu khó nghe như vậy nữa.”

“Dạ, thiếp thân ghi nhớ.” Tổng thị vội vàng thưa, vẫn còn sợ, lui về ngồi vào vị trí của mình, nàng vốn định thừa dịp làm cho Nữ Hồ Lộc thị xấu hổ, nhưng không ngờ lại trở thành như vậy, biến mình thành trộm gà không được còn mất thêm năm gạo, nếu lúc này Niên phúc tấn không ngắt lời của đích phúc tấn, thì chắc nàng đã không qua ải dễ dàng như vậy.

Thấy Dân Chân đã lên tiếng, Na Lạp thị cũng không nói gì thêm, quay qua nói với Phi Thúy: “Nhanh chóng đi tìm một bộ y phục vừa vặn tới cho Y Lan cô nương.”

Đây là làm khó Phi Thúy, tìm một bộ y phục không khó, nhưng vừa vặn và thích hợp với một tiểu nữ hài thì không phải dễ, cả phủ bối lặc này, tuổi xấp xỉ Y Lan cũng chỉ có một mình Linh Tịch cách cách mà thôi, chẳng lẽ nàng phải tìm tới Linh Tịch cách cách sao?”

Trong lúc Phi Thúy đang lo lắng suy nghĩ xem phải tìm y phục ở đâu thì Linh Tịch này giờ vẫn luôn trầm mặc đột nhiên kéo tay áo của Dân Chân, miệng nói ra mấy chữ hiếm hoi: “Ta... nhiều... y phục... cho... nàng ta.”

Vì rất lâu không nói chuyện, nên giọng nói của Linh Tịch cứ khàn khàn khô khốc, không còn trong trẻo lãnh lết như xưa, nhưng chuyện này không ảnh hưởng tới sự ngạc nhiên và kích động của Dân Chân, những ngày vừa qua, hắn nghĩ đủ mọi cách cũng không thể làm cho Linh Tịch mở miệng, không ngờ hôm nay nó lại tự nói chuyện với mình.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Diễn (Hạ)

Edit: Ốt Hiếm

Dận Chân hồi hộp xoa xoa bờ vai của Linh Tịch, nói: “Tịch nhi, con... con có thể nói lại cho A mã nghe một lần nữa được không?”

“Ta... nhiều y phục... cho nàng ta.” Linh Tịch chỉ Y Lan, khó khăn lặp lại đúng y như cũ, dù câu cú không trôi chảy, nhưng cũng đủ để người nghe hiểu rõ ý muốn của nàng.

“Được, theo ý con, tất cả đều làm theo ý của con.” Dận Chân kích động gật đầu liên tục, chỉ cần Linh Tịch đồng ý giao thiệp với người khác, không còn khép kín bản thân, thì dù nàng muốn trắng trên trời cũng được, chứ đừng nói chỉ tới vài bộ y phục bình thường.

Lý thị cũng kích động vô cùng, mong đợi bấy lâu cuối cùng cũng thấy nữ nhi của mình mở miệng, nàng chẳng màng mình đang mang thai, bước như chạy tới ôm lấy Linh Tịch, rung rung nói: “Nữ nhi, nữ nhi của Nghạch nương, cuối cùng con cũng chịu nói rồi, con có biết là Nghạch nương chờ đợi điều này tới tan nát cả tâm can hay không.”

Có lẽ do Lý thị quá kích động làm cho Linh Tịch sợ, mà cũng có lẽ do Lý thị ôm nàng quá chặt, nên hai mắt nàng hiện lên vẻ bất an, hai tay giằng giằng muốn chồm tới người Dận Chân, Lý thị vừa nói lòng tay ra thì Linh Tịch lập tức sà vào lòng hẳn, ôm chặt tới mức nói gì cũng không buông. Hành động này của Linh Tịch khiến cho Lý thị vô cùng ngượng ngùng, nàng là Nghạch nương ruột của Linh Tịch, mà Linh Tịch đối với nàng giống như người xa lạ, trái lại, lại cực kỳ tin tưởng Dận Chân.

Dận Chân vỗ vỗ lưng của Linh Tịch, nhẹ nhàng an ủi nàng sau đó mới quay qua nói với Lý thị: “Nàng kích động như vậy chỉ làm cho Linh Tịch sợ hãi thêm thôi, bây giờ nó chịu mở miệng nói chuyện chứng tỏ tình trạng đang chuyển biến rất tốt, cứ từ từ, để cho nó làm quen từng chút từng chút đi.”

“Dạ, thiếp thân biết rồi.” Lý thị xấu hổ trả lời một câu rồi quay đầu lại nói với Tình Dung ở sau lưng: “Người làm theo yêu cầu của cách cách, đi về lấy bộ y phục màu vàng nhạt thêu hoa bạc tới cho Y Lan cô nương thay, còn nữa, chọn thêm mấy bộ cách cách ít mặc, xếp gọn gàng lại để Y Lan cô nương đem về.”

Rất nhanh, Tình Dung đã đem y phục tới đưa cho Y Lan, Lăng Nhã bảo Y Lan nhận lấy, tính bảo Mặc Ngọc dắt Y Lan lên lầu thay thì bỗng nghe đích phúc tấn nói: “Bối lạc gia, Linh Tịch vì Y Lan mà nói chuyện, hiếm khi như vậy, chứng tỏ hai đứa hợp ý nhau, tuổi thì cũng ngang nhau, hay là sau này bảo Y Lan tới phủ nhiều một chút, không chừng sẽ giúp bệnh tình của Linh Tịch tiến triển tốt hơn.”

Dận Chân nhìn Linh Tịch trước, thấy nàng khẽ gật đầu thì mỉm cười nói: “Đây cũng là một ý hay, có điều không biết Nhã nhi và muội muội của nàng ta có đồng ý hay không?”

Lăng Nhã chưa kịp trả lời thì Y Lan đã vui vẻ quỳ xuống nói: “Hồi bẩm Bối lạc gia, Y Lan đồng ý.” Nàng thích phủ bối lạc trắng lợt này, thích tất cả những gì ở đây, giờ có cơ hội tự do ra vào, không lễ nào lại từ chối.

Lăng Nhã định bụng là sẽ khước từ, nàng không muốn muội muội duy nhất của mình phải lợi vào hồ nước đục trong phủ bối lạc này, nhưng Y Lan cũng đã đồng ý, nếu nàng phản đối thì rất là vô lý, đành phải khom người nói: “Thiếp thân cũng mong Linh Tịch cách cách có thể nhanh hồi phục.”

Na Lạp thị gật đầu nói: “Quyết định vậy đi, để ngày mai ta nói với Cao Phúc một tiếng, bảo bọn họ từ nay không được phép cản Y Lan vào phủ.”

Y Lan vui mừng vô cùng, sau khi tạ ơn thì hôn hờ theo Mặc Ngọc lên lầu thay y phục, lúc nàng trở lại thì gánh hát đã khua chiêng gõ trống bắt đầu rồi, ánh mắt tất cả mọi người đều dồn về đài diễn. Y Lan ngồi xuống bên cạnh Lăng Nhã, sau khi liếc qua Niên thị và Tổng thị ngồi cách đó không xa thì cau mày ghé sát tai Lăng Nhã nói nhỏ: “Tỷ tỷ, muội không thích Niên phúc tấn và Tổng phúc tấn đó.” Chuyện lúc này đã tạo ra ác cảm lớn trong lòng nàng.

Lăng Nhã mỉm cười, bocc một nhúm hạt dưa bỏ vào lòng bàn tay nhỏ xíu của Y Lan, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ cũng không thích, nhưng đôi khi thích hay không thích cũng không được biểu hiện ra mặt. Sau này muội sẽ thường xuyên đến phủ bối lạc, nơi này quy củ nhiều mà người cao quý cũng đông, ở bên cạnh tỷ tỷ sẽ từ chỉ bảo cho muội, nhưng muội phải nhớ kỹ một điều, ngàn vạn lần không được để người khác đoán được trong lòng muội đang nghĩ cái gì.”

“Dạ, Y Lan nhớ kỹ.” Những gì tỷ tỷ vừa nói, Y Lan không hiểu hết hoàn toàn, nhưng nàng biết tỷ tỷ nói vậy nhất định là vì muốn tốt cho mình.

“Nhớ được thì tốt, thôi, xem diễn đi.” Lăng Nhã cười, không nói gì thêm nữa. Nàng hiểu câu vừa rồi của mình là làm khó Y Lan, dù sao nó cũng chỉ là một hài tử chưa tới mười tuổi, đừng nói tới từng trải, ngay cả suy nghĩ còn chưa chín chắn, việc hi nộ bất lộ đúng là nói dễ hơn làm, tuy nó chưa thể luyện được kỹ năng đó, nhưng hạt giống này phải được gieo vào lòng, nhất định không thể chủ quan.

Trên đài đang tái hiện thời kỳ Bắc Tống, tướng quân trấn giữ biên quan là Dương Kế Nghiệp, cháu dâu của ông là Mộc Quế Anh vừa lập công hiển hách cho triều đình, nhưng bị quan lại dèm pha, buộc phải từ quan về quê, thoát ần tới hai mươi năm. Đến khi Tây Hạ bạo loạn, triều đình không có người tài, muốn Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái xuất chinh, lúc này, Mộc Quế Anh quyết định dứt bỏ hận thù cá nhân, cùng trượng phu và nữ nhi của mình sát cánh ra trận.

Gánh hát này không hổ danh là hay nhất kinh thành, kỹ thuật ‘xướng, niệm, tác, đả’* đều rất thành thực, động tác dứt khoát, nhất là thanh y** vào vai Mộc Quế Anh, giọng hát cao vút, di chuyển có nhu có cương như nước chảy mây trôi, cực kỳ đẹp mắt.

(*Đây là các hình thức biểu diễn trên sân khấu của môn ‘Hí kịch’, ngày này gọi là ‘Kinh kịch’. Vui lòng tìm hiểu thêm trên wikipedia với từ khóa ‘Kinh

kịch’.)

(**Thanh y: người diễn vai chính trong vở tuồng, gọi là đào chính.)

Không ai nhìn thấy Diệp Tú đang nhìn về phía thanh y kia, ánh mắt quái dị, vừa ganh ghét mà vừa mâu thuẫn.

Na Lạp thị cẩn thận lột vỏ quả quýt, lột xong còn tỉ mỉ lấy đi hết mấy đường gân trắng trên múi quýt rồi mới đưa cho Dận Chân, nụ cười dịu dàng trên môi, nàng nói: “Năm nay quýt ở Giang Nam tiến cống tới rất ngọt mà lại nhiều nước, đúng là không tồi.”

Dận Chân cầm lấy rồi nói: “Ta nhớ nàng rất thích ăn quýt, sao không nói Cao Phúc đưa tới chỗ nàng nhiều một chút?”

“Đã đưa nhiều lắm rồi, một mình thiếp thân vốn ăn không hết, Phi Thúy mới nói có thể dùng phương pháp dân gian làm thành một phương thuốc, có thể nói đại khái là rượu quýt, thiếp thân liền giao toàn bộ quýt để nàng ta đi tìm người chế rượu, không biết sau này có làm thành rượu được thật hay không?” Na Lạp thị lột một múi quýt đút cho Linh Tịch, Linh Tịch cũng không kháng cự, mỗi lần được đút đều ngoan ngoãn mở miệng ra, ăn khoảng bốn năm múi mới lắc đầu không ăn nữa.

“Người thích ăn quýt nhất phủ không ai qua Diệp phúc tấn, tiếc là tuy quýt có mùi vị thơm ngọt nhưng lại rất nóng, hiện giờ Diệp phúc tấn mang thai, cũng không nên ăn nhiều.” Mâu cam hồng ấm áp của ánh đèn lập lòe chiếu vào mặt Na Lạp thị, tựa như một viên hồng ngọc, ánh mắt của nàng dừng lại trên mặt Dận Chân: “Nhớ lại lúc Diệp phúc tấn vừa vào phủ, Bối lặc gia rất thích xem nàng ta hát tuồng, thiếp thân còn ấn tượng rất rõ Diệp phúc tấn hát hay nhất cũng là tuồng ‘Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái’ này, diễn mà y như thật, so với thanh y trên đài kia có khi còn hay hơn.”

Lời nói của Na Lạp thị gọi lên ký ức ẩn sâu trong lòng Dận Chân, không phải về Diệp Tú, mà là một nữ nhân khác, một nữ nhân làm hấn điên cuồng. Cầu không được, buồng không được, hấn chưa lúc nào có thể thực sự buông bỏ Mi Nhi, cho nên đau khổ của hấn cũng chưa lúc nào vơi bớt.

Hấn sủng Diệp Tú, phong nàng từ một cách cách trở thành phúc tấn, chỉ vì khi xem nàng hát tuồng, hấn sẽ nhớ tới Mi Nhi, nhớ tới những tháng ngày vui vẻ ở trong cung cùng Mi Nhi xem diễn. Muốn... hấn rất muốn trở lại như lúc trước...

Dận Chân còn chưa trả lời thì Na Lạp thị đột nhiên nhận xét về thanh y đó, giọng nói kỳ lạ: “Bối lặc gia có thấy người diễn vai Mộc Quế Anh kia có động tác giống hệt như Diệp phúc tấn khi xưa không, giống như là cùng một thầy vậy?”

“Có vật tương đồng, có người tương tự, chắc chỉ là trùng hợp thôi.” Dận Chân trở về hiện thực trả lời Na Lạp thị, một hơi uống cạn ly rượu Niên thị vừa mới rót, hồng áp chế tâm tình phiền loạn vào lòng.

“Chắc là vậy.” Na Lạp thị đáp lời, nhưng hoài nghi trong lòng vẫn không xua đi được. Dường như là cùng lúc, Lăng Nhã bên hông cũng đang lăm lăm bầu: “Kì lạ, sao ta cảm thấy thanh y trên kia quen quá, giống như đã gặp ở đâu rồi.” Càng xem thì càng thấy giống, đáng tiếc là người đó vẽ mặt hóa trang, không thể nhìn ra gương mặt thật.

Trong lúc nàng đang thắc mắc thì Y Lan đặt chén sữa dê đã uống được một nửa xuống, ôm bụng nói nhỏ: “Tỷ tỷ, muối đau bụng quá hà.”

Lăng Nhã bỗng giật mình, vội đỡ lấy thân mình nhỏ xíu của Y Lan, hỏi: “Đang yên đang lành sao tự dưng lại đau bụng, có phải ăn trúng gì rồi không?”

Mặt Y Lan nhăn nhó, nén đau nói: “Muội cũng không biết nữa, trước khi uống sữa dê thì vẫn không sao, bỗng nhiên bụng lại đau như xoắn.”

Vì Y Lan còn nhỏ nên không uống trà, đích phúc tấn cố ý cho người bưng tới cho nàng và Linh Tịch mỗi người một chén sữa dê ấm, không ngờ vừa mới uống vào chưa được bao lâu thì bị đau bụng. Khi Lăng Nhã nhìn thấy trên bàn có nửa trái quýt và mấy miếng dưa thì nàng lập tức hiểu ra, theo lý mà nói, những thứ này ăn vào trong bụng cùng lúc sẽ làm tổn hại dạ dày.

“Không được rồi tỷ tỷ, muối không nhịn được, muối muốn đi ngoài.” Ráng nói được mấy câu, bụng nàng càng đau, thậm chí trên trán Y Lan bắt đầu rướm mồ hôi lạnh.

Lăng Nhã thấy Y Lan khổ sở, mặc kệ thất lễ, vội bảo Mặc Ngọc dắt Y Lan ra ngoài, vốn tưởng rằng rất nhanh sẽ quay lại, ai ngờ gần nửa canh giờ vẫn chưa thấy đâu. Nàng bèn phái mấy người Lý Vệ đi tìm một vòng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng, nhà xí cũng không có ai. Rốt cuộc hai người này đã đi đâu? Không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Nghĩ vậy, trong lòng Lăng Nhã bồn chồn không yên, tâm trí bất an, làm gì còn lòng dạ xem diễn, nhân lúc không có ai chú ý, Lăng Nhã lặng lẽ dẫn theo Lý Vệ rời đi, tính tìm Y Lan và Mặc Ngọc thêm một lần nữa.

Nếu Lăng Nhã không lo lắng cho an nguy của Y Lan, thì nàng nhất định sẽ phát hiện ra có một ánh mắt tàn khốc còn hơn rắn độc đang chụp trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Gặp Quý

Edit: Ớt Hiếm

Vừa ra khỏi Thanh Âm các, Lăng Nhã và Lý Vệ chia nhau đi men theo các con đường tìm kiếm, lật tung một góc ngách cũng không thấy Mặc Ngọc và Y Lan đâu, thật khó hiểu.

“Đi đâu rồi không biết?” Lòng dạ Lăng Nhã nóng như lửa đốt, hai người họ mới đó mà đã chẳng thấy tăm hơi, trong lúc đang sốt ruột, nàng chợt nhìn thấy hình như có người phía trước, bóng lưng lại rất giống Mặc Ngọc, không biết định đi đâu mà có vẻ rất vội. Nàng lập tức gọi Lý Vệ cùng mình đuổi theo, vừa bước nhanh vừa gọi, khoảng cách giữa bọn họ không quá xa, lẽ ra gọi lớn như vậy thì người kia phải nghe thấy, nhưng ‘Mặc Ngọc’ không những không để ý tới mà ngược lại còn bước nhanh hơn, tới một ngã rẽ thì ngoặt vào, lúc Lăng Nhã và Lý Vệ đuổi tới thì đã không thấy đâu nữa, trước mặt cũng chẳng có ai.

Lăng Nhã nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh rồi ngạc nhiên thốt lên: “Ừa, đây chẳng phải là phòng bếp sao? Sao chúng ta lại chạy tới đây?”

Chỗ hai người đang đứng là trước cửa phòng bếp, giờ này trong phòng bếp đèn đuốc sáng trưng, bóng người dập dềnh, thỉnh thoảng tại có tiếng va chạm của chén đĩa, chắc là đang tất bật chuẩn bị thức ăn nhẹ cho buổi xem diễn của các vị chủ tử phúc tấn.

“Chủ tử, nô tài thấy tình hình hơi kỳ lạ, tốt nhất là chúng ta nên quay về, còn Mặc Ngọc và nhị tiểu thư, chỉ cần các nàng còn ở trong phủ thì trước sau gì cũng tìm được.” Xưa nay Lăng Nhã luôn suy nghĩ thận trọng, nhưng lúc này vì chỉ lo đuổi theo bóng người giống Mặc Ngọc kia nên không kịp phán đoán tình thế, giờ bình tĩnh nghĩ lại thì lập tức cảm thấy đúng là kỳ lạ, có vẻ như người đó muốn dẫn bọn họ tới đây. Tuy không biết mục đích là gì, nhưng tự dưng Lý Vệ có một dự cảm không tốt.

Lăng Nhã cũng thấy bất thường, gật đầu vịn tay Lý Vệ định rời đi thì đột nhiên cửa phòng bếp mở ra, một nam nhân trung niên có gương mặt hiền lành, tay xách một cái ấm Long phượng bằng đồng lớn bước ra, Lăng Nhã nhận ra hắn, là đầu bếp chuyên làm các món ăn nhẹ ở trong phủ, tên là Lý Trung, bánh hạt thông kia là do chính tay hắn làm.

Hắn vừa bước đi vừa quay đầu lại hỏi tên đồ đệ đang bê một cái khay hồng phía sau lưng: “Nhanh chân một chút, đừng để các vị chủ tử đợi lâu.” Đi được vài bước, hắn đột nhiên nhìn thấy Lăng Nhã lúc này chưa kịp rời đi thì nhất thời giật mình, vội vã đặt ấm đồng xuống, cùng đồ đệ hành lễ: “Nô tài thỉnh an Lăng phúc tấn, Lăng phúc tấn cát tường.”

Càng không muốn ai thấy thì lại càng dễ bị phát hiện, cuộc đời luôn là như vậy, Lăng Nhã đành dậm bước đứng lại, bảo họ đứng lên: “Các người đang định đi đâu?”

Nghe nàng hỏi, Lý Trung vội cười xơi lời: “Hồi bẩm Lăng phúc tấn, nô tài vừa nấu một ấm nước, đang định đưa tới Thanh Âm các để pha trà hạnh nhân dâng lên các vị chủ tử. Chẳng phải phúc tấn đang xem diễn ở Thanh Âm các sao, sao lại ở đây?”

“Chủ tử nhà ta lúc này đi ngang qua đây bắt cần làm rơi một món đồ yêu thích, nên giờ quay lại tìm.” Cái khó ló cái khôn, Lý Vệ buột miệng thốt ra lý do, cũng may muốn tới Thanh Âm các phải đi qua chỗ này, nếu không thì hắn chẳng biết lấy lý do gì cho hợp lý.

“Không biết phúc tấn đã tìm được hay chưa, nếu chưa thì người cứ nói cho nô tài biết là người làm rơi thứ gì, nô tài sẽ giúp người tìm thử xem.” Lý Trung cung kính nói.

“Không cần, lúc này đã tìm một lượt rồi mà cũng không thấy, có lẽ nó không rớt ở đây.” Lăng Nhã tùy tiện ứng phó một câu, sợ hắn hỏi nhiều sẽ lộ nên chuyển qua chuyện khác: “Trà hạnh nhân phải pha bằng nước sôi mới ngon, nếu nước nguội rồi thì sẽ mất đi mùi thơm của hạnh nhân, người nên nhanh chân qua đó đi, ta cũng đi luôn.”

Thấy nàng nhắc, Lý Trung cũng sức nhớ, ấm đồng này chỉ giữ nước sôi nóng trong một khoảng thời gian ngắn, trời lại đang chuyển lạnh, nên hắn vội ‘Dạ’ một tiếng rồi xách ấm đồng lên bước đi, tiểu đồ đệ của hắn cũng vội theo sau.

“Chủ tử, nơi này không nên ở lâu, chúng ta cũng mau đi thôi.” Đội hai người Lý Trung đã đi xa, Lý Vệ mới nói nhỏ với Lăng Nhã.

Lăng Nhã gật đầu, lại vịn tay Lý Vệ, chuẩn bị cất bước thì đột nhiên như nhớ ra gì đó, nàng lấy cây trâm Thất Bảo Linh Lung trên búi tóc mình xuống, nhìn một cái rồi vút mạnh vào bụi cây bên ven đường đi. Muốn lời nói dối không bị người khác vạch trần, cách tốt nhất là biến nó thành sự thật.

Lăng Nhã không biết rằng nàng vừa rời khỏi đó chưa được bao lâu thì một bóng người xuất hiện, ngay tại chỗ nàng đã đứng, dừng lại một lát rồi bước vào bụi cây nhặt cây trâm Thất Bảo Linh Lung lấp lánh trong bóng đêm kia lên.

Bóng cây dày đặc, gió đêm xuyên qua những tán cây nghe như tiếng ai nức nò, bầu bạn cùng bóng đêm, thì thào như yêu ma quỷ quái.

Mình thương dễ tránh, ám tiễn phó phòng. Ngay lúc này đây, Lăng Nhã không hề biết một mảnh lưới lớn đã được đan xong, đang chờ chờ để trùm xuống đầu nàng.

Lúc Lăng Nhã về tới Thanh Âm các thì vở tuồng trên sân khấu đã diễn đến đoạn cuối, Lý Trung đang đến chỗ từng người để pha trà, cả Thanh Âm các tràn ngập chỉ một mùi hạnh nhân thuần khiết.

“Sao rồi? Đã tìm được Y Lan chưa?” Vừa nhìn thấy mấy người Thủy Tú thì Lăng Nhã lo lắng hỏi dồn, khi biết vẫn không có tung tích thì trong lòng nàng buồn bã vô cùng, nếu Y Lan xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở phủ bồi lạc thì nàng thật sự không biết giải thích thế nào với A mã Ngạch nương.

Thấy Lăng Nhã đứng ngồi không yên, Lý Vệ bèn khuyên: “Chủ tử, trước hết người phải bình tĩnh đã, chuyện vừa rồi nô tài cảm thấy có chút quái dị, để

tránh những rắc rối không đáng, khi kết thúc tuồng diễn người vẫn nên ở lại Thanh Âm các thì hơn. Như nô tài đã nói, nếu nhị tiểu thư vẫn còn trong phủ thì trước sau gì cũng sẽ tìm được.”

“Cũng chỉ biết làm vậy.” Lãng Nhã không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, nên đành nén lại lo âu ngồi xuống ghế, tuồng diễn ra sao nàng cũng không để ý, chỉ mong mau hạ màn, để nàng có thể đi tìm Y Lan, nếu thật sự tìm không được thì nàng chỉ còn cách báo cho Dận Chân biết, nhờ hắn phái thêm nhiều người đi tìm.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Trong lúc Lãng Nhã đang hoang mang lo sợ thì nghe được tiếng của Y Lan, không màng đến ánh mắt ngạc nhiên của Qua Nhĩ Giai thị, nàng đứng bật dậy quay ngoắt người nhìn về phía đó, Y Lan và Mặc Ngọc đang vội vã bước tới chỗ nàng.

Lãng Nhã ôm chặt Y Lan vừa nhào cả thân mình nhỏ nhắn vào lòng mình, giống như giữ chặt lấy trân bảo hiếm hoi xém mất, lòng đầy xúc động. Đợi tâm trạng bình tĩnh lại, nàng tỉnh hỏi Y Lan đã đi đâu thì chợt phát hiện cánh tay của Y Lan đang run rẩy, nhìn qua thì thấy vẻ mặt của Mặc Ngọc cũng đầy hoảng hốt bất an.

“Đã có chuyện gì?” Nàng biết chắc chắn đã xảy ra gì đó, nếu không thì Mặc Ngọc sẽ không sợ như vậy.

Mặc Ngọc nhận lấy chén trà từ tay Lý Vệ, uống mấy hớp liền, định thần lại rồi mới kể lại chuyện vừa mới xảy ra. Nàng đưa Y Lan đi nhà xí xong thì quay về, trên đường đi không biết sao những lồng đèn phía trước bỗng phụt tắt cùng lúc. Nên nhớ, những lồng đèn đó được che chắn rất kỹ, lại có người canh giữ, liên tục châm dầu vào, cả đêm cũng không tắt được, Mặc Ngọc ở trong phủ này đã hơn một năm, ban đêm chưa bao giờ thấy có lồng đèn nào bị tắt.

Có ánh sáng thì không sao, nhưng giờ đèn tắt hết rồi, phía trước chỉ là một khoảng không đen đặc, xòe tay ra cũng chẳng thấy nổi mấy ngón tay, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có quái vật nhảy ra, khiến hai người họ chết khiếp. Dù Mặc Ngọc rất sợ, nhưng vẫn làm bộ bình tĩnh trấn an Y Lan, cùng nhau lần mò trên con đường ít khi đi qua này.

Con đường này hình như không có lối ra, dù hai nàng đã đi rất lâu, nhưng trước mặt sau lưng vẫn tối đen như mực, hòa vào bóng đêm còn có nỗi sợ hãi run người, Y Lan vẫn cứ nắm lấy tay Mặc Ngọc mà run lên bần bật. Ngay lúc đó, các nàng liền ngửi được một mùi hương nồng nặc, khi hương xộc vào mũi thì Y Lan cũng thì thấy một bóng trắng xẹt qua trước mặt, nàng sợ tới mức thét lên, tay chân không ngừng khuỵu loạn xạ: Quý! Quý! Có quý! Cứu mạng với!”

Tuy Mặc Ngọc không nhìn thấy bóng trắng đó, nhưng bị tiếng hét của Y Lan làm cho giật mình kinh hãi, nàng đang tính bế Y Lan lên rồi khỏi nơi quý dị này thì trước mắt thình lình hiện lên một gương mặt nữ nhân tái nhợt, trên mặt còn dính máu, lưỡi dài ngoằng đỏ tím lè ra ngoài, hai bên khóa mắt còn có máu rỉ ra.

Mặc Ngọc nhìn thấy thứ kinh tởm này thì lập tức ngất xỉu, mà lúc nàng té xuống lại đè lên người Y Lan, khiến Y Lan cũng té theo, đầu đập vào nền đá, cùng hôn mê bất tỉnh.

Mặc Ngọc không biết là mình ngất đi bao lâu, khi tỉnh lại đã thấy mình không còn ở chỗ cũ, mà đang ở trên khúc đường cách phòng giặt không xa, nàng cũng chẳng hiểu mình tới đây bằng cách nào, may mà Y Lan vẫn còn bên cạnh nàng, nàng vội lay Y Lan tỉnh rồi cùng nhau rời khỏi nơi quý quái này.

“Tỷ tỷ, thật sự rất đáng sợ, cái bóng trắng biết bay đó không có chân đâu.” Y Lan còn sợ hãi mà nói thêm: “Nhưng muội không thấy mặt quý mà Mặc Ngọc kể lại.”

Càng nghe nàng kể thì Lãng Nhã càng thấy hoang đường, không nhận được nên trách: “Đừng có nói bậy, trên đời này làm gì có quý nhân, huống chi chỗ này gần Vua, dưới chân Thiên tử, dù có quý thì cũng bị hơi thở của Hoàng đế làm cho sợ hãi, không dám tới gần đâu.”

Tuy các nàng nói chuyện rất nhỏ, nhưng vì Qua Nhĩ Giai thị ngồi sát bên, nên những lời này rơi vào tai nàng không sót một chữ, nàng lập tức chồm người qua, giọng thần bí: “Muội muội đừng nói vậy, nếu thật sự trên đời này không có quý thần thì cũng sẽ không có nhiều người kính nể sợ hãi như vậy, thường thấp hương bái thần; thậm chí tổ tông chúng ta còn truyền lại tập tục cúng cô hồn dã quỷ vào mỗi dịp Tết Trung Nguyên* nữa mà. Muội muội nói dưới chân Thiên tử mà quý không dám tới gần ư, để ta nói cho muội nghe nha.” Nàng nhìn xung quanh một lượt rồi đề thấp giọng nói tiếp: “Dưới gầm trời này, sau chiến trường là thiên lao, nói về số người chết thì không đâu nhiều hơn Tử Cấm Thành, nơi mà thường xuyên có thái giám cung nữ mất tích, ngay cả viên gạch đem chôn xuống đất cũng biến thành màu đỏ, ta nghe nói đây là nơi ma quỷ lộng hành nhiều nhất.”

Y Lan vốn đã sợ hãi, nay nghe vậy liền sợ tới mức mặt trắng nhách, vội đầu vào lòng Lãng Nhã không dám ngước lên: “Tỷ tỷ, muội sợ quá!”

“Không sao, có tỷ tỷ ở đây, không ai có thể làm hại Y Lan.” Lãng Nhã vỗ về Y Lan xong quay qua nhủ mày nói với Qua Nhĩ Giai thị: “Không ngờ tỷ tỷ như vậy mà lại đi tin chuyện quý thần.”

“Thà tin là có còn hơn là không tin. Huống chi Mặc Ngọc và lệnh muội cũng đã gặp rồi, chẳng lẽ còn là giả sao? Ta thấy tốt nhất muội muội nên đến miếu cầu vài mảnh bùa bình an đi.” Qua Nhĩ Giai thị quan tâm nhắc nhở.

Lãng Nhã cười nhẹ, tỏ vẻ không tin: “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, nhưng muội muội trước sau vẫn cảm thấy quý thần là do tâm sinh ra, tin có thì có mà tin không thì không, nếu cầu thần bái Phật để tâm an thì chi bằng ngẫm nghĩ cho kỹ xem quý từ đâu mà đến.”

Nàng cũng không tin quý thần, người chết tựa như đèn tắt, oan hồn đòi mạng chẳng qua chỉ để dọa người mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Thanh Y

Edit: Ớt Hiêm

Qua Nhĩ Giai thị còn định nói thêm gì đó thì bỗng nghe tiếng vỗ tay giòn tan, quay đầu lại nhìn thì thấy trên sân khấu màn che đã được thả xuống, trường gánh hát đang cúi xuống cảm tạ mọi người.

Dận Chân đã xem vở ‘Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái’ này không biết bao nhiêu lần rồi, hẳn xem chẳng qua là muốn mượn cảnh sinh tình, nhớ về kỷ niệm của mình với Mĩ Nhi, đó là thời gian ngắn ngủi hẳn thực sự hạnh phúc, mà nay chỉ còn lại là hồi ức...

Hắn lắc đầu xua đi những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng mình, hướng về những người trong gánh hát lúc này vẫn đang quỳ: “Diễn xướng rất hay, đặc biệt là thanh y sắm vai Mộc Quế Anh, diễn y như thật, có thể xếp thứ nhì trong số những thanh y ta từng xem, ngoài thù lao ban đầu ra hãy nhận thêm một trăm lượng bạc, xem như ta thưởng cho các người.”

“Đa tạ Bối lạc gia.” Trong mắt thanh y lộ rõ sự vui mừng, cùng với mọi người trong gánh hát cúi xuống tạ ơn.

Lúc xem diễn, Dận Chân nghe giọng xướng của thanh y này thì có cảm giác như từng quen biết, hình như đã gặp ở đâu đó, nay nghe tiếp câu tạ ơn thì càng khẳng định, lúc hắn đang thắc mắc thì đích phúc tấn cười nói: “Trong lòng Bối lạc gia, thanh y hay nhất chính là Diệp phúc tấn phải không?”

“Không ai hiểu ta bằng đích phúc tấn.” Dận Chân hồ hững cười nhìn về phía Diệp Tú, trong mắt hiện lên một nét dịu dàng hiếm có: “Tú nhi diễn vai Mộc Quế Anh thật sự rất hay, ta nghĩ trên đời này khó có người diễn qua nàng ta.”

Diệp Tú nghe vậy không những không vui mừng mà ngược lại còn tỏ ra hơi sợ hãi, nàng vịn tay thị nữ đi tới trước mặt Dận Chân và đích phúc tấn, đỡ cái bụng lớn quỳ xuống nói: “Mong Bối lạc gia và đích phúc tấn tha cho thiếp thân tội lừa dối.”

Câu này khiến mọi người sững sốt, Na Lạp thị lại càng mù mờ hỏi: “Đang yên lành sao muội muội lại nói như vậy, lừa dối điều gì?”

Diệp Tú lặng im không nói, nhưng thanh y kia thì lại đi bằng đầu gối tới quỳ bên cạnh Diệp Tú, cúi đầu nói: “Nô tỳ Hồng Ngọc thỉnh an Bối lạc gia, thỉnh an đích phúc tấn.”

“Hồng Ngọc? Sao... sao ngươi lại ở trong gánh hát?” Đích phúc tấn không dám tin vào mắt mình, Dận Chân cũng ngạc nhiên cực độ, hẳn không thể nào ngờ được thanh y có giọng xướng rất quen thuộc này lại chính là thị nữ bên cạnh Diệp Tú.

Khi hai chữ ‘Hồng Ngọc’ rơi vào tai Lăng Nhã, nàng bỗng giật mình, rốt cuộc nghi vấn trong lòng cũng đã có đáp án, vốn không phải vì nàng đa nghi, mà nàng thật sự thấy rất quen. Có điều, nàng không hề nghĩ đó sẽ là người bên cạnh Diệp Tú, không cần nói cũng biết, Diệp Tú đã cố tình sắp xếp Hồng Ngọc thay thế thanh y của gánh hát để lên sân khấu, sau đó lộ mặt trước Dận Chân, hành động này chứng tỏ là nàng đang cất nhắc Hồng Ngọc.

Người khác có lẽ sẽ cảm thấy rất kỳ lạ, nàng đỡ Hồng Ngọc chẳng khác gì chia sẻ ân sủng của Bối lạc gia, không lẽ nàng ta không cảm thấy khó chịu sao, nhưng Lăng Nhã thì hiểu rõ lý do vì sao Diệp Tú lại hành động như vậy.

Từ khi Diệp Tú mang thai thì đã không thích hợp để thị tẩm, tuy nói hải tử trong bụng chính là bùa hộ mệnh tốt nhất của nàng, nhưng trong hơn mười tháng nàng không thể hầu hạ bên gối Bối lạc gia, tâm trạng khó tránh được lo lắng bất an, đã vậy còn từng bị cấm túc, việc này khiến nàng càng lo nghĩ cho địa vị của mình hơn. Nếu vậy, cách tốt nhất là nâng đỡ một người mình tin tưởng, mượn sức nàng ta củng cố địa vị của chính mình.

Hồng Ngọc cũng có một ít nhan sắc, lại là thị nữ bên cạnh nàng, dĩ nhiên sẽ trở thành sự lựa chọn tốt nhất, có điều...

Lăng Nhã thầm cười lạnh, nàng đã từng gặp Hồng Ngọc, nữ nhân này có nhan sắc và cũng có dã tâm, chỉ riêng việc nàng ta giấu mình vô cùng cẩn thận trong thời gian qua cũng đủ hiểu được, nâng đỡ nàng ta, chỉ e tương lai Diệp Tú sẽ khó mà kiểm soát.

Trừ phi... Diệp Tú đúng như suy nghĩ của nàng, không phải là một người nông cạn hời hợt như vẻ bề ngoài, bằng không, chắc chắn sẽ không thoát được câu ‘gieo gió gặt bão’.

Mà tạm thời không nói tới những suy nghĩ trong lòng Lăng Nhã nữa, Hồng Ngọc nghe Na Lạp thị hỏi thì vội vàng cúi đầu nói: “Hồi bẩm đích phúc tấn, là do nô tỳ cả gan làm loạn, nô tỳ biết hôm nay gánh hát vào phủ diễn tuồng, nên cầu xin chủ tử nói với trưởng gánh hát một tiếng để nô tỳ thay thế thanh y kia lên sân khấu.”

Nàng vừa nói dứt, Diệp Tú lập tức tiếp lời: “Cũng do thiếp thân không tốt, biết là không nên, nhưng chịu không nổi cầu xin của Hồng Ngọc nên đã đồng ý.”

Chuyện Lăng Nhã nghĩ được thì dĩ nhiên Niên thị cũng nghĩ được, trước giờ nàng ta tâm khí cao ngạo, sao có thể để mặc Diệp Tú giờ thủ đoạn trước mặt mình mà làm như không biết gì được, thế nên nàng đẩy chén trà trên bàn, cười lạnh: “Không ngờ Diệp muội lại là một chủ tử thương yêu hạ nhân như thế, thật là nghĩ không ra.”

Diệp Tú cúi đầu không dám nhận, nhưng Dận Chân đã khom xuống đỡ Diệp Tú lên, nói: “Bụng nàng đã ngày càng lớn, cử động không tiện, sau này miễn quý, đứng lên đi.”

“Đa tạ Bối lạc gia.” Diệp Tú cảm tạ Dận Chân xong vịn tay hắt chặt vật đứng lên, Niên thị thấy Dận Chân bênh vực Diệp Tú trước mặt mình và mọi người thì vẻ mặt vốn đã không vui lại càng trở nên khó coi hơn, hừ thầm rồi quay mặt qua một bên, không thèm nhìn bọn họ.

Dận Chân nhìn Hồng Ngọc đang quỳ trên đất, hỏi: “Người bắt đầu theo chủ tử mình học diễn từ lúc nào vậy?” Vừa rồi ở trên sân khấu, dù là kỹ thuật xướng âm hay động tác biểu diễn của Hồng Ngọc cũng đều rất giống với Diệp Tú, sao hắn không phát hiện ra được.

Hồng Ngọc cẩn thận quan sát Dận Chân, giọng nói mềm mại: “Hồi bẩm Bối lạc gia, nô tỳ vẫn luôn theo học, có điều chủ tử quá xuất sắc, còn nô tỳ thì tay chân vụng về, học kiểu nào cũng không giống được, vì sợ chủ tử mất mặt nên chưa từng cho ai biết. Sau đó, vì chủ tử có thai nên không thể diễn phục vụ Bối lạc gia, nô tỳ nhớ Bối lạc gia từng nói, chủ tử vào vai Mộc Quế Anh tư thế oai hùng hiên ngang, có thể nói là hay nhất, dù Bối lạc gia có bao nhiêu buồn bực trong lòng, chỉ cần xem chủ tử diễn Mộc Quế Anh thì đều tan biến. Cho nên lúc nô tỳ biết tối nay gánh hát sẽ diễn vở ‘Mộc Quế Anh nắm giữ ấn soái’ thì đánh liều thay thế thanh y lên sân khấu, nô tỳ biết mình không so được với chủ tử, nên không mong muốn gì khác, chỉ mong có thể thay chủ tử giúp Bối lạc gia thoải mái một phần là đã đủ rồi.”

“Thì ra là vậy.” Na Lạp thị nghe xong thì gật đầu nói: “Có được tấm lòng như vậy, không uổng công chủ tử người ngày thường yêu thương người.”

Dận Chân vẫn còn dư âm của vở diễn vừa xem, lại nhìn thấy trang phục hóa trang trên người Hồng Ngọc, ánh mắt hơi ngưng lại, đích thân đỡ Hồng Ngọc đứng lên, yên lặng nhìn màu sắc trên gương mặt nàng một lát rồi mới nói: “Tuy thần thái và hình dáng của người không bằng chủ tử, nhưng có thể lĩnh hội được bảy tám phần như vậy cũng xem như không tồi, rất tốt, người muốn được ban thưởng gì thì cứ việc nói.”

Hồng Ngọc nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình đang ở trong bàn tay của Dận Chân, trả lời nhỏ như muỗi kêu: “Nô tỳ không cần gì hết, chỉ mong từ nay Bối lạc gia sẽ bớt phiền não.”

Dận Chân cười không tỏ thái độ gì: “Ai mà chẳng muốn bớt đi phiền não, nhưng sống trên đời, có đủ loại phiền não tự tìm đến mình, muốn tránh không được muốn trốn không xong; có lẽ chỉ tới khi nhắm mắt xuôi tay mới không còn phiền não.”

Hắn vừa nói xong thì Na Lạp thị đã cầm lấy tay hắn, nhấm nháp nói: “Đang êm đẹp ngài đừng nói những câu không may mắn như vậy.”

Sức nắm của Na Lạp thị thực sự rất mạnh, đến mức làm Dận Chân thấy hơi đau, hắn thoáng ngạc nhiên, nhưng sau khi hiểu được lý do tại sao Na Lạp thị kích động như vậy, thì hắn cảm động, nắm lại tay nàng an ủi: “Đời người trăm năm, cuối cùng cũng có ngày nhắm mắt, cần gì phải lưu tâm.”

“Mặc kệ là gì, tóm lại chỉ cần ngày nào thiếp thân còn ở bên cạnh Bối lạc gia thì Bối lạc gia vẫn không được nói như vậy.” Tối tận bây giờ, Na Lạp thị luôn tỏ ra mình là một người trang nhã khéo léo, rất hiếm khi câu nệ, thậm chí là cương quyết như lúc này.

“Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa.” Dận Chân vỗ vỗ tay nàng, sau đó quay qua nhìn Hồng Ngọc, tuy gương mặt của nàng vẽ màu dày đặc, nhưng vẫn hiện ra ngũ quan xinh đẹp, sau chốc chần chờ, hắn ra quyết định: “Sau này người...”

“A... Đau quá!” Dận Chân còn chưa nói xong thì Diệp Tú đột nhiên ôm bụng ngã xuống đất, nét mặt vô cùng khổ sở, miệng không ngừng kêu đau...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Gặp Lại

Edit: Ớt Hiếm

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, khiến mọi người có mặt ở đó đều sững sờ, Dận Chân vẫn là người có phản ứng sớm nhất, vén tà áo dài qua một bên chạy tới đỡ Diệp Tú hỏi tại sao.

“Đau quá! Bối lạc gia, bụng ta... Đau quá! Aaaa! Hải tử.. là hải tử... Bối lạc gia hãy cứu hải tử của chúng ta, cứu nó!” Diệp Tú như người chết đuối vớ được khúc cây trôi, túm chặt lấy áo của Dận Chân.

“Nhất định rồi, nàng yên tâm, hải tử sẽ không sao.” Dận Chân vừa nói vừa lòn một cánh tay xuống dưới thân Diệp Tú tính bế nàng lên, ai ngờ vừa chạm vào người đã cảm giác được tay mình ướt đầm, hắn vội đưa lên xem thì thấy cả bàn tay dính đầy máu tươi.

Na Lạp thị la lên sợ hãi, tức khắc hiểu vấn đề, vội vàng vàng vàng cho người đi mời đại phu, hạ nhân đi rồi nhưng nàng vẫn cảm thấy chưa yên tâm, liền lệnh cho Phi Thúy cầm theo ấn tay của mình tức tốc vào cung, thỉnh Thái y tới đây.

Dận Chân vội vàng bế Diệp Tú lên lầu, ở đó có giường nhỏ để nghỉ ngơi, lúc này Diệp Tú không nên cử động nhiều, trước tiên cứ sắp xếp để nàng ở đây đợi đại phu tới đã. Về phần Hồng Ngọc, hắn đã không còn quan tâm tới nữa rồi. Na Lạp thị cũng nói qua loa vài câu rồi theo lên lầu, Niên thị đi sau, Lý

thị chân chờ một lát cũng theo cùng.

Bọn họ lên lầu, để lại ở dưới tiếng xì xào náo loạn, vừa rồi không ít người nhìn thấy máu trên tay của Dận Chân, còn đích phúc tấn lại cho người đi mời đại phu, thậm chí còn thỉnh Thái y trong cung, đây rõ ràng là sẩy thai, chẳng lẽ hài tử của Diệp Tú không giữ được?

Trừ vài người có quan hệ tốt với Diệp Tú hơi lo lắng ra, còn lại đa phần đều đang đợi xem một tuồng kịch, thậm chí trên mặt còn lộ ra nét vui mừng. Đối với các nàng mà nói, Diệp Tú mang thai không phải là điều tốt, các nàng chỉ mong nàng ta không giữ được đứa nhỏ này, đỡ phải mẩu bằng tử quý, đến lúc đó lại leo lên đầu các nàng làm mưa làm gió.

Nữ nhân trên đời này khi sống chung thì không bao giờ có hòa bình thật sự, trừ phi cả đời nam nhân chỉ cưới một người, nhưng nam nhân như vậy sợ là lục tung cả thiên hạ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Thiên gia* thì lại càng không.

(*Thiên gia là những gia tộc quyền quý.)

Lăng Nhã đẩy Y Lan ra sau lưng mình, đứng lặng như đang suy tư gì đó, những gì xảy ra hôm nay đúng là lòng vòng, đầu tiên là Diệp Tú mượn tuồng diễn để nâng đỡ Hồng Ngọc, ngay sau đó nàng ta liền xảy ra chuyện, lại còn rất bất ngờ, không có dấu hiệu nào báo trước, thật khó hiểu.

Lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi thì Cao Phúc dẫn một đại phu râu tóc bạc phơ tới, chẳng kịp thỉnh an mấy người Lăng Nhã đã chạy thẳng lên lầu.

“Hay là chúng ta cũng lên đó xem sao?” Không biết ai đã nói câu này khiến mọi người lập tức đồng tình, cứ ở đây đoán già đoán non chi bằng lên đó nhìn tận mắt, vì vậy ai cũng đi lên, Lăng Nhã theo phía sau. May mà lầu các này rất rộng, nhiều người như vậy cũng vẫn còn dư chỗ đứng.

Lên lầu rồi, mọi người thấy Diệp Tú mặt tái nhợt nằm trên giường, đại phu ngồi ở mép giường bắt mạch, nét mặt nghiêm trọng. Còn Dận Chân và mấy người đích phúc tấn thì mặt mày lo lắng, Diệp Tú ra nhiều máu như vậy, tình hình có vẻ chẳng mấy lạc quan.

“Hạ đại phu, rốt cuộc là thế nào rồi, nhanh lên chứ?” Vừa thấy đại phu thu tay về, Dận Chân không đợi được nữa liền hỏi. Hạ đại phu là đại phu nổi danh nhất ở kinh thành, phủ Tứ bối lạc có ai ốm đau cũng đều mời ông ta đến bắt mạch, nên Dận Chân cũng chẳng xa lạ gì.

Hạ đại phu chấp tay lại, lắc đầu nói: “Mong Bối lạc gia thứ tội, mạch tượng của Diệp phúc tấn suy yếu vô lực, khí huyết không thông, chỉ e là không giữ được hài nhi trong bụng.”

Mặc dù Dận Chân đã nghĩ tới kết quả này, nhưng lúc nghe chính xác từ miệng đại phu, hấn vẫn cảm thấy khó mà chấp nhận, lão đảo lúi về sau mấy bước, đau lòng nói: “Thật sự không còn cách nào sao?”

Hạ đại phu nén thở dài, nói: “Mong Bối lạc gia thứ lão phu y thuật kém cỏi, thật sự bất lực. Nếu thai nhi trong bụng của Diệp phúc tấn lớn hơn một chút, lão già này cũng có thể nghĩ cách giúp Diệp phúc tấn thúc sinh, giữ được tính mạng của hài tử, nhưng nay thai chỉ mới sáu tháng, một khi hài tử rời khỏi cơ thể mẫu thân sẽ lập tức chết con, không thể sống được.”

“Không được! Hạ đại phu, ta cầu xin ngươi, hãy cứu lấy hài nhi của ta, ngươi muốn cái gì ta cũng sẽ cho ngươi!” Diệp Tú nghe bọn họ nói chuyện thì giãy giụa chồm tới nắm lấy góc áo của Hạ đại phu cầu xin, mọi hi vọng của nàng đều đặt trên người của hài tử chưa chào đời này, tuyệt đối không thể để nó xảy ra chuyện, tuyệt đối không thể.

“Nếu cứu được, lão già này đã cứu rồi, thật sự là...” Hạ đại phu lắc đầu không nói, đại phu cũng chỉ là người phàm, không phải thần tiên, rất nhiều trường hợp đành hữu tâm mà vô lực.

“Vậy giờ... giờ phải làm sao mới được?” Na Lạp thị gấp tới mức đi vòng vòng như kiến bò trên chảo nóng.

Mặt thon mi mỏng của Niên thị cũng có chút lo âu, hỏi: “Mạch tượng của Diệp muội muội đều do Hạ đại phu chuẩn đoán, tình trạng của nàng không ai hiểu rõ ngoài ngươi, chẳng lẽ không còn cách nào hay sao?”

Hạ đại phu nghĩ nghĩ rồi nói: “Cũng có, nhưng lão phu không có khả năng. Nghe đồn Thái y trong Thái Y viện có y thuật cao siêu, không đến mức cải tử hoàn sinh, nhưng cũng có thể diệu thủ hồi xuân. Bối lạc gia ngài là A ca đương triều, có thể vào cung thỉnh Thái y đến xem thử, nói không chừng có thể cứu chữa được, nhưng phải nhanh lên, tình trạng của Diệp phúc tấn không kéo dài được.”

Hạ đại phu đã cáo từ, nhưng câu nói của ông một lần nữa khơi lại chút hi vọng mong manh của Diệp Tú, nàng nén đau vào lòng mà nức nở với tay về phía Dận Chân: “Bối lạc gia, hài nhi còn chưa ra đời, còn chưa gọi ngài một tiếng ‘A mã’, nó không thể chết được, Bối lạc gia, ngài nhất định phải cứu nó!”

“Mau, lập tức vào cung thỉnh Thái y.” Dận Chân cầm bàn tay lạnh ngắt của Diệp Tú, lớn tiếng ra lệnh cho Cầu Nhi.

“Bối lạc gia yên tâm, thiếp thân đã sớm phái Phi Thúy đi thỉnh rồi.” Na Lạp thị gọi Cầu Nhi lại, nói: “Nếu không có gì trở ngại thì chắc cũng sắp đến.”

Nàng vừa dứt lời thì nghe có tiếng bước chân đi lên, đúng là Phi Thúy, đi sau nàng còn có một nam tử trẻ tuổi, nàng vừa chạy vừa thở hổn hển la lên: “Thái y... Thái y tới rồi.”

Lăng Nhã nhờ ơ nhìn lướt qua vị Thái y trẻ tuổi kia, khi thấy rõ dung mạo của hấn, thì nàng như bị sét đánh xuống đầu, thần sắc hoảng hốt, nàng làm sao có thể ngờ được, vị Thái y mà Phi Thúy mời đến lại là... Từ Dung Viên.

Từ khi nghe tin Từ Dung Viễn vào cung làm Thái y, Lăng Nhã biết rồi sẽ có một ngày nàng gặp lại hắn, nhưng không bao giờ nghĩ là sẽ gặp trong tình cảnh như hôm nay.

Trái tim nàng nhảy loạn xạ, đối với Dung Viễn, nàng vừa có tình mà cũng vừa xấu hổ, hơn mười năm bên nhau hứa hẹn, vốn tưởng có thể đầu bạc răng long, chưa từng nghĩ lại bị chính nàng phá vỡ, dù là vì lý do gì thì nàng vẫn rất hổ thẹn với Dung Viễn, nếu Dung Viễn hận nàng giận nàng thì đỡ hơn một chút, nhưng Dung Viễn không những chưa từng hận, mà còn vì nàng mà vào cung làm Thái y.

Dung Viễn không nhìn thấy Lăng Nhã, hắn vừa lên tới đã bị kéo tới bắt mạch cho Diệp thị, cùng với ngón tay hắn đang đặt trên cổ tay Diệp thị, cả lâu im phăng phắc không một tiếng động, mọi cặp mắt đều dồn lên người hắn, như muốn xem xem vị Thái y trẻ tuổi này có đủ khả năng xoay chuyển tình hình trước mắt hay không.

Hắn chỉ vừa thu tay xoay người lại thì đích phúc tấn đã vội vàng hỏi: “Từ Thái y, sao rồi, có còn cứu được không?”

Dung Viễn không trả lời ngay mà ngẩng đầu nhìn một lượt những người có mặt ở đây, giống như đang tìm kiếm gì đó, đến khi nhìn thấy sắc mặt vô cùng phức tạp của Lăng Nhã thì đôi mắt hắn chợt sáng bừng, hắn giấu đi sự vui mừng vào đáy mắt, Nhã Nhi, cuối cùng chúng ta cũng đã gặp lại nhau. . .

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Giữ Thai

Edit: Ót Hiếm

Dung Viễn nhìn Lăng Nhã khẽ gật đầu rất nhẹ, giấu xúc động vào lòng, thu ánh mắt lại nói với Dận Chân và Na Lạp thị: “Khí huyết của Diệp phúc tấn hư nhược, có dấu hiệu sinh non, nhưng muốn giữ thai cũng không phải là không thể, vì thần từng đọc sách cổ và tìm được một phương pháp bí truyền, không chừng bây giờ có thể áp dụng, nhưng nếu vậy thì Diệp phúc tấn phải chịu khổ.”

Diệp Tú không chút nghĩ ngợi, lập tức nói: “Chỉ cần giữ được hài tử, muốn ta chịu khổ cỡ nào cũng được.” Thời gian càng trôi qua, cảm giác hài tử muốn rời xa mình của Diệp Tú càng rõ ràng, đến mức nàng không còn khả năng kiềm chế bản thân mình nữa.

“Không sai, chỉ cần còn một tia hi vọng cũng mong Từ Thái y cố gắng bảo toàn.” Dận Chân nói vậy, Na Lạp thị bên cạnh cũng gật đầu: “Đúng là vậy, dù sao hài tử cũng đã hơn sáu tháng, nếu có cơ hội chào đời thì nuôi nấng một thời gian cũng sẽ lớn nhanh, mong Từ Thái y ngàn vạn lần đừng từ chối.”

“Vi thần hiểu rõ, vi thần sẽ cố hết sức.” Nói xong câu này, Dung Viễn không kéo dài thời gian thêm nữa mà lập tức lấy giấy bút ra viết một phương thuốc rồi đưa cho Cầu Nhi: “Bốc y như phương thuốc này, ba chén nước nấu sắc thành một chén rồi đưa cho Diệp phúc tấn uống, một ngày ba lần; còn nữa, đi lấy cho ta một ít ngải diệp, càng nhanh càng tốt.” Hắn vừa nói vừa lấy từ trong rương của mình ra một cây châm rồi dùng lửa hơ nóng nó.

Ngải diệp rất nhanh đã được đưa tới, y thư viết, ngải diệp có công dụng cầm máu, nếu dùng ngải diệp đốt lên hơ mười đầu ngón tay ngón chân thì có thể giữ cho thai tượng ổn định, nhưng không được dùng nhiều, nhất là với cơ thể hư nhược, Dung Viễn đọc sách cổ mới biết được phương pháp đốt ngải kết hợp với châm cứu này, việc này có công hiệu ổn thai hơn rất nhiều so với việc chỉ đốt ngải mà thôi.

Vì sợ làm phiền Dung Viễn chữa trị, mọi người đều đi xuống đợi ở dưới lầu, lúc này đã là giờ Hợi, khí lạnh thấm vào người, dù có khoác áo choàng nhưng nhưng tay chân vẫn rất lạnh, Diệp Tú có chuyện nhưng lại bắt mọi người chịu khổ theo, trong bụng của những vị phúc tấn cách cách đó chứa đầy oán hận, nhưng ngay cả Na Lạp thị và Niên thị còn chưa nói tiếng nào, thế nên các nàng cũng chỉ biết im lặng chịu đựng, không ai dám rời đi.

Cứ đợi như vậy đến nửa canh giờ sau, Dung Viễn toàn thân nồng mùi ngải diệp bước ra, Dận Chân thấy thì lập tức bước tới hỏi: “Tình hình sao rồi?”

“Đã cầm máu, thai tượng cũng tạm ổn định rồi, nhưng giữ được hay không thì phải trông chờ vào chính bản thân phúc tấn, đợi thuốc sắc xong thì lập tức uống ngay, từ đây cho tới lúc hạ sinh hài tử thì mỗi ngày đều phải uống thuốc đúng giờ, nhất định không được xuống giường, cũng không được ngồi dậy, cố gắng duy trì, giữ được ngày nào hay ngày đó.” Nghĩ đến việc nữ nhân mà mình yêu sâu đậm giờ đây đã thành thiếp thất của người trước mặt, trong lòng Dung Viễn cảm xúc ngổn ngang, mùi vị vừa chua vừa chát không nói nên lời.

“Làm phiền Thái y đêm hôm còn tới đây, Dận Chân vô cùng cảm kích.” Dận Chân nào biết được suy nghĩ trong lòng Dung Viễn, hắn nghe nói có thể giữ được hài tử thì liền thở phào nhẹ nhõm, chấp tay rồi rít cảm tạ Dung Viễn, còn nói: “Nếu Từ Thái y không vội trở về, chi bằng ở lại đây thêm một lát, đợi thai ổn định thêm rồi hãy đi có được không?”

“Dĩ nhiên là được.” Tối nay Dung Viễn không phải là Thái y trực đêm, chỉ ở lại Thái y viện hơi trễ một chút, vừa lúc gặp được Phi Thúy, nghe nói là phủ Từ bối lạc cần thì hắn không hề nghĩ ngợi mà ôm thùng thuốc đi cùng Phi Thúy ngay, chính vì muốn nhìn thấy Lăng Nhã, còn muốn trực tiếp nói với nàng vài câu.

Đến tận lúc này Na Lạp thị mới có cơ hội nói ra thắc mắc trong lòng: “Cơ thể muội muội xưa nay đều khỏe mạnh, trước đó cũng chưa từng bị va chạm hay té ngã gì, sao đột nhiên lại có dấu hiệu sảy thai, còn lại hung hiểm tới mức như vậy?”

Không chỉ mình nàng, trong lòng mọi người đều có thắc mắc tương tự, việc này đúng là kỳ lạ, khiến người người ta nghĩ mãi không ra.

Dung Viễn đêm chiều một lát rồi nói: “Lúc ta bắt mạch cho Diệp phúc tấn thì phát hiện được có một khoản thời gian máu trong cơ thể nàng ta lưu thông quá nhanh, do đó làm cho thai tượng bất ổn, có phải là Diệp phúc tấn đã ăn trúng thứ gì đó giúp lưu thông khí huyết hay không?”

“Không thể nào!” Na Lạp thị một mực bác bỏ suy đoán này của Dung Viễn: “Hai vị phúc tấn trong phủ có thai, phạm những thức ăn làm cho các nàng phải cực kỳ chú ý, tuyệt đối sẽ không xuất hiện thứ lạnh lẽo hay lưu thông khí huyết gì, ngay cả táo đỏ ta cũng sớm dặn dò không được dùng, chứ đừng nói chi tới việc thức ăn có vấn đề, Lý muội muội ăn cũng đâu có sao?”

“Đúng vậy, ta vẫn không có cảm giác gì không ổn.” Lý thị bước lên phía trước, Lăng Nhã không biết có phải do mình nhìn nhầm hay không, nàng cảm thấy lúc Lý thị nói câu này thì thần sắc hơi gượng gạo, nàng nghiêng đầu lấy tay áo che miệng nói với Lý Vệ: “Người có cảm thấy chuyện này là có người cố ý dụng tay dụng chân hay không?”

Lý Vệ đá viên trên châu không biết do ai làm rơi dưới chân, môi mấp máy: “Diệp phúc tấn xem hải tử trong bụng như sinh mệnh, nô tài từng thấy nàng ta dò hỏi Hạ đại phu những món ăn cần kiêng kỵ rất cẩn thận, mà thông qua việc nàng ta nâng đỡ Hồng Ngọc để củng cố địa vị lần này, có thể thấy được nàng ta không ngu xuẩn như chúng ta vẫn nghĩ, ngược lại, là người khôn khéo vô cùng, một người tâm tư kín đáo như vậy, chủ tử cảm thấy nàng ta sẽ ăn nhầm thức ăn, khiến cho vinh hoa phú quý của nàng ta rơi rụng sao?”

Lý Vệ phân tích kỹ càng, không mưu mà hợp với suy nghĩ của Lăng Nhã, nhưng có một việc nàng nghĩ hoài không hiểu, vì sao Lý thị lại không sao, thức ăn chuẩn bị cho hai nàng đều như nhau, mà Diệp Tú vừa xem xong tuồng diễn liền xuất huyết, nếu nói do thức ăn trước khi xem diễn, thì thời gian như vậy là quá lâu.

Bên kia, Na Lạp thị đang liệt kê cho Dung Viễn tất cả các món ăn được chuẩn vị để đưa tới Thanh Âm các tối nay, trí nhớ của nàng cực tốt, mấy chục món ăn đều được nàng nhớ không sai một nột, thậm chí ngay cả nguyên liệu trong đó nàng cũng thuộc như lòng bàn tay.

“Nếu những món ăn này không có tác động từ bên ngoài, vì thần thật sự không hiểu tại sao Diệp phúc tấn lại trở nên như vậy.” Dung Viễn nghe hết hàng loạt các món ăn thì không phát hiện được món nào có hại cho thai phụ, lập tức chau mày, nghĩ mãi cũng không ra được mấu chốt nằm ở đâu.

Dận Chân hơi nôn nóng nói với Lý thị: “Nguyệt Như nàng thật sự không sao chứ? Có muốn từ Thái y bắt mạch cho nàng hay không?”

“Sức khỏe của chính mình mà không lẽ thiếp thân không biết hay sao? Thật sự rất tốt, không có chút nào không thoải mái cả, không cần làm phiền Từ Thái y.” Trong mắt Lý thị thoáng hiện ra chút sợ hãi, bàn tay giấu trong tay áo hơi run lên.

Thấy nàng đã khẳng định như vậy thì Dận Chân cũng không ép nàng, chỉ dặn nàng phải cẩn thận, có gì bất thường phải lập tức báo ngay cho hắn biết, hải tử của Diệp Tú đã đi dạo một vòng ở quỹ môn quan, có trở về được hay không còn chưa biết, hắn tuyệt đối không muốn hải tử của Lý thị lại bắt ngờ ra đi.

“Những món ăn từ phòng bếp nói chung không có vấn đề gì.” Niên thị đột nhiên nói câu này, khiến từng người đang có mặt ở đây rung mình, đúng là không ít người nghi ngờ, chỉ có điều không dám nói thẳng ra trước mặt Dận Chân mà thôi, chung quy chuyện lần này không nhỏ, nếu thật sự có người nhúng tay, chỉ sợ không thể nương nhẹ.

Ánh mắt Dận Chân trầm lại, vuốt cằm giọng nặng nề: “Nàng muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.” Hắn từ nhỏ đến lớn đều ở trong cung, đối với những thủ đoạn mà các vị phi tử vẫn dùng để tranh giành sủng ái của Hoàng a mã trong hậu cung, không đến mức rõ như lòng bàn tay nhưng cũng nghe cũng thấy, hắn tuyệt đối không muốn phủ của mình cũng xảy ra những chuyện tương tự.

Niên thị rũ đôi mi, nhìn vào ngón tay của mình lộ ra khỏi tay áo, lẳng lặng nói: “Chuyện này nhất định là có nguyên nhân, thiếp thân nghi ngờ trong phủ có người muốn hại Diệp phúc tấn, nếu cuối cùng vẫn không tra được, dù Diệp phúc tấn qua khỏi lần này cũng chỉ uống công mà thôi.”

Na Lạp thị càng nghe càng sợ hãi, nhin không được mà xen vào: “Có phải là muội muội nghĩ nhiều rồi hay không, ai mà to gan lớn mật như vậy, dám mưu hại con nối dòng của Bối lạc gia.”

Niên thị nghe vậy thì có ý mỉa mai: “Lòng người khó lường, không phải ai cũng có tâm địa Bồ tát như tỷ tỷ, tri nhân tri diện bất tri tâm, không đảm bảo được có người bí quá hóa liều.” Nói đến điểm này nàng bỗng nhớ tới gì đó, nhìn vào bụng Lý thị cười nhẹ: “Tỷ tỷ quả thật là may mắn, cũng đang mang thai, mà lại bình yên vô sự.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Hoa Hồng

Edit: Ớt Hiêm

Lời này vừa dứt thì mặt Lý thị liền biến sắc, khi thấy ánh mắt nghi ngờ của Dận Chân nhìn mình, nàng lập tức nổi giận: “Muội muội nói vậy là có ý gì,

không lẽ nghi ngờ ta là người mưu hại Diệp muội muội? Đúng là nực cười, ta với Diệp phúc tấn trước giờ là tỷ muội thân thiết, lại cùng nhau có thai, sao lại có thể mang tâm mưu hại?”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, tỷ muội ruột còn có thể trở mặt thành thù, huống chi chỉ là tình như tỷ muội, Diệp phúc tấn mang thai trước tỷ vài tháng, nghĩ là nàng ta sinh trước, nếu là nam hài, thì đó chính là trưởng tử, còn hài tử của tỷ tỷ chỉ có thể làm con thứ mà thôi, chẳng lẽ trong lòng tỷ tỷ thật sự không có chút khó chịu nào sao?”

“Đúng là nói xằng nói bậy.” Lý thị giận dữ trách móc Niên thị, lạnh lùng tiếp: “Lời người nói không sai, hài tử của ta có khả năng sẽ trở thành con thứ, vậy còn người, còn những người khác thì sao, sau này hài tử của ai sinh ra thì cũng là con thứ cả. Người nói ta có tâm tư này, chẳng phải cũng là đang nói chính mình, nói tất cả mọi người ở đây sao?”

Hai người không thèm nghe Na Lạp thị khuyên nhủ, cứ gây gổ gay gắt, khiến cho nét mặt của Na Lạp thị cũng trở nên khó coi.

“Thôi được rồi, im lặng hết đi!” Dận Chân không nhịn nữa mà ngắt lời các nàng, day day ấn đường, trong lòng tính toán một chút rồi nhìn qua Dung Viễn này giờ vẫn chưa nói thêm gì: “Ta muốn nhờ Thái y giúp ta kiểm tra mấy món ăn tối nay một chút, xem thử có gì khả nghi hay không?”

Sau khi Dung Viễn gật đầu rất nhẹ thì có người đưa tất cả những món Diệp Tú đã ăn tối, hẩn kiểm tra kỹ càng từng món từng món, các loại bánh trước đó cũng nhanh chóng được kiểm tra, đến lúc cầm tới chén trà hạnh nhân còn dính lại một chút trà trên miệng chén, nét mặt Dung Viễn chợt biến đổi, hương vị của trà hạnh nhân này nồng hơn bình thường, hẩn phát hiện trong đó có mùi của một thứ không nên có, vì sợ đoán sai nên liền nếm thử, cuối cùng hẩn khẳng định mình không lầm. Dung Viễn ngược lên nói với Dận Chân vẫn luôn chờ bên cạnh: “Chén trà hạnh nhân này đã bị người khác bỏ hoa hồng vào.”

“Hoa hồng?!” Na Lạp thị hoảng sợ thốt lên, công dụng của hoa hồng là gì nàng biết rất rõ, phẩm nữ nhân nào không muốn giữ thai thì sẽ lấy hoa hồng sắc nước uống, không bao lâu, cái thai trong bụng sẽ trôi ra ngoài, biến thành một vũng máu đen, thai phụ bình thường thấy nó chỉ lo không tránh kịp.

Sắc mặt Lý thị trắng bệch, theo bản năng nhìn về chỗ ngồi của mình lúc này, thấy trên bàn nhỏ vẫn còn chén trà hạnh nhân giống như vậy, đáy mắt nàng không giấu được hoang mang.

Lúc đó, trong lòng Lăng Nhã cũng giật mình, trà hạnh nhân... Sao lại trùng hợp như vậy được? Nàng bị người khác dẫn dụ tới phòng bếp, đúng lúc gặp phải Lý Trung, ngay sau đó thì kiểm tra được trong trà hạnh nhân có hoa hồng, còn xem làm cho Diệp Tú sảy thai, trong chuyện này... Nàng càng nghĩ thì càng thấy không đúng, giống như có một bàn tay vô hình ở phía sau sắp xếp tất cả.

Dận Chân tức giận vô cùng, đập mạnh lên mặt bàn làm cho chén trà nảy lên cao, bắn cả nước vào tay hẩn, miệng quát lớn: “Việc như vậy mà cũng dám làm, đúng là to gan! Nói, rốt cuộc ai đã phát triển như vậy?”

Niên thị nhướn mày lên, đối mắt chớp nhẹ: “Thiếp thân nhớ là toàn bộ thức ăn sử dụng ở Thanh Âm các hôm nay đều do một tay đích phúc tấn chuẩn bị.” Đích phúc tấn cũng được, Lý thị cũng được, đối với nàng mà nói thì đều như nhau.

“Phúc tấn...” Dận Chân nhìn về phía Na Lạp thị đang sợ hãi, dù không nói gì thêm, nhưng câu hỏi đó ý tứ đã quá rõ ràng, trong đôi mắt neho lại có một tia sáng rét buốt, khiến cho người nào nhìn thấy cũng kinh sợ.

Niên thị vội quỳ xuống nói: “Bối lạc gia và thiếp thân đã là phu thê nhiều năm, thiếp thân là người thế nào Bối lạc gia dĩ nhiên hiểu rõ nhất. Tất cả những thức ăn được đưa tới Thanh Âm các hôm nay đúng là do đích thân thiếp thân chuẩn bị, nhưng thiếp thân có thể thề với trời, tuyệt đối không bỏ hoa hồng vào đó.” Nàng cúi đầu rũ mắt xuống, hàng mi mỏng nhẹ bao bọc trọn ánh mắt lo lắng của nàng: “Thiếp thân là người từng mất đi hài tử, hiểu rõ nỗi đau mất con. Thử hỏi thiếp thân làm sao có thể nhẫn tâm gây ra nỗi đau thấu trời đó cho người khác chứ? Huống chi chuyện của Diệp phúc tấn tra ra, người bị nghi ngờ đầu tiên chính là thiếp thân, làm vậy chẳng phải là ngu không ai bằng, tự tìm đường chết hay sao.”

Đúng như lời Na Lạp thị nói, nếu có người xảy ra chuyện, người đầu tiên bị nghi ngờ chính là nàng, làm như vậy đối với nàng trăm hại mà không có một lợi. Nhớ tới thái độ thường ngày của Na Lạp thị, Dận Chân bỗng thấy nghi ngờ vừa rồi của mình là không có căn cứ, lại nghe nàng nhắc tới Hoàng Huy, ánh mắt hẩn trở nên mềm mại, sự nghi ngờ trong lòng cũng như băng tuyết nhanh chóng tan ra, thay vào đó là sự áy náy và thương cảm vô cùng, nhìn Na Lạp thị đang run rẩy, nói: “Ta hiểu rồi, sức khỏe của nàng không tốt nên đừng quỳ. Phi Thúy, đỡ chủ tử người đứng lên đi.”

Khỏe môi của Niên thị hơi động, cười lạnh nói: “Không vào hang họp thì sao bắt được cọp con, nếu hôm nay không có Từ Thái y thì cũng chẳng ai biết trong trà hạnh nhân có người bí mật bỏ hoa hồng, dĩ nhiên cũng chẳng có ai nghi ngờ đích phúc tấn người.”

Đối mặt với khiêu khích của Niên thị một lần nữa, dù Na Lạp thị hiền lành đến mấy cũng không nhịn được nữa mà trầm mặt, vịn tay Phi Thúy đứng lên lạnh lùng nói: “Ta cũng nhớ rất rõ, nước dùng để pha trà hôm nay là do muội muội chuẩn bị, nếu nói về khả nghi, chẳng lẽ muội muội tránh được sao?”

Niên thị không ngờ Na Lạp thị lại đẩy chuyện này lên người mình, gương mặt liền biến sắc, trong lúc sợ ý nàng đã quên mất điểm mấu chốt đó, nếu vì vậy mà khiến Dận Chân đồn nghi ngờ lên người nàng thì quả là hậu quả khôn lường. Nghĩ đến đây nàng vội vàng kêu oan cho chính mình: “Thiếp thân oan uổng, nước này từ lúc vận chuyển từ trên núi Sơn Tuyền xuống tới giờ thiếp thân cũng chưa từng đụng tới, sao có thể bỏ thuốc và trong đó được, và lại nếu bỏ vào nước thì lẽ ra trong tất cả các chén trà đều phải có hoa hồng chứ.”

“Có hay không, chỉ cần mời Từ Thái y xem qua là biết ngay.” Theo yêu cầu của Na Lạp thị, Dung Viễn lại kiểm tra mấy chén trà và các thứ còn lại, những thứ khác thì không có vết tích của hoa hồng, nhưng trong mỗi chén trà hạnh nhân đều có, cho dù Diệp Tú uống chén nào thì cũng có kết quả tương tự.

Hoa hồng vốn là một vị thuốc lưu thông khí huyết, tuy tối kỵ với thai phụ nhưng lại vô hại với người bình thường; hay nói cách khác, dù bỏ hoa hồng vào

tất cả các chén trà, mọi người uống cũng không phát hiện ra.

Na Lạp thị vừa nghe nói trong những chén trà hạnh nhân khác cũng có hoa hồng thì lòng trầm xuống, lúc này trong phủ mang thai không chỉ có một mình Diệp Tú, nên nàng vội vàng tới trước mặt Lý thị lo lắng sốt ruột hỏi: “Muội muội quả thật không sao chứ? Trà hạnh nhân kia...”

“Bối lạc gia yên tâm, trà hạnh nhân đó thiếp thân chưa uống miếng nào.” Lý thị mỉm cười trấn an Dận Chân: “Lúc này thiếp thân cảm thấy trong ngực khó chịu buồn nôn, ăn gì cũng không vào, nên sau khi trà hạnh nhân này được dâng lên thì chỉ để ở bên cạnh, người cũng chưa ngửi qua. Nếu Bối lạc gia không tin...” Lý thị liếc nhìn Tình Dung: “Đi lấy chén trà hạnh nhân tới đây cho Bối lạc gia xem.”

Màu sắc của trà hạnh nhân này rất đậm, nếu đã uống qua thì sẽ lưu lại vết trà trên miệng chén, nhìn vào là biết ngay. Tình Dung đi lấy chén trà hạnh nhân của Lý thị, trên đường quay lại không cẩn thận để tà váy vướng vào chân ghế, nhất thời lao đảo ngã xuống đất, chén trà trên tay cũng văng ra vỡ nát, Tình Dung mặc kệ té đau, vội vàng quỳ rạp xuống thỉnh tội.

“Nha đầu nguoi sao lúc nào cũng vụng về như vậy hả, đúng là đáng chết.” Lý thị bực mình mắng nàng, đang muốn nói tiếp thì Dận Chân đã xua tay: “Thôi, chỉ là chuyện nhỏ thôi, quan trọng là nàng và hài tử không sao.”

Lý thị nghe vậy thì cười dịu dàng, tay đặt lên trên bụng vẫn chưa to bao nhiêu, nói: “Thiếp thân chắc chắn sẽ liều chết bảo vệ hài tử của chúng ta, tuyệt đối không để nó có chuyện gì. Còn về chuyện hạ độc...” Nàng ngập ngừng một chút rồi tiếp: “Thứ cho thiếp thân nói thẳng, thức ăn và nước pha trà đúng là do đích phúc tấn và Niên phúc tấn chuẩn bị, nhưng lại qua tay nhiều người, mà phòng bếp cũng không phải là cấm địa, ai cũng có thể tự do ra vào, muốn hạ độc cũng không hề khó. Thay vì cứ ở đây suy đoán vô căn cứ, chi bằng gọi hạ nhân tới điều tra cho kỹ càng, xem có đúng là có người đã ra vào phòng bếp hay không.”

Dận Chân suy nghĩ thoáng qua, cảm thấy lời của Lý thị cũng có vài phần đạo lý thì bảo Cầu Nhi đi gọi Lý Trung tới, trà hạnh nhân là do hấn pha, nhắc tới người khả khi dĩ nhiên sẽ nghĩ tới hấn đầu tiên.

Tâm tư Lăng Nhã ngày càng nặng nề, nàng gần như biết trước cục diện sắp xảy ra, sau khi Lý Trung tới, chỉ cần hỏi sơ, dù việc hấn gặp được nàng chỉ là tình cờ, nhưng tất nhiên hấn sẽ nói rằng nàng từng ở xuất hiện ở khu vực gần phòng bếp, đến lúc đó chỉ sợ mọi nghi ngờ sẽ đổ dồn lên người nàng mà thôi, bây giờ nàng chỉ còn biết cầu mong an bài của nàng có thể hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Qua Nhĩ Giai Thị

Edit: Ót Hiếm

Dù biết rõ tình huống đang tiến triển theo hướng bất lợi cho mình, nhưng Lăng Nhã lại không thể ngăn cản, chỉ còn biết trơ mắt đứng nhìn nguy cơ ngày một tới gần.

Lý Trung và đồ đệ của hấn tới rất nhanh, lúc biết được trong trà hạnh nhân của mình pha có hoa hồng, hấn sợ tới mức hai chân mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất đập đầu kêu oan, miệng liên tục nhắc đi nhắc lại hai từ ‘oan uổng’, trán hấn cũng đập tới mức bầm tím.

Dận Chân không nói không rằng, chỉ nhìn chăm chăm vào hấn, thấy biểu hiện của hấn cũng không giống như đang nói dối, mới lạnh lùng thốt lên: “Trừ nguoi ra thì còn có ai tới phòng bếp, hoặc là đã tiếp xúc với trà hạnh nhân hay không?”

Sau khi suy nghĩ rất cẩn thận thì Lý Trung mới chần chừ nói: “Nô tài không biết chuyện này có tính hay không, chính là lúc nô tài xách ấm đồng Long phượng đi ra để chuẩn bị pha trà hạnh nhân thì gặp Lăng phúc tấn ở cửa phòng bếp.”

Lăng Nhã? Dận Chân bỗng giật mình, theo bản năng nhìn về phía Lăng Nhã, hấn kiểu nào cũng không nghĩ ra được chuyện này lại có liên quan tới nàng, chẳng lẽ là nàng? Không hiểu vì sao, nghĩ đến kết quả này lòng Dận Chân bỗng nhiên rất khó chịu.

Việc gì tới cũng đã tới, muốn trốn cũng không được.

Lăng Nhã thờ dãi trong lòng, đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Dận Chân, bước lên nói: “Dạ phải, đúng là thiếp thân từng đi ngang qua phòng bếp, cũng từng gặp Lý Trung.”

“Tại sao nàng phải làm như vậy?” Dận Chân đi tới trước mặt Lăng Nhã trong tiếng xì xào của mọi người, mỗi bước của hấn đều rất nặng nề, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn không rời khỏi khuôn mặt bình tĩnh của Lăng Nhã, đầy vẻ đau thương.

“Thiếp thân chỉ gặp Lý Trung, cũng chưa từng đụng chạm tới bất cứ thứ gì, Bối lạc gia không tin thì cứ hỏi Lý Trung, lời thiếp thân nói là thật hay giả.” Nàng nói, cố gắng không để lộ ra cảm xúc hoảng loạn của bản thân, điều này cũng được Lý Trung xác nhận, nhưng Niên thị vẫn cứ khịt mũi coi thường, nói thẳng ra nếu không có gì mờ ám, thì tại sao đang xem diễn lại đi ngang qua phòng bếp?

“Đúng vậy, rốt cuộc là muội muội đi đâu, hãy thành thật nói đi.” Thấy Lăng Nhã chần chờ chưa giải thích, trong lòng Na Lạp thị như có lửa đốt, năm lần bảy lượt hỏi nàng, chỉ sợ Dận Chân trong cơn nóng giận sẽ định tội nàng. Tuy Dận Chân chưa nói gì, nhưng ánh mắt rõ ràng là đang chất vấn.

Lăng Nhã biết chuyện này không thể nói qua loa cho qua, đành phải kể lại chuyện Y Lan đi ngoài rất lâu mà vẫn chưa về, nàng không yên tâm nên đi tìm, còn việc có người cố tình dẫn dụ nàng tới phòng bếp thì nàng không đề cập tới, chuyện này không có chứng cứ, nói ra cũng chẳng ai tin, thậm chí sẽ nói nàng vì muốn thoát tội nên bịa đặt lung tung. Nàng chỉ kể là trong lúc đi tìm Y Lan thì đánh rơi mất cây trâm cài trên tóc, tìm mãi không thấy, hỏi Lý Vệ thì hắn nói từ lúc xem diễn đã không thấy cây trâm kia nên cho rằng nàng không cài nó. Nàng liền nghĩ nó không rơi ở Thanh Âm các mà có thể rơi trong lúc nàng trên đường tới đây, liền dọc theo đường đi để tìm, lúc đi ngang qua phòng bếp thì gặp Lý Trung.

“Chỉ là một cây trâm thôi, sao lại vội vàng đi tìm như vậy?” Niên thị khịt mũi xem thường lời nói của Lăng Nhã.

Lăng Nhã cúi đầu không nói gì, nhưng Dận Chân chợt nhớ gì đó, hần thốt lên: “Có phải là cây trâm Thất Bảo Linh Lung đó không?” Hắn nhớ rõ lúc hắn tặng cây trâm đó cho nàng, nàng thích tới mức cầm mãi trên tay, vui vẻ vô cùng.

Lăng Nhã cảm thấy bất ngờ, nàng ngẩng đầu, hai mắt sáng lên, tựa như ánh dương rực rỡ phía chân trời: “Bối lạc gia vẫn còn nhớ sao? Đó là cây trâm Bối lạc gia tặng, thiếp thân xem như trân bảo, ai ngờ lại làm rơi mất, thiếp thân thật sự không còn mặt mũi nào nhìn Bối lạc gia.”

“Thôi, chỉ là việc ngoài ý muốn, đừng tự trách mình nữa, đúng như Tổ Ngôn nói, chỉ là một cây trâm thôi, nếu không tìm được thì ta lại cho người làm một cây khác giống y như vậy cho nàng.”

Niên thị vẫn không tin, trên đời này lấy đâu ra nhiều thứ trùng hợp như vậy, đa phần là do người cố tình sắp đặt, nên nàng lập tức hỏi: “Người nói Y Lan ra ngoài rất lâu, vậy đã tìm ra nguyên nhân chưa?”

Lăng Nhã chưa kịp trả lời thì Na Lạp thị đã vội vàng lên tiếng giải vây cho nàng: “Phù này lớn như vậy, Y Lan mới đến đây có hai lần, chắc là đi lạc cũng không chừng.”

Niên thị lạnh lùng nói: “Lúc này chính miệng Lăng phúc tấn nói là có Mặc Ngọc đi cùng, không lẽ Mặc Ngọc cũng lạc đường?”

Câu hỏi này khiến cho Na Lạp thị cứng họng, giải thích như vậy đúng là không hợp lý, tuy nàng muốn nói đỡ cho Lăng Nhã, nhưng lại không nắm rõ tình hình nên đành hữu tâm vô lực, nàng nhìn Lăng Nhã nói: “Chuyện lúc đó cuối cùng là sao, muội muội cứ nói thật, đừng sợ.”

“Dạ.” Lăng Nhã nhún người kể lại toàn bộ những việc mà Y Lan và Mặc Ngọc đã gặp trên đường, đến đoạn gặp quý, mọi người xi xầm bàn tán không ngừng, đa phần bọn họ không tin những điều nàng kể, tuy Dận Chân cũng có biểu hiện kỳ quái, nhưng chuyện ma quỷ thật sự quá hoang đường, khó khiến người ta tin phục, đó cũng là lý do vì sao lúc này Lăng Nhã chần chờ không nói rõ nguyên nhân.

Đội nàng kể xong, về mặt Niên thị đầy mỉa mai khinh thường: “Chẳng lẽ Lăng phúc tấn xem chúng ta là hài đồng ba tuổi sao, chuyện ngốc nghếch như vậy mà cũng bịa ra được, người nghĩ có người tin sao?”

“Chủ tử không có nói dối.” Mặc Ngọc lao về phía trước, nói tiếp: “Lúc nô tỳ dắt Y Lan tiểu thư quay về đúng là có nhìn thấy mặt quý nên sợ tới mức ngất đi, sau khi tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở một chỗ khác, nô tỳ có thể thề những gì nô tỳ nói là thật, nếu có nửa điều giả dối thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống đầu.”

“Người là nha hoàn của nàng ta, dĩ nhiên nói giúp cho nàng ta rồi, ngoài người và muội muội của Lăng phúc tấn ra, còn có người nào khác có thể chứng minh việc này hay không?” Niên thị bĩu môi coi thường lời nói của Mặc Ngọc, vốn chẳng tin lấy một chữ, Dận Chân cũng bán tín bán nghi.

Lăng Nhã suy nghĩ một lát rồi nhìn thẳng vào mặt Dận Chân: “Tuy không có nhân chứng trực tiếp, nhưng lúc hai người Y Lan trở về kể chuyện này với thiếp thân, Vân phúc tấn cũng ở bên cạnh, nàng ta có thể chứng minh thiếp thân không nói dối.” Vân phúc tấn chính là Qua Nhĩ Giai thị, khuê danh của nàng là Vân Duyệt, vì vậy nên người trong phủ hay gọi nàng là Vân phúc tấn.

Thấy Dận Chân nhìn mình, Qua Nhĩ Giai thị vội bước tới trước mặt Dận Chân, nhún người hành lễ, Dận Chân nôn nóng phát phát tay ý bảo nàng đứng lên: “Lời Lăng phúc tấn vừa nói nàng cũng nghe rồi đó, rốt cuộc chuyện đó có thật không?”

“Hồi bẩm Bối lạc gia, thiếp thân...” Qua Nhĩ Giai thị nhìn Lăng Nhã, trong đôi mắt thon dài hiện lên một ý cười kín đáo và lạnh lẽo, khi Lăng Nhã còn chưa nhìn ra ý cười này hàm chứa điều gì, thì lời Qua Nhĩ Giai thị nói đã khiến toàn thân nàng lạnh ngắt: “Thiếp thân chưa từng nghe muội muội của Lăng phúc tấn nói gì về chuyện ma quỷ cả, đúng là nàng ta và Mặc Ngọc có ra ngoài một lúc, nhưng sau đó đã quay lại ngay, không có đi rất lâu như lời Lăng phúc tấn nói.”

Vốn tưởng rằng đây là thần dược cứu mạng, ai ngờ vào lúc then chốt nhất lại trở thành kịch độc chí mạng, mặt Lăng Nhã hơi tái lại, thân mình lung lay sắp ngã, Qua Nhĩ Giai thị là người ngồi gần mình nhất, mà giờ nàng ta lại nói như vậy, có khác gì phán mình tội chết đâu, có lời nói của nàng ta, Lăng Nhã dù nhảy vào sông Hoàng hà cũng rửa không sạch tội. Nhưng mà, lục lại ký ức, Lăng Nhã nhớ rõ mình chưa từng làm gì đắc tội với Qua Nhĩ Giai thị, sao nàng ta lại muốn vu oan mình trước mặt tất cả mọi người, muốn dồn mình vào chỗ chết?

“Người nói dối!” Mặc Ngọc cứ thế bước qua, chỉ thẳng vào mặt Qua Nhĩ Giai thị hét lên: “Rõ ràng là chúng ta có kể chuyện gặp quý, người cũng nghe được, thậm chí còn khuyên chúng ta tới miếu xin vài miếng bùa, sao giờ người lại đổi trắng thay đen, hãm hại chủ tử của chúng ta?”

Qua Nhĩ Giai thị lấy tay vỗ vỗ lên ngực, giọng nói cực kỳ khổ sở: “Ta cũng hi vọng Lăng muội muội trong sạch, nhưng bắt ta phải làm trái lương tâm, nói dối hồng giúp muội muội che dấu hiểm nghị, thật sự ta không làm được.”

Không thể không thừa nhận khả năng diễn của Qua Nhĩ Giai thị thật sự cao siêu, nếu Lăng Nhã không phải là người trong cuộc, e là cũng bị nàng ta lừa dối. Bây giờ nhớ lại, có thể lúc đó Qua Nhĩ Giai thị chủ động nói chuyện với mình cũng là cố ý, đợi đến lúc nàng không đề phòng thì đâm thêm một dao.

Chuyện đã tới nước này rồi, Lăng Nhã bỗng trở nên bình tĩnh lại, tâm tư biến chuyển rất nhanh, suy nghĩ dần dần sáng tỏ; từ việc Y Lan đi ngoài đến việc nàng bị người dẫn dụ tới phòng bếp, đến lúc Diệp Tú xảy ra chuyện rồi Qua Nhĩ Giai thị trở mặt, tất cả đều do người nào đó cố ý sắp đặt. Có điều bây giờ biết thì cũng đã muộn, người này hành động kín đáo cẩn thận, nàng vốn không tìm ra được bất cứ sơ hở nào trong kế hoạch này.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Nhận Tội

Edit: Ớt Hiêm

“Nàng thật sự khiến ta thất vọng!” Dận Chân nhìn thẳng vào Lăng Nhã, ánh mắt chứa sự đau đớn, hiện tại tất cả những chứng cứ đều dồn về phía nàng, chứ không phải do hấn không tin nàng.

“Thiếp thân không làm chuyện này.” Lăng Nhã bắt lực lắc đầu, nàng thừa biết Dận Chân là người đa nghi, trong tình huống này tất nhiên sẽ nghi ngờ nàng, nhưng khi nghe chính miệng hấn nói ra câu đó, tim nàng vẫn đau như cắt, nước mắt không còn kìm được, rơi ra hòa lẫn vào trong bóng đêm mờ mịt.

Nàng khóc vì Dận Chân, nhưng lại khiến Dung Viễn đau đến xé lòng, hấn và Lăng Nhã là thanh mai trúc mã, hấn biết rõ tính tình của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện ác độc như vậy, rõ ràng là đang bị người khác hãm hại, hóa ra một năm qua, nàng ở trong phủ Bối lạc này cũng chẳng dễ dàng gì.

Nghĩ vậy, hai tay hấn nắm chặt trong tay áo, chỉ còn cách đó mới giúp hấn không để lộ tâm trạng lúc này của mình.

Niên thị phui phui cổ tay áo thêu bách hoa, mặt lộ rõ sự đắc ý: “Chứng cứ phạm tội đã vô cùng xác thực, Lăng phúc tấn người có biện hộ nữa cũng vô dụng mà thôi. Mưu hại con cháu Hoàng gia là tội lớn, phải giao cho Tông Nhân phủ xử theo luật lệ.”

“Mong Bối lạc gia nghĩ lại!” Na Lạp thị lật đặt nói: “Chuyện xảy ra hôm nay có rất nhiều điểm đáng ngờ, huống chi bắt trộm phải có tang vật, độc hoa hồng vẫn chưa tìm ra, hơn nữa cũng chẳng có chứng cứ nào chứng minh Nữu Hỗ Lộc thị trực tiếp hạ độc vào trà, tất cả cần phải được tra xét kỹ càng thêm một lần nữa, để tránh vu oan cho người tốt.”

“Đích phúc tấn nói rất đúng, trước mắt nên điều tra thật kỹ càng rồi hẵng nói.” Lý thị cũng phụ họa thêm vào. Tông Nhân phủ là đâu chứ? Đây được xem là nơi quản lý các vấn đề liên quan tới Hoàng tộc, nếu lúc này Lăng Nhã bị định tội, vào Tông Nhân phủ rồi, dù không chết cũng đừng mong lành lặn mà ra ngoài.

“Nếu không có gì thẹn với lòng thì sao nàng ta phải bịa ra chuyện ma quỷ để gạt mọi người làm gì, rõ ràng là có mờ ám, cả chuyện làm rơi cây trầm kia cũng là nói dối. Còn về hoa hồng...” Niên thị cười mỉa mai rồi hé đôi môi mọng phun ra những từ lạnh lẽo: “Đã đạt được mục đích rồi thì còn giữ lại trong người làm gì cho người ta phát hiện.” Nàng không thích Lăng Nhã đã lâu, chuyện Nhung Cầu trước đây vẫn còn ngẹn trong cổ họng của nàng, đã vậy thái độ của Dận Chân đối với Lăng Nhã luôn mập mờ khó hiểu, hiện tại đây là cơ hội hiếm có, tất nhiên nàng sẽ nắm chặt không buông.

Này giờ Dận Chân vẫn chưa hề mở miệng, biểu cảm trên gương mặt luôn lạnh lùng trở nên vô cùng phức tạp, nếu đổi lại là một nữ nhân khác, chắc là hấn đã sớm đưa tới Tông Nhân phủ rồi. Nhưng đây là Lăng Nhã, là người duy nhất hấn tin tưởng trong các vị phúc tấn cách cách, nếu những gì Lăng Nhã nói là thật, vậy chẳng phải là hấn không cho nàng lối thoát sao? Chưa bao giờ hấn nghĩ, có một ngày hấn sẽ vì một người không phải là Mi Nhi mà đắn đo lưỡng lự như vậy, hoàn toàn không giống với bản tính của mình.

“Đúng là muội muội vẫn còn ở đây.” Trong lúc Dận Chân còn đang do dự thì bỗng một giọng nói vang lên, nhìn lại thì thấy Ôn Như Ngôn mặc một bộ y phục màu xanh lá sen đính ngọc trai trắng đang từ xa đi tới, ban đầu nàng rất niềm nở, lúc thấy Dận Chân và toàn bộ mọi người đều nhìn về phía mình, thì hơi ngạc nhiên rồi nhanh chân bước tới chào hỏi.

“Nãy giờ nàng đi đâu?” Dận Chân nhíu mày hỏi, lúc này vì Diệp Tú xảy ra chuyện nên ai cũng rối ren, hấn cũng chẳng quan tâm Ôn Như Ngôn có mặt hay không.

Thấy thần sắc hấn không tốt, Ôn Như Ngôn cẩn thận trả lời: “Lúc này trong lúc xem diễn thiếp thân không cẩn thận đã làm đổ rượu lên áo, vì sợ thất lễ nên thiếp thân liền về phòng thay y phục, trên đường quay lại đi ngang phòng bếp thì nhặt được một cây trầm, thiếp thân nhận ra đó là vật Bối lạc gia ban tặng xuống, nên cố tình tới đây trả lại cho muội muội.” Nàng vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một cây trầm vàng được khảm bảy loại bảo thạch, đúng là cây Thất Bảo Linh Lung.

Nhìn thấy cây trầm, không ai ngạc nhiên hơn Lăng Nhã, nàng đã tự tay ném nó đi, vì nàng dự tính nếu lỡ bị hỏi tới thì sẽ lấy lý do đi tìm cây trầm, nhưng việc Qua Nhĩ Giai thị cần nàng một cái đã vượt xa tính toán của nàng, vì vậy chiêu này cũng trở nên vô dụng.

Lăng Nhã không ngờ vậy mà cũng may mắn để Ôn Như Ngón nhặt được, nàng ta đưa cây trâm ra vào lúc này, tuy vẫn không thể rửa sạch tội của mình, nhưng ít ra cũng chứng minh những gì mình vừa nói lúc này không phải là hồ ngôn loạn ngữ.

Nàng ta muốn giúp mình sao? Thời gian qua mình cố tình lạnh nhạt xa cách với nàng ta, lâu rồi không qua lại, hai người chẳng khác gì người xa lạ, trăm ngàn lần không ngờ được vào lúc này nàng ta lại đứng ra giúp mình, chẳng lẽ nàng ta không trách mình sao? Nội tâm của Lăng Nhã chuyển biến vô cùng phức tạp.

Niên thị không tin Ôn Như Ngón, đang định hỏi thì bỗng nghe Dung Viễn vẫn im lặng này giờ nói: “Thật ra nếu Bối lạc gia muốn biết ai là người bỏ hoa hồng vào trong trà cũng không phải là việc khó.”

Câu này khiến mọi người như bưng tỉnh, nhất là Dận Chân, hần vội vàng hỏi xem đó là cách gì, Dung Viễn chấp tay nói: “Thật ra ai đã từng chạm vào hoa hồng thì sẽ bị dính màu đỏ rất nhạt trên da, mắt thường nhìn không ra, nhưng chỉ cần nhúng vào trong nước muối, màu đỏ sẽ hiện lên rất rõ. Cách này được truyền lại trong y thư cổ nên không có nhiều người biết đến, chắc người hạ độc cũng chẳng học nhiều biết rộng, nên Bối lạc gia chỉ cần thử qua là biết.”

“Người đâu, mang nước muối tới đây!” Lúc này, Dận Chân không hề phân vân do dự, lập tức gọi người làm ngay, này giờ trong lòng hần vẫn luôn hi vọng, hi vọng Lăng Nhã không phải là hung thủ, hi vọng mọi chuyện chỉ là do hần đa nghi mà thôi.

Sau khi nước được mang tới, Lăng Nhã là người đầu tiên nhúng tay vào, trong thời khắc đó, Dận Chân có cảm giác như mình ngừng thở, đến tận lúc đôi tay của Lăng Nhã sạch sẽ không hề có bất cứ màu đỏ nào, thì hần mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Quá tốt, không phải là nàng...

Sau Lăng Nhã, mấy người Na Lạp thị, Niên thị, Lý thị, Qua Nhĩ Giai thị cũng lần lượt nhúng tay vào chậu nước, đều không có gì khác thường, sau đó đến lượt hạ nhân, bọn họ mới là mấu chốt, thân là chủ tử, chuyện hạ độc này chẳng ai tự mình làm, thường thì hạ nhân sẽ làm thay họ.

Khi chậu nước được đưa tới trước mặt tên đồ đệ Tiểu Tứ của Lý Trung thì sắc mặt hần bỗng trở nên hoảng sợ, một hai không chịu nhúng tay vào chậu nước muối, khi Lý Trung hỏi thúc thì hần bất thành linh bỏ chạy.

Hành động đó của hần đã trả lời tất cả, không cần hỏi nhiều, chắc chắn hoa hồng là do hần bỏ vào trà, ngoài dự đoán của mọi người, kể cả Lý Trung, chẳng ai nghĩ hung thủ lại là đồ đệ bên cạnh hần.

Không cần Dận Chân lên tiếng, ngay lúc Tiểu Tứ bỏ chạy thì Cầu Nhi và Chu Dung đã lập tức đuổi theo, hần chạy chưa được bao xa thì đã bị hai người tóm lấy đưa tới trước mặt Dận Chân.

Dung Viễn liếc nhìn Tiểu Tứ, quẹt ngón tay sạch sẽ của mình qua nước trong chậu đồng, mặt nước vốn tĩnh lặng đến mức có thể phản chiếu trọn vẹn những ngôi sao trên bầu trời đêm vì vậy mà gọn sóng: “Thật ra hoa hồng chẳng lưu lại vết tích gì trên tay hết, là do ngươi có tật giật mình mà thôi.”

Tên này xem nữa đã hại Lăng Nhã phải gánh chịu oan ức, với hần, Dung Viễn không hề có chút cảm thông.

Dận Chân đá một cước vào người Tiểu Tứ, tức giận quát: “Nói, ai đã sai ngươi hạ độc mưu hại hai vị phúc tấn?” Tiểu Tứ chỉ là một tên sai vặt, không thể vô duyên vô cớ lại đi hại hai vị phúc tấn đang thịnh sùng, chắc chắn sau lưng hần có người chủ mưu, có thể người này vì ghen ghét đố kỵ mà sai Tiểu Tứ hạ độc.

Nhiều nữ nhân ở cùng nhau không thể tránh được cạnh tranh giành sủng ái, về điểm này Dận Chân hiểu rất rõ, nhiều lúc hần cũng mắt nhắm mắt mở mặc kệ các nàng, nhưng lần này đã vượt quá ranh giới cuối cùng của hần, hần nhất định phải bắt được kẻ chủ mưu sau lưng Tiểu Tứ.

“Nô tài... Nô tài không biết, nô tài không biết gì hết.” Tiểu Tứ run rẩy quỳ trên đất, hần thậm chí hận vì vừa rồi mình không đủ bình tĩnh, lại tin vào phương pháp của tên Thái y kia, nhưng giờ đây có nói có hỏi thì cũng không còn kịp.

Na Lạp thị chau mày nén giận nói: “Nên ngươi khai ra người đứng sau lưng, thì sẽ có cơ hội giữ lại mạng sống, bằng không chỉ còn một con đường chết.”

Tuy Tiểu Tứ mạng hèn, nhưng hần cũng không muốn chết nên liền dập đầu ‘Bụp bụp’, moi gan moi ruột nói ra toàn bộ sự thật mà mình biết được: “Nô tài thích đánh bạc, mấy hôm trước thiếu người ta một đồng nợ, bọn họ tuyên bố nếu không trả thì sẽ chặt tay của nô tài, nô tài rất sợ, lúc bản thân chẳng biết nên làm gì thì có người quảng cho nô tài một túi bạc và một bình hoa hồng, nói rằng chỉ cần nô tài canh lúc không ai để ý, bỏ hoa hồng vào nước mà sư phụ dùng để châm trà hạnh nhân phục vụ buổi diễn ở Thanh Âm các đêm nay, thì số bạc kia sẽ là của nô tài. Nhiều đó cũng khoảng một trăm lượng, nô tài nhất thời bị ma xui quỷ khiến nên đã đồng ý với nàng ta.”

“Người đưa hoa hồng cho ngươi là ai?” Không chỉ Na Lạp thị, mấy người Niên thị cũng rất nôn nóng chờ đợi câu trả lời của Tiểu Tứ, ai ngờ Tiểu Tứ lại lắc đầu: “Lúc đó là buổi tối, nàng ta lại che mặt, nô tài không biết là ai. Còn về số bạc kia, sau khi trả nợ thì còn dư lại ba mươi lượng, nô tài giấu nó dưới gầm giường.” Nói tới đây, hần bỏ đến gót chân Dận Chân, tự tát mạnh vào mặt mình cầu xin: “Nô tài nhất thời bị ma xui quỷ khiến nên phạm phải tội tày trời, nô tài đã biết sai rồi! Xin Bối lạc gia khai ân, tha cho mạng chó của nô tài, xin ngài khai ân!”

Dận Chân thấy có tra hỏi nữa thì cũng chẳng được gì, liền cúi đầu cười lạnh: “Chỉ vì một trăm lượng hèn mọn mà đã dám mưu hại chủ tử, thứ nô tài như ngươi giữ lại có ích lợi gì!” Hần quay đầu qua nói với Cầu Nhi: “Lời hần ra ngoài đánh, ngươi giám sát cho ta, chưa đánh chết thì chưa được quay về.”

“Dạ!” Cầu Nhi nhận lệnh, cùng Chu Dung lôi Tiểu Tứ lúc này đã sợ tới hồn tiêu phách tán ra ngoài, rất nhanh sau đó đã nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết, lúc đầu còn ồn ào, sau đó thì dần dần nhỏ lại rồi im bặt.

Việc này là do Tiểu Tử tự mình gieo gió gặt bão, nhưng tận mắt nhìn thấy một người còn sống sờ sờ bị đánh đến chết, Lăng Nhã vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Yêu

Sau đó không lâu, thị nữ phụ trách chăm sóc Diệp Tú đến báo rằng sau khi Diệp Tú uống thuốc của Từ Thái y kê thì tình trạng đã đỡ hơn rất nhiều, thai cũng không động nhiều như lúc đầu, có lẽ sẽ qua được ải này. Dân Chân nghe vậy thì vui mừng vô cùng, Na Lạp thị cũng chấp tay cảm ơn trời cao phù hộ, trong cái rủi cũng có cái may, tiếc nuối duy nhất là không bắt được người chủ mưu đứng sau lưng điều khiển Tiểu Tử hạ độc.

“Chuyện lần này thật sự đa tạ Từ Thái y.” Dân Chân có ấn tượng cực tốt với vị Thái y trẻ tuổi nhưng y thuật lại cao siêu này, lệnh Chu Dung lấy năm trăm lượng ngân phiếu ra rồi tự tay đưa cho Dung Viễn, nói: “Đây là chút tâm ý của ta, mong Từ Thái y nhận lấy.”

“Cứu người là trách nhiệm của vi thần, nào dám nhận tiếng cảm ơn, còn số bạc này...” Dung Viễn nhìn thấy dấu ấn trên ngân phiếu là của ‘Bảo Thuận ngân hiệu’, một ngân hiệu lớn nhất kinh thành, thì nói: “Bối lực gia vẫn nên giữ lại thì hơn, bổng lộc của vi thần ở Thái Y viện cũng đủ trang trải cuộc sống hàng ngày rồi.”

Dân Chân nài thêm vài lần, thấy Dung Viễn vẫn nhất định không nhận thì đành chịu thua, ấn tượng dành cho Dung Viễn lại tốt hơn mấy phần, có thể vững tâm trước tiền tài, đủ thấy phẩm hạnh người này cũng cao như y thuật, hơn hẳn những tên đại phu cứ thấy tiền là sáng mắt kia.

“Cực nhọc cả đêm, các vị muội muội cũng mệt rồi, quay về nghỉ ngơi đi, có ta và Bối lực gia ở đây là được.” Na Lạp thị thấy mọi chuyện cũng đã tạm ổn thì cho phép mọi người trở về.

Mấy người Tổng thị đã mệt mỏi này giờ, nhưng vì ngại Dân Chân và Na Lạp thị còn ở đây nên không dám phản nài, nay nghe được phép trở về thì không chần chờ thêm nữa, mau chóng tản đi. Còn Lý thị vốn muốn ở lại, nhưng nàng đang mang thai, bây giờ lại nửa đêm, chợt lo chợt sợ khiến nàng mệt mỏi không chịu nổi, hữu tâm vô lực, đành phải dặn dò hạ nhân nếu có gì thì lập tức báo với nàng.

Lăng Nhã đi theo sau mọi người, trong thoáng chốc xoay người rồi đi, ánh mắt nàng nhìn qua Dung Viễn cũng đang được Chu Dung tiễn về, đúng lúc hân cũng nhìn qua, bốn mắt chạm nhau giữa không trung, tuy không nói với nhau lời nào, nhưng như đã ngầm hiểu ý.

Chưa xót từ từ dâng lên trong lòng, bóng lưng hai người cách nhau càng ngày càng xa.

Hơn mười năm làm bạn, chẳng qua cũng chỉ là một duyên phận thoáng qua, đời này đã định hai người hữu duyên vô phận...

Dung Viễn được Chu Dung đưa đến cổng, xe ngựa đã chờ sẵn ở đó, Dung Viễn nhắc chân định bước lên xe thì bỗng khựng lại, thu chân về chỗ cũ, vỗ vỗ trán bật cười: “Coi đầu óc của ta này, ngân châm dùng xong lại quên lấy về, đúng là hồ đồ.”

Chu Dung nghe vậy thì vội trả lời: “Không biết Từ Thái y để ngân châm ở đâu? Nô tài lập tức quay lại lấy tới cho ngài.” Chu Dung là người bên cạnh Dân Chân, giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, hẳn thấy Dân Chân đối với Dung Viễn rất khách khí thì cũng không dám làm gì phật ý.

Dung Viễn suy nghĩ rồi lắc đầu nói: “Châm ta để ở chỗ rất kín đáo, chỉ sợ nói người cũng chưa chắc tìm được, cứ để tự ta đi, chỉ phiền người bảo xa phu chờ một lát.”

Có thể bỏ được một việc dĩ nhiên Chu Dung không từ chối, thật lòng mà nói, nếu đêm nay hẳn không ngủ được một lát thì sẽ chịu không nổi, nên nhân lúc này có thể tranh thủ chớp mắt, nhưng hẳn đồng ý rồi thì lại hơi bất an trong lòng: “Xa phu dĩ nhiên không thành vấn đề, có điều Từ Thái y ngài có còn nhớ đường tới Thanh Âm các không?”

“Vừa mới đi qua nên ta vẫn còn nhớ, không đến nỗi lạc đường đâu.” Trong nụ cười nhẹ nhàng, Dung Viễn xoay người bước qua ngưỡng cửa thêm một lần nữa, khi vừa quay lưng về phía Chu Dung, nụ cười trên môi hẳn lập tức biến mất không còn tung tích, thay vào đó là sự nôn nóng và mong đợi.

Ngay lúc Dung Viễn vừa đi qua khỏi ngoại viện thì có một bóng người từ chỗ rẽ tối đi ra, là Lý Vệ, nô tài cận thân của Lăng Nhã, hẳn kính cẩn hành lễ nói: “Từ Thái y phải không ạ? Chủ từ nhà ta mời ngài qua đó một chuyến.”

Dung Viễn nhận ra hẳn, lập tức gật đầu đi theo, suốt quãng đường đi Lý Vệ cố tình chọn những cung đường ít người qua lại để tránh bị nhìn thấy, vòng vèo một lát mới đến được Tịnh Từ cư, Lăng Nhã đã chờ ở bên trong, thấy Dung Viễn tới thì im lặng chẳng nói gì, chỉ âm thầm roi lệ, chứng tỏ trong lòng vô cùng kích động.

Một tiếng thờ dài hắt ra bên tai Lăng Nhã, hẳn cúi xuống, dùng bàn tay dày rộng đặt dưới cằm nàng, chỉ để hứng được những giọt nước mắt đang rơi, hệt như lúc trước...

“Khó lắm mới gặp lại nhau, lẽ ra phải vui mừng mới đúng, sao lại khóc?” Giọng nói của hấn nghệt đặc, rõ ràng trong mắt cũng ngân ngấn nước, mà lại cố kìm nén không cho chúng rơi ra. “Cuối cùng huynh cũng đã tới.” Không mở miệng còn đỡ, mở miệng rồi nước mắt còn rơi nhiều hơn, là chẳng ngừng, chẳng mấy chốc mà lòng bàn tay của Dung Viễn đã biến thành một hồ nước nhỏ, trong xanh phẳng lặng, chứa rất nhiều nỗi chua xót chẳng thể nói thành lời.

Lăng Nhã đoán là hấn muốn gặp, nên mới bảo Lý Vệ âm thầm chờ đợi, nàng nghĩ là mình có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng đến lúc này mới biết, dù vì tình cảm trong quá khứ hay là vì sự áy náy với Dung Viễn, nàng đều không thể bình tĩnh ung dung.

“Muội ở đây, dĩ nhiên là ta muốn tới.” Hấn trả lời rất tự nhiên, giống như là một đạo lý, cúi đầu nhìn xuống lòng bàn tay đầy nước mắt của mình, hấn nở một nụ cười rất dịu dàng: “Muội ngừng khóc có được không? Nước mắt của muội nhiều thật đó, ta hứng không nổi nữa rồi.”

Lăng Nhã nghe hấn nói vậy thì bật cười, vừa lau nước mắt vừa ra hiệu ý bảo hấn ngồi xuống: “Từ Thái y biết nói đùa từ lúc nào vậy?”

“Từ Thái y?” Dung Viễn ngạc nhiên trong chốc lát rồi chợt hiểu ra, cảnh còn người mất, thân phận của hai người hiện giờ không giống như xưa, sao Lăng Nhã có thể gọi hấn một tiếng ‘Dung Viễn ca ca’ như trước đây nữa chứ?

Hấn rút bàn tay nặng tựa ngàn cân của mình lại, chưa chát hỏi một câu mà hấn đã đợi cả một năm: “Muội sống có tốt không?”

“Huynh không hận ta sao?” Lau sạch nước mắt trên mặt, Lăng Nhã hỏi ngược lại: “Ngày ấy ta đối xử với huynh như vậy, huynh không hận sao?”

Đúng lúc này, Mặc Ngọc bê tới một khay trà xanh, đưa cho Dung Viễn một chén, Dung Viễn mở nắp chén trà thổi thổi rồi nhẹ nhàng nói: “Sao lại hận, những gì muội nói hôm đó không phải là lời thật lòng, nói về đau lòng, chắc là muội đau hơn ta rất nhiều.” Hấn ngược mắt lên, ánh mắt trong như nước: “Nhã nhi, ta chưa từng nghi ngờ muội, dù muội vì người nhà mà nhẫn tâm vứt bỏ tình cảm hơn mười năm của chúng ta, lúc muội gạt ta nói là muội ham vinh hoa phú quý, ta cũng không tin, quả nhiên ta đoán đúng, muội làm vậy là có lý do, ta không cần hỏi nhiều. Nay ta chỉ muốn biết Nhã nhi ở nơi này có tốt hay không?”

“Dĩ nhiên là tốt.” Lăng Nhã nhìn xung quanh, bốn phía được bày biện tinh xảo hoa lệ, cười nói: “Bối lạc gia đối xử với ta rất tốt, nếu không đã chẳng ban cho ta một nơi ở đẹp như vậy.”

“Nếu hấn đối xử tốt với muội, lúc này đã không nghi ngờ muội.” Lời của Dung Viễn như một cây kim nhọn đâm mạnh vào trái tim Lăng Nhã, khiến nàng đau đến muốn ngừng thở, nhưng vẫn cố gắng biện bạch: “Chuyện thường thôi mà, trong tình cảnh đó, ai lại chẳng hoài nghi, với lại Bối lạc gia cũng đâu có tin lời người khác, nên đâu có lập tức áp giải ta tới Tông Nhân phủ.”

“Nhã Nhi, muội yêu hấn đúng không?” Dung Viễn lặng lẽ nhìn nàng, đáy mắt chứa đầy đau khổ: “Chỉ có yêu một người mới trăm phương nghìn kế biện hộ giúp người đó như vậy.”

Lăng Nhã không trả lời ngay, chậm rãi mở nắp chén trà, nhìn những lá trà xanh cứ chìm xuống rồi nổi lên, tựa như cuộc đời thay đổi thất thường: “Yêu hay không thì có khác gì nhau, cả đời này của ta đã định là phải thuộc về Ái Tân Giác La Dận Chân, sinh tử họa phúc gì cũng không liên quan tới huynh, Từ Thái y!”

Nàng cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối, nhưng đổi lại, Dung Viễn không thấy mát mát, mà là kích động, từ lúc gặp lại nàng, dù kích động đến đâu hấn cũng cố gắng kìm nén để không tạo áp lực cho Lăng Nhã. Nhưng lúc này đây, hấn không thể chế ngự được cảm xúc của mình nữa, luống cuống chụp lấy hai bả vai của Lăng Nhã, hét lên: “Không liên quan tới ta ư? Sao lại không liên quan tới ta? Muội là nữ nhân duy nhất mà cả đời Dung Viễn ta yêu thương, dù muội gả cho ai, dù muội biến thành như thế nào, chỉ cần muội vẫn còn là Nữ Tử Hắc Lăng Nhã thì không thể nào không liên quan tới ta! Vĩnh viễn không thể nào!”

Đây là lần đầu tiên Lăng Nhã thấy hấn lớn tiếng với mình, thậm chí là hét lên, nên trong nhất thời không biết phải làm gì, chỉ ngơ ngác nhìn hấn, giống như trước mặt nàng là một người xa lạ.

Dung Viễn cũng cảm thấy mình đang luống cuống, hấn rút tay lại rồi hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, sau đó mới gần từng chữ: “Nhã Nhi, ta biết hiện giờ muội thân bất do kỷ*, nên chưa bao giờ ta hi vọng muội có thể trở về bên cạnh ta thêm một lần nữa, hôm nay ta tới đây, chỉ muốn nói với muội một câu: Chỉ cần ngày nào Từ Dung Viễn ta còn hơi thở, thì ngày đó ta vẫn tận lực nghĩ cách bảo vệ muội, nhất định không để muội phải chịu bất cứ thương tổn nào.”

(*Không thể làm việc gì đó theo ý mình.)

Chân tình của Dung Viễn khiến Lăng Nhã vô cùng cảm động, nàng cắn chặt môi để không bật ra những ghen ngào hỗn loạn trong cổ họng, cuối cùng cũng thốt ra được tiếng gọi đã kìm nén rất lâu: “Dung Viễn ca ca, huynh cần gì phải như vậy, muội không đáng, không đáng để huynh đối xử như thế...”

“Chỉ cần ta thấy đáng là đủ rồi.” Dung Viễn cười, không kìm được vui mừng. Hấn với tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Lăng Nhã, nhẹ nhàng như lông vũ, yên tĩnh như nước sâu: “Từ nay, muội cứ tiếp tục làm Lăng phúc tấn của muội, còn ta vẫn tiếp tục làm Từ Thái y của ta, nếu có gặp nhau, thì là một phúc tấn gặp một Thái y, ta đồng ý với muội, tuyệt đối không vượt quá thân phận.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 76: Kẻ Giấu Mặt (Thượng)

Những gì Dung Viễn nói khiến cho Mặc Ngọc thật sự khó hiểu, yêu thương và đoạn tuyệt, rõ ràng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau, sao có thể lẫn lộn vào nhau được chứ? Nhưng Lăng Nhã thì khác, nàng hiểu, vì hiểu nên nàng tự bịt chặt miệng mình, cố gắng không cho bật ra tiếng khóc.

Dung Viễn yêu nàng, nên tình nguyện nhận hết mọi đau khổ về mình, không cướp đoạt, không ép buộc, chỉ mong được lặng lẽ đi cạnh nàng hết cả đời cả kiếp...

“Đừng khóc.” Dung Viễn nắm chặt bàn tay trong tay áo, cố nén xúc động đưa cánh tay lên lau nước mắt giúp nàng: “Đường đường là phúc tấn của Tứ A ca mà sao lại thích khóc như vậy, để người khác thấy được thế nào cũng bị chê cười.”

“Đâu có.” Lăng Nhã biết hẳn nói vậy là để giúp chính bản thân mình không khóc nên nàng cũng vội lau nước mắt rồi thản nhiên nói: “Chỉ bị bụi bay vào mắt thôi.”

“Như vậy là tốt nhất.” Dung Viễn chẳng vạch trần hành động vụng về này của nàng, ngược lại còn tỏ ra thông cảm, giống như đã buông được gánh nặng trong lòng: “Khóc cười không được theo tâm trạng thật, muội ở trong phủ bối lạc phải nhớ kỹ điều này.”

“Ta biết.” Lăng Nhã vỗ vỗ gương mặt vẫn còn ướt của mình, hỏi: “Từ Thái y, Diệp phúc tấn thật sự không sao chứ?”

Dung Viễn gật đầu nhẹ nhàng, nói: “Tạm thời thì không sao, nhưng có thể trụ được bao lâu thì ta cũng không dám xác định, tóm lại là Nhã nhi đã đắc tội với ai mà khiến người ta giăng bẫy ác độc đến mức đó để hãm hại muội?” Nhớ lại chuyện tối nay hẳn vẫn còn ghê sợ trong lòng, nếu Tiểu Tứ không bị hãm lừa thì e là Lăng Nhã đã bị áp giải tới Tông Nhân phủ.

Lăng Nhã khều khều viên ngọc Cảnh Thái Lam được khảm trên hộ giáp đeo ở ngón tay út, buồn bã nói: “Việc ta được sủng ái cũng có không ít người ganh ghét, nhưng hận tới mức bày ra thế cục như vậy, ngoài Niên thị ra ta không nghĩ được ai khác.” Đối mặt với Dung Viễn, dĩ nhiên nàng chẳng cần giấu diếm. Qua Nhĩ Giai thị là thứ phúc tấn, có thể khiến nàng ta nghe lời, vu oan cho mình, thì phân vị của người đó phải cao hơn, chắc chắn đích phúc tấn sẽ không hại mình, còn Lý thị thì đang muốn lôi kéo mình, trong một thời gian ngắn sẽ không trở mặt, tính tới tính lui chỉ có một mình Niên thị, nàng ta vẫn luôn coi mình là cái gai trong mắt.

“Đã biết là ai rồi thì sau này muội nói gì làm gì cũng phải đề phòng cẩn thận, đừng để mắc bẫy của nàng ta nữa.” Dứt lời, Dung Viễn đứng dậy nói: “Nói lâu vậy rồi, ta cũng nên đi thôi, không nên để người khác nghi ngờ. Tình trạng của Diệp phúc tấn hiện tại không tốt lắm, tuy có thuốc hỗ trợ, nhưng sinh non là chuyện tất nhiên, tốt nhất là muội đừng tới gần nàng ta. Hiện giờ ta sống tại ngô Hộc ở thành Tây, nếu muội có việc gì cần thì cứ phái người tới đó tìm ta.”

Lăng Nhã nhìn Dung Viễn thật kỹ, nuốt nỗi đau ly biệt vào lòng, bình thản nói với Tiểu Lộ Tử đang chờ bên cạnh: “Giúp ta đưa Từ Thái y ra ngoài.”

Trong thoáng chốc đã bước ra khỏi cửa, thân hình Dung Viễn chìm vào bóng đêm dày đặc, ánh nến mờ nhạt lay động lập lờ trong màn tối mênh mông, như thể sẽ tắt lịm bất cứ lúc nào.

Lý Vệ nhìn theo bóng lưng gầy guộc u sầu dần xa, không che được cảm xúc, lắc đầu nói: “Từ Thái y là một người trọng tình trọng nghĩa. Đáng tiếc...”

Hắn không nói tiếp là đáng tiếc điều gì, nhưng lòng Lăng Nhã hiểu rõ, đúng vậy, ngoài hai chữ ‘đáng tiếc’ ra thì còn có thể nói gì nữa bây giờ?

Mặc Ngọc nhấn khuôn mặt tròn nhỏ của mình lại, nói: “Ta thì khác, ta cảm thấy Từ Thái y thật kỳ lạ, rõ ràng là thích chủ tử mà cứ nói cái gì mà ‘muội làm phúc tấn của muội, ta làm thái y của ta’, bộ nói vậy hẳn không cảm thấy đau lòng sao?”

Khóe môi của Lý Vệ hơi nhếch lên, xoa cái đầu thấp hơn hẳn gần một nửa của Mặc Ngọc: “Ngươi còn nhỏ nên không hiểu cái gọi là tình yêu đâu, đợi sau này khi ngươi thật sự thích một người thì sẽ hiểu những lời Từ Thái y nói hôm nay có ý nghĩa gì.”

“Không được xoa đầu của ta.” Mặc Ngọc bực bội hất cánh tay trên đầu mình ra, búi tóc được chải rất gọn gàng giờ đã bị Lý Vệ xoa tới rối rùi.

Thế gian, tình nghĩa là gì?

Khiến người sinh tử hẹn vì có nhau!

Trời nam đất bắc cách đầu,

Rã rời mưa nắng, bạn bầu mấy khi.

Gặp nhau vui thú mấy thì,

Mà nay cách biệt chia ly nỗi đời.

Phải lòng nhi nữ ấy thôi,

Lời đây muốn ngỏ mà người cách xa.

Nghìn năm núi tuyết bao la,

Thân này lẽ bóng biết là về đâu. (*Đây là mấy câu thơ được dịch từ bài thơ ‘Mô ngư nhi - Mô chim nhạn’ của Nguyên Hiếu Vãn, nguyên bản như sau:

Vấn thể gian tình thị hà vật.

Trực giao sinh tử tương hứa?

Thiên nam địa bắc song phi khách,

Lão sí kỷ hồi hàn thử.

Hoan nhạc thú,

Ly biệt khổ.

Tự trung canh hữu si nhi nữ.

Quân ứng hữu ngữ,

Miêu vạn lý tăng vân

Thiên sơn mộ tuyết,

Chích ảnh hướng thùy khứ?)

Dung Viễn ca ca, món nợ kiếp này muối nợ huynh không có cách nào trả hết, chỉ mong được chuyển thế luân hồi, nếu thật sự có kiếp sau, muối nguyện dùng cả đời để báo đáp huynh. . .

Trăng cong vút như lưỡi liềm mỏng manh treo trên bầu trời đen thẫm, khi mọi người đang yên giấc nồng, có một người vẫn ngồi trên ghế tử đàn ngoài sân viện, mắt nhắm nghiền bất động như đang ngủ, trên tay cầm một chén trà đã nguội, ánh nến lập lòe khiến cái bóng của người đó hắt lên tường trở nên hư ảo mông lung. Đến tận khi có thêm một bóng người nữa xuất hiện, người đó mới mở mắt ra, lạnh lùng nhìn thân trang áo choàng mũ trùm đầu vừa mới tới, hỏi: “Đã đến rồi sao?”

“Dạ.” Người mặc áo choàng cười nhẹ, tháo mũ trùm đầu, lộ ra một gương mặt xinh như hoa như ngọc, là Qua Nhĩ Giai thị, nàng khom người vui vẻ hành lễ với nữ nhân đang ngồi trên ghế: “Thiếp thân thỉnh an phúc tấn, phúc tấn vạn phúc.”

“Ngồi xuống đi.” Nữ nhân trên ghế gạt đầu, mười ngón tay thon dài lộ ra khỏi ống tay áo thêu hoa sắc sảo, móng tay của nàng không sơn màu đỏ bình thường, mà là màu đỏ tím, dưới ánh sáng mờ nhạt, nó trở nên quý dị khác thường, nàng nhìn vào mấy đầu ngón tay của mình, nhẹ nhàng nói: “Chuyện đêm nay, chúng ta đã tính sai. . .”

Sau khi Qua Nhĩ Giai thị ngồi xuống ghế thì có thị nữ bê trà tới, dâng trà xong, nàng ta im lặng lùi về sau lưng nữ nhân kia. Qua Nhĩ Giai thị áp chén trà nóng vào hai lòng bàn tay lạnh lẽo, thở dài: “Đúng vậy, tương đầu kế hoạch này đã chặt chẽ lắm rồi, ai ngờ cuối cùng lại lộ ra một vị Từ Thái y và á Ôn Như Ngôn kia, mà nhất là vị Thái y, chỉ dựa vào một cách bịa đặt lại có thể lôi đầu Tiểu Tứ ra, nhờ vậy Nữ Hồ Lộc thị kia mới thoát tội.”

“Cái này gọi là ‘người tính không bằng trời tính’. Rõ ràng Ôn Như Ngôn và Nữ Hồ Lộc thị đã trở mặt không còn qua lại với nhau, vậy mà vào thời khắc quan trọng nhất, nàng ta lại xuất hiện để giải vây.” Ngón tay đeo hộ giáp vàng gõ nhẹ vào miệng chén trà phát ra tiếng ‘Toong’ nhỏ, hàm răng ngà nghiền chặt bật ra một câu khiến người ôn lạnh: “Thôi, nếu trời không muốn nàng ta chết nhanh như vậy, thì chúng ta cứ tiếp tục chơi đùa với nàng ta một thời gian nữa, trước sau gì ta cũng khiến cho nàng ta chết không được thoải mái.”

Qua Nhĩ Giai thị đã quen với việc mỗi khi nhắc tới Lăng Nhã là người này căm hận vô cùng, nên chỉ cười nói: “Phúc tấn nghĩ được như vậy dĩ nhiên là tốt, nhưng tiếc là chúng ta vất vả lắm mới bày được cái bẫy này, một mũi tên hạ tới ba con chim, không ngờ, Nữ Hồ Lộc thị bình an vô sự không nói, mà ngay cả Lý thị cũng chẳng hề hấn gì, mỗi Diệp thị động thai thì cũng đã được Từ Thái y cứu chữa, không biết cuối cùng cái thai đó sẽ sống hay chết nữa.”

“Yên tâm đi, nhất định nó không sống nổi.” Nữ nhân hất mạnh tóc mai, cười lạnh: “Lúc này nên để mắt tới Lý thị nhiều hơn nàng ta, ta nhớ rõ ràng lúc đưa trà hạnh nhân tới, Lý thị từng uống qua, tại sao lại không có việc gì? Lại còn nói dối với Bối lạc gia là chưa từng uống?”

Qua Nhĩ Giai thị cúi đầu im lặng, hai người đều biết trà hạnh nhân có vấn đề, nên lúc dâng trà lên liền kín đáo quan sát Diệp thị và Lý thị không rời mắt, cả hai đều tận mắt thấy các nàng đã uống qua, nhưng tại sao một trong hai lại chẳng có động tĩnh gì?

“Hay tại nàng ta uống ít?” Qua Nhĩ Giai thị ngờ ngợ nói, so với Diệp thị uống hơn nửa chén trà thì Lý thị chỉ nhấp môi sau đó không uống thêm miếng nào.

“Nếu vậy thì sao nàng ta lại nói dối Bối lạc gia?” Nữ nhân bóp nhẹ trán mình, nàng không thể nào nghĩ ra được lý do cho việc đáng ngờ này.

“Hay là...” trong đầu Qua Nhĩ Giai thị bỗng hiện ra một suy đoán hoang đường, nhưng chỉ có nó mới có thể giải thích được điểm đáng ngờ này, có điều chuyện này liên can quá lớn, nên nàng cứ ngập ngừng không dám nói ra khỏi miệng.

Nữ nhân kia thấy Qua Nhĩ Giai thị muốn nói lại thôi thì nhủ mảy, lập tức một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, nàng liền đoán ngay Qua Nhĩ Giai thị đang muốn nói gì, nàng vốn không kiêng dè nhiều như Qua Nhĩ Giai thị, nên lạnh lùng nói: “Hay là Lý thị vốn không mang thai, đúng không?”

Qua Nhĩ Giai thị vội cúi người xuống nói: “Phúc tấn nhìn mọi thứ rõ ràng, thiếp thân không dám giấu diếm, khả năng này thật sự rất lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Kể Giấu Mặt (Hạ)

Edit: Ốt Hiêm

Đúng, nếu sự thật là như vậy, thì những gì đã xảy ra trước đó có thể được giải thích dễ dàng, không cho Thái y bắt mạch là vì sợ bị phát hiện mình không có hỉ mạch, mà người không có thai uống phải nước hoa hồng thì dĩ nhiên cũng sẽ không sao. Còn việc đại phu bắt mạch an thai cho nàng, chắc chắn đã bị nàng mua chuộc thông đồng nói dối, đợi đến mười tháng lâm bồn thì ôm đại một hài tử ở ngoài về, biến nó thành hài tử của mình, giúp nàng ngồi vững vị trí trắc phúc tấn, thậm chí là vị trí ngạch nương của thế tử.

Sau khi phân tích cẩn thận, nữ nhân này cảm thấy tức giận vô cùng, đập mạnh xuống bàn quát: “Quả thật to gan, dám làm lẫn lộn huyết mạch Hoàng thất!”

“Phúc tấn coi chừng đau tay.” Qua Nhĩ Giai thị nhỏ tiếng khuyên nhủ: “Đúng là nàng ta cả gan làm loạn, nhưng đây là một chuyện tốt đối với người, Lý thị không có thai mà lại nói dối là có thai, hài tử này dĩ nhiên không thể được sinh ra từ bụng nàng ta, chỉ cần phúc tấn chứng minh được hài tử của nàng ta là đã chủng ở bên ngoài, nàng ta lập tức không có ngày trở mình, dù sống sót thì cũng chỉ là những ngày đau khổ mà thôi.”

Nữ nhân từ từ bình tĩnh lại, nghĩ tới điểm này, nàng cười lạnh: “Nàng ta đã tự tìm đường chết, không lý nào ta lại không thành toàn cho nàng ta. Lẫn lộn huyết mạch Hoàng thất là tội lớn, khi đã chứng thực rồi thì người chết không phải chỉ một mình Lý Nguyệt Như, mà là cả cừu tộc Lý thị, đúng là báo ứng! Báo ứng! Ha ha ha!”

Nói xong câu cuối cùng, nàng cười thê lương, chẳng khác gì tiếng cú đêm, như điên như cuồng, chứa đựng oán hận vô biên không cách nào giải nổi, thù hận kiểu đó khiến người ta phát lạnh, vậy mà Qua Nhĩ Giai thị giống như chẳng nghe được gì, bình thần chậm rãi uống chén trà trên tay, đợi đến khi tiếng cười tàn nhẫn ngưng lại, thì mới khuyên một câu: “Người chết cũng không thể sống lại được, phúc tấn cũng đừng quá thương tâm, tránh tổn hại tới sức khỏe.”

“Ngươi yên tâm, trước khi đòi được món nợ máu này, ta tuyệt đối sẽ không để mình có chuyện.” Nữ nhân lạnh lùng trả lời rồi nhủ mảy nhìn Qua Nhĩ Giai thị: “Đáng tiếc nhất là ngươi đã lộ mặt trước Nữ Hồ Lộc thị, từ nay nàng ra nhất định sẽ rất đề phòng ngươi, muốn dắt nàng ta vào bẫy cũng khó.”

Trông nét Qua Nhĩ Giai thị chuyển động nhanh như chớp, đặt chén trà xuống bàn rồi đứng dậy mỉm cười: “Thật ra muốn đối phó với Nữ Hồ Lộc thị cũng không khó, trước mắt đang có một cơ hội rất tốt, không biết phúc tấn có muốn nghe hay không?”

“Thật sao? Nói ta nghe xem” Nữ nhân nghe vậy thì ngồi thẳng lại, neho đôi mắt phượng nhìn chăm chăm Qua Nhĩ Giai thị.

Thấy nữ nhân trước mặt có hứng thú với lời nói của mình, Qua Nhĩ Giai thị cười tươi hơn một chút, nàng sờ sờ châu hoa trên búi tóc, chậm rãi nói: “Lúc muội muội của Nữ Hồ Lộc thị quay lại thì luôn miệng nói mình nhìn thấy quý, xưa nay quý thân luôn khiến người ta kính sợ, ta thấy tuy Nữ Hồ Lộc thị nói không tin, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng, nếu đã vậy, sao chúng ta không giúp nàng ta thấy quý luôn đi?”

“Ý ngươi là...” Ánh mắt nữ nhân bỗng sáng lên, nghĩ lại những gì đã xảy ra trước đó. Đúng vậy, nếu làm tốt, đây có thể sẽ thành một nước cờ hay.

Qua Nhĩ Giai thị cúi đầu mỉm cười, hệt như một đoá Thủy tiên e lệ thẹn thùng, khác hẳn với tâm kế ác độc của nàng: “Tuy nước cờ này không thể giúp phúc tấn trừ bỏ cái đinh trong mắt, nhưng sẽ biến thành một bóng ma khiến nàng ta ăn không ngon ngủ không yên, cũng giúp phúc tấn hả giận phần nào.”

“Rất tốt!” Nữ nhân nở một nụ cười hiếm có, phẩy vẩy đứng dậy từ từ đi tới bên cạnh Qua Nhĩ Giai thị, đặt bàn tay trắng nõn lên vai nàng ta, cảm nhận được từng thớ thịt dưới tay mình đang căng cứng lại, nàng giữ nguyên nụ cười, nói: “Nếu là cách của người, thì cứ giao cho người làm đi. Yên tâm, những gì ta đã hứa với ngươi thì nhất định ta sẽ thực hiện, chỉ cần Nữ Hồ Lộc thị và Lý thị chết đi thì ngươi lập tức trở thành trắc phúc tấn.”

Qua Nhĩ Giai thị mừng rỡ, vội quỳ phục xuống, nói: “Đa tạ phúc tấn, thiếp thân nhất định làm Thiên Lôi của phúc tấn, sai đâu đánh đó.”

Nữ nhân hài lòng gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Nhân lúc trời còn chưa sáng, ngươi mau trở về đi.”

Sau khi Qua Nhĩ Giai thị ngán ân vạ tạ rồi đi rồi thì sắc mặt của nữ nhân lập tức đanh lại, không hề quay đầu mà nói với thị nữ nãy giờ vẫn đứng sau lưng: “Ngươi thấy sao?”

Thị nữ lẳng lẳng bước tới chỗ Qua Nhĩ Giai thị vừa ngồi, mở nắp chén trà nhìn vào rồi nói: “Nàng ta chưa hề động vào một miếng trà nào, động tác uống trà lúc này chẳng qua là diễn cho chủ tử xem thôi, chứng tỏ nàng ta rất cảnh giác với chủ tử. Người này không thể giữ lại.”

Nữ nhân liếc sơ chén trà, ánh mắt kiêng dè: “Ngươi nói đúng, chớ cần là chớ không sửa, Qua Nhĩ Giai thị kia nhìn im im vậy nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới cắn người.”

“Nếu trong lòng chủ tử đã rõ ràng, sao còn bàn mưu với nàng ta?” Thị nữ khó hiểu hỏi.

Nữ nhân tháo cây trầm phương khắc khoa bằng bạc xuống ngắm nghía: “Loại người này là một con dao hai lưỡi, tuy khó khống chế nhưng lại là một vũ khí vô cùng sắc bén, có thể giúp ta trừ bỏ người ta không muốn thấy. Chỉ cần ngày nào nàng ta còn lo lắng về thân phận thì ngày đó nàng ta vẫn nằm trong bàn tay của ta.”

Thị nữ vẫn còn e dè, nói: “Nô tỳ e là vị trí rắc rối vẫn chưa đủ thỏa mãn dã tâm của nàng ta đâu.”

“Ngươi nghĩ nàng ta sẽ có ngày đó sao?” Đôi môi đỏ của nữ nhân cong lên, trong khoảng khắc nở nụ cười, nàng buông tay ra, cây trầm bạc rơi vào chén trà kêu một tiếng ‘Beng’, khi trầm vừa chạm vào nước trà, thân trầm liền chuyển thành màu xanh thẫm: “Nàng ta cảnh giác với ta chẳng lẽ ta lại không ư, nàng ta tưởng chỉ cần không uống thì sẽ không có việc gì sao, nàng ta vẫn không ngờ được, độc này không cần phải trực tiếp uống vào, chỉ thấm vào nước bọt thôi, khi phát tác sẽ đau đớn như dòi bò trong xương cốt, có mơ cũng đừng mong thoát được cảnh này.”

Thị nữ là người được giao hạ độc vào trong trà, nhưng vẫn không biết đây là loại độc gì, giờ biết được nó kinh khủng như vậy thì mặt liền biến sắc, sợ hãi nhớ lúc này mình đã dùng tay rắc thuốc bột vào trong chén trà kia, vậy không lẽ mình cũng trúng độc?

Nữ nhân thừa biết nàng ta đang lo lắng, nên liền an ủi: “Yên tâm đi, da thịt đụng vào thì không có trúng độc, chịu khó rửa tay sạch sẽ trước khi ăn để tránh chất độc dính vào miệng là được, tuy ta có thuốc giải, nhưng tránh được vẫn hơn.”

“Nô tỳ nhớ kỹ.” Biết mình không bị sao thì thị nữ thầm thở phào, nịnh nọt: “Chủ tử mưu tính sâu xa, cho dù Qua Nhĩ Giai thị có mọc thêm cánh cũng khó thoát khỏi lòng bàn tay chủ tử.”

Nụ cười, khi sắp sửa hiện trên môi thì bỗng ngừng lại, nữ nhân nhìn bàn tay trắng như ngọc của mình, giọng trầm trầm hỏi: “Ta đáng sợ lắm đúng không?”

Sự đồng tình xẹt qua rất nhanh trong mắt thị nữ, lý do nào khiến chủ tử nàng biến thành như vậy, nàng là người hiểu rõ nhất, nên nàng lập tức quỳ xuống nói: “Trong lòng nô tỳ, chủ tử luôn là chủ tử trước đây, vẫn chưa bao giờ thay đổi.”

“Thật không?” Nữ nhân cúi đầu cười, một nụ cười chua xót khó hiểu: “Nếu trên đời này chuyện gì cũng như lúc ban đầu, thì gió thu đâu có buồn vì quạt giấy. Chứng tỏ ai ai cũng đều sẽ thay đổi theo thời gian.”

“Dù chủ tử có thay đổi thật đi nữa thì cũng do bị các nàng ta ép mà thôi, chính các nàng ta đã hại chủ tử thành ra như vậy, chủ tử làm vậy cũng là điều hiển nhiên.” Khi thị nữ nói những lời này, ánh mắt tràn đầy tức hận.

Nữ nhân nắm chặt hai bàn tay của mình, chặt tới mức mấy đốt tay trắng nhách, nhưng dù nàng ta có nắm chặt bao nhiêu đi nữa, thì thứ nàng quý trọng nhất cũng đã không còn, nếu sự thật đã là như vậy, thì tội gì nàng phải băn khoăn?

Haizzz... Đã không thể làm Phật Đà, một đời từ bị; thì đành hóa Tu La, khiến người nào có lỗi với mình sẽ phải chịu cảnh sống không bằng chết, phải ném hết tất cả những khổ sở mà nàng đã trải qua, cả đời này phải bị dẫm dưới chân nàng, không ai dám trái.

Đêm này, nàng vứt bỏ chút nhân từ còn sót lại trong tâm, hóa mình thành kẻ ác, thề rằng ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Bỏ Qua

Lại nói về Lăng Nhã, sau khi Dung Viễn rời đi, nàng nằm mãi mà vẫn không ngủ được, khi thì nghĩ về Dung Viễn, lúc thì nhớ tới Dận Chân, rồi lại nghĩ tới Ôn Như Ngôn, lần qua lần lại, đến lúc mặt trời hé lên ở phía Đông thì nàng mới thiếp đi, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng bỗng thấy có một bóng người ngồi bên giường, nàng nheo mắt lại nhìn cho rõ là ai thì lập tức bị hù tới mức ngồi bật dậy, giắc ngủ khó lắm mới có được bỗng biết mất không còn chút tâm hơi: “Tứ gia tới lúc nào? Sao không ai báo tiếng nào vậy, bọn hạ nhân thật lười biếng.”

“Tại ta không cho bọn họ thông truyền.” Dận Chân vén nhẹ tóc mai của nàng, giọng nói mang theo vài phần hối lỗi hiếm có: “Tiểu Vệ Tử nói nàng vừa ngủ chưa được bao lâu nên ta tính để nàng ngủ thêm một lát, ai ngờ lại khiến nàng tỉnh giấc.”

Lăng Nhã vén chăn gấm trên người ra, nâng cơ thể lạnh lẽo của mình ngồi dậy: “Thiếp thân không sao, nhưng Bối lạc gia đã không ngủ nguyên đêm rồi, nói gì thì nói cũng nên nghỉ ngơi một chút, ngài nhìn xem, hai mắt đã thâm quầng rồi kia.”

Dận Chân nắm lấy ngón tay đang nhẹ nhàng vuốt ve quầng mắt trên mặt mình, nói: “Lát nữa ta còn phải thượng triều, làm gì có thời gian mà nghỉ ngơi, ta sợ trong lòng nàng khó chịu nên cố tình tới đây thăm nàng, chuyện tối qua... oan ức cho nàng rồi!” Hắn lại tiếp tục thở dài: “Nhưng nàng cũng phải hiểu cho ta, trong tình cảnh đó, ta cũng không biết là có nên tin nàng hay không.”

“Ta hiểu mà.” Nàng nắm ngón tay thon dài của Dận Chân, nhẹ nhàng nói: “Nếu thiếp thân ở vào vị trí của Tứ gia lúc đó thì cũng sẽ như ngài.”

Giọng nói của nàng bình thản như nước, nhưng Dận Chân vẫn nhận ra một chút oan khiên, hắn tháo nhẫn ngọc khắc Long phượng trình tường trên ngón tay cái của mình ra đặt vào lòng bàn tay của Lăng Nhã, nói: “Lần trước tặng cho nàng một cái nhẫn ngọc nứt, tuy đã dùng vàng bọc lại nhưng suy cho cùng nó vẫn không may mắn, lần này ta tặng nàng nhẫn ngọc nguyên vẹn khắc hình Long phượng trình tường, mong rằng từ nay về sau nàng sẽ gặp nhiều may mắn, vô tai vô nạn. Nhã Nhi, ta không dám chắc tương lai dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không nghỉ ngơi nàng, nhưng ta hứa sẽ tin nàng nhiều nhất có thể.”

Trái tim Lăng Nhã ấm áp, nàng biết với tính cách và thân phận của hắn, nói được những lời này quả là không đơn giản chút nào, nàng không thể đòi hỏi quá nhiều, Lăng Nhã liền chồm tới ôm cổ hắn, nói: “Thiếp thân nhất định sẽ không phụ niềm tin của Tứ gia.”

Nàng nói câu này chứng tỏ đã gỡ được khúc mắc trong lòng, Dận Chân cảm thấy rất vui, nhưng hắn cũng tự hỏi mình, sao hắn lại quan tâm tới việc nàng có hiểu và bỏ qua cho mình hay không tới như vậy?

“À đúng rồi, Tứ gia, Diệp phúc tấn ổn không?” Lăng Nhã chợt nhớ tới chuyện này nên hỏi ngay.

Dận Chân vuốt tóc nàng, nói: “Tình hình rất tốt, Từ Thái y kê đơn thuốc dùng cho bảy ngày, nếu đến lúc đó thai nhi vẫn ổn thì mời hắn quay lại chẩn trị tiếp, lần này thật sự là nhờ có Từ Thái y, không những y thuật cao, bụng dạ tốt mà suy nghĩ cũng tinh tế, có thể lỗi tên nô tài Tiểu Tứ lòng lang dạ sói ra ánh sáng.”

“Tiếc là vẫn chưa bắt được chủ mưu phía sau, thiếp thân chỉ cần tưởng tượng trong phủ có một người độc ác thâm sâu như vậy bên cạnh mình thì lập tức sồn tóc gáy, đứng ngồi không yên.” Lăng Nhã vừa nói vừa lên nhìn Dận Chân, Tiểu Tứ chẳng qua cũng chỉ là một quân tốt thí, người ẩn sau lưng hắn mới thật sự đáng sợ, không trừ bỏ được người này thì sao mà yên tâm cho được.

Dận Chân vỗ vỗ lưng nàng trấn an: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ điều tra chuyện này rõ ràng, tuyệt đối không để nàng phải chịu oan ức.” Nói tới đây, hắn chuyển đề tài: “Có điều ta vẫn thắc mắc, nàng vốn không làm gì mờ ám, sao không nói thật là đi tìm cây trầm mà lại nói là đi tìm Y Lan?”

Lăng Nhã cắn môi, giấu nhẹm tâm tư của mình, nói ra lời trái với lòng: “Cây trầm đó là Tứ gia tặng cho thiếp thân, thiếp thân không giữ được nên trong lòng hổ thẹn, không dám nói thật, mong Tứ gia bỏ qua tội nói dối của thiếp thân.”

“Cũng may là Ôn Như Ngôn nhặt được.” Dận Chân lắc lắc đầu, lấy cây Thất Bảo Linh Lung từ trong tay áo ra, tự mình nhẹ nhàng cắm vào búi tóc của Lăng Nhã: “Nhưng sau này không được làm mất nữa đó.”

Đội Lăng Nhã hứa xong, hắn nhìn sắc trời qua khe cửa sổ rồi đứng dậy chỉnh lại triều phục: “Cũng không còn sớm nữa, ta phải thượng triều rồi, nếu nàng còn mệt thì ngủ thêm một lát đi.”

Dận Chân đi rồi, Lăng Nhã cũng chẳng còn buồn ngủ, liền gọi mấy người Mặc Ngọc vào hầu hạ mình thức dậy, khi Mặc Ngọc đưa khăn cho Lăng Nhã lau mặt, nàng hỏi: “Chủ tử, sao lúc này người không nói thẳng với Bối lạc gia là Qua Nhĩ Giai phúc tấn cố tình nói oan cho người, đã vậy còn nói dối theo nàng ta?”

Nàng và mấy người Lý Vệ vừa rồi đứng ở ngoài cửa, mà cửa này không đóng chặt, nên bên trong nói gì bọn họ đều nghe được. Nhớ tới việc Qua Nhĩ Giai thị hại chủ tử mình xem chút chịu hàm oan, nàng giận vô cùng, chỉ hận không thể khiến nàng ta chịu thiên đao vạn quả.

Lăng Nhã lau mặt xong thì ngồi xuống ghế, nàng nhìn hình ảnh của Mặc Ngọc trong gương đồng, cười không trả lời ngay mà nhìn về khuôn mặt bình thản của Lý Vệ: “Người đoán được gì rồi, nói ta nghe thử xem?”

Lý Vệ khom người, mỉm cười nói: “Nô tài cũng chỉ tự đoán mò thôi, nếu không đúng ý tứ của chủ tử cũng mong chủ tử thứ lỗi.”

Mặc Ngọc nghe hai người úp úp mở mở, nôn tới mức không đợi được, dĩ nhiên nàng không dám hỏi Lăng Nhã, nhưng đối với Lý Vệ thì không hề khách khí, dậm chân nói: “Người nói nhanh đi, kẻo kéo tới lui làm gì chứ.”

Lý Vệ bực bội liếc Mặc Ngọc, nói: “Người đó, làm gì cũng chịu khó động não một chút đi, nếu còn như vậy thì sinh tồn không nổi đâu. Các người có nhớ lúc này Bối lạc gia hỏi chủ tử thế nào không?”

“Ta nhớ.” Đang chải đầu giúp Lăng Nhã, Thủy Tú giành nói: “Bối lạc gia hỏi chủ tử là ‘Có điều ta vẫn thắc mắc, nàng vốn không làm gì mờ ám, sao không nói thật là đi tìm cây trầm mà lại nói là đi tìm Y Lan.’” Trí nhớ của Thủy Tú cực tốt, nghe một lần là có thể thuật lại không sót một chữ.

Lý Vệ búng tay nói: “Không sai, chính là câu này. Trong lời nói của Bối lạc gia, có thể thấy được ngay từ đầu Bối lạc gia đã xác định đêm qua chủ tử đã nói dối. Nếu bây giờ chủ tử thể thật phủ nhận thì Bối lạc gia không những không tin, mà còn cho rằng chủ tử muốn trả thù Qua Nhĩ Giai phúc tấn, tình thế sẽ biến thành bất lợi với chủ tử.”

“Chính xác.” Lãng Nhã tán thưởng cách nhìn cực kỳ nhạy bén của Lý Vệ, nàng phát hiện mình ngày càng thích nói chuyện với hắn, nhiều lúc nàng chẳng cần nói tiếng nào, hắn cũng hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng nàng.

“Nếu Tiểu Tứ là quân tốt, thì Qua Nhĩ Giai thị chính là móng vuốt, cũng may mà lần này nàng ta đã lộ mặt ra, không thì ta vẫn chưa thể nhận ra Qua Nhĩ Giai thị là người của Niên thị, xem ra, đáng về nhất gan hiền lành của nàng ta trước giờ cũng chỉ diễn để che mắt người mà thôi.”

Tiểu Lộ Từ cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Nô... Nô tài nhớ Qua... Qua Nhĩ Giai... Giai phúc tấn là... là... là người vào... phù sớm... sớm nhất, đến nay... nay đã bảy... bảy tám năm, tuy không... không được... Bồi lạc gia... gia sủng ái... nhiều, nhưng... nhưng cũng chưa... chưa từng thất... thất sủng. Một tháng... Bồi lạc... lạc gia đều... đều triệu nàng... nàng ta thị tẩm vài lần.” Tuy Lãng Nhã chưa từng chê trách, nhưng Tiểu Lộ Từ luôn cố gắng điều chỉnh tật nói lắp của mình, giờ nói chuyện cũng đỡ hơn nhiều rồi.

Nữ nhân trong phủ tựa mây, người nào người nấy đều xinh đẹp như hoa như ngọc, dung mạo của Qua Nhĩ Giai thị so với mọi người không phải là xuất sắc nhất, cũng chẳng có con nôi dỗi, vậy mà nàng ta có thể giữ được sủng ái của Dân Chân, chứng tỏ nàng ta là một người thủ đoạn, nực cười bản thân mình trước đây lo là chủ quan nên chưa từng quan tâm tới nàng ta, xem ra trong phủ bồi lạc này chẳng có ai là đơn giản hiền lành.

“Thì ra là vậy.” Nghe mọi người nói xong thì Mặc Ngọc mới tỉnh ngộ, nghĩ lại mà sợ hãi: “Mấy người Niên phúc tấn thật quá nham hiểm, cũng may lần này chủ tử có quý nhân tương trợ mới tránh được một kiếp.”

Quý nhân... Trái tim Lãng Nhã chợt động, tay vuốt nhẹ cây Thất Bảo Linh Lung đang cắm trên búi tóc, Ôn Như Ngôn... Dù rằng không hiểu sao nàng ta lại nhặt được cây trâm do chính mình ném đi, nhưng vào lúc đầu sôi lửa bỏng, nàng ta quyết định đứng ra, không mục đích gì khác ngoài việc muốn giúp mình, nàng ta... Minh đối xử với nàng ta như vậy, nàng ta không hận mình sao? Không lẽ mình đã nghĩ sai về nàng ta? Lý Vệ thấy Lãng Nhã vuốt ve cây trâm mà chẳng nói gì thì biết nàng đang nghĩ tới Ôn Như Ngôn, hắn cẩn thận tìm lời nói: “Chủ tử, nô tài biết chuyện của Tĩnh Quý nhân khiến người đau buồn tâm can, nhưng không phải cả thiên hạ này đều giống nàng ta, ít nhất là bọn nô tài, bọn nô tài tuyệt đối sẽ không phản bội chủ tử. Trước đây người tránh mặt Ôn cách cách là vì lo nàng ta cũng giống Tĩnh Quý nhân, khẩu phật tâm xà, nhưng đêm qua nàng ta chịu đứng ra, đủ thấy trong lòng nàng ta thật sự có chủ tử. Dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than ngày tuyết mới là người có tâm. Chủ tử, có thể người đã nghĩ sai về Ôn cách cách rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, chủ tử, nô tỳ cũng cảm thấy Ôn cách cách là người tốt, nàng ta nhất định không hại chủ tử đâu.” Hiếm lắm mới thấy Mặc Ngọc không đối đầu với Lý Vệ, mấy người Thủy Tú bên cạnh cũng phụ họa theo.

Nàng sai thật sao? Lãng Nhã thất thần nhìn chính mình trong gương, ký ức giữa nàng và Ôn Như Ngôn hiện lên từng cảnh từng cảnh trong đầu, càng nhớ lòng nàng càng động, có lẽ... Có lẽ lần này nàng đã sai...

Rất lâu sau đó, cuối cùng nàng cũng đưa ra quyết định, gồng người nói: “Lát nữa các người đi với ta đến Lâm Nguyệt cư.”

Mấy người Lý Vệ rất vui, ai cũng ngầm hiểu Lãng Nhã đến Lâm Nguyệt cư là muốn khôi phục lại tình cảm với Ôn Như Ngôn, nên lập tức đồng ý ngay.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Lãng Nhã dắt theo Lý Vệ và Mặc Ngọc đi đến Lâm Nguyệt cư, giờ này còn sớm, cộng với chuyện lộn xộn tối qua, nên gần sáng mọi người mới đi ngủ, và lại, hôm nay Na Lạp thị miễn thỉnh an, vì vậy ai cũng còn say giấc, cả phủ im ắng hơn ngày thường.

Lãng Nhã bước vào chỗ ở của Ôn Như Ngôn, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, Mặc Ngọc chưa kịp gõ thì cửa đột nhiên mở ra, Tổ Văn hai mắt còn lim dim ngái ngủ chuẩn bị bước ra, nhìn thấy mấy người Lãng Nhã thì phản ứng đầu tiên là ngăn người, sau đó thì đánh mặt lại, miễn cưỡng hành lễ.

“Tỳ tỳ dậy chưa?” Lãng Nhã nhẹ nhàng hỏi.

Tổ Văn liếc nàng rồi trả lời bằng một giọng gằn dờ: “Lãng phúc tấn đến nhầm chỗ rồi, tỳ tỳ của người ở Hàm Nguyên cư, Linh Lung cư mới đúng, sao lại tới Lâm Nguyệt cư nhỏ bé này để tìm?”

“Ta tới tìm Ôn tỳ tỳ.” Lãng Nhã hiểu Tổ Văn bất bình với những gì mình đã làm trước đây, nên cũng chẳng tính toán với nàng.

Tổ Văn cười lạnh: “Sao, bây giờ Lãng phúc tấn lại nhớ tới cô nương nhà ta rồi sao? Chỉ sợ hai chữ ‘tỳ tỳ’ này cô nương nhận không nổi, chi bằng mời Lãng phúc tấn người trở về cho.”

Nàng nói xong thì dậm bước rồi đi, Mặc Ngọc chứng mắt với thái độ của nàng ta nên giang tay ra chặn lại, nói: “Chủ tử nhà ta cố tình tới tìm Ôn cách cách, tuy người bất mãn trong lòng nhưng ít ra cũng vào trong thông truyền một tiếng.”

Tổ Văn trừng mắt, không hề nhượng bộ mà nhắc lại câu lúc nãy: “Ta đã nói rồi, ở đây không có tỳ tỳ của Lãng phúc tấn, với lại cô nương nhà ta cũng chưa thức dậy.”

Edit: Ốt Hiếm

“Để nàng ta vào đi.” Trong phòng chợt vang lên giọng của Ôn Như Ngôn, thấy cô nương đã lên tiếng, Tổ Văn không dám ngăn cản nữa, chỉ đành trừng mắt liếc Lãng Nhã rồi né người qua một bên. Lãng Nhã nhìn Mặc Ngọc và Lý Vệ đang đi theo sau mình, dặn dò: “Khi gặp Ôn cách cách, nếu ra chưa cho phép thì các người không được mở miệng, nhớ chưa?”

“Dạ.” Hai người ít khi nào thấy Lãng Nhã nói chuyện nghiêm khắc như vậy nên không dám nhiều lời, chỉ gật đầu nhận lệnh.

Vừa đẩy cửa ra, Lãng Nhã đã nhìn thấy Ôn Như Ngôn, nàng vẫn mặc y phục tối hôm qua, mái tóc vẫn rất gọn gàng, chứng tỏ từ lúc trở về tới giờ nàng

vẫn chưa hề nằm nghỉ.

Lăng Nhã chưa kịp nói gì thì Ôn Như Ngôn đã gom tay áo nhún người xuống, hé môi nói câu thỉnh an khách khí mà lạ lẫm: “Thiếp thân gặp qua Lăng phúc tấn, Lăng phúc tấn cát tường!”

Ánh mắt Lăng Nhã thoáng đau xót, đã từng thân nhau như tỷ muội mà nay lại xa lạ tới mức này, đều là do nàng mà ra cả, nàng đưa tay ra đỡ Ôn Như Ngôn, nhẹ giọng nói: “Xin tỷ tỷ đứng lên.”

Ôn Như Ngôn đứng dậy im lặng lùi về phía sau, tránh khỏi bàn tay của Lăng Nhã: “Không dám làm phiền...” Lời còn chưa nói xong nàng đã thấy Lăng Nhã từ từ khụy gối khom người, Ôn Như Ngôn giật mình né người: “Người làm gì vậy?”

Lăng Nhã nhẹ nhàng đứng lên, nói: “Tỷ tỷ hành lễ vị phân với ta, dĩ nhiên ta cũng phải hành lễ muội muội với tỷ.”

“Muội muội?” Ôn Như Ngôn lặp lại hai chữ này, chút tiếc nuối trong đó rất nhanh đã biến thành một nụ cười giễu cợt: “Bây giờ thiếp thân không nhận nổi cách xưng hô như thế đâu, mong phúc tấn thu hồi.”

Lăng Nhã thở dài, ngồi xuống ghế, nói: “Ta biết tỷ tỷ đang trách móc ta vì mấy ngày qua ta đã xa lánh tỷ tỷ, cũng chính vì vậy mà hôm nay ta đến đây để nhận lỗi với tỷ tỷ.”

“Không dám!” Ôn Như Ngôn nhắc bình sứ trên bàn lên, rót một chén trà, nàng không đưa cho Lăng Nhã mà tự uống một ngụm, nhàn nhạt nói: “Nếu không có việc gì khác nữa thì xin Lăng phúc tấn về cho.”

“Trời đang lạnh như vậy mà tỷ còn uống trà nguội sao? Nếu tổn hại dạ dày thì phải làm sao?” Lăng Nhã thấy trà rót ra không có chút hơi nóng nào bay lên nên biết bình trà này đã để qua đêm, nàng vội giật chén trà trong tay Ôn Như Ngôn, đang định sai Mặc Ngọc đi pha bình trà khác tới thì đúng lúc Tô Văn cầm ấm nước nóng tiến vào, nghe được câu này của Lăng Nhã thì tức giận, đặt mạnh ấm nước lên bàn, nói: “Cô nương ta phải uống trà nguội như vậy chẳng phải là nhờ phúc tấn người ban cho ư. Từ lúc người xa lánh cô nương ta, các vị cách cách kia đều đổ mọi ghen ghét dành cho người lên đầu cô nương ta, hùa với nhau chèn ép cô nương, còn chuyện châm chọc mỉa mai thì khỏi nói, ngay cả cơm nóng trà nóng cũng chẳng được ăn một miếng uống một ngụm, ấm nước này ta phải xin xô chận vật lăm người ở phòng bếp mới cho, giờ mới là tháng chín, nếu vào tháng mười một mười hai, trời rét cắt da, người cục mịch thô lỗ như nô tỳ thì không có gì đáng ngại, nhưng người không quen khổ như cô nương thì sao mà chịu nổi, hu... hu...” Càng nói Tô Văn càng đau lòng, nhịn không được mà khóc nức lên.

“Ai cho phép người nói như vậy? Sao lại không có quy củ gì hết?” Ôn Như Ngôn nhũn mày khiển trách: “Mau xin lỗi Lăng phúc tấn đi.”

“Không!” Tô Văn cũng trở nên ngang ngược, lau nước mắt nói tiếp: “Nô tỳ nói có gì sai đâu, là nàng ta hại chủ tử ra nông nổi này, giờ lại giả mù sa mưa tới đây đóng vai người tốt, còn lâu ta mới xin lỗi nàng ta.”

“Bốp!” Tô Văn vừa dứt lời thì đã ăn một cái tát thật mạnh, là Ôn Như Ngôn, nàng tức giận đến run người, chỉ tay vào gương mặt kính ngọc của Tô Văn, lạnh lùng nói: “Hay do bình thường ta quá dung túng người nên mới khiến người làm càn vô lễ như vậy, quý xuống!”

Tô Văn đi theo Ôn Như Ngôn đã lâu, đâu là lần đầu tiên nàng bị đánh, mà lại còn bị đánh vì một người đã từng phản bội cô nương, lòng nàng vừa đau vừa buồn, nức nở nói: “Nô tỳ không sai, nô tỳ không quý!”

“Quý xuống!” Ôn Như Ngôn hiểu rõ Tô Văn vì thương mình nên mới như vậy, nhưng nếu như Lăng Nhã vin vào chuyện này mà truy cứu Tô Văn tội bất kính thì Tô Văn không tránh khỏi một trận đòn roi: “Nếu còn già mồm ta nhất định sẽ không tha cho người!”

“Tỷ tỷ!” Lăng Nhã bỗng lên tiếng, lúc Ôn Như Ngôn nhìn qua thì thấy nàng đang từ từ quý xuống, ngược mặt lên nói: “Tô Văn không sai, người sai chính là muội, là muội hại tỷ tỷ phải chịu nhiều khổ sở như vậy, nếu tỷ tỷ muốn phạt thì hãy phạt muội đi.”

Trước khi Lăng Nhã quý xuống, Ôn Như Ngôn đã tránh qua một bên, có chút xót thương hiện lên trong đáy mắt, lúc Lăng Nhã xa lánh nàng, nàng đã đau tận tâm can, nhưng lúc này về mặt nàng vẫn cứ nhàn nhạt nói: “Sao thiếp thân dám phạt phúc tấn chứ, nếu phúc tấn đến đây vì chuyện tối qua thì xin người đứng lên đi, thiếp thân chỉ tình cờ thôi, không dám nhận đại lễ của phúc tấn như vậy.”

“Nhưng tỷ tỷ cũng có thể lựa chọn không giao cây trầm đó ra, như vậy, kể cả phái người đi tìm, tìm không ra cây trầm thì lời nói của muội sẽ biến thành vô chứng vô cứ.” Lăng Nhã một mực quý trên đất không chịu đứng lên, thành thật nói: “Muội đối xử với tỷ tỷ vô tình như vậy mà tỷ tỷ vẫn bảo vệ muội như trước, vẫn đối xử với muội như là muội muội của tỷ, còn muội, tự nhiên trong lòng lại nghi ngờ tỷ, thật sự không nên, mong tỷ tỷ tha thứ!”

Ôn Như Ngôn xoa trán, quay đầu đi chẳng muốn nhìn nàng: “Nên hay không giờ cũng chẳng còn quan trọng nữa, vẫn là mời Lăng phúc tấn trở về cho, đây không phải là nơi người nên tới.”

“Đúng là tỷ tỷ vẫn không chịu tha thứ cho muội.” Lăng Nhã buồn bã, không biết nên nói gì thêm. Lý Vệ và Mặc Ngọc lòng nóng như lửa đốt, đã vậy còn chứng kiến cảnh chủ tử hạ mình năn nỉ như vậy, hận không thể nói ra toàn bộ sự thật phía trong, tiếc rằng trước đó Lăng Nhã đã dặn dò không được lên tiếng, nên bọn họ không dám trái.

“Tha thứ thì sao mà không tha thứ thì sao.” Ôn Như Ngôn dùng móng tay bấm mạnh vào lá hoa quế đã sắp khô, chút nước còn sót lại trong lá thấm ướt móng tay, ướt như đôi mắt của nàng: “Ta chỉ hận bản thân mình có mắt không trông, đã nhìn lầm người.”

Những lời này chẳng khác gì dao nhọn đâm vào tim Lăng Nhã, khiến nàng đau nhói. Lý Vệ không đành lòng, bất chấp sẽ bị trách phạt, tiến lên đỡ Lăng Nhã dậy, nói nhỏ bên tai nàng: “Chủ tử, bây giờ ngoài việc kể sự thật ra thì không còn cách nào khác để gỡ bỏ khúc mắc trong lòng Ôn cách cách đâu.”

Lăng Nhã im lặng không trả lời, không phải nàng lo Ôn Như Ngôn sẽ tiết lộ chuyện này ra ngoài, nếu nàng không tin tưởng Ôn Như Ngôn thì nàng đã không đích thân tới đây; nàng chỉ sợ rằng, chuyện này rồi sẽ liên lụy tới Ôn Như Ngôn, nếu lỡ Thạch Thu Từ biết Lăng Nhã đã nắm rõ sự tình trước khi tuyên tù, thì nàng ta nhất định sẽ tìm cách trả thù, những người liên quan cũng sẽ không thoát được. Nhưng nếu giờ không nói, nàng và Ôn Như Ngôn sẽ mãi mãi không thể thuận hòa như xưa.

Một lúc sau, Lăng Nhã ngẩng đầu lên, ánh mắt tinh anh, chân thành nói: “Có lẽ trong lòng tỷ tỷ, muội là một tên tiểu nhân háms lợi nịnh giàu đạp nghèo, nhưng thật sự muội có nỗi khổ trong lòng, nếu tỷ tỷ không sợ bị liên lụy, muội xin nói rõ sự tình.”

“Người cảm thấy bây giờ ta còn sợ liên lụy gì sao?” Ôn Như Ngôn chỉ vào y phục cũ rách trên người mình, giọng đầy giễu cợt, dường như nàng chẳng tin những gì Lăng Nhã đang nói, nghĩ rằng chẳng qua Lăng Nhã chỉ đang viện cớ mà thôi.

Lăng Nhã sắp xếp lại mạch suy nghĩ, kể toàn bộ sự việc lần vào cung gặp Vinh Quý phi trước đây, kể cả chuyện Thạch Thu Từ phản bội khiến nàng mất lòng tin vào Ôn Như Ngôn, sợ rằng Ôn Như Ngôn cũng sẽ bán đứng mình như Thạch Thu Từ, nên nàng mới cố tình xa cách, từ đầu tới cuối kể sạch sành sanh không giấu diếm.

Ban đầu Ôn Như Ngôn vốn chẳng hề quan tâm, nhưng sau đó nét mặt lại thay đổi, Tổ Vân cũng ngạc nhiên vô cùng, không ngờ trong chuyện này còn có nội tình như thế.

Đợi đến khi Lăng Nhã kể xong, Ôn Như Ngôn than vãn không ngừng, nàng luôn cho rằng sau khi Lăng Nhã được tấn phong thành thứ phúc tấn, thế lực thay đổi nên cố tình xa lánh nàng, nhưng xem ra nàng đã đoán sai rồi.

“Là ta đã trách lầm muội...” Ôn Như Ngôn nhìn Lăng Nhã, ánh mắt có chút áy náy nhưng vui mừng nhiều hơn, những lời này chứng tỏ nàng đã không nhìn lầm người; và lại, hôm nay Lăng Nhã kể rõ chuyện này, chẳng khác gì đã giao tính mạng cho mình, thậm chí cũng chẳng đuổi Tổ Vân ra ngoài, bấy nhiêu cũng đủ thấy thành ý.

“Tỷ tỷ trách muội cũng là chuyện bình thường thôi mà.” Lăng Nhã thở dài nắm lấy tay của Ôn Như Ngôn: “Thật ra tỷ tỷ vẫn luôn đối xử chân thành với muội, tại mắt của muội bị che mờ, tự dựng lại nghi ngờ tỷ tỷ, đúng là một lần bị răn cản, mười năm sợ dây thừng. Nếu không có chuyện đêm qua, chỉ sợ tới giờ muội vẫn còn nghi thần nghi quỷ.”

Lúc này Ôn Như Ngôn không còn đẩy Lăng Nhã ra như ban nãy nữa, ngược lại còn nắm chặt tay nàng hơn, nức nở nói: “Không trách muội, muốn trách thì trách vị Tĩnh Quý nhân kia, nếu tâm địa nàng ta không độc địa thì sao muội lại phải chịu khổ sở như vậy, Nhã Nhi, muội yên tâm, tỷ tỷ nhất định không phụ lòng tin và tình cảm của muội.”

“Muội biết.” Hai người nhìn nhau cười, những gì không vui trước đây đều tan thành mây khói, các nàng vẫn lại là tỷ muội tốt như trước, chưa kể qua một kiếp nạn này, tình cảm càng keo sơn hơn, khó ai có thể lay động.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thai Giả (Thượng)

“Cái này gọi là ‘tái ông mất ngựa lại được phúc’.” Mặc Ngọc cười hì hì nói.

Lý Vệ trợn hai mắt làm bộ giật mình: “Ôi, người cũng biết mấy câu này sao, không uổng công học hành trong thời gian qua nha.”

Mặc Ngọc giờ nắm tay nhỏ lên, đặc ý nói: “Dĩ nhiên, cũng phải nhìn xem bốn cô nương là ai đã, vừa học đã biết, một chút đã thông, thông minh hơn người nhiều.”

“Đừng quên những gì người học được là từ ai.” Lý Vệ nheo mắt cười, chẳng thèm quan tâm tới Mặc Ngọc vì câu nói của hắn mà ghen không nói thành lời.

“Hai người các người ngày nào không đấu võ mồm thì ăn cơm không ngon có phải không?” Lăng Nhã lắc đầu cười mắng, giải hòa được với Ôn Như Ngôn khiến tâm trạng nàng rất tốt, nàng nghiêng đầu chỉ ấm nước nóng vẫn còn nằm im trên bàn, cười nói với Tổ Vân: “Bây giờ đã có thể pha ấm trà nóng chưa?”

Tổ Vân định thần lại, vội vàng pha cho Lăng Nhã và Ôn Như Ngôn mỗi người một chén trà nóng, nàng tự mình dâng trà cho Lăng Nhã, khụy gối nói: “Hồi nãy nô tỳ nói lời không phải, mong Lăng phúc tấn bỏ qua.”

“Không biết không có tội, người cũng muốn bảo vệ tỷ tỷ thôi, nếu ta trách người thì chẳng phải là trách luôn tỷ tỷ sao? Ngược lại ta còn phải cảm ơn người mới đúng, cũng may bên cạnh tỷ tỷ còn có một nô tài trung thành như người nên thời gian qua mới không phải chịu khổ quá mức.” Lăng Nhã nhận

lấy chén trà ý bảo Tô Văn đứng lên, nụ cười luôn nở trên môi, lâu lắm rồi nàng không được thoải mái như vậy.

“Đừng ròi, tỷ tỷ, có chuyện này muội vẫn luôn thắc mắc, tỷ nhặt được cây trâm mà muội ném đi là trùng hợp thật sao?” Sau khi cùng Ôn Như Ngôn ngồi xuống, Lăng Nhã hỏi ngay vấn đề mà nàng đã thắc mắc từ tối qua tới nay.

Ôn Như Ngôn cầm chén trà chạm khắc gỗ ghè lên, cười nói: “Muội hỏi vậy chứng tỏ không tin việc này là trùng hợp rồi.” Nàng ngừng lại cười nhẹ rồi mới nói tiếp: “Tối qua việc ta làm đổ rượu lên áo là thật, vốn định trở về thay y phục rồi quay lại, không ngờ đi được nửa đường thì thấy dáng vẻ vội vàng của muội ở phía trước, hình như là đuổi theo ai đó, ta hơi tò mò nên lặng lẽ đi theo, sau đó thì thấy muội và Lý Trung nói chuyện với nhau, khi Lý Trung rời đi muội liền quăng cây Thất Bảo Linh Lung vào bụi cây. Ta nhớ rõ cây trâm này là của Bối lạc gia tặng cho muội, trước giờ muội quý trọng vô cùng, nhất định không phải vô duyên vô cớ mà ném đi, chắc chắn có nguyên do gì đó. Lại nhớ lại chuyện sau khi muội rời khỏi đó thì không còn ai lui tới phòng bếp nữa, ta loáng thoáng đoán được gì đó không lành, nhưng không xác định rõ, để phòng bất trắc, ta quyết định nhặt cây trâm đó lên, sau đó về Lâm Nguyên cư thay y phục, lúc ta trở lại Thanh Âm các, thấy mọi người đang rồi ren, biết chắc chắn đã xảy ra chuyện thì tránh qua một bên không xuất hiện cho đến tận lúc Niên phúc tấn nói phải đưa muội tới Tông Nhân phủ. Nhưng nói gì thì nói, người muội phải cảm ơn là Từ Thái y, nhờ kế của hắn mới bắt được thủ phạm hạ độc, giúp muội thoát khỏi hiểm nguy.”

Nói đến điểm này Ôn Như Ngôn nhún đôi mày đẹp lại, nhìn Lăng Nhã nói: “Muội muội, muội có đoán ra ai là người đã bày kế hãm hại muội hay chưa?”

“Chẳng phải tỷ tỷ cũng đoán được là ai rồi sao?” Lăng Nhã chậm rãi gạt nắp chén trà, cũng chẳng ngẩng đầu lên: “Muội biết nàng ta vẫn luôn không thích muội, nhưng chưa từng nghĩ nàng ta lại hận muội tới mức này, dùng cả một hài tử chưa ra đời để hại muội. Tuy muội cũng không thích Diệp thị cho lắm, nhưng hài tử vô tội, sáu tháng cũng đã thành hình rồi còn gì.”

Sắc mặt của Ôn Như Ngôn cũng có chút không nở, thờ dãi nói: “Tiếc rằng mọi chuyện đều chỉ là phỏng đoán của chúng ta mà thôi, không có chứng cứ xác thực, vẫn không làm gì được Niên thị; Niên thị được sủng nhờ sắc đẹp chỉ là một phần, quan trọng là gia thế, nếu không nắm chắc mười phần thắng thì trăm vạn lần cũng không được động vào nàng ta, bằng không chỉ tự rước tai họa vào mình.”

“Muội hiểu, chuyện này không gấp, tương lai còn dài, muội tin nàng ta không thể một tay che trời mãi được!” Trong mắt Lăng Nhã hiện ra một tia lạnh như sương khuya, từ nay về sau, nàng và Niên thị chưa chết thì vẫn chưa dừng lại.

Khi rời khỏi chỗ Ôn Như Ngôn thì đã là giờ Ngọ, nắng thu chiếu rọi từ trên cao, tưới xuống những tia vàng lấp lánh, tuy có ấm áp, nhưng vẫn không làm dịu đi được khí lạnh thấu xương đang theo mùa thu tràn về.

“Chẳng bao lâu nữa là trời chuyển đông rồi!” Lăng Nhã lầm bầm với chính mình.

Lý Vệ đi bên cạnh tiếp lời: “Dạ phải, sáng sớm nay nô tài thức dậy, nhìn thấy ngoài trời đầy sương, thời tiết ngày càng lạnh, tới tháng mười là phải dùng than để sưởi ấm rồi.”

“Lát nữa đưa thêm một vài thứ tới chỗ của tỷ tỷ đi, ngoài ra, dặn dò quân sự ở Lâm Nguyên cư chiếu cố tỷ tỷ cho tốt, nếu có gì sai lầm hoặc chậm trễ thì ta chỉ hỏi tội mình hắn.” Nàng nói câu này với Lý Vệ, nhưng chủ yếu là để cho mấy vị cách cách đứng trong đình viện nghe thấy, quả không sai, sắc mặt các nàng lúc đỏ lúc trắng, gương mặt không biết phải làm gì cho đỡ.

Lúc về tới Tĩnh Tư cư, mọi người gặp Tiểu Lộ Từ đang nhận mấy sọt than mà gã sai vặt đưa tới, gã sai vặt thấy Lăng Nhã thì vội tiến lên hành lễ, nói là Cao quản gia thấy trời đã bắt đầu trở lạnh, sợ năm nay mùa đông tới sớm, nên bảo những người phụ trách nội vụ tranh thủ đưa than tới các phòng các viện theo phân vị của từng người.

Không biết Cao quản gia có thật sự là một người nhìn xa trông rộng hay không, chỉ mấy hôm sau, kinh thành đón một trận mưa thu cuối cùng, sau cơn mưa đó, khí hậu bắt đầu thay đổi, đã cảm nhận được cái lạnh đầu đông, y phục mùa thu đã không còn đủ ấm, nên ai ai cũng vội vàng thay áo bông, thậm chí có nhà đã bắt đầu đốt than sưởi ấm.

Vào thời gian này, chuyện có người muốn mưu hại con nối dòng của Tứ A ca giống như mọc cánh, lan truyền khắp mọi ngõ ngách trong kinh thành, lúc Đức phi và Khang Hi biết được thì tức giận vô cùng, lập tức truyền Dận Chân vào cung để hỏi cho rõ, khi biết thủ phạm hạ độc đã bị đánh đến chết thì con giận lôi đình mới nguôi đi một ít, nhưng để đề phòng bất trắc lại xảy ra, Khang Hi quyết định chọn ra một vị Thái y từ trong Thái Y viện để phụ trách riêng việc chăm sóc thai tượng của hai vị phúc tấn cho đến khi sinh hạ bình an, dĩ nhiên, Dung Viễn là lựa chọn tốt nhất, cái thai của Diệp Tú giữ lại được cũng là nhờ hắn.

“Cái gì? Từ Thái y?” Khó lắm mới được dùng bữa tối cùng với Dận Chân, Lý thị vốn rất vui, ai ngờ giữa bữa cơm, Dận Chân nói cho nàng biết, từ hôm nay thai của nàng và Diệp Tú sẽ do Từ Thái y phụ trách chăm sóc, nàng nghe vậy thì ngạc nhiên tới mức thiếu điều muốn nhảy dựng lên, cũng nhờ hai tay nắm chặt thành ghế mới ghìm lại được thân mình.

“Phải, Hoàng A Mã đã lệnh cho Lý Đức Toàn truyền khẩu dụ tới Thái Y viện, bắt đầu từ ngày mai Từ Thái y sẽ đến thỉnh mạch cho nàng và Tú nhi đều đặn mỗi ngày, đến khi nào các nàng bình yên sinh hạ Hoàng tôn mới thôi.” Dận Chân gấp một miếng măng đông bỏ vào trong chén của nàng: “Đây, ăn nhiều chút, ta thấy nàng có thai cũng đã bốn tháng rồi mà người cũng chẳng mập lên nhiều, chắc do ăn uống ít quá, cứ vậy sao hài tử lớn lên được chứ.”

“Đa tạ Bối lạc gia.” Lý thị cười gượng gao: “Thật ra thiếp thân và hài tử trong bụng đều rất khỏe mạnh, đại phu cũng đến thỉnh mạch mỗi ngày, không cần làm phiền tới Từ Thái y đâu, khiến hắn phải chạy tới chạy lui.”

“Những vị tự xưng là danh y ở bên ngoài có ai có y thuật cao minh bằng Từ Thái y đâu chứ.” Dận Chân không đồng tình nói lại, lấy thìa bạc múc miếng canh rồi nói: “Còn việc hắn vất vả ta cũng hiểu, chỉ cần các nàng bình yên sinh hạ hài nhi, ta nhất định sẽ hậu tạ hắn thật xứng đáng.”

Thấy tâm ý Dận Chân đã quyết, Lý thị cũng không tiện nói thêm gì nữa, yên lặng tiếp tục ăn cơm, đây là gạo do Xiêm La * tiến cống, óng ánh trong suốt, mềm dẻo ngon miệng, thường ngày nàng rất thích, nhưng hôm nay ăn lại thấy nhạt nhẽo vô vị, vất vả lắm mới ăn xong bữa tối. Dận Chân đi rồi, sắc mặt của Lý thị lập tức tối sầm lại, ra lệnh cho Tinh Dung đóng hết các cửa sổ.

(*Tên gọi cũ của nước Thái Lan.)

Tinh Dung cẩn thận đóng chặt các cửa sổ xong tới cạnh Lý thị nói nhỏ: “Chủ tử, có phải người đang lo lắng Từ Thái y sẽ phát hiện thai tượng của người có vấn đề hay không? Thật ra người có thể yên tâm, nô tỳ có được một bài châm cứu tổ truyền bí mật, nhất định sẽ không có ai phát hiện được.”

“Ta biết chứ.” Lý thị vẫn còn lo lắng bất an: “Nhưng từ Thái y không phải là người bình thường, tình hình đêm đó người cũng đã thấy rồi đó, Diệp Tú mất máu nhiều như vậy, ai ai cũng nghĩ rằng hài tử không giữ được, nhưng lại bị hấn lòi về từ Quý môn quan, đến giờ còn khỏe mạnh lớn lên trong bụng Diệp Tú, thật sự ta rất lo lắng, lỡ đâu...” Lý thị cúi đầu nhìn xuống phần bụng hơi nhô lên dưới lớp y phục thêu hoa văn tròn màu nho, thò tay vào lấy ra một cái bao vải nhỏ, bụng của nàng lập tức trở nên bằng phẳng, Lý thị rùng mình, ánh mắt đầy lo sợ, nói: “Lỡ đâu hấn phát hiện ta vốn không có thai...” Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ cần nghĩ tới tình cảnh tiếp theo thì cả người liền lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Thai Giả (Hạ)

Mấy tháng trước, sau khi nhìn ra bộ mặt thật của Diệp Tú và tin tức nàng ta có thai thì Lý thị quyết tâm phải diệt trừ Diệp Tú, nhưng Diệp Tú là một người cực kỳ cẩn thận, ăn gì dùng gì cũng tìm đại phu tới xem qua trước, khiến nàng vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay.

Sau đó, Lý thị nghĩ ra được một cách tốt hơn, nếu không thể làm cho Diệp Tú sảy thai, thì sao không biến thai đó thành của mình!

Tinh Dung xuất thân từ Hạnh Lâm thế gia, tuy A mã Ngạch nương của nàng mất sớm, không thể truyền lại toàn bộ y thuật cho nàng, nhưng lúc ly tán, nàng và ca ca đã kịp giữ lại y thư tổ truyền bên người, trong đó có ghi chép một bí pháp châm cứu giúp thay đổi mạch tượng. Nhờ vào phương pháp này, Lý thị mới qua mặt được đại phu.

Đợi khi Diệp Tú lâm bồn, Lý thị sẽ tìm cách mua chuộc đề bà đỡ ra tay trộm long tráo phụng, nói rằng Diệp Tú sinh ra một tử thai hoặc là quái thai, còn mình thì lấy lý do sinh sớm, danh chính ngôn thuận biến hài tử của Diệp Tú thành hài tử của chính mình.

Để chắc chắn, nàng còn bảo Tinh Dung dùng một số bạc rất lớn, bí mật ra ngoài tìm một thai phụ mang thai tương đương và có tướng sinh nam hài, để nếu lỡ không trộm được hài tử của Diệp Tú thì cũng có thể dùng hài tử của thai phụ đó giả làm hài tử của mình.

Ai ngờ, trước mắt lại nảy sinh cơ sự này, Từ Thái y... Từ Thái y!

Ba chữ ‘Từ Thái y’ này đối với Lý thị mà nói thì chẳng khác gì bùa đòi mạng, nàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ giờ phải giả bộ sảy thai để không bị phát hiện?

“Không đâu! Nhất định sẽ không sao!” Tinh Dung quý xuống nắm chặt tay của Lý thị, mặc cho tà váy quệt dài trên mặt đất: “Sẽ không có người phát hiện ra bí mật này, Từ Thái y cũng không ngoại lệ! Chủ tử, người hãy tin nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ giúp người giấu diếm trôi lọt y như trước. Nếu bây giờ từ bỏ thì chẳng phải uổng phí hết công sức bấy lâu nay sao.”

Lý thị nhìn chằm chằm vào bao vải trong tay, thần sắc từ từ bình tĩnh lại, từ bỏ sao? Thật sự muốn từ bỏ sao? Không, nàng không đành lòng! Vất vả lắm mới đi tới bước này, chỉ cần theo đúng kế hoạch đã bày ra, nàng sẽ trở thành Ngạch nương ruột của Thế tử, dù nguy hiểm, nhưng chỉ cần thành công thì sẽ cao quý vô cùng, lúc đó Niên thị cũng không dám xem thường nàng nữa; còn nếu không làm, thì chỉ đến lúc Niên thị chết đi, nàng mới thoát khỏi cuộc sống chẳng có ngày nào thoải mái này.

Nét mặt dần dần lại, trời đang thu sương đông tuyết, nhưng lòng bàn tay nàng lại ấm lên, nàng nhìn khuôn mặt khẩn thiết của Tinh Dung, nói: “Người nói đúng, bây giờ từ bỏ thì thật đáng tiếc, nhưng vì Từ Thái y này chúng ta không thể không phòng, không thể vì hấn mà cùi kiếm ba năm bị đốt hết trong một giờ được.”

“Chủ tử đã có diệu kế gì sao?” Tinh Dung không phải là nha hoàn hầu hạ Lý thị sau khi vào phủ Bối lạc, mà đã ở bên cạnh Lý thị từ nhỏ, xét về trung thành và thấu hiểu Lý thị thì không ai qua được nàng ta.

Lý thị đứng dậy bước vài bước rồi nói: “Ta nhớ lần trước người có kể với ta là người có một ca ca đang làm thái giám ở Ngự Dược phòng phải không?”

“Dạ phải, giờ song thân không còn, ca ca bị tịnh đưa vào trong cung, còn nô tỳ thì theo chủ tử.” Tinh Dung không biết tại sao Lý thị lại hỏi tới việc này.

Lý thị gật đầu nhẹ, nói: “Hắn làm việc ở Ngự Dược phòng, chắc cũng biết Từ Thái y, lát nữa người cầm theo lệnh bài của ta đi đầu đêm vào cung, tìm hấn hỏi xem hiện giờ Từ Thái y sinh sống đâu, sau khi hỏi được rồi thì người tới đó một chuyến, thử hấn xem sao, còn thử như thế nào thì chắc không cần ta chỉ.”

“Nô tỳ hiểu rồi.” Tinh Dung gật đầu: “Nô tỳ đi ngay.”

Lúc Tinh Dung chuẩn bị rời đi thì Lý thị lại dặn: “Nếu cảm thấy không thể giấu được Từ Thái y thì ngươi hãy đưa Mặc thị tới đây.” Mặc thị chính là thai phụ nàng đang dưỡng ở bên ngoài.

“Dạ.” Tinh Dung trả lời rồi lấy lệnh bài vội vàng rời đi, đi cả một đêm, tới tận hừng sáng ngày hôm sau mới trở về. Khi nhìn thấy Tinh Dung, tâm trạng bất an của Lý thị lại rung lên, sau khi bảo mọi người lui ra thì không đợi nổi nữa mà hỏi dồn: “Sao rồi?”

Tinh Dung nhoen miệng cười đắc ý: “Đêm qua, sau khi ca ca nói cho nô tỳ biết chỗ ở của Từ Thái y thì nô tỳ lập tức đi tới đó, chẳng bao lâu thì thấy Từ Thái y trở về, nô tỳ bèn lấy kim châm điều chỉnh mạch tượng của mình rồi giả bộ ngất xỉu để hấn tới cứu giúp, khi hấn đang bắt mạch, nô tỳ vờ tỉnh lại, hỏi hấn xem hài tử trong bụng có khỏe mạnh hay không, hấn không những không nghi ngờ mà còn nói mọi thứ đều ổn, bảo nô tỳ không cần lo lắng. Chúng tôi phương pháp châm cứu điều chỉnh mạch tượng của nô tỳ có thể che mắt được bất kỳ ai, chủ tử có thể yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi!” Lý thị thở phào nhẹ nhõm, gương mặt âu lo cuối cùng cũng đã nở nụ cười: “Phải rồi, lúc đó Từ Thái y có nhìn rõ dung mạo của nàng không?”

“Chủ tử yên tâm, lúc đó trời rất tối, trên mặt của nô tỳ cũng bám đầy bụi bặm, Từ Thái y tuyệt đối không thể nhận ra.” Tinh Dung trả lời một cách đầy tự tin.

“Tốt lắm.” Lý thị rất hài lòng, nàng lấy chén cháo hạt sen nấu tuyết mà nàng cố tình để lại đưa cho Tinh Dung đang che miệng ngáp, dịu dàng nói: “Ngươi vất vả cả đêm rồi, ăn chén cháo lót bụng rồi mau đi ngủ một giấc đi, lát nữa còn phải châm cứu cho ta nữa.”

Tinh Dung biết chén cháo này là chủ tử cố tình để giành lại cho mình, ăn thử một muỗng thì cảm thấy ngon vô cùng, cười nói: “Thật ra nô tỳ ngủ hay không ngủ cũng không sao, nhưng sau này mỗi ngày chủ tử đều phải chịu châm cứu, rất là khổ sở.”

“Chi đau đớn một chút thôi, nếu nhiều đó mà cũng không chịu đựng được thì sao có thể thành đại sự chứ.” Lý thị trả lời rất nhạt, trong mắt hiện lên một niềm tin mãnh liệt, gian nan lắm mới đi tới bước này, nàng nhất định không cho phép ai phá bình, kể cả chính bản thân nàng!

Chẳng bao lâu sau, Dung Viễn đến Linh Lung cư để bắt mạch cho Lý thị, quả nhiên không phát hiện được gì bất thường, ngược lại, hấn còn dặn dò nàng phải tỉnh dưỡng cho tốt, uống thuốc dưỡng thai đúng giờ.

Lý thị buông tay áo màu xanh nhạt viền chỉ bạc xuống, ánh mắt thoáng hiện lên nụ cười không dễ nhận ra, khiêm tốn nói: “Làm phiền Từ Thái y, không biết tình hình Diệp muội muội sao rồi? Có tốt hay không?”

Dung Viễn kê toa thuốc an thai, đợi cho mực khô rồi đưa cho Tinh Dung, sau đó mới thành thật nói: “Vừa rồi vì thần ở chỗ Diệp phúc tấn rồi mới qua đây, tình trạng của nàng ta tốt hơn hai ngày trước nhiều, nhưng vẫn còn phải nằm tĩnh dưỡng trên giường.” Lúc này Diệp Tú đã được nâng về Lưu Vân các dưỡng bệnh.

“Vậy là tốt rồi, mong trời cao phù hộ cho Diệp muội muội cát nhân thiên tướng, mau tử bình an.” Trông mắt Lý thị chuyển động, vừa chân thành lại vừa trịnh trọng nói: “Còn mong Từ Thái y dốc toàn lực giữ lại hài tử cho Diệp muội muội.”

“Đây là bổn phận của vi thần, chắc chắn vi thần sẽ dốc hết sức lực giúp phúc tấn và Diệp phúc tấn sinh hạ bình an. Nếu phúc tấn không còn gì dặn dò, vi thần xin phép cáo lui.”

Nụ cười im ắng nở rộ trên môi, nếu hài tử của Diệp thị không thể bình an ra đời, thì sao nàng có thể có con nối dõi kế thừa vị trí Thế tử cơ chứ, chỉ có một nữ nhi cũng không đủ củng cố địa vị trong phủ của nàng.

Sau khi Tinh Dung tiễn Từ Thái y đi rồi, Lý thị mới sực nhớ là có thể nhờ hấn chẩn trị bệnh tình của Linh Tịch, Linh Tịch vẫn cứ ngây ngây ngô ngô không nói không cười như vậy, nàng lo lắng sốt ruột vô cùng, tuy đại phu đã nói tám bệnh không thể chữa bằng thuốc thang và châm cứu, nhưng biết đâu Từ Thái y có cách cũng không chừng, vì vậy, nàng vội bảo Tinh Dung đuổi theo mời Từ Thái y quay lại.

Về phần Dung Viễn, khi ra khỏi Linh Lung cư, sau một thoáng phân vân thì không đi về phía cổng chính, mà quẹo vào một con đường nhỏ khác, Tinh Dung đuổi tới thấy vậy thì hơi ngạc nhiên, đường này chẳng phải dẫn tới Tịnh Tư cư sao? Từ Thái y đi theo hướng đó làm gì? Tiếng gọi chưa kịp phát ra đã được giữ lại trong miệng, nàng lặng lẽ bám theo.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Lòng Người Quỷ Mị (Thượng)

Dung Viễn cũng không biết sau lưng mình có một cái đuôi, tự dưng hấn thấy hơi lo lắng cho Lăng Nhã nên muốn đến Tịnh Tư cư xem thử, vừa mới đặt chân tới cửa đã nhìn thấy Thủy Tú vội vàng vàng chạy từ trong phòng ra, Tiểu Lộ Từ đang quét sân nhìn thấy nàng cũng quăng đại cây chổi qua một

bên bước nhanh tới hỏi: “Sao rồi? Đờ... đờ... hơn không?”

Thùy Tú Lắc đầu bối rối: “Vẫn vậy, chắc chúng ta phải mời pháp sư tới giúp chủ tử trừ tà thôi, chứ cứ vậy hoài coi bộ không ổn!”

“Pháp... pháp sư làm được... được sao? Nhưng mà... mời pháp sư... sư ở đâu?” Tiểu Lộ Từ lòng như lửa đốt, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Hay là ta... ta tới đạo quán hoặc miếu... miếu thờ hỏi thử xem?”

“Cũng được.” Thùy Tú gật đầu nhưng vẫn còn sốt ruột: “Vậy ngươi thay y phục rồi đi nhanh đi, tinh thần chủ tử ngày càng kém, ta lo cứ đà này thì chủ tử sẽ không chịu đựng được bao lâu.”

Tiểu Lộ Từ ‘ừ’ một tiếng rồi xoay người rời đi, không ngờ sau lưng mình đã có một người đứng sẵn từ bao giờ, nhất thời không trụ lại kịp, đụng sầm một cái.

“Từ Thái... thái y ngài đến hỏi nào vậy? Sao không lên... lên tiếng, sao rồi, ta đụng... đụng trúng ngài có đau hay không?” Tiểu Lộ Từ che cái mũi ửng đỏ lại, hỏi. Bọn họ biết Từ Thái y và chủ tử nhà mình quan hệ không phải bình thường, nên cũng không quá khách sáo.

“Ta không sao.” Dung Viễn vốn chẳng quan tâm tới đau đớn ngoài da, cái hấn qua tâm chính là an nguy của Lăng Nhã, liền hỏi: “Vừa rồi ta nghe các ngươi nói chuyện, có nhắc tới pháp sư trừ tà gì đó, có phải Lăng phúc tấn xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Thùy Tú và Tiểu Lộ Từ nhìn nhau, thờ dãi trả lời: “Từ Thái y không biết đó thôi, bắt đầu từ mấy ngày trước, chủ tử bị ma quỷ ở đâu tới phiền nhiễu, đêm nào cũng quấy rầy, khiến chủ tử không ngủ được, tinh thần mỗi ngày một kém hơn, trước đây còn ngủ được một lát vào ban ngày, nhưng giờ chỉ cần nhắm mắt lại là thấy một nữ quỷ mặc đồ trắng tóc dài mặt đầy máu tới đòi mạng của chủ tử, nô tỳ không biết chủ tử bị bóng đè hay là trúng tà nữa, nên đang tính mời một pháp sư tới đây xem thử có cản trở tà hay không.”

“Vậy các ngươi có gặp con quỷ đó chưa?” Dung Viễn nhíu chặt hai hàng mày lại, không biết đang nghĩ gì trong đầu.

Thùy Tú và Tiểu Lộ Từ đồng loạt lắc đầu: “Chúng ta chưa gặp bao giờ, nhưng có một đêm Mặc Ngọc hầu hạ chủ tử thì lại gặp, nàng ta sợ tới mức hồn tiêu phách tán.”

Dung Viễn vẫn còn nhớ rõ Lăng Nhã vốn không tin quỷ thần, nhưng bây giờ nàng lại luôn miệng nói mình gặp quỷ, không lẽ trên đời này có quỷ thật sao? Sau khi suy nghĩ, Dung Viễn nói: “Ta vào nhìn Lăng phúc tấn một chút, còn việc mời pháp sư thì... cứ đợi ta xem tình hình thế nào đã, chắc là...”

Chắc là gì, tạm thời hấn không nói được, nhưng hấn cảm thấy nơi này đang có gì đó bất thường.

Vì chống lại thời tiết lạnh giá, vừa mới bước vào phòng thì lập tức có một luồng hơi ấm xông vào mặt, lẫn trong đó còn có thoang thoang mùi của An Tức hương, chậu ngân thán thượng hạng đang đổ rực, thỉnh thoảng phát ra tiếng tí tách rất nhỏ, kèm theo mấy tia lửa, còn mùi An Tức hương là từ lư hương thiếp vàng đặt trên bàn nhỏ cạnh cửa sổ tỏa ra.

“Sao huynh lại qua đây?” Lăng Nhã tựa nửa người trên trường kỷ, thấy Dung Viễn tiến vào thì hơi ngạc nhiên. Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vừa nhìn thấy Lăng Nhã, Dung Viễn vẫn giật mình, chỉ nửa tháng không gặp thôi mà giống như nàng đã biến thành người khác, cơ thể gầy guộc, hai mắt vô hồn không có cảm xúc nào khác ngoài sự sợ hãi, làn da tái nhợt đến đau lòng, rõ ràng là đã lâu rồi không chớp mắt, Mặc Ngọc đang giúp nàng uống từng muỗng từng muỗng canh sâm.

“Hoàng thượng lệnh cho ta phụ trách chăm sóc thai tượng của hai vị phúc tấn, trước khi các nàng lâm bồn, mỗi ngày ta đều phải tới đây thỉnh mạch.” Hấn đặt hòm thuốc đang đeo trên người xuống, giọng nói có chút trách móc: “Nếu ta không tới cũng không biết muội ra nông nỗi này, đang yên đang lành sao lại bị ma hành quỷ ám gì chứ?”

“Ta cũng không biết nữa.” Thần sắc Lăng Nhã ảo não, hệt như đôi bóng ma nào trên tai, không một chút bụi trần, không một tia ánh sáng: “Ta vốn không tin trên đời này có quỷ thần, nhưng bây giờ ta thật sự hoang mang, không lẽ trên đời này có quỷ thật, nếu không thì tạo sao ta vừa nhắm mắt là lại thấy gương mặt này me đum đum kia, dù cố gắng chớp mắt, chỉ được một chút thì cũng sẽ gặp ác mộng mà giật mình dậy.” “Oan hồn quấy nhiễu sao? Gần đây trong phủ có người nào chết hay không? Mà người đó lại có liên quan đến muội?” Dung Viễn hỏi.

Lăng Nhã lắc đầu, dường như ngay cả nói chuyện cũng không đủ sức, Mặc Ngọc đặt chén canh sâm còn hơn một nửa xuống, sợ hãi nói: “Nếu nói người chết gần đây nhất, thì chỉ có Thế tử Hoàng Huy, nhưng nô tỳ thấy là nữ quỷ, một nữ quỷ mất chảy máu le lưỡi thật dài, giống hệt với mặt quỷ mà nô tỳ gặp hôm xem diễn ở Thanh Âm các luôn. Tiểu Vệ Từ nói đây là người chết trong phủ trước đây.”

“Sao? Trước đó người cũng từng gặp rồi sao, nếu vậy thì hãy kể lại tường tận cho ta nghe đi.” Sau khi nghe Mặc Ngọc kể lại toàn bộ, Dung Viễn lại bảo Lăng Nhã miêu tả chi tiết hình dáng ma quỷ mà nàng đã nhìn thấy, từ đó phát hiện ra có chỗ không khớp, tuy đều là nữ quỷ, nhưng lúc thì mặt đầy máu lúc thì le lưỡi dài, không hoàn toàn giống nhau.

Hấn vẫn còn nghi ngờ và lo lắng về việc Lăng Nhã gặp quỷ này, sống bao nhiêu năm nay cũng chưa từng thấy quỷ, sao giờ nói thấy là thấy, còn Y Lan nữa, tuy hiện tại nàng ta không có mặt ở đây để hỏi cho kỹ, nhưng dựa vào lời kể của Mặc Ngọc, Y Lan chỉ thấy một bóng trắng phớt qua.

A, hấn bỗng nhớ tới một chuyện mà Mặc Ngọc đã vô tình nhắc tới, hay là... Hấn vội hỏi tiếp: “Người nói trước khi gặp quỷ, người từng nghĩ thấy một mùi hương rất thơm đúng không?”

“Dạ phải, không biết là từ đâu tỏa ra, mùi rất dễ chịu.” Câu trả lời của Mặc Ngọc khiến thần sắc của Dung Viễn càng trở nên thận trọng, hấn lấy trong hòm thuốc của mình ra mấy cái bình sứ nhỏ, lấy từ mỗi bình một ít bột phấn rồi trộn lẫn với nhau, sau đó rắc hỗn hợp đó vào lòng bàn tay của Mặc

Ngọc: “Người hãy nhớ lại thật kỹ xem, mùi hương hôm đó và mùi hương này có giống nhau hay không?”

Lăng Nhã và Dung Viễn làm bạn bên nhau hơn mười năm nên nàng rất hiểu hắn, nhìn hắn như vậy chắc là đã nghĩ được chuyện gì, vội vàng nói Thủy Nguyệt đỡ mình ngồi dậy, tập trung nhìn về phía hai người họ.

Tuy Mặc Ngọc không hiểu nguyên nhân nhưng thấy Dung Viễn rất nghiêm túc nên không dám hỏi nhiều, chỉ cố gắng tưởng tượng lại mùi hương ngày hôm đó, so sánh với mùi bột phấn đang ở trong lòng bàn tay, mùi hương nàng ngửi được trước đây đã qua nhiều ngày, giống như phù dung sớm nở tối tàn nên thật sự có chút mơ hồ không rõ ràng, nàng trầm ngâm hồi lâu mới nói một cách không chắc chắn: “Hình như hơi giống nhau, nhưng nô tỳ không dám khẳng định.”

Thần sắc của Dung Viễn càng nghiêm hơn, mắt nhìn chăm chú vào mớ bột phấn trong tay Mặc Ngọc, sau đó chuyển qua làn khói đang lượn lờ bay ra từ khe hở của lư hương, rất lâu sau mới thở dài lầm bầm: “Hơi giống là đủ rồi, không ngờ, không ngờ trên đời thật sự có thứ này.”

“Từ Thái y, mùi hương mà Mặc Ngọc ngửi được có liên quan tới chuyện ta gặp quý mấy ngày gần đây sao?” Lăng Nhã không phải là người chậm hiểu, thấy Dung Viễn như vậy thì mơ hồ đoán được, chuyện này không đơn giản như vẻ bề ngoài mà mọi người đang thấy.

Dung Viễn không trả lời câu hỏi của Lăng Nhã mà quay qua nói với Mặc Ngọc và Thủy Nguyệt: “Các người mau mở cửa chính và toàn bộ cửa sổ ra đi, sau đó dập tắt hương trong lư hương kia luôn.”

“Vậy...” Hai người Mặc Ngọc chần chờ không làm ngay, hiện tại ngoài trời rất lạnh, thân mình chủ tử lại đang yếu, nếu để gió thổi vào thì bệnh tình sẽ trầm trọng hơn, với lại hương này giúp chủ tử an thần dễ ngủ, sao lại dập tắt nó?

“Làm theo lời của Từ Thái y đi.” Lăng Nhã xoa xoa trán cố lấy lại chút tinh thần, nàng tin rằng Dung Viễn làm vậy nhất định là có lý do.

Hai người Mặc Ngọc ‘dạ’ một tiếng rồi làm theo, khi mở cánh cửa sổ ở hướng đông, nàng nghe được một tiếng động ở bên ngoài, Mặc Ngọc tò mò ló đầu ra nhìn thì không phát hiện được gì hết, chẳng lẽ mình nghe nhầm?

Trong lúc đang cảm thấy khó hiểu thì giọng Lăng Nhã vang lên ở sau lưng: “Mặc Ngọc, người tìm vì vậy?”

“Dạ không có gì.” Mặc Ngọc vừa trả lời vừa dùng gậy tre chống cánh cửa lên, xong xuôi thì xoay người trở vào, nàng không hề biết, ở dưới bậc cửa sổ, Tĩnh Dung đang bịt chặt miệng ngồi thụp xuống, mà dưới chân nàng ta lại là một cành cây khô vừa bị đập gãy.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Lòng Người Quỷ Mị (Hạ)

An Tức hương trong lư hương bị Thủy Nguyệt rưới trà dập tắt đi, cộng với cửa sổ mở toang nên mùi hương trong phòng cũng giảm đi rất nhanh, đợi đến khi không còn lưu lại chút mùi hương nào thì Dung Viễn mới bảo Mặc Ngọc và Thủy Nguyệt đóng kín các cửa lại, chỉ trong chớp lát thôi mà căn phòng ấm áp đã trở nên lạnh như một động băng, lạnh tới mức mấy người Mặc Ngọc run lẩy bẩy.

“Từ Thái y, bây giờ đã nói được chưa?” Lăng Nhã nhìn thẳng vào Dung Viễn, nghiêm túc hỏi.

Dung Viễn nặng nề gật đầu: “Lúc này nghe Mặc Ngọc kể lại, hình như nữ quỷ mà mỗi người gặp đều không giống nhau, điều này quả là vô lý, dù có quỷ thật đi nữa thì cùng một thời gian, cùng một địa điểm, lẽ ra phải giống nhau mới đúng chứ, sao lại khác nhiều như vậy được, vì vậy vì thần nghi ngờ, liệu trong chuyện này còn có gì bí ẩn hay không. Nghĩ lại Mặc Ngọc từng nói, trước khi gặp quý, nàng ta có ngửi được một mùi hương lạ, nên vì thân sự nhớ, rất lâu rồi, vì thần từng đọc được một ghi chép trong y thư, nói rằng thời cổ xưa có một loại hương tên là Mê Hồn hương, nó khiến ai ngửi trúng sẽ sinh ra ảo giác, mà ảo giác này chính là quỷ mà mọi người hay nói tới. Vì thần tưởng đâu đây chỉ là một ghi chép bịa đặt, mà dù có thật đi nữa thì hương này cũng đã thất truyền từ lâu rồi, nào ngờ đâu giờ lại xuất hiện.

“Ý huynh là ta và Mặc Ngọc thấy quỷ là do bị ảo giác từ Mê Hồn hương gây ra ư?” Vừa mới bị gió lạnh thổi vào người nên đầu óc mê muội của Lăng Nhã tỉnh táo hơn được đôi chút.

“Nếu vì thần đoán không lầm thì Lăng phúc tấn đã bắt đầu dùng lò hương này trước khi thấy quý, đúng không?” Thấy Lăng Nhã gật đầu, hắn lại nói tiếp: “Cho nên vì thần liền thử bằng cách trộn lẫn Đinh hương, Hoắc hương, Trầm Thủy hương lại với nhau rồi đưa cho Mặc Ngọc ngửi, muốn chế tạo ra Mê Hồn hương thì nhất định phải dùng mấy loại hương này, quả nhiên là giống. Vì vậy, vì thần khẳng định, chắc chắn có người trộn thêm Mê Hồn hương vào trong An Tức hương, chỉ cần đốt lên thì Mê Hồn hương này sẽ âm thầm khiến phúc tấn sinh ra ảo giác, tự cho rằng mình bị oan hồn quấy nhiễu, mỗi ngày trôi qua đều rất khổ sở.” Trong lời nói của hắn ẩn chứa sự thống hận như vậy, tuy Mê Hồn hương này không lấy mạng người, nhưng nếu cứ như vậy mãi, dù có sống thì cũng chỉ lay lắt vật vờ mà thôi.

Thủy Tú nghĩ tới nghĩ lui vẫn có điều không hiểu: “Nếu bỏ vào trong An Tức hương thì sao chỉ có chủ tử và Mặc Ngọc bị ảo giác, còn nô tỳ và mấy người Tiểu Lộ Tử thì không?”

“Bởi vì các người không ở trong phòng thường xuyên, ta đã nói rồi, Mê Hồn hương trộn trong An Tức hương một lượng rất ít, trong một khoảng thời gian ngắn thì không đủ gây ra ảo giác, Mặc Ngọc cô nương hầu hạ phúc tấn cả đêm nên mới thấy quý, còn Lăng phúc tấn thì ở trong phòng cả ngày, rất ít khi bước ra ngoài, nàng là người ngửi Mê Hồn hương nhiều nhất.” Hần nhìn qua Lăng Nhã rồi nói tiếp: “Trước mắt, gió vào phòng đã xua đi gần hết hương rồi, phúc tấn có cảm thấy tốt hơn chút nào không?”

Lăng Nhã nhắm hai mắt lại để cảm nhận, đúng là không thấy hình ảnh ma quỷ xuất hiện nữa, trong lúc cảm thấy thoải mái, đang định nói chuyện tiếp thì đột nhiên Lăng Nhã lại thấy nữ quý mặc áo trắng, gương mặt dữ tợn vươn tay ra tính bóp cổ nàng, nàng sợ tới mức trợn hai mắt, vỗ vỗ lên lồng ngực đang đập thình thịch, thở dốc hét lên: “Quý... Quý... Nó vẫn ở đây, vẫn còn ở đây!”

Vốn tưởng rằng suy đoán của mình đã đúng tới tám chính phần, nên khi thấy Lăng Nhã như vậy thì Dung Viễn cả kinh, nói: “Muội vẫn còn thấy quý sao?”

Lăng Nhã gật đầu thật mạnh, nói: “Đúng vậy, nó vẫn chưa biến mất, nó vẫn còn ở đây. Từ Thái y, có phải huynh đoán sai rồi hay không, nguyên nhân không phải là từ Mê Hồn hương đúng không?”

“Không thể nào!” Dung Viễn một mực bác bỏ câu hỏi của nàng, bước vội tới lò hương Bác Sơn, xới xác hương đã bị ướt trong lò lên rồi lấy ra một ít nhìn thật kỹ, theo ghi chép trong y thư, trong Mê Hồn hương có một hương liệu quan trọng nhất, đó là Anh Túc. Nhưng trong xác An Tức hương này, hẳn không phát hiện được dấu vết của Anh Túc, chẳng lẽ mình đoán sai thật sao, không liên quan gì tới Mê Hồn hương sao? Nhưng nếu không phải Mê Hồn hương thì là gì?

Trong lúc tình hình đang đầy nghi hoặc thì Lý Vệ khẽ nệ bệ một sọt ngân thán vào, Mặc Ngọc thấy vậy thì vội chạy lại phụ hắn đưa sọt than tới đặt ở góc phòng: “Này giờ ta cứ thắc mắc người đi đâu mà lại lâu như vậy, thì ra là đi nhận ngân thán, chẳng phải ngân thán chỗ chúng ta còn rất nhiều sao, sao lại đi nhận nữa?”

Lý Vệ phủ bụi than bám trên thắt lưng của mình, đặc ý nói: “Người không hiểu gì cả, hiện giờ nhiều ngân thán thật, nhưng vài ngày nữa viện nào viện nấy sẽ đều đổ xô thanh thủ đi nhận ngân thán, thế nên nhân lúc này lấy thêm một ít để giành, chủ tử đang không khỏe, không chịu nổi lạnh đâu.”

“Ừ, Từ Thái y cũng ở đây sao, nô tài xin thỉnh an ngài.” Lý Vệ đang định thỉnh an Lăng Nhã, nhìn thấy Dung Viễn thì vội cúi đầu chào trước, rồi lấy từ trong ngực áo ra một miếng bùa hình tam giác: “Chủ tử, bùa bình an này là nô tài tranh thủ lúc rảnh đi tới Chùa Vạn Thọ để cầu, nghe nói rất linh nghiệm, người đeo trên người bảo đảm những yêu ma quỷ quái kia sẽ không dám tới gần người.”

Chùa Vạn Thọ chính là Chùa của Hoàng gia, cách đây khoảng hai mươi dặm, đi về nhanh lắm cũng phải mất nửa ngày. Vì chuyện ma quỷ này, mấy người Mặc Ngọc đã tìm không biết bao nhiêu Chùa miếu để xin bùa bình an, nhưng cái nào cũng đều vô dụng. Dù biết rằng đeo cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng đây là tấm lòng của Lý Vệ, Lăng Nhã vẫn vui vẻ mỉm cười nhận lấy, đang định nói chuyện thì Lý Vệ bỗng khịt khịt vài cái, ánh mắt dòi qua lư hương thiếp vàng đã tắt, thư thái nói: “Chẳng trách mùi hương trong phòng lại nhẹ như vậy, thì ra là không đốt hương, sao các người lại không thêm hương vào cho chủ tử chứ?”

“Người nói sao?” Dung Viễn bỗng giật mình, chụp mạnh cánh tay của Lý Vệ, hỏi dồn: “Trong phòng này vẫn còn mùi hương sao?” Không chỉ Dung Viễn, ngay cả mấy người Lăng Nhã cũng hết sức ngạc nhiên, vừa rồi mở hết cửa sổ đã xua đi toàn bộ mùi hương trong phòng, An Tức hương cũng đã hết, sao Lý Vệ vẫn còn ngửi ra?

Lý Vệ thành thật gật đầu, trong phòng đốt hương thì có mùi là chuyện bình thường, sao Từ Thái y lại kích động đến vậy?

Lý Vệ vừa trở về nên chưa nắm được tình hình, nhưng Dung Viễn thì ngược lại, hẳn vì chuyện không tìm được dấu vết của Mê Hồn hương trong An Tức hương mà run lên, có thể hắn đoán không sai, có điều chỉ tìm nhầm chỗ mà thôi. Dung Viễn đi ra khỏi phòng một lát rồi bước vào lại, đúng là ngửi được mùi hương như Lý Vệ nói, rất nhạt, này giờ bọn họ cứ ở trong phòng nên mũi đã quen mùi, vì vậy nên không phát hiện ra mùi hương cũng đúng.

Để tra được nơi ẩn chứa mùi hương này, Dung Viễn tỉ mỉ xem xét qua tất cả đồ vật trong phòng, vậy mà vẫn không phát hiện ra điểm khả nghi, quá kỳ lạ, chẳng lẽ mùi hương này tự xuất hiện trong không khí hay sao?

Thấy Dung Viễn cứ đứng tần ngần ra đó, Lăng Nhã suy nghĩ một lát rồi ra hiệu Mặc Ngọc đỡ mình tới cạnh cửa sổ, nàng mở cửa ra hít thật nhiều hơi lạnh vào lồng ngực, sau khi thanh lọc hơi thở, giờ đây nàng đã có thể cảm nhận mùi hương rất rõ ràng. Lăng Nhã nhắm mắt lại, tập trung mọi giác quan về chóp mũi, cố gắng phân biệt mùi hương đậm nhạt, nàng tin rằng chỉ cần tìm được mùi hương phát ra từ đâu thì sẽ biết rõ ngọn ngành.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, để giày thêu mềm mại bước đi từng bước trên nền gạch bóng loáng, đi đến giữa phòng Lăng Nhã chợt mở tròng hai mắt, ánh mắt sắc bén nhìn vào chậu than đang tỏa hơi nóng nhe nhe cách chỗ nàng đứng không xa, lạnh lùng nói: “Ồ đó, nhất định mùi hương từ đó phát ra.”

Dung Viễn nghe vậy thì lập tức lấy kẹp sắt khơi than trong chậu, gấp lên một cục đang cháy đỏ bùng, tay kia cầm chén trà còn chưa kịp uống, mọi người bỗng nghe ‘xèo’ một tiếng, tiếp theo là khói trắng cuộn lên, Dung Viễn cẩn thận nhận biết, trong khói trắng này đúng là có mùi hương giống với mùi đang lan tỏa ở trong phòng.

Đúng rồi, vừa rồi hắn đã kiểm tra gần như toàn bộ đồ đạc trong phòng, chỉ trừ mỗi chậu than này, mà vấn đề lại nằm ở đó, có người đã trộn Mê Hồn hương vào trong than, bình thường sẽ không thể nào phát hiện ra được, chỉ khi nào đốt than thì hương mới tỏa ra, mùi rất nhạt, mà trong phòng lại đốt lò hương, nên sẽ khó mà phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Mê Hồn Hương (Thượng)

“Ngươi luôn phụ trách đi nhận ngân thán sao?” Dung Viễn kiểm tra sọt ngân thán mà Lý Vệ mới đem về, đúng là cũng có Mê Hồn hương.

Lúc này, Lý Vệ đã nghe Thủy Nguyệt kể lại rõ sự tình, thấy Dung Viễn nhìn chăm chăm vào sọt ngân thán thì biết vấn đề nằm ở đây, nên vội quỳ xuống nói: “Từ sau khi trời chuyển lạnh thì nô tài luôn là người tới than phòng nhận ngân thán, nhưng nô tài thề với trời, nô tài tuyệt đối không động tay động chân gì ở trong đó, càng chưa từng có ý nghĩ sẽ hại chủ tử, mong chủ tử và Thái y minh giám!”

“Đứng lên đi.” Lăng Nhã không thể đứng lâu, gom tay áo lại rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ lè, giọng yếu ớt: “Ngươi là người bên cạnh ta, đương nhiên ta không hề nghi ngờ ngươi, ngươi hãy nhớ kỹ xem, mỗi lúc tới nhận than thì có gì bất thường không?”

Bất thường... Lý Vệ cúi đầu nghĩ ngợi thật lâu rồi mới nói, vẻ mặt không chắc chắn lắm: “Không biết chuyện này có gọi là bất thường không, gã sai vặt Vương Bảo ở than phòng có quen biết với nô tài, vốn cũng chẳng thân thiết gì, đã vậy cách đây vài năm, lúc hắn cùng mấy gã sai vặt khác đánh bạc thì bị nô tài nhìn thấy, nô tài có nhắc nhở bọn họ vài câu, sau đó không biết sao chuyện này lại tới tai Lý phúc tấn, Vương Bảo bị phạt một tháng tiền lương, Vương Bảo nghĩ do nô tài cáo mật nên từ đó ít nói chuyện với nô tài hơn, nhưng dạo gần đây, khi gặp hắn ở than phòng, hắn cứ chủ động bắt chuyện với nô tài, thái độ còn rất nhiệt tình, vừa nói vừa cười, còn chọn ngân thán tốt bỏ vào sọt cho nô tài nữa. Nô tài cứ tưởng là hắn đã nghĩ thông suốt rồi nên cũng không quan tâm cho lắm.”

Lúc Dung Viễn xác định ngân thán có vấn đề thì chậu than đã được dập tắt ngay, tuy trong phòng không còn ám áp như lúc nãy, nhưng Lăng Nhã đã hết bị hình ảnh ma quỷ quấy nhiễu, vì vậy tinh thần nàng cũng tốt hơn, suy nghĩ cũng trở nên sáng suốt, nàng đàm chiêu nói: “Chỉ tranh chấp có vài câu mà hắn đã nhớ tới mấy năm, chứng tỏ Vương Bảo là người nhỏ mọn, nếu vậy sao lại đột nhiên quên hết, nói lại quan hệ với ngươi chứ? Có câu ‘không việc mà ân cần, không gian thì cũng trộm’.”

“Là do nô tài sơ suất, cũng may lần này có Từ Thái y, nếu không nô tài cũng không biết là mình đang hại chủ tử, xin chủ tử trách phạt.” Lý Vệ quỳ xuống thỉnh tội, nét mặt buồn bã hối lỗi vô cùng.

“Nếu muốn thỉnh tội, chi bằng lập công chuộc tội còn hay hơn.” Lăng Nhã nhìn hắn rồi quay qua Dung Viễn: “Từ Thái y thấy sao?”

“Ghi chép về Mê Hồn hương rất nhiều, chế tạo phức tạp, một người bình thường nhất định không có khả năng làm được, huống chi phúc tấn và Vương Bảo chưa từng có hiềm khích, nên vì thân nghĩ rằng Vương Bảo chỉ phục tùng mệnh lệnh mà thôi, sau lưng hắn chắc chắn có người sai bảo, chỉ khi nào tìm ra được người này thì phúc tấn mới có thể yên tâm kê cao gối mà ngủ.”

Lăng Nhã đưa tay áo lên che miệng lại, cười nói: “Suy nghĩ của Từ Thái y với ta không bàn mà hợp, ta rất nôn nóng muốn gặp tên Vương Bảo này, và cả... con cá lớn sau lưng hắn nữa.”

Dung Viễn viết một đơn thuốc, mực chưa kịp khô đã đưa cho Thủy Nguyệt: “Mấy hôm nay phúc tấn bị Mê Hồn hương quấy nhiễu, tổn hại nhiều tới tinh thần, phương thuốc này có thể giúp phúc tấn điều dưỡng thân mình, vì thân còn có việc ở Thái Y viện, xin phép được cáo lui trước.”

“Chuyện hôm nay đa tạ Từ Thái y, Lăng Nhã sẽ ghi khắc trong lòng, Mặc Ngọc, thay ta tiễn Từ Thái y ra ngoài.” Nàng gật đầu, ánh mắt lướt qua khuôn mặt ôn hòa trầm tĩnh của Dung Viễn, hắn là người duy nhất trên đời này quan tâm tới mình, không ai có thể so bì.

Dung Viễn đi rồi, Lăng Nhã lập tức gọi Lý Vệ tới gần, bảo hắn tìm cách dò hỏi về Vương Bảo, Lý Vệ hành động nhanh gọn, trời còn chưa tối đã quay về, lấy được không ít thông tin. Vương Bảo là người mê đánh bạc, chưa từng thành thân, song thân mất sớm, trong nhà chỉ còn một đệ đệ đang làm ruộng, nghe nói tình cảm huynh đệ rất tốt. Việc Tiểu Tử bị đánh chết cách đây mấy ngày, hình như hắn cũng có liên quan, sau đó còn lên lút tới cúng bái Tiểu Tử.

“Dân cờ bạc mà cũng có tình có nghĩa sao?” Lăng Nhã cười nhạo một tiếng rồi nói với Lý Vệ: “Đi gọi Vương Bảo tới đây, nói rằng ta có việc muốn hỏi hắn.”

Lý Vệ chần chờ một lát rồi nói: “Bây giờ gọi Vương Bảo tới không sợ rút dây động rừng sao ạ, kinh động tới cá lớn sau lưng hắn?”

Lăng Nhã đứng bên cửa sổ nhìn màn đêm từ từ buông xuống từ phía chân trời, những sợi tóc mai cùng tua lụa bay dập dềnh như múa: “Ta muốn dụ rắn xuất hang, ngươi chỉ cần đi truyền là được.” Thấy Lăng Nhã không muốn nhiều lời, Lý Vệ chỉ đành im lặng, gật đầu rồi nhanh chóng thực hiện, chẳng bao lâu sau, hắn dắt một gã khoảng ba mươi tuổi, râu ria lún phún tiến vào.

“Khởi bẩm chủ tử, Vương Bảo đã tới.” Lý Vệ vừa dứt lời thì Vương Bảo liền hành lễ: “Nô tài thỉnh an Lăng phúc tấn, Lăng phúc tấn cát tường.”

“Đứng lên đi.” Lăng Nhã nhìn hắn đánh giá sơ lược, nén chán ghét vào lòng, nàng chậm rãi nói: “Ngươi sống trong phủ bao lâu rồi?”

Khi vừa tiến vào phòng Vương Bảo đã đảo mắt quan sát xung quanh, thấy trời lạnh như vậy mà không đốt than sưởi, trong lòng vốn đã bất an giờ lại càng lo lắng hơn, thấp thòm nói: “Hồi bẩm Lăng phúc tấn, nô tài vào phủ năm mười chín tuổi, tới nay đã mười hai năm rồi.”

Lăng Nhã gật gù đầu không tỏ thái độ gì, vịn tay Mặc Ngọc đứng lên bước tới trước mặt hắn: “Vậy là phủ bồi lực vừa xây dựng xong thì ngươi đã vào,

cũng xem như là lão nhân trong phủ rồi, bây giờ lại phụ trách quản sự than phòng. Nếu như thế, chắc chắn người càng hiểu rõ bổ phận của nô tài.” Nói tới đây, giọng của Lăng Nhã nghiêm lại, lạnh lùng tiếp: “Tại sao người lại dám làm chuyện mưu hại chủ tử như vậy?”

Mặt Vương Bảo lập tức biến sắc, hai chân run lên, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói: “Nô tài không biết phúc tấn nói vậy là có ý gì?”

“Chuyện tới nước này rồi mà người còn vờ vịt sao?” Lăng Nhã bĩu môi nhìn Lý Vệ, hần liền hiểu ý, lời sọt ngân thán vẫn còn nguyên ở góc phòng tới, đồ cái ‘ào’ ra trước mặt Vương Bảo, khi nhìn thấy sọt ngân thán này, mặt Vương Bảo đã tái mét, run rẩy không ngừng, chút hi vọng cuối cùng cũng đã tan thành mây khói, vậy là sự việc đã bị bại lộ rồi, không còn nghi ngờ gì.

Quả nhiên, Lý Vệ nổi giận đùng đùng ném sọt rỗng xuống đất, sấn tới túm chặt cổ áo của Vương Bảo, gầm nhỏ: “Vương Bảo, người quả thật to gan, dám trộn Mê Hồn hương vào trong ngân thán để hại chủ tử ta, khiến chủ tử ta cứ nghĩ rằng mình bị quỷ ma quấy nhiễu, đêm nào cũng không ngủ được, người cũng biết đây là tử tội chứ?” Chỉ cần nghĩ tới cảnh chủ tử mình bị hại tới nông nỗi này thì máu của hần đã sôi lên, hận không thể giết ngay tên cầu nô tài trước mặt cho hả con giận.

“Ta... ta không biết, ta không biết gì hết! Lại càng không biết Mê Hồn hương gì đó là sao, các người đừng có vu oan giá họa cho ta!” Vương Bảo lớn tiếng cãi, nhưng thần sắc hoảng loạn của hần đã bán đứng chính hần.

“Vu oan cho người? Được.” Lăng Nhã cười mĩa mai, ngón tay trắng nõn mân mê châu lạc rũ xuống bên mặt, nói: “Tiểu Vệ Tử, đi bẩm báo chuyện này với Bối lạc gia, nói là ta đã bắt được người khiến ta gặp ác mộng mấy hôm nay, nhất định Bối lạc gia rất quan tâm, người đoán xem Bối lạc gia sẽ xử trí hần như thế nào?”

Lý Vệ khẽ nhếch môi, để lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Nô tài nghe nói trong luật hình có một loại hình phạt gọi là ‘lăng trì’, dùng lưới đánh cá bỏ người lại rồi treo lên, sau đó mới lấy dao nhỏ cắt từng miếng từng miếng da thịt lộ ra khỏi mặt lưới, có người chịu đựng cả ngàn nhất cắt như vậy, trong hơn mười ngày mới chết.”

“Đừng!” Lá gan của Vương Bảo vốn nhỏ, giờ lại bị Lý Vệ hù như vậy thì thiếu điều muốn vỡ ra, nhào tới dưới chân Lăng Nhã, nước mắt nước mũi giàn giụa đập đầu liên tục: “Lăng phúc tấn tha mạng, nô tài biết lỗi rồi, lần sau nô tài không dám nữa, xin phúc tấn tha mạng!”

“Còn có lần sau?” Câu hỏi này của Lăng Nhã khiến Vương Bảo ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ một mực đập đầu xin tha, đến tận lúc trán hần sưng lên đỏ ửng thì Lăng Nhã mới khom lưng, trừng mắt nhìn chằm chằm vào hai con người của Vương Bảo: “Người muốn sống sao?”

Vương Bảo gật đầu lia lịa, trong lòng tràn đầy hối hận, nếu biết trước như vậy thì hần đã không tham số bạc đó, giờ đã chẳng lo không giữ được mạng nhỏ của mình, tất cả đều tại đám người kia, nếu bọn họ không thảng thộ, thì mình và Tiểu Tử cũng đâu rơi vào cảnh ‘túng quá hóa liều’, nhưng hiện tại nói gì cũng vô dụng thôi.

“Muốn sống thì mau khai ra người sai khiến người bỏ thuốc hại ta.” Lăng Nhã nắm chặt lò hương trong tay, trầm giọng hỏi, bên ngoài không biết đã mưa tạt lúc nào, rớt lên mai hiên nghe ‘lộp độp’.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Mê Hồn Hương (Hạ)

“Ta... ta không biết.” Vương Bảo rút cổ lại, lo lắng đáp.

Lăng Nhã thừa biết loại người này chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ, liền bảo Lý Vệ đi mời Dân Chân, thấy Lý Vệ dợm bước rồi đi, Vương Bảo sợ tới mức nhảy chồm lên, ngã lộn nhào với theo túm góc áo của Lý Vệ kéo lại, miệng không ngừng: “Ta nói! Ta nói!” Hần thật sự sợ hình phạt lăng trì gì đó, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.

“Là... là Qua Nhĩ Giai phúc tấn!” Vương Bảo phun ra cái tên này qua kẽ răng: “Sau khi Tiểu Tử chết một ngày, ta nhớ trước đó hần có khai là đã giấu ba mươi lượng bạc dưới gầm giường nên nổi lòng tham, tính tới lấy để trả bớt nợ đánh bạc, ai ngờ đâu bị Văn phúc tấn bắt gặp, nàng ta nói chỉ cần ta làm việc cho nàng ta, thì chuyện hôm nay nàng ta xem như chưa thấy, thậm chí còn cho ta thêm một trăm lượng nữa, nếu vậy không những ta trả hết nợ mà còn thừa một ít để cưới thê tử, lúc đó nô tài cũng đã cùng đường, nên liền đồng ý. Sau đó, nàng ta giao cho nô tài một bịch phấn hương, bảo nô tài rắc nó vào trong ngân thán mà người ở Tịnh Tử cư tới nhận, còn việc bột phấn đó là hương gì thì nô tài thật sự không biết, cầu xin phúc tấn đại nhân đại lượng, bỏ qua cho mạng chó của nô tài.”

Đối với cái tên Qua Nhĩ Giai thị được phun ra từ miệng Vương Bảo, Lăng Nhã không mấy ngạc nhiên, sau chuyện ở Thanh Âm các, nàng đã nhìn rõ Qua Nhĩ Giai thị, tuy bề ngoài có vẻ đơn thuần, nhưng tồn tại được trong Vương phủ này, có ai là người bình thường đâu chứ, điều duy nhất khiến nàng ngạc nhiên, chính là nàng không ngờ Qua Nhĩ Giai thị sẽ tiếp tục động thủ sớm như vậy.

“Qua Nhĩ Giai thị!” Khóe môi Lăng Nhã hơi nhếch lên, hận thù hiện trong đáy mắt lạnh lẽo, nàng ta bức bách mình, nếu mình cứ lùi bước nhường nhịn thì cuối cùng chỉ khiến bản thân không còn đường sống mà thôi.

“Vương Bảo, ta có thể giữ lại tính mạng của ngươi, nhưng có một điều kiện, ngươi phải tới trước mặt Bối lạc gia, lập lại những gì ngươi vừa nói một lần nữa, nếu không, chắc chắn ta sẽ khiến ngươi chịu hết mọi nỗi khổ thiên đao vạn quả.” Lăng Nhã nói, chân thành đáng tin.

Vương Bảo gật đầu như giả vờ, với hần mà nói, giữ mạng mới là quan trọng nhất, huống hồ chỉ hần chỉ là bị tiền mê hoặc, chứ cũng chẳng phải trung thành gì với Qua Nhĩ Giai thị. Giờ này Dận Chân vẫn chưa hồi phủ nên Lăng Nhã ra hiệu nhốt hần lại trước rồi quay qua nhìn bữa tối đã được dọn sẵn trên bàn, lắc đầu nói: “Đem xuống đi, ta không muốn ăn!”

Mặc Ngọc múc một chén súp trên châu, nhỏ giọng nói: “Cả ngày hôm nay chủ tử chưa có gì trong bụng, dù không muốn ăn nhưng cũng phải giữ gìn sức khỏe, với lại lát nữa còn uống thuốc mà Từ Thái y kê, để bụng rỗng sao được.”

Lăng Nhã bỏ lò sưởi đã hơi nguội trên tay xuống, nhận chén nhỏ từ tay Mặc Ngọc, chậm rãi múc một muỗng súp trắng lẫn mấy hạt trân châu trong suốt đưa vào miệng, rõ ràng là rất ngọt, nhưng nuốt vào thật vô vị, nàng rừ mắt nhẹ nhàng nói: “Hô vô ý đã thương người, người lại sắp tâm giết hô. Muốn bình bình lặng lặng sống trong phủ này cả đời quả thật là còn khó hơn cả lên trời.

“Đây vốn là thói đời người ăn thịt người.” Ở bên ngoài, mưa càng ngày càng lớn, Lý Vệ bước tới đóng cửa sổ lại để tránh mưa tạt vào: “Chỉ cần được sung ái một chút thì đã phải chịu biết bao nhiêu ganh ghét, nhân từ nương tay với người khác cũng chỉ hại bản thân mình mà thôi, chủ tử nên quen với cảm giác này đi là vừa.”

Lăng Nhã lại thờ dài, chẳng nói gì, miễn cưỡng ăn hết chén súp trên châu rồi lau tay đứng lên nói: “Đi thôi, chúng ta đến gặp vị Vân phúc tấn này một lần xem”

Duyệt Cẩm các là chỗ ở của Qua Nhĩ Giai thị, lúc này nàng vừa mới dùng xong bữa tối, đang uống trà, nghe hạ nhân báo có Lăng Nhã cầu kiến thì hơi sững sờ một chút, khẽ chau mày lại suy nghĩ, sau chuyện ở Thanh Âm các, coi như là nàng đã lộ mặt trước Lăng Nhã, sao giờ nàng ta lại tới đây, lại tới vào một đêm mưa thế này? Nghĩ vậy, nàng liền phản phô cho thị nữ Như Ý: “Ngươi đi tìm Vương Bảo ở than phòng, nếu gặp hần thì ngươi biết phải nên làm gì rồi chứ?”

Như Ý lui ra không bao lâu thì Qua Nhĩ Giai thị nghênh tiếp Lăng Nhã từ từ bước vào, nàng thân thiết vươn tay ra cười nói: “Ngoài trời mưa to gió lớn mà sao muội muội lại tới đây, thật là hiếm thấy, mau ngồi xuống, Tòng Tường, pha trà đi.”

Lăng Nhã thờ ơ rụt tay lại, cũng cười nói: “Nhập phủ lâu rồi mà vẫn chưa từng tới thỉnh an tỷ tỷ, thật là hổ thẹn, mong tỷ tỷ thứ lỗi.”

Qua Nhĩ Giai thị làm như chưa nghe, nhìn Lăng Nhã từ trên xuống dưới rồi nói: “Nghe nói mấy hôm nay muội muội bị ma quỷ quấy nhiễu, hàng ngày ăn không ngon ngủ không yên, tinh thần sa sút, nhưng giờ xem ra mọi thứ vẫn bình thường, chắc chỉ là tin đồn nhảm mà thôi.” Lăng Nhã cười áo choàng hơi ướm của mình ra đưa cho Lý Vệ theo hầu bên cạnh, nhướn mày nói: “Chẳng phải trước giờ tỷ tỷ luôn tin tưởng quỷ thần sao? Sao hôm nay lại bảo là tin đồn nhảm?”

“Chỉ là ta cảm thấy muội muội phúc Trạch thâm hậu, tuy quỷ thần là có thật nhưng gặp muội cũng phải tránh đi, sao dám sấn tới quấy nhiễu chứ.” Qua Nhĩ Giai thị là người phương Nam, là nữ nhân dịu dàng khéo léo hiếm thấy trong kinh thành, cộng thêm châu ngọc lung linh trên tóc càng khiến nàng kiêu diễm hơn, tựa như một đóa hoa tao nhã, một đóa Kiến Huyết Phong Hầu* kịch độc.

(*Trong khu rừng rậm ở Xi-Xoang-Ba-Na- Vân Nam, Trung Quốc có một loại cây cao to gọi là “tiền độc mộc” [cây có chất độc dễ tẩm vào mũi tên]. Cây có một loại dịch lỏng mang tính kịch độc. Nếu người hoặc động vật bị dính chất này vào bên ngoài da nơi bị rách sẽ rất nhanh tử vong. Vì vậy người ta mới đặt cho nó cái tên đáng sợ là “Kiến Huyết Phong Hầu” [thấy máu đóng yết hầu].)

“Nếu tỷ tỷ đã tin vào quỷ thần, thì nhân tiện cũng nên ghi nhớ câu này: Thiện ác cuối cùng đều có báo ứng, không phải không báo, chỉ là chưa tới lúc mà thôi.” Lăng Nhã ý tứ sâu xa nói.

“Vậy đợi báo ứng tới rồi hẵng nói.” Qua Nhĩ Giai thị nhân nhặt trả lời.

Tòng Tường rất nhanh đã pha trà xong, hai tay dâng cho Lăng Nhã vừa mới ngồi xuống ghế, kính cẩn nói: “Mời Lăng phúc tấn dùng trà.”

“Thơm quá.” Lăng Nhã hé nắp chén trà, hít một hơi rồi khẽ cười nói: “Trà ở chỗ tỷ tỷ thật thơm, không đã biết bỏ thêm gì trong đó?”

“Muội muội hỏi kỳ, nước trà thì thêm lá trà chứ còn có thể thêm gì nữa?” Nụ cười ẩn hiện trên môi Qua Nhĩ Giai thị, nếu ai không hiểu chắc chắn sẽ tưởng rằng các nàng là tỷ muội thật tốt.

Lăng Nhã chớp mắt, ra vẻ vô tình nói: “Ví dụ như... Mê Hồn hương chẳng hạn.”

Qua Nhĩ Giai thị thăm rùng mình, quả nhiên nàng ta đến đây vì chuyện này, thật đáng tiếc... Nếu để lâu hơn một chút, với công hiệu của Mê Hồn hương, dù Nữu Hổ Lộc thị không chết thì cũng trở nên nửa tỉnh nửa điên rồi.

“Hôm nay muội muội nói chuyện tỷ tỷ không hiểu gì hết, Mê Hồn hương là cái gì?” Nàng cố tình tỏ ra khó hiểu.

Lăng Nhã đặt chén trà còn nguyên lên bàn, ánh mắt sâu thăm thẳm như giếng cổ, trầm giọng nói: “Trước mặt người sáng mắt không nói chuyện mờ ám, việc tỷ tỷ mua chuộc Vương Bảo để hần trộn Mê Hồn hương vào trong ngân thần của ta đã bại lộ rồi, hôm nay ta tới đây là để hỏi tỷ tỷ một câu, từ lúc nhập phủ tới nay, ta chưa từng làm gì đắc tội với tỷ tỷ, tại sao tỷ tỷ lại hại ta nhiều lần như vậy?”

Qua Nhĩ Giai thị cười ha hả, lấy một cành lan Hồ Điệp từ trong bình hoa đưa lên mũi, nhắm mắt lại thưởng thức: “Muội muội, người làm tỷ tỷ này khuyên

ngươi một câu, ăn có thể ăn bậy, nhưng lời thì không thể nói bậy được, ta có từng làm gì hại ngươi đâu.”

“Vương Bảo đã khai hết rồi, chỉ cần lời hấn và sọt ngân thán có trộn Mê Hồn hương kia ra trước mặt Bối lạc gia thì dù lưỡi tỷ tỷ có nở đầy hoa sen cũng vô dụng mà thôi.”

“Nếu vậy thì ngươi cần gì phải tới đây?” Hương hoa giúp trấn an tâm trạng bồn chồn của Qua Nhĩ Giai thị, thái độ của nàng dần bình tĩnh lại, đôi mắt không tự giác được mà nhìn ra cửa, có khi nào Như Ý không quay lại nữa không..

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Hươu Chết Về Tay Ai

“Ta tới, là để trao cho tỷ tỷ một con đường sống.”

Lời Lăng Nhã vừa dứt thì Qua Nhĩ Giai thị cười ha ha: “Nói vậy thì ta phải cảm ơn muối muối ngươi sao?”

Lăng Nhã không hề để ý tới thái độ châm chọc của nàng ta, chỉ nhàn nhạt nói: “Tỷ tỷ là người thông minh, nên chắc hiểu rõ tính mạng mới là thứ quý giá nhất, không còn mạng thì dù vinh hoa phú quý cũng bằng thừa. Tỷ tỷ hại ta tổng cộng hai lần, theo lý, ta phải hận tỷ tỷ tận xương mới đúng, nhưng ta biết, chỉ với khả năng của một mình tỷ tỷ thì không thể nào làm được những việc đó, tất nhiên có người đứng sau lưng, cho nên tỷ tỷ chỉ cần nói ra chủ mưu là ai, ta đảm bảo sẽ ở trước mặt Bối lạc gia cầu tình cho tỷ tỷ.”

Qua Nhĩ Giai thị nghe vậy thì càng cười lớn hơn, che miệng nói: “Muội muội tưởng rằng có thể hù dọa ta như đã hù Vương Bảo sao? Chỉ tiếc, ta không phải là Vương Bảo, sẽ không làm theo ý ngươi, ngươi đừng nên phí tâm tư như vậy. Với lại, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu, hươu chết về tay ai vẫn còn chưa biết.”

“Tỷ tỷ vẫn cố chấp ư?” Lăng Nhã không nghĩ Qua Nhĩ Giai thị lại ngang ngạnh khó thuyết phục như vậy, biết rõ Vương Bảo đã khai rồi mà vẫn không chịu buông tay, chẳng hiểu nàng ta đang điềm tính thật hay còn ẩn giấu gì đó mà mình chưa phát hiện ra.

Qua Nhĩ Giai thị xoay xoay chiếc nhẫn Phi thúy trên ngón tay, suy nghĩ một lát rồi nói: “Dù sao thì Bối lạc gia vẫn chưa hồi phủ, hay là chúng ta cược một ván cờ đi, nếu ngươi thắng thì ta sẽ nói cho ngươi biết người sau lưng ta là ai, kể cả trước mặt Bối lạc gia; ngược lại nếu ngươi thua, thì ngươi phải làm cho ta một việc, thế nào?”

“Nếu ngươi bảo ta giết người phóng hỏa thì ta cũng phải làm sao? Ván cược này quả là không công bằng rồi.” Lời này của Lăng Nhã có ẩn giấu cạm bẫy.

“Chắc chắn là không.” Khóe môi của Qua Nhĩ Giai thị hơi nhếch lên, thản nhiên nói: “Sao, có hứng thú cược ván này với ta không, đây chính là cơ hội duy nhất của ngươi.”

Muốn lật đổ Niên thị, đây chính là cơ hội duy nhất, dù không đoán được ý đồ của Qua Nhĩ Giai thị, nhưng Lăng Nhã vẫn quyết định chấp nhận ván cờ này, nàng nhận quân cờ từ tay Tổng Tường rồi lạnh lùng nói: “Nếu tỷ tỷ thua, hi vọng tỷ tỷ có thể nói đúng chân tướng.”

“Ngươi cứ yên tâm.” Qua Nhĩ Giai thị ngồi xuống ghế, tay trái nâng nhẹ lên, kẹp một quân cờ màu đen ở giữa hai ngón tay, lần đầu tiên Lăng Nhã phát hiện ra, Qua Nhĩ Giai thị thuận tay trái.

Quân cờ theo cánh tay hạ xuống, dường như ngay lập tức, cờ trắng cũng xuống theo, Qua Nhĩ Giai thị không ngờ Lăng Nhã đón cờ nhanh như vậy, nên nơi ngạc nhiên, nhìn nàng một cái rồi tập trung toàn lực vào bàn cờ.

Hai người như lần lượt giao đấu trên bàn cờ, trắng đen cùng đối kháng, là sống hay chết, đều phụ thuộc vào ván cờ không có chút mùi chém giết này.

Nếu Qua Nhĩ Giai thị đã dám đề nghị lấy ván cờ này để phân thắng bại, chứng tỏ nàng ta nghĩ rằng cờ nghệ của Lăng Nhã không cao bằng mình. Còn Lăng Nhã thì ngược lại, trong cảm kỳ thi họa thì đánh cờ không phải là sở trường của nàng, cũng may từ khi nhập phủ, nàng hay đánh cờ với Ôn Như Ngõn vốn cờ nghệ tinh thông, khiến nàng học hỏi được rất nhiều, hiện giờ đánh mười ván cũng có thể thắng được một nửa.

Ôn Như Ngõn từng nói, đánh cờ kỳ nhất là hạ khoái cờ*, vì nó sẽ khiến tâm tính bị nhiễu loạn, chỉ lo đi những nước cờ vội vã mà mất đi sự bình tĩnh trong.

(*Hạ khoái cờ là một thể đánh trong cờ vây, tạm hiểu là đánh nhanh rút gọn.)

Lăng Nhã không hoàn toàn tự tin rằng mình có thể thắng Qua Nhĩ Giai thị, nên quyết định dùng cách binh hành hiểm chiêu*, lợi dụng tâm lý muốn đánh nhanh thắng nhanh của Qua Nhĩ Giai thị mà tìm ra sơ hở. Mà chiêu này hình như hiệu nghiệm, Qua Nhĩ Giai thị bị những nước cờ nhanh như chớp của Lăng Nhã làm cho thấp thỏm lo âu, bị cuốn theo lúc nào không biết, mất bình tĩnh đi sai tới mấy lần, nhưng bản thân Lăng Nhã cũng căng thẳng không kém, đánh cờ nhanh đối với nàng không phải là chuyện dễ dàng, nàng phải liên tục suy nghĩ các nước cờ của mình, còn phải suy nghĩ về nước cờ của đối

thủ, để mà ứng phó.

(*Kéo dài thể cục rồi lợi dụng sơ hở của đối thương để ra đòn quyết định.)

Trong lúc hai người đang tập trung căng thẳng thì Như Ý bước vào, nàng giao dù trên tay cho hạ nhân rồi tự mình đi tới gần Qua Nhĩ Giai thị, thì thầm nói gì đó. Tuy Lăng Nhã không nghe được nàng ta nói gì, nhưng nàng để ý được sau khi Qua Nhĩ Giai thị nghe xong mấy chữ cuối thì mắt lóe lên vui mừng.

Sau khi phát tay ý bảo Như Ý lui xuống, Qua Nhĩ Giai thị khó chịu quét mắt qua những quân cờ đen nằm lộn xộn trên bàn cờ, khẽ cười: “Nguy hiểm thật, không ngờ muội muội cũng biết hạ khoái cờ, xem nữa thì bị người làm cho rối loạn rồi, nhưng muốn thắng ta thì chỉ bấy nhiêu vẫn chưa đủ đâu.”

‘Bụp’ một tiếng, quân cờ rơi xuống giữa bàn cờ, chỉ là một quân cờ, nhưng lại khiến thế cờ vốn đang nghiêng về quân trắng lại biến hóa bất ngờ. Từ lúc đó, đúng như lời Qua Nhĩ Giai thị nói trước đó, hươu chết về tay ai vẫn còn chưa biết.

Tuy Lăng Nhã vẫn giữ tốc độ đánh cờ nhanh như cũ, nhưng nét mặt lại căng thẳng hơn rất nhiều, vì nàng phát hiện Qua Nhĩ Giai thị đã nắm lại được nhịp cờ, chiêu của nàng đã không còn tác động được tới nàng ta nữa.

Ván cờ này khó phân thắng bại, quân trắng quân đen thay phiên nhau chiếm thế thượng phong, cho đến tận lúc bàn cờ đã bị hai màu cờ chiếm hết mới thôi, cuối cùng, ván cờ hạ bằng một thế hòa.

Lăng Nhã đẩy bàn cờ rồi đứng dậy vén châu hoa bên tai, nhàn nhạt nói: “Xem ra chúng ta phải hủy bỏ ván cược lúc nãy rồi, nếu tỷ tỷ vẫn kiên quyết không khai ra người chủ mưu thì muội muội chỉ đành để Bối lạc gia quyết định, hi vọng tới lúc đó tỷ tỷ sẽ không hối hận.”

Dứt lời, nàng xoay người rời đi, mà vào lúc này, chắc Dận Chân cũng đã hồi phủ.

“Khoan đã.” Qua Nhĩ Giai thị nhận chén trà từ tay hạ nhân, cười tủm tỉm gọi Lăng Nhã lại: “Muội muội không tò mò lúc nãy Như Ý đã nói gì sao?” Thấy Lăng Nhã quay đầu lại, nụ cười của nàng càng tươi hơn, miệng xinh mở ra gần từng chữ: “Nàng ta nói... Vương Bảo đã chết.”

“Người nói sao?” Lăng Nhã giật mình, cố gắng giấu đi kinh hãi vào lòng.

“Ta nói Vương Bảo chết rồi, quân cờ quan trọng nhất của người đã biến thành tử cờ.” Lăng Nhã càng ngạc nhiên thì Qua Nhĩ Giai thị càng hứng thú.

Lăng Nhã giống như vừa nhận một cái tát thật mạnh, hai tai lùnh bùng, Vương Bảo chết rồi sao? Không thể nào, lúc mình đi hẩn vẫn còn rất tốt, sao nói chết là chết được?

“Người giết hẩn?” Lăng Nhã lạnh lùng nhìn Qua Nhĩ Giai thị đang nhấp trà, cố kìm lại cơn giận.

“Ta không hề giết hẩn.” Qua Nhĩ Giai thị lau vệt nước trên khóe môi, đứng lên đi tới bên cạnh Lăng Nhã, miệng hé ra một nụ cười tàn độc, ghé sát tai nàng nói nhỏ tới mức chỉ có hai người nàng nghe được: “Ta chỉ nói với hẩn, đệ đệ của hẩn đang ở trong tay ta, nếu hẩn không chết, thì người chết là đệ đệ của hẩn, Vương Bảo chỉ còn mỗi đệ đệ là người thân, nên dĩ nhiên không muốn đệ đệ của mình chết. Từ lúc ta lợi dụng Vương Bảo để bỏ Mê Hồn hương vào trong ngân thần của người, thì đã đoán được sẽ có ngày hôm nay, nếu không nắm chắc điểm yếu của hẩn trong tay, thì sao ta có thể dùng hẩn làm quân cờ kia chứ. Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã, muốn đối phó với ta ư, còn lâu lắm người mới đủ tư cách!”

“Người quá nham hiểm!” Lăng Nhã nghiêng răng nói, đôi tay trong tay áo nắm chặt lại, không cần hỏi cũng biết, nhất định là Qua Nhĩ Giai thị nghe thấy mình tới đây, trong lòng hoài nghi nên bảo Như Ý đi tìm Vương Bảo, tiếc là mình chỉ nhốt hẩn lại chứ không phải người trông coi, tạo ra kẽ hở cho bọn họ chen vào.

Qua Nhĩ Giai thị ngửa đầu cười duyên, nói: “Người không vì mình, trời tru đất diệt. Mời muội muội đi cho, không tiễn.” Nói tới đây, nàng làm như nhớ ra gì đó, ghé sát vào tai Lăng Nhã nói rất nhỏ: “Muội muội đã tới đây mua vui cho ta lâu như vậy, ta sẽ báo đáp muội bằng một sự thật, có người rất muốn mạng của người, rất rất muốn.” Giọng nàng mềm nhẹ như một con gió, nhưng lời nói thì lại độc ác vô cùng.

“Tỷ tỷ yên tâm, mạng ta rất lớn, không phải ai muốn lấy cũng được đâu.” Lăng Nhã nói, ánh mắt dừng trên chiếc cổ được quấn kín như một con nhộng đang muốn phá kén bay ra thành bướm, nhưng cuối cùng nhộng sẽ hóa thành hồ điệp hay là mãi mãi bị phong bế trong chiếc kén kia, vẫn chưa ai biết được. Khóe môi Lăng Nhã khẽ nhếch lên, ẩn giấu một nụ cười vô hình, nàng xoay người từ từ bước ra ngoài, Mặc Ngọc đã bung dù sẵn che mưa cho nàng, khi thân người nàng sắp chìm hẳn vào mưa gió thì giọng nói lạnh nhạt vương lại bên tai Qua Nhĩ Giai thị: “Nàng ta quyết không tha cho ta, không lẽ nàng ta lại tha cho tỷ tỷ, muốn lột da hồ coi chừng có ngày bị hồ lột da.”

Cờ có thể hòa, nhưng người thì không, bên thắng vẫn chỉ có một, không phải người chết thì chính là ta mất mạng, đồng minh hôm nay bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành kẻ địch ngày sau, quyền lực và ân sủng mới là thứ không thay đổi.

Tuy Qua Nhĩ Giai thị vẫn cười, nhưng rõ ràng là cười gượng, những lời này hệt như một hạt mầm cắm sâu vào lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hoàng Hà

Tối đó, tuy trời mưa to gió lớn, nhưng Dận Chân vẫn cứ tới Tịnh Tư cư như mọi khi, từ khi Lăng Nhã bị ma quỷ quấy nhiễu khiến ngủ không ngon giấc, dù Dận Chân bận tới mấy, chỉ cần vừa hồi phủ là lập tức tới thăm nàng, nhìn thấy nàng vì sợ hãi mà tiều tụy bất an, lòng hần lo lắng xót xa vô cùng, lưỡng lự không biết có nên mời pháp sư tới trừ tà như lời Na Lạp thị khuyên hay không.

Dận Chân vừa mới bước vào chính điện của Tịnh Tư cư thì thấy Lăng Nhã đang ngồi cúi đầu chuyên tâm vào khung thêu trên tay, hần ra hiệu cho Mặc Ngọc miễn thỉnh an, im lặng rón rén bước đến bên cạnh Lăng Nhã, tính lên nhìn xem nàng đang thêu cái gì, ai ngờ hần còn chưa kịp thấy gì thì Lăng Nhã đã bất ngờ giấu khung thêu ra sau lưng, ngược mắt lên dịu dàng nói: “Tứ gia không được nhìn lên.”

“Thứ gì quan trọng tới mức ta cũng không được biết.” Dận Chân cười ngồi xuống bên cạnh nàng: “Sao nàng biết là ta tới?”

“Sao thiếp thân không nhận ra tiếng bước chân của Tứ gia được chứ, chỉ giả bộ không biết thôi.” Lăng Nhã nhoen miệng cười, bảo Mặc Ngọc cất khung thêu đi rồi lấy khăn tay ra cẩn thận phủ những hạt mưa còn đọng trên người hần: “Đợi thêu xong thì người đầu tiên nhìn thấy sẽ là Tứ gia, còn giờ thì chưa được. Tối nay mưa lớn như vậy, thiếp thân không nghĩ là Tứ gia vẫn tới.”

“Ta không yên tâm, tốt nhất là nên tới thăm nàng một lát.” Miệng nói, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp như hạnh như hoa của Lăng Nhã, Dận Chân có vẻ vui mừng: “Nàng cười lại rồi, tốt quá.” Từ khi nghe được Tịnh Tư cư có ma quỷ quấy nhiễu, hần thấy Lăng Nhã lúc nào cũng hoảng sợ kinh hãi, gương mặt hiếm khi nào giãn ra như vậy.

Tiếng ‘Tốt quá’ kia khiến Lăng Nhã vô cùng cảm động, trong lòng nàng như có một dòng suối ấm chảy qua, dù rằng phủ này có nhiều nữ nhân, dù rằng trong sâu thẳm trái tim của hần luôn chứa một người không ai có thể chạm vào, nhưng hần vẫn quan tâm tới nàng, quan tâm tới nàng cười hay khóc, như vậy, là đã đủ rồi, nàng không thể tham lam yêu cầu thêm nữa...

Đôi môi của hần mang theo hơi ấm cơ thể hôn lên hoa điểm kim sắc trên trán nàng, vừa nhột nhật vừa dịu dàng, hần nắm bàn tay lạnh ngắt ấy, hỏi: “Sao hôm nay tinh thần của nàng có vẻ tốt hơn nhiều như thế? Trời lạnh như vậy mà lại không chịu đốt than ư?”

“Bởi vì thiếp thân đã bắt được con quỷ kia rồi!” Ở trước mặt Dận Chân, Lăng Nhã suy nghĩ thật kỹ rồi mới trả lời.

“Thật sao?” Dận Chân nghe vậy thì lập tức ngồi thẳng lại, chụp lấy tay nàng vội vàng hỏi.

Lăng Nhã rũ đôi mi nhỏ dài cong vút xuống, thở dài rất nhẹ, chậm rãi nói: “Hôm nay, thiếp thân vô tình nghe hạ nhân nói Từ Thái y tới đây để thỉnh mạch cho hai vị tỷ tỷ, rồi tự hỏi không biết có phải mình đang có bệnh, dần tới cứ gập quỵ suốt như vậy hay không, thế nên thiếp thân báo Mặc Ngọc thử mời Từ Thái y tới đây xem giúp.”

Chuyện Dung Viễn tự động tới thăm nàng, nhất định không thể nói ra, người ngoài chỉ có thể biết mối quan hệ của nàng và Dung Viễn là giữa một thứ phúc tấn của Dận Chân và một Thái y mà thôi.

“Rồi Từ Thái y nói sao? Là bệnh hay là có quỷ thật?” Dận Chân vẫn chưa hết lo lắng, vẫn quan tâm hỏi han nàng, bàn tay này giờ vẫn chưa từng buông ra.

Lăng Nhã cười buồn, ngược mắt lên nói: “Cũng may có Từ Thái y tới đây, nếu không thiếp thân sợ cả đời này mình cũng không biết rõ sự thật, nguyên nhân mấy hôm nay có quỷ là nằm trong ngân thán.”

“Nàng hãy nói rõ?” Dận Chân nheo mắt lại, giọng nói lạnh đi, chứng tỏ hần biết trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Lăng Nhã liếc Lý Vệ, hần lập tức bước tới sọt than ở góc phòng, lấy ra hai khối còn mới nguyên đưa tới cho Dận Chân, cung kính nói: “Đây là ngân thán mới lãnh từ than phòng hôm nay, Bối lạc gia ngài thử xem có phải có mùi hương phảng phất trong đó hay không.”

Dận Chân nghi ngờ đưa ngân thán lên gần mũi hít hít, đúng là có mùi hương trong đó, nhưng không nhận ra được là hương gì, hần dùng ánh mắt dò hỏi Lăng Nhã.

“Theo lời của Từ Thái y, loại hương này tên là Mê Hồn hương, khi nó cháy lên, người hít phải nó có thể sinh ra ảo giác, thật sự trên đời này không có quỷ, thứ khiến thiếp thân không thể ngủ yên chính là ảo giác do Mê Hồn hương này gây ra, có người dùng cách này để hại thiếp thân.” Mấy chữ cuối cùng Lăng Nhã thốt lên đầy nghẹn ngào, nước mắt uất ức rơi ra, nàng cứ vậy mà quỵ xuống, vừa khóc vừa nói: “Thiếp thân tự hỏi trong lòng, từ khi thiếp thân nhập phủ tới nay, luôn an phận thủ thường, chưa từng làm gì đắc tội với ai, sao lại có người muốn đối phó với thiếp thân như vậy.”

“Nàng đứng lên trước đã.” Dận Chân đỡ Lăng Nhã, ánh mắt đầy lạnh lẽo, giọng hơi trầm ngâm: “Đã tra hỏi người ở than phòng chưa?”

Thấy Dận Chân nhìn về phía mình, Lý Vệ vội đáp: “Dạ đã hỏi rồi, mỗi lần nô tài tới lãnh ngân thán thì đều do quân sự than phòng Vương Bảo đích thân đưa, nên lúc biết chuyện, nô tài lập tức tới hỏi hần đầu tiên, hần thừa nhận chính hần đã bỏ Mê Hồn hương vào trong ngân thán.”

“Chỉ là một tên nô tài thì làm gì có gan mưu hại chủ tử, có hỏi ai đã sai khiến hần chưa?” Tâm tư Dận Chân thông thấu, lẽ nào không hiểu mấy chuyện như vậy.

Lý Vệ lặng lẽ nhìn qua Lăng Nhã, thấy nàng khẽ lắc đầu thì ngầm hiểu, trầm giọng nói: “Hồi bẩm Bối lạc gia, Vương Bảo liều chết cũng không khai, cuối cùng lại tự sát trong nhà kho, thì thể hiện giờ vẫn còn, xử trí thế nào còn chờ Bối lạc gia định đoạt.”

Dận Chân hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt rất tức giận, đập mạnh lên bàn, nói: “Chết như vậy thật quá dễ cho hần, kéo xác của hần tới bãi tha ma cho chó ăn. Đầu tiên là Tú nhi, tiếp theo lại là nàng, rốt cuộc là ai hại các nàng như vậy, thật đáng giận.”

“Tiếc là chút manh mối cũng đã đứt, không còn cách nào truy được nữa.” Lăng Nhã điềm tĩnh nói, chân tướng của chuyện này nàng đương nhiên biết rõ, nhưng Vương Bảo đã chết, hay nói đúng hơn là chết vô đối chứng, Dận Chân sao có thể tin một phía mình chỉ tội Qua Nhĩ Giai thị chứ, huống chi, Qua Nhĩ Giai thị chỉ là nanh vuốt, không lôi ra được chủ mưu phía sau thì cũng chẳng có ích gì.

“Chỉ cần tưởng tượng mình đang sống cùng một người lòng dạ ác độc, luôn tìm trăm phương ngàn kế để hại nàng như thế, ta liền cảm thấy lưng mình như có kim châm, khó mà an tâm được.” Dận Chân vẫn nắm tay Lăng Nhã, nhíu mày nói nhẹ: “Lần này nàng có thể bình an vô sự đều là nhờ Từ Thái y, chẳng lẽ nào thì thời gian này ngày nào Từ Thái y cũng sẽ tới phủ, cứ bảo hần tới thỉnh mạch cho nàng thường xuyên, nếu lỡ có gì thì cũng phát hiện kịp thời.” Nói tới đây, Dận Chân đột nhiên nở nụ cười: “Mà nghĩ lại thì vị Từ Thái y này đúng là quý nhân của nàng, chưa đầy một tháng ngăn ngừa mà đã giúp nàng tới hai lần rồi.”

“Biết đâu được, mọi việc đều nghe theo Tứ gia.” Lăng Nhã cười tựa như chẳng nghĩ gì mà trả lời, kéo Dận Chân ngồi xuống, vừa tính nói chuyện tiếp thì Cầu Nhi đột nhiên chạy vào, ghé tai Dận Chân thì thầm gì đó, nét mặt Dận Chân thay đổi rất nhanh, đứng bật dậy hỏi: “Thật sao?”

“Tin ở trong cung truyền đến, nói là Hoàng thượng cũng đã nghỉ ngơi, khi tỉnh lại liền bảo Lý công công tuyên Thái tử, các vị A ca và vài vị đại thân vào Dưỡng Tâm điện yết kiến. Lý công công thông truyền xong thì vội vã đi, nói là còn phải tới vài nơi nữa.” Cầu Nhi nói một hơi xong chốt lại: “Xe ngựa đã đợi sẵn ở cửa, nô tài cũng đã phái người tới chỗ đích phúc tấn lấy triều phục rồi.”

Dận Chân thoáng nghĩ rồi nói: “Xe ngựa đi chậm lắm, trực tiếp chuẩn bị ngựa cho ta. Bên chỗ lão Thập Tam đã biết chưa?” Hần vừa bước ra ngoài vừa hỏi.

“Lý công công nói đã cho người đi báo.” Cầu Nhi bước theo sát Dận Chân, Lý Vệ nhanh nhẹn chạy tới mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, mưa lạnh hòa vào gió đêm liên tạt vào, khiến y phục chưa kịp khô của Dận Chân lại ướt, trường bào màu xanh như ẩn như hiện chuẩn bị hòa vào màn mưa.

“Có chuyện gì vậy Bối lạc gia?” Thấy Dận Chân bước đi đã gần tới cửa, Lăng Nhã vội vàng hỏi, nếu việc không gấp, Khang Hi sẽ không truyền triệu giữa đêm, lại trong lúc mưa to gió lớn như vậy.

Đêm yên ắng không có chút động tĩnh nào ngoài tiếng mưa rơi gió giật, Dận Chân quay đầu lại, ánh mắt của hần khiến cho tim Lăng Nhã đập thật mạnh, hần chỉ nói một câu, chỉ một câu thôi nhưng cũng đã quá đủ rồi.

Hoàng Hà vỗ đề...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Quốc Khố

Dận Chân rời đi được một lúc lâu rồi mà trong đầu Lăng Nhã vẫn lừng búng xoay quay bốn chữ này, Hoàng Hà vỗ đề hậu quả ra sao, nàng đã nghe Lý Vệ tả lại quá rõ ràng...

Ngần người vạn người li tán, cửa nát nhà tan, khắp nơi đều là người chết đuối, chết đói, nếu xử lý không tốt, sẽ khó mà ngăn chặn tình trạng bùng phát dịch bệnh, đây chính là thảm kịch nhân gian, khó trách Khang Hi mặc kệ đêm tối gió mưa triệu gấp mọi người vào cung để bàn bạc chuyện cứu tế.

Kéo dài càng lâu, nguy cơ dịch bệnh càng lớn, mà một khi xảy ra, số người chết sẽ nhiều không đếm xuể.

Mưa suốt một đêm, gần sáng Dận Chân vẫn chưa về, Lăng Nhã cũng chưa hề chớp mắt, chờ đợi mãi đến lúc trời ửng sáng, Lăng Nhã lập tức lệnh Tiểu Lộ Từ đến tiền viện xem Dận Chân đã về chưa, rồi nàng tự mình tới phòng bếp chuẩn bị mấy món điểm tâm, tối qua, Dận Chân vừa hỏi phủ, nói chưa được vài câu thì đã bị triệu gấp vào cung, ngay cả thời gian dùng thiện cũng không có, thức cả đêm như vậy chắc chắn sẽ rất đói bụng.

Lăng Nhã làm rất nhanh, chẳng bao lâu mà đã hoàn thành bánh đậu xanh, bánh hạt dẻ, bánh kê hấp và bánh long nhãn, chỉ đợi chưng chín nữa là xong, ngoài những món bánh đó ra, còn có món cháo hạt sen, tất cả đều là những thứ Dận Chân vẫn rất thích ăn.

“Chủ tử, Bối... Bối lạc gia đã về rồi, đang ở trong thư phòng. Thập Tam gia cũng tới nữa.” Tiểu Lộ Từ thờ gấp nói, hần vừa nhận được tin này thì lập tức chạy về báo ngay.

“Ta biết rồi, ta đi qua đó ngay.” Lăng Nhã vừa trả lời vừa mở nắp nồi chưng bánh, nhìn thấy mấy cái bánh cũng đã chín, nàng bảo Mặc Ngọc đưa đĩa tới rồi cẩn thận lấy bánh ra, xếp từng đĩa từng đĩa cùng với cháo hạt sen vào trong hộp đựng thức ăn, giao cho Mặc Ngọc cầm rồi đi đến thư phòng. Ngõ đầu vừa tới cửa thư phòng, nàng lại chạm mặt với Niên thị, hôm nay nàng ta mặc một bộ y phục màu đỏ thắm thêu bách điệp viên hoa cỏ, trên đỉnh búi tóc cài một cây trâm vàng rồng cưỡi phượng khảm ngọc đang đưa sống động, châu lạc rủ dài xuống tận vai, vô cùng long lẫy.

“Bối lạc gia chi vừa hồi phủ thì muội muội đã làm thức ăn đem tới, đúng là có lòng.” Niên thị cười tươi như hoa, làm như rất vui vẻ, sau lưng nàng ta, Lục Ý cũng xách một hộp thức ăn ba tầng, xem ra, hai người các nàng đến đây có cùng một mục đích. Từ sau khi Lăng Nhã được cho phép tự do ra vào thư phòng, trong lòng Niên thị cực kỳ khó chịu, trước mặt Dận Chân nàng liên tục quán quýt si mê làm nũng, cuối cùng Dận Chân đành phải gật đầu đồng ý cho phép nàng cũng được tự do tới thư phòng.

Lăng Nhã nhắm mắt lại, nét mặt vô cảm nhún gò hành lễ: “Chẳng phải phúc tấn cũng vậy sao?”

Niên thị cười không đáp, chỉ đi đến gần Mặc Ngọc, ung dung lướt ngón tay được chăm sóc rất tỉ mỉ qua gương mặt bất mãn của Mặc Ngọc, nàng cầm lấy hộp thức ăn rồi nói: “Để ta xem xem muội muội đã làm món gì?” Nàng chỉ chạm nhẹ vào nắp của hộp thức ăn rồi đột ngột buông tay ra, hộp thức ăn rơi ngay xuống đất, mấy cái bánh cũng theo đó mà văng hết ra ngoài.

“Ôi chao, ta bất cẩn quá, lại làm đổ hết thức ăn mà muội muội đã vất vả chuẩn bị rồi, quả thật uổng phí tâm sức của muội muội.” Miệng thì tiếc nuối, nhưng nét mặt lại thỏa mãn vô cùng, dù là ai cũng phát hiện được là nàng ta cố ý.

“Phúc tấn nhất định phải dồn ép người khác tới mức không chừa lại một con đường sống nào như vậy ư?” Lăng Nhã cố gắng áp chế cơn nóng giận đang sục sôi trong lòng ngực.

Niên thị lật đi gương mặt giả là, quét ánh mắt sắc lạnh qua người Lăng Nhã: “Dồn ép ư? Người đáng bị như vậy! Nữ Hổ Lộ thị, đừng tưởng rằng được phong ba cái danh thứ phúc tấn thì có thể thật sự trở thành chủ tử, trong mắt ta, người vẫn chỉ là một thứ chó ra gì như trước mà thôi.” Nàng nói, dù là ai, chỉ cần là nữ nhân đoạt sủng ái của Dận Chân, nàng đều hận, nàng đâm mạnh đũa giày thêu hoa của mình lên những cái bánh vương vãi trên mặt đất rồi sau đó rời đi, kiêu ngạo chẳng chút kiêng kỵ gì.

Lăng Nhã tức giận vô cùng nhưng lại không biết làm gì, bây giờ nàng chưa đủ căn cơ để đối chọi với Niên thị, dù không cam lòng nhưng cũng đành phải nhẫn, đợi đến một ngày đủ sức, nàng sẽ trả lại cho bằng hết.

“Vị Niên phúc tấn này thật quá đáng, chủ tử vất vả lắm mới làm xong, vậy mà lại bị nàng ta đạp hỏng hết.” Mặc Ngọc thở phì phì quỳ trên đất nhặt những cái bánh còn nguyên vẹn lên thổi thổi phui phui.

“Bản hết cả rồi, nhặt làm gì nữa?” Lăng Nhã khó hiểu hỏi.

“Mấy cái bánh này chỉ rơi xuống đất thôi, tuy không thể đưa cho Bối lạc gia ăn nhưng bọn nô tỳ thì khác, chủ tử làm vất vả vậy mà cứ bỏ đi thì tiếc lắm, coi như người thưởng cho bọn nô tỳ đi, thật ra lúc này nô tỳ vừa nhìn thấy mấy cái bánh này là đã thèm lắm rồi.” Mặc Ngọc biết trong lòng chủ tử đang khó chịu nên cố tình nói rất nhẹ nhàng, tránh khiến chủ tử thêm tức giận.

Lăng Nhã nhéo nhẹ mũi của Mặc Ngọc, khẽ cười nói: “Người đó, học theo miệng lưỡi ngon ngọt của Lý Vệ từ khi nào vậy, coi chừng sau này không nhà nào thèm lấy, lúc đó thì lo mà khóc nhè đi.” “Vậy thì càng tốt, lúc đó nô tỳ sẽ ở trong phủ hầu hạ chủ tử cả đời, chủ tử muốn đuổi cũng đuổi không được.” Mặc Ngọc cười hi hi trả lời, chẳng mấy may xem trọng, nàng tính nói tiếp thì nhìn thấy ở cửa thư phòng còn một cái bánh chưa nhặt lên, nàng vội chạy tới, đang lúc thổi bụi dính trên bánh, nàng đột nhiên thấy trước mắt mình có một đôi giày màu đen, theo hướng đôi giày ngược lên, phát hiện Dận Tường đang nhìn mình chằm chằm thì nàng phát hoảng, vội vã đứng lên hành lễ.

Dận Tường vuốt vuốt cái gáy bóng lưng của mình, nói: “Ta thắc mắc tại sao bên ngoài lại có tiếng người nói chuyện, hóa ra là nha đầu người, người thật to gan, dám trốn ở cửa nghe lén ta và Tứ ca, phải phạt tội gì đây?!”

“Ta... à không, nô tỳ không có!” Mặc Ngọc căng thẳng tới mức quên cả cách xưng hô, để chứng minh mình không nghe lén, nàng đưa cái bánh trên tay ra, bối rối hoang mang nói: “Điểm tâm bị rơi nên tỳ tới nhặt lên thôi, tuyệt đối không có nghe lén Bối lạc gia và Thập Tam A ca nói chuyện mà.”

Nàng chỉ lo biện bạch, hoàn toàn không chú ý tới khóe môi Dận Tường đã bắt đầu cười, nhưng Lăng Nhã thì thấy rõ, nàng bước tới nhoen miệng cười nói: “Mặc Ngọc nhất tâm, Thập Tam A ca đừng có dọa nàng ta, lỡ đâu dọa tới mức nàng ta lần đầu ra đó thì làm sao mà cứu đây.”

Bị bại lộ, Dận Tường cảm thấy không thú vị nữa mà xua tay: “Tiểu tử cũng thật che chở hạ nhân, đùa một chút cũng không được?”

Biết được Dận Tường vốn là đang trêu mình, Mặc Ngọc tức giận phùng cả hai má, vịn cổ qua một bên chẳng thèm để ý tới hán nữa, nào ngờ Dận Tường nhìn thấy bộ dạng này của Mặc Ngọc thì lại càng hứng thú hơn, đưa ngón tay ra chọc chọc vào cái má phình to của nàng, cười nói: “Dáng vẻ này của người giống hết con cá vàng, đàn độn núc ních, phun bọt khí ra ta xem thử nào?”

Mặc Ngọc bị chọc tức xém chết, vừa hù dọa nàng xong giờ lại nói nàng giống cá vàng, rõ ràng vị Thập Tam A ca này muốn ức hiếp mình, cho nên nàng mặc kệ Dận Tường chọc vào má mình cỡ nào cũng im lặng không nói gì, bực bội lườm lườm hán.

Lúc này Dận Chân cũng đã đi tới bậc cửa, nghe Dận Tường nói vậy thì nhàu mày không vui: “Lửa cháy sém chân mày rồi mà lão Thập Tam đệ vẫn còn lòng dạ trêu chọc hạ nhân sao?”

Dận Tường nhún vai, vẻ mặt chống chế nói: “Chính vì lửa cháy sém chân mày rồi nên mới đùa giỡn thả lỏng một chút, Tứ ca không biết đó thôi, đầu óc của đệ mà không thư giãn thì sẽ trở thành bất động ngay.”

“Chỉ gọi nguy hiểm.” Dận Chân mắng hán một câu rồi quay qua nói với Lăng Nhã: “Sao nàng lại tới đây?”

Lăng Nhã vội đáp: “Thiếp thân thấy tới qua Bối lạc gia vội vã vào cung, nghĩ là ngài chưa kịp ăn gì lót bụng, nên cố tình làm vài món bánh tới đây, ai ngờ bất cẩn làm rơi cả hộp xuống đất mất rồi.”

“Không sao, Niên thị cũng vừa đưa ít thức ăn vào rồi.” Dận Chân không quan tâm, vẫy vẫy tay, đang tính bảo nàng quay về thì đột nhiên Dận Tường chụp lấy hộp thức ăn trên tay Mặc Ngọc, mở nắp lấy ra một cái bánh, mặc kệ nó có dính bẩn hay không, cứ vậy đưa vào trong miệng, vừa nhai vừa gật gù: “Ngon, rất ngon, ngọt mà không ngán, ngon hơn mấy cái bánh lúc này nhiều, Tứ ca, huynh cũng ăn thử một miếng đi.”

“Ta không có tâm trạng.” Dận Chân lắc đầu, vừa rồi Niên thị đưa bánh tới, hắn cũng chỉ dùng qua loa cho có mà thôi, hiện tại tình hình đang rất khẩn cấp, ngày nào chưa tìm ra đối sách thì ngày đó vẫn chưa thể cứu tế được, nghĩ đến cảnh ven bờ Hoàng Hà, vô số bá tánh đang phải gánh chịu cảnh màn trời chiếu đất, hắn làm gì còn tâm trạng để ăn hay thưởng thức bánh trái nữa chứ.

Dận Tường nháy mắt với Lăng Nhã, ý bảo nàng tới gần hơn một chút rồi nhét cái bánh vào tay Dận Chân: “Tứ ca, không có tâm trạng thì cũng phải ăn chứ, nếu không ảnh hưởng tới sức khỏe thì sao, với lại đây chính là tâm ý của tiểu tẩu tử mà.”

“Đệ lúc nào cũng đầy lý do.” Dận Chân bị hắn ép đến không còn cách nào, đành phải nhận lấy cắn một miếng, nhưng đôi mắt thì vẫn không chịu rời khỏi đống sổ sách nằm ở trên bàn.

Lăng Nhã không dám quấy rầy nên kéo góc áo của Dận Tường, nhỏ giọng nói: “Thập Tam A ca, các ngài ở trong cung bàn chuyện cứu tế suốt cả đêm hôm qua sao? Tình hình tai họa có nghiêm trọng lắm không?”

Dận Tường lén liếc nhìn Dận Chân một cái, thờ dài nói: “Hà Nam vỡ đê, chỗ vỡ dài đến hơn mười dặm, thương vong không biết bao nhiêu người, nhưng vấn đề quan trọng bây giờ không phải là chuyện này, mà là triều đình không có đủ bạc để cứu tế.” Dận Tường thường xuyên đến phủ Tứ bối lạc, hắn thấy mỗi khi nghị sự, Dận Chân cũng không kiêng dè Lăng Nhã cho lắm, với lại trước giờ hắn vẫn luôn có thiện cảm với vị tiểu tẩu tử này, nên nàng hỏi thì hắn cứ đứng sự thật mà nói thôi.

“Sao vậy được, hàng năm triều đình đều trưng thu thuế, mấy năm nay lại thái bình thịnh thế, đâu có chiến sự gì đâu, sao đến nỗi không đủ bạc để cứu tế chứ?” Lăng Nhã cứ nghĩ rằng mọi người vào cung là để thương nghị phương án cứu tế, nào ngờ đâu là bàn chuyện ngân lượng, việc cứu tế này tuy là tiêu tốn rất nhiều quốc khố, nhưng cũng không vượt quá mấy trăm vạn, cả một triều đình lớn như vậy chẳng lẽ không chi nổi vài trăm vạn bạc ròng?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Gom Bạc

Dận Tường còn chưa kịp trả lời thắc mắc của Lăng Nhã thì Dận Chân này giờ vẫn luôn cố gắng giữ bình tĩnh đột nhiên ném mạnh một quyển sổ xuống đất, những trang giấy mỏng từ trong đó bay lên như tuyết trắng, giọng hắn đầy căm hận: “Bối vì bạc trong quốc khố đã cho người khác mượn hết rồi!”

Dận Chân bất ngờ nổi giận khiến cho Lăng Nhã hoảng sợ, Mặc Ngọc thì càng như chú thỏ nhỏ thất kinh hồn vía, len lén lùi mấy bước nép sau lưng Dận Tường, sợ bị liên lụy, nàng rất kính sợ vị Bối lạc gia này, không như Dận Tường, trước mặt hắn còn có thể thoải mái một chút.

Trong ấn tượng của mọi người, xưa nay Dận Chân là một người luôn giữ được bình tĩnh, ít khi nào nổi nóng, chuyện Thanh Âm các trước đây cũng không thấy hắn giận đến như vậy.

Lăng Nhã ngồi xồm xuống cẩn thận nhặt từng trang giấy lên, càng nhặt thì nàng càng kinh ngạc, cả một xấp này toàn là giấy vay nợ, cái thì năm trăm lượng, cái thì một ngàn lượng, có cả cái năm ngàn lượng, các khoản vay không giống nhau, nhưng đều là của quan viên trong triều, rất nhiều cái tên Lăng Nhã đã từng nghe Lăng Trụ nhắc tới, nhắm tính sơ qua, những khoản vay này cộng lại cũng đã hơn tám mươi vạn lượng, mà đây chỉ là số giấy nợ kẹp trong quyển sổ này, trên án thư còn cả chồng giống y như vậy, tất nhiên số bạc cho mượn cũng lên tới số mấy trăm vạn, khó trách Dận Chân lại giận đến như vậy.

“Số bạc này, không thể đòi lại được sao?” Lăng Nhã xếp mớ giấy này lại rồi để gọn gàng lên án thư.

Dận Chân lạnh lùng trả lời: “Đòi kiểu nào? Văn võ và triều đều mượn, nên đòi ai đây? Huống chi đây đâu phải là chuyện có thể làm trong một ngày một bữa, bá tánh đang gặp nạn há có thể đợi lâu vậy sao.”

Lăng Nhã nhớ trước đây Dận Chân từng nói, binh phí năm nay cũng mới chỉ được phát một phần, phần còn lại Hộ Bộ vẫn luôn trì hoãn, lúc Hộ Bộ lấy lý do là quốc khố không đủ bạc, nàng cũng chỉ nghĩ là họ tìm có thoái thác mà thôi, ai ngờ đó lại là sự thật. “Chẳng lẽ những việc như vậy trước giờ chưa từng bị phát hiện sao?”

Dận Tường cười khỏ đáp thay: “Quản lý Hộ Bộ chính là Thái tử, bản thân huynh ấy cũng mượn bạc của quốc khố thì làm sao mà đòi người khác được, chưa kể việc đòi bạc cũng đâu phải là chuyện gì tốt, Thái tử dễ gì chịu mạo hiểm đắc tội với mấy vị công thần. Tội qua Tứ ca và Hộ Bộ đại nhân tính toán cả đêm, bây giờ số bạc trong quốc khố còn không tới một trăm vạn lượng, nhiều đó mà đem đi cứu tế thì chẳng khác gì muối bỏ biển, chưa kể lấy hết bạc đi rồi, lỡ đâu xảy ra chuyện gì lại không có bạc để dùng, lúc đó còn gì mặt mũi triều đình, còn gì thể diện quốc gia nữa chứ?”

“Chính xác là còn tám mươi chín vạn lượng.” Dận Chân trừng đôi mắt đỏ ngầu do thức cả một đêm, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

Chưa tới một trăm vạn lượng? Lăng Nhã hít thật sâu, đường đường là quốc khố của Đại Thanh mà chỉ có bấy nhiêu bạc thôi sao, nói ra chắc cũng chẳng ai tin, quan lại triều đình bại hoại tới mức này sao?

Trong nhất thời Dận Tường cũng chẳng muốn ăn nữa, đặt cái bánh hấp trong tay trở lại đĩa, nói: “Bạc thì trước sau gì cũng thu lại được, chỉ cần những người này còn sống thì đều có thể đòi, cùng lắm là chịu đả tội với bọn họ mà thôi, nhưng vấn đề mấu chốt bây giờ là làm thế nào để giải quyết tình hình trước mắt, Hoàng A mã còn đang đợi câu trả lời của chúng ta đó, Tứ ca, huynh đã nghĩ ra được cách gì chưa?”

Đến tận tối qua Khang Hi mới biết là bạc trong quốc khố đã cho mượn sạch, mặt rồng giận dữ, đã vậy Thái tử còn tới trễ, khiến Khang Hi tức giận mắng cả Thái tử lẫn các vị đại thần vào cung thương nghị tới mức cầu huyết lâm đầu*, lệnh cho bọn họ trong hôm nay phải nghĩ ra cách giả quyết, nếu không thì tuyệt đối không tha.”

(*Cầu huyết lâm đầu: Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cầu huyết dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cầu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.)

Dận Chân lắc đầu bất lực, hẳn đã cố gắng suy nghĩ xem có cách nào không, nhưng vốn là ‘không bột đổ gột nên hồ’, không có bạc thì cách gì cũng chỉ là nói suông, tưởng tượng tới cảnh vô số nạn nhân ở Hà Nam đang lay lắt đợi chờ lương thực cứu tế, một khắc trôi qua thì lại chết thêm nhiều người, như vậy thì sao hẳn có thể nằm yên mà ngủ.

“Rốt cuộc bây giờ phải làm sao? Thật đáng giận! Nhất định sẽ có cách, nhưng cách nằm ở đâu? Ở đâu? Không lẽ gia ta thật sự phải trở mặt nhìn nhiều người chết như vậy sao?” Dận Chân oán hận dậm thật mạnh lên bàn, tức những vị đại thần mượn bạc trong quốc khố một phần, cũng tức chính bản thân mình bất lực, từ tối qua tới giờ, hẳn vất nát óc, suy nghĩ trăm tư, nhưng vẫn không tìm được bất cứ biện pháp nào.

“Tứ gia đừng nóng vội, trời không tuyệt đường người, chắc sẽ nhanh có cách thôi.” Lăng Nhã nhìn chằm chằm vào những tờ giấy nợ trên bàn, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý tưởng to gan. “Thiếp thân có một đề nghị, không biết là có nên nói ra hay không?”

“Nàng hãy nói ta nghe thử đi.” Dận Chân cho rằng trong một thời gian ngắn như vậy Lăng Nhã cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp nào tốt, nhưng lúc này mọi người đã hết cách, nên nghe thử cũng chẳng mất gì.

Dận Tường đứng bên cạnh cũng nói thêm vào: “Đúng vậy, tiểu tẩu tử, trong phòng này chỉ có mấy người chúng ta, có gì mà nên hay không chứ.”

Lăng Nhã bung ống tay áo ra, cẩn thận cân nhắc từng lời: “Quốc khố không có bạc là bởi vì bạc đều đã chuyển vào túi của cá nhân, nếu vậy sao chúng ta không lấy danh nghĩa triều đình để vay tiền từ những hào môn đó, chỉ cần qua được cửa ải khó khăn trước mắt, triều đình tự khắc sẽ trả thêm cho bọn họ.”

Đây là một ý tưởng vô cùng táo bạo, khiến hai người Dận Chân nghe xong thì sững sốt, nhưng rất nhanh đã định thần lại được, đúng vậy, nếu đại thần có thể mượn tiền của quốc khố, thì sao triều đình lại không thể mượn tiền của hào môn?

Thật ra cách này cũng không phải là quá khó nghĩ, nhưng mấy người Dận Chân cứ nhìn chằm chằm vào bạc trong quốc khố, nên tư duy bị hạn chế, còn Lăng Nhã không ở trong triều nên tất nhiên không chịu gò bó bởi vấn đề này, vì vậy nàng có thể nghĩ ra được một cách riêng.

“Không tồi, đây chính là biện pháp!” Ánh mắt Dận Chân sáng lên, đôi mắt sâu đã nhũu cả đêm cũng giãn ra đôi chút. Dù cách này có thể sẽ bị mọi người lên án dị nghị, nhưng lúc này hẳn bất chấp hết. “Nhưng bọn họ sẽ chịu sao?” Dận Tường cũng đồng tình với cách này, nhưng muốn thực hiện nó thì không phải là dễ, người càng giàu thì lại càng keo kiệt, muốn bọn họ chủ động đưa bạc ra quyên góp thì chẳng khác gì người ngốc nói mê, và lại những người này đa phần đều có quan hệ thiên ti vạn lữ với Hoàng thân quý thích, chỉ cần kéo một sợi tóc thì động tới cả người.

“Quốc gia gặp nạn, người bình thường cũng phải có trách nhiệm. Không đến phiên bọn họ có đồng ý hay không!” Dận Chân biết rõ lợi hại trong việc này, hẳn hừ lạnh một tiếng rồi kiên quyết nói: “Nếu đã làm, thì phải làm cho thật lớn.” Hắn nhìn qua nét mặt khó hiểu của Dận Tường, nói: “Ta hỏi đệ, hiện tại mua bán thứ gì là giàu nhất?”

“Tơ lụa? Rượu? Lương thực?” Dận Tường xoa xoa mấy sợi râu mọc lún phún ở dưới cằm, nói ra mấy đáp án liên tiếp, nhưng nói gì Dận Chân cũng lắc đầu, hẳn thật sự đoán không ra, lười biếng nghĩ tiếp nên quay qua Lăng Nhã đang tủm tỉm cười bên cạnh: “Tiểu tẩu tử, người đoán được là gì không?”

Lăng Nhã chớp mắt, rót trà vào ly của từng người rồi mới nói: “Tất cả đều không phải, Thập Tam gia quên rồi sao, luận về kiếm tiền, đương nhiên phải là thứ triều đình đang nắm giữ, ví dụ như là muối!”

Đúng là một chữ làm bùng tình người trong mộng, Dận Tường vỗ vỗ gáy nói: “Đúng rồi, sao để lại quên mất chứ, Tứ ca muốn gom bạc từ đám quan thương buôn muối đó sao?”

Trong nhất thời Dận Chân hiện lên một mảnh âm trầm, cười gằn nói: “Không sai, những người này đã ngấm vơ vét không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt của bá tánh, giờ là lúc bắt bọn họ phải ói ra, ta không hỏi mượn bọn họ, ta muốn bọn họ tự nguyện quyên góp!” Câu cuối cùng hẳn như cắn răng mà thốt ra.

“Việc này không nên chậm trễ, ta và đệ lập tức vào cung diện kiến Hoàng A mã, chỉ cần Hoàng A mã đồng ý, ta sẽ lên đường tới Giang Tây tìm những quan thương buôn muối đó quyên bạc ngay, còn việc cứu tế...” Hắn suy nghĩ một chút rồi tiếp: “Trong quốc khố còn hơn tám mươi vạn lượng bạc, chỉ cần ta gom được bạc, nhất định có thể tiếp tế kịp.”

“Không phải huynh, mà là chúng ta, chúng ta cũng đi Giang Tây!” Đôi mắt của Dận Tường trong trẻo: “Thượng trận bắt ly thân huynh đệ*, Tứ ca đi đâu cũng phải cho đệ theo cùng mới đúng chứ. Chưa kể những quan thương buôn muối đó cũng chẳng phải dạng hiền lành gì, không chừng lúc đó bọn họ

hợp lại ám hại Tứ ca thì sao, đệ tử ở trong binh nên người cũng toát ra sát khí, ít nhiều gì cũng trấn áp được một phần.”

(*Đã là anh em thì lâm trận cũng không rời nhau.)

Huỳnh đệ hai mươi năm, sao Dận Chân không biết là Dận Tường đang không yên tâm về mình cơ chứ, nên hắn không do dự mà gật đầu cái rụp: “Được! Huỳnh đệ chúng ta cùng đi, dù là đầm rồng hang cọp, cần vào thì cứ vào!” Khó lắm mới nghĩ ra cách giải quyết, Dận Chân không muốn kéo dài thêm một khắc nào, lập tức gọi Cầu Nhi và Chu Dung tới gom hết sổ sách trên bàn lại, chuẩn bị vào cung.

“Lần này vào cung, nếu Hoàng A mã đồng ý, có thể ta phải rời đi rất lâu, thời gian này nàng phải cẩn thận một chút, nếu có gì vượt quá khả năng thì nàng cứ tới tìm Liên Ý, ta thấy nàng ta cũng hợp ý với nàng. Còn về phần Tố Ngôn... Từ nhỏ nàng ta đã được cung chiều, khó tránh khỏi tâm khí cao ngạo, nàng cũng đừng so đo với nàng ta làm gì.” Dận Chân đỡ hai vai của Lăng Nhã, lo lắng dặn dò kỹ lưỡng.

Lăng Nhã chỉnh lại y phục giúp hắn, dịu dàng đáp: “Thiếp thân biết rồi, thiếp thân sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, Tứ gia cứ yên tâm mà đi, thiếp thân chờ Tứ gia công thành trở về!”

“Nhất định!” Thốt ra hai chữ này xong, Dận Chân và Dận Tường vội vã bước đi, đây là thời khắc liên quan tới sinh tử của ngàn người vạn người, không cho phép tư tình nhi nữ.

Hắn xoay người rồi, nên không nhìn thấy ánh mắt miên man tình ý của Lăng Nhã ở sau lưng, ngay lúc này đây, Dận Chân đã thật sự đi vào lòng nàng, hình dáng in khắc trong tim khó mà phai nhạt.

Dận Chân, không biết là chàng có nhớ thiếp không? Còn thiếp, thiếp sẽ rất nhớ chàng, mỗi ngày... mỗi ngày... đều nhớ...

Thấy Dận Chân đã đi rồi mà Lăng Nhã vẫn còn đứng ngây người ở đó, Mặc Ngọc thắc mắc: “Chủ tử, người đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Lăng Nhã hồi phục lại tinh thần, phẩy phẩy vạt áo thêu hoa văn hình tròn, ánh mắt mờ ảo khác thường: “Chỉ là... Rốt cuộc ta cũng đã xác định được rằng, Bối lạc gia mới thật sự là người có tâm nhất trong thiên hạ, nếu sau này ngài ấy có thể kế vị khi vạn tuế gia trăm tuổi, thì đó chính là may mắn của bá tánh khắp nơi.”

Mặc Ngọc cúi đầu nghĩ ngợi rồi ngược lên, nét mặt đầy quả quyết: “Tuy rằng Bối lạc gia lúc nào cũng nghiêm nghị khiến người khác e sợ, nhưng ngài ấy đối xử với chủ tử cực tốt, lũ lụt lần này ngài ấy cũng toàn tâm lo lắng cho bá tánh gặp nạn, cho nên nô tỳ cảm thấy Bối lạc gia là một người tốt.”

“Tiếc là, không phải ai cũng biết điều này.” Lăng Nhã thờ dài, ‘Hiển danh’ truyền khắp nơi trong thiên hạ chính là Bát A ca Dận Tự, còn Dận Chân chỉ nhận được bốn chữ ‘A ca mặt lạnh’ mà thôi, haizzz...

Trong lòng Lăng Nhã cảm thấy hơi tò mò đối với vị Bát A ca kia, có thể được mọi người tán dương bằng ‘Hiển danh’, nhất định không phải là một người đơn giản, huống chi hắn còn có một vị phúc tấn mà Dận Chân luôn tâm tâm niệm niệm, vị nam nhân này... Vị nam nhân dường như chiếm hết mọi thứ tốt đẹp trên đời này, nàng rất muốn gặp thử một lần, gặp mặt Bát A ca, để xem vị Ái Tân Giác La Dận Tự này có thật sự nổi bật hơn Ái Tân Giác La Dận Chân hay không?

Lăng Nhã bước ra khỏi thư phòng, neho mắt nhìn mắt trời đang từ từ lộ dạng ở phía xa, ánh bình minh từ đó tràn lên như mảnh gấm Tứ Xuyên, rực rỡ sáng chói, khiến người ta không dám tới gần. Có một nụ cười mờ nhạt nở rộ trên môi, hòa lẫn vào ban mai vô cùng xán lạn.

Nhưng mà... Cho dù Bát A ca có xuất sắc bao nhiêu đi nữa, thì trong mắt nàng, vẫn mãi mãi không bằng một phần nhỏ của Dận Chân, đối với nàng mà nói, Dận Chân mới là người tốt nhất, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Bức Họa Nữ Nhân

Sau giờ Ngọ, trong cung truyền tin tức đến, Hoàng thượng phái Tứ A ca Dận Chân và Thập Tam A ca Dận Tường làm khâm sai đại thần, đi quyền bạc cứu tế. Cùng lúc này, Bát A ca Dận Tự và Cửu A ca Dận Đường cũng được phái đến Hà Nam, kết hợp với quan viên địa phương phụ trách việc cứu trợ, nhất định phải sắp xếp thỏa đáng cho bá tánh chạy nạn, không chê hậu quả của thiên tai, đặc biệt là ngăn chặn ôn dịch bùng phát.

Trong suốt quá trình tính toán ngân sách cứu tế, tên của Thái tử vẫn chưa từng xuất hiện, chứng tỏ Khang Hi đang rất thất vọng về biểu hiện của hắn ở Hộ Bộ trong suốt thời gian qua, nhất là việc hắn chính là người quản việc mượn tiền của quốc khố, sau này nếu muốn tiến hành thu hồi nợ, người đầu tiên phải đòi chỉ sợ cũng là chính Thái tử hắn.

Chẳng ai ngờ được, mấy người Dận Chân đi chuyến này đến tận hơn hai tháng, nên chẳng kịp trở về đón năm mới, Dận Chân không có ở phủ, các vị nữ nhân chẳng có tâm tư đón Tết, mất hết hứng thú, chỉ vào đêm Trừ tịch, mọi người mới tới Hàm Nguyên cư dùng bữa cơm cuối năm rồi thôi, mệnh ai ở chỗ của người này.

Ngoài việc đến thỉnh an rồi nhân tiện trò chuyện với Na Lạp thị một chút, mỗi ngày Lăng Nhã đều làm một việc, đó là tới phòng công báo* trong phủ nhằm dò la tin tức của Dân Chân, dù chỉ là đôi câu vài lời thôi thì cũng quá tốt rồi. Trong thời gian này, Niên thị từng gây chuyện với Lăng Nhã vài lần, nhưng nàng luôn luôn cẩn thận, lại có Na Lạp thị giúp đỡ nên vẫn chưa bị nàng ta nắm được nhược điểm gì, hữu kinh vô hiểm**. Còn Y Lan thì lại thường xuyên tới phủ, mỗi lần tới đều ở lại mấy ngày, ngày nào cũng phải tới Linh Lung các trò chuyện với Linh Tịch, mà nghĩ cũng lạ, có lẽ nàng thật sự có duyên với Linh Tịch, bình thường Linh Tịch luôn thờ ơ với người khác nhưng khi gặp nàng thì lại mở miệng nói chuyện, tuy trước mắt vẫn chưa có gì khởi sắc, nhưng đó cũng là một dấu hiệu rất tốt.

(*Nơi nhận tin tức của mỗi phủ đệ.)

(**Tuy có chút phiền phức nhưng cũng không có gì nguy hiểm.)

Dung Viễn vẫn tới phủ mỗi ngày như cũ, hài tử trong bụng Diệp Tú nhờ được hẩn chăm sóc tỉ mỉ mà đã khỏe mạnh trở lại, tuy nàng vẫn không thể xuống giường, nhưng đã có thể dựa gối hoa mềm tựa đầu vào giường được rồi. Tính tới nay Diệp Tú đã chịu đựng được tới tháng thứ tám, cho dù bây giờ hài tử ra đời thì cơ hội sống cũng rất lớn.

Còn về phần Lý thị, trong một lần Dung Viễn thỉnh mạch cho Lăng Nhã đã vô tình nhắc tới, mạch tượng của Lý thị có gì đó khác thường, rõ ràng là có thai đã hơn sáu tháng, nhưng mạch thai lúc thì giống sáu tháng, lúc thì lại như năm tháng, khiến hẩn không thể nào lý giải được.

Nhưng điều khiến mọi người bất ngờ nhất chính là vào ngày sáu tháng giêng, Lý Đức Toàn phụng chỉ của Khang Hi, đến phủ triệu Lăng Nhã tới Nam Thư phòng yết kiến. Đây là lần đầu tiên Khang Hi triệu kiến Lăng Nhã kể từ sau khi tuyển tú, cũng là lần đầu tiên Hoàng thượng đặc biệt triệu kiến một vị thứ phúc tấn mà ngay cả tên còn chưa từng được nhập vào tông sách Hoàng thất, vì vậy nên trong nhất thời khiến mọi người mông lung khó hiểu, chỉ có số ít lờ mờ đoán được gì đó.

Lăng Nhã thấp thỏm đi theo Lý Đức Toàn tiến vào Nam Thư phòng ở phía Tây Nam của Càn Thanh cung, đây là nơi Khang Hi đọc sách, phê duyệt tấu chương, nghị sự chuyện cơ mật...

Lý Đức Toàn lệnh cho tiểu thái giám dâng lên một chén trà xuân Long Tỉnh thượng hạng rồi sau đó chấp tay hành lễ: “Hoàng thượng có việc nên đến muộn, phiền Lăng phúc tấn chịu khó chờ một lát, nô tài còn có chút việc nên xin phép cáo lui trước.”

“Làm phiền Lý công công.” Lý Đức Toàn là nô tài tâm phúc bên cạnh Khang Hi, Lăng Nhã không dám chậm trễ nên vội vàng đáp lại, đợi Lý Đức Toàn đi rồi, nàng mới cẩn thận quan sát đánh giá nơi được coi là quan trọng nhất Từ Cấm Thành này, người trong triều nói rằng: Đây không phải là một nơi giành cho Hoàng gia quý tộc bình thường, nếu không thật sự là người thân cận của Hoàng đế thì cũng không thể vào; không hiểu sao Khang Hi lại chọn nơi này để triệu kiến nàng.

Chỗ này rộng hơn thư phòng của Dân Chân rất nhiều, trên tường treo rất nhiều tranh chữ, đa phần là bút tích của tiền triều, bất cứ bức nào giá trị cũng lên tới ngàn vàng. Lăng Nhã đang chiêm ngưỡng thì đột nhiên thốt lên một tiếng, xen giữa những bức tranh chữ đó còn có một bức họa nữ nhân dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, không có châu ngọc xung quanh, không có hoa y cẩm phục nhưng tư thái lại xuất thần, ngạo nhiên hơn chính là nữ nhân trong bức họa đó nhìn giống nàng tới năm sáu phần, khiến nàng chợt nhớ tới lời của Vinh Quý phi từng nói, không lẽ người này chính là Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu?

Rõ ràng bức họa vẽ nữ nhân đang cười, nhưng tự dung Lăng Nhã lại sinh ra một thứ cảm giác bị thương, mà ngắm càng lâu thì cảm giác này càng mơn mọt, ẩn sau nụ cười đó là một nỗi đau khó mà tả được, giống như là một tiên nữ bị mắc kẹt ở nhân gian, dần rơi vào quên lãng, không người thăm hỏi.

Cảm giác này khiến nàng mờ mịt, Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu là chất nữ của Sách Ni, một trong bốn đại thần phụ chính vào thời vua Thuận Trị, năm mười ba tuổi bà được gả cho Khang Hi, lúc đó đã đăng cơ làm Hoàng đế, sau khi đại hôn, phu thê cảm sát hợp hài, nghĩa trọng tình thâm, dù có tam cung lục viện, nhưng không người nào có thể thay thế địa vị của Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu trong lòng của Khang Hi. Sau khi bà qua đời, Hoàng đế bi thương cực độ, viết ra vô số điều văn tình ý chân thành, khiến cho không biết bao nhiêu nữ nhân trong thiên hạ nguyện chết theo, vậy thì có gì mà đau khổ? Đúng là khó hiểu.

“Khanh đã đến rồi.” Lăng Nhã nhập tâm tới mức Khang Hi tiến vào lúc nào cũng không hay biết, đến lúc nghe được giọng nói cứng cỏi bên tai mới giật mình, nàng quay đầu nhìn lại, Khang Hi một thân long bào gấm thêu hình rồng năm móng đang chăm chăm nhìn nàng.

“Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Lăng Nhã vội vàng chấp khăn hành đại lễ tham kiến, dù đây không phải là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng đối mặt với vị nam nhân cửu ngũ chí tôn này, nàng vẫn rất căng thẳng.

“Đứng lên đi.” Khang Hi phát tay mỉm cười: “Lần trước gặp khanh là vào năm Khang Hi thứ bốn mươi ba, mới đó mà đã hai năm rồi, sống trong phủ lão Từ có tốt không?”

“Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, nô tỳ rất tốt.” Lăng Nhã căng thẳng nhìn chăm chăm vào mũi chân của mình, vẫn chưa dám ngẩng đầu lên: “Không biết Hoàng thượng triệu nô tỳ tới có điều gì sai bảo ạ?” Nàng là thứ phúc tấn, chiếu theo quy củ thì phải tự xưng là ‘nô tỳ’. “Không có gì cả.” Khang Hi thấy nàng căng thẳng, sau khi ngồi xuống thì tiện tay mở một quyển ‘Luận ngữ’ ở trên bàn ra, nói: “Chẳng qua tự dung trẫm có chút hồi tưởng, nhớ tới tiếng tiêu đêm đó của khanh, nên trẫm muốn nghe lại, khanh có thể thổi một khúc cho trẫm thưởng thức không?”

Gánh nặng trong lòng Lăng Nhã được tháo xuống, nàng nhoen miệng khẽ cười, lấy từ trong tay áo ra cây tiêu ngọc mà trước đây Khang Hi đã thưởng cho nàng, ngón tay nàng vuốt nhẹ trên thân tiêu: “Lúc Lý công công tới truyền chỉ, nô tỳ mong là mình lại có cơ hội thổi một khúc để tạ ơn Hoàng thượng ban tiêu, nên liền mang ngọc tiêu này theo, không ngờ lại hữu dụng.”

Khang Hi khẽ gật đầu, vuốt chòm râu trắng dưới cằm, nói: “Cứ thổi lại khúc ‘Bình sa lạc nhật’ trước đây đi.” Rõ ràng là đang nói chuyện với Lăng Nhã,

nhưng ánh mắt của Khang Hi lại nhìn mãi vào nữ nhân ở trong bức họa trên tường, nét mặt đầy hồi tưởng. Lại thêm một ngày sáu tháng giêng, chuyện xảy ra hôm đó chớp mắt mà đã bốn mươi lăm năm, bản thân mình cũng từ một hài đồng tám tuổi trở thành một lão nhân năm mươi ba tuổi rồi...

Lăng Nhã không biết những suy nghĩ này của Khang Hi, nàng hít sâu một hơi rồi tấu một khúc tiêu, bình nguyên rộng lớn bắt đầu hiện lên, chìm nhận từ trên cao lại theo tiếng tiêu mà sa xuống, đến khi tiếng tiêu dừng lại, trước mắt như vẫn còn bóng nhận. Người có tình, mới có thể thổi được một khúc tiêu chân thật như thế, điều này ngay cả nhạc sư tài giỏi nhất cũng không thể nào bắt chước được, đây cũng chính là nguyên nhân mà Khang Hi thích nghe nàng thổi khúc.

Lăng Nhã thấy Khang Hi từ đầu tới cuối vẫn cứ im lặng mà nhìn xoáy vào bức họa nữ nhân thì liền nhân cơ hội hỏi: “Nàng ấy là thê tử của Hoàng thượng sao?”

“Không, là một vị cô nhân.” Câu trả lời của Khang Hi khiến cho Lăng Nhã vô cùng kinh ngạc, người trong tranh không phải là Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu sao? Nhưng rõ ràng Vĩnh Quý phi nói mình rất giống Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu mà, không lý nào người sắp chết mà còn muốn gạt mình, nếu người này không phải là Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu thì là ai, là ai mà có thể khiến Khang Hi phải họa lại rồi đặt ở thư phòng?

“Có phải Khanh thấy mình hơi giống nàng ấy phải không?” Thấy Lăng Nhã gật đầu, Khang Hi đứng lên bước tới trước bức họa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên góc áo của nữ, ánh mắt vô cùng lưu luyến: “Ngoài Phương Nhi, trẫm thấy Khanh là người giống với nàng ấy nhất.” Còn một câu nữa mà Khang Hi không nói ra, đó là trong lúc Lăng Nhã thổi tiêu, thần thái quả thật giống nàng như đúc, khiến trong nháy mắt hấn sinh ra ảo giác, cho rằng mọi thứ vẫn còn nguyên như bốn mươi lăm năm trước, lúc hấn ở Duyên Hi cung vừa ngắm hoa nở hoa tàn vừa nghe di nương đánh đàn thổi tiêu, vui vẻ không sầu lo.

Phương Nhi? Đó không phải là khuê danh của Hách Xá Hoàng hậu sao? Ngay cả Hách Xá Hoàng hậu cũng chỉ là giống nàng, rốt cuộc nàng là ai? Theo như lời của Khang Hi, người này dường như là phi tần vào thời Thuận Trị đế, lòng Lăng Nhã đầy tò mò, hỏi bóng hỏi gió: “Hoàng thượng rất thích nàng ta sao?”

Trên khuôn mặt cương nghị của Khang Hi hiện lên một nụ cười chua xót: “Thích thì đã sao, cuối cùng vẫn là xa cách cả một đời. Thôi, không nói chuyện này nữa, Khanh biết thổi tiêu, còn đàn thì sao, biết đánh không?”

Thấy Khang Hi không muốn đi sâu vào vấn đề này nữa, người thông minh như Lăng Nhã sẽ không hỏi tiếp, nàng cúi mi xuống nói: “Dạ cũng biết một ít, nhưng đánh không hay.”

“Biết đánh là được.” Khang Hi vỗ tay, lập tức có một tiểu thái giám ôm đàn ngọc tiến vào, bố trí xong hết mới lui ra. Sau đó Khang Hi ra hiệu bảo Lăng Nhã đánh bất cứ khúc nào mà nàng thích.

Tay nàng chạm dây đàn, dường như chẳng cần nghĩ nhiều, một khúc nhạc tuyệt luân theo từng ngón tay được tấu lên, đây là khúc nhạc nàng thích nhất, do Kê Khang trong nhóm ‘Thất Lâm trúc hiền’ đời Ngụy Tấn viết nên, ‘Quảng Lăng Tán khúc’* nổi danh, trải qua ngàn năm, trở thành khúc nhạc được đông đảo văn nhân nhà sĩ yêu thích.

(*Quảng Lăng Tán là một trong thập đại danh khúc của Trung Hoa, là khúc nhạc của một quân tử xem cái chết nhẹ tựa lông hồng. Mọi người tìm hiểu thêm và nghe thử nhé. ^^)

Lúc đầu, Khang Hi chẳng lưu tâm nhiều, nhưng nghe được một đoạn thì đột nhiên biến sắc, hai tay chấp ở sau lưng tự dưng phát run, sao có thể? Sao lại trùng hợp tới mức này? Hấn không bao giờ quên, đây là khúc nhạc lúc sinh thời di nương thích nhất, hấn từng nghe bà đàn không dưới một lần, không ngờ khúc nhạc đầu tiên mà Lăng Nhã chọn lại là khúc này, toàn bộ những thị nữ hầu hạ di nương năm đó đều đã qua đời, ngoài mình ra, không ai biết cả, chẳng lẽ đây thật sự là di nương hiền lành?

Lăng Nhã tập trung đánh đàn nên không hề biết Khang Hi đang kích động, nàng cứ đắm chìm trong từng giai điệu của cầm khúc.

Vì chàng, ta chịu nhuộm bụi hồng trần, chịu đựng nhớ thương. Chỉ mong, chúng ta có thể ở bên nhau đến lúc bạc đầu. . .

“Khanh cũng thích khúc này sao?” Đợi tiếng đàn cuối cùng ngưng bật, Khang Hi mới kìm nén kích động, hỏi Lăng Nhã.

“Dạ phải.” Lăng Nhã không biết suy nghĩ trong lòng Khang Hi, đứng dậy cười nhẹ đáp: “Nô tỳ thích khúc nhạc này ngay từ lần nghe đầu tiên, Hoàng thượng cũng thích sao?”

Khang Hi chỉ cười mà không trả lời, ánh mắt nhìn Lăng Nhã càng trở nên dịu dàng hơn, chuyện luân hồi, hư vô mờ ảo, nhưng ngay tại thời khắc này, hấn tình nguyện tin đó là một sự thật, một sự thật hiếm hoi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nạp Lan Mi Nhi

Nói chuyện được một lát, Lăng Nhã hỏi thăm về tình hình của mấy người Dân Chân ở Giang Tây, lâu rồi nàng không nghe ngóng được gì ở phòng công

báo, nên cũng hơi lo lắng, hiện tại đây là cơ hội rất tốt, tin tức từ chỗ Khang Hi chắc chắn là xác thực hơn cả.

“Khanh yên tâm, bọn chúng đều ổn, ở Giang Tây đã gom được hơn hai trăm vạn lượng, cũng đủ để cứu tế. Chắc trong vòng vài ngày nữa sẽ hồi kinh.” Nhắc tới chuyện này, nét mặt của Khang Hi thoải mái hơn một chút, quốc khố trống rỗng không đủ bạc để cứu tế khiến lòng hân nặng nề như mang đá, mãi đến lúc Dân Chân cho người thúc ngựa trở về bẩm báo, nói là đã gom đủ bạc và lập tức chuyển tới Hà Nam, thì lòng hân mới nhẹ nhõm đi phần nào. Lần này Dân Chân và Dân Tường trở về phải được nêu công đầu mới thỏa.

“Vây thì tốt quá.” Lãng Nhã thờ phào một hơi, lần gom bạc này chắc chắn không dễ dàng, hai trăm vạn lượng, dù là đại phú quan thương, muốn họ xuất ra tới hơn trăm vạn lượng cũng chẳng khác nào động tới gân tới cốt, không biết mấy người Dân Chân dùng cách gì mà lại khiến mấy quan thương xem tiền như mạng sống đó chịu xuất bạc ra.

Lãng Nhã ở lại dùng cơm trưa với Khang Hi xong rồi mới rời khỏi Nam Thư phòng, lúc này trời đã quá trưa, tuyết mới ngừng được nửa ngày lại tiếp tục bay là tả, phủ trắng hết cả tường đồ ngói vàng của Tử Cẩm Thành, Lãng Nhã bung dù bước đi trên con đường dẫn ra khỏi cung, thỉnh thoảng nâng nhìn thấy vài người bên ven đường nhỏ, những cung nữ thái giám này phải làm công việc quét tuyết nhằm chắn ấy cả đời, thâm cung quanh quẩn, với những nô tài thấp hèn nhất thì lại càng quanh hơn, những đồng tuyết ven đường kia cũng có thể trở thành thú tiêu khiển của bọn họ vào ngày đông giá rét.

Lúc đi ngang qua vườn mai, Lãng Nhã không tự chủ được mà dừng bước, đây chẳng phải là chỗ năm đó nàng gặp Dân Chân sao? Lâm uyên thiện ngư, bất như thối nhi kết võng*; nói nghe thì dễ nhưng khi làm lại khó biết bao nhiêu, giống như Dân Chân, trước sau hân vẫn không buông được Mi Nhi. . .

(*Nhìn sông mà thềm cá thì không bằng về nhà đan lưới.)

“Phúc tấn cũng thích vườn mai này sao? Nô tài nghe sư phó nói, Hoàng thượng rất thích chỗ này, cứ cách mấy ngày là lại tới đây đi dạo, với lại hồi trước khi Nạp Lan cách cách còn ở trong cung của Đức phi, mùa đông cũng thường hay kéo Tứ A ca chạy vào vườn mai chơi đùa.” Tiểu thái giám Tử Hi đi bên cạnh Lãng Nhã kể, hân là đồ đệ của Lý Đức Toàn, là một người lanh lợi.

“Nạp Lan cách cách?” Cái tên này thật lạ lẫm đối với Lãng Nhã, nàng chưa từng nghe bao giờ.

Tứ Hi liền giải thích: “Đạ, là nữ nhi của Mạc Ba Nhân tướng quân, sau khi phụ phụ tướng quân chết đi, Hoàng thượng xót thương nàng ta không nơi nương tựa nên liền đưa vào trong cung giao cho Đức phi nuôi nấng, vào năm Khang Hi thứ bốn mươi ba, nàng ta được gả cho Bát A ca làm đích phúc tấn.”

Thì ra họ của nàng ta là Nạp Lan – Nạp Lan Mi Nhi. . .

Một cái tên rất nhẹ nhàng. Tuy nàng mồ côi từ nhỏ, nhưng lại được hai nam tử xuất sắc trong thiên hạ yêu thương, trời cao cũng đã quá công bằng, lấy đi của ai cái gì thì cũng sẽ trả lại một thứ tương tự.

Lãng Nhã cười nhẹ, rút lại cánh tay đang mân mê cành cây sần sùi, quay người tính rời đi, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy nữ nhân mà mình vừa nhắc tới.

Nạp Lan Mi Nhi! Dù trước đây chỉ gặp có một lần, lại còn cách rất xa, nhưng Lãng Nhã tuyệt đối không nhìn lầm, bộ y phục màu hồng lưu yêu kiều thấp thoáng bên kia đúng là nữ nhân mà Dân Chân vẫn luôn thương nhớ, không thể nào quên được, Nạp Lan Mi Nhi, cũng chính là Bát phúc tấn hiện tại, nghe đâu Bát A ca đối xử với vị phúc tấn này rất tốt, coi như là trân bảo, tuy trong phủ còn nhiều thê thiếp khác, nhưng thực tế, vốn không có bất cứ ai có thể uy hiếp tới địa vị của nàng.

“Nô tài thỉnh an Bát phúc tấn, Bát phúc tấn cát tường.” Tứ Hi cũng thấy Nạp Lan Mi Nhi nên vội vàng tiến lên thỉnh an, hiện giờ Bát A ca là một người có quyền thế rất mạnh trong triều, nên hân nào dám chậm trễ.

“Mời công công đứng lên.” Giọng của Nạp Lan Mi Nhi rất êm tai, du dương như tiếng chim sơn ca đang hót, ánh mắt nàng xoay chuyển rồi dừng trên người Lãng Nhã, ngạc nhiên trước dung nhan tuyệt đẹp của nữ nhân trước mặt, đồng thời cũng cảm thấy kỳ lạ, sao mình chưa từng gặp người này bao giờ, mấy liễu châu lại, nàng hỏi: “Vị này là. . .”

Tứ Hi nhanh nhẩu đáp: “Khởi bẩm Bát phúc tấn, vị này chính là thứ phúc tấn trong phủ Tứ A ca.” Tiếp theo lời hân, Lãng Nhã nhún gối hành lễ: “Nữ Hồ Lộc thị gặp qua Bát phúc tấn.”

“Thì ra là phúc tấn của Tứ ca, mời đứng lên.” Nạp Lan Mi Nhi hiểu ra, sau khi đỡ Lãng Nhã thì nói: “Lâu rồi không gặp Tứ ca, nghe nói huynh ấy đi Giang Tây gom bạc, không biết là đã về chưa?”

Lãng Nhã cười nhẹ nói: “Phiền Bát phúc tấn quan tâm, mọi việc đều thuận lợi, hai trăm vạn lượng đã gom xong và chuyển tới tay của Bát A ca và Cửu A ca để cứu tế rồi, nghe Hoàng thượng nói, trong vòng mấy ngày nữa thì đã có thể hồi kinh.” Đối với Nạp Lan Mi Nhi này, Lãng Nhã không ghét mà cũng chẳng thích, nếu không có nàng ta, Dân Chân cũng sẽ không đau khổ như vậy, nàng không bao giờ quên được ngày đại hôn của Bát A ca, Dân Chân đã mượn rượu giải sầu, say tới mức ngã cả ở bờ Kiềm Gia trì.

“Hai trăm vạn lượng, Tứ ca quả thật là giỏi.” Nạp Lan Mi Nhi cúi đầu thờ nhẹ: “Có điều để hoàn thành việc này, Tứ ca cũng dùng không ít thủ đoạn.”

Vốn đã muốn rời đi, nhưng Lãng Nhã nghe được câu này thì sừng sốt, theo bản năng hỏi lại: “Xin Bát phúc tấn chỉ giáo thêm cho!”

“Ta nghe nói, khi ở Giang Tây, Tứ ca vì muốn nhóm quan thương đó quyên bạc, nên kích động người khác gây rối, cúng bái quỷ thần ở miếu Thành Hoàng, còn Thập Tam A ca thì lột quan phục mũ quan của tri phủ gì đó, lôi tới trước miếu, cứ vậy mà đánh một trận không nói rõ nguyên do, khiến cho oán hờn khắp nơi.” Nạp Lan Mi Nhi nhẹ nhàng nói, nét mặt tỏ vẻ không đành lòng.

“Vậy chứ theo ý của Bát phúc tấn, Bối lạc gia phải làm sao mới đúng?” Lăng Nhã hỏi, trong giọng nói mang theo ý giễu cợt. Song thân qua đời khi Nạp Lan Mi Nhi còn chưa hiểu chuyện, sau đó lại được nuôi nấng ở trong cung, tiếp theo là gả cho Dận Tự, một mình nàng hưởng trọn biết bao nhiêu sủng ái, vốn chưa từng biết hai chữ ‘cực khổ’ viết như thế nào, chưa từng nhận thức được khó khăn vất vả, cái nàng ta biết chẳng qua chỉ là một mớ lí luận suông mà thôi.

“Trước mắt phải nghĩ tới tình, sau đó hãy nói lý, vậy mới đúng.”

Nàng vừa dứt lời, Lăng Nhã đã nói tiếp: “Bát phúc tấn đã từng nghe ‘Một loại gạo nuôi trăm loại người’ chưa. Ở đâu cũng vậy, có người công chính liêm minh, cũng có người chỉ bo bo lo nghĩ cho lợi ích của bản thân mình, xem thường mạng sống của người khác, phúc tấn có dám khẳng định những người đó sẽ bị tình nghĩa đánh động không? Nếu bọn họ không chịu, liệu có thể lấy được của họ một vài lượng bạc không?”

Nạp Lan Mi Nhi vốn chưa từng nghĩ sâu xa đến vậy, nên khi bị hỏi thì im thin thít không trả lời lại được, một lát lâu sau mới mở miệng nói: “Đây chỉ là suy đoán của người, nhân chi sơ tính bổn thiện, sao lại giống như người nói được, đừng vội đem dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử.”

“Thiếp thân đúng là tiểu nhân thật, nhưng bọn chúng đâu thể gọi là quân tử, lần này ở Giang Tây, nếu Bối lạc gia và Thập Tam gia không dùng chút thủ đoạn để gom bạc, thì sao Bát gia, Cửu gia có đủ lương thực cứu tế làm an lòng nạn dân ở Hà Nam cơ chứ?”

Để giầy thêu hoa giầy cộm lưu lại những dấu chân trên tuyết, tuyết rơi không tiếng động, giữa rừng mai rộng lớn này chỉ nghe được giọng nói sắc nhọn như đao kiếm của Lăng Nhã quét mạnh qua gương mặt đỏ bừng của Nạp Lan Mi Nhi: “Bát phúc tấn sống trong cấm y ngọc thực, tất nhiên không có gì lo lắng, nhưng những người dân đang gặp nạn kia thì sao? Bọn họ không miếng cơm bỏ bụng, không mảnh vải che thân, mùa đông rét buốt thế này, có thể chết đi bất cứ lúc nào, Tứ gia làm như vậy chẳng qua chỉ muốn cho bọn họ nhanh có cơm ăn áo mặc, không lẽ như thế cũng sai? Tứ gia và Thập Tam gia tốn hao tâm trí để gom cho đủ bạc, cuối cùng chỉ đổi lấy được bốn chữ ‘không từ thủ đoạn’ này, Bát phúc tấn không cảm thấy điều này đối với Tứ gia và Thập Tam gia quả thật không công bằng sao? Chưa kể tài sản mà những quan thương buôn muối đó có được cũng đều là vơ vét trên mồ hôi nước mắt của bá tánh cả, giờ chỉ lại cho họ thì có gì sai đâu, cái gọi là ‘oán hòn khắp nơi’ đó chẳng qua cũng chỉ phát ra từ miệng những quan thương đó thôi, chứ có bá tánh nào lên tiếng đâu? Nghe nói Bát phúc tấn và Tứ A ca lớn lên cùng nhau, quen biết hơn mười năm trời, tưởng đâu Bát phúc tấn rất hiểu Tứ gia, giờ mới biết sự thật không hẳn là như vậy.”

Lẽ ra Lăng Nhã không nên nói những lời này, nhưng nàng phát bực vì Nạp Lan Mi Nhi dám nghĩ về Dận Chân như vậy, thật uổng công Dận Chân dành trọn chân tình cho nàng ta.

Từ nhỏ tới lớn, Nạp Lan Mi Nhi chưa từng bị ai chỉ trích dữ dội đến mức này, nên tức giận tới mức không thốt nên lời, ngón tay chỉ vào Lăng Nhã hơn nửa ngày mới cười lạnh nói: “Người không cần phải nói quá lên về Tứ ca như vậy, biết nhau hơn mười năm, ta hiểu rõ huynh ấy hơn người, Tứ ca là một người lạnh lùng nghiêm khắc, trước giờ, ngoài bản thân mình ra huynh ấy không quan tâm tới sinh tử của người nào khác, vốn chẳng phải như lời người, lo lắng cho bá tánh gặp nạn ư, huynh ấy làm nhiều như vậy chẳng qua cũng chỉ vì đây là lệnh của Hoàng A Mã, phải dốc sức để Hoàng A Mã hài lòng mà thôi.” Mấy câu sau cùng, đúng là Nạp Lan Mi Nhi nói mà không biết lựa lời, chỉ lo chứng tỏ những gì mình nói là không sai, chứ cũng chẳng suy xét xem những lời đó có thỏa đáng hay không.

Gương mặt đẹp không tí vết của Lăng Nhã lạnh băng, thật phù hợp với những bông tuyết rơi rụng bên ngoài tán dù, cuối cùng Lăng Nhã cũng đã hiểu tại sao Nạp Lan Mi Nhi lại lựa chọn Bát A ca, thì ra trước giờ trong lòng nàng, ấn tượng dành cho Dận Chân chỉ là bốn chữ ‘lạnh lùng nghiêm khắc’ này thôi, không thể so được với ‘Hiền danh’ vang dội của Bát A ca, khắp triều khen ngợi.

“Bát phúc tấn đã nghĩ như vậy thì thiếp thân cũng đành chịu, thiếp thân còn có việc phải cáo lui trước.” Lời không hợp nhau, nửa chữ cũng là nhiều, Nạp Lan Mi Nhi chỉ là một đóa hoa lớn lên trong nhà ấm, không hiểu được thế nào là khổ sở thế gian, nói dễ nghe một chút là ‘thiên chân vô tà’, mà khó nghe một chút là ‘vô tri’. Nữ nhân như vậy, nói chuyện nhiều đến đâu thì nàng ta cũng chẳng hiểu nổi khổ tâm của Dận Chân, thà đắc tội quyền quý cũng quyết ép cho được quan thương góp bạc.

Khổ tâm của Dận Chân, có nàng, có Hoàng thượng cùng thiên hạ bá tánh thấu hiểu, như vậy là đủ rồi...

Nạp Lan Mi Nhi, nàng thiện lương, mà cũng là ngu xuẩn!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hồi Kinh

Ngày chín tháng Giêng, Dận Chân và Dận Tường rời kinh đã hơn hai tháng rồi cuộc cũng về tới địa phận kinh thành, theo lẽ thường, khi khâm sai hồi kinh thì phải có mặt đầy đủ văn võ bá quan nghênh đón, nhưng khi hai người họ bước chân lên bến tàu thì thấy chỉ có vài vị quan thất phẩm đang chờ, chứ đừng nói chi tới nghi thức đón khâm sai, hỏi ra mới biết có rất nhiều quan viên không hẹn mà cùng cáo bệnh, không thể đến đón tiếp hai vị khâm sai đại thần.

Dận Tường cười hất ra một tiếng rồi nói với Dận Chân: “Đệ thấy cả đám bọn họ chẳng phải bệnh hoạn gì, chẳng qua lòng dạ không thoải mái mà thôi.” Xưa giờ Hân nghĩ gì nói đó, không giấu diếm trong lòng, đã vậy nhiệm vụ lần này cũng chẳng dễ dàng gì, quan thương liên thủ chống đối lại họ, tuy cuối

cùng nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, nhưng huynh đệ bọn hắn cũng nổi điên không ít.

“Cứ kệ đi.” Dận Chân phóng lên ngựa, thân nhiên nói: “Sau lưng đám quan thương buôn muối đó là trùng trùng điệp điệp các mối quan hệ, lần này ở Giang Tây, chúng ta ép đám quan thương quyền bạc cũng đã đụng đến lợi ích của bọn chúng, trong lòng chúng khó chịu là chuyện bình thường. Đi thôi, chúng ta còn phải vào cung báo cáo với Hoàng A Mã nữa.”

“Trong mắt đám quan thương này cũng chỉ có bạc mà thôi, rồi sẽ có ngày bọn chúng phải ói ra hết cả vốn lẫn lời!” Dận Tường thăm mắng rồi thúc ngựa đuổi theo Dận Chân, cùng phóng như bay về hướng Từ Cẩm Thành, phía sau bọn họ còn có một nam nhân khoảng ba mươi tuổi.

Nội trong chỉ hơn một tháng ngắn ngủi mà họ đã gom đủ hai trăm vạn bạc, thành quả này được Khang Hi không ngừng tán thưởng, giữ hai người họ ở lại trong cung thiết yến nói chuyện rất lâu, đến lúc trời gần tối mới cho hồi phủ.

Ở Tịnh Tư cư, sau khi ăn tối, Lăng Nhã đọc sách được một lát thì thấy buồn ngủ, nàng liền gọi Mặc Ngọc vào giúp nàng thay y phục tháo trang sức, Mặc Ngọc nghe vậy thì cười hi hi: “Chủ tử, lúc trước ngày nào người cũng nhắc tới Bối lạc gia, vậy mà giờ lại quên hôm nay là ngày Bối lạc gia hồi kinh sao, nô tỳ nghe nói hiện tại Bối lạc gia đã ra khỏi cung rồi, không chừng lát nữa sẽ tới đây đó, nếu giờ tháo hết trang sức thay áo ngủ thì sao mà nghênh đón được ạ?”

Lăng Nhã mỉm cười rất nhẹ, ngồi xuống trước gương đồng rồi tự mình tháo đôi khuyên tai hoa lan bằng ngọc xuống, nói: “Ngươi yên tâm, hôm nay chắc chắn Bối lạc gia không tới đây.”

“Tại sao chứ?” Mặc Ngọc thắc mắc, xưa nay Bối lạc gia luôn yêu thương chủ tử, giờ đi xa lâu như vậy, sao lúc về lại không tới thăm chủ tử trước tiên được chứ?

Đúng lúc này, Lý Vệ bung một chén tổ yến vừa mới chưng xong tiến vào, tổ yến có công dụng dưỡng nhan, mỗi ngày trước khi đi ngủ Lăng Nhã đều dùng một chén. Lý Vệ nghe được đoạn đối thoại của các nàng thì đặt chén tổ yến xuống, búng lên trán Mặc Ngọc một cái rồi nói: “Ngươi đó, theo chủ tử lâu như vậy mà cũng chẳng có chút tiến bộ nào.”

Mặc Ngọc che cái trán ửng đỏ lại, trừng mắt liếc Lý Vệ, nói: “Ta không biết chẳng lẽ ngươi biết?”

“Dĩ nhiên là ta biết.” Lý Vệ đắc ý hất mắt nhìn Mặc Ngọc rồi đi tới sau lưng Lăng Nhã, cẩn thận giúp nàng tháo mấy cái hoa trâm xuống, tay làm miệng nói: “Nô tỳ nghe đâu trong thành quả gom bạc lần này, Niên Canh Nghiêu cũng góp không ít sức, hẳn ta vốn là thù hạ của Tứ gia, sau này mới được điều đến Hàng Châu nhận chức Tham tướng. Lần này Tứ gia đi Giang Tây, những tên quan thương buôn muối kia chỉ xem Tứ gia là một tên khâm sai vô căn vô cứ, cho nên bọn chúng cấu kết với quan viên thành một phe, nhất định không chịu quyền bạc, nhờ có Niên Tham tướng điều binh hỗ trợ mới đưa bọn hắn đi vào khuôn phép, có điều làm vậy cũng đã đắc tội với Tướng quân Hàng Châu, nên người còn chưa về tới kinh thành thì tấu chương của Tướng quân đã nằm trên án thư của Hoàng thượng, tuy nhiên, Hoàng thượng đã trấn áp xuống rồi, lần này Bối lạc gia hồi kinh, hẳn cũng đi theo.” Dận Chân hồi kinh, những gì họ làm ở Giang Tây cũng đã lan truyền tới kinh thành, có người vỗ tay vui mừng, cũng có người hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Niên Canh Nghiêu?” Ban đầu Mặc Ngọc chỉ cảm thấy cái tên này rất quen, hình như đã nghe ở đâu đó, sau khi ráng nhớ thật kỹ thì lập tức thốt lên: “Vị này chẳng phải là ca ca của Niên phúc tấn sao?”

Lăng Nhã ngấm mấy sợi tóc đen mun rũ xuống trước ngực, nói: “Ca ca của Niên phúc tấn lập công lớn như vậy, ngươi nghĩ đêm nay Bối lạc gia sẽ tới đâu?” “Thì tới chỗ của Niên phúc tấn.” Mặc Ngọc bĩu môi miễn cưỡng nói ra đáp án này.

“Nếu đã biết rồi thì còn không mau giúp ta tháo trang sức? Huống chi, Bối lạc gia đã về rồi thì sợ gì không gặp được chứ?” Lăng Nhã lắc đầu rồi nhét cây lược ngà voi vào tay Mặc Ngọc, sau đó da đầu mới có cảm giác được chải chuốt tê rần, mắt nàng nhìn ra ngoài màn mưa sau song sửa sổ, nàng thật sự... thật sự rất muốn gặp Dận Chân!

Sau một đêm mưa rả rích, sáng sớm, Ôn Như Ngón tới chỗ nàng, lúc hai người chuẩn bị cùng nhau đi tới đình an đích phúc tấn thì Lăng Nhã phát hiện ra hai vệt xanh đen dưới mắt Ôn Như Ngón, nàng bảo Mặc Ngọc lấy hộp phấn tới, tự mình giúp Ôn Như Ngón trang điểm che đi quầng thâm.

“Tỷ tỷ, tỷ tính yên tĩnh như vậy cả đời, uống phỉ đi thanh xuân tươi đẹp của mình sao?” Mỗi lần gặp nhau, Lăng Nhã đều thấy Ôn Như Ngón ăn mặc trang điểm mộc mạc, nàng không khỏi thở dài, luận về dung mạo hay khí chất, Ôn Như Ngón nhất định không thua mấy người Diệp Tú, chỉ vì nàng không hề quan tâm tới vẻ ăn sùng bên ngoài, nên tới tận hôm nay cũng chỉ là một cách cách, Dận Chân cũng chẳng có ấn tượng gì lớn đối với nàng. Lâm Nguyên cư nhiều cách cách như vậy, tâm tư phong phú, đầu đá lẫn nhau, dù Lăng Nhã vẫn thường xuyên đưa vài thứ tới, nhưng cuộc sống hàng ngày của Ôn Như Ngón cũng không tốt cho lắm. Vì thế sự, Lăng Nhã từng khuyên nàng, không chỉ một lần, nhưng lần nào Ôn Như Ngón cũng chỉ cười mà không đáp, khiến người khác không thể đoán được rốt cuộc trong đầu nàng đang nghĩ cái gì.

“Muội biết tỷ tỷ có tự trọng, không muốn trở thành công cụ để người nhà mưu cầu vinh hoa phú quý, nhưng không vì bọn họ thì tỷ tỷ cũng phải suy nghĩ cho bản thân mình chứ.” Nàng khuyên nhủ hết nước hết cái, hi vọng Ôn Như Ngón có thể thay đổi quyết định của mình.

“Ăn sùng là thứ không đáng tin, huống hồ chỉ trong lòng Bối lạc gia sớm đã có người.” Ôn Như Ngón vỗ vỗ một bên búi tóc, nhẹ nhàng nói.

“Người ở trong lòng Bối lạc gia cũng đã trở thành người của người khác rồi, dù bây giờ chưa quên, nhưng rồi cũng có một ngày sẽ buông bỏ được; tỷ tỷ nói ăn sùng không đáng tin, vậy còn con nói dòng thì sao? Không lẽ tỷ tỷ không muốn có một hài tử của mình, nhìn nó lớn lên, lập thất sinh con.” Tuy rằng đích phúc tấn đối xử với nàng rất tốt, nhưng trong lòng Lăng Nhã vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng nàng ta như tin Ôn Như Ngón, thật lòng nàng không muốn thấy Ôn Như Ngón cứ vậy mà trải qua cả quãng đời còn lại.

Ôn Như Ngón chẳng nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Lăng Nhã, rồi bỗng cười ‘phì’ một tiếng, vừa cười vừa nói: “Nhìn muội sốt ruột chưa kìa, được rồi

được rồi, không chọc mũi nữa.”

Lăng Nhã khó hiểu vô cùng, đang định hỏi thì Tô Văn đem một bộ y phục vào, nói: “Cô nương, Ché Y phòng vừa đem y phục của người tới.”

“Đề xuống đó đi.” Ôn Như Ngôn ngưng cười, nói với Lăng Nhã: “Mũi nói chuyện có lý như vậy, lẽ nào ta lại không nghe chứ, từ nửa tháng trước ta đã đem cuộn gấm tím mà mũi cho ta tới Ché Y phòng rồi, đáng lẽ ra đã may xong từ hôm qua, nhưng bọn họ phải tập trung làm gấp y phục mà Niên phúc tấn muốn, nên đề đến tận bây giờ, sáng sớm hôm nay ta bảo Tô Văn tới hỏi thì bọn họ nói còn vài đường may nữa là xong, Tô Văn liền ở đó đợi khi nào làm xong thì đem thẳng tới đây luôn, cuối cùng cũng kịp rồi.”

“Tốt quá, thì ra lúc nãy tỷ tỷ cố tình trọc mũi sao? Hừ!” bây giờ Lăng Nhã mới phản ứng lại, giả vờ nổi giận quay ngoắt mặt đi, không thèm nhìn Ôn Như Ngôn nữa, nhưng thật ra trong lòng nàng đang vui mừng hơn bất cứ ai. Dận Chân chưa bao giờ thuộc về một mình nàng, nếu cuộc đời buộc nàng phải chia sẻ phu quân với người khác, nàng thà tình nguyện người đó là Ôn Như Ngôn.

Ôn Như Ngôn vừa cười cừa xoay bả vai Lăng Nhã lại, nói: “Được rồi được rồi, mũi mũi tốt, là ta sai, là ta không tốt, mũi đại nhân đại lượng đừng giận ta nữa có được không? Cũng sắp tới giờ thỉnh an Bối lặc gia và đích phúc tấn rồi, ta còn chưa thay y phục nữa nè!”

“Thôi được, mũi tạm tha cho tỷ lần này, nhưng không có lần sau đâu nha!” Dù mặt vẫn còn xụ xuống, nhưng ánh mắt của Lăng Nhã lại vui vẻ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Xảo Quyết

Khi Ôn Như Ngôn mặc bộ y phục màu hồng tím đính hạt châu lên người, ngay cả Lăng Nhã cũng giật mình, Ôn Như Ngôn vốn là một nữ nhân uyển chuyển, ẩn sau đó là vài phần tao nhã trang trọng, nhưng vì hàng ngày nàng thích đơn giản, không muốn tranh sùng đoạt tình, nên không hao phí tâm tư trau chuốt, bây giờ trang điểm tí mĩ một chút thì dĩ nhiên là xinh đẹp tuyệt vời, mê mẩn mắt người.

Lăng Nhã lấy sợi dây chuyền minh châu và đôi khuyên tai làm bằng lông Oanh vũ đính ngọc trai thay cho trang sức đơn giản trên người Ôn Như Ngôn, ngắm nghía thật kỹ rồi nàng mới cười nói: “Tốt quá, như vậy mới đúng chứ, chắc là Bối lặc gia vừa nhìn đã khó mà quên được.”

Có lẽ do tâm tư thay đổi, nên cả con người thoát nhìn cũng không giống với trước kia. Ôn Như Ngôn chạm vào đóa hoa Tường vi phía sau búi tóc, nhẹ nhàng nói: “Dựa vào nhan sắc thì bao lâu chứ, cuối cùng cũng phải có lòng mới được.” Nàng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Lăng Nhã, trong mắt có một tia mờ ảo: “Thật ra mũi nói không sai, chẳng lẽ sống cô quạnh cả đời, chỉ mới có năm năm thôi mà ta đã bắt đầu cảm thấy một ngày dài như một năm rồi, rồi mười năm hai mươi năm tới ta làm cách nào để trải qua đây, cuối cùng cũng phải có chút hi vọng thì mới ổn, mà hài tử...” Nói tới đây, giọng của Ôn Như Ngôn nhạt nhẽo như đám mây phía chân trời, hai má nàng ửng đỏ: “Đó chính là hạnh phúc duy nhất mà nữ nhân chúng ta có thể nắm trong tay, ta thật sự muốn có một hài tử thuộc về mình, như lời mũi nói, nhìn nó lớn lên, nhìn nó thành gia lập nghiệp.”

“Nhất định tỷ tỷ sẽ được như ý nguyện.” Lăng Nhã nắm chặt tay Ôn Như Ngôn mà thổn thức.

“Ta hi vọng hài tử của mũi sẽ cùng làm bạn với nó.” Ôn Như Ngôn đáp lại nàng bằng một nụ cười không thể nào tươi hơn được, nàng thật may mắn, ở trong một nơi ta gạt người người lừa ta này mà có được một tình cảm tỷ muội tin tưởng nhau hoàn toàn như vậy, trời cao đối với nàng cũng không tệ. Khi Lăng Nhã và Ôn Như Ngôn cùng xuất hiện ở Hâm Nguyên cư, đúng như nàng đoán, Ôn Như Ngôn bỗng nhiên rực rỡ hẳn lên đã thu hút ánh mắt của biết bao người, bao gồm cả Dận Chân, ánh mắt hân hoan đầy kinh ngạc, còn mấy người Niên thị thì sắc mặt lại hơi khó coi.

Vừa nhìn thấy Dận Chân, trái tim Lăng Nhã liền run lên, xa nhau hai tháng, Dận Chân đã ốm đi rất nhiều, thần sắc cũng không được tốt cho lắm, chắc là do bốn ba mệt nhọc, không được nghỉ ngơi thoải mái.

Đội hai người nàng hành lễ xong rồi Na Lạp thị mới gạt đầu cười nói: “Ngồi xuống hết đi, không thể tượng tượng được Ôn cách cách lại xinh đẹp đến mức này, vậy mà trước giờ ta không phát hiện ra.”

Ôn Như Ngôn vừa mới ngồi xuống, nghe vậy thì vội vàng đứng lên, cúi đầu nói: “Thiếp thân xấu xí không xứng với lời ngợi khen của đích phúc tấn.”

“Ta chỉ có gì nói đó mà thôi, mũi không cần khiêm tốn.” Na Lạp thị quay qua nói với Dận Chân: “Bối lặc gia thấy đúng không?”

Dận Chân nhìn kỹ hơn rồi mở giọng ôn hòa: “Đúng là có dung mạo hơn người, y phục này rất hợp với nàng, đừng mặc những y phục quá đơn giản như trước đây nữa, lát nữa ta sẽ bảo Cao Phúc đưa tới chỗ nàng thêm mấy cuộn vải đẹp.” Hắn vừa dứt lời thì Na Lạp thị đã quay qua nói với Phi Thúy: “Người cũng đi lấy cuộn gấm Văn cẩm Phụng hoàng của ta tới đây, lát nữa gửi cho Ôn cách cách cảm về.”

Chân mày Dận Chân hơi nhướn lên: “Ta nhớ đó là cuộn vải lần trước Nghịch nương ban thưởng cho nàng mà, chỉ ban cho mỗi nàng và Tô Ngôn thôi, Tô Ngôn đã may thành y phục, còn nàng mãi vẫn không chịu dùng, còn nói hoa văn trên đó rất đẹp, cắt ra thì quá tiếc.”

Na Lạp thị xoay xoay chiếc vòng san hô trên cổ tay, nói: “Thiếp thân nào có luyến tiếc gì, tại thiếp thân thấy bản thân mình không hợp với màu sắc và hoa văn trên vải, nên không muốn uống phí nó thôi. Ôn cách cách da trắng như tuyết, dung mạo xuất sắc, là người thích hợp nhất với cuộn Văn cẩm

Phượng hoàng đó, sẽ không phí hoài một cuộn vải đẹp.”

“Tỷ tỷ thật là hào phóng, Tổng cảm này mỗi năm chỉ có mấy cuộn, vậy mà tỷ tỷ cũng dám tặng đi, thật khiến bọn muội hổ thẹn.” Niên thị cười như không cười, phui vẩy nói.

“Đều là tỷ muội một nhà tính toán gì chứ, nếu muội muội thích bất cứ thứ gì trong Hàm Nguyên cư này của ta, chỉ cần mở miệng, tỷ tỷ ta nhất định sẽ tặng ngay cho muội, chỉ sợ không vừa mắt muội mà thôi, ai chẳng biết Bối lạc gia thương yêu muội muội nhất, có gì tốt đều đưa tới Hường Vân các của muội trước tiên.” Na Lạp thị vui vẻ cười nói.

Hường Vân các là nơi Dận Chân ban riêng cho Niên thị làm chỗ ở sau khi nàng nhập phủ, Hường Vân các nghĩa là mây bay lên cao, mềm mại xinh đẹp. Tuy không hoa lệ tào nhả bằng Linh Lung các, nhưng cũng rất xa hoa lộng lẫy. Có điều Niên thị đối với việc này cứ luôn canh cánh trong lòng, nàng thấy Lý thị chẳng có đủ tài đức để có thể ở một chỗ tốt hơn mình, chẳng qua chỉ là nhập phủ trước vài năm, lại có vận khí tốt sinh được một nữ nhi, luận về gia thế cũng như dung mạo, sao có thể so sánh được với mình.

Niên thị chỉ cười mà không đáp, nét mặt thì dương dương tự đắc, trước giờ nàng muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cũng chẳng cần phải thèm muốn đồ của ai, nếu có gì không vừa ý, chỉ cần nghĩ cách trừ bỏ là được.

Ôn Như Ngôn tạ ơn xong rồi mới ngồi xuống, nàng và Lăng Nhã nhìn nhau, có được tất có mất, hôm nay nàng xinh đẹp, tuy thu hút được sự chú ý của Dận Chân, nhưng cũng bị Niên thị đố kỵ, có điều, cho dù không có hôm nay, thì Niên thị cũng chẳng chịu bỏ qua cho các nàng.

“Bối lạc gia, chuyến đi Giang Tây lần này của ngài đến hơn hai tháng, ngay cả năm mới cũng không kịp về, thiếp thân nghe phòng công báo nói là tháng mười một ngài đã gom bạc xong rồi mà?” Người hỏi là Lý thị, tới giờ tính ra nàng đã có thai bảy tháng, bụng to lên, có điều ẩn dưới lớp y phục của nàng, hài tử cũng chỉ là một cái gối bông, nàng là người rõ nhất.

“Đúng vậy, từ Giang Tây về tới kinh thành chỉ tốn mất mười ngày, sao Bối lạc gia lại đi hơn cả tháng? Khiến cho mấy người thiếp thân lo lắng vô cùng.” Qua Nhĩ Giai thị cũng hỏi.

“Lẽ ra là đã về sớm, nhưng trên đường gặp vài việc nên phải nán lại.” Dận Chân bâng quơ trả lời, còn gặp việc gì thì dĩ nhiên hắn không nói thêm một chữ, như vậy lại khiến mọi người thêm tò mò, âm thầm đoán già đoán non, rốt cuộc là chuyện gì mà lại kéo dài lâu đến vậy.

“Muội muội, muội có cảm thấy hôm nay dáng ngồi của Bối lạc gia có chút kỳ lạ hay không?” Ôn Như Ngôn chạm chạm vào khuỷu tay của Lăng Nhã, nhỏ giọng nói, từ lúc vừa tiến vào nàng đã phát hiện ra lưng của Dận Chân thẳng đơ, mà này giờ cũng chưa từng động đậy.

Theo ánh mắt của Ôn Như Ngôn, Lăng Nhã kín đáo liếc nhìn Dận Chân nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường, nàng liền cười khê: “Có gì lạ đâu chứ, không lẽ do lâu quá tỷ tỷ chưa gặp Bối lạc gia nên xa lạ? Nhưng mà tỷ tỷ cứ yên tâm, sau này chắc chắn tỷ sẽ gặp Bối lạc gia thường xuyên, đến lúc đó sẽ rất là quen thuộc.”

Ôn Như Ngôn nghe vậy thì vừa giận vừa thẹn, lén đánh nhẹ Lăng Nhã một cái, nói: “Lá gan của nha đầu muội ngày càng lớn, ngay cả tỷ tỷ mà cũng dám trêu chọc.”

Sau khi Dận Chân hỏi thăm tình hình trong phủ vào thời gian mình vắng mặt xong, ánh mắt hắn chuyển qua Lăng Nhã, hỏi bằng một giọng đầy âu yếm: “Nàng có ổn không? Có xảy ra chuyện gì không?”

Lăng Nhã vội thu lại nụ cười trên môi, đứng dậy trả lời: “Phiền Bối lạc gia quan tâm, thiếp thân mọi thứ đều ổn.” Nàng biết Dận Chân vẫn luôn nhớ những chuyện của mình thì trong lòng cảm thấy rất ấm áp, cảm động nói chẳng thành lời.

Trên đời này không có bức tường nào che được gió, Vương Bảo cũng đã chết rồi, chuyện Lăng Nhã từng bị người hạ Mê Hồn hương vào trong than nên mới gặp ma gặp quỷ trước đây, mọi người trong phủ đều đã biết, nay nghe Dận Chân nhắc lại, Niên thị nhấp một ngụm trà rồi thờ ơ nói: “Nói tới chuyện này, trong lòng thiếp thân vẫn luôn có một câu hỏi, không biết có nên nói ra hay không?”

Dận Chân ho nhẹ: “Nàng muốn nói gì thì cứ nói, từ khi nào lại trở nên ập a ập ứng như vậy?”

“Bối lạc gia không sao chứ?” Na Lạp thị thấy hắn ho thì lo lắng hỏi, ánh mắt đầy quan tâm, Dận Chân xua tay cười: “Không sao, cổ họng hơi ngứa một chút thôi, uống miếng trà là ổn.”

Ánh mắt Niên thị chuyển động rồi dừng lại trên người Lăng Nhã: “Muội muội nói là Vương Bảo bị người khác sai khiến trộn Mê Hồn hương vào trong ngân thán của muội muội, khoan nhắc tới Mê Hồn hương là thứ gì, ai trong chúng ta cũng chưa từng nghe qua. Riêng việc Vương Bảo, hẳn chỉ là một hạ nhân thì lấy đâu ra lá gan lớn tới vậy, dám hạ được với chủ tử chứ, không lẽ hắn không nghĩ được khi sự việc bại lộ thì ngay cả mạng cũng không còn sao?”

Ánh mắt Lăng Nhã hơi sáng lên, xẹt qua mặt Qua Nhĩ Giai thị đang ngồi sát bên nàng, nàng ta vẫn cứ an tĩnh uống trà, giống như mình chẳng có chút can hệ gì tới chuyện này vậy, cái gọi là ‘hi nộ bất lộ’, chính là như vậy, điều này chứng tỏ Qua Nhĩ Giai thị quả thật đáng sợ, bởi vì người như nàng ta sẽ không bao giờ để lộ ra bất cứ sơ hở nào cho người khác nắm thóp, mà người có thể khống chế nàng ta, còn đáng sợ hơn gấp vạn lần.

“Vương Bảo và Tiểu Tứ đều là dân cờ bạc, vì tiền mà bí quá hóa liều thì có gì lạ đâu, muội muội suy nghĩ nhiều rồi phải không?” Na Lạp thị không đồng tình, còn Dận Chân dù chưa nói gì, nhưng cũng có biểu hiện tán thành.

Niên thị dùng nụ cười nhạt lại, tháo chiếc khuyên vàng nạm Phi thủy trên tai xuống, nói: “Nói vậy cũng không sai, thế thì tại sao hắn lại tự vẫn chứ? Nghe

nói là Lăng phúc tấn cũng đã tính tha mạng cho hắn, chỉ cần hắn chịu nói ra ai là người chủ mưu ở phía sau thôi. Đã thuyết phục được rồi, đối với một tên không biết chữ ‘trung thành’ viết ra sao như hắn, rõ ràng là thoát được một kiếp, vậy thì tại sao hắn thà chết cũng phải giữ bí mật cho kẻ chủ mưu?”

“Chuyện này...” Na Lạp thị không ngờ Niên thị suy nghĩ vấn đề thấu đáo đến thế, nên trong nhất thời không biết đối đáp ra sao, ngay cả Dận Chân cũng giật mình, đúng là lúc đó hắn không nghĩ tới việc này, rồi lại gặp ngay lúc Hoàng Hà lũ lụt phải vội vã vào cung, nên giờ nghe Niên thị nhắc tới, hắn mới phát hiện ra còn có điểm kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Gian Nan (Thượng)

Edit: Ớt Hiêm

Lăng Nhã cảm thấy vô cùng căng thẳng, cả người lạnh run, rõ ràng mọi chuyện đều do Niên thị ở sau lưng sai khiến Qua Nhĩ Giai thị, vậy mà bây giờ nàng ta lại khoi mào lại hồng hươu nghi ngờ của Dận Chân về phía mình, đã vậy còn chất vấn về công dụng của Mê Hồn hương, dụng tâm như vậy quả thật quá hiểm ác.

Niên thị này... Từng lời từng chữ đó chứng tỏ nàng ta rất hiểu tính cách của Dận Chân, người này đúng là khó đối phó hơn nàng nghĩ rất nhiều.

Sau khi trầm ngâm một hồi, Dận Chân lưỡng lự nói: “Nhã nhi, lúc đó nàng là người tra hỏi Vương Bảo, tại sao hắn lại tự sát, chắc nàng là người hiểu rõ hơn ai hết, nếu Tổ Ngôn đã thắc mắc, thì nàng cũng nên giải đáp hoài nghi của nàng ấy đi.”

“Dạ.” Dận Chân nói như vậy chứng tỏ hắn đã bắt đầu nghi ngờ, Lăng Nhã không hề chần chờ mà đứng dậy nhìn thẳng vào khuôn mặt không chút tí vết của Niên thị, nói: “Vương Bảo là dân cờ bạc, không sai, nhưng hắn cũng có người thân, hắn rất quan tâm tới đệ đệ duy nhất của mình, vì đệ đệ, hắn có thể hi sinh mọi thứ, kể cả tính mạng của mình. Người đứng phía sau chắc chắn đã lợi dụng được nhược điểm này của hắn.” Nàng ngừng lại một lát rồi tiếp: “Nếu Niên phúc tấn vẫn chưa tin, sọt ngân thần bị trộn Mê Hồn hương vẫn còn, bất cứ lúc nào thiếp thân cũng có thể gọi người đưa tới nghiệm chứng, để xem rốt cuộc là thiếp thân ăn nói bừa bãi hay là còn có gì ẩn trong đó.”

“Không cần đâu.” Người lên tiếng là Na Lạp thị, nét mặt dịu dàng: “Ta tin những gì Lăng phúc tấn nói là thật, không cần kiểm chứng, huống chi Mê Hồn hương đó là do Từ Thái y xác nhận, chẳng lẽ ngay cả lời của Từ Thái y mà Niên muội muội cũng không tin sao?”

“Từ Thái y tất nhiên đáng tin, thiếp thân chỉ sợ có người qua mặt luôn cả Từ Thái y thôi.” Niên thị còn định nói thêm gì đó nhưng Dận Chân đã phát tay: “Được rồi, đích phúc tấn nói đúng, chuyện này như vậy là đã rõ ràng, không cần bàn thêm nữa, nếu có đủ bản lĩnh thì Tổ Ngôn nàng hãy tiếp tục điều tra, để xem ở trong phủ này cuối cùng là ai có gan hết lần này tới lần khác gây bất lợi cho hai vị phúc tấn của ta.”

Thấy Dận Chân đã lên tiếng, Niên thị dù không muốn nhưng cũng phải đành âm ức cho qua, ngồi nguyên trên ghế khom người đáp: “Thiếp thân ghi nhớ lời Bối lạc gia.”

Dận Chân gật gù, thần sắc đã dịu lại đôi chút: “Chẳng phải nàng từng nói với ta huynh trưởng của nàng ở tít Hàng Châu, nên một năm muốn gặp một lần cũng khó sao? Lần này Lượng Công theo ta hồi kinh, lúc nói chuyện với Hoàng A mã thì Hoàng A mã có ý muốn giữ hắn lại kinh thành nhận chức.” Lượng Công là tên tự của Niên Canh Nghiêu.

“Thật à?” Đôi mắt Niên thị sáng rực lên, gương mặt kiều diễm như hoa kia vui mừng khó tả, nàng vốn chỉ có một vị huynh trưởng duy nhất, nên tình cảm tốt vô cùng.

“Đĩ nhiên là thật.” Dận Chân cười cười đáp. Trong khi mọi người đang nói chuyện thì Cửu Nhi đi vào thông bẩm, Thập Tam gia và Từ Thái y đã tới rồi, đang đợi ở thư phòng.

“Ta biết rồi, ta qua đó ngay.” Dận Chân nói xong đứng lên, ánh mắt nhìn Na Lạp thị có vẻ áy náy: “Vốn định dùng bữa trưa với nàng, nhưng giờ xem ra không được rồi.”

Na Lạp thị là thê tử do Hoàng đế ban hôn, tuy chẳng phải là người Dận Chân yêu, nhưng vẫn là người sinh nhi dục nữ cho hắn, quanh năm gần gũi, nên cũng có chút cảm tình.

“Chính sự quan trọng hơn, huống chi Bối lạc gia cũng đã về rồi, còn thiếu gì thời gian dùng bữa cùng thiếp thân chứ.” Na Lạp thị vẫn luôn là người dịu dàng khéo léo, khoan dung rộng lượng, trước giờ chưa hề khiến Dận Chân phải lo lắng, chỉ có vào lần Hoàng Huy chết, Na Lạp thị mới mất hết lí trí, chỉ còn lại duy nhất một nỗi đau, tê tâm liệt phế.

Dận Chân gật đầu rồi bước nhanh ra ngoài, mọi người thấy vậy thì vội vàng đứng lên tiễn hắn, lúc đi ngang qua Lăng Nhã, Dận Chân ngậm cười với nàng: “Mới sáng sớm mà lão Thập Tam đã tới đây, chắc là chưa dùng điểm tâm, lát nữa nàng nấu mấy bát mì rồi đưa tới thư phòng nhé, lần trước ở Giang Tây, nghe ta nhắc tới mặt quế hoa thì lão Thập Tam rất hứng thú, nói là khi hồi kinh nhất định phải ném thư mới được.”

“Đạ.” Lãng Nhã mỉm cười đồng ý, đợi Dận Chân đi rồi nàng cũng quay qua cáo từ Na Lạp thị, cũng không thèm nhìn về mặt lạnh băng của Niên thị làm gì, mà cho dù nhìn thì đã sao, hiểm khích giữa nàng và Niên thị đã sâu đến mức không có cách nào hóa giải rồi.

Sau khi trở lại Tịnh Tư cư, Lãng Nhã đích thân xuống bếp nấu mấy bát mì, rồi rưới mật quế hoa lên trên, xong xuôi hết nàng mới đưa đến thư phòng. Thế nhưng khi vừa bước chân qua bậc cửa, tình cảnh trước mắt khiến nàng giật nảy mình, nàng nhìn thấy sau lưng trần của Dận Chân có một vết thương sâu đến tận xương, dài đến vài tấc, tuy miệng vết thương đã bắt đầu khép lại, nhưng vẫn cực kỳ đáng sợ, thậm chí, xung quanh miệng vết thương còn có mấy vết máu đen đã khô mảy. Dung Viễn đang tỉ mỉ dùng nước ấm rửa sạch vết thương, rồi mới rắc một ít thuốc bột lên trên đó, Dận Tường thì cứ đi tới đi lui trong phòng, về mặt đây tức giận.

Dận Chân bị thương ư? Lãng Nhã hoảng sợ tới mức xém ném cả khay mì xuống đất, nàng vội đặt xuống rồi chạy nhanh tới bên cạnh Dận Chân, cuồng quát hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao Tử gia lại bị thương? Là bị lúc nào?”

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không đáng ngại, ta không ngờ nàng lại tới đây nhanh như vậy, đã khiến nàng sợ rồi.” Dận Chân chẳng quan tâm lắm tới vết thương, nói. Nhưng Dận Tường thì lại nổi giận đùng đùng: “Nhỏ gì chứ, lúc đó Tử ca huynh xém nữa là mất mạng, nếu không có Lượng Công kịp thời đuổi kịp, giờ này huynh đệ chúng ta chắc chẳng còn đứng ở đây, nhưng Tử ca huynh cũng tịnh dưỡng cả tháng mới tiếp tục lên đường đi tiếp được, những tên son tặc đui mù đó, nếu chẳng phải bọn chúng đã trốn sạch thì đệ nhất định phải cho cả đám đầu roi xuống đất mới hả con diên.”

Lúc này Dung Viễn đã xử lý tốt vết thương, sau khi rửa sạch rồi băng bó lại cẩn thận, hắn nói: “Độc này cũng không phải dạng khó giải, có điều người trị thương lúc đó không am hiểu về độc lý nên không xử lý kịp thời, nay Bối lạc gia chỉ cần uống theo đúng phương thuốc mà vi thần kê thì chưa tới nửa tháng, toàn bộ độc được sẽ bị đẩy ra ngoài, nhưng miệng vết thương này muốn lành lại hẳn thì phải cần có thời gian.”

“Lại làm phiền Từ Thái y rồi.” Dận Chân gật đầu, ra hiệu cho Cầu Nhi đưa Dung Viễn ra ngoài, Lãng Nhã giúp Dận Chân mặc lại y phục cho chỉnh tề, sau đó lo lắng sốt ruột nói: “Tử gia, người còn đau không?”

Thân thể Dận Chân vốn có vết thương, vậy mà khi Ôn Như Ngõn nói đáng ngại Dận Chân hơi khác thường, nàng còn cười trừ Ôn Như Ngõn quá nhạy cảm, nay nhớ lại mới thấy mình thật sự thờ ơ.

Dận Chân vỗ vỗ tay nàng an ủi: “Không sao thật mà, chẳng phải Từ Thái y cũng đã nói vậy sao, không lẽ ngay cả lời của Từ Thái y nàng cũng không tin?”

Lãng Nhã nghe vậy thì an tâm hơn một chút, nghĩ đến những gì Dận Tường vừa mới nói thì lại hỏi: “Việc hồi kinh của Tử gia bị chậm trễ là do vết thương này sao? Cuối cùng là son tặc nơi nào mà lớn mật dám làm thương tổn Tử gia như thế chứ?”

“Nhắc tới là ta lại nổi điên.” Dận Tường gầm gừ: “Rõ ràng lúc đi mọi việc đều thuận lợi, vậy mà lúc về tới ranh giới Chiết Giang lại gặp phải một đám son tặc chẳng biết từ đâu chui ra, vừa mở miệng là bắt chúng ta phải giao nộp mọi thứ, còn nói năng lỗ mồm, miệng mồm bản thủ. Chúng ta vốn muốn nhanh chóng trở về phục mệnh Hoàng A mã, cho nên rút gọn đội hình tới mức tối thiểu, ai ngờ đường đường hai vị A ca mà lại bị một đám ô hợp cản đường, trong túi hành lý có Thánh chỉ lệnh bài khâm sai, đầu thế nào giao cho bọn chúng, thế nên chưa kịp nói thêm tiếng nào đã xông lên đánh một trận. Tường đầu bọn chúng chỉ là một đám hỗn tạp mà thôi, nhưng lúc giao chiến mới phát hiện ra ai ai cũng là cao thủ, ra tay tàn nhẫn dứt khoát, điều đáng sợ nhất chính là toàn bộ binh khí đều được tẩm độc, ta bị một nhát chém trên cánh tay, còn Tử ca thì bị trọng thương, may sao Niên Canh Nghiêu xuất phát sau chúng ta đã đuổi tới kịp, đánh cho bọn kia chạy tan tác, nếu không e là tiểu tẩu tử không còn gặp lại chúng ta nữa rồi.”

Dận Tường bắt lực nói, tới giờ hắn còn nhớ rõ, lúc nhìn thấy Tử ca bị chém ngã xuống đất, máu trong người hắn sôi lên, cầm đao xông thẳng vào đám son tặc, chẳng màng sống chết thế nào.

Lãng Nhã nghe xong sự việc thì chớp đôi mi dài: “Thiếp thân nghe nói bộ son tặc có một quy định luật bất thành văn, chặn đường cướp bóc chỉ cần tiền, không cần mạng, nếu không rơi vào tình huống bất đắc dĩ thì sẽ không dễ thương người. Làm vậy là vì muốn tránh âm hồn đeo bám, cũng là muốn tránh sự chú ý truy quét của quan phủ. Mà vùng Giang Tây xưa nay trị an rất tốt, sao tự dưng lại xuất hiện một đám son tặc hung hãn tàn bạo như vậy được, lại còn tẩm độc vào trong đao? Toàn bộ chuyện này giống như là...” Suy đoán tiếp theo của nàng quá to gan, ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy kinh hãi, nên nàng ngập ngừng không biết có nên nói tiếp hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Gian Nan (Hạ)

Edit: Ớt Hiếm

“Giống như có người mượn danh son tặc để lấy mạng hai người bọn ta phải không?” Ngờ đâu Dận Chân tiếp lời Lãng Nhã ngay lập tức, bình thản tới mức hai mắt chẳng thêm động: “Trên đường đi, ta và lão Thập Tam cũng đã nghĩ đến khả năng này, tiếc là lúc lão Thập Tam và Tri phủ Chiết Giang đem binh truy quét thì những tên son tặc đó đã trốn thoát không để lại chút dấu vết, hệt như đã sớm đoán trước được tình hình vậy.”

“Cuối cùng là ai mà lớn mật dám ám sát chúng ta như vậy chứ, ta mà biết thì ta vạn gây cổ hắn!” Dận Tường nghiêng răng mà nói.

Dận Chân đứng lên, trầm giọng nói: “Cứ đợi đi, trước sau gì cũng sẽ biết thôi.”

Chuyến đi Giang Tây lần này động tới lợi ích của quá nhiều người, nên việc có kẻ ghi hận làm liều cũng khó mà tránh được. Có thù bắt báo phi quân tử, Dận Chân hẳn cũng chẳng phải là người thiện nam tín nữ gì, đã dám động tới hắn thì cũng phải nên chuẩn bị tâm lý để trả giá gấp nhiều lần.

“Thôi, không nói tới vấn đề này nữa, ăn mì đi.” Dận Chân phát tay, chỉ vào mấy bát mì đã hơi nở to ra trước mặt, nói: “Đây chính là mặt quế hoa mà lần trước ta có nói với đệ đó.”

Dận Tường nghe vậy thì bê bát mì lên nếm thử một miếng mặt quế hoa trên bề mặt, gật đầu nói: “Đúng là ngọt thanh ngon miệng, lại có mùi thơm của hoa quế, thật sự rất ngon.” Sau khi cùng Dận Chân ăn sạch bát mì, hắn lau miệng khen một câu: “Tay nghề của tiểu tẩu tử còn khá hơn cả ngự trù ở trong cung nữa, khiến người khác ăn rồi mà vẫn còn muốn ăn nữa.”

“Nếu Thập Tam gia thích, sau này cứ tới đây là được, thiếp thân đây cũng không bủn xỉn tới mức tiếc mấy bát mì.” Lăng Nhã nhoen miệng cười, dọn dẹp bát đĩa, nói tiếp: “Tứ gia và Thập Tam gia cứ từ từ nói chuyện, thiếp thân xin phép cáo lui trước.”

Đội Lăng Nhã lui ra rồi, Dận Tường mới thuận tay cầm cái chặn giấy Lưu li trên án thư lên, vừa ngắm vừa nói: “Tứ ca, hôm qua lúc chúng ta diện thánh, Hoàng A mã có ý muốn truy thu lại số bạc bị thiếu hụt của Hộ Bộ, huynh nghĩ ai sẽ nhận nhiệm vụ này?”

“Đây là việc làm đắc tội với nhiều người!” Dận Chân vuốt bím tóc gọn gàng của mình, thờ dãi: “Ta thấy chắc không có ai dám tiếp nhận củ khoai lang nóng phỏng tay này đâu. Đúng rồi, lão Bát đã trở về rồi phải không?”

Cái chặn giấy Lưu li bị Dận Tường tung lên tung xuống trên tay: “Dạ phải, về cũng mấy ngày rồi, nghe nói đợt cứu tế ở Hà Nam lần này, huynh ấy làm rất tốt, toàn bộ nạn dân đều được hỗ trợ an bài hợp lý, nên không bùng phát dịch bệnh. Theo thông tin đệ nắm được, Hoàng A mã đang tính phong huynh ấy làm Quận vương, ôi, lúc đó chắc huynh ấy lại càng đắc ý.” Trong các vị A ca, Dận Tường chỉ thân thiết với mỗi Dận Chân, còn lại đều như nhau, nói đến chỗ này hắn hơi có chút khinh thường, tiếp: “Hắn có đủ bạc để cứu tế cũng chẳng phải nhờ chúng ta ở Giang Tây đã vất vả lột da mấy tên quan thương kia sao, còn xem chết trong gang tấc nữa, gian nan biết bao nhiêu mới về được tới kinh thành, vậy mà Hoàng A mã chẳng phong chẳng thưởng gì cả, nghĩ lại thật khiến người bất mãn.”

“Chúng ta đi làm khâm sai không phải vì phong thưởng, có gì mà bất mãn chứ. Huống chi...” Dận Chân nhìn lên trần nhà mạ vàng khảm bạc, nói: “Ta tin trong lòng Hoàng A mã đều đã có cân nhắc, người không phong thưởng chúng ta chắc chắn là có lý do của người.”

Dận Tường nhún vai lờ đi, hắn vốn là không sao cả, chỉ thấy bất bình thay cho Dận Chân mà thôi, hắn im lặng một chút rồi lại nói, rất trịnh trọng: “Tứ ca, nếu Hoàng A mã giao cho huynh đi thu hồi ngân lượng thì huynh nhất định không được tiếp nhận.”

“Sao, người liều mạng như Thập Tam gia ngài mà cũng có lúc sợ đắc tội với người khác sao?” Dận Chân cười như không mà nhìn Dận Tường.

Dận Tường ném thẳng cái chặn giấy Lưu li lên bàn, nói: “Đệ thì sợ gì chứ, dù sao cũng chỉ một người thôi, đệ chỉ lo một khi Tứ ca tiếp nhận việc này, bên chỗ Thái tử sẽ không chịu hợp tác, mà hắn như vậy thì bá quan cũng theo đó mà không phục tùng, còn muốn hắn trả bạc, huynh nghĩ hắn chịu sao? Hắn có đủ bạc để trả sao? Còn nữa, dựa vào đâu mà Tứ ca bị nói xấu sau lưng, còn lão Bát lại được nhận ‘Hiển danh’?”

Dận Chân dĩ nhiên hiểu chuyện này, hắn thờ dãi một hồi, nói: “Nếu ai cũng vì sợ đắc tội người khác mà không nhận, thì nhiệm vụ này sẽ tới tay ai? Chẳng lẽ cứ để mặc quốc khố trống rỗng ư? Bây giờ chuyện Hoàng Hà bị lũ lụt đã tạm thời qua đi, nhưng sau đó thì sao? Nếu quốc gia có chuyện gì thì làm sao mà giải quyết.”

“Nhưng nếu cứ như vậy, sợ là tai tiếng đổ lên đầu Tứ ca ngày càng nhiều thêm mà thôi.” Dận Tường lắc đầu, kiểu nào cũng không tán thành việc Dận Chân tiếp nhận vụ này.

“Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, chỉ cần có thể hoàn thành, gánh chút tiếng xấu thì đã sao, tin rằng hậu thế luận công định tội gì cũng đều sẽ chính xác.”

“Hậu thế ư?” Huynh đệ với nhau nhiều năm, Dận Tường biết một khi Dận Chân đã quyết, thì dù là ai cũng không khuyên được, nên chỉ đành cười khổ một tiếng, vỗ lên bả vai của Dận Chân: “Thôi, huynh đệ có kiếp này không có kiếp sau, nếu Tứ ca thật sự phải nhận vụ này, thì cũng đừng quên lão Thập Tam đệ.”

“Cuộc đời này có được một huynh đệ tốt như Thập Tam đệ, quả thật là phúc khí của Dận Chân ta!” Dận Chân cười, nắm chặt tay của Dận Tường, thối khác này có nói bao nhiêu cũng không thể diễn tả được tình nghĩa của hai người họ.

Mấy ngày sau khi Dận Tự hồi kinh, Khang Hi vì ngợi khen công cứu tế thiên tai, nên tấn phong hắn làm Quận vương, ban hào Liêm, gọi là Liêm Quận vương. Không biết có phải do hai tháng qua đã quá mệt nhọc hay không, mà vừa hồi kinh thì Dận Tự đã bệnh liên miên không khỏi nổi, tuy có lòng muốn truy thu lại bạc cho Hộ Bộ, nhưng lại bất lực.

Khang Hi ở trước mặt vẫn vỗ bả quan cả triều công bố, nếu vị A ca nào có thể truy thu số bạc này thì sẽ được tấn phong thành Thân vương, nhưng vẫn không ai dám đáp lại, cuối cùng chỉ có Dận Chân lên tiếng nhận, Dận Tường cùng hỗ trợ, phải nhanh chóng thu hồi lại toàn bộ số bạc để bổ sung vào phần còn thiếu trong quốc khố, nên nhớ, lúc này Hộ Bộ vẫn còn thiếu Binh Bộ tròn một năm binh phí, nếu như có biến khởi binh, hậu quả thế nào thật không ai kham nổi.

Một trận cuồng phong bão táp sắp càn quét toàn bộ kinh thành, vẫn vỗ bả quan ai nấy đều nom nớp bất an, lo lắng chẳng biết khi nào trận bão này quét tới đầu mình.

Đêm đó, Lăng Nhã đưa bát canh sâm tói thư phòng, thấy Dận Chân ngủ gật trên án thư, nàng biết, Dận Chân đã vất vả mấy ngày liền, chưa từng có lúc nào được nghỉ ngơi thật sự, nàng cẩn thận lấy áo choàng khoác lên cho hắn, tuy động tác cực nhẹ nhưng Dận Chân vẫn tỉnh lại, hắn vỗ vỗ lên mặt nửa tỉnh nửa mê của mình, nói: “Nàng đến rồi sao.”

Lăng Nhã xót xa đưa canh sâm tói tận tay hắn, nói: “Căn bệnh của Hộ Bộ là một căn bệnh trầm kha, khó mà giải quyết trong một ngày một bữa, Tứ gia có gấp gáp cũng vô dụng mà thôi, huống chi trên mình của Tứ gia còn có thương tích, không nên quá lao lực.” Chuyện hắn bị thương không có bất cứ nữ nhân nào trong phủ biết được, vào cái đêm hắn hồi kinh, tuy có đến chỗ của Niên thị nhưng cũng không qua đêm ở đó, mấy ngày sau thì chưa từng triệu ai thị tẩm

Dận Chân húp một muống canh rồi cười khỏ, nói: “Quốc khố đã chẳng còn bạc, sao ta không gấp được chứ, hoàn thành việc này càng sớm thì đầu óc ta càng nhẹ nhõm. Lần này đi Giang Tây, Nhã nhi có biết là ta đã nhìn thấy điều gì không?”

“Dạ thiếp thân không biết.” Lăng Nhã tháo cây trâm bạc trên đầu xuống để khơi tìm nến, chậm rãi nói tiếp: “Chỉ biết là Tứ gia đang rất xúc động.”

Dận Chân nhìn Lăng Nhã chăm chăm, nặng nề gật đầu: “Trên đường hồi kinh, ta đi ngang qua một nơi gọi là Giang Hạ trấn, toàn bộ chỗ đó đã được một người mua lại để làm trang viên, hẳn thân là quan sĩ, không cần đóng thuế hay giao nộp lương thực gì, tất cả người ở Giang Hạ trấn đều trở thành gia nô của vị Lưu lão gia đó, chúng ta đi suốt ba ngày mới ra khỏi vùng đất đai của hắn. Đây là lần đầu tiên ta thấy một người giàu có đến như vậy.” Đáy mắt của Dận Chân hiện lên một lớp màng mờ ảo: “Quốc gia đang lao đao, nhưng vẫn còn những người xa hoa phù phiếm đến thế, tiêu tiền như nước, hai trăm vạn lượng mà ta moi móc của quan thương kia so với họ chẳng thấm vào đâu. Nay đã đến lúc chấn chỉnh lại quốc gia, trong lòng Hoàng A Mã cũng hiểu rõ, nếu không thì đã không lệnh cho ta tiếp nhận việc này.” Rồi Dận Chân đột nhiên cầm lấy tay Lăng Nhã, nắm chặt, giống như muốn nâng hòa tan vào cơ thể của mình: “Nhã nhi, nhiệm vụ lần này có thể sẽ khiến ta phải gánh chịu rất nhiều lời chửi rủa, rất nhiều sự thù hận, nàng có dám tiếp tục ở bên cạnh ta không?”

Sự kiên quyết rắn rỏi của hắn khiến Lăng Nhã vô cùng cảm động, chấp nhận một đời mang tiếng xấu cũng không hối hận sao? Dận Chân, thật ra chàng không cần hỏi, cho dù chàng vinh quang hay nghèo túng, thiếp đều sẽ không rời xa chàng.

Nàng nắm lại tay hắn, trao cho hắn một nụ cười bình yên mà cứng cỏi: “Mắc kệ con đường phía trước, gian nan cũng được, gặp ghềnh cũng được, thiếp thân đều sẽ đi bên cạnh Tứ gia, đi đến tận khi địa lão thiên hoang, sông cạn đá mòn!”

Ánh sáng của các tinh tú trên cao băng qua bóng tối xuyên vào khung cửa sổ chạm trổ đầy hoa, mang theo sự tĩnh mịch dịu dàng, đôi mắt sâu thẳm của Dận Chân đầy cảm động, hắn duỗi tay ra ôm nàng vào lồng ngực, mượn thân hình mềm mại của nàng đánh tan đi chút lo lắng sau cùng của bản thân: “Phải, đến tận khi địa lão thiên hoang, sông cạn đá mòn, vẫn phải ta ở bên nàng, nàng ở bên ta.”

Nhưng mà... Lăng Nhã vẫn không phát hiện ra, từ một góc tối âm u trong đôi mắt, Dận Chân thoáng qua chút bi thương, Mi Nhi... Mi Nhi... Hắn cứ gọi thầm cái tên này trong tận đáy lòng, dù cho thân hình nữ nhân đang ở trong lòng hắn có ấm áp đến đâu, thì trái tim hắn vẫn rất lạnh, Nhã nhi... nếu nàng là Mi Nhi thì tốt biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Hoa Anh Đào

Edit: Ớt Hiếm

Những ngày sau đó, Dận Chân thường xuyên lui tới chỗ Lăng Nhã, thỉnh thoảng cũng tán gẫu với nàng về những việc mà hắn đang làm, một trận cuồng phong quét tới văn võ bá quan đã hình thành, tất cả đều phải trả nợ, bất kể là ai, bất kể chức vị gì, hễ còn nợ là phải nhanh chóng trả cho bằng hết, không có nề cả cũng không có châm chước, bao gồm luôn mấy vị A ca và cả... Thái tử.

Thái tử hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, ở sau lưng Dận Chân đã nằng nặc không biết bao nhiêu lần, Dận Chân là huynh đệ với hắn, tương đâu sẽ giấu nhẹm số bạc mà hắn đang nợ đi, ai dè chút mặt mũi cũng không giữ lại.

Vào một đêm sau đó không lâu, Ôn Như Ngôn tỉnh lặng suốt mấy năm trời lại được Dận Chân sủng hạnh một lần nữa, mà còn là liên tiếp mấy ngày, dù vào buổi thình an hôm đó ai cũng đã đoán được là sẽ có ngày này, nhưng khi nó thành sự thật, vẫn có rất nhiều người cảm thấy khó mà chấp nhận, Niên thị tức tới mức cả ngày chẳng ăn nổi thứ gì, những vật trong tầm tay mà có thể đập được thì đều đập. Sau khi Na Lạp thị biết được thì chỉ mỉm cười rồi thôi, còn sai người đặt mua lại những món Niên thị đã đập vỡ rồi đem qua đó.

Về phần Hồng Ngọc, nàng không có phúc phận như Ôn Như Ngôn, tuy nàng được Diệp Tú sắp xếp mượn cơ hội vào vai Mộc Quế Anh để thu hút sự chú ý của Dận Chân, nhưng thời cơ lại đến không đúng lúc, đầu tiên là Diệp Tú xảy ra chuyện, rồi lại tới Hoàng Hà lũ lụt, Hộ Bộ thiếu hụt khó khăn, nên Dận Chân đã quên nàng từ lâu rồi, thế nên bây giờ nàng vẫn ở Lưu Vân các hầu hạ Diệp Tú như trước, cùng lắm cũng chỉ có thể mong đợi một ngày nào đó Dận Chân sẽ nhớ tới nàng.

Ôn Như Ngôn được sủng hạnh giúp cho địa vị của Lăng Nhã trong phủ càng thêm vững chắc, tuy không thể so với mấy người Niên thị, nhưng cũng

chẳng ai dám động vào, ngay cả Qua Nhĩ Giai thị cũng im hơi lặng tiếng, chưa có bất kỳ hành động nào khác thường.

Khi phủ Bối lạc sóng êm gió lặng, thì trong triều gió lốc ngày càng to, Dân Chân đích thân thu hồi sổ nợ của các vị A ca và Hoàng thân quốc thích, còn nợ của quan viên thì do một vị quan thanh liêm của Hộ Bộ phụ trách thu hồi, vô số người bị sờ tới gáy, số bạc tích góp bao nhiêu năm qua, giờ phải ói ra một lúc, cầu tình, náo loạn khắp nơi, chỗ nào cũng có.

Mỗi ngày mỗi ngày như thế cứ trôi, mùa đông giá rét cũng đã qua đi trong tĩnh lặng, nắng xuân đã dần tràn đến, cây cối tiêu điều lại nảy mầm bung nhụy, cảnh vật phồn thịnh tươi vui. Là vậy, mùa đông dù giá buốt đến mấy rồi cũng sẽ trôi qua, bốn mùa tuần hoàn, mãi mãi không kết thúc.

Vào một ngày nắng ấm trời trong, mặt trời phủ lên vạn vật một tấm chăn mềm ấm áp, trong viện của Tịnh Tư cư có hai cây hoa Anh đào được chuyển tới từ năm ngoái, lúc này đã nở rộ những đóa xinh tươi, từ xa nhìn lại chẳng khác gì những chòm mây rực rỡ ửng hồng, dưới ánh nắng mặt trời lại càng thêm lung linh sắc sỡ; mỗi khi có cơn gió nhẹ vô tình lướt qua ngọn cây, những cánh hoa lay động như cột nhà đùa vui rồi buông mình rơi xuống, nằm sóng soài trên nền đất chỗ chiếc xích đu dưới gốc Anh đào, giống như được khắc mình trên đó.

Lăng Nhã thổi chén sữa dê còn ấm trong tay, ngồi lên miếng đệm mềm mại trên chiếc xích đu, từ từ đong đưa, những cánh hoa Anh đào thỉnh thoảng rơi xuống vai nàng, mang theo hương thơm nhẹ nhàng lượn lờ quanh mũi.

Nằm thử một ngụm nhưng chẳng cảm nhận được mùi sữa dê, Lăng Nhã chợt nhớ tới mấy ngày trước, khi Dung Viễn tới thỉnh mạch cho nàng có nói, hài tử trong bụng Diệp Tú đã gần chín tháng, mấy ngày này thai máy thường xuyên, bụng lại cứng hơn trước, thuốc dưỡng thai cũng không còn tác dụng, chắc chỉ vài ngày nữa là sinh, tuy vẫn chưa đủ tháng, nhưng hài tử chín tháng cũng không khác hài tử mười tháng là bao, chỉ cần sau khi chào đời, chăm sóc tốt một chút thì sẽ ổn, hần cũng nói với Lăng Nhã, nếu hần đoán không nhầm, trong bụng Diệp Tú là song thai. Nhưng vì hần không chắc chắn mười phần, nên vẫn không nói cho mấy người Dân Chân biết, dù đám người Na Lạp thị có hỏi thì cũng chỉ nói là chuẩn mạch không ra.

Còn về phần Lý thị, vẫn chẳng khác trước đây, rõ ràng mang thai đã hơn bảy tháng, nhưng mạch tượng thì lúc sáu tháng, lúc tám tháng, làm cho Dung Viễn không thể nào lý giải nổi chuyện này.

Lăng Nhã đang suy nghĩ đến xuất thần thì đột nhiên có bàn tay lạnh lẽo từ phía sau bịt mắt nàng, một giọng nói tinh quái vang lên bên tai: “Hãy đoán xem ta là ai?”

“Lan nhi.” Lăng Nhã mỉm cười chụp đôi tay trên mắt kéo xuống, xoay người lại nhìn thì đúng là tiểu cô nương một thân y phục màu xanh nhạt thêu hoa nũng nịu đáng yêu, Y Lan, nhưng người đứng lạnh Y Lan lại khiến Lăng Nhã cực kỳ kinh ngạc, là Linh Tịch, nên nhớ rằng từ lúc xảy ra chuyện đó, dường như Linh Tịch chưa từng bước chân ra khỏi Linh Lung các, đột đến Thanh Âm các vừa rồi, Lý thị cũng phải khó khăn lắm mới thuyết phục được.

Y Lan cười hi hi ôm cổ Lăng Nhã há hê nói: “Sao thế tỷ? Có phải tỷ không ngờ được phải không, hi hi, vừa rồi muội tới chơi với Linh Tịch, có nói với nàng ta rằng hoa Anh đào trong viện chúng ta đã nở, hết như ráng mây, rất đẹp, Linh Tịch nói rằng nàng ta cũng muốn ngắm, nên muội mới đưa nàng ta tới đây.”

Lăng Nhã không nhìn được mà nhìn về gương mặt đang si mê ngắm bầu trời đầy hoa Anh đào kia: “Linh Tịch, con thích hoa Anh đào sao?”

“Dạ phải.” Linh Tịch hiếm khi trả lời câu hỏi của người khác mở miệng đáp, nàng đưa tay bắt lấy một cánh hoa đang bay xuống, nhẹ nhàng vuốt ve: “Chúng rất đẹp, ngày xưa mỗi khi hoa nở ta và Hoàng Huy hay chạy đi xem, còn bây giờ...” Linh Tịch ít khi nói nhiều như vậy, song đôi mắt nàng vẫn không rời khỏi cánh hoa ở trên tay. Hoa Anh đào vẫn đẹp như xưa, nhưng người thì đã không còn nữa...

“Nếu con thích thì hàng ngày cứ tới đây ngắm chúng.” Lăng Nhã ngồi xổm xuống đất, cố gắng nói thật chậm, giọng nói đi kèm ánh mắt: “Con có muốn ngồi trên cành cây không? Chỉ cần đưa tay ra là đã có thể chạm được hoa Anh đào rồi.”

Nghe câu này, hai mắt Linh Tịch chớp chớp sáng lên, buột miệng nói: “Được không?”

“Tiểu cách cách của chúng ta có gì mà không được chứ.” Thấy Linh Tịch chịu nói chuyện với mình, Lăng Nhã rất vui, nàng đứng lên gọi Tiểu Lộ Từ và Tiểu Vệ Từ tới, bảo bọn họ đem thang tới rồi dựng vào thân cây hoa Anh đào, sau khi thử thang chắc chắn cẩn thận rồi, hai người bọn họ đứng hai bên giữ thang, nói: “Chú từ, được rồi.”

Lăng Nhã gật đầu nhìn Linh Tịch và Y Lan, nói: “Có hứng thú leo lên đó không?”

Y Lan nhìn cây hoa Anh đào cao đến mấy trượng, rụt cổ lắc đầu: “Tỷ tỷ, tỷ biết muội sợ độ cao mà, sợ là muội chưa leo tới nơi thì đã ngã xiù rồi, nếu ngã xuống luôn thì thật là thảm.”

Linh Tịch không nói gì, nhưng chận thì đã đạp lên thanh thang, từng bước leo lên, đôi mắt vốn thiếu sức sống ngày càng sáng lên khi khoảng cách tới những đóa hoa Anh đào càng ngắn lại. Lăng Nhã không yên tâm để Linh Tịch leo một mình, nên cũng cõng giầy ra leo theo sau. Khi nàng leo lên tới nơi thì Linh Tịch đã ngồi yên vị trên một nhánh cây nở rộ thơm ngát hương hoa, hai chân nhỏ nhẹ đu đưa giữa không trung, xung quanh được bao bọc bởi lá hoa mềm mượt, ngảng đầu lên, xuyên qua những đóa hoa Anh đào xinh đẹp là bầu trời xanh ngắt.

“Đang nghĩ gì vậy?” Lăng Nhã ngồi sát bên Linh Tịch, nhánh cây này rất rắn chắc, dù hai người ngồi thì cũng chẳng lay động chút nào.

Linh Tịch cúi xuống nhìn nàng, đưa tay ra hái đại một đóa hoa rồi đặt lên đùi Lăng Nhã: “Hần rất thích người.”

Lăng Nhã biết nàng ta đang nói tới Hoàng Huy, môi khẽ mấp máy: “Ta biết, ta cũng rất thích hần, nhưng mà hần đã đi rồi, dù có nhớ bao nhiêu thì cũng không quay về nữa, Linh Tịch, Hoàng Huy ở trên trời càng hi vọng nhìn thấy con cười tươi vui về ngắm hoa Anh đào, chứ không phải là tràn ngập bi

thương.”

Tĩnh lặng không một tiếng động, Lăng Nhã không biết Linh Tịch có nghe mình nói hay không, rất lâu sau mới có một giọng nói nhỏ rót vào tai: “Ta ở đây không thấy được Hoàng Huy, nhất định là hắn đang trách ta.”

“Trách con? Tại sao Hoàng Huy lại trách con chứ?” Lăng Nhã thắc mắc.

Một trận gió nhẹ lướt qua, thổi vấy áo cùng những sợi tóc của hai người bay lên nhẹ nhẹ, cánh hoa Anh đào rơi rụng như mưa giữa không trung đầy cuốn hút.

Linh Tịch lắc đầu, đôi mắt trở lại nét vô hồn rũ xuống, nói: “Ta muốn đi xuống.”

Linh Tịch đã không muốn nói thì Lăng Nhã cũng không hỏi nữa, cẩn thận giúp Linh Tịch bám vào thang leo xuống, cảm giác chân chạm đất khiến cho Linh Tịch không thích nghi được trong chốc lát, ngửa đầu lên, hoa Anh đào vẫn rực rỡ như cũ, nhưng không ai biết được, khi này ở trên cây, từng có một khoảnh khắc, một khoảnh khắc... nàng muốn từ trên đó buông mình rơi xuống..

Một lần hoa nở, một lần hoa tàn. Núi cao sông rộng trên thế gian này, đâu phải ai cũng có dũng khí vượt qua...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Ra Ngoài

Edit: Ốt Hiếm

Sau khi Y Lan và Linh Tịch đi rồi, Lăng Nhã không có việc gì làm liền lấy một quyển sách rồi ngồi đong đưa trên xích đu thong thả đọc, mãi đến lúc có người giật quyển sách khỏi tay nàng, nàng mới ngẩng đầu lên, đập vào mắt là hai con người đen nhánh quen thuộc, ngay lập tức nụ cười nở rộ trên môi nàng: “Sao hôm nay Tứ gia lại rảnh rỗi mà đến đây?”

Từ sau khi tiếp nhận công vụ ở Hộ Bộ, Dận Chân đã không tới Tịnh Tư cư một thời gian rồi, không ngờ hôm nay hắn lại tới.

Dận Chân đặt quyển sách qua một bên rồi nắm lấy tay nàng, nói: “Ta thấy hôm nay thời tiết rất đẹp, sức nhớ từ lúc nàng nhập phủ tới giờ cũng chưa ra ngoài lần nào, ở trong phủ hết ngày này qua ngày khác chắc cũng bức bí khó chịu, nên ta đến muốn đưa nàng ra ngoài dạo một chút, không biết Lăng phúc tấn có nề mặt mà chấp thuận hay không?” Hiếm khi thấy hắn nói đùa như vậy.

“Ra ngoài? Thật sao Tứ gia?” Lăng Nhã nhìn vào hình ảnh của mình trong mắt của Dận Chân, giọng nói không giấu được sự phấn khởi hào hứng. Vào cửa hào môn sâu tự biến, tuy không bị cấm cản ra khỏi phủ, nhưng nàng cũng hiểu rõ thân phận của mình, chưa từng nghĩ tới việc có một ngày sẽ được bước chân ra khỏi cánh cửa này để nhìn ngắm cuộc sống bên ngoài.

Dận Chân cũng vui lây vì sự hân hoan của nàng, hất vén mấy sợi tóc mai đang rũ xuống trước mặt nàng, khẽ cười: “Dĩ nhiên là thật, trừ phi nàng không thích.”

Lăng Nhã nghiêng đầu giấu đi nụ cười trong mắt, nàng nhìn Dận Chân nói: “Có vẻ như tâm tình Tứ gia đang rất thoải mái, có phải đã xong việc ở Hộ Bộ rồi không?”

Dận Chân đứng thẳng người dưới ánh mặt trời vàng rực, huy hoàng chói mắt, khiến Lăng Nhã không dám nhìn thẳng vào. “Cũng chưa hẳn là xong, chỉ tiến triển tốt hơn một chút thôi, hiện giờ đã đòi được bảy tám phần rồi.” Dận Chân nói nhẹ nhàng thản nhiên, nhưng Lăng Nhã hiểu bảy tám phần đó là như thế nào, nhiều đó cũng phải hơn một trăm vạn bạc, có thể thu hồi được tới con số đó, Dận Chân phải trải qua biết bao nhiêu là khó khăn, không cần nói cũng có thể hình dung ra được.

Lăng Nhã quay về phòng tháo hết trăm hoa châu ngọc xuống, chỉ mặc một bộ y phục bình thường rồi theo Dận Chân rời phủ, được nhìn lại cảnh nhộn nhạo rộn ràng trên phố lớn ngõ nhỏ khiến nàng cảm thấy thân quen, nàng quay đầu qua nhìn Dận Chân, nở một nụ cười mê mẩn: “Cảm ơn Tứ gia.”

Dận Chân không đáp, nhưng lại nắm tay nàng chặt hơn, trên đường đi, thỉnh thoảng Lăng Nhã tò mò ngoảnh nghiêng vào các gánh hàng ven đường, lúc đi ngang qua một nơi, Lăng Nhã bỗng buông tay Dận Chân ra, nói: “Tứ gia, thiếp đi mua vài thứ.”

Lúc nàng quay lại, Dận Chân thấy trên tay nàng cầm một bọc đồ, lúc mở ra mới biết đó là hạt dẻ vừa mới rang xong, Lăng Nhã lấy một hạt còn nóng hổi, vừa thổi vừa bóc vỏ rồi đưa lên miệng Dận Chân, nói: “Nhân lúc còn nóng Tứ gia ăn thử hạt dẻ này đi, xem hương vị thế nào?”

Dận Chân ăn thử một hạt rồi gật đầu: “Ngọt bùi thơm lâu, đúng là rất ngon.”

Lăng Nhã cũng bóc một hạt khác bỏ vào trong miệng, vừa nhâm nhi vừa cảm nhận hương vị giống hệt trước đây. “Lục Cơ thời Tây Tấn từng nói: Hạt dẻ thì đâu đâu cũng có, nhưng chỉ có hạt dẻ ở Ngự Dương mới thật sự ngọt bùi, không đâu sánh bằng. Cao lão bá đã rang hạt dẻ bán ở đây mấy chục năm

qua, cũng chỉ chọn đúng loại hạt dẻ được trồng ở Ngự Dương thôi, nên hương vị chục năm như một ngày, vẫn chưa từng thay đổi. Thiếp thân còn nhớ trước đây thiếp thân thích nhất là quán lấy ca ca tới đây mua một bọc hạt dẻ, rồi trên đường về nhà vừa đi vừa ăn, lúc nào ca ca cũng nhắc không được ăn nhiều quá.”

“Nếu nàng thích, sau này ta sai người mỗi ngày đến đây mua về cho nàng.” Hân nói, ánh mắt vui vẻ rộn ràng, giờ hân mới biết thì ra nữ nhân cũng có thể hạnh phúc chỉ vì một bọc hạt dẻ nhỏ nhỏ như thế.

Địu dàng như ngọc... Lần đầu tiên Lăng Nhã phát hiện, thì ra bốn chữ này cũng có thể dùng để miêu tả Dận Chân, trong thoáng chốc, trên môi Lăng Nhã xuất hiện một nụ cười si mê. Có lẽ, đây mới chính là con người thật của hân, một người dịu dàng như ngọc, một Tứ A ca khiêm nhường lễ độ; tiếc là lại được sinh ra và trưởng thành ở một nơi toàn là mưu mô và tranh đấu.

Nàng nhắm mắt, chỉ sợ khí nóng trong đáy mắt này sẽ hóa thành giọt mà rơi xuống, đợi đến khi không chế được rồi, nàng mới mở mắt ra cười: “Không cần đâu Tứ gia, mấy thứ này ăn mỗi ngày sẽ ngán lắm, thiếp thân không muốn phá hỏng kí ức tốt đẹp của mình, cho nên thỉnh thoảng ăn vài hạt mới hay.”

Gió nhẹ nhàng thổi đến, lừa sợ tua nhỏ phất phơ rối loạn trước mặt nàng, Dận Chân giúp nàng vuốt lại, nói: “Vây cũng được, lúc nào nàng thèm thì cứ nói với ta, ta và nàng cùng đi mua, được không?” Câu này chẳng khác gì một lời hứa hẹn, là lời hứa nàng có thể ra phủ bất cứ khi nào nàng muốn.

Lăng Nhã rất xúc động nhưng không nói gì, chỉ im lặng nắm chặt tay Dận Chân, Dận Chân như đang cho nàng ân sủng lớn nhất, không liên quan tới địa vị vinh hoa, đó chỉ là tình cảm chân thành của một nam nhân dành cho nữ nhân của mình, dù là Niên thị cũng chưa từng có được. Thời khắc này dù có nói gì cũng là vô dụng, nàng chỉ còn cách dùng cả đời để hồi báo ân sủng này của Dận Chân, kiên nhẫn chờ tới khi Dận Chân thật sự buông bỏ được nữ nhân không đáng nhớ kia, Nạp Lan Mi Nhi.

Hai người cứ như vậy mà đi tiếp, lúc ngang qua đoạn đường dẫn tới Triều Dương môn thì thấy tất cả mọi người đều vội vã chạy về đám đông phía trước, Dận Chân kéo một người trong số đó lại hỏi: “Có chuyện gì bên đó vậy?”

Người nọ mang một vẻ mặt đầy hưng phấn, nói: “Người không biết à, Thập A ca đang bày bán gia sản ở Triều Dương môn đó, nghe nói là do không có đủ bạc để trả cho Hộ Bộ nên bị Tứ A ca bức tới mức bán cả đồ vật trong nhà, những thứ đem ra bán toàn là vật trân quý không hà, thậm chí còn có bảo vật do Hoàng thượng ban thưởng nữa, bình thường chúng ta làm gì có được điểm phúc nhìn thấy chúng chứ, giờ có cơ hội thì phải tranh thủ tới ngắm một lần cho thỏa mắt, nếu các người muốn xem thì nhanh lên đi, chậm chân là không có được chỗ đứng tốt đâu.”

Nghe thấy Dận Ngã thân nhiên bày bán đồ vật trên đường, mặt của Dận Chân lập tức đanh lại, nhanh chân tiến về phía đám người đang tụ tập, Lăng Nhã cũng vội vàng bước theo. Còn chưa tới nơi thì đã nghe được một giọng rao thô lỗ cục mịch.

“Nhìn đây, đây chính là lọ hoa mạ vàng từ tiền triều truyền lại, dưới gầm trời này chỉ có vài cái thôi, còn có ngọc bội vàng trắng men và cây san hô cao ba thước này nữa, toàn bộ đều là trân bảo trong cung do Vạn tuế gia ban thưởng đó, hiện tại gia ta* thiếu bạc, các người thấy thích món nào thì hãy nhanh chóng đem bạc tới lấy về đi.”

(*Nhắc lại với mọi người chữ ‘Gia’ nghĩa là bố, ông... ‘Gia ta’ nghĩ là bố mày, ông mày... đại loại là một từ thậm xưng ngòi thứ nhất nhé, trong các chương trước cũng đã dùng.)

“Thập gia, đây chính là Hoàng thượng ngự tứ, ngài dám bán thật sao?” Có người lên tiếng hỏi.

“Gia ta bị người khác bức đến sắp chết rồi, còn có gì mà không dám làm chứ, nếu không được nữa thì gia ta sẵn sàng bán luôn cả tòa phủ đệ này, sao, người muốn mua không? Hai mươi vạn lượng bạc thì lấy, không thì tránh qua một bên, nếu tiếp tục đùa giỡn với gia ta thì ta lập tức chém đầu người.”

Qua khe hở của đám đông, Lăng Nhã nhìn thấy người đang đứng trên kia là một nam nhân vạm vỡ có khuôn mặt chữ điền, thân hình tráng kiện, tin chắc đó là Thập A ca Dận Ngã, hân không giống Dận Chân cho lắm, chỉ có cái cằm là có nét hao hao mà thôi. Đương kim Hoàng thượng có gần hai mươi vị A ca, trưởng thành cũng đã hơn mười vị, trong đó bốn vị Bát A ca, Cửu A ca, Thập A ca, Thập Tứ A ca có tình cảm cực tốt, đều theo Bát A ca Dận Tự cùng thoái cùng lui.

Lúc này sắc mặt của Dận Chân đã trầm lắng như nước, hân dùng sức gạt những người đang đứng trước mặt qua một bên, bước thẳng tới trước mặt Dận Ngã, nhìn lướt quá số kỳ trân dị bảo đặt đầy trên đất cùng với một lá cờ giăng ngang với bốn chữ to đùng ‘Bán vật trả nợ’, Dận Chân quát lớn: “Lão Thập, đệ làm cái trò gì vậy hả? Đường đường là A ca mà bày bán đồ ở đây thì còn ra thể thống gì?”

Dận Ngã liếc xéo Dận Chân một cái, giờ giọng gằn gorr: “Ồ, đây chẳng phải là Tứ ca sao? Sao? Luật nào của Đại Thanh quy định A ca không được phép bày bán đồ đạc vậy? Còn chưa nói tới, giờ ta phải ở đây bán đồ kiếm bạc cũng cảm tạ ơn ban tặng của Tứ ca, nếu không bán mấy thứ này thì lấy đâu ra bạc để trả cho người chứ.”

“Bạc đệ trả không phải trả cho ta mà là trả cho triều đình!” Dận Chân giật phăng ngọc bội trên tay Dận Ngã, nói: “Đi thôi, đi về cùng với ta.”

Dận Ngã trừng mắt phun một bãi nước bọt lên mặt đất, nói: “Đi con khi, người chưa từng xem ta là huynh đệ, mắc mớ gì ta phải nghe lời người. Ta nói cho người biết, hôm nay hễ còn đồ là ta còn bán, Thiên hoàng lão tử tới cũng không ngăn được.” Nói xong hân rao xa xa: “Ai muốn mua thì nhanh lên, đi ngang qua đây thì không thể không ghé vào hàng này.”

Những người xung quanh phần lớn tới chỉ để xem náo nhiệt, đường đường là A ca mà lại bày bán đồ đạc ở đây, đúng là chuyện lạ trong thiên hạ, còn mua ư? Những thứ đó đa phần là cống phẩm của triều đình, bá tánh dù có tiền cũng không dám động tới, cất giữ vật phẩm trong cung chính là tội bêu đầu.

Lăng Nhã chứng kiến cảnh này chỉ biết lặng lẽ lắc đầu, nghe đồn trong các vị A ca theo Bát A ca, Cửu A ca thông minh, Thập Tứ A ca dũng mãnh, chỉ riêng vị Thập A ca này, từ nhỏ đã không thích đọc sách, lại chẳng có bản lĩnh gì lớn, chỉ là một vị A ca rỗng tuếch. Giờ xem ra đúng như thế thật, phàm là người có chút đầu óc thì sẽ không làm ra chuyện lỗ mãng như vậy, đây vốn là chuyện liên quan tới thể diện của triều đình.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Bát A Ca

Edit: Ót Hiếm

“Lão Thập người điên đủ chưa!” Dận Chân tức giận thật sự, nắm mạnh cổ áo của Dận Ngã gần từng chữ: “Người muốn bôi tro trát trấu vào mặt mình thì cứ bôi, ta không can, nhưng hiện tại cái người đang bôi nhọ là thể diện của triều đình, thể diện của Hoàng A mã. Nếu người còn gọi ta một tiếng Tứ ca, thì lập tức thu dọn đồ đạc cút về cho ta!”

“Nếu người thật sự xem ta là huynh đệ thì đã không bức ta đi đến bước này.” Đôi mày rậm của Dận Ngã dựng lên, hất tay của Dận Chân ra, không hề có ý nhượng bộ, trong lúc hai người đang dẫn co thì Điền Văn Kính đi tới, Lăng Nhã đã nghe Dận Chân nhắc tới cái tên này vài lần, năm lần bảy lượt khen hẳn là một vị quan không sợ cường quyền, dám vì bá tánh mà chống lại quan tham, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội nhìn thấy hẳn, tuy dung mạo của hắn tầm thường, thân hình cũng không cường tráng, nhưng toàn thân phát ra một loại khí chất kiên định, khiến người khác không thể không chú ý.

Thập A ca bày gia sản ra đường rao bán, nguyên nhân cũng từ Hộ Bộ mà ra, hẳn thân là quan viên của Hộ Bộ, cảm thấy bản thân cũng có một phần trách nhiệm nên mới tới đây, Điền Văn Kính đi thẳng tới trước hai người Dận Chân, chấp tay hành lễ bằng một giọng trầm thấp: “Hạ quan Điền Văn Kính gặp qua Tứ A ca, Thập A ca.”

“Đứng lên đi.” Dận Chân khách khí đỡ hắn, còn Dận Ngã thì chỉ hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, không thèm quan tâm tới.

Sau khi Điền Văn Kính cảm tạ Dận Chân xong thì chấp tay lại nói với Dận Ngã: “Thỉnh Thập gia hồi phủ.”

Dận Ngã khinh thường liếc mắt cười khẩy: “Nếu ta không về thì người tính làm gì?” Ngoài Tứ A ca ra thì người hắn ghét nhất chính là tên Điền Văn Kính này, vừa cứng đầu vừa ngang ngạnh, nói gì cũng không nghe cứ nhất định phải đòi cho được bạc, phủ đệ của tất cả quan viên lớn bé trong kinh thành này hẳn không chứa một ai, nên trong lòng Dận Ngã đã ghi hận từ lâu.

Điền Văn Kính không màng tới lời khiêu khích của Dận Ngã, quay đầu qua nói với tùy tùng hai bên: “Giúp Thập gia thu lại đồ đạc đưa về phủ đi.”

Mấy tên tùy tùng chưa kịp đáp lời thì Dận Ngã đã nhảy dựng lên như một con hổ bị đập trúng đuôi: “Điền Văn Kính, người dám! Đừng tưởng có Tứ ca ở đây thì ta không dám làm gì người, suy cho cùng người chẳng qua cũng chỉ là một con chó theo đuôi mà thôi.”

“Lão Thập, Điền đại nhân là mệnh quan triều đình, lại đang thi hành công vụ cho triều đình, đệ đừng có quá đáng như vậy.” Dận Chân nhíu chặt hai hàng chân mày, hẳn vốn không muốn làm cho sự việc âm ỉ lên, nhưng Dận Ngã lại không chịu để yên.

“Sao, ta nói có gì sai sao?” Dận Ngã ngoan cố nói: “Tứ ca rảnh rồi chỉ bằng dạy dỗ lại con chó của huynh đi, đừng để hắn ra đường cắn loạn.”

Dận Ngã hùng hổ như vậy khiến mấy tên tùy tùng của Điền Văn Kính chỉ nhìn nhau mà chưa dám hành động, thấy vẻ mặt đắc ý của Dận Ngã, Điền Văn Kính chẳng nói tiếng nào, đi vòng qua người Dận Ngã, tính giật lá cờ to dùng kia xuống. Tay Điền Văn Kính chỉ vừa chạm vào lá cờ thì sau lưng, Dận Ngã hét lên đầy phẫn nộ: “Tên họ Điền kia, người mà động vào lá cờ đó thì ta lập tức sẽ lột da người, tin không?”

Điền Văn Kính vẫn chẳng quan tâm Dận Ngã la hét thế nào, tay cứ thế mà giật phăng lá cờ xuống, vừa quay lại thì đầu óc hắn choáng váng, còn chưa kịp định thần thì lại bị đá thêm mấy phát vào người, đến mức ngã lăn ra đất, da thịt trầy xước không nói, ngay cả bộ quan phục màu xanh ngọc cũng rách toang.

“Hay cho cái tên Điền Văn Kính người, lời của gia ta mà cũng nghe không lọt, hôm nay không dạy dỗ người cho ra hồn thì ta không còn là Dận Ngã nữa!” Dận Ngã chẳng màng Dận Chân đang ở đây, giật lấy roi ngựa trên tay hạ nhân quát tới tấp vào Điền Văn Kính, hắn ngang ngược trước giờ, nay cộng thêm chướng mắt Điền Văn Kính đã lâu, cơn điên nổi lên nên mặc kệ gì mà mệnh quan triều đình hay không mệnh quan triều đình, đánh trước rồi tính.

Dận Chân ngờ Dận Ngã nói đánh là đánh, vội kéo Lăng Nhã về phía sau, rồi tự mình bước lên mặc kệ thương tổn, nắm chặt lấy chuôi roi ngựa, tức giận nói: “Lão Thập người còn nổi điên như vậy thì đừng trách ta sao không khách khí.”

“Khách khí? Có lúc nào người khách khí với ta đâu, nợ nần của chúng ta từ từ tính, trước mắt ta phải dạy dỗ tên Điền cầu này đã, tốt nhất người đừng lo chuyện của người khác. Buông ra!”

Đúng lúc này có một người đi tới, là một nam nhân điềm đạm nho nhã mày kiếm mắt thanh, một thân trường bào xanh lam, bên hông đeo một miếng ngọc bội lớn bằng bàn tay và một túi thơm dẹt bằng tơ tằm. Hắn vội vàng tiến lên chấp tay gọi một tiếng ‘Tứ ca’ với Dận Chân, sau đó lập tức quay qua đích

thân đỡ Điền Văn Kính dậy, quan tâm hỏi: “Điền đại nhân có sao không? Có cần ta gọi Thái y tới kiểm tra cho ngài không?”

“Chỉ là mấy vết xước ngoài da, không dám phiền tới Bát gia.” Điền Văn Kính chỉ bị đánh vài nhát lúc đầu, sau đó thì đã được Dận Chân ngăn cản, với lại cũng có y phục che chắn bốt, nên bị thương cũng không nặng lắm.

Thì ra nam nhân này chính là Bát A ca Dận Tự, Lăng Nhã thầm thốt lên trong lòng, đúng là tác phong nhanh nhẹn, cư xử lễ độ mà không hề ra vẻ A ca tự cao tự đại, khiến ai nhìn thấy cũng sinh hảo cảm như chìm trong một cơn gió ấm, so với Dận Chân thì quả là khác một trời một vực, cộng thêm ‘Hiền danh’ lan rộng, có thể xem như là hoàn mỹ, trước đây Nạp Lan Mi Nhi quyết định chọn Dận Tự cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng mà... Mây liễu của nàng chau nhẹ tới mức khó nhận ra, trên đời này thật sự có một người hoàn mỹ vô khuyết sao?

Phía bên kia, Dận Tự nhìn thấy Dận Chân và Dận Ngã đang giằng co thì mở miệng nói: “Còn không mau buông roi ngựa ra.”

Dận Ngã tính cách ngang ngược kiêu ngạo, đã vậy còn là A ca nên càng độc tài vô lý, dưới gầm trời này, ngoài Khang Hi ra thì hẳn chỉ nghe lời mỗi một mình Dận Tự. Tuy không cam lòng, nhưng hẳn cũng đã chịu buông lỏng roi ra, hẳn buông rồi thì Dận Chân cũng không nắm nữa, tùy tiện vút đại cho một hạ nhân ở phía sau.

“Lão Thập đệ náo loạn gì ở đây, thiếu bạc thì nghĩ cách là được, cần gì phải đem tài sản ra bày bán như vậy chứ? Chưa kể, mua những thứ này cũng chẳng khác gì đất quan phủ đến nhà, ai mà dám chứ?” Dận Tự mắng nhẹ một câu, thấy Dận Ngã không nói không rằng thì tiếp: “Còn không mau gom hết đồ đạc rồi phủ đi, chẳng lẽ muốn đứng đây đợi người của Thuận Thiên phủ tới lôi về hay sao?”

Dận Ngã nghe hẳn giáo huấn thì nhin không được mà phun ra: “Có ai mà đành lòng bán tài sản của cái của mình đi đâu chứ, thật sự là bị người khác bức ép thôi, Bát ca, nếu đệ không bán của cải thì lấy đâu ra hơn mười vạn lượng để trả đây chứ.”

Dận Tự vỗ vỗ vai hắn, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhưng giọng nói thì vẫn ôn hòa như trước: “Có chuyện gì huynh đệ chúng ta từ từ bàn tiếp, thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, khó khăn cỡ nào rồi cũng sẽ qua đi. Tóm lại bây giờ đệ hãy nghe lời Bát ca ra, dọn hết vào đi.”

Dận Tự đã nói tới mức này, Dận Ngã cũng không bướng bỉnh nữa, hẳn gật đầu ý bảo hạ nhân gói gém đồ trở về, vở kịch vui này cuối cùng cũng đã hạ màn, lúc Dận Ngã đi ngang qua chỗ Điền Văn Kính, hắn phun toẹt một bãi nước bọt lên người Điền Văn Kính, còn Điền Văn Kính chỉ im lặng chịu đựng. Điền Văn Kính biết Thập A ca rất hận mình, vẫn vô bá quan cả triều hận mình, nhưng vậy thì đã sao? Mười năm miệt mài đèn sách, đỗ đạt công danh, không vì phú quý không vì chức quan, chỉ mong có thể đền đáp triều đình phụng sự bá tánh, hẳn chỉ thực hiện trách nhiệm của hắn, còn người ngoài nhìn nhận như thế nào là chuyện của bọn họ, không liên quan tới mình.

Đợi Dận Ngã đi rồi Dận Tự mới lấy khăn tay của mình ra lau sạch nước bọt trên người của Điền Văn Kính, áy náy nói: “Lão Thập tính tình nóng nảy không hiểu chuyện, Điền đại nhân cũng đừng trách đệ ấy làm gì, đệ ta phải người đưa Điền đại nhân về.”

“Không dám làm phiền Bát A ca, hạ quan tự mình về được.” Nói xong, Điền Văn Kính chấp tay cáo từ Dận Tự và Dận Chân rồi rời đi.

Đợi hắn đi rồi, Dận Tự mới xoay người về phía Dận Chân, ánh mắt xoáy vào Lăng Nhã đang đứng bên cạnh Dận Chân, dù y phục trên người nàng rất dân dã, nhưng vẫn không làm mờ đi nét xinh đẹp thanh tú, chắc chắn không phải là một dân phụ bình thường: “Tứ ca, không biết vị này là ai?”

Dận Chân nắm chặt tay Lăng Nhã đang buông thõng bên người, nhàn nhạt trả lời: “Là thứ phúc tấn Nữ Hổ Lộc thị của ta.” Hơi ẩm từ bàn tay của hắn dần dần giảm bớt.

Vừa nghe tới cái họ này, Dận Tự biết ngay đó là ai, hắn vẫn chưa quên câu chuyện xảy đã ra vào đợt tuyển tú cách đây hai năm, nên liền cười nói: “Đệ từng gặp qua Niên phúc tấn vào hôm Tứ ca nạp trắc phúc tấn, vốn tưởng Niên phúc tấn đã là một mỹ nhân khó có trong thiên hạ, không ngờ rằng trong phủ Tứ ca còn có một mỹ nhân khác có thể sánh cùng, thật là khiến người khác ngưỡng mộ. À đúng rồi, Tứ ca có hứng thú tới phủ của đệ ngồi chơi một lát hay không, Mi Nhi hay nhắc tới huynh với đệ lắm, nói là rất nhớ Tứ ca huynh.”

Dận Chân cố nhếch môi mông tạo thành một nụ cười gượng gạo: “Không được, ta còn có việc, để hôm khác đi.” Hắn muốn gặp Mi Nhi nhưng lại sợ, sợ thấy nàng và Dận Tự ân ái bên nhau, sợ trái tim khó lắm mới bình lặng được của mình lại rối loạn thêm lần nữa. Mi Nhi, nàng đã trở thành tâm ma của Dận Chân...

“Cũng được, hôm khác lại gặp.” Dận Tự sao không cảm nhận được tâm tư giằng xé của Dận Chân cơ chứ, gương mặt hắn lộ ra một nụ cười hàm ý sâu xa, lúc chuẩn bị xoay người rồi đi thì hẳn bỗng nói: “Nghe nói Thái tử nợ tới hơn mười vạn lượng bạc? Thần đệ tò mò không hiểu sao Thái tử lại mượn quốc khố nhiều như vậy, Tứ ca có biết tại sao không?”

“Bát đệ có thắc mắc thì phải đi hỏi Thái tử mới đúng, sao ta biết được.” Mí mắt Dận Chân giật giật, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi.

Dận Tự cười già lả, khoanh tay ngược mắt nhìn lên đám mây không hình hài trên bầu trời, nói: “Đệ cũng chỉ thuận miệng hỏi, Tứ ca không biết thì thôi vậy.”

Trong khoảnh khắc Dận Tự xoay người bước đi, Lăng Nhã nhìn thấy hắn ném cái khăn tay đã dùng để lau y phục của Điền Văn Kính đi, thì ra, ôn hòa của hắn, nho nhã của hắn chẳng qua chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi, thiên hạ lấy đâu ra một người hoàn mỹ vô khuyết như thế chứ...

Lăng Nhã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, và cũng âm thầm lo lắng, nếu mọi người chỉ nhìn ra được sự giả tạo của Liêm Quận vương, thì Dận Tự này quả là đáng sợ, hẳn khiến nàng nhớ tới Thạch Thu Từ, đều là một loại người có tâm cơ kín đáo, thậm chí nàng còn nghĩ rằng, trò cười hôm nay cũng do một tay Dận Tự khơi mào sắp đặt. Một người như vậy nhất định sẽ không bao giờ bằng lòng với hiện tại, nếu như có một ngày con đường tranh Đế mớ

ra, Dận Tự kia chắc chắn sẽ là địch thủ đáng sợ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Bà Đỡ

Hôm sau, việc Dận Ngã bày bán tài sản bên đường cũng như việc dùng roi đánh triều thần đều bị Khang Hi biết được, sau khi khiển trách vì hành vi của hắn làm mất thể diện triều đình xong thì phạt bổng lộc một năm, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm. Ý chỉ này ban xuống, một đám đại thần còn nợ bạc chưa trả đồng loạt khóc than kể lể trên triều đình, nói rằng bọn họ không có khả năng hoàn lại toàn bộ số bạc còn thiếu, mà Điền Văn Kính thì đòi quá gắt, thật là bức bối bọn họ tới đường cùng, chẳng lẽ phải ép tới mức bọn họ lòi cả gia sản điền Trạch ra bán hết, không còn nơi nương thân thì hắn mới vừa lòng hay sao?

Khang Hi nhìn thấy những lão thần từ khóc than như vậy rồi cuộc cũng mềm lòng, lấy số bạc vốn dành để tu sửa Sướng Xuân viên trong nội phủ ra cho bọn họ trả nợ, còn phần nợ của Dận Ngã thì do Dận Tự và Dận Đường trả giúp, kể từ lúc đó việc của Hộ Bộ tiến hành suôn sẻ.

Điền Văn Kính tuy bị Dận Ngã làm nhục giữa đường, lại là một vị quan có năng lực, nhưng Khang Hi cảm thấy hắn quá cứng nhắc, không đủ linh động, đã vậy trong lần truy thu bạc này, hắn cũng đã đắc tội không biết bao nhiêu vị quan lớn nhỏ ở kinh thành, ở lại cũng không hay, thế nên Khang Hi phong hắn từ một chức quan lục phẩm lên thẳng chức Bộ Chính sự, đến nơi khác nhận chức.

Sau khi Dận Chân hoàn thành nhiệm vụ, Khang Hi thực hiện lời hứa của mình, tính phong Dận Chân làm Thân vương, nhưng đích thân Dận Chân lên tiếng xin thu hồi lại ý chỉ, vì trong quá trình đòi bạc, có vài vị quan viên không có khả năng chi trả nên đã tự sát, trong đó có cả trung thần thanh quan, thế nên cuối cùng Khang Hi chỉ tấn phong Dận Chân làm Quận vương, ban hào Ung.

Vậy là tính đến năm Khang Hi thứ bốn mươi lăm, ngoài Thái tử ra thì có bốn vị A ca được phong vương, gồm Đại A ca Dận Thì, Tam A ca Dận Chi, Tứ A ca Dận Chân và Bát A ca Dận Tự.

Một trận tranh đấu gay gắt đang dần dần hình thành, Đế vị luôn là thứ hấp dẫn nhất trên đời này, ai cũng đều muốn nắm nó trong tay, nhưng Hoàng đế là duy nhất, người thắng chỉ có một, còn lại đều trở thành kẻ bại.

Một ngày, trong phủ của Ung Quận vương, sau khi Dung Viễn thỉnh mạch cho Lý thị xong, dặn dò thêm mấy câu rồi tính lui ra thì nghe Lý thị cười nói: “Mấy tháng nay ngày nào Từ Thái y cũng tới đây thỉnh mạch cho ta và Diệp muội muội, đúng là vất vả, hiện giờ cũng còn sớm, hay là mời Từ Thái y ở lại uống chén trà.”

Lý thị đã mở miệng, Dung Viễn cũng khó từ chối, hắn khom người ngồi xuống ghế, một tiểu thị nữ dâng trà Vân vụ lư sơn lên, lúc gạt nắp chén trà ra, hơi nước bốc lên, mờ mờ ảo ảo, giống hệt như sương mù. Ném thử, vị trà tương tự với Long Tỉnh vừa thanh vừa thơm.

Lý thị gạt gạt lá trà đang nổi lên trên mặt nước, nhỏ giọng nói: “Ta vẫn luôn thật lòng quan tâm tới hài tử trong bụng của Diệp muội muội, nhưng vì bản thân mình cũng mang thai nên không tiện qua thăm, không biết hiện giờ muội ấy thế nào?”

Dung Viễn vội buông chén trà trên tay xuống, trả lời: “Sức khỏe của Diệp phúc tấn vẫn ổn, có điều dạo gần đây thai máy thường xuyên, chắc sẽ lâm bồn trong vòng vài ngày nữa, vì thân cũng đã bẩm báo chuyện này với Vương gia và đích phúc tấn rồi, để chuẩn bị mọi thứ thật tốt.”

“Ừa, vậy chắc là cũng đã chọn bà đỡ xong rồi, không biết đích phúc tấn dự định mời bà đỡ nào nữa?” Tinh Dung đứng bên cạnh tò mò hỏi.

Dung Viễn nhũu mày nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Thật ra vì thân cũng có nghe phúc tấn nói qua, chính là bà đỡ nổi tiếng nhất kinh thành, Lưu bà bà, Lý phúc tấn có chuyện gì sao?”

“À, không có gì, ta tiện thể hỏi chút thôi, nếu đúng bà đỡ này thì tốt rồi, lúc ta sinh cũng có thể mời mà ta tới giúp.” Lý thị xoa xoa gò má, hộ giáp vàng khảm ngọc trai đeo trên ngón tay út lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đội Dung Viễn đi rồi, Lý thị cúi xuống nhìn cái bụng thật to của mình, nói nhỏ: “Diệp thị... Nếu nàng ta đã sắp sinh, thì chúng ta cũng chuẩn bị đi là vừa.” Nàng liếc nhìn Tinh Dung, nói: “Tối nay ngươi tìm cách ra ngoài bằng cửa sau tìm Lưu bà bà rồi đưa tới Linh Lung cư, cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy.” Chỉ cần mua chuộc được bà đỡ, thì tự nhiên hài tử của Diệp Tú sẽ biến thành hài tử của nàng.

“Dạ, nô tỳ biết.” Tinh Dung đáp lời ngay nhưng vẫn còn chần chờ: “Có điều... chủ tử mới mang thai có bảy tháng, hiện giờ ‘sinh’ thì có quá sớm không ạ? Nô tỳ sợ là sẽ có người nghi ngờ.”

Lý thị nhẹ nhàng đứng lên, để giày thêu hoa bước ‘lộc cộc’ trên nền gạch: “Bị nghi ngờ thì cũng phải chịu thôi, cơ hội chỉ có một, nếu bây giờ không tận dụng thì không có thêm lần thứ hai. À, bên chỗ Mạc thị thế nào?”

“Dạ cũng sắp tới ngày lâm bồn rồi, nô tỳ đã dặn trước, một khi bên chúng ta có động tĩnh, dù Mạc thị chưa sinh thì cũng phải lập tức thúc sinh.” Xưa nay Tinh Dung làm việc trịnh trọng chu đáo, nếu không thì Lý thị cũng không tin nhiệm nàng ta tới vậy, suy nghĩ một lát, Tinh Dung nói tiếp: “Tính tới tính lui thì

nô tỳ vẫn lo lắng cho chủ tử hơn, làm sao để sinh non mà không khiến người khác nghi ngờ?”

Hộ giáp vàng gỗ nhẹ lên nắp trà viên hoa, Lý thị tràn đầy lòng tin, cười: “Ngươi yên tâm đi, việc này ta đã sớm tính toán rồi, chỉ đang đợi thời cơ thôi.”

Đêm tới, Tình Dung mua chuộc thủ vệ, đưa Luru bà bà tới Linh Lung cư bằng cửa sau, chẳng hiểu tại sao mà trước mặt Luru bà bà, Lý thị cởi bỏ y phục bên ngoài, để lộ ta cái thai bằng gôi bông.

“Há? Ồi! Phúc tấn... phúc tấn người...” Luru bà bà kinh hãi không thốt nên lời, ngón tay cứ run rẩy chỉ vào bụng Lý thị. Bà đã đỡ đẻ cho không ít gia đình giàu có phú quý, bà biết rõ đại viện hào môn nào cũng có vấn đề, nhưng kiểu nào cũng không ngờ được lại có người giả mang thai, chuyện này chỉ lừa người được trong một khoảng thời gian nào đó chứ sao lừa được lâu dài, bà không hiểu tại sao phúc tấn lại làm như vậy.

“Ta không có thai.” Lý thị bình thản gỡ gôi bông ra, dường như chẳng sợ bị Luru bà bà phát hiện bí mật động trời này.

“Chuyện này từ trước tới nay chỉ có ta và người thân tín nhất của ta biết mà thôi, hôm nay lại có thêm bà, bà nghĩ xem bà phải nên làm gì?” Lý thị hỏi, trên môi hé ra một nụ cười thâm hiểm.

Luru bà bà cũng là một người thông minh, biết rõ đây là chuyện lớn, nên vội vội vàng vàng thề thốt, đảm bảo bản thân mình tuyệt đối sẽ không để lộ ra một chữ, nhưng trong lòng bà vẫn không hiểu nổi tại sao Lý thị phải để lộ bí mật này ra trước mặt mình như vậy.

“Thề thốt chẳng qua cũng chỉ là ba cái thứ để lừa gạt con nít mà thôi, bà nghĩ ta sẽ tin sao?” Nàng khom người nhìn Luru bà bà đang quỳ dưới chân mình, nói tiếp: “Trên đời này chỉ có người chết mới giữ được bí mật.”

“Đừng mà! Xin phúc tấn tha mạng.” Luru bà bà sợ tới mức hồn vía lên mây, liên tục dập đầu xin tha, thấy tình huống đang diễn ra đúng với tính toán của mình, Lý thị mới phát tay nói: “Thôi được rồi, ta cũng chẳng muốn lấy cái mạng hèn của bà làm gì, chỉ cần bà giúp ta hoàn thành một việc thì ta lập tức tha cho bà.”

Luru bà bà gật đầu không ngừng: “Chỉ cần phúc tấn chịu tha cho mạng hèn của nô tỳ thì người muốn gì nô tỳ cũng đều sẵn lòng thực hiện.”

“Ta muốn hài tử của Diệp Tú.” Từng chữ từng chữ rất rõ ràng này của Lý thị chính là mục đích mà nàng muốn Luru bà bà đến đây tới nay.

Luru bà bà hiểu ngay mưu đồ của Lý thị, đây là muốn ‘ly miêu hoán Chúa’, bà sợ hãi xua tay không ngừng: “Chuyện này... lão bà sao mà làm được chứ, cầu xin phúc tấn đừng làm khó lão bà này.”

“Làm được thì làm, không làm được cũng phải làm!” Lý thị lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bà, vỗ tay nhẹ một cái, lập tức có một gã sai vặt tằm phúc tiến vào, trên tay cầm theo một dải lụa trắng, nét mặt âm u đáng sợ, đáng sợ tới mức Luru bà bà xụi lơ, quỳ rạp trên đất run lên bần bật, mặt mũi trắng như tro tàn không có chút huyết sắc.

“Là sống hay là chết, đều ở trong lòng bàn tay bà cả, suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời ta.” Sau khi ném lại câu này thì Lý thị xoay người ngồi xuống ghế, chậm rãi uống chén sữa đậu nành vừa mới nấu còn nóng hổi.

Luru bà bà không phải là một người hồ đồ, bà hiểu rằng mình đã biết bí mật của Lý thị, nếu không chịu làm việc cho nàng ta thì tới nay khó mà còn mạng bước ra khỏi cánh cổng này.

Bà làm bà đỡ nhiều năm như vậy, còn lạ gì đám nữ nhân nhìn mảnh mai yếu đuối nhưng đầy thủ đoạn này chứ, giết người đối với các nàng ta vốn chẳng phải là một việc khó khăn gì.

Trong lòng bà hối hận tới xanh ruột, nếu biết trước như vậy, tới nay dù đánh chết bà bà cũng chẳng tới đây, có khác nào đi tìm đường chết đâu cơ chứ.

Nếu chỉ là ‘trộm long tráo phượng’ thôi thì không phải bà không làm được, nhưng mà trước đó không lâu, cũng đã có một người đã tới tìm bà, nói rõ ràng rằng bà phải khiến cho hài tử của Diệp Tú không thể chào đời, người đó đại diện quyền đại thế lại chỉ rất nhiều bạc, và bà cũng đã đồng ý rồi; vậy mà bây giờ, vị phúc tấn trước mặt này lại muốn hài tử sống sót, tính tới tính lui cũng chỉ có một hài tử mà thôi, dù bà có tài thiên biến vạn hóa cỡ nào cũng không tạo ra được đứa thứ hai, giờ phải làm sao đây?

Đồng hồ nước nhỏ từng giọt từng giọt, thời gian cũng chậm rãi trôi qua, đợi đến lúc đã uống xong chén sữa, Lý thị mới hất khuôn mặt tinh xảo của mình lên, hỏi: “Sao rồi, suy nghĩ xong chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Hãm Hại (Thượng)

Luru bà bà sợ hãi trả lời: “Lão bà... Thật sự lão bà không có năng lực lớn như vậy, e là... đã phụ sự kì vọng của phúc tấn rồi.” Nói tới đây bà cẩn thận quan sát thái độ của Lý thị, thấy sắc mặt nàng ta không vui liền vội vã dập đầu nói tiếp: “Cũng không phải lão bà không chịu làm việc cho phúc tấn, mà

thật sự năng lực của lão bà có hạn, hài tử sinh ra không phải là đồ vật, lỡ trên đường đưa tới đây nó khóc oa oa lên thì sẽ bị người phát hiện mất.”

Lý thị đã chồm giận, nhưng nghe Lưu bà bà nói vậy thì sắc mặt mới đỡ hơn một chút: “Chuyện này thì bà yên tâm, đến lúc đó sẽ có người hỗ trợ bà. Ta chỉ muốn bà trả lời một câu, làm hay không làm?”

Lưu bà bà quý ở đó nội tâm giằng xé, lúc này phải trả lời thế nào thì mới tốt đây, bà ngàn vạn lần không dám nói chuyện có người bảo bà giết chết hài tử của Diệp Tú, tuy nói vậy trước mắt có thể tìm được đường sống ở chỗ Lý phúc tấn, nhưng bà tin với bản lĩnh của người kia, chẳng mấy chốc bà sẽ chết không được toàn thây!

Làm sao đây? Làm sao đây? Lưu bà bà gấp đến độ mồ hôi tuôn như mưa, mắt liếc thấy Lý thị đã không còn đủ kiên nhẫn, bà hạ quyết tâm dứt khoát nói: “Lão bà đồng ý với phúc tấn.” Từ chối thì chỉ có chết, đồng ý thì còn chữa lại một con đường sống, tuy bà đã nhiều tuổi, nhưng vẫn còn muốn sống thêm vài năm, huống chi khó lắm mới có được số bạc lớn như vậy, bà không muốn cứ thế mà mang chúng vào quan tài.

Lý thị nở nụ cười tỏ ý hài lòng, đưa mắt ra hiệu cho Tinh Dung, Tinh Dung lập tức hiểu ý đi vào phía sau bê ra một cái mâm, Lưu bà bà vừa nhìn thấy cái mâm đó thì hai mắt lập tức sáng rỡ, bạc, toàn là bạc trắng, cả mâm đó chắc cũng phải đến mấy trăm lượng.

Lý thị hiểu đạo lý ban cho, phải cho người khác thấy rõ lợi lộc thì họ mới một lòng làm việc cho mình, nên nàng cố gắng nói lời ngon ngọt: “Ta cũng biết chuyện này chẳng dễ làm, nên sẽ không để bà chịu thiệt thòi đâu, chỗ này là ba trăm lượng, xem như ta đưa trước cho bà, đợi sau khi xong việc, ta sẽ đưa thêm bảy trăm lượng nữa, một ngàn lượng bạc này cũng đủ cho bà sống thoải mái sung túc hết nửa đời còn lại.”

“Đa tạ phúc tấn! Đa tạ phúc tấn! Lão bà này nhất định sẽ hoàn thành việc mà phúc tấn giao.” Lưu bà bà nhìn chòng chọc vào đồng bạc trước mặt không chớp mắt, gương mặt già nua đầy nếp nhăn không che dấu được ham muốn; dù rằng người kia đã cho bà rất nhiều bạc, nhưng trên đời này làm gì có ai chê bạc quá nhiều đâu chứ.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi. Chỉ cần xong việc, bà lập tức ôm toàn bộ số bạc này tòi khỏi kinh thành, đến một nơi thật xa, dù cho sau đó xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng chẳng liên quan gì đến bà.

Lưu bà bà không hề biết rằng, dù là trong suy tính của Lý thị hay là người kia, bà cũng đều sẽ chết, kết cục đã định bà không có phúc để hưởng mớ bạc này.

Mấy ngày tiếp theo, thời tiết rất đẹp, trời quang mây đặng, ẩm áp xinh tươi, ý xuân dào dạt, chủ tử lớn nhỏ tránh rét trong phòng suốt cả mùa đông đều ra ngoài đến hoa viên đi dạo tiết thanh minh, vô cùng náo nhiệt.

Vào một ngày, nhân lúc trời đẹp, Mặc Ngọc và Thủy Tú quét dọn một lượt Tịnh Tư cư, Lăng Nhã không muốn tới hoa viên tụ tập huyên náo nên cùng Ôn Như Ngôn ngồi ở bàn đá trong viện đánh cờ. Hai quân trắng đen tranh giành kịch liệt từng ô trên bàn cờ nhỏ, quân này truy đuổi quân kia, không ai nhường ai. Trên đầu các nàng là một trời hoa Anh đào nở rộ, thỉnh thoảng có vài cái hoa mềm nhẹ theo gió rơi xuống, khiến cho bàn cờ vốn chỉ hai màu trắng đen có thêm nét chấm phá tuyệt sắc.

“Ta nghe nói dạo này Linh Tịch thường hay tới đây?” Ôn Như Ngôn vừa đặt quân cờ xuống vừa hỏi.

Lăng Nhã nghe vậy thì cười nhẹ, quan sát thế cục trên bàn cờ, nói: “Linh Tịch thích hoa Anh đào ở đây, hơn nữa lại có Y Lan, nên thỉnh thoảng cũng tới, có điều nó vẫn không thích trò chuyện như trước đây.”

Ôn Như Ngôn gật đầu, lấy một hạt đậu phộng trong đĩa nhỏ, lột lớp vỏ hồng bên ngoài ra, nhử mày nói: “Tuy lần đó Linh Tịch rơi xuống nước nguy hiểm thật, nhưng sự việc cũng đã lâu rồi, chuyện đáng sợ cỡ nào cũng phai nhạt đi rồi mới phải, sao lại cứ như vậy mãi?”

“Đại phu nói là tâm bệnh, chắc là do nó tận mắt nhìn thấy Hoàng Huy chết đuối trước mặt mình, nên mới bị ám ảnh không quên được. Còn chuyện này nữa, Lý phúc tấn mang thai cũng đã hơn bảy tháng rồi, nếu có thể vượt qua hai tháng nữa, thì cũng đã đủ tháng đủ ngày, không biết đến lúc đó Linh Tịch sẽ có thêm đệ đệ hay là muội muội đây.”

Ôn Như Ngôn vỗ nhẹ búi tóc cài ngọc trai, thản nhiên nói: “Dĩ nhiên Lý thị hi vọng đó là một nam hài, thế thì nàng ta mới có thể trở thành Ngạch nương của Thế tử được chứ.” Từ bằng mẫu quý, dù Diệp Tú sinh được nam hài, lại là trưởng tử, cũng không thể nào so được với hài tử của Lý thị. Nếu phong Thế tử, hẳn phải là hài tử của Lý thị, trừ phi Na Lạp thị có thể sinh thêm, đường đường làm đích tử, nếu không thì theo thứ tự lớn nhỏ và địa vị của mẫu thân, dù sau này Niên thị sinh con thì cũng không thể qua mặt hài tử của Lý thị để được phong Thế tử.

“Đáng tiếc, nam hài hay nữ hài là do trời định, không tới phiên nàng ta tính toán.” Lăng Nhã nhìn mấy người Mặc Ngọc đang ra ra vào vào liên tục, giọng nói có chút hệt hắng: “Thật ra nam hay nữ thì có gì quan trọng chứ, đều là cốt nhục thân sinh của chính mình mà, chỉ cần bình an khỏe mạnh là tốt rồi.”

Ngón tay nhỏ nhắn của Ôn Như Ngôn vuốt vuốt chiếc cằm tròn bóng như ngọc của mình, giọng nói mang theo ý cười bí hiểm: “Sao? Nha đầu muội cũng bắt đầu muốn có hài tử rồi sao?”

Thấy suy nghĩ của mình bị nhìn thấy, mặt Lăng Nhã liền đỏ lên, nàng lờm lờm Ôn Như Ngôn: “Muội không có, tỷ tỷ mà còn nói bậy là muội không thêm quan tâm tới tỷ nữa đâu.”

“Được rồi được rồi, ta không nói nữa.” Ôn Như Ngôn biết Lăng Nhã đang xấu hổ nên không trêu nàng nữa, ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nhưng nếu có hài tử sớm một chút cũng tốt mà, giống như trước đó muội đã khuyên ta vậy, không ai có thể nắm giữ ân sủng cả đời, chỉ có hài tử mới là chỗ dựa vững chắc nhất. Nói đi cũng phải nói lại, muội được Vương gia sủng ái cũng một thời gian rồi mà sao vẫn chưa thấy động tĩnh gì, có từng nhờ Từ Thái y kiểm tra qua thử chưa?”

Lăng Nhã khẽ gật đầu nói nhỏ: “Dạ rồi, Từ Thái y nói có thể do thể chất của muội hư hàn lại còn từng bị bệnh nặng, tuy vẫn ổn, nhưng luôn yếu kém, vì vậy sẽ không dễ gì kết thai, Từ Thái y cũng đã kê thuốc điều trị cho muội rồi, chắc cũng không đáng ngại.”

Ôn Như Ngôn nghe vậy thì yên tâm, tiếp tục tập trung chơi tiếp ván cờ, những quân cờ trắng đen lại giao chiến hỗn loạn, đến tận nửa canh giờ sau mới định được thắng bại, Lăng Nhã lấy khăn tay lau mồ hôi trong lòng bàn tay mình, bình thần nói: “Luận về cờ nghệ, muội mãi mãi cũng không phải là đối thủ của tỷ.”

Ôn Như Ngôn mỉm cười, đang tính nói chuyện thì thấy Lý Vệ vội vã bước nhanh tới trước mặt hai người, hành lễ rồi nhỏ giọng nói: “Chủ tử, nô tài vừa mới biết được chủ vị bên Lưu Vân các kia sáng hôm nay bắt đầu đau bụng, cũng đã có máu hồng, xem bộ là sắp sinh, hiện tại đích phúc tấn đã qua đó rồi, cũng đã phái người đi thông báo với Vương gia.”

Lăng Nhã hơi ngạc nhiên, lúc này vừa nhắc tới chuyện hài tử thì giờ Diệp thị lại chuyển dạ sắp sinh, nàng liền hỏi: “Bà đỡ đã tới chưa?”

“Dạ rồi, là Lưu bà bà nổi danh nhất kinh thành, hiện bà ta đã chờ ở Lưu Vân các.” Lý Vệ nắm bắt thông tin vô cùng rõ ràng.

Ôn Như Ngôn ngồi trên ghế, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, chậm rãi uống chén trà: “Cuối cùng thì Diệp Tú cũng đã đợi được rồi, là nam hay nữ sẽ nhanh biết thôi.”

Lăng Nhã phui những cánh hoa rơi trên váy, đứng dậy nói: “Nếu là nữ hài thì không sao, còn nếu là nam hài thì... chỉ e sau này trong phủ sẽ rất náo nhiệt.”

“Phủ của chúng ta có bao giờ thiếu hai chữ ‘náo nhiệt’ này đâu chứ.” Ôn Như Ngôn lắc đầu, đặt chén trà xuống rồi đứng lên theo Lăng Nhã, giọng nói chậm rãi bui ngui: “Ồ đâu cũng vậy, chỉ cần có nữ nhân thì sẽ có tranh đấu, vì địa vị, vì quyền thế, vì nam nhân... Việc duy nhất chúng ta có thể làm là bảo vệ bản thân thật tốt, đừng để bị cuốn vào những tranh đấu đó.”

“Muội biết.” Lăng Nhã mỉm cười nhìn xa xăm về phía chân trời. Thế tử cũng được, mà Hoàng tử cũng chẳng sao; tranh đấu của các nàng ta vốn không liên quan tới nàng. Dù cho sau này nàng có hài tử, nàng cũng sẽ không tranh, nàng chỉ muốn hài tử của mình có thể bình an vui vẻ lớn lên, là đủ.

Ôn Như Ngôn rời đi không được bao lâu thì Lý thị bất ngờ tới Tĩnh Tư cư, Lăng Nhã vội vã nâng bụng to giúp nàng ta bước vào, đợi nàng ta yên vị rồi mới hỏi: “Sao phúc tấn lại tới đây lúc này? Nghe đâu Diệp phúc tấn sắp sinh, thiếp thân còn tưởng người đã qua bên đó rồi chứ.”

Lý thị xoa bụng, cười trả lời: “Lẽ ra là vậy, nhưng đích phúc tấn nói ta đang mang thai, tránh nhìn thấy máu, nên ta vừa qua tới thì đã bị bắt quay trở về, lúc đi ngang qua đây thì chợt nhớ tới muội muội, muốn ghé thăm muội một chút, muội muội không trách ta đường đột chứ?”

“Sao lại trách chứ, phúc tấn tới thăm thiếp thân, thiếp thân mừng còn không kịp nữa đây.” Lăng Nhã nhận lấy chén trà hoa lái từ tay Mặc Ngọc rồi khom người dâng cho Lý thị: “Dạo này phúc tấn có tốt không?”

“Mọi thứ đều tốt, chỉ có điều tiểu tôn tử này cứ đá ta, làm cho ta ngủ cũng không yên được.” Lý thị nhận lấy chén trà từ tay Lăng Nhã, lúc mở nắp chén trà, đầu hộ giáp đeo trên ngón tay út của nàng nhúng nhẹ vào nước trà, khiến mặt nước hơi dao động, nàng cúi đầu nhấp một ngụm, đôi môi ẩn sau chén trà nở một nụ cười nham hiểm như ma quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Hãm Hại (Hạ)

Edit: Ớt Hiếm

Nghe tới vật nhỏ bé trong bụng kia động đập, trái tim Lăng Nhã giống như chạm phải điều gì, trở nên cực kỳ mềm mại, cảnh giác dành cho Lý thị cũng giảm đi vài phần, nàng không kim được, hỏi: “Nó ở trong đó sẽ động đập sao?”

“Dĩ nhiên là động.” Lý thị cười dịu dàng: “Muội muội chưa từng mang thai nên không biết đó thôi, từ tháng thứ tư trở đi, hài tử bắt đầu thường xuyên cựa tới cựa lui trong bụng, có khi đang ngủ nó cũng quậy không ngừng, đúng là nghịch ngợm.”

Lăng Nhã vui vẻ nói: “Có câu nam hài hiếu động nữ hài trầm tĩnh, còn ở trong bụng mà nó đã nghịch ngợm như vậy, chứng tỏ nó chắc chắn là nam hài rồi.”

“Ta cũng mong như thế, nếu có nhi có nữ, cũng xem như viên mãn rồi.” Lý thị nói, sau đó trò chuyện với Lăng Nhã thêm một lúc nữa, đến khi uống hết chén trà mới đứng dậy cáo từ.

Thấy Lý thị sắp rời đi, Lăng Nhã thầm thở phào nhẹ nhõm, sau chuyện xảy ra ở Thanh Âm các vào đêm hôm đó, nàng sợ nhất là dính líu tới Diệp thị và Lý thị, không phải lần nào cũng sẽ may mắn có được quý nhân tương trợ như vậy.

“Thiếp thân đưa người ra ngoài.” Lãng Nhã đỡ Lý thị đứng lên, ai ngờ còn chưa bước ra khỏi cổng Tịnh Tư cư, mặt Lý thị bỗng dung biến sắc, gấp người ôm bụng, miệng rên rỉ đầy đau đớn.

Lãng Nhã thấy tình huống bất thường, vội vàng hỏi: “Phúc tấn, người sao vậy?”

“Ta không biết, tự nhiên ta thấy đau bụng quá, Tĩnh Dung... Tĩnh Dung...” Lý thị nhủ chặt hai hàng lông mày, vẻ mặt cực kỳ thống khổ, giống như đang phải chịu đựng sự đau đớn tột độ, dù được Lãng Nhã đỡ nhưng cơ thể vẫn không trụ nổi, từ từ khụy xuống.

“Nô tỳ đây.” Tĩnh Dung vẫn luôn đi sau Lý thị, nghe nàng gọi thì vội vàng tiến lên đỡ lấy, đồng thời đưa ngón tay đặt lên cổ tay Lý thị, vừa mới đặt lên thì gương mặt liền biến sắc, buột miệng thốt lên: “Sao mạch tượng của chủ tử lại có dấu hiệu sinh non thế này?”

“Sinh non?” Lý thị bỗng ngược đầu lên, vẻ mặt đầy kinh hãi, nắm chặt lấy đôi tay của Tĩnh Dung: “Tại sao? Tại sao đang yên đang lành lại sinh non? Tại sao?”

Tĩnh Dung cũng rất hoảng sợ: “Nô tỳ không biết, lúc chủ tử tới đây vẫn còn rất bình thường mà, này giờ cũng chỉ uống có một miếng trà thôi...” Nói tới đây nàng bỗng sực nhớ, chỉ tay vào Lãng Nhã, tức giận nói: “Ta biết rồi, nhất định là người đã hạ độc vào trong trà.”

“Ta không có.” Lãng Nhã vội vã lắc đầu, muốn thanh minh cho chính bản thân mình, nhưng trong lòng nàng lại trầm xuống, chuyện nàng lo lắng rốt cuộc cũng đã xảy ra.

“Nếu không, chủ tử nhà ta đang êm đẹp sao tự dung lại đau bụng chứ, còn có dấu hiệu sinh non nữa, trước đó cũng chỉ uống mỗi chén trà của người thôi, Nữu Hổ Lộc thị người dám mưu hại Hoàng tự, tâm địa quả là độc ác.” Tĩnh Dung tức giận tới cực độ, giọng nói trở nên sắc bén như đao kiếm.

Mặc Ngọc nghe vậy thì vội vàng biện hộ giúp cho chủ tử của mình: “Chén trà đó là do nô tỳ pha, ngoài hoa lải ra thì không có thêm bất cứ thứ gì, các người đừng có vu oan cho chủ tử.”

“Người là nô tài của nàng ta, thất nhiên là phải nói hộ nàng ta rồi.” Tĩnh Dung lạnh lùng liếc Mặc Ngọc, đứng dậy nhanh chóng bước tới lấy chén trà mà Lý thị đã uống, trong chén còn lại một ít nước trà, nàng đưa đầu lưỡi nếm thử xong thì giận dữ hét lên: “Còn dám nói là không hạ độc sao, trong trà này rõ ràng là có mùi hoa hồng.”

Lý thị nén đau ngược đầu lên, sắc mặt xám như tờ tàn nhìn Lãng Nhã nói: “Muội muội, sao muội lại làm như vậy? Ta tự thấy bản thân mình chưa từng làm gì có lỗi với muội, vì có gì mà muội không tha cho hài tử của ta?”

“Ta không có mà.” Giọng nói khô khan như nặn từng từ trong cổ họng, ngoài câu phủ định yếu ớt này ra, Lãng Nhã không biết nói gì khác, nàng không hiểu tại sao trong trà lại có hoa hồng, nhưng nàng tin chắc chắn Mặc Ngọc không làm như vậy, chưa kể, trong Tịnh Tư cư vốn cũng chẳng có hoa hồng.

Ánh mắt Lý thị đầy đau đớn và thất vọng: “Vương gia thương người như vậy, đối xử với người như ngọc như ngài, vậy mà người lại nhẫn tâm mưu hại cả hài tử chưa kịp chào đời của ngài, quả là độc địa như rắn rết.”

Lãng Nhã vẫn chưa kịp mở miệng nói gì thì Lý thị vốn chịu đựng này giờ bỗng hét lên thất thanh, nàng nhìn chăm chăm vào cái bụng to đùng của mình, ánh mắt đầy sợ hãi: “Có cái gì đó đang chảy ra, có phải là máu hay không, Tĩnh Dung? Có phải ta đang chảy máu hay không?”

Tĩnh Dung nghe vậy thì vội vàng vén váy của Lý thị lên nhìn, quả nhiên là ướt đầm, nhưng không phải là màu đỏ của máu, mà trong như nước, thế nhưng thái độ của Tĩnh Dung lại càng căng thẳng hơn: “Không phải máu, là nước ối.”

Nước ối xuất hiện nghĩa là màng thai đã bị phá vỡ, không thể giữ hài tử lại trong bụng được nữa, chỉ còn cách sinh ra, nhưng Lý thị mang thai chỉ mới hơn bảy tháng, nếu bây giờ chào đời thì cơ hội sống sót cũng không nhiều, mà kéo dài càng lâu thì lại càng nguy hiểm.

Tình hình cấp bách, Tĩnh Dung không đắn đo thêm nữa, nàng vừa lệnh cho Tiểu Đường Tử đi thông báo cho đích phúc tấn, vừa gọi mấy tên hạ nhân lại, nói: “Các người mau giúp ta đỡ phúc tấn về Linh Lung cư.” Nói đến đây, nàng dứt tọng liếc qua Lãng Nhã: “Chắc chắn ta phải báo việc này lên Vương gia và đích phúc tấn, bắt người phải bị báo ứng.”

“Khoan đã.” Thấy bọn họ chuẩn bị nâng Lý thị đang rên rỉ không ngừng lên để rời đi, Lãng Nhã vội vã đuổi theo, không ngờ để giày thêu hoa lại dẫm phải tà váy, khiến nàng lao đảo ngã nhào về phía trước, trong lúc hoảng loạn, tay nàng vô tình chạm trúng bụng của Lý thị.

“Người đang làm gì vậy?” Mặt Lý thị bất chợt hoảng hốt, lúc này thì đau tới không nói nổi, còn giờ lại đủ sức hất mạnh tay của Lãng Nhã ra.

Tuy chỉ vô tình chạm vào trong nháy mắt, nhưng Lãng Nhã vẫn nhận ra có gì đó kỳ lạ, bụng của Lý thị sao lại mềm như bông thế này, tuy rằng nàng chưa từng mang thai, nhưng cũng biết bụng của thai phụ rất cứng, chứ không thể mềm rỗng như vậy được, trừ phi...

Ánh mắt Lãng Nhã chột lóc lên, nàng đứng vững lại trước gương mặt đầy hoảng sợ của Lý thị, phát ra một tia cười lạnh lẽo: “Phúc tấn tính toán thật là hoàn hảo!”

Lý thị nghe vậy thì đồng tử chột co lại, ra hiệu bảo những người không liên quan lui ra, đợi đến lúc chỉ còn lại vài người, nàng mới kìm lại sự hoảng hốt, bình tĩnh đứng lên, thần nhiên nói: “Không ngờ vậy mà cũng bị người phát hiện, thật là ngoài dự tính của ta.” Lúc này, trên mặt nàng chẳng còn nét nào là đang đau đớn cả.

“Không phải ngoài tự tính, mà là ý trời.” Lăng Nhã chán ghét nhìn Lý thị: “Trăm ngàn lần ta cũng không tưởng tượng nổi, phúc tấn người vậy mà cũng dám giả mang thai, còn có ý đồ...” Có ý đồ gì, Lăng Nhã nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, bởi vì nàng nghĩ tới một khả năng còn kinh khủng hơn gấp ngàn lần. Lý thị giả mang thai, vào lúc thai chỉ mới hơn bảy tháng lại mượn tay nàng để sinh non, lựa đúng thời điểm Diệp Tú chuẩn bị lâm bồn, chuyện này không thể nói là trùng hợp, lẽ nào...

Lăng Nhã mở to hai mắt, nhìn trừng trừng vào gương lạnh như băng của Lý thị, gần từng chữ: “Người muốn cướp hài tử của Diệp Tú?”

“Có thể đoán được ý đồ của ta nhanh như vậy, người thông minh hơn ta tưởng nhiều.” Lý thị cười, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo: “Nhưng người càng thông minh thì ta càng chán ghét!” Hộ giáp vàng bên nhọn xẹt qua làn da không chút tí vết trên mặt của Lăng Nhã: “Đã vậy người còn có một dung nhan quá xinh đẹp, tuy xuất thân không cao nhưng lại khiến Vương gia mê đắm, thậm chí còn đưa người ra khỏi phủ du ngoạn, người nói đi, sao ta có thể bỏ qua cho người được chứ?”

Ánh mặt trời phủ lên toàn cơ thể, nhưng Lăng Nhã không cảm nhận được chút hơi ấm nào, chỉ có sự lạnh lẽo tới thấu xương, khiến nàng giống như đang chìm mình trong một hầm băng. Nữ nhân đang ở trước mặt mình quá mức đáng sợ, sở dĩ nàng ta tới đây, là vì muốn mượn tay mình để sinh non, mình chẳng qua chỉ là một bước trong tính toán của nàng ta, ngay từ lúc Diệp Tú mang thai, nàng ta đã vạch ra một kế hoạch vô cùng tỉ mỉ cho tới tận hôm nay.

Việc Lý thị mượn tay mình cũng chỉ là một phần, từ lâu nàng đã chẳng ưa gì mình, hận không thể diệt trừ cho đỡ khuất mắt, chỉ có điều không tìm được cơ hội, nên mới nhẫn nại chờ.

Lăng Nhã lùi về sau mấy bước, né tránh chuyển động lạnh lẽo trên gò má, ánh mắt quắc lên nhìn Lý thị: “May mà trời cao có mắt, để cho ta nắm được gian kế của người.”

“Người muốn đi nói cho Vương gia biết sao?” Lý thị mỉm cười xinh đẹp, vỗ vỗ lên váy hoa thêu trăm loại chỉ, thần sắc không có chút nào là vội vàng nôn nóng: “Nếu việc này bị vạch trần, ta tất nhiên khó thoát, nhưng Từ Thái y thì sao, người có nghĩ tới hắn không? Hắn thân là Thái y, bắt mạch cho ta suốt mấy tháng trời cũng không hề phát hiện ra ta không có thai, người nghĩ lúc đó hắn có thể bình yên thoát thân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Uy Hiếp

Edit: Ớt Hiếm

Trong lòng Lăng Nhã cực kỳ căng thẳng, đúng thật, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Dung Viễn là người đầu tiên không thoát khỏi liên can, nhưng nét mặt nàng không hề để lộ ra chút lo lắng nào, vẫn thản nhiên trả lời: “Từ Thái y sống hay chết thì liên quan gì đến ta, phúc tấn muốn lời ai theo thì cứ việc.”

Lý thị vịn tay Tĩnh Dung bước từng bước tới trước mặt nàng, châu lạc của kim bộ dao trên tóc khẽ rung đưa trước má, rục rờ chói mắt: “Nữ Hổ Lộc Lăng Nhã, trước mặt người sáng mắt không nói chuyện mờ ám, vì lý do gì mà Từ Dung Viễn bỏ cả tiệm thuốc tổ truyền để vào cung làm Thái y, người là người biết rõ hơn ta, vương mắc giữa người và Từ Thái y ta cũng đã phải người điều tra tường tận. Hôm nay, nếu người dám để lộ chuyện này, dù chỉ một chữ, ta đảm bảo với người, Từ Thái y sẽ trở thành đồng mưu, chết thật thê thảm! Không lẽ người thật sự nhẫn tâm để hấn mất mạng vì người sao?”

“Người!” Lăng Nhã không ngờ nàng ta lại nắm rõ mọi chuyện như thế, lại còn vô si tới mức lấy tính mạng của Dung Viễn ra để mà uy hiếp mình, tức muốn thổ huyết, nhưng trong thâm tâm lại cảm thấy bất lực, đây là một ván cờ lưỡng bại câu thương, vạch trần chuyện thai giả đương nhiên là sẽ trừ bỏ được Lý thị, nhưng đồng thời cũng sẽ khiến Dung Viễn vô tội phải bỏ mạng, Dung Viễn đối với nàng ý trọng tình thâm, sao nàng có thể nhẫn tâm không màng tới mạng của hấn chứ!

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã, Lý thị biết là Tiểu Đường Từ đã mời mấy người đích phúc tấn tới rồi, để tránh bị phát hiện điểm bất thường, nàng vội nằm lại xuống đất, câu sau cùng nói với Lăng Nhã là một lời cảnh cáo: “Mạng của Từ Thái y đang nằm trong tay người, người nên suy nghĩ cho thật kỹ.”

Na Lạp thị vừa nghe Lý thị có chuyện thì không cần hỏi nhiều, lập tức tới ngay, vừa bước vào đã thấy Lý thị nằm trên đất, rên rĩ không ngừng, Tĩnh Dung bên cạnh tay chân luống cuống chẳng biết nên làm gì, còn Lăng Nhã thì ngơ ngác đứng ngẩn ra ở đó, như một cái xác vô hồn.

“Mau đưa kiệu của ta tới đây.” Na Lạp thị ra lệnh xong thì vội tiến tới đỡ lấy Lý thị, trong lòng nóng như lửa đốt: “Muội muội, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đang êm đẹp sao tự dưng lại sinh non?”

Tĩnh Dung giả vờ ra vẻ căm phẫn, chỉ vào Lăng Nhã lạnh lùng nói: “Là nàng ta, nàng ta bỏ hoa hồng vào trà để hại chủ tử!”

“Lăng phúc tấn sao?” Na Lạp thị ngạc nhiên, nét mặt lộ rõ vẻ không tin, nàng không tin Lăng Nhã sẽ làm loại chuyện như vậy, nhưng khi Tĩnh Dung thề thốt rằng trong trà nhất định có hoa hồng, thì nàng cũng hơi nghi ngờ, nhỏ giọng mắng: “Thật sự là muội sao?”

“Ta...” Lăng Nhã muốn mở miệng biện hộ cho mình, nhưng nghĩ đến Dung Viễn, những lời định nói ra đều tan biến, nàng đã phụ Dung Viễn một lần rồi,

giờ không thể tiếp tục hại hân nữa.

Sự im lặng của nàng khiến Na Lạp thị sinh nghi, càng tin tưởng lời của Tinh Dung hơn, sau khi sai hạ nhân đỡ Lý thị lên kiệu xong, nàng nhìn thoáng qua Lăng Nhã, vừa thân thiết vừa thất vọng nói: “Sao muội lại hồ đồ như vậy chứ, haizz!”

Bọn họ đi hết rồi, Mặc Ngọc mới đỡ lấy thân hình lung lay sắp đổ của Lăng Nhã, nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Tinh ý của Từ Thái y dành cho chủ tử, hạ nhân bọn họ đều biết rõ, biết là dù thế nào chủ tử cũng sẽ không vì bản thân mà làm tổn hại tới tính mạng của Từ Thái y.

“Ta cũng không biết nữa.” Lăng Nhã lắc đầu bất lực, nàng muốn bảo vệ Dung Viễn thì phải gánh chịu tội danh mưu hại Hoàng tử, đến lúc đó Dận Chân sẽ không tin nàng nữa, mà những gì nàng đang nắm giữ cũng sẽ hóa hư vô, sợ là, ngay cả tính mạng cũng không giữ được. Đúng là tàn nhẫn, nước cờ này của Lý thị đúng là quá tàn nhẫn, đánh đúng chỗ hiểm, khiến nàng ngay cả cơ hội chống cự cũng không có.

Dận Chân... Dận Chân sẽ tình nguyện tin tưởng nàng sao? Ngay lúc này đây, Lăng Nhã chỉ còn biết đặt chút hi vọng cuối cùng vào Dận Chân, mong rằng hân thật sự tin tưởng nàng như nàng vẫn tưởng.

Nghĩ như vậy, ấn đường của nàng dần lạnh lại... Với bản tính đa nghi của Dận Chân, hân sẽ tin mình trong sạch trước lời buộc tội của mọi người ư? Nàng không tin!

Chờ đợi luôn là sự tra tấn khó chịu nhất trên đời này, thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng mặt trời cũng đã trôi về phía Tây, lúc xế chiều, Dận Chân cũng đã triệu kiến nàng, người tới thông truyền là Cầu Nhi, hân không nói thêm gì khác, Lăng Nhã chỉ thấy được trong mắt hân có chút thương hại dành cho nàng.

“Hài tử đã chào đời chưa?” Trên đường tới Hàm Nguyên cư, nàng hỏi Cầu Nhi.

“Đạ rồi.” Cầu Nhi đi phía trước bước hơi chậm lại: “Diệp phúc tấn sinh ra một tiểu cách cách, tức là chào đời chưa được bao lâu đã chết non, nghe đâu vì thời gian sinh quá dài khiến cho tiểu cách cách không thở được; sau khi Diệp phúc tấn biết thì thương tâm vô cùng, rửa mặt bằng nước mắt, ngay cả Từ gia cũng khuyên không nổi.” Không nói tới việc Diệp Tú gửi gắm bao nhiêu kỳ vọng lên người hài tử này gì ở hài tử này, chỉ riêng viện nó là đứa bé chui ra từ bụng nàng sau mười tháng hoài thai, huyết mạch tương liên, thì nay mất đi rồi, hỏi sao không thương tâm cho được.

“So ra thì Lý phúc tấn may mắn hơn nhiều, tuy sinh thiếu tháng, nhưng hài tử vẫn sống, lại còn là nam hài, Từ Thái y nói mọi thứ đều tốt.” Lời của Cầu Nhi khiến Lăng Nhã mơ hồ khó hiểu, hài tử của Diệp Tú đã chết, Lý thị lấy đâu ra một hài tử khác để giả mạo hài tử của mình? Lại còn là một nam hài?

Nàng thắc mắc, nhưng cũng đã tới Hàm Nguyên cư rồi, Dận Chân và Na Lạp thị cùng ngồi ở bên trên, Niên thị cũng vậy. Nhìn thấy Cầu Nhi dẫn Lăng Nhã tiến vào, Dận Chân vẫn luôn nén tức giận nãy giờ vùng tay ném mạnh chén trà tới trước mặt Lăng Nhã, lớn tiếng quát: “Nói! Tại sao phải làm chuyện độc ác này?”

Chén sứ vỡ toang vang theo nước trà còn bốc hơi văng tung tóe, có một mảnh vỡ bén nhọn xẹt qua mu bàn tay đang duỗi dọc bên người của Lăng Nhã, tạo ra một vết cắt hơi sâu, máu cũng đang từ từ theo đó chảy ra, nhưng nàng hình như không hề hay biết, chỉ nhìn thẳng vào Dận Chân, nét mặt buồn bã, nói: “Thiếp thân không có hạ độc!”

“Nếu ngươi không hạ độc thì tại sao Nguyệt Như lại sinh non, tại sao trong chén trà lại có hoa hồng? Cũng may mà Nguyệt Như mẩu tử bình an, nếu không thì dù ngươi có chết ngàn lần vạn lần cũng không đủ đền bù tội nghiệt mình gây ra!” Ánh mắt Dận Chân chứa đầy tức giận và thất vọng, tức giận, làm hân mất hết lý trí.

Hân sùng ái Lăng Nhã như vậy, nghĩ rằng nàng khác với những nữ nhân bình thường, nên hân đặt lên nàng một thứ tình cảm mà người khác không có được, nhưng bây giờ sự thật lại tát hân một bạt tai chí mạng, nữ nhân mà mình vẫn luôn sùng ái vẫn luôn tin tưởng này, rốt cuộc lại là một độc phụ độc như rắn rết, điều này bảo hân sao mà chịu nổi?

“Thỉnh Vương gia nguôi giận.” Na Lạp thị nhỏ giọng xoa dịu một câu, sau đó quay qua nhìn Lăng Nhã, nói như định tội: “Từ lúc ngươi nhập phủ tới nay, ta vẫn luôn cho rằng ngươi là một người có chừng mực biết tiến lùi, nên xem ngươi như muội muội ruột, không ngờ ngươi vậy mà lại hồ đồ đi mưu hại con nối dõi của Vương gia? Đó là một mạng sống đó, sao tâm địa của ngươi lại có thể tàn nhẫn đến như thế chứ?”

“Nàng ta có gì mà không thể chứ.” Ấn đường của Niên thị bắt đầu xuất hiện những toan tính lạnh lùng, nàng mân mê hạt châu đính trên tay áo, nói tiếp: “Ngoài mặt thì điềm đạm đáng yêu nhưng trong bụng lại chứa đầy những mưu kế hại người, Vương gia và đích phúc tấn có còn nhớ lần ở Thanh Âm các đó không, tuy cuối cùng là Tiêu Tứ hạ độc, nhưng Tiêu Tứ cũng không biết kẻ chủ mưu sau lưng là ai, mà lúc đó Nữ Hồ Lộ thị cũng là người khả nghi, nói không chừng mọi chuyện đều là do một tay nàng ta dựng lên cả đó.”

Chuyện vốn đã nhạt đi nhưng khi nàng nhắc tới lại hiện lên rõ ràng mồn một, cũng khiến gương mặt vốn đang âm u của Dận Chân càng trở nên đáng sợ, đôi tay chống vào thành ghế, hân đứng bật dậy bước tới trước mặt Lăng Nhã, bóp mạnh cằm nàng, lớn tiếng hỏi: “Ta tự hỏi tới tận hôm nay ta đối xử với ngươi không tệ, sao ngươi lại bảo đáp như vậy với ta? Tại sao?”

Hân bóp rất mạnh, khiến cằm nàng đau như sắp nát, hân hận, hận nàng đã phụ lòng tin của hân; hận nàng tâm địa như rắn độc.

“Ta không làm.” Dận Chân thất vọng, còn nàng thì không sao? Bên nhau hơn một năm, lòng tin của hân dành cho nàng chỉ cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, từ đầu tới cuối, thậm chí hân cũng không hỏi xem thật ra nàng có làm chuyện này hay không, mà chỉ một mực khẳng định, chất vấn tại sao nàng lại làm như vậy.

“Chuyện tới nước này mà ngươi còn xảo biện?” Nàng phủ nhận càng khiến hân thêm phần nộ, lực dồn vào bàn tay không tự giác được mà tăng thêm vài

phần, từng đốt tay kêu răng rắc, khiến Lăng Nhã đau đến mức không nói ra lời. Nhưng đau cỡ nào cũng không so được với nỗi đau trong lòng nàng. Nàng nhắm mắt, những giọt nước mắt chua xót rơi ra, nhỏ vào mu bàn tay của hắn, ấm nóng, khiến Dận Chân bất chợt buông tay, đau đớn lùi lại phía sau, lùi cho đến khi chạm phải cánh tay của Niên thị đang đưa ra đỡ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Cẩm Túc

Edit: Ót Hiếm

“Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, người muốn chối cũng không được.” Niên thị lạnh lùng nói: “Muru hại Hoàng tự, chiếu theo luật thì phế vị và giam cầm ở Tông Nhân phủ cả đời, để ta lột đi cẩm phục của nàng ta, áp giải nàng ta tới Tông Nhân phủ.” Nàng được giao quản lý phủ Ung Quận vương, nên có quyền này. Na Lạp thị hơi do dự nhưng cuối cùng cũng chẳng nói gì, tuy nàng không đành lòng, nhưng toàn bộ đều do Lăng Nhã gieo gió gặt bão mà thôi, không thể trách ai.

Niên thị vừa dứt lời thì đã có hai gã thủ vệ mặt mày hung hãn ào tới hai bên tính tóm lấy Lăng Nhã, ngay lúc này, Dận Chân đang im lặng bỗng nhiên lên tiếng: “Nàng có hối hận không?” Với nàng, hắn vẫn không đành lòng. Cả đời bị giam cầm ở Tông Nhân phủ, đó là một hình phạt kinh khủng còn hơn chết, dù có sống thì cũng người không ra người, ma không ra ma.

Lăng Nhã thất thần nhìn Dận Chân, nước mắt lại lăn dài, lã chã như mưa, nàng biết Dận Chân đối với nàng có không nở, có xót thương, chỉ không có duy nhất một thứ, đó chính là lòng tin, bỗng nhiên nàng cười, gạt tay hai tên thủ vệ ra khỏi vai, bước tới trước mặt Dận Chân, nở một nụ cười buồn bã mà chua xót: “Tứ gia ngài mở miệng là nói ta phụ lòng tin của ngài, còn ngài thì sao, ngài hãy để tay lên ngực mình rồi tự hỏi, ngài có từng tin tưởng ta không?” Chẳng đợi Dận Chân trả lời, nàng lắc đầu nói tiếp: “Không hề có, một chút cũng không, từ đầu tới cuối ngài cũng chưa một lần thật lòng tin tưởng ta. Xin phép hỏi Tứ gia một câu, nếu giờ này khắc này, người đứng chỗ này là Nạp Lan Mi Nhi, thì ngài có chất vấn nghi ngờ nàng ấy như đang chất vấn nghi ngờ ta không?”

“Im miệng!” Dận Chân bỗng ngẩng đầu lên, cổ nén giận trong đáy mắt: “Người không được phép nhắc tới tên Mi Nhi! Huống chi Mi Nhi cũng sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện điên rồ như người.”

“Tại sao không được nhắc?” Nàng hét lên, những ức chế đau thương dồn nén bấy lâu rốt cuộc cũng không chịu nổi mà bộc phát: “Ngài ở bên cạnh nàng ta hơn mười năm, yêu nàng ta hơn mười năm, nhưng nàng ta đối với ngài ra sao, nàng ta cho ngài điều gì? Ngài nói đi, nàng ta cho ngài được cái gì?” Nước mắt rơi không ngừng được, mang theo nỗi đau lớn vô cùng tận, không phải chỉ đau cho bản thân mình mà đau luôn cho cả Dận Chân.

“Chuyện của ta không cần người quan tâm!” Thái dương của Dận Chân nổi gân xanh đập lên thành thịnh, dễ nhận ra hắn đã kiên nhẫn tới đỉnh điểm rồi. Nạp Lan Mi Nhi là vết thương trong tim của hắn, hắn không muốn ai chạm đến, nhưng bây giờ Lăng Nhã lại nhắc đi nhắc lại nhiều lần, chạm ngày càng mạnh vào nỗi đau, tay hắn đã tính vung lên mấy lần, nhưng đều cố gắng nhịn lại.

“Dận Chân!” Lăng Nhã ngược đời mắt đầm lệ mờ ảo lên, đây là lần đầu tiên nàng gọi tên của hắn, không còn hoảng hốt hay sợ hãi nữa, chỉ có đau thương: “Ngài có biết khoảng thời gian mà ngài mất ăn mất ngủ truy thu bạc giúp Hộ Bộ, nàng ta đã nói gì không? Nàng ta nói ngài hà khắc vô tình! Dận Chân, ngài dùng hơn mười năm chờ đợi một nữ nhân, để đổi lại bốn chữ ‘hà khắc vô tình’ này thôi sao, nàng ta vốn chưa từng hiểu ngài, chỉ có ngài tha tình nguyện tin tưởng nàng ta cũng không muốn tin ta vô tội. Đây gọi là niềm tin sao? Dận Chân!”

“To gan!” Án đường của Na Lạp thị bỗng hiện lên nét nghiêm khắc hiếm thấy: “Nữ Hồ Lộc thị, sao người dám gọi thẳng tên của Vương gia như vậy hả, muốn tội chồng thêm tội sao?”

“Gần bước hồ đồ!” Thái dương Dận Chân đập thành thịnh, rít bốn chữ này qua kẽ răng, chút thương xót cuối cùng cũng theo đó biến thành hư ảo, nữ nhân này đã sai mà còn không chịu hối cải, vốn không đáng để hắn xót thương.

“Chân chờ ở đó làm gì, còn không mau lùi nàng ta xuống!” Niên thị sợ Dận Chân sẽ thay đổi ý định, vội vàng thúc giục thủ vệ áp giải người ra ngoài.

“Khoan đã!” Có bóng người vội vã chạy vào, là Ôn Như Ngôn, mặt nàng đỏ bừng thở hổn hển, trăm cái trên đầu cũng xộc xệch đi, chắc là do chạy nhanh quá, nàng quỳ gối trước mặt Dận Chân, bình tĩnh nói: “Vương gia, nghe thiếp thân nói một câu có được không?”

Dận Chân còn chưa lên tiếng, Niên thị đã xen ngang: “Ôn cách cách, ta biết người và Nữ Hồ Lộc thị quan hệ thân thiết, nhưng hiện tại tội nàng ta phạm phải chính là tội muru hại Hoàng tự, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, không lẽ người còn muốn cầu tình thay nàng ta?”

“Thiếp thân không dám.” Ôn Như Ngôn cúi đầu thấp xuống, nói: “Thiếp thân chỉ muốn nói rằng, trong việc này có vài điểm đáng nghĩ, mong Vương gia và hai vị phúc tấn cân nhắc thận trọng, tránh hãm oan người vô tội.”

Mày liễu của Niên thị chau lại, định nói thêm gì đó thì Dận Chân đã đưa tay lên cản: “Để nàng ta nói tiếp.”

Thấy Dận Chân đã chịu nghe, Ôn Như Ngôn thầm mừng trong lòng, vội vàng sắp xếp câu chữ: “Thiếp thân thấy, nếu như Nữ Hồ Lộc thị thật sự muốn

gây bất lợi cho Lý phúc tấn thì tội gì phải đợi đến lúc Lý phúc tấn mang thai đã được bảy tháng mới ra tay, lúc này hài tử đã lớn, dù có hạ độc sảy thai, khả năng sống sót của hài tử cũng rất cao, đây là điều thứ nhất; thứ hai, mưu hại Hoàng tự là tội lớn khó dung, nhất định phải hành động cực kỳ bí mật, ai lại ngóc đến mức hạ độc vào trà ở chính nơi của mình, như vậy có khác nào nhận tội, chỉ cần có chút đầu óc thì sẽ chẳng bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như vậy cả.”

“Có thể Nữ Hồ Lộc thị tìm mãi không được cơ hội ra tay, quýnh quá nên mới ra hạ sách này?” Niên thị ra vẻ đăm chiêu lên liếc nhìn Dận Chân, giọng lạnh lùng phân bác.

Ôn Như Ngôn không để ý tới nàng ta, chỉ nhìn chăm chăm vào Dận Chân, nàng biết rõ, sinh tử họa phúc của Lăng Nhã bây giờ đều nằm cả trên người của vị nam nhân đang đứng trước mặt này: “Còn nữa, Vương gia thật sự nghĩ rằng Nữ Hồ Lộc thị là một người vì tranh đoạt sủng ái mà sẽ hạ độc mưu hại Hoàng tự sao?”

Câu này khiến cho Dận Chân dao động, đứng vậy, ở cùng Lăng Nhã bấy lâu nay, nàng ta luôn cho mình một loại cảm giác tự nhiên thoải mái, chưa từng thấy nàng tranh đoạt đòi hỏi bất cứ thứ gì, chẳng ngại oan ức, luôn lấy đại cục làm trọng, một người như vậy không lẽ lại tàn độc đến thế sao?

Giờ khắc này Dận Chân cũng đang tự hỏi lòng mình, nhưng hẳn không tìm được câu trả lời, nên mẩu thuẫn hiện ngày càng nhiều lên mặt.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, đừng nói ở chung vài ngày vài tháng, dù là ở chung mười mấy năm cũng chưa chắc hiểu rõ một người.”

Nghe Niên thị nói vậy, Ôn Như Ngôn ngẩng đầu lên, sau nụ cười điềm tĩnh là một câu sắc bén: “Ý của Niên phúc tấn là Vương gia cũng chẳng hiểu người và đích phúc tấn là bao, có phải không?”

Niên thị không ngờ một Ôn Như Ngôn trầm tĩnh trước giờ này lại ăn nói tinh ranh như vậy, nhất thời cứng họng, một lúc sau mới cười lạnh: “Người đừng có xảo ngôn biện bạch ở đây.” Nói đoạn, nàng quay qua Dận Chân: “Vương gia, Nữ Hồ Lộc thị hạ độc mưu hại Hoàng tự chứng cứ đã quá rõ ràng, ngài đừng bao giờ tin lời nói của một mình Ôn Như Ngôn.”

Dận Chân lưỡng lự không quyết được, tuy Niên thị luôn miệng nói chứng cứ xác thực, nhưng lời của Ôn Như Ngôn cũng không phải là vô lý, theo lẽ thường mà nói, không nên hạ độc trong tình cảnh như vậy, vậy chẳng khác nào nói cho cả thiên hạ này biết là chính Nữ Hồ Lộc Lăng Nhã nàng mưu hại hài tử trong bụng Lý thị?

Nghĩ vậy, hẳn nhìn Na Lạp thị: “Phúc tấn, nàng thấy sao?”

Dận Chân là một người quyết đoán, trước giờ nói một là một, hai là hai, ít khi thăm dò ý kiến người khác, nhưng giờ hẳn hỏi như vậy, chứng tỏ trong lòng đang đắn đo vô cùng, không biết quyết định như thế nào, nên mới muốn nghe thử ý kiến của Na Lạp thị.

Trong đôi mắt tĩnh lặng của Na Lạp thị hiện lên chút ánh sáng, ngay sau đó, nàng vén tà áo quý xuống trước mặt Dận Chân, cánh bướm được thêu trên y phục như đang ngủ yên rồi chợt mình đập cánh, nàng dịu dàng nói: “Ôn cách cách nói không phải là không có lý, đúng là chuyện này còn có nhiều chỗ đáng ngờ, nếu lúc này vội vàng định tội giao cho Tông Nhân phủ, lỡ đâu sau này điều tra ra nội tình khác, vậy chẳng phải đã quá bất công cho Nữ Hồ Lộc thị sao, lúc đó trong lòng Vương gia cũng cảm thấy khó chịu, chưa kể, tính tới hôm nay, Nữ Hồ Lộc thị hầu hạ Vương gia cũng tận tâm tận lực, dù không có công thì cũng có lao, cho nên thiếp thân ngu muội, thỉnh Vương gia xử lý nhẹ tay với Nữ Hồ Lộc thị.”

Dĩ nhiên Niên thị không đồng tình, nhưng Dận Chân chưa cho phép nàng mở miệng, dù trong lòng khó chịu như mèo cào, cũng chỉ đành nín nhịn.

Từ này tới giờ, Lăng Nhã không hề mở miệng nói nửa câu, dờ dẩn đứng yên một chỗ, dờ dẩn đợi Dận Chân xử lý mình, sống hay là chết, nàng dường như chẳng còn quan tâm nữa rồi.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Dận Chân cũng lên tiếng: “Cũng được, trước khi chuyện này được điều tra rõ ràng, cảm tức Nữ Hồ Lộc thị tại Tịnh Tư cư, không có lệnh của ta thì không được phép bước ra ngoài nữa bước, cũng không ai được tới thăm hỏi, người nào vi phạm, định tội đồng mưu. Người...” Xuyên qua ánh nền mập mờ, hẳn tức giận liếc nàng một cái, giọng nói cũng đầy phức tạp: “Người hãy ở bên trong tịnh tâm suy nghĩ về sai lầm của mình đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chương 88

Edit: Ớt Hiếm

Ôn Như Ngôn thờ phào, chỉ cần không bị áp giải tới một nơi ăn thịt người như Tông Nhân phủ là tốt rồi, ở lại trong phủ đồng nghĩa với việc còn có thể xoay chuyển tình hình. Thấy Lăng Nhã sắp bị dẫn đi, nàng vội nói: “Vương gia, lần này Nữ Hồ Lộc thị bị cầm tù tức không biết tới tận năm nào tháng nào, thiếp thân với nàng ta dù gì cũng từng là tỷ muội, cho phép thiếp thân tiễn nàng ta đi một đoạn có được không?”

Dận Chân mệt mỏi xua tay, xem như đồng ý với thỉnh cầu của Ôn Như Ngôn, để nàng đi theo những tên thủ vệ áp giải Lăng Nhã về Tịnh Tư cư. Suốt

đoạn đường đi, Lăng Nhã như một con rối vô hồn, mặc kệ người khác điều khiển.

Sau khi bước vào Tịnh Tư cư, Ôn Như Ngôn liếc mắt ra hiệu cho Tô Vân, Tô Vân lập tức hiểu ý, lấy từ trong tay áo ra hai thỏi bạc nhỏ nhét vào tay hai tên thủ vệ, cười giả lả: “Hai vị đại ca, cách cách nhà ta muốn nói riêng với Lăng phúc tấn mấy câu, xin hai vị châm chước một chút có được hay không?”

Tuy Ôn Như Ngôn chỉ là một cách cách nhưng hiện tại rất được Dân Chân yêu thích, nếu không, hôm nay cũng không thể chỉ dựa vào vài lời mà đã khiến Dân Chân thay đổi quyết định như vậy, sau khi ước chừng thỏi bạc trên tay cũng hơn mười lượng, hai tên thủ vệ nói: “Vâng được, nhưng nhanh lên đó, nếu bị người khác phát hiện thì hai người chúng ta không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

Tô Vân vội gật đầu, đợi bọn họ rời đi rồi, mấy người Lý Vệ kim nén này giờ mới gấp rút hỏi: “Ôn cách cách, tình hình thế nào rồi? Vương gia có tin chủ tử chúng ta trong sạch không?” Chính Lý Vệ là người đi thông báo cho Ôn Như Ngôn biết, cũng đã kể lại toàn bộ sự tình, bao gồm cả việc Lý phúc tấn dùng tính mạng của Từ Thái y để uy hiếp Lăng Nhã, buộc Lăng Nhã không được tiết lộ chuyện nàng ta mang thai giả.

Ôn Như Ngôn lắc đầu bất lực: “Ta đã cố gắng hết sức cũng chỉ có thể khiến Vương gia bán tín bán nghi mà thôi, nhưng cũng may là chỉ bị cấm túc, chứ không có hình phạt nào khác, đây chính là phúc trong họa đó.” Nói tới đây, nàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lăng Nhã, nói một câu chân tình: “Muội muội, bây giờ tạm thời muội chịu khó gánh chịu oan ức, ta nhất định sẽ tìm ra cách trả lại trong sạch cho muội.”

“Trong sạch...” Lăng Nhã gom ánh mắt xa xăm về một điểm, nở một nụ cười bi thương: “Tỷ tỷ cảm thấy bây giờ chuyện đó đối với muội còn quan trọng sao? Nếu muốn tin thì ngài ấy đã tin rồi, cần gì phải chứng minh.”

Ôn Như Ngôn nhìn xoáy vào gương mặt tái nhợt không còn một chút sức sống nào của Lăng Nhã, thẫn thốc nói: “Thật ra cũng khó trách Vương gia, chuyện này dù nhìn từ góc nào thì cũng có liên quan tới muội, huống chi muội vì sợ liên lụy tới Từ Thái y nên không chịu khai ra chuyện thai giả của Lý thị, hiện giờ Vương gia chỉ cấm túc muội, có thể thấy rằng ngài ấy không hẳn là không tin muội!” Ôn Như Ngôn chưa từng nghe thấy những gì trước đó Lăng Nhã đã chất vấn Dân Chân, chỉ nghĩ Lăng Nhã đau lòng là vì Dân Chân không tin tưởng nàng, không hề biết còn có liên quan tới một vị Nạp Lan Mi Nhi, nên chỉ an ủi: “Nhã nhi, muội cũng phải thông cảm cho Vương gia, dù sao thì muội cũng đang giấu ngài ấy một chuyện, nên mới không thể thật sự đối mặt, huống chi bên cạnh Vương gia lại có nhiều người như vậy, mỗi một cái miệng ròt một câu vào tai, dù là chuyện hoang đường cũng sẽ biến thành sự thật mà thôi.”

Lăng Nhã lắc đầu trong vô thức, nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ, tỷ không hiểu đâu, nếu hôm nay người bị hàm oan chính là Nạp Lan Mi Nhi thì hẳn nhất định sẽ tin nàng ta, nhất định sẽ tin!”

“Nạp Lan Mi Nhi? Là người nào?” Ôn Như Ngôn không hiểu tại sao đột nhiên Lăng Nhã lại nhắc tới một cái tên mà nàng chưa bao giờ nghe qua cả, Nạp Lan... hình như phúc tấn của Bát A ca cũng mang họ Nạp Lan.

Lăng Nhã đứng lên bước tới đứng trước cửa sổ vẫn còn chưa đóng kín, mặc cho gió đêm quét vào da thịt, tiếng gió lạnh lẽo âm u rít lên trong bóng đen mờ mịt: “Không lẽ tỷ tỷ đã quên những gì tỷ từng nói với muội sao? Trong lòng Vương gia còn có một người, mà người đó chính là phúc tấn của Bát A ca, Nạp Lan Mi Nhi.” Ngay sau đó, nàng kể lại cho Ôn Như Ngôn nghe việc mình từng gặp Nạp Lan Mi Nhi ở trong cung.

Ôn Như Ngôn kinh ngạc cực độ, trăm ngàn lần không tưởng tượng ra người trong lòng Dân Chân lại là phúc tấn của Bát A ca, trước giờ nàng chỉ biết Bát phúc tấn là nữ nhi của Tướng quân, sau khi A Mã Ngạch nương mất thì được nuôi dưỡng ở trong cung, tới năm Khang Hi thứ bốn mươi ba thì gả cho Bát A ca, chưa từng nghĩ trong đó còn có những mối quan hệ khác nữa.

“Muội không cam tâm, không cam tâm vì mình bại bởi một nữ nhân đã gả cho người khác, còn lại là một người không hề hiểu Vương gia ư?” Rót cuộc thì Ôn Như Ngôn cũng hiểu, hiểu vì sao Lăng Nhã lại tâm tàn ý lạnh như vậy, nàng bước qua vuốt lại đóa hoa lụa sắp bung ra trên búi tóc của Lăng Nhã, thờ dãi: “Muội thật khờ, không lẽ muội không biết rằng, con cá sống luôn là con cá lớn nhất sao? Huống chi Vương gia với nàng ta bên cạnh nhau cũng hơn mười năm, nói về tình cảm chắc chắn là nhiều hơn muội. Như đóa hoa lụa này, tuy nó không có hương thơm, cũng không nở rộ thu hút lòng người, nhưng nó cũng sẽ không bao giờ bị héo tàn theo thời gian, vĩnh viễn là vậy, cũng giống như vị trí của Nạp Lan Mi Nhi ở trong lòng Vương gia.”

Sau một khoảng tĩnh lặng, Lăng Nhã cố gắng dằn lại nỗi đau vào lòng, những gì Ôn Như Ngôn nói nàng đều hiểu, nhưng trước sau gì cũng không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, nàng không mong Dân Chân yêu mình như yêu Mi Nhi, nàng chỉ mong hắn có thể hiểu mình, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đã quá xa vời rồi, giữa mình và hắn, rốt cuộc là gì?

Ôn Như Ngôn xoay vai Lăng Nhã ép nàng quay lại nhìn mình, từ từ buộc lại đóa hoa lụa trong tay, khi buông ra, đóa hoa vốn xinh đẹp yêu kiều đã trở nên nhăn nhúm, nàng gần từng chữ: “Muội nhìn cho rõ, tuy hoa lụa không héo tàn, nhưng sẽ nhăn và bạc màu, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, Vương gia nhận ra ai mới là người cần quý trọng. Mà bây giờ, điều muội phải làm trước mắt là cố gắng bảo toàn tính mạng của mình, tìm cơ hội Đông Sơn tái khởi, ta không tin mình hao tổn tâm cơ để cứu lấy một phế nhân mất hân ý chí sinh tồn như vậy. Huống chi...” Ôn Như Ngôn vén lại tóc mai bị gió thổi tung, bình thản nói tiếp: “Huống chi muội rơi vào tình cảnh này đều là do Lý thị ban tặng, muội thật sự cứ vậy mà buông tha cho nàng ta sao?”

Những lời này khiến cho Lăng Nhã đang lơ ngơ chợt giật mình, toàn thân bừng tỉnh lại. Nãy giờ nàng mãi lo đau lòng vì Dân Chân nghi ngờ mình, nên đã quên đi kẻ hại mình.

Cái này gọi là ‘thân nhân đau cừu nhân mừng’, nếu nàng cứ trầm mình trong đau khổ như vậy, chẳng phải là càng khiến cho Lý thị vui mừng thêm sao. Nghĩ đến đây, nàng nắm chặt lấy song cửa sổ, trong mắt hiện lên sự hận thù kinh người, nàng nói từng chữ từng chữ một: “Những gì nàng ta nợ ta, ta nhất định phải đòi lại cho bằng hết!”

Thấy Lăng Nhã chịu tiếp nhận lời khuyên của mình, Ôn Như Ngôn vui mừng gật đầu, rốt cuộc cũng chẳng phí công. Lúc này, thủ vệ bên ngoài đã hỏi tới mấy lần, không thể ở lại lâu hơn nữa, nàng liền vỗ vỗ lên mu bàn tay của Lăng Nhã, nói: “Ta phải đi rồi, muội cứ yên tâm đợi, ta nhất định sẽ nghĩ cách rửa sạch oan ức, trả lại công bằng cho muội.”

Lăng Nhã suy nghĩ một lát rồi nói cho Ôn Như Ngôn biết chỗ ở của Dung Viễn: “Không biết Lý thị dùng cách nào mà qua mặt được Từ Thái y, nếu tỷ tỷ không ngại thì phiền tỷ tìm Từ Thái y hỏi thử, biết đâu có được manh mối gì đó cũng không chừng, chưa hết, hài tử kia của Lý thị vốn là...” Nàng vốn tính nhờ Ôn Như Ngôn điều tra xem hài tử của Lý thị là ở đâu ra, nhưng lời vừa tới miệng thì đột nhiên sực nhớ, có lần Dung Viễn vô tình nhắc tới một chuyện, hay đúng là như vậy?

“Muội muội đang nghĩ chuyện gì?” Ôn Như Ngôn mặc kệ thủ vệ thúc giục, nôn nóng nhìn chăm chăm vào Lăng Nhã.

“Có lẽ là vậy.” Lăng Nhã nắm song cửa sổ chặt hơn, nói: “Muội nhớ có lần Từ Thái y từng nói, trong bụng Diệp Tú có thể là song thai, nhưng bà đỡ lại nói nàng ta chỉ sinh được một nữ hài, còn Lý thị lại sinh hạ nam hài, không lẽ nam hài đó vốn là của Diệp Tú?”

Ôn Như Ngôn nghĩ kỹ lại một chút rồi nói: “Lúc ấy ta không có mặt ở đó, nhưng mà nghe đầu tình hình rất lộn xộn, tạm thời không mời bà đỡ khác tới, nên sau khi Diệp Tú sinh xong, Lưu bà bà kia lại qua đỡ cho Lý thị, nếu muốn ra tay thì không phải là không có khả năng, thôi vậy đi, sau khi trở về, ta lập tức đi tìm bà đỡ kia để hỏi cho rõ ràng.”

“Vậy mọi chuyện trông cậy vào tỷ tỷ.” Sau khi Ôn Như Ngôn vừa rời đi, cổng của Tịnh Tư cư bị đóng thật mạnh, giống như ngăn cách mọi thứ bên trong với người đời.

Lăng Nhã đảo mắt nhìn quanh, tự dừng cảm thấy cực kỳ xa lạ, Tịnh Tư cư, đây vốn là nơi Dận Chân ban cho mình, mà giờ lại trở thành nơi để mình suy nghĩ sai lầm, ôi... Tịnh Tư cư... suy nghĩ lại những gì đã qua... Thật nực cười!

Có lẽ, ngay từ lúc Dận Chân ban Tịnh Tư cư cho nàng, vận mệnh đã định một ngày nàng phải ở tại đây suy ngẫm về những gì đã qua.

Thấy thần sắc Lăng Nhã không thoải mái, mấy người Lý Vệ cẩn thận tiến lên an ủi: “Chủ tử, người đừng đau lòng quá, Vương gia thương người như vậy, không chừng ngày ngày mai lại thay đổi ý định, trả lại tự do cho người.”

“Yên tâm đi, ta không sao.” Lăng Nhã hít sâu, nhìn nét mặt quan tâm của mọi người mà trong lòng cảm thấy ấm áp: “Dù là vinh quang hay nghèo túng, ít ra ta còn có các người bên cạnh.”

Ban đêm, Lăng Nhã nằm trên giường, trước mắt cứ hiện lên gương mặt của Dận Chân, tuy hận hấn không tin tưởng mình, nhưng nếu không có tình thì làm sao sinh hận được, trước sau gì, nàng vẫn là yêu hấn.

Dận Chân... những ngày ta không ở bên cạnh ngài, ngài có nhớ ta không, có nhớ tới những khoảng thời gian vui vẻ của chúng ta?

Yêu ngài, hận ngài, đó là chuyện cả đời cả kiếp, trốn không được, dứt không xong...

Chương tiếp theo: XUÂN

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 89

Edit: Ót Hiêm

Lại nói về Ôn Như Ngôn, sau khi rời đi vẫn luôn nhớ kỹ những gì Lăng Nhã đã nói, trời vừa sáng liền sai Tường Từ đi tới chỗ Cao quản gia lãnh yêu bài*, mượn có đi thăm hỏi người nhà để tìm Lưu bà bà hỏi chuyện. Thế nhưng không biết Lưu bà bà đã đi đâu, hỏi thăm hàng xóm xung quanh thì họ nói bà ta đi từ hôm qua tới nay vẫn chưa về, nhưng rõ ràng hôm qua Lưu bà bà đã được đưa ra khỏi phủ, nếu cả đêm chưa về, chỉ có khả năng là đã gặp bất trắc, quả nhiên, ngày hôm sau, khi Tường Từ cố tình tới quan phủ dò la thì biết được, có người phát hiện một thi thể nữ nhân ở giữa sông, mặt mày trắng nát, nhưng lúc khám nghiệm tử thi thì xác định đây là một người khoảng tầm năm mươi tuổi.

(*Thê bài để ra khỏi phủ.)

Lý thị hành động quá nhanh gọn, chiêu giết người diệt khẩu này rõ ràng là muốn trừ bỏ tai họa về sau. Ôn Như Ngôn nắm chặt đôi đũa trong tay, đến tận khi nghe tiếng ‘rắc’ thì mới giật mình bừng tỉnh buông ra.

Tổ Vân đưa một đôi đũa khác cho Ôn Như Ngôn, lo lắng hỏi: “Cô nương, chúng ta đã chậm một bước, giờ Lưu bà bà chết rồi, chúng ta phải làm sao mới rửa sạch được oan ức cho Lăng phúc tấn đây?”

Vốn tưởng là hi vọng, ai ngờ lại là ngõ cụt, Ôn Như Ngôn vô vô trán, nhìn về phía Tường Từ: “Bên chỗ Từ Thái y nói sao?”

“Từ Thái y nói rằng muốn thay đổi mạch tượng cũng không phải là không có cách, có điều cách này đã thất truyền từ lâu rồi, lúc ấy hấn cũng không nghĩ là còn có người làm được, cho nên cũng không xoay vào vấn đề này, hiện giờ đã có nghi ngờ, hấn sẽ tự nghĩ cách điều tra cho rõ ràng, xem có thể tìm ra

người nào còn nắm phương pháp thất truyền này hay không.”

Ôn Như Ngôn cười khỏ, nói vậy chẳng khác gì mò kim đáy biển, nhưng hiện giờ cũng chỉ còn biết hi vọng vào đó mà thôi, Tổ Văn ở bên cạnh cũng nghi ngờ nói: “Nô tỳ nhớ là Tình Dung bên cạnh Lý phúc tấn cũng hiểu biết một chút y thuật, có khi nào liên quan tới nàng ta hay không?”

Ôn Như Ngôn giật mình, vội nói: “Nhanh, đi điều tra xem phụ mẫu thân sinh của Tình Dung là ai, có manh mối gì thì lập tức báo ngay cho Từ Thái y, không chừng có thể giúp được hần đó.”

“Dạ.” Tường Từ đáp lời rồi sức nhớ gì đó, nói: “Từ Thái y có nói, lúc ôm tiểu thiếu gia ra ngoài, hần từng nhìn thấy, tiểu thiếu gia mập mạp trắng nõn không hề giống với một hài tử sinh non bảy tháng, lúc ấy hần đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng đích phúc tấn nói có thể do đường thai quá tốt, nên nhìn khỏe mạnh hơn hài tử sinh non bình thường. Vương gia nghe vậy cũng chẳng hỏi gì thêm.”

Vậy là Lăng Nhã đoán không sai, mười phần hết chín, đó là hài tử thứ hai của Diệp Tú, bị Lưu bà bà tiến hành thu long chuyển phượng. Còn về Diệp Tú cũng thật đáng thương, trải qua trăm đắng nghìn cay mới sinh ra được một đôi long phượng, vậy mà bản thân ngờ nghệch chẳng biết gì, tưởng đâu mình chỉ có một nữ nhi, mà lại còn vừa chào đời đã chết.

Nhưng khiến nàng khó hiểu nhất chính là đích phúc tấn, đích phúc tấn là người từng sinh nở, không lý nào không phân biệt được hài tử bảy tháng và hài tử đủ tháng, dù cho đường thai tốt đến đâu cũng không thể nào bù nổi hai ba tháng thiếu hụt.

Nàng suy nghĩ xuất thần nên không biết Dận Chân tiến vào, cho đến khi Tổ Văn kéo kéo tay áo của nàng thì nàng mới giật mình, vội vàng quỳ xuống thỉnh an, Dận Chân không nói tiếng nào, chỉ bước tới ngồi xuống ghế.

Ôn Như Ngôn liếc thấy Dận Chân sắc mặt âm u khó đoán, bèn nhỏ giọng hỏi: “Vương gia đã dùng cơm tối chưa? Nếu chưa thì để thiếp thân sai người làm vài món mà Vương gia thích ăn đem tới.”

“Không cần, ta không có khẩu vị.” Dận Chân phát tay, nhìn chằm chằm vào gương mặt điệu dàng của Ôn Như Ngôn, hỏi: “Lúc nàng đưa nàng ta trở về, nàng ta có nói gì không?”

Thấy hần hỏi thăm về Lăng Nhã, đôi mi của Ôn Như Ngôn chợt động, nhẹ giọng nói: “Muội muội nói muội ấy thật sự hối hận vì nhất thời xúc động nên đã nói lời vô lễ với Vương gia, chỉ mong Vương gia niệm chút tình cảm trước đây mà không giận muội ấy, còn về mẫu tử Lý phúc tấn thì... Muội muội nói muội ấy thật sự không làm cái chuyện đại nghịch bất đạo này, mong Vương gia điều tra rõ ràng.”

Nàng chỉ nói bấy nhiêu, nói nhiều hơn chỉ khiến Dận Chân cho rằng nàng đang nói giúp cho Lăng Nhã, như vậy ngược lại sẽ không tốt, sau này nàng nói gì Dận Chân cũng sẽ không nghe.

Dận Chân nhìn Ôn Như Ngôn thật lâu, cuối cùng mới mím cong nhẹ lên, tạo ra một nụ cười nhạt nhẽo: “Tính tình nàng ta ngang ngược như vậy, để gì nói ra hai từ ‘hối hận’ chứ, nếu như muốn nói thì lúc ở Hàm Nguyên cư đã nói rồi, lời này chắc chỉ là do Ôn Như Ngôn nàng nói thay cho nàng ta mà thôi.” Nếu nh Lăng Nhã chịu nhận sai thì lúc đó đâu có chọc giận hần như vậy chứ.

Ôn Như Ngôn nghe vậy thì vội vàng quỳ xuống: “Thiếp thân sai rồi, thỉnh Vương gia trách phạt.” Tua ngọc trên trán cài rủ xuống hai bên má, phản chiếu ánh nến sáng bóng nhẹ nhàng.

“Nếu ta muốn trách phạt nàng thì đã không đến đây, đứng lên đi.” Dận Chân thờ dài, ánh mắt có chút hỗn loạn hiếm gặp, hần cực nhọc lên tiếng: “Như Ngôn, có phải ta đã thật sự đã trách oan nàng ấy rồi không?”

Tuy vào lúc Lăng Nhã nhắc tới Mi Nhi, hần tức giận cực độ vì nàng dám so sánh mình với Mi Nhi, nhưng sau đó bình tĩnh suy nghĩ lại, hần không thể không thừa nhận rằng nàng nói không sai, nếu là Mi Nhi, dù có trăm miệng một lời, hần cũng vẫn sẽ lựa chọn tin tưởng Mi Nhi, nhưng đôi lại là Lăng Nhã, hần lại nghi ngờ. Mi Nhi tất nhiên là không ai có thể thay thế, còn Lăng Nhã thì sao? Dận Chân rất rồi, lần đầu tiên hần phát hiện ra mình lại vì một nữ nhân không phải là Mi Nhi mà rối đến như vậy.

Trong lòng Ôn Như Ngôn chợt cảm thấy vui mừng, không ai rõ ràng hơn nàng, để một vị thân là A ca như Dận Chân phải thốt lên câu này, chẳng phải là điều dễ dàng gì, hậu duệ Thiên hoàng có biết bao người theo a dua nịnh hót, thế nên bọn họ cũng sẽ không bao giờ thừa nhận mình sai.

Muội muội, có thể Vương gia đối với muội không bằng Nạp Lan Mi Nhi, nhưng chắc chắn không khác biệt quá nhiều, càng không phải là một người vô tình vô tin như lời của muội.

Ôn Như Ngôn cẩn thận lựa lời nói: “Tính huống lúc đó khó trách Vương gia nghi ngờ muội muội, có điều, thiếp thân biết muội ấy từ khi vừa vào phủ, thiếp thân thật sự không tin muội ấy là một người tâm địa rắn rết như vậy, huống chi chuyện này còn có vài điểm vô lý, thiếp thân mạo muội đề nghị Vương gia hãy xử lý cực kỳ thận trọng: vừa không khiến người nào chịu hàm oan vừa không để tiểu nhân đắc ý.”

Dận Chân nhìn ra bóng đêm đen như mực ở bên ngoài, chẳng nói câu nào, nhưng sau khi rời khỏi nơi này thì liền gọi Chu Dung tới, lệnh cho hần âm thầm bí mật điều tra rõ ràng chuyện Lý thị sinh non, đặc biệt là bà đỡ kia, trước khi điều tra ra chân tướng thì tuyệt đối không được tiết lộ cho ai biết.

Hài tử của Lý thị đầy tháng được đặt tên là Hoàng Thôi, đứng thứ ba, đồng thời cũng là hậu duệ duy nhất còn sống của Dận Chân, sau khi Đức phi biết tin thì đặc biệt gửi từ trong cung đến một cái khóa trường mệnh điêu khắc hình song ngư để ban thưởng, hi vọng vật này sẽ giúp hài tử vô tai vô họa, bình an lớn lên, còn thưởng thêm cho Lý thị rất nhiều thứ bổ dưỡng quý giá, bảo nàng tịnh dưỡng cho thật tốt.

Chuyện này thông qua miệng của Lý Vệ tới tai Lăng Nhã, lúc ấy nàng đang ở trong phòng luyện chữ, một tháng trôi qua giúp nàng từ từ học được cách

dùng thư pháp để tĩnh tâm dưỡng tính an thần, nếu không, chỉ sợ nàng sẽ thức trắng mỗi đêm cho tới tận hôm nay.

“Vương gia không phong Hoàng Thôi làm Thế tử sao?” Nàng hỏi, tay vẫn không ngừng lại, từng nét bút được luyện thật nghiêm túc.

Lý Vệ nghe được tin này từ người đưa cơm ở phòng bếp, hẩn nhủu mảy nói: “Chuyện đó thì không nghe nói tới, hình như tạm thời Vương gia vẫn chưa có ý định này.”

Lăng Nhã đặt bút xuống, cầm tờ giấy Tuyên thành lên, nhẹ nhàng thổi chữ ‘Tĩnh’ vẫn còn chưa khô mực, thản nhiên nói: “Lý thị hao tổn tâm tư chỉ vì muốn trở thành Ngạch nương của Thế tử, trước mắt hài tử đã có rồi, nhưng danh vị Thế tử vẫn còn chưa định, xem ra lúc này trong lòng nàng ta sẽ nóng như lửa đốt.”

“Tâm tư nàng ta độc ác như vậy, không được làm Ngạch nương của Thế tử cũng đáng.” Mặc Ngọc ở bên cạnh tức giận mắng, chủ tử nhà mình rơi vào tình cảnh như vậy, đều là do một tay Lý thị tạo nên, mỗi khi nhắc tới là nàng lại tức giận, nhưng bỗng lo lắng nói: “Không biết bên chỗ Ôn cách cách có tin gì tốt hay không.”

“Lý thị xảo trá nhiều mưu, hành sự cực kỳ cẩn thận, tỷ tỷ muốn nắm được sơ hở của nàng ta chỉ e là không dễ.” Lăng Nhã vẫn không hề biết Dận Chân đã lệnh cho Chu Dung đi điều tra chuyện này.

Một cơn gió thổi qua, hoa rơi đầy sân viện chưa kịp quét lại bay múa giữa cảnh xuân, mang theo hơi xuân lộng lẫy. Lăng Nhã đặt tờ giấy Tuyên thành xuống, đi đến bên cửa sổ, tính với tay ra lấy một cánh hoa, khi nàng nhưn mắt nhìn ra thì vô tình thấy một người...

Dận Chân... Lăng Nhã ngẩn ngơ nhìn bóng dáng hòa trong ánh mặt trời vàng rực đang tiến về phía mình, nàng không tin vào mắt, thật sự là hẩn sao? Mà sao hẩn lại tới đây? Tưởng đâu bản thân mình tu thân dưỡng tính suốt một tháng qua thì có thể dễ dàng kìm nén được cảm xúc nôn nóng vui mừng khi nhìn thấy hẩn, nhưng không phải, đối mặt với thực tế nàng mới phát hiện ra, vốn cả đời này nàng không có khả năng chống lại số mệnh vui buồn vì hẩn, có thể kiếp trước nàng nợ hẩn, nên kiếp này phải trả lại bằng cả cuộc đời.

Nàng mở miệng, tính nói gì đó, nhưng lại không ra tiếng, giống như có ai đó đã lấy đi mất giọng nói của nàng, cho đến tận khi bóng dáng mà nàng yêu hận ngút trời kia gần trong gang tấc...

“Chỉ mới có một tháng mà đã không nhận ra ta rồi sao?” Hẩn hỏi, chắc vì hôm nay ánh mặt trời rực rỡ hơn mọi khi, nên khiến đôi mắt hẩn cũng ảm áp hơn bình thường.

“Ta...” Vừa mới nói được một từ, bóng dáng tinh anh kia liền tan biến đi như bọt biển, không còn tồn tại, chỉ còn sót lại trong lòng bàn tay một cánh hoa rơi. Ánh mắt nàng buồn bã sụp xuống, cuối cùng cũng chỉ là ảo giác mà thôi, Dận Chân làm gì chịu tới đây thăm nàng cơ chứ...

Chương tiếp theo: ĐÔI MẠCH

[Lời editor]: Mọi người oi, post xong chương này Ớt nghỉ Lễ mấy ngày nhé, nghỉ xong sẽ post bù lại cho mọi người nha. Cảm ơn đã theo dõi hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 90

Edit: Ớt Hiếm

Lăng Nhã lấy từ trong ngực ra một cái túi thơm, trên nền gấm thượng hạng màu đỏ tím là hình Kim long và tường vân được thêu bằng năm loại chỉ khác nhau, túi thơm này nàng thêu để tặng Dận Chân, tưởng sẽ cho hẩn một bất ngờ, ai dè lúc thêu xong chưa kịp đưa thì đã gặp phải một trời đại họa.

“Chủ tử! Chủ tử!” Thủy Nguyệt cuống quýt chạy vào, trên mặt đầy vẻ vui mừng quỳ xuống nói: “Thập Tam gia tới.” Lúc nàng nhìn thấy Dận Tường thì thật sự giật mình, từ lúc Dận Chân hạ lệnh cấm túc, trừ bỏ người đưa cơm thì không hề có ai đặt chân tới đây.

“Tiểu tẩu tử, ta tới thăm tẩu đây.” Thủy Nguyệt vừa dứt lời thì đã thấy một dáng người bước chân qua bậc cửa của Tịnh Tư cư, vẻ mặt tỏa ra một nụ cười vô tư cùng giọng nói sang sảng đó, không phải Dận Tường thì còn là ai.

Lăng Nhã vô cùng ngạc nhiên, hỏi: “Sao Thập Tam gia lại tới đây?”

Dận Tường vào tới nơi, phúi phúi bụi bám trên tà áo, nói: “Trước đó Hoàng A Mã phái ta rồi kinh làm chút việc, vừa đi đã hơn cả tháng, nào ngờ đâu vừa về đã nghe nói tẩu xảy ra chuyện, ngay cả y phục còn chưa thay, ta đã vội chạy tới đây ngay.”

“Tứ gia có biết ngài tới đây không?” Nét mặt Lăng Nhã hơi lo lắng, Dận Chân đã hạ lệnh, không có lệnh của hẩn thì dù là ai cũng không được phép tới lui thăm hỏi.

Dận Tường chẳng quan tâm phát phát tay nói: “Không sao, nếu Tứ ca biết thì cùng lắm mắng ta một trận thôi, huống chi ta đâu có cố tình qua mặt huynh ấy, tại vì vừa lúc huynh ấy không có trong phủ, trách được ai chứ.” Hấn ngừng lại một lát rồi tiếp: “Tiểu tẩu tử, mà rốt cuộc là có chuyện gì, bọn họ kể với ta là tẩu bỏ hoa hồng vào trong trà hồng mưu hại Lý phúc tấn và Hoàng Thòi, việc này đổi lại là người khác thì ta còn tin, nhưng nếu là tẩu thì trăm lần ngàn lần ta cũng không tin. Dận Tường ta không có bản lĩnh gì, nhưng nhìn người thì cũng có vài phần chính xác, nếu tẩu thật sự làm những chuyện điên rồ này, thì chứng tỏ mắt của Dận Tường ta mù rồi.”

“Thập Tam gia không mù, người mù là Vương gia.” Mặc Ngọc ở bên cạnh âm ức thốt lên.

“Mặc Ngọc.” Lãng Nhã mắng nhỏ một câu, lắc đầu nói: “Thập Tam gia đừng trách, là do ngày thường ta quá dung túng bọn họ, cho nên lúc nói chuyện không biết phân nặng nhẹ.”

Dận Tường thường ngày thích nhất là đấu võ mồm với Mặc Ngọc, nhưng lúc này lại chẳng có tâm trạng đùa giỡn, chỉ nhìn chăm chăm vào Lãng Nhã, Lãng Nhã đành phải kể sơ lược lại tình huống lúc đó cho Dận Tường nghe, nhưng lại giấu đi việc mình phát hiện Lý thị mang thai giả, không phải là nàng không tin Dận Tường, mà vì chuyện này liên quan tới tính mạng của Dung Viễn, thêm một người biết thì thêm một phần nguy hiểm.

Vừa nghe xong thì hai hàng mày của Dận Tường liền nhăn lại, phải thừa nhận rằng, việc này dù nhìn từ góc nào cũng thấy là do Lãng Nhã ra tay, nếu hấn không có niềm tin vững chắc đối với nàng, chỉ sợ là cũng nghi ngờ.

Nghe tới đoạn Lãng Nhã kể lại Dận Chân nghi ngờ nàng, dù giọng điệu nàng bình thản nhưng Dận Tường vẫn cảm nhận được sự oán hận, hiểu được hận này là hận Dận Chân không tin tưởng mình, hấn liền thở dài: “Tiểu tẩu tử, tẩu cũng đừng trách Tứ ca, chung quy là... mười năm vẫn hơn mười tháng, từ lâu Tứ ca đã xem nàng ta như tính mạng rồi, cho dù nàng ta nói muốn trèo trên trời, Tứ ca cũng sẽ tìm mọi cách lấy cho bằng được, những năm đó, ngày tháng trong cung cũng chẳng thoải mái gì, mà Mi Nhi lại gây thơ hồn nhiên nên liền trở thành niềm vui duy nhất trong cuộc sống của Tứ ca, trong lòng Tứ ca, không có bất cứ nữ nhân nào có thể so sánh với Mi Nhi. Lúc Mi Nhi nói muốn gả cho Bát ca, tuy ngoài mặt Tứ ca không có biểu hiện gì, nhưng ta biết trong lòng huynh ấy đau khổ tới tận trời.”

“Ta biết.” Lãng Nhã cúi đầu nhìn mấy đầu móng tay thuần tịnh không hề sơn vẽ của mình, trong đầu tự giác hiện lên hình ảnh Dận Chân đêm hôm đó, mượn rượu giải sầu, đau đến xé tim. “Tiếc là, Tứ gia dùng cả tính mạng để bảo vệ cho một nữ nhân chưa từng hiểu ngài ấy.”

Dận Tường nở nụ cười nhẹ, nói: “Có tiểu tẩu tử hiểu Tứ ca là đủ rồi, sẽ có một ngày Tứ ca nhận ra ai mới là người huynh ấy quý trọng, huynh ấy tin tưởng. Bây giờ điều quan trọng trước mắt là giúp tiểu tẩu tử rửa sạch oan ức, thoát khỏi cái lệnh cấm túc này đi.” Hấn tiện tay kéo cái ghế tới, ngồi xuống nói: “Cái khiến ta thất vọng nhất là tại sao trong trà lại có hoa hồng?”

Mặc Ngọc vội nói: “Trà là do chính tay nô tỳ pha, nô tỳ dám thề với trời tuyệt đối không có bỏ hoa hồng vào đó.”

“Được rồi.” Dận Tường búng ngón tay lên cái trán trơn bóng của Mặc Ngọc, bực bội nói: “Nếu chủ tử nguoi nghi ngờ nguoi, thì hiện giờ nguoi còn được đứng ở đây sao, đứng góc!”

“Lão tử lại đánh đầu nguoi, không góc cũng bị ngài đánh thành góc rồi.” Mặc Ngọc xoa xoa cái trán ửng đỏ lắm bả nói trong miệng, trong lúc vô ý nàng nhấc ngón út lên, hành động này khiến trong đầu Lý Vệ có một phán đoán thoáng qua, hấn bỗng nhớ lại từ lúc đó tới nay đã quên một khả năng, nên phần khởi nói: “Có lẽ nô tài biết hoa hồng ở đâu ra. Chủ tử có còn nhớ lúc nguoi dâng trà cho Lý phúc tấn, hộ giáp đeo ở ngón út của nàng ta từng vô tình chạm qua nước trà không?”

“Ý nguoi là Lý phúc tấn thừa dịp này để bỏ hoa hồng vào trong trà?” Dận Tường là người đầu tiên nhảy dựng lên, nét mặt nửa tin nửa ngờ nói: “Không thể nào, chuyện này liên quan tới tánh mạng của nàng ta và cả hài tử, không lẽ vì muốn hại tẩu mà ngay cả tính mạng cũng mình và hài tử cũng không màng?”

Lý Vệ và Mặc Ngọc không nói câu nào, chỉ biết nhìn chăm chăm vào Lãng Nhã, Dận Tường không hiểu nguyên do nhưng bọn họ thì quá rõ ràng, tuy nhiên, nếu Lãng Nhã chưa cho phép thì một chữ bọn họ cũng không dám nói.

Lãng Nhã trầm ngâm rất lâu mới từ từ mở miệng: “Thập Tam gia có tin chuyện nguoi có thể thay đổi mạch tượng hay không?”

“Thay đổi mạch tượng?” Dận Tường không hiểu tại sao Lãng Nhã lại chuyển qua chuyện này, nhưng vẫn cứ trả lời: “Chắc là không thể, à, mà khoan.” Dận Tường nói tới đây thì giống như nhớ được gì đó, chần chờ một lúc mới tiếp: “Ta nhớ lúc ta còn nhỏ, có một lần theo Hoàng A Mã đi xuống phía Nam, lúc ngự giá dừng chân nghỉ ở ven rừng, ta ham chơi đi lạc, không cẩn thận ngã xuống vách núi, đến khi tỉnh lại thì đã thấy Hoàng A Mã ngồi bên cạnh, Hoàng A Mã nói lúc đó ta bị thương rất nặng, nguy hiểm tới tính mạng, may mà có nguoi đi ngang qua đã cứu ta, bằng bỏ cho ta xong thì đưa ta về chỗ của Hoàng A Mã, Hoàng A Mã vốn không yên tâm nên bảo ngự y theo hầu bắt mạch lại cho ta, ai ngờ ngự y bắt mạch xong thì nói rằng rõ ràng là ta đang tỉnh táo nhưng mạch tượng vẫn còn là của một nguoi đang hôn mê, đây rõ ràng là có nguoi đã thay đổi mạch tượng của ta, mục đích là để hạ thấp tiêu hao cơ thể, giúp nhanh hồi phục, ngự y tấm tắc bảo là kỳ lạ, nói rằng nguoi cứu ta nhất định là một đại phu, mà còn là một đại phu cao thủ.

Lãng Nhã vốn không hi vọng bao nhiêu, chưa từng tưởng tượng việc Dận Tường lại cho nàng thêm một điều kinh ngạc, nàng lập tức phần chấn tinh thần, cẩn thận nói: “Thập Tam gia cho rằng có khả năng này hay không, Lý thị vốn không mang thai?”

“Không thể nào!” Dận Tường không hề nghĩ ngợi liền bác bỏ suy đoán này của nàng: “Sau khi Lý thị mang thai, từ Thái y là nguoi chẩn mạch cho nàng ta, nếu không mang thai không lẽ Từ Thái y chẩn không ra...” Càng nói giọng của Dận Tường càng nhỏ lại, cuối cùng hấn cũng hiểu tại sao trước đó Lãng Nhã lại hỏi chuyện kia, đúng vậy, nếu có nguoi thay đổi mạch tượng, thì dù là Thái y, khi chẩn mạch cũng chỉ biết rằng Lý thị đang mang thai. Nếu sự thật là như vậy, những nút thắt phía trước đều có thể cởi bỏ dễ dàng, song, vấn đề khác lại xuất hiện, là ai đã bí mật thay đổi mạch tượng cho Lý thị? Và lại, nếu Lý thị chưa từng mang thai thì Hoàng Thòi kia ở đâu ra?

Lăng Nhã hiểu tại sao đôi mắt Dận Tường đăm chiêu, có điều hôm nay nàng đã nói đủ rồi, chuyện Diệp Tú có khả năng mang song thai Dung Viễn vẫn chưa từng nhắc tới trước mặt Dận Chân, nếu giờ mình nói ra, Dận Tường chắc chắn sẽ nghi ngờ mối quan hệ của mình và Dung Viễn.

Ánh mắt Lý Vệ chợt lóe lên, nói: “Thật ra hải tử cũng không khó kiếm, ở ngoài thiếu gì người bán con.”

Những lời này không hề khó nghe, nhưng rơi vào tai Dận Tường hết như một tiếng sét, nổ ầm đến lưng bụng, lẽ nào Hoảng Thời không phải là cốt nhục của Tứ ca? Nghĩ tới đây hần chẳng thể nào ngồi nổi nữa, đứng bật dậy đi thẳng tới thư phòng, chuyện này quan hệ trọng đại, hần nhất định phải báo với Tứ ca.

Đội Dận Tường đi rồi, Mặc Ngọc mới vỗ tay, vẻ mặt đầy vui mừng: “Tốt quá, có câu nói của Thập Tam gia, Vương gia nhất định sẽ tin chủ tử vô tội, đến lúc đó sẽ không sao nữa.”

Lăng Nhã lại không vui vẻ như nàng, vẫn lắc đầu nói: “Đây là việc lớn, nếu không có chứng cứ rõ ràng, dù Thập Tam gia và Tứ gia có thù tức tình thâm cũng nghe không lọt tai. Thôi, cứ làm hết khả năng, còn mọi việc cứ đợi ý trời.” Sau khi buông câu này, Lăng Nhã quay lại bàn, lại cầm bút lên luyện chữ.

Phật gia có nói rằng: Vì yêu mà buồn, vì yêu mà sợ, nếu như buông bỏ được tình yêu, thì sẽ không còn buồn, không còn sợ.

Nàng không thể khiến tim mình tĩnh lặng như nước, chỉ có thể cố gắng cho tâm bình thản, không đòi hỏi không hi vọng quá nhiều, chỉ có vậy mới an yên mà đối mặt với mọi chuyện sau này, dù cho phải mãi mãi bị cấm túc trong Tịnh Tự cư...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Điều Tra

“Tứ ca.” Dận Tường cũng chẳng đợi hạ nhân vào thông truyền, trực tiếp đẩy cửa thư phòng bước vào, lúc này gấp ở bên ngoài, Cầu Nhi nói Dận Chân cũng đã hồi phủ rồi. Dận Chân đang ngồi trên án thư xem sổ sách, nghe thấy giọng của Dận Tường thì nước đầu lên liếc hần, ném quyển sổ xuống bàn, lạnh lùng nói: “Còn biết gọi ta là Tứ ca sao? Ai cho phép đệ tự tiện tới Tịnh Tự cư?”

Dận Tường không ngờ tin tức tới tại Dận Chân nhanh như vậy, hần cười cười xấu hổ: “Chẳng phải vừa rồi Tứ ca không có ở phủ sao, đệ lo lắng cho tiểu tẩu từ quá, nên mới...”

“Nên mới xem lệnh của ta như gió thoảng bên tai ư, hừ.” Xưa nay Dận Chân rất nghiêm khắc, nói một là một, hai là hai, trong phủ chưa ai dám vi phạm, cũng chỉ có mỗi vị Thập Tam đệ tử nhỏ lớn lên cũng hần này, mới dám làm như vậy.

“Tứ ca huynh khoan hãy trách đệ, đệ tới đây là có chuyện quan trọng muốn nói với huynh.” Dận Tường biết Tứ ca sẽ không giận mình thật, nên cũng không lo lắng mấy, hần nhận lấy chén trà từ Chu Dung, nhấp một ngụm rồi nghiêm mặt nói tiếp: “Tứ ca, huynh tin tiểu tẩu từ hạ độc hại Lý phúc tấn thật sao?”

“Sao, lẽ nào đệ cho rằng không phải?” Giọng nói Dận Chân vô cùng bình thản, khó mà nhận ra hần vui hay buồn.

Dận Tường lập tức nói ra những nghi ngờ mà mình và Lý Vệ đã suy đoán, cuối cùng hần chốt lại: “Đệ biết đây vốn là chuyện nhà của Tứ ca, đệ không nên xen vào, nhưng tiểu tẩu từ là người rất thẳng thắn, tẩu ấy tuyệt đối sẽ không làm những chuyện ác độc như vậy đâu.” Câu sau hần khẳng định như chém đinh chặt sắt.

Ngoài dự đoán của hần, khi Dận Chân nghe Dận Tường nói tới đoạn hần nghi Lý thị mang thai giả thì chẳng hề giật mình hay thay đổi thái độ gì, chỉ im lặng nhủ hai hàng mày lại, đợi sau khi Dận Tường nói xong thì mới mở cái hộc dưới án thư ra, lấy một tờ giấy đưa cho hần, nói: “Đệ xem đi.”

“Biên bản khám nghiệm tử thi? Còn có cả khẩu cung?” Dận Tường ngạc nhiên nhìn mấy chữ tiêu đề ghi trên tờ giấy: “Tứ ca, huynh cho đệ xem mấy cái này làm gì? Đệ có phải là đại nhân xử án trên công đường đâu.”

Dận Chân gõ nhẹ lên mặt bàn đang phản chiếu ánh sáng mặt trời, nói: “Đệ nhìn cho rõ đi, đây là biên bản khám nghiệm tử thi của Thuận Thiên phủ, là kết quả khám nghiệm xác một nữ nhân luống tuổi được vớt lên từ giữa sông vào một tháng trước, theo kết luận ban đầu, đây là một phụ nhân chừng năm mươi tuổi, bị người khác huy dung, chết vì không thờ được rồi mới bị ném xuống sông. Ngay thời điểm đó lại có một hộ dân tới báo có lão phụ mất tích, nên phủ Doãn kết luận rằng thi thể này chính là bà ta, có điều không biết lão bà đã gây thù chuốc oán với ai mà lại bị giết thảm đến như vậy, án tử đó đến nay vì vậy mà còn treo chưa định được.”

Những gì Dận Chân nói Dận Tường đều hiểu cả, nhưng chỉ có điều, chuyện này thì có liên quan gì tới hần?

“Lão phụ mất tích họ Lưu, là bà đỡ nổi danh nhất trong kinh thành, hải tử của Tú nhi và Nguyệt Như đều do bà ta đỡ.” Dận Chân nhàn nhạt nói xong thì làm bộ muốn lấy trở lại: “Nếu đệ không muốn nghe nữa thì trả lại cho ta.”

“Không được.” Dận Tường vừa nghe vậy thì lập tức nắm chặt tờ giấy vốn đã tính ném đi, nét mặt đồng thời cười rất tươi: “Vậy là Tứ ca vốn đã nghi ngờ chuyện này, và cũng đã cho người điều tra từ lâu rồi, uống công đệ còn đang nghĩ xem làm cách nào để thuyết phục huynh.”

Chu Dung mỉm cười nói: “Từ tháng trước Tứ gia đã bảo nô tài đi điều tra chuyện này rồi, nhưng dặn là trước khi có kết quả thì không được để lộ ra, nên ngoài Tứ gia, nô tài và Cầu Nhi thì chỉ có Thập Tam gia là người tư tư biết được chuyện này thôi.”

“Lúc đầu cũng chẳng phải ta nghi ngờ gì, chỉ muốn kỹ càng một chút, tránh oan uổng cho bất kỳ ai, nhưng ngờ đâu lại tra ra được sự tình như vậy, Lưu bà đỡ đẻ xong, ra khỏi cửa phủ liền bị sát hại ngay trong ngày.” Ngoài cửa sổ nắng xuân đang rực rỡ, nhưng sắc mặt Dận Chân thì

lại âm u, dù chân tướng việc cuối cùng ra sao, đối với hắn mà nói cũng chẳng vui vẻ gì.

Dận Tường đọc kỹ kết quả khám nghiệm tử thi cùng khẩu cung trong tay, đột nhiên ‘ồ’ một tiếng, ngẩng đầu lên nói: “Tứ ca, chỗ này sao kỳ vậy, khẩu cung nói trước đây Lưu bà là tử cung nga bị thương, cho nên ở trên lớp chân trái có một vết sẹo, nhưng trong liên bản xét nghiệm tử thi lại không hề có điểm này.”

“Ta cũng thấy được.” Dận Chân day day ấn đường, nói: “Ta đã cho Chu Dung đi xác minh, bản khám nghiệm tử thi này không sai, thi thể kia đúng là không có vết sẹo nào cả, đã vậy người chết lại bị hủy dung, rõ ràng là không muốn bị nhận ra thân phận, rất có thể cái xác đó không phải là Lưu bà bà.”

“Vậy có nghĩa là Lưu bà bà chưa chết?” Dận Tường cũng hiểu rõ, trong chuyện này Lưu bà bà chính là mấu chốt quan trọng nhất, chỉ cần tìm được bà ta thì mọi vấn đề còn lại đều được giải quyết dễ dàng.

Dận Chân vừa tính mở miệng thì bên ngoài bỗng có tiếng đập cửa, Chu Dung nhanh chóng chạy ra xem là ai, lúc trở lại thì bầm báo: “Tứ gia, đã tìm được rồi, đúng là trốn ở quê, hiện tại đang trên đường đưa về kinh thành.”

“Bảo bọn hắn phải thật cẩn thận.” Dận Chân vừa dứt lời, Dận Tường đã nôn nóng tới mức không chờ nói mà

hỏi ngay là có phải đã tìm được Lưu bà bà rồi hay không, thấy Dận Chân gật đầu, hắn liền vỗ tay cái bốp, vui vẻ nói: “Đúng là ông trời có mắt, còn giữ lại mạng cho bà ta, xem chừng rất nhanh sẽ tra ra manh mối chuyện này rồi.”

Dận Chân không vui mừng như Dận Tường, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nếu thật sự có người truy sát bà ta, một lão phụ già như bà làm sao mà thoát được, rồi tại sao sát thủ lại tìm một cái xác giống như Lưu bà bà để dối trời qua biển?

Thời gian cứ vậy mà trôi qua, vào một buổi sáng tháng Tư trời mưa lất phất, Dận Chân tổng hạ lệnh triệu tất cả mọi người tới Hàm Nguyên cư.

Đây là lần đầu tiên phiu Ung Quận vương triệu kiến đông loạt nhiều người tới vậy, lòng ai cũng biết chắc là có chuyện gì lớn, các vị nữ nhân không dám chậm trễ, trước sau đến Hàm Nguyên cư, lúc này Dận Chân vẫn chưa đến, chỉ có một mình Na Lạp thị ngồi ở ghế trên, sau khi hành lễ gặp mặt xong, Tổng thị hỏi nhỏ: “Dịch phúc tân có biết Túc gia bảo chúng ta chờ ở đây là có việc gì không?”

Na Lạp thị phui phui ống tay áo thêu hoa bằng chỉ vàng, nhẹ nhàng nói: “Vương gia sẽ đến ngay thôi, đến lúc đó muội muội tư hỏi Vương gia có phải là tốt hơn không?”

“Đạ.” Tổng thị nhăn mũi ngượng ngùng ngồi xuống, chẳng bao lâu sau Niên thị cũng tới, hôm nay nàng mặc một bộ y phục màu hồng tươi thêu lá hạnh màu xanh, búi tóc cài một cặp trâm điểm ngọc minh châu rũ xuống, mặc dù giữa tiết trời âm u vẫn lấp lánh rực rỡ, lộng lẫy chói

mất, sau khi hành lễ qua loa thì nàng ngồi xuống bên tay trái của Na Lạp thị, ngay lập tức có thị nữ dâng trà lên, Niên thị vừa nhấp một ngụm đã nhíu mày hỏi: “Trà mới cũng đã từ từ chuyển tới rồi, sao phúc tấn còn dùng trà của năm ngoái?”

Na Lạp thị mỉm cười nhìn nàng: “Hiện tại trà mới còn chưa được đưa tới chỗ ta, nên chỉ có thể dùng đồ trà cũ, nếu muội muội uống không quen thì ta bảo hạ nhân đổi chén trà mới cho muội.”

“Không cần đâu.” Niên thị đặt lại chén trà lên bàn, giọng nhạt nhẽo: “Trà này ném cũng không ném được. Thiếp thân tưởng đâu phúc tấn tiếc trà cũ nên mới lấy pha, ai ngờ là do trà mới chưa được đưa đến.” Nàng quay qua nhìn Lục Ý, nói: “Lát nữa người lấy trà Bích Loa Xuân mà Nội Vụ phủ chuyển tới, đưa đến chỗ đích phúc tấn. Không gì biết thiếp thân kén ăn kén uống không quen dùng trà cũ, nên cố tình lấy từ Nội Vụ phủ về cho thiếp thân.”

Ánh mắt buồn bã của Na Lạp thị chợt cười, nói: “Phiền muội muội có lòng, thật ra với ta mà nói, trà cũ hay trà mới gì thì hương vị cũng như nhau, không kén chọn như muội muội vậy.”

Niên thị nhướn mày khẽ cười, vẻ mặt có phần đắc ý, khi đang nói chuyện thì Lý thị cũng tới, hành lễ xong, nàng cười nói: “Thiếp thân tới trễ, mong phúc tấn thứ tội, lẽ ra là tới sớm rồi, nhưng vừa ra cửa thì Hoàng Thờ bỗng khóc lớn không ngừng, khóc cả nửa ngày mới chịu ngủ.”

Nghe nhắc tới Hoàng Thờ, trong mắt Diệp Tú nảy giờ

vân ngồi yên lặng không hiện lên sự thềm thương, nếu nữ
nhì của nàng còn sống, thì giờ cũng giống như Hoàng
Thời, lúc khóc, lúc cười...

Na Lạp thị nhìn thẳng vào Lý thị, mỉm cười nói:

“Muội vừa chăm sóc cho Hoàng Thời lại vừa trông nom
Linh Tích, dĩ nhiên là vất vả hơn so với chúng ta, đã vậy
Hoàng Thời còn sinh thiếu thốn, người làm Ngạch
nương như muội phải quan tâm nhiều hơn mới được.”

“Chiếp thân nhớ kỹ.” Lý thị nhún người trả lời, nàng
liếc qua nét mặt khó chịu của Niên thị, ánh mắt đầy đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Hi Phi Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.